

L'ESTRUCTURA ARGUMENTAL DELS NOMS EN CATALÀ

Elga Cremades i Cortiella

Dipòsit Legal: T 991-2015

ADVERTIMENT. L'accés als continguts d'aquesta tesi doctoral i la seva utilització ha de respectar els drets de la persona autora. Pot ser utilitzada per a consulta o estudi personal, així com en activitats o materials d'investigació i docència en els termes establerts a l'art. 32 del Text Refós de la Llei de Propietat Intel·lectual (RDL 1/1996). Per altres utilitzacions es requereix l'autorització prèvia i expressa de la persona autora. En qualsevol cas, en la utilització dels seus continguts caldrà indicar de forma clara el nom i cognoms de la persona autora i el títol de la tesi doctoral. No s'autoritza la seva reproducció o altres formes d'explotació efectuades amb finalitats de lucre ni la seva comunicació pública des d'un lloc aliè al servei TDX. Tampoc s'autoritza la presentació del seu contingut en una finestra o marc aliè a TDX (framing). Aquesta reserva de drets afecta tant als continguts de la tesi com als seus resums i índexs.

ADVERTENCIA. El acceso a los contenidos de esta tesis doctoral y su utilización debe respetar los derechos de la persona autora. Puede ser utilizada para consulta o estudio personal, así como en actividades o materiales de investigación y docencia en los términos establecidos en el art. 32 del Texto Refundido de la Ley de Propiedad Intelectual (RDL 1/1996). Para otros usos se requiere la autorización previa y expresa de la persona autora. En cualquier caso, en la utilización de sus contenidos se deberá indicar de forma clara el nombre y apellidos de la persona autora y el título de la tesis doctoral. No se autoriza su reproducción u otras formas de explotación efectuadas con fines lucrativos ni su comunicación pública desde un sitio ajeno al servicio TDR. Tampoco se autoriza la presentación de su contenido en una ventana o marco ajeno a TDR (framing). Esta reserva de derechos afecta tanto al contenido de la tesis como a sus resúmenes e índices.

WARNING. Access to the contents of this doctoral thesis and its use must respect the rights of the author. It can be used for reference or private study, as well as research and learning activities or materials in the terms established by the 32nd article of the Spanish Consolidated Copyright Act (RDL 1/1996). Express and previous authorization of the author is required for any other uses. In any case, when using its content, full name of the author and title of the thesis must be clearly indicated. Reproduction or other forms of for profit use or public communication from outside TDX service is not allowed. Presentation of its content in a window or frame external to TDX (framing) is not authorized either. These rights affect both the content of the thesis and its abstracts and indexes.

Elga Cremades i Cortiella

L'ESTRUCTURA ARGUMENTAL
DELS NOMS EN CATALÀ

Tesi doctoral

dirigida pel Dr. Jordi Ginebra Serrabou

Departament de Filologia Catalana

UNIVERSITAT ROVIRA I VIRGILI

Tarragona
2014

Departament de Filologia Catalana

Av. Catalunya, 35
43002 Tarragona
Telèfon: 977 559 743
Fax: 977 558 386
Adreça electrònica: adfcat@urv.cat

FAIG CONSTAR que aquest treball, titulat "L'estructura argumental dels noms en català", que presenta Elga Cremades Cortiella per a l'obtenció del títol de Doctor, ha estat realitzat sota la meva direcció al Departament de Filologia Catalana d'aquesta universitat.

Tarragona, 12 de novembre de 2014,

El director de la tesi doctoral

Dr. Jordi Ginebra Serrabou

Agraïments

Tot i que les tesis doctorals solen ser treballs d'investigació individuals, sovint no serien possibles sense els consells, els suggeriments i el suport de molta gent. És per això que no podria tancar aquest capítol sense manifestar l'agraïment, pel seu ajut en l'elaboració d'aquesta tesi, a les persones següents.

En primer lloc, a Jordi Ginebra, per haver acceptat dirigir la tesi i haver-la guiat amb tenacitat i dedicació perquè arribés a bon port. Va ser ell qui em va introduir en el món de la sintaxi i qui em va despertar l'interès per l'objecte d'estudi d'aquest treball.

En segon lloc, al professorat del Departament de Filologia Catalana de la Universitat Rovira i Virgili, que amb el seu mestratge m'han donat les eines necessàries per dur a terme un projecte d'aquestes característiques. Caldria afegir, a aquest agraïment, la Natàlia Català i la Marga Molero, sense les quals no hauria descobert la lingüística, així com la Isabel Oltra, que m'ha escoltat sempre que ho he necessitat. També voldria agrair a Artemis Alexiadou que hagi respost amablement als dubtes que li he plantejat. I, evidentment, no puc deixar de fer un esment especial de tots els qui, en algun moment o altre, s'han vist sotmesos a preguntes, sovint inoportunes, sobre la gramaticalitat o l'agramaticalitat de frases i sintagmes, ni de persones com l'Olga Cubells, l'Anna Montserrat, la Llívia Palliso i l'Anna Vila, que han hagut de suportar les meves cavil·lacions constants —i de vegades absurdes— durant molts mesos.

En tercer lloc, als membres del tribunal que ha d'avaluar aquesta tesi, pel temps que dedicaran a examinar-la i a jutjar-la i per les observacions que hi puguin fer.

D'altra banda, he d'agrair als autors del Corpus Textual Informatitzat de la Llengua Catalana i als autors del Corpus Informatitzat del Català Antic, dues eines fonamentals per a l'estudi del català, que m'hagin permès extreure'n les dades necessàries per a la tesi.

I no podria acabar aquest apartat sense donar les gràcies a la família i als amics, que m'han fet costat en els moments alts i en els moments baixos, i molt especialment als meus pares, a l'àvia i al Francesc, pel seu suport incondicional i la seva paciència infinita, que han resultat imprescindibles per tirar endavant aquest treball.

A tots ells i als qui m'hagi pogut deixar, moltes gràcies.

Abstract

The main purpose of this thesis is to determine and systematize the syntactic properties and characteristics of argument structure of Nouns in Catalan.

We will consider that Nouns, like Verbs, project an Argument Structure. We thus conceive Noun Phrase as parallel to Verb Phrase, i.e. containing required arguments. From the generative point of view, the similarities seem obvious —the projection of both these lexical categories is linked to a functional head, which is Flex for Verbs and Det for Nouns. Moreover, movement from lexical head to functional head is similar in both cases.

In this thesis we will put forward some reasons why some Nouns can be considered to have Argument Structure, and we will try to find out which these Nouns are and which kind of complements they accept.

In summary, we will answer the following: “How does the argument structure of NP syntactically manifest in Catalan?”. Three secondary questions follow from this one:

1. Which nouns do admit arguments in Catalan?
2. How do nominal arguments realize in Catalan? What do different realizations depend on?
3. Which is the basic order of nominal arguments when they co-occur in the same phrase?

In order to give an answer to all this, we will be using data of more than 200 nouns, which we have extracted from the *Corpus textual informatitzat de la llengua catalana* (CTILC).

Resum

L'objectiu principal de la tesi que presentem és determinar i sistematitzar les propietats sintàctiques de l'estructura argumental dels noms en català.

Partim de la idea que alguns noms, igual que els verbs, projecten estructura argumental. Concebem el sintagma nominal com una estructura paral·lela al sintagma verbal, amb uns complements exigits lèxicament i regits sintàcticament pels noms que en constitueixen el nucli. Des del punt de vista de la teoria generativa, sembla que els paral·lelismes són evidents: la projecció d'aquestes categories lèxiques està vinculada a un nucli funcional (que és la flexió en el cas sintagma verbal i els determinants en el cas del sintagma nominal), i el moviment del nucli lèxic al funcional és molt semblant en tots dos casos.

Amb aquest treball, doncs, intentem justificar per què podem considerar que hi ha noms que tenen complements argumentals i determinarem quins noms en presenten i quins són els complements que podem considerar arguments del nom.

En definitiva, tractarem de donar resposta a la pregunta següent: «Com es manifesten sintàcticament els arguments dels noms en català?». Això comporta, bàsicament, haver de resoldre tres preguntes secundàries:

1. Quins noms admeten arguments en català?
2. Quina és la forma dels complements argumentals dels noms? De què depèn?
3. Quin ordre tenen els complements argumentals dels noms quan n'apareix més d'un?

Per fer-ho, ens servirem de les dades que hem pogut obtenir de més de 200 noms gràcies al *Corpus textual informatitzat de la llengua catalana* (CTILC).

Índex

Agraïments	iii
Abstract/resum	v
Índex.....	vii
Llista de taules	xi
1. Introducció	1
2. Hipòtesis, objectius i metodologia.....	3
3. Antecedents	11
3.1 Introducció.....	11
3.2 Primers estudis des d'un enfocament generativista.....	12
3.2.1 Chomsky (1970).....	13
3.2.2 Williams (1981).....	15
3.3 Enfocament lexicalista: Grimshaw	23
3.4 Enfocament sintactista (I): SV intern	30
3.4.1 Hazout (1995)	30
3.4.2 Van Hout & Roeper (1997).....	34
3.4.3 Borer (2014).....	39
3.5 Enfocament sintactista (II): altres propostes	45
3.5.1 Picallo (1991, 1999).....	45
3.5.2 Giorgi & Longobardi (1991).....	59
3.5.3 Resnik (2010).....	73
3.5.4 Alexiadou (2001)	87
3.6 Altres estudis rellevants per a la descripció dels arguments nominals.....	98
3.6.1 Enfocament des de la TST: Alonso Ramos (2004).....	98
3.6.2 La lingüística de corpus i les propostes de Peris & Taulé (2009).....	101
3.6.3 Proposes de Bosque & Gutiérrez-Rexach (2009)	109
3.7 Recapitulació	122
4. Estudi dels arguments nominals en la tradició catalana.....	123
4.1 Introducció.....	123
4.2 La tradició gramatical catalana: el concepte de règim nominal	124

4.2.1	El règim nominal i la tradició gramatical del s. XIX.....	124
4.2.2	El règim nominal en l'obra gramatical i lexicogràfica de Pompeu Fabra.....	128
4.2.3	El «llegat» de Fabra sobre les gramàtiques prescriptives del s. XIX.....	133
4.3	La Sintaxi generativa catalana de Bonet & Solà (1986).....	135
4.4	Les aportacions de Gràcia (1982, 1995).....	145
4.4.1	Les nominalitzacions i la hipòtesi lexicalista (1982).....	145
4.4.2	L'herència argumental (1995).....	149
4.5	Propostes de Badia (1994, 2002).....	164
4.6	Recapitulació.....	173
5.	Estudi teoricodescriptiu dels arguments nominals en català (I): caracterització general.....	175
5.1	Introducció.....	175
5.2	Estructura argumental i graella temàtica.....	179
5.3	Estructura aspectual.....	183
5.4	Formació dels noms a la sintaxi.....	188
5.5	Assignació de cas.....	200
5.6	Noms eventuals i noms resultatius.....	208
5.6.1	Classe de verb amb què es relaciona morfològicament.....	208
5.6.2	Selecció de determinants.....	210
5.6.3	Capacitat de pluralització.....	214
5.6.4	Expressió de l'aspecte i del temps.....	216
5.6.4.1	Combinació amb <i>freqüent</i> i <i>constant</i>	217
5.6.4.2	Modificació amb adjectius de resultat.....	218
5.6.4.3	Compatibilitat amb modificadors temporals.....	219
5.6.4.4	Admissió de modificadors del tipus <i>en</i> + infinitiu.....	220
5.6.4.5	Modificació amb adverbis en <i>-ment</i> de valor temporal o aspectual.....	221
5.6.4.6	Modificadors aspectuals modificats per <i>de</i>	221
5.6.4.7	Complement de sintagmes preposicionals aspectuals.....	223
5.6.4.8	Complement de quantificadors aspectuals.....	224
5.6.5	Compatibilitat amb certs predicats.....	225
5.6.5.1	Selecció de predicats amb <i>ser</i> o <i>estar</i>	225
5.6.5.2	Construccions equatives.....	226
5.6.5.3	Predicats d'avaluació com <i>ser inexacte, inconsistent</i>	228
5.6.5.4	Subjecte dels verbs <i>valdre</i> i <i>enviar</i>	228
5.6.5.5	Argument intern de <i>presenciar</i>	229
5.6.5.6	Predicats aspectuals i esdevenimentals.....	230
5.6.6	Compatibilitat amb predicats secundaris.....	232

5.6.7	Paràfrasi amb clàusules substantives	233
5.6.8	Complement de <i>fet, activitat, procés</i>	234
5.6.9	Referència anafòrica amb <i>això</i>	235
5.6.10	Síntesi.....	236
5.6.11	Altres propietats dels arguments nominals	239
5.7	Recapitulació	241
6.	Estudi teoricodecriptiu dels arguments nominals en català (II): nombre, forma i patrons de regularitat	243
6.1	Introducció.....	243
6.2	Categoria sintàctica dels arguments nominals.....	249
6.3	Els arguments nominals (I): l'argument extern	264
6.3.1	Concepte d'argument extern i posició en l'estructura de l'SD.....	264
6.3.2	Papers temàtics.....	273
6.3.3	Realització dels arguments externs.....	281
6.3.3.1	Introducció.....	281
6.3.3.2	Sintagma preposicional.....	292
6.3.3.2.1	Els noms agentius transitius: alternança passiva/activa.....	312
6.3.3.2.2	Els noms agentius intransitius: admissió d'SP _{per part de} ?	321
6.3.3.2.3	Els noms relacionats amb verbs ergatius: alternança causativa?	324
6.3.3.2.4	Els noms psicològics.....	326
6.3.3.2.5	Els noms relacionats amb verbs inacusatius	333
6.3.3.2.6	Els noms recíprocs o amb una lectura recíproca.....	336
6.3.3.2.7	Recapitulació: la realització dels arguments externs com a sintagmes preposicionals	339
6.3.3.3	Possessiu.....	340
6.3.3.4	Adjectiu relacional.....	360
6.3.3.5	Clític	380
6.3.3.6	Resum: els arguments externs dels noms eventuals	389
6.3.4	Propietats de l'argument extern	390
6.3.5	Control de clàusules d'infinitiu.....	390
6.3.6	Creació de dominis de lligam	392
6.4	Els arguments nominals (II): ells arguments interns	394
6.4.1	Concepte i tipus.....	394
6.4.2	L'obligatorietat dels arguments nominals.....	396
6.4.3	Els arguments interns directes	399
6.4.3.1	Sintagma preposicional.....	406
6.4.3.1.1	Genitiu objectiu (SP _{de}).....	425

6.4.3.1.2	Datiu objectiu (SP _a)	430
6.4.3.1.3	SP _{contra}	438
6.4.3.1.4	SP _{vers/envers}	439
6.4.3.1.5	Altres realitzacions	440
6.4.3.2	Adjectiu relacional	441
6.4.4	Els arguments interns indirectes i oblics	446
6.4.4.1	Els arguments interns indirectes	446
6.4.4.2	Els arguments interns oblics	449
6.4.5	Els complements predicatius	464
6.4.6	Resum: els arguments interns dels noms eventuals	465
6.5	Els arguments dels noms no eventuals	466
6.5.1	Els genitius de possessió inalienable i els noms relacionals	466
6.5.2	Els complements dels noms agentius, instrumentals i resultatius	469
6.5.2.1	Els noms agentius	471
6.5.2.2	Els noms instrumentals	477
6.5.2.3	Els noms resultatius	478
6.5.3	Els complements dels noms de representació (icònics o depictius) i dels noms semiòtics	482
6.6	Síntesi: la realització material dels arguments nominals en català	487
6.7	L'ordre bàsic dels arguments nominals en català: NOS o SNO?	491
7.	Recapitulació	499
7.1	Antecedents: sintaxi teòrica i tradició gramatical catalana	499
7.2	Noms que admeten arguments	503
7.3	Els complements argumentals dels noms en català	504
7.3.1	Factors que influeixen en la forma dels complements argumentals	504
7.3.1.1	Tipus d'argument	504
7.3.1.2	Nombre d'arguments realitzats	507
7.3.1.3	Graella temàtica i factors semàntics	507
7.3.2	Els genitius	508
7.3.3	Els complements introduïts per la locució <i>per part de</i>	510
7.3.4	Els possessius	511
7.3.5	Els clítics	512
7.3.6	L'ordre dels complements argumentals dels noms en català	513
8.	Conclusions	515
	Referències bibliogràfiques	521

Llista de taules

Taula 1: Diferències entre els noms eventuals i els resultatius.....	25
Taula 2: Classes de noms.....	184
Taula 3: Diagnòstics relacionats amb la distinció entre noms eventuals i resultatius	237
Taula 4. Classificació aspectual dels noms eventuals en català (I): estats i qualitats.....	246
Taula 5. Classificació aspectual dels noms eventuals en català (II): activitats, accions, actes, esdeveniments i processos	247
Taula 6. Realització dels complements argumentals dels noms en català antic	250
Taula 7. Realització dels complements argumentals dels noms en català actual	251
Taula 8. Ocurrències amb arguments externs en català antic (CICA).....	259
Taula 9. Ocurrències amb arguments interns directes en català antic (CICA)	261
Taula 10. Arguments externs dels noms d'activitat.....	283
Taula 11. Arguments externs dels noms d'acció	284
Taula 12. Arguments externs dels noms d'acte	286
Taula 13. Arguments externs dels noms d'esdeveniment.....	287
Taula 14. Arguments externs dels noms de procés.....	288
Taula 15. Arguments externs dels noms de qualitat	289
Taula 16. Arguments externs dels noms d'estat	290
Taula 17. Distribució dels sintagmes preposicionals: activitats	303
Taula 18. Distribució dels sintagmes preposicionals: accions.....	304
Taula 19. Distribució dels sintagmes preposicionals: actes.....	305
Taula 20. Distribució dels sintagmes preposicionals: esdeveniments	307
Taula 21. Distribució dels sintagmes preposicionals: processos	307
Taula 22. Distribució dels sintagmes preposicionals: qualitats	309
Taula 23. Distribució dels sintagmes preposicionals: estats.....	309
Taula 24. Distribució dels possessius: noms transitius.....	349
Taula 25. Distribució dels possessius: noms agentius intransitius	353

Taula 26. Distribució dels possessius: noms relacionats morfològicament amb verbs ergatius i inacusatius	354
Taula 27. Distribució dels possessius: noms psicològics	355
Taula 28. Adjectius relacionals: noms transitius	372
Taula 29. Adjectius relacionals: noms agentius intransitius	374
Taula 30. Adjectius relacionals: noms relacionats amb verbs ergatius i inacusatius	376
Taula 31. Adjectius relacionals: noms psicològics	378
Taula 32. Ocurrencies amb clítics	387
Taula 33. Realització dels arguments interns directes	402
Taula 34. Arguments interns directes realitzats com a SP: activitats.....	408
Taula 35. Arguments interns directes realitzats com a SP: accions	411
Taula 36. Arguments interns directes realitzats com a SP: actes	414
Taula 37. Arguments interns directes realitzats com a SP: processos	418
Taula 38. Arguments interns directes realitzats com a SP: noms estatus	420
Taula 39. Arguments interns indirectes.....	448
Taula 40. Arguments interns oblics: noms relacionats amb verbs que exigeixen SP _{de}	450
Taula 41. Arguments interns oblics: noms relacionats amb verbs que regeixen SP _a	452
Taula 42. Arguments interns oblics: noms que regeixen SP _{de} ...SP _a	455
Taula 43. Arguments interns oblics: noms relacionats amb verbs que regeixen SP _{en}	456
Taula 44. Arguments interns oblics: noms que regeixen SP _{amb} o SP _{contra}	459
Taula 45. Arguments interns oblics: noms que admeten SP _{amb} i SP _{sobre}	461
Taula 46. Arguments interns oblics: noms que regeixen SP _{per} o SP _{entre}	462
Taula 47. Ordre dels arguments nominals en concurrència	492

1. Introducció

La majoria de persones que viuen a Catalunya probablement han sentit a parlar, en els últims mesos, del *dret a decidir*, però també és possible que hagin sentit o llegit alguna cosa sobre el *dret de decidir*. De la mateixa manera, qualsevol catalanoparlant pot haver expressat el seu *amor a algú*, *per algú*, *envers algú* o *cap a algú* i haver utilitzat l'expressió *amor de Déu*. O potser ha hagut de parlar del *reconeixement de la veritat per part dels polítics*, o del *coneixement dels metges sobre la salut humana*. Com podem detectar ràpidament, un mateix nom o noms aparentment molt semblants poden presentar complements introduïts per diferents preposicions, sense que s'hi vegi gaire si aquestes diferències formals corresponen a diferències semàntiques o no.

Diversos autors han estudiat i sistematitzat parcialment aquesta varietat en l'ús de les preposicions per al català, però ara per ara no hi ha cap treball que analitzi amb profunditat com es manifesten sintàcticament els arguments dels noms en aquesta llengua. Un estudi d'aquestes característiques demana, principalment, respondre a tres preguntes:

- a) Quins noms admeten complements argumentals?
- b) Quina és la forma dels complements argumentals dels noms? De què depèn?
- c) Com es realitzen els complements argumentals dels noms quan dos arguments concorren en un mateix sintagma nominal?

Amb aquesta tesi intentarem, doncs, estudiar l'estructura argumental del sintagma nominal en català i oferir-ne una sistematització detallada, a partir de l'anàlisi de les dades que hem pogut obtenir més de 200 noms gràcies al Corpus Textual Informatitzat de la Llengua Catalana (CTILC).

Aquest corpus, elaborat com a part de l'activitat lexicogràfica de l'Institut d'Estudis Catalans, té una extensió de 52.372.058 mots, extrets de 3.299 textos catalans (literaris o no literaris) d'un període temporal d'uns 150 anys (de 1833 a 1988).

La selecció dels substantius objecte d'anàlisi s'ha fet a partir de les llistes de substantius que inclou Xavier Rull a la tesi doctoral «Els substantius d'acció i efecte en català», a més dels que prenen en consideració Gabriela Resnik a la tesi «Los nombres eventivos no deverbales en español» —en la mesura que en puguem trobar els equivalents en català— i Olga Fullana a «Els noms psicològics en català: un estudi descriptiu». D'aquesta manera, intentarem incloure a la tesi tots aquells noms que poden resultar rellevants per fer una anàlisi completa i exhaustiva de l'estructura del sintagma nominal en català.

2. Hipòtesis, objectius i metodologia

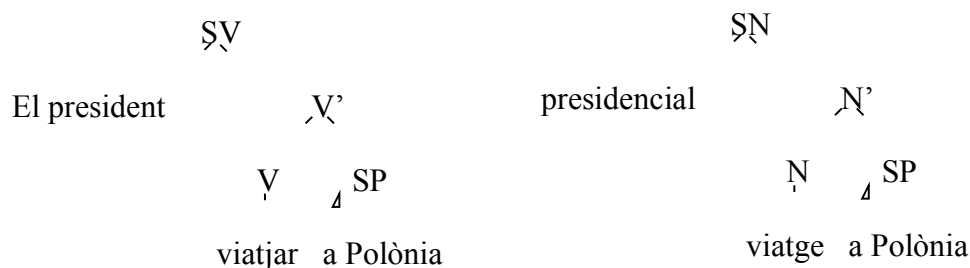

L'objectiu principal de la tesi que proposem és aprofundir en l'estudi de la complementació nominal en català.

Partim de la idea, àmpliament acceptada en l'actualitat, que podem establir una jerarquia en l'anàlisi de l'SD, paral·lela a la d'SFlex. És a dir, de la mateixa manera que parlem de l'estructura argumental dels verbs, podem considerar que hi ha noms que tenen estructura argumental. Concebem, així, el sintagma nominal com una estructura paral·lela al sintagma verbal, amb uns complements exigits lèxicament i regits sintàcticament pels noms que en constitueixen el nucli.¹

Si seguíssim per a l'anàlisi la hipòtesi dels tres nivells homogenis de Jackendoff (1977), desenvolupada per al català per Bonet & Solà (1986), hauríem de dir que ens referim als constituents del primer nivell de complementació nominal. En la teoria generativa més estesa avui dia, però, haurem de considerar que hi ha complements nominals que ocupen les posicions d'especificador d'N' i de complement d'N —de manera que es podrien assimilar a l'estructura argumental de V. Així, adoptant el model que proposen Bosque i Gutiérrez-Rexach (2009: 614), podem dir que l'estructura d'SN del sintagma *viatge presidencial a Polònia* és paral·lela a l'estructura d'SV de l'oració *El president viatja a Polònia*:²

(1)

---

¹ És habitual que la noció de règim sintàctic es relacioni amb la d'obligatorietat dels complements. Més endavant parlarem sobre l'obligatorietat dels complements nominals.

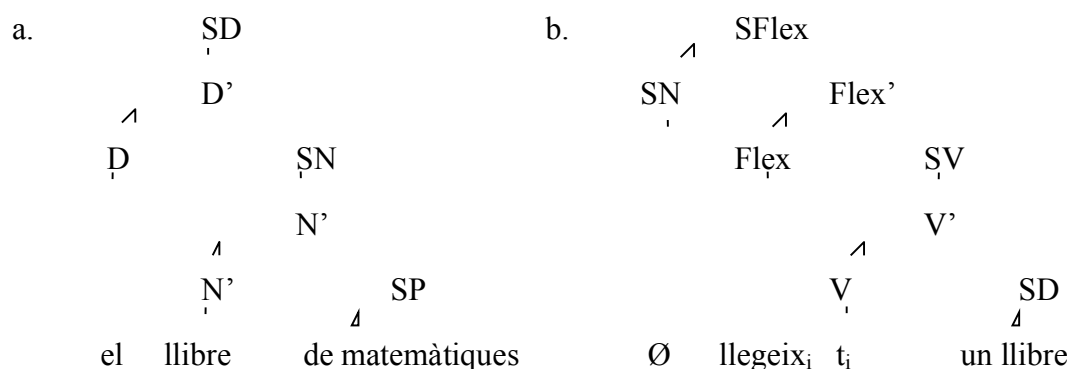
² Al llarg del treball ja matisarem aquesta qüestió.

Bosque i Gutiérrez-Rexach (2009: 614) afirmen que podem trobar paral·lelismes entre SD i SFlex tant des del punt de vista semàntic com des del punt de vista sintàctic.

Si ens fixem en la semàntica, podem afirmar que l'article definit atorga referència als grups nominals —és a dir, n'estableix la denotació segons la informació que comparteixen el parlant i l'oient—, de la mateixa manera que el temps és el procediment gramatical que tenim, en el cas d'SFlex, per vincular les eventualitats amb instants o períodes que es mesuren en funció del moment de parla.

I si ens centrem en qüestions sintàctiques, el paral·lelisme es posa de manifest en el fet que tant el nom com el verb són categories lèxiques vinculades a nuclis funcionals: en l'anàlisi de l'oració considerem que el nucli és una categoria funcional (Flex), i en la de les projeccions nominals aquest nucli funcional el trobem en els determinants. És a dir, com que per a l'anàlisi de les projeccions nominals partim de la hipòtesi del sintagma determinant d'Abney (1987), podem dir que tant en l'estructura oracional com en la nominal hi ha una categoria funcional jeràrquicament més alta (SD/SFlex) que projecta un sintagma propi i agafa com a complement una categoria lèxica. És el que mostrem a (2), amb unes estructures extrems de Bosque & Gutiérrez-Rexach (2009: 202-210):³

(2)

³ Cal fer notar, aquí, que hi ha algun autor (Giusti, 2002) que considera que només els articles són veritables categories funcionals. Amb tot, l'objectiu d'aquest treball no és debatre aquesta qüestió, i, per tant, no en parlarem més. Assumirem, en general, que els determinants ocupen la posició de nucli d'SDet, que és el sintagma que domina SN.

En aquest treball intentarem justificar per què podem considerar que hi ha noms que tenen complements argumentals, així com establir quins noms en presenten i quins són els complements que podem considerar arguments del nom. A més, tractarem de resoldre la pregunta principal que ens plantejem i que és aquesta: «Com es manifesten sintàcticament els arguments dels noms?». Resoldre aquesta qüestió implica plantejar-se tres preguntes secundàries, que alhora fan pensar en altres qüestions que cal resoldre.

D'entrada, hem de resoldre la pregunta següent: «Quins són els noms que admeten arguments? En què es diferencien dels que no ho fan?». Fixem-nos, per exemple, que la relació que s'estableix entre el nom i el complement a l'SD *les cadires de casa* no és la mateixa que la que s'estableix a *la destrucció de la ciutat per part dels enemics*, i cap d'aquestes dues podria correspondre a la relació que s'estableix entre el nom i el sintagma preposicional a *la novel·la de Marta Rojals*. Aquesta constatació ens portarà a reflexionar sobre una qüestió molt debatuda en sintaxi, com és la diferència entre els noms eventuals —els que expressen esdeveniments o eventualitats— i els resultatius, i a veure si podem relacionar l'eventualitat amb la capacitat de lligar arguments.⁴

Una segona pregunta a què haurem de respondre és aquesta: «Quina és la forma dels complements argumentals del nom? De què depèn?».

Ja hem pogut constatar que els complements argumentals dels noms admeten realitzacions diferents, com poden ser els adjectius (*presidencial*) o els sintagmes preposicionals (*a Polònia*). En aquest darrer cas —és a dir, si es realitzen com a sintagmes preposicionals—, sembla que la preposició que sol encapçalar l'SP és *de*:

- (3) a. la investigació *del* crim
- b. l'encariment *dels* preus
- c. l'explicació *de* la història
- d. la construcció *d'*un bloc de pisos
- e. el naixement *del* Jordi

---

⁴ Com es pot comprovar, en aquest treball seguim la proposta de Carme Colomines (2008) i designem amb el terme *eventualitat* el concepte conegut en anglès com a *event* o *eventuality* i que fa referència a la categoria semàntica (o, en termes de la *Gramàtica del català contemporani*, situació) denotada per un verb o per un nom eventual, ja que ens sembla més transparent que *event* i més precís que *situació*.

Ara bé, que hi hagi aquesta tendència no vol dir que tots els sintagmes preposicionals que realitzen arguments dels noms estiguin introduïts per la preposició *de*: de la mateixa manera que hi ha verbs que demanen complements preposicionals introduïts per preposicions diferents (per exemple, *parlar [de]*, *confiar [en]*), la preposició que introdueix els arguments nominals pot variar:

- (4) a. viatge *a* Polònia
b. intent *de* sortir
c. conversa *amb* el president

Fins i tot pot passar que un mateix nom regeixi complements argumentals introduïts per preposicions diferents:

- (5) a. amor *a/per* algú
b. dret *a/de* decidir

I també podem trobar que aquests complements prenguin formes diferents segons si es realitzen com a únics arguments del nom o si apareixen amb altres arguments:

- (6) a. L'explicació *del portaveu del govern* va durar 5 hores.
b. L'explicació *[d'aquell fet] [per part del portaveu del govern]* va durar 5 hores.

En definitiva, és possible constatar que en la complementació nominal hi ha variabilitat: podem trobar arguments nominals realitzats com a adjectius o com a sintagmes preposicionals, i aquests sintagmes preposicionals poden estar introduïts per *de*, *a*, *per*, *per part de* o altres preposicions.

A més, hi ha complements argumentals dels noms que es poden realitzar com a possessius, si bé no tots ho admeten:

- (7) a. l'amor *de la Maria*
b. el *seu* amor

- (8) a. la construcció *de cases*
- b. ??la seva construcció

De totes aquestes constatacions en deriven preguntes que completen la segona de les tres preguntes secundàries que ens plantegem i que tractarem de resoldre en aquest treball:

1. En quina mesura les diferències estructurals dels noms corresponen a diferències semàntiques? Tradicionalment, en el marc de la complementació verbal, s'ha dit que les diferents estructures rectives dels verbs corresponen a diferències semàntiques (per exemple, Chomsky 1986). Ara bé, Goldberg (1995: 10) assenyala, des de la perspectiva construccionista, que el règim verbal no és l'únic element que explica les diferències semàntiques entre els verbs, sinó que la configuració també contribueix a establir el significat (cosa que podria explicar que, en alguns casos, les diferències funcionals no es corresponguin amb les semàntiques).⁵
2. És cert que els complements argumentals del nom tendeixen a realitzar-se com a *SP_{de}*? Com podem explicar els casos que no responen a aquest patró?
3. La variació preposicional dels arguments dels noms respon a uns patrons semàntics i sintàctics?
4. Com funciona *per part de*? Podem considerar que hi ha noms que admeten configuracions passives? Per què?
5. Com funcionen els possessius? Giorgi & Longobardi (1991) diuen que en italià el possessiu és obligatori sempre que és possible. També és així, en català? Per què?
6. Podem extreure arguments nominals fora del marc de l'SD? Quins? Giorgi & Longobardi (1991) afirmen que els únics arguments que es poden moure fora del marc de l'SD en les llengües romàniques són els que presenten la forma de genitius

---

⁵ Segons Goldberg, l'enfocament construccionista «avoids a certain circularity of analysis resulting from the widespread claim [...] that syntax is a projection of lexical requirements».

o el pronom corresponent (it. *ne*, fr. *en*). En català també trobem aquest fenomen?

Podem explicar-lo?

7. Hi ha noms que admeten més diversitat de realització dels seus complements argumentals que uns altres? Per què?
8. La classificació semanticoaspectual del nom afecta la valència argumental d'aquest nom i el règim preposicional dels complements?

Respondre a totes aquestes preguntes, que han de permetre determinar com es realitzen els complements argumentals del nom, contribuirà, sens dubte, a resoldre part de l'interrogants que ens plantejàvem inicialment (és a dir, *com es manifesten sintàcticament els arguments dels noms en català?*). Amb tot, no fan possible donar compte d'una altra qüestió bàsica a l'hora d'explicar l'estructura argumental dels noms en català, i és per això que hem proposat, a més de les dues que ja hem comentat, una pregunta secundària més.

Aquesta tercera pregunta té a veure amb la possibilitat que, en un SD, coocorrin diversos arguments nominals. I és que, igual que els verbs poden ser monovalents, bivalents o trivalents, els noms també poden regir més d'un complement. És el que il·lustrem a (9):

- (9) a. l'amor [*de la Maria*] [*als/pels seus fills*]
b. l'agressió [*del policia*] [*als manifestants*]

Aquest fenomen ens fa plantejar la pregunta següent: «Quin ordre tenen els complements argumentals del nom quan n'apareix més d'un?». I aquest interrogant n'obre dos més:

1. Podem establir un ordre bàsic d'aparició dels complements argumentals dels noms en català? Giorgi & Longobardi (1991) parlen dels paràmetres nucli-complement i nucli-subjecte en l'estructura interna de l'SD i en altres sintagmes lèxics, i arriben a la conclusió que les llengües germàniques tendeixen a ser SNO, mentre que les

romàniques són NOS. També és aquest l'ordre bàsic del sintagma nominal en català? Ho podem comprovar empíricament?

2. Podem invertir lliurement l'ordre dels complements postnominals sense afectar l'acceptabilitat del sintagma?

A més, la *polivalència* argumental dels noms té a veure amb com es realitzen aquests complements. Observem els exemples de (10):

- (10) a. la por [de la Maria] [?a/de la foscor]
b. c. la supressió [de les pensions] [pel part del govern]
c. ? la supressió [governamental] [de les pensions]

Casos com els anteriors fan que ens plantegem quina forma tenen els diferents tipus de complements argumentals quan es realitzen sintàcticament dins d'un mateix sintagma nominal.

En resum, en aquesta tesi volem descriure detalladament el règim d'alguns noms del català, cosa que ens ha de permetre aproximar-nos a l'estudi de la complementació nominal en aquesta llengua i reflexionar sobre algunes qüestions teòriques que s'hi relacionen.

La caracterització més àmplia que existeix avui sobre els arguments del nom en català és a les pàgines del capítol que Toni Badia dedica als complements nominals en la *Gramàtica del català contemporani* (2002), però no es tracta d'un estudi complet i exhaustiu, que és el que nosaltres pretenem oferir. Així, tot i que en alguns punts partirem de l'anàlisi d'aquest autor, intentarem aprofundir més en les qüestions teoricodecriptives que fan possible donar compte de les propietats de l'estructura argumental dels noms en català.

Al capítol 3 farem una panoràmica general de com s'ha estudiat, en la lingüística general, l'estructura argumental dels noms. Al capítol 4 repassarem què s'ha dit sobre aquest tema des de la tradició gramatical catalana —tant des d'un punt de vista descriptiu com prescriptiu. Al capítol 5, respondrem a la primera de les preguntes que formulàvem i oferirem un model d'anàlisi de l'estructura del sintagma nominal en

català, i, finalment, al capítol 6 presentarem l'anàlisi teòrica i descriptiva dels arguments nominals en català que ens permetrà resoldre les altres qüestions plantejades en aquesta tesi. Tot plegat ens servirà per configurar un panorama general de com funciona l'estructura argumental dels noms en català.

3. Antecedents

3.1 Introducció

L'anàlisi dels complements nominals com a complements jerarquitats (i, concretament, la consideració que alguns noms poden tenir complements argumentals) ha estat una qüestió molt debatuda en sintaxi des de la dècada dels anys setanta del segle XX, sobretot en relació amb l'estudi de l'eventualitat en el domini nominal. L'any 1970, Noam Chomsky va publicar un article titulat «Remarks on Nominalization», en què plantejava un seguit de qüestions clau al voltant de les propietats de la nominalitzacions (especialment les nominalitzacions deverbals) i obria la porta al debat sobre un dels problemes centrals en la discussió sobre els noms eventuals, que és el caràcter argumental (o no) dels sintagmes que els complementen.

Aquest assumpte s'ha estudiat en diverses llengües i des de diferents enfocaments, que exposarem al llarg dels capítols 3 i 4. Al capítol 3 analitzarem els diferents tractaments que hi ha donat la sintaxi teòrica. Partirem dels plantejaments de Chomsky (1970), que és el primer que va estudiar aquest tema, i exposarem les reflexions que diversos autors han fet sobre l'estructura argumental dels noms o les qüestions que s'hi relacionen. Explicarem les idees de Williams (1981), l'enfocament lexicalista de Grimshaw (1990), la perspectiva sintactista de Hazout (1995), Van Hout & Roeper (1997), Borer (2014), Picallo (1991, 1999), Giorgi & Longobardi (1991) i Alexiadou (2001), el punt de vista que ofereix Alonso Ramos (2004) des de la Teoria del Sentit-Text, i les reflexions Resnik (2010), de Peris & Taulé (2009) i de Bosque i Gutiérrez-Rexach (2009). D'altra banda, al capítol 4 exposarem els estudis duts a terme en l'àmbit de la complementació nominal des de la tradició descriptiva catalana, de la qual tindrem en compte, sobretot, els treballs de Bonet & Solà, les reflexions de Gràcia (1995) sobre l'herència argumental i la panoràmica descriptiva de Badia —a la qual ja hem fet referència a la introducció. A més, observarem el tractament de la complementació nominal de diverses gramàtiques catalanes dels segles XIX i XX (fins a Fabra). Tot plegat ens ha d'ajudar a bastir la teoria a partir de la qual desenvoluparem la recerca.

3.2 Primers estudis des d'un enfocament generativista

3.2.1 Chomsky (1970)

A l'article «Remarks on Nominalization», de l'any 1970, Chomsky analitza les propietats de les nominalitzacions i, concretament, les diferències entre les propietats de les nominalitzacions derivades, com *refusal* (*John's refusal of the offer*) i les característiques dels anomenats *gerundive nominals*, com *refusing* (*John's refusing the offer*).

D'entrada, l'autor es planteja si, davant de les similituds que trobem entre l'estructura dels sintagmes nominals i la dels sintagmes verbals, cal considerar que les etiquetes categorials (com *nom*, *verb* o *adjectiu*) formen part del lexicó o si més aviat cal entendre que les entrades del lexicó adquireixen la categoria a la gramàtica, en funció dels requeriments sintàctics de l'estructura en què s'han d'inserir. Així, proposa distingir el lexicó del component categorial de la base, i considera que les arrels, tot i disposar de trets subcategoritzadors, són inespecificades categorialment al lexicó (i que és, doncs, a la gramàtica on adquireixen els trets categoritzadors) (Chomsky, 1970: 190). D'aquesta manera, posa de manifest que les categories predicatives (com els verbs, els noms i els adjectius) comparteixen propietats argumentals, en la mesura que és l'arrel —i no la categoria sintàctica— la que selecciona els arguments de cada peça lèxica. En paraules de l'autor:

Let us propose, then, as a tentative hypothesis, that a great many items appear in the lexicon with fixed selectional and strict subcategorization features, but with a choice as to the features associated with the lexical categories noun, verb, adjective. The lexical entry may specify that semantic features are in part dependent on the choice of one or another of these categorial features (Chomsky, 1970: 190).

Chomsky anomena aquesta perspectiva la *hipòtesi lexicalista*, ja que considera que la determinació de les propietats semàntiques i sintàctiques de les paraules té lloc al component lèxic. Ho podem observar clarament gràcies a l'exemple mitjançant el qual Chomsky explica per què, en anglès, l'adjectiu *eager* permet formar l'oració *John is eager (for us) to please* i el sintagma *John's eagerness (for us) to please*, mentre que un adjectiu com *easy*, que també pot aparèixer en l'oració *John is easy to please* no permet formar el sintagma nominal **John's easiness to please*. Chomsky considera que aquest

fenomen es deu, precisament, a les propietats sintàctiques d'ambdues entrades en el lexicó: *eager* presenta un tret de subcategorització que li permet estar acompanyat d'un complement oracional, però *easy* no ho fa:

Consider first the example *John is easy to please*, *John is eager to please*, only the second of which associated with a derived nominal. This consequence follows immediately from the lexicalist hypothesis just formulated, when we take into account certain properties of the items *eager* and *easy*. Thus *eager* must be introduced into the lexicon with a strict subcategorization feature indicating that it can take a sentential complement, as in *John is eager (for us) to please*. In the simplest case, then, it follows that in the noun position, *eager* will appear in the contexts *John's eagerness (for us) to please*, etc., with no further comment necessary. But *easy* (or *difficult*) does not appear in the lexicon with such a feature. There is no structure of the form ...*easy (difficult) S* generated by base rules. Rather, *easy (difficult)* appears in base phrase-markers as an adjective predicated of propositions as subject [*for us to please John is easy*, etc.] [...]. Consequently, *easy* (or *difficult*) cannot be introduced by lexical insertion into the noun position with sentential complements, and we cannot derive such forms as (8a), **John's easiness (difficulty) to please* (Chomsky, 1970: 191).

La idea que les propietats seleccionals dels elements lèxics es troba al lexicó és el que ha servit de base per als anomenats *enfocaments lexicalistes* de la gramàtica. Alhora, però, hem de tenir en compte que, com assenyala Resnik (2010: 15), aquesta hipòtesi pressuposa que l'assignació categorial és un procés que es duu a terme a la sintaxi, de manera que la proposta de Chomsky també constitueix la base d'algunes propostes no lexicalistes que inclouen projeccions categoritzadores en el component sintàctic.

En qualsevol cas, Chomsky planteja la possibilitat d'analitzar paral·lelament l'estructura argumental de paraules de diferents categories sintàctiques. Ho il·lustra ell mateix amb els exemples següents:

- (51)
- $$\begin{array}{c} \text{N}'' \\ / \quad \backslash \\ \text{[Spec, N}'] \quad \text{N}' \\ / \quad \backslash \\ \text{several} \quad \text{[+ def, N}''] \quad \text{N}_i \quad \text{N}_i'' \\ \quad \quad \quad \text{John} \quad \text{[prove, pl.]} \quad \text{the theorem} \end{array}$$
- (several of John's proofs of the theorem)

sintaxi teòrica. Fa notar els paral·lelismes entre els noms i els verbs des del punt de vista dels arguments i d'algunes propietats sintàctiques que han conduït diversos estudiosos a elaborar estudis detallats sobre aquesta qüestió.

3.2.2 Williams (1981)

Partint, com Chomsky (1970), de la idea que els noms tenen el que actualment designem com a estructura argumental (i, per tant, també el que coneixem com a graella temàtica), Williams presenta, a l'article «Argument Structure and Morphology», una perspectiva d'anàlisi de l'estructura argumental que intenta determinar la realització dels arguments sintàctics de mots relacionats morfològicament a partir de només dues regles: *internalitza X* i *externalitza X*.

Per a aquest autor, el terme *estructura argumental* designa simplement el llistat d'arguments que pot tenir un element lèxic, que fa correspondre als papers temàtics o relacions temàtiques que va establir Gruber (1976): *actor*, *tema*, *destinació*, *origen*. Per a Williams (1981: 82), doncs, no hi ha cap relació jeràrquica entre els elements que configuren la llista de papers temàtics: l'estructura argumental és, segons aquest autor, una llista desordenada d'arguments («unordered list of arguments») amb només un element estructurador, que és la distinció entre els arguments interns i els externs.

De fet, aquesta distinció és el que porta l'autor a esquivar la noció de *funció sintàctica* com a element estructurador, i a considerar que la materialització dels arguments es pot deduir directament de les relacions temàtiques, sense la «mediació» que suposarien les funcions sintàctiques:

I will explore the possibility in this paper that there are no grammatical relations; that is, that the realization of the thematic relations is directly specified (Williams, 1981: 82).

És a dir, aquest autor parteix de la idea que l'estructuració de les oracions només depèn dels rols semàntics de cada argument, de manera que la realització dels complements argumentals depèn exclusivament dels papers temàtics. És a partir d'aquesta premissa que Williams intenta determinar quina és l'estructura argumental dels diferents elements lèxics, com es realitzen els diferents arguments, i quina relació

es pot establir (o quines relacions es poden establir) entre les estructures argumentals de les paraules relacionades morfològicament (es refereix, bàsicament, a noms, verbs i adjectius morfològicament relacionats).

Admet, això sí, dues funcions sintàctiques, que són les que correspondrien a la distinció entre l'argument extern (*subjecte*) i els arguments interns (*no-subjectes*), si bé intenta evitar la terminologia emprada habitualment per referir-se a les funcions sintàctiques. Al paràgraf següent l'autor resumeix la seva hipòtesi bàsica:

It is important to emphasize that grammatical relations play no role in this system, or, to the extent that they do, there are only two: subject and nonsubject (where I use *internal* and *external* instead). In this system outlined here, thematic roles are tied directly to syntactic realizations, by the realization rules (Williams, 1981: 103).

L'argument extern correspondria al que entenem per *subjecte* en una configuració oracional. Williams evita, però, utilitzar el terme *subjecte* perquè, com hem dit, en la teoria que formula no hi tenen cabuda les funcions sintàctiques (i fer-lo servir implica, precisament, fer referència a funció sintàctica i no pas a un paper temàtic):

The notion *external argument* corresponds in some respects to *subject*, but we avoid that term [*subject*] because of its ambiguity. The external argument is simply a distinguished argument, not a syntactic position, a case, or something else. Another reason we avoid the notion subject is that this term implies other terms as well, such as direct object, indirect object, etc., which will play no role in our system (Williams, 1981: 83).

L'argument extern és, doncs, un argument que es distingeix de la resta. En una estructura argumental només n'hi pot haver un, fet que Williams (1981: 83) atribueix a una restricció de comandament categorial segons la qual el subjecte i el predicat han d'estar coindexats. És a dir, un subjecte sempre ha de comandar categorialment el seu predicat, com podem observar en l'exemple següent (extret de Williams 1981: 83):

(2) [John]_{NP_i} [left] _{VP_i}

Com que tots els predicats són projeccions màximes d'una peça lèxica, només hi pot haver un subjecte per predicat, ja que una projecció màxima només admet un índex.

En una oració aquest argument correspondria a l'SN de què es predica alguna cosa, que, a més, sol ser l'actor: «In the case of verb, when there is an Actor and there is an

external argument, then the Actor is the external argument —this is a fairly clear universal» (Williams, 1981: 85).

Ara bé, en el cas del nom, la determinació de l'argument extern no és tan clara, atès que els arguments corresponents a l'actor se solen situar dins de la projecció màxima d'N (SN o N''). Això, de fet, implica que Williams consideri que l'argument extern d'un nucli verbal s'internalitza en l'àmbit del sintagma nominal: «the Actor is internal, that is, it is located inside the maximal projection of N (NP, or N'')» (Williams, 1981: 86).

Això no vol dir, però, que els noms no tinguin argument extern. En aquest sentit, Williams (1981: 86) postula l'existència d'un argument extern que es genera en l'àmbit nominal i que no té contrapartida en el sistema verbal. L'autor etiqueta aquest argument extern com a *R* (que, en principi, indica que es tracta d'un element *referencial*, segurament relacionat amb el fet que qualsevol nom —encara que expressi una eventualitat— té un component de referencialitat). Ho explica així:

The label R is meant to suggest “referential”, since it is this argument position R that is involved in referential uses of NPs as well. Thus, for example, if *fool* has the argument structure (R), we might assign the following logical representations for the predicative and referential uses respectively: *John* and the variable *x* is in the position of R:

(10) John is a fool	fool (John)
The fool left	E!x (fool (x) & left(x))

(Williams, 1981: 86)

Aquesta constatació sobre els arguments externs dels noms i dels verbs permeten a Williams formular dos universals:

- (3) 1. Si hi ha un actor, ha de ser extern a V.
2. R ha de ser extern a N.

La resta d'arguments codificats per les diferents peces lèxiques seran, per defecte, interns, cosa que vol dir que sempre es realitzaran dins del marc de la projecció màxima de l'element lèxic en qüestió i que estaran subjectes al que l'autor anomena *regles de realització*.⁶

⁶ En la formulació de les regles de realització, Williams (1981) emprà la notació següent:

A: (X_y, Z_w),

Són aquestes:

Below, we list some of the realization rules for English:

- (18) Actor: (NP, PP_{by}) John was seen by Bill
The destruction by the army
Actor (NP, PP_{of}) The shooting of the hunters
(limited to NP)
Goal: (NP, PP_{to}) to give to John
the gift to John
Goal: (NP₂) give Bill the book
Theme: (NP) hit Bill
Theme (NP, PP_{of}) the destruction of the city
deprive Bill of money
aware of the accident
speak of something
Source: (NP, PP_{from}) arrive from Houston
the arrival from Houston
X: (NP_{poss})

(Williams, 1981: 88)

Aquestes regles de realització estan sotmeses, alhora, a dues regles morfològiques que, per a Williams (1981), són les úniques que poden condicionar l'estructura argumental de qualsevol peça lèxica (i que poden explicar les modificacions produïdes en l'estructura argumental dels mots derivats): l'externalització (és a dir, la conversió d'un argument intern en extern) o la internalització (això és, el pas de l'argument extern a intern, amb la consegüent addició d'un nou argument extern).

Així, si dues paraules relacionades morfològicament presenten més diferències en l'estructura argumental que les que es poden explicar a partir de l'externalització i la internalització, caldrà atribuir-les a les «regles de base» de cada llengua (i, per tant, no caldrà que s'especifiquin mitjançant cap regla morfològica).

Per poder observar l'aplicació pràctica d'aquesta idea, fixem-nos en una de les diferències més evidents entre l'estructura argumental dels noms i les dels verbs, que és la que podem observar en aquests exemples:

- (4) a. Ensenya matemàtiques.
b. l'ensenyament de (les) matemàtiques

---

en què X i Z són les categories sintagmàtiques (SN, SV, SP, etc.), y i w són preposicions o trets de cas, i A és un dels tipus d'argument (*agent, tema, destinació, origen*).

Als enunciats anteriors podem constatar que mentre que el tema verbal es materialitza com a SN (o com a SD) el del nom es realitza com a SP_{de}. Williams (1981: 90) observa el mateix fenomen en anglès (cf. *the hatred of Bill, I hate Bill*), i atribuir aquesta diferència a les regles bàsiques de l'anglès, que no permeten generar SN en l'estructura argumental d'un altre SN (o bé les regles de cas no permeten assignar cas en aquest context). Com que només hi ha una altra realització prevista del tema (SP_{of}, en anglès), el nom ha d'utilitzar aquesta realització.

Per tant, per a Williams (1981: 91), el fet que les nominalitzacions dels verbs amb objecte directe sempre tinguin temes realitzats com a SP_{of} es deriva dels trets de base (o de la teoria de cas, que pot explicar aquesta diferència en la base) i, per tant, no cal que s'especifiqui en forma de regles morfològiques.

En definitiva, per a Williams només hi ha dues regles morfològiques que puguin alterar l'estructura argumental del mot derivat respecte a la del mot primitiu (tenint en compte que l'estructura argumental de cada mot ha de respectar les regles de base de la llengua en qüestió):

- a) Externalitza un argument intern, cosa que simbolitza com a E(X)
- b) Internalitza l'argument extern, regla que es pot escriure com a I(X)

La primera d'aquestes dues regles (E(X)) es pot definir com una operació (o un conjunt d'operacions) que crea una estructura argumental nova, per la qual s'agafa l'argument intern d'un element lèxic i es fa extern. Si no hi ha argument intern, llavors la paraula derivada no tindrà argument extern. Williams formula la regla així:

The operation is defined as follows:

(23) E(X): erase the underline on the external argument, if there is one, and underline X. If X=0, then underline nothing.⁷

(Williams, 1981: 92)

Williams aplica aquesta operació als adjectius en *-able* de l'anglès i a les passives. Pel que fa als primers, la regla concreta que caldria aplicar és *E(tema)*, ja que en el pas del verb a l'adjectiu el que s'externalitza és el tema. Aleshores es passa d'un verb amb un agent com a argument extern i un tema com a argument intern a un adjectiu que té el

---

⁷ Recordem que Williams (1981) marca formalment l'argument extern subratllant-lo.

tema com a argument extern (tema que correspon a l'SN del qual es predicaria alguna cosa en una oració atributiva):

Given a form like *read* with argument structure (A, Th), and a rule of morphology which (a) adds *-able* to the stem, and (b) applies E(Th) to the argument structure, we will derive *readable*, which has argument structure (A, Th). This can be symbolized as:

(24) E(Th): read (A, Th) → readable (A, Th)
(Williams, 1981: 93)

Sembla, a més, que el sufix *-able* només es permet formar adjectius a partir de verbs rectors d'un argument tema, cosa que s'explica precisament perquè el sufix només és aplicable si s'externalitza el tema: per tant, els verbs que no admeten un tema en la seva estructura argumental no podran tenir adjectius derivats amb el sufix en qüestió. Williams ho il·lustra amb els exemples que presentem a continuació (1981: 93):

- (5) a. Those things are {promisable / perishable} (tema externalitzat)
b. *Those people are runnable (actor externalitzat).
c. *Those people are promisable (meta externalitzada).

Pel que fa a les passives, Williams reprèn les idees d'Aronoff (1972) i Wasow (1977) i demostrar que en anglès hi ha dos tipus de passives: una passiva adjectival i una altra de verbal. Les diferències principals entre unes i altres són que la passiva adjectival permet l'adjunció de l'afix *un-* (que només es pot adjuntar a adjectius), accepta el moviment de *qu* (en anglès, *WH-movement*) i només admet un tema com a subjecte. En canvi, la passiva verbal pot tenir, com a subjectes, tant el tema com el destinatari com la font. L'autor ho exemplifica amb les frases que reproduïm a continuació. El primer grup d'oracions correspon a les passives adjectivals, mentre que el segon mostra passives verbals (Williams, 1981: 93):

- (6) a. The rules are ungiven (el subjecte de *given* és el tema de *give*).
b. *We are ungiven (the rules) (el subjecte de *given* és el destinatari de *give*).
c. How firmly promised are these things (el subjecte de *promised* és el tema de *promise*).
d. *How firmly promised were those people (el subjecte de *promised* és el destinatari de *promise*).

- (7) a. Those people were promised these books.
b. These books were promised to those people.

La diferència entre els dos tipus de passiva es pot explicar, segons Williams, per les regles morfològiques que les dominen.

Així, la passiva adjectival es forma a partir de la regla E(tema), de la mateixa manera que *-able*. En canvi, les passives verbals, que no mostren regularitat en la funció semàntica (paper temàtic) del subjecte, deriven a partir de l'operació E($\emptyset$) o E ( ): no tenen, doncs, argument extern. Aleshores, l'SN que apareix com a subjecte de la passiva és un argument intern desplaçat a partir de la regla de moviment d'SN que força un SN que es troba en una posició que no marcada cap a una posició marcada amb cas. Vegem-ho a través de l'exemple que aporta Williams (1981: 95):

- (8) Bill_i was seen t_i by Fred.
(A, Th)

En paraules de l'autor:

Recent proposals in the theory of case suggest that movement is forced to take place when an NP is in a non-case-marking position —the NP must move to a case-marking position in order to get case. Thus if the verbal passive participle does not assign case, direct objects NPs will be forced to move. We may, therefore, view the verbal passive as having two significant features: it is the output of E($\emptyset$), which leaves it no external arguments (thus permitting movement to subject position) and it does not assign case, thus forcing movement, when there is an NP object (Williams, 1981, 95).

El segon grup de regles morfològiques que podem trobar són les que corresponen a l'operació *internalitza l'argument extern*, que es representa com a I(X). Aquestes regles afecten les nominalitzacions i la causativització, i consisteixen en la internalització de l'argument extern i l'adjunció d'un nou argument extern a l'estructura derivada:

- (42) I(X):
(a) Set the external argument of the input word “equal to” X in the output word.
(b) Add a new external argument, A for verbs, R for nouns.
(Williams, 1981: 99)

Dels exemples que Williams ofereix per explicar el conjunt de regles que deriven d'aquesta operació és especialment interessant (per al tema que tractem) el de la

formació de *gerundive nominals*, en què es pot observar la doble possibilitat de realització de l'agent (fenomen que també trobem en alguns noms deverbals del català):

In the formation of *-ing* nominals, either I(Th) or I(G) may apply. Recall that the (at least unmarked) external argument for nouns is R:

(49) I(Th): $\text{growl}_V(\underline{A}) \rightarrow \text{growling}_N(\underline{R}, \text{Th}=\underline{A})$ “the growling of the lions”

I(A): $\text{growl}_V(\underline{A}) \rightarrow \text{growling}_N(\underline{R}, \text{A}=\underline{A})$ “the growling by the lions”

As is in the case of the Japanese causative, if we have a transitive verb, with theme object, then we cannot apply I(Th) but only I(A):

(50) the shooting of the lions {by the hunters / *of the hunters}

(Williams, 1981: 100)

És a dir, en principi, quan es produeix la nominalització d'un verb o d'un adjectiu, l'argument extern d'aquest verb o d'aquest adjectiu es converteix en argument intern del nom. Aquest nou complement intern es pot realitzar, com mostra Williams, com a agent (introduït per *by*) o com a tema (introduït per *of*). Ara bé, si en l'estructura del sintagma nominal que té la nominalització com a nucli ja hi ha un tema (és a dir, si el nom deriva d'un verb transitiu i se'n realitza el tema), la internalització només pot ser I(A): l'argument només es pot realitzar com a agent. En definitiva, sembla que no s'admetria l'estructura (R, Th, Th=A), cosa que justifica la impossibilitat que en anglès apareguin dos arguments nominals introduïts per *of* del mateix nivell semanticosintàctic.

En general, doncs, Williams (1981) proposa separar les regles que determinen les realitzacions sintàctiques dels arguments de les que relacionen les estructures argumentals de les paraules relacionades morfològicament amb l'objectiu de poder descriure aquestes darreres regles de manera restrictiva. Per a ell, només hi ha dues maneres d'afectar l'estructura argumental d'un mot derivat: o bé s'externalitza un argument intern (cosa que també implica una internalització de l'antic argument extern) o s'internalitza l'argument extern (que és el que permet, segons l'autor, explicar el funcionament de l'estructura argumental de les nominalitzacions).

Amb tot, com veurem al llarg del treball, el fet de considerar que els arguments nominals sempre són interns és problemàtic, ja que impedeix donar compte de les propietats que discriminen els diferents tipus d'arguments que exigeix un nom eventual, propietats que només tenen sentit si assumim una jerarquització d'aquests arguments. Per tant, partirem de la base que els noms tenen arguments externs assimilables als arguments externs verbals —amb els papers temàtics d'agent, experimentador, etc.— i arguments interns també assimilables als arguments interns verbals.

3.3 Enfocament lexicalista: Grimshaw (1990)

Grimshaw (1990) reprèn la idea de Chomsky que l'estructura argumental és part de l'entrada lèxica d'una paraula, ja que defineix aquest concepte com la representació lèxica d'informació gramatical sobre un predicat (Grimshaw, 1990: 1).

Segons l'autora, aquesta informació està jerarquizada en funció de les relacions de prominència que s'estableixen entre els arguments. Grimshaw, doncs, com molts altres autors —i a diferència de Williams (1981)— assumeix que hi ha una jerarquia en els papers temàtics que realitzen els arguments d'una peça lèxica, i que l'estructura argumental representa aquesta jerarquia. Per justificar-ho, l'autora considera que cal partir de quatre assumpcions bàsiques, que són, de fet, les que guien tota la seva teoria sobre l'estructura argumental (Grimshaw, 1990: 4):

1. L'estructura argumental és una representació estructurada que estableix les relacions de prominència entre els arguments, unes relacions que, com acabem de comentar, estan determinades per les propietats temàtiques del predicat.
2. L'organització interna de l'estructura argumental deriva de la jerarquia temàtica, de manera que les relacions de prominència reflecteixen informació temàtica. La jerarquia temàtica que assumeix Grimshaw (1990: 8) és aquesta:

(agent (experimentador (meta/font/lloc (tema)))

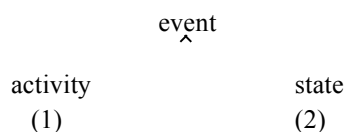
Amb tot, l'autora deixa clar que la realització sintàctica dels arguments no és sempre un reflex directe de la prominència temàtica (1990: 19), i ho explica a partir de la dimensió aspectual de l'estructura argumental:

The a-structure representation proposed [...] always assigns the Experiencer more prominence than the Theme for both *fear* and *frighten* [...]. Why, then, is the Experiencer realized as the subject in one class and not in the other? [...] The answer lies, I argue, in the existence of a second kind of semantic analysis which assigns a different status to the Experiencer of *frighten* and the Experiencer of *fear* and leads to their realizations. The interaction of this second analysis, which is aspectual in character, with the thematic analysis, provides a general theory of external arguments (Grimshaw 1990: 19).

Així, repren la teoria de l'Aktionsart de Vendler (1957) i considera que l'estructura de les eventualitats (*event structure*) es pot dividir en subeventualitats (que anomena *subparts aspectuals*) cosa que implica que hi hagi tipologies d'eventualitat simples i complexes:

The event structure breaks down events into aspectual subparts. For example, a Vendler-Dowty “accomplishment” denotes a complex event (which consists of an activity and a resulting state) [...].

(44)

En aquest marc, la primera subeventualitat sempre serà la més prominent (és a dir, els arguments de la primera subeventualitat seran els més prominents), i, per tant, l'estructura argumental no dependrà només de la prominència dels papers temàtics, sinó de l'estructura aspectual de la peça lèxica. A partir d'aquí, Grimshaw postula que, en el cas d'un verb psicològic estatiu (com *fear*), en què només hi ha una eventualitat, l'argument més prominent serà l'experimentador. En canvi, en el cas d'un verb causatiu (com *frighten*), l'argument aspectual més prominent serà el tema.

3. El concepte d'argument extern es pot explicar en termes de prominència dins de l'estructura argumental, atès que l'argument extern és l'argument més prominent en dues dimensions: temàtica i aspectual.
4. Cal distingir entre arguments gramaticals i representacions semàntiques.

En el marc d'estudi de les característiques de l'estructura argumental de les peces lèxiques, Grimshaw analitza detalladament les propietats de les nominalitzacions, i fa un seguit d'aportacions fonamentals per a qualsevol estudi sobre l'estructura argumental dels noms.

Així, Grimshaw observa, en la línia de les aportacions de Chomsky (1970), que no tots els substantius admeten estructura argumental —ja que no tots els substantius tenen

estructura eventual, que, com hem dit, considera clau perquè una peça lèxica pugui seleccionar arguments.

En aquest sentit, l'autora aporta un conjunt de proves que demostren que només els noms eventuais presenten característiques que permeten assimilar-los als verbs i que, per tant, fan possible que seleccionin arguments. Així, l'autora observa que els noms eventuais, a diferència dels resultatius, es poden combinar amb adjectius aspectuals com *freqüent* o *constant* i amb modificadors temporals com *en una hora* o *durant X temps*, admeten possessius com a arguments externs, són compatibles amb agents realitzats com a sintagmes preposicionals encapçalats per la preposició *by* —que equivaldria al complement agent d'una oració passiva—, només admeten l'article definit, no poden pluralitzar, no poden aparèixer en construccions predicatives ni equatives amb el verb *ser* i poden controlar clàusules d'infinitiu.

A la taula 1 (extreta i traduïda d'Alexiadou & Rathert 2010: 1) sintetitzem totes aquestes característiques.

Taula 1. Diferències entre els noms eventuais i els resultatius

Noms resultatius	Noms eventuais
No assignen papers temàtics (arguments no obligatoris)	Assignen papers temàtics (arguments obligatoris)
Lectura no eventual	Lectura eventual
Modificadors no orientats a l'agent	Modificadors orientats a l'agent
Els subjectes són possessius	Els subjectes són arguments
Els SP _{by} no són arguments	Els SP _{by} són argumentals
No hi ha control argumental implícit	Control argumental implícit
No admeten modificadors aspectuals	Admeten modificadors aspectuals
Els adjectius <i>freqüent</i> i <i>constant</i> només apareixen en plural	Els adjectius <i>freqüent</i> i <i>constant</i> apareixen en singular
Poden pluralitzar	Sempre són noms singulars

Grimshaw, doncs, considera que només poden ser considerats predicats els noms que tenen una estructura eventual, que, per tant, són els únics que admeten una estructura argumental.

Ara bé, que els noms eventuals es puguin assimilar als verbs no exclou la possibilitat que se'n distingeixin en alguns aspectes. En aquest sentit, Grimshaw constata —com de fet ja havia remarcat Stowell (1981)— que els noms (eventuals o no), a diferència dels verbs, no poden assignar cas (o que, si més no, no poden fer-ho directament, tal com ho fan els verbs):

Although it is now generally agreed that nouns differ from verbs in not being able to assign case, the extent and character of similarities and differences with respect to argument structure and theta theory is still an open issue (Grimshaw, 1990: 45).

The noun is always intransitive, in the sense of not acting as a case assigner [...] (Grimshaw, 1990: 106).

Una altra diferència que observa Grimshaw entre les projeccions nominals i les verbals és que, aparentment, els complements nominals no són mai (o gairebé mai) obligatoris. Aquest fenomen viola, en la teoria de l'autora, una de les propietats bàsiques que hauria de tenir qualsevol modificador d'un nucli per poder ser considerat argument, que és l'obligatorietat (ja que, segons el que explica, només els complements obligatoris poden ser considerat argumentals).⁸

Grimshaw resol aquesta suposada contradicció amb la hipòtesi que només els complements obligatoris són veritables complements argumentals dels noms, i que, per tant, la doble possibilitat en la realització dels arguments nominals es deu al fet que només alguns noms tenen estructura argumental:

The flexibility exhibited by the nouns [...] is due to a fundamental and persistent ambiguity within the nominal system: nouns do not behave uniformly. Some are systematically like verbs in their argument-taking capacities. Other classes of nouns are quite different and in fact take no arguments at all (Grimshaw, 1990: 46).

És per aquesta raó que, com assenyala Resnik (2012: 23), per a Grimshaw, el fet que un nom realitzi materialment l'estructura argumental en les seves projeccions, així com la forma que prenen els complements argumentals, no són fenòmens idiosincràtics (com plantejava Chomsky), sinó que poden presentar regularitats segons el nucli predicatiu.

---

⁸ Reprendrem aquesta qüestió més endavant. De moment, fixem-nos en què diu Grimshaw (1990: 49): «If the a-structure of a nominal has exactly the same status as that of a verb, it must be satisfied. The prediction is, then, that complements to complex event nominals will be obligatory.»

Per tot això, l'autora estableix una subdivisió de les nominalitzacions en funció de si presenten (o no) estructura argumental. Grimshaw no es limita a la distinció entre els anomenats *noms de procés* (noms eventuals) i *noms de resultat*, que considera insuficient, sinó que incorpora una divisió tripartida entre els noms d'eventualitat complexa (que contenen dues subeventualitats), els noms d'eventualitat simple (que serien eventuals però només contenen una eventualitat) i els noms de resultat. Ho explica així:

The *result* and *process* labels, however, do not provide an illuminating way of characterizing the entire range of relevant cases. [...] the real distinction is between nouns that have an associated event structure [...], which I will call *complex* event nominals, and nouns that do not. [...] Since argument structure is composed from the aspectual and thematic analyses of a predicate, we can now hypothesize that any predicate lacking an aspectual analysis will also lack an argument structure and will never take any grammatical arguments at all (Grimshaw, 1990: 49).

En el cas dels noms d'eventualitat complexa, els arguments interns sempre són obligatoris (cosa que permet deduir, d'altra banda, que la distinció que estableix no depèn de l'estructura eventual pròpiament dita sinó de l'obligatorietat dels arguments «interns»). En paraules de Grimshaw:

My claim is that nouns denoting *complex* events [...] also have an argument structure. The argument structure of such a noun must be satisfied, hence the obligatoriness of its arguments. Other nouns —those that denote what I call *simple* events, and the *result* nominals— have no argument structure (Grimshaw, 1990: 45).

Per justificar la triple classificació, Grimshaw recorre a les propietats dels arguments no temàtics dels noms: *R* (argument extern de tots els noms) i el que ella anomena *Ev*.

Grimshaw postula que, tot i que no tinguin arguments interns, tots els noms tenen un argument extern: «[...] all nouns have an external argument, even result nominals and simple event nominals» (1990: 64). Ara bé, els noms d'eventualitat simple i les nominalitzacions de resultat tenen un argument extern no temàtic *R* (amb el qual s'identifiquen tots els modificadors nominals, encara que el nom no es trobi en un context predicatiu), mentre que l'argument extern dels noms d'eventualitat complexa és *Ev*, cosa que permet que tinguin una estructura eventual): «A noun gets *Ev* as its

external argument if it has an event structure. Hence, no noun with *R* as its external argument can ever have an event structure associated with it» (1990: 65).

Alhora, la distinció *R/Ev* permet, segons Grimshaw, explicar el comportament dels determinants (és a dir, el fet que els noms d'eventualitat complexa només admetin l'article definit) de dues maneres. D'una banda, es pot considerar que els determinants també tenen una estructura argumental no temàtica (en què la majoria de determinants i el morfema de plural demanen *R* i l'article definit pot introduir *Ev* o *R*) i que els SN gramaticals demanen que l'argument extern del determinant i el del nom coincideixin:

One way is to consider the determiners themselves to have a non-thematic argument structure. [...] The well-formed NPs are those of the forms given in (45):

- (45) a. NP [Det(*R*) N(*R*)]
      b. NP [Det(*Ev*) N(*Ev* (*x* (*y*)))]
(Grimshaw, 1990: 67)

I de l'altra, es pot considerar que els determinants han de legitimar la posició de l'argument extern del nom, de manera que es poden dividir els determinants segons si poden anar amb *R* o amb *Ev*.

A més de les tres classes de noms, Grimshaw caracteritza els complements dels noms que no presenten estructura argumental:

If the clauses that appear as sentential complements to nouns, as well as the specifiers of passive nominals, are not grammatical arguments of the noun, what are they? More generally, what are the various satellite phrases associated with non-argument-taking nominals? (Grimshaw, 1990: 91).

Estableix que hi ha dos tipus de complements, que distingeixen els noms resultatius dels noms d'eventualitat simple. Els sintagmes que acompanyen les nominalitzacions resultatives són, per a Grimshaw, modificadors (*modifiers*), que no estan lligats a l'estructura lexicoconceptual del nom (*lcs*) i que es relacionen amb el substantiu mitjançant la predicació. En canvi, els sintagmes que complementen els noms d'eventualitat simple són els *complements*, que estan relacionats amb l'estructura lexicoconceptual del nom però sense que el nom tingui estructura argumental. Ho exemplifica amb el contrast entre *John's murder* i *John's dog*:

The essential difference can be seen if we contrast examples like *John's murder* with examples like *John's dog*. In *John's murder* the possessive is connected to the lexical meaning of the head —this is what gives the NP its passive flavor. In *John's dog*, on the other hand, the possessive is

---

a simple modifier. Here it is not related to the lcs; it is not in any way part of the lexical meaning of *dog* that it can have a possessor (Grimshaw, 1990: 91-92).

En definitiva, Grimshaw (1990) proposa que hi ha tres tipus de noms. El primer el formen els noms d'eventualitat complexa, que són sempre (o gairebé sempre) deverbals i que tenen una estructura argumental de característiques molt semblants a la dels verbs amb què es relacionen morfològicament, tot i que postula un altre argument extern i considera que els noms no poden assignar cas ni paper temàtic directament.⁹

Els altres dos grups els formen noms que no tenen estructura argumental: són els noms d'eventualitat simple i les nominalitzacions de resultat. Aquests substantius es distingeixen entre ells per les característiques dels sintagmes que els modifiquen o complementen_ mentre que els noms d'eventualitat simple tenen complements (lligats a l'estructura lexicoconceptual del nom), les nominalitzacions resultatives tenen modificadors (que no estan lligats a cap estructura lexicoconceptual).

Els plantejaments de Grimshaw han estat molt discutits (Picallo 1990, Resnik 2010, etc.), tant pel que fa a la metodologia com als criteris emprats per determinar si un nom té estructura argumental o no. De tota manera, sembla innegable que aquesta autora introdueix una de les qüestions més debatudes a l'hora d'establir les característiques i l'estructura dels noms que admeten arguments, i és la presència —o no— d'una estructura eventual (lligada a l'aspecte i a uns requeriments temàtics determinats). A més, estableix, com hem dit, alguns dels criteris bàsics per distingir els noms eventuals dels que no ho són i per poder determinar, en conseqüència, quins substantius poden rebre arguments.

---

⁹ «[...] nouns do not theta-mark directly, while verbs do, a difference that I have suggested may be due to the failure of nouns to act as governors» (Grimshaw, 1990: 105).

3.4 Enfocament sintactista (I): SV intern

3.4.1 Hazout (1995)

Des d'una perspectiva no lexicalista, Ilan Hazout assumeix que les nominalitzacions eventuais presenten una base verbal, de manera que la presència d'estructura argumental d'aquest tipus de noms es pot explicar precisament per l'herència de l'estructura argumental del verb del qual parteixen.

Hazout ofereix, a l'article «Action Nominalizations and the Lexicalist Hypothesis», una explicació de l'existència de propietats verbals i nominals en les nominalitzacions d'acció en hebreu modern i àrab estàndard. Hazout observa que les nominalitzacions d'acció presenten, alhora, característiques que són pròpies dels verbs i dels sintagmes verbals i característiques típiques dels noms i dels sintagmes nominals. Així, a diferència del que succeeix amb l'anglès o qualsevol llengua romànica, les nominalitzacions eventuais poden assignar acusatiu tant en àrab com en hebreu. Ho il·lustrem a (9), amb un sintagma nominal en hebreu modern (Hazout, 1995: 355):

- (9) axilat Dan ?et ha-tapaux
menjar Dan ACUS - la poma
L'acció del Dan de menjar-se la poma

A més, de la mateixa manera que els verbs, aquestes nominalitzacions admeten adverbis, com observem en aquest altre exemple (extret de Hazout, 1995: 365):

- (10) axilat ha-yeled ?et ha-tapaux bi-mehirut
menjar el noi ACUS -la poma ràpidament

En aquest sentit, Hazout (1995: 356) afirma que «the noun heading nominalization constructions inherit the argument structure of a verb».

Alhora, però, aquestes nominalitzacions presenten propietats nominals. En primer lloc, el nucli nominal rep cas segons la funció sintàctica que desenvolupi dins de l'oració.

És el que mostrem en l'oració de (11), en hebreu (Hazout, 1995: 358):

- (11) raʔayt-u iRityaal -a l-wasiir -i
vaig veure -jo assassinat -ACUS del ministre -GEN
 Vaig veure l'assassinat del ministre.

A més, encara que tinguin la possibilitat de fer-ho, les nominalitzacions d'acció no sempre poden assignar cas acusatiu als seus complements, de manera que llavors el complement nominal rep cas genitiu encara que correspongui al «complement directe» d'N (com *del ministre* a (11)).

D'altra banda, els noms eventuais admeten adjectius com a modificadors, que en el cas de l'hebreu apareixen sempre en una posició immediatament postnuclear (entre el nucli nominal i el complement en genitiu). Vegem-ho (Hazout, 1995: 359):

- (12) ha-harisa ha-maftia Sel ha-cava et ha-ir
la destrucció la sorprenent Sel l'exèrcit ACUS la ciutat
 La sorprenent destrucció de la ciutat (per part) de l'exèrcit

Per tot plegat, Hazout afirma que les construccions amb nominalitzacions d'acció són, en els casos de l'hebreu modern i l'àrab estàndard, construccions verbonominals.

Segons l'autor, l'única explicació satisfactòria de les propietats verbonominals dels noms deverbals d'acció és postular una representació bàsica amb un SV que complementi un nucli nominal abstracte NOM. Simplificat, és el que il·lustrem a (13):

- (13)
	SD			
^				
D		SN		
	^			
	SN		N'	
		^		
		N		SV
		NOM		V'
		^		
				V ⁰

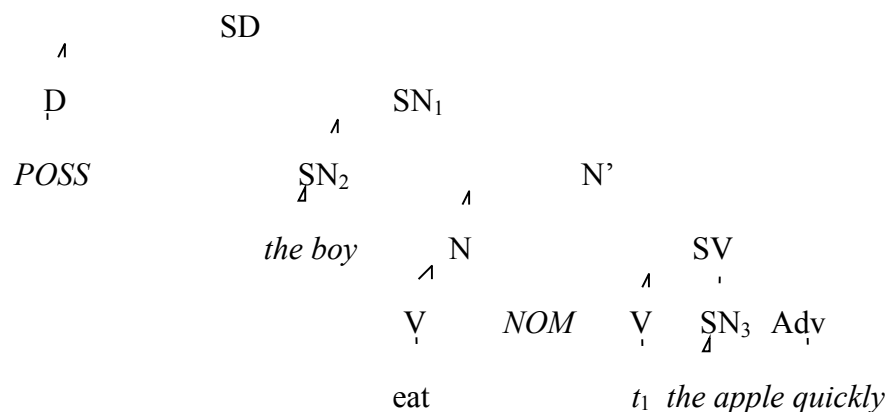
Per tant, Hazout concep que el nucli de les nominalitzacions el constitueix un morfema lligat (NOM), que actua com a subcategoritzador d'un SV (que té, com a nucli, un verb). La formació del nom deverbal, doncs, es produeix per un desplaçament —en la sintaxi— del nucli verbal cap a NOM, i és en aquest moviment que el nom hereta els complements verbals (i que, per tant, legitima la presència del cas acusatiu i dels adverbis com a complements de les nominalitzacions de les llengües semítiques).

És a dir, Hazout postula que el moviment del verb a un nucli NOM és el que permet al nom *heretar* l'estructura argumental del verb i és per això que, com explica, les nominalitzacions de doble objecte admeten els mateixos arguments que els verbs corresponents i les mateixes alternances:

Action nominalizations with nominal heads that are related to double-object verbs take the same number of arguments and show the same dative alternation characteristic of the corresponding verbs (Hazout, 1995: 360).

Ara bé, per a aquest autor, el constituent verbal subjacent dins dels sintagmes nominals que tenen com a nucli una nominalització deverbal d'acció només arriba fins a l'estructura de l'SV (i no pas SFlex, com veurem que postulen van Hout & Roeper). Vegem com analitza el sintagma anglès *the boy's eating the apple quickly* (Hazout, 1995: 367):

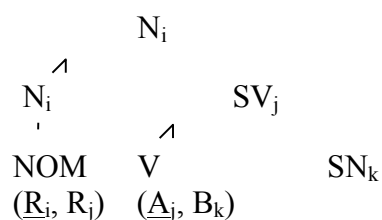
(14)

L'autor justifica aquesta hipòtesi gràcies a la possibilitat d'admissió, dins del marc de l'SD, dels adverbis modals i temporals, i del rebuig dels adverbis de modalitat. I és que, tal com constata aquest autor, tant en àrab com en hebreu els únics adverbis que són admissibles com a complements en el marc d'una projecció d'una nominalització d'acció són els adverbis modals i temporals (que són precisament els adverbis interns a l'SV, és a dir, els que s'inclourien, en una anàlisi arbòria, dins del marc de l'SV). En canvi, els adverbis de modalitat, per exemple —que se situarien més amunt en l'estructura d'SFlex— no són admissibles com a modificadors de nominalitzacions d'acció ni en àrab ni en hebreu.

A partir d'aquí, aquest autor segueix la teoria de Williams per explicar els papers temàtics de tots aquests elements dins del sintagma nominal, i per justificar el fet que el nom assigni cas genitiu al complement subjectiu. Així, suposa que el morfema lligat NOM presenta un argument extern (R), i aleshores l'argument extern del nucli verbal s'internalitza en l'estructura nominal:

(15)

En paraules de l'autor:

In this structure the external theta role of the verb is first assigned vertically to VP to become its external theta role. It is then assigned to NOM or, more precisely, to the internal R-role of NOM. As the sister of the VP subcategorized by it, NOM is always in a position in which it may be assigned the external theta role of VP. [...] It is the external theta role of VP that is dependant on R_j for its referential content.[...] this role couldn't be vertically assigned to N' and become its external theta role, since N' already has an external theta role, namely, the external theta role of NOM (Hazout, 1995: 371).

Com que en la teoria temàtica que assumeix —la de Williams (1987, 1989)— l'assignació d'un paper temàtic intern no és obligatòria, l'argument intern R de NOM no necessàriament s'ha d'expressar. Això explica que, en alguns casos, l'argument

extern del verb —que és el que considerariem argument extern del nom— no es realitzi (és a dir, que hi hagi *subjectless action nominalizations*). D'aquesta manera no calen més explicacions sintàctiques del procés d'assignació de papers temàtics en les nominalitzacions: Hazout, doncs, defuig la idea de passivització de les nominalitzacions d'acció. Ho explica així:

In particular, the derivation of the subjectless variant, according to this view, involves no process of passivization. Under some views of passivization, this phenomenon involves a lexical process which affects the external argument of a verb by internalizing it. [...]

Given that, as we show, no passivization is involved in subjectless action nominalizations and that their underlying structure involves a VP, it becomes necessary to explain how the external theta role of VP is satisfied. The internal R-role of NOM, thus, becomes crucial for this explanation (Hazout, 1995: 380).

En definitiva, Hazout aporta una explicació per les propietats verbonominals en hebreu i en àrab, i ho fa postulant que hi ha una estructura subjacent en què un SV figura com a complement del nucli nominal abstracte NOM. NOM, a més, és un nominalitzador temàtic, ja que aporta el paper temàtic extern R, que fa que el sintagma nominal en qüestió tingui estructura argumental i que, alhora, pugui funcionar com a substitut d'un subjecte d'SN.

3.4.2 Van Hout & Roeper (1997)

Van Hout & Roeper, a l'article «Events and Aspectual Structure in Derivational Morphology» analitzen l'estructura interna de les nominalitzacions en anglès i postulen, com Hazout (1995), que algunes d'aquestes nominalitzacions contenen un SV intern i que, per tant, l'estructura argumental dels noms depèn de l'SV que es pot localitzar en la complementació nominal. Són partidaris, però, de la idea que els diferents afixos actuen de subcategoritzadors en diferents contextos morfosintàctics i amb diferents implicacions semàntiques: per tant, estenen la teoria de l'estructura eventual de la sintaxi a la morfologia. Es basen en el contrast que podem observar entre aquestes dues oracions, que hem extret de Van Hout & Roeper (1997: 1):

- (16) a. The lawn-mower just walked in.

b. The mower of the lawn just walked in.

En el primer cas, *lawn-mower* pot tenir una lectura d'agent com d'instrument (*tallagespa*) mentre que en el segon, *mower of the lawn* només té una interpretació, que és agentiva. Van Hout & Roeper en posen més exemples i expliquen la diferència entre els compostos i les nominalitzacions:

Compare *-er* in nominalizations and compounds:

(5) a. the mower of the lawn	a'. the lawn-mower
b. the trainer of dogs	b'. the dog-trainer
c. the saver of lifes	c'. the life-saver

The nominalizations on the left entail an event: a mower of the lawn must have mowed a lawn; a trainer of dogs is someone who has trained dogs; a saver of lifes has saved at least one life. On the other hand, the compounds on the right (both on their agent and their instrument readings) do not entail an event: no lawn need to have been mowed by a lawn-mower; a dog-trainer is someone who may not have trained any dogs, but simply finished dog-trainer school; a life-saver may not have saved any lifes yet, though he is paid to hold the job.

(Van Hout & Roeper, 1997: 3)

Aquest contrast fa que van Hout & Roeper plantegin tres hipòtesis bàsiques:

1. Les nominalitzacions contenen un SV i totes les projeccions funcionals que l'encapçalen: un sintagma temps (ST), un sintagma aspecte (SAsp) i un sintagma veu-eventualitat (Sveu-Ev).¹⁰
2. Els trets aspectuals, com la telicitat, han de ser comprovats mitjançant el moviment de l'objecte.
3. El moviment de l'objecte ha de produir-se en el marc de la morfologia derivativa, cosa que implica que els afixos derivatius han de projectar ST, SAsp, Sveu-Ev i un SV que demani moviment.

---

¹⁰ Sveu-Event correspondria al que Chomsky inclou dins d'Sv o el que altres autors, com Kratzer, consideren, simplement, Sveu: «We take our Voice-Event phrase to be a version of Kratzer's (1994) proposal for a Voice phrase, or Chomsky's (1995) proposal that a small *v* introduces transitivity. However, we wish to point out that, unlike Kratzer, we include the Voice-Event node in nominalizations and, unlike Chomsky, we believe that the small *v* has a licensing function for the traditional voice differentiations, that is, active, passive, and middle» (Van Hout & Roeper, 1997: 2).

Així, un cas com el de (16*b*), en què hi ha una nominalització eventual, el sufix *-er* (que al cap i a la fi correspondria al nucli nominal d'SN) està complementat per un SV i totes les projeccions funcionals a què hem fet referència. En canvi, (16*a*), en què hi ha un nom compost que no es pot considerar eventual, implica una operació d'incorporació que impedeix el moviment de l'objecte i el procés de comprovació de trets eventuals.

A més de la teoria morfològica de l'SV dins de les nominalitzacions (*VP-within-Nominalizations theory of morphology*), Van Hout & Roeper, incorporen, en l'anàlisi de les nominalitzacions, una teoria de Comprovació de Trets Eventuals (*Event Feature Checking*), que alhora permet explicar com funciona la incorporació en els noms no eventuals.

D'entrada, postulen que les diferents propietats dels esdeveniments es poden localitzar en diferents nusos de la nominalització: així, ST és el nus que atorga l'eventualitat; SAsp permet comprovar la telicitat (i crea una posició sintàctica per a l'objecte), i S_{veu}-Ev és el nus que crea una posició per a l'agent de l'esdeveniment.

En definitiva, aquests nusos són els que projecten els arguments de les nominalitzacions, aporten l'eventualitat al nom i legitimen modificadors eventuals.

A partir d'aquesta base i de la constatació que hi ha tots aquests nusos subjacents en les nominalitzacions, s'adonen que només alguns afixos permeten formar noms amb estructura eventual (i, per tant, capaços d'heretar arguments). En el cas de l'anglès, per exemple, afixos com *-ee* bloquegen que es projectin els arguments verbals en l'estructura interna del sintagma del nom que formen, mentre que *-tion*, *-ing* o *-y* poden aparèixer amb arguments o fins i tot amb adjunts típicament verbals, ja que aquestes darreres dominen un nus funcional ple, mentre que les primeres contenen un SV (sense les projeccions funcionals). Ho mostrem (17) i (18) (Van Hout & Roeper, 1997: 3):

- (17) a. *an advisee to finish his paper
b. *an employee by Mary
c. *a trainee with great effort
- (18) a. the consumption of drugs by college students to go asleep
b. the discovery of a new product to enrich our society
c. the mowing of the lawn with an old-fashioned mower in an hour

Van Hout & Roeper (1997) aporten diferents raons per les quals es pot postular que hi ha totes aquestes projeccions funcionals dins de l'estructura de les nominalitzacions.

En primer lloc, l'agent es projecta com a PRO sota del nus S_{Ve}-Ev. I és que en opinió d'aquests autors (i a diferència del que havíem vist en el cas de Hazout) tots els sufixos que comporten projecció d'un objecte i que impliquen una eventualitat també impliquen un argument agent. De fet, en el marc d'un sintagma nominal eventual, l'agent sempre hi és implícit (encara que no es realitzi): pot controlar, per exemple, clàusules d'infinitiu (Van Hout & Roeper, 1997: 7):¹¹

- (20) a. the destruction of the city to prove a point
b. the consumption of drugs to go to sleep

Els mateixos ho expliquen: «we must conclude [...] that nominalization contain this projection and project an Agent argument. The agent may remain implicit or can be bound by a *by*-phrase or phrase in the nominal's possessor position» (Van Hout & Roeper, 1997:7).

En segon lloc, prendrem en consideració S_{Asp}, que ha de donar compte de la telicitat de l'argument. Van Hout & Roeper (1997: 8) afirmen que l'estructura eventual del verb ha de ser identificada mitjançant la comprovació de trets, i S_{Asp} és responsable de la telicitat i de la comprovació del cas acusatiu. I això implica, doncs, que el que ha de ser comprovat a S_{Asp} és l'objecte verbal.

Finalment, el sintagma temps es considera necessari per derivar la implicació eventual del nom.

Tot això està relacionat, segons els autors, amb les nocions semàntiques: «The entailment relations from semantics are syntactically expressed by linking the notion of Event to a high functional node which on its turn requires the presence of further, lower functional nodes» (Van Hout & Roeper, 1997: 20). Així, doncs, els nuclis funcionals que proposen són, per a ells, la interfície entre la mera representació sintàctica de l'estructura interna de les nominalitzacions i les nocions semàntiques complexes de veu i eventualitat.

---

¹¹ Més endavant recuperarem aquesta idea, tot i que no optem per la hipòtesi de l'SV intern a l'SD.

3.4.3 Borer (2014)

De la mateixa manera que Hazout i Van Hout & Roeper, Hagit Borer assumeix que en l'estructura interna de les nominalitzacions eventuais hi ha un sintagma verbal amb totes les projeccions funcionals corresponents, cosa que permet explicar, en opinió seva, els diferents enigmes que sorgeixen de la comparació entre les nominalitzacions eventuais i les resultatives.

A «Derived Nominals and the Domain of Content» (2014), l'autora parteix de la distinció entre les nominalitzacions deverbals amb estructura argumental i interpretació eventual (que anomena *argument-structure nominals*) i les nominalitzacions deverbals resultatives (*R-nominals*), que, tot i que poden ser idèntiques formalment, no tenen propietats eventuais. N'estableix els contrastos bàsics, que extreu en bona part de Grimshaw (1990) (cf. 3.2) i que reproduïm a continuació (Borer, 2014: 71):¹²

Nominalitzacions resultatives	Nominalitzacions eventuais
a) Papers temàtics no relacionats amb les eventualitats; complements opcionals	Papers temàtics relacionats amb les eventualitats; arguments interns obligatoris
b) Lectura eventual no necessària	Lectura eventual
c) Modificadors no orientats a l'agent	Modificadors orientats a l'agent
d) Els "subjectes" són posseïdors	Els subjectes són arguments
e) Els "subjectes" es realitzen com a SP _{de} (<i>by</i> no argumental en anglès, en hebreu <i>šel</i>)	Els subjectes es realitzen com a SP _{per (part de)} (<i>by</i> argumentals en anglès, en hebreu <i>/al yedey</i>).
f) No hi ha control d'un argument implícit	Hi ha control d'un argument implícit
g) Modificació (a)tèlica impossible	Modificació (a)tèlica possible

Per a Borer, però, hi ha més diferències entre aquests dos tipus de nominalitzacions, relacionades sobretot amb el fet que, tot i que sovint presenten la mateixa forma, els noms deverbals eventuais i els resultatius han derivat mitjançant processos radicalment diferents. És a dir, Borer suggereix, a partir d'algunes consideracions més sobre la distinció d'aquests dos tipus de nominalitzacions, que els mots complexos es formen per processos sintàctics, i que l'estructura sintàctica que serveix com a input per a l'emergència d'una nominalització resultativa és diferent de l'estructura subjacent d'una

¹² La traducció és nostra.

nominalització eventual (Borer, 2014: 72). Així, per a Borer, l'estructura argumental no emergeix com a propietat de les arrels que trobem al lexicó (com suggeria Chomsky i com es deriva de les propostes lexicalistes), sinó que sorgeixen de l'estructura sintàctica (i, concretament, com ja defensaven Van Hout i Roeper, de la projecció estesa del verb).

Borer justifica la distinció a través de la idea que les nominalitzacions eventuales sempre són composicionals (és a dir, que tinguin un significat directament deduïble del significat de les seves parts), mentre que en canvi les nominalitzacions resultatives puguin no ser-ho. I és que, com il·lustrem a (21) (amb exemples de Borer, 2014: 74), l'autora fa notar que algunes nominalitzacions presenten un contingut semàntic composicional (que resulta de la suma dels continguts dels elements que formen el nom) en la lectura eventual, però no composicional (és a dir, que es concep com un tot) en la lectura resultativa:

- (21) a. the transformation was incomplete
→ the change was incomplete (TRANSFORM+ation)
→ the grammatical operation was incomplete (TRANSFORMATION)
- b. Corporate government (=governance) is a tricky affair (GOVERN+ment)
The government resigned. (GOVERNMENT)
- c. The (poetry) reading started at 9.00pm. (READ+ing)
That reading was discredited a long time ago. (READING)

Aquesta constatació fa que l'autora es demani per què les nominalitzacions eventuales (sobretot les nominalitzacions fonològicament fidels al primitiu) sempre presenten un verb independent incrustat en la seva estructura interna, mentre que les nominalitzacions resultatives no necessàriament ho fan.

Borer intenta trobar la resposta a aquestes preguntes mitjançant el model XS (*eXoSkeletal Model*, de Borer 2005). Aquest model postula que el vocabulari consta de dos components principals: les arrels (que anomena *listemes*) i els functors. Les arrels no tenen propietats formals (només en tenen de fonològiques). En canvi, els functors són *designadors rígids* (Kripke 1980, *apud* Borer 2014), cosa que vol dir que realitzen funcions sintàctiques i semàntiques fixes. Alhora, els functors es divideixen en dues classes: els functors categorials (*C-functors*) i els functors semàntics (*S-functors*).

Els functors categorials són els que divideixen qualsevol estructura sintàctica en constituents. Tal com explica Borer: «[...] a C-functor projects a category, and defines a complement categorial space as class equivalent to another category» (Borer, 2014: 80). La formació de les categories, doncs, depèn dels functors categorials, i és en l'estructura d'aquests components del llenguatge on se situa la formació de les nominalitzacions.

Borer formalitza l'estructura dels functors categorials mitjançant la notació $C_{X[Y]}$, en què C és un functor que projecta la categoria X i que defineix el seu complement com a equivalent d'Y. En el cas del noms eventuals, llavors, tindriem que el nom selecciona, com a complement intern, un verb del qual hereda els complements argumentals. L'autora ho explica així:

Considering a specific example, $C_{N[V]}$ would be a functor which projects N and which defines its complement categorial space as V-(class-)equivalent ($C=V$). In English, $C_{N[V]}$ is phonologically realizable (at the very least) as *-ation*; *-ance*; *-ence*; *-ancy*; *-ency*; *-ment*; *-al*. $C_{N[V]}$, in turn, merges with some node, call it M. M may either be, itself, a projection for some C-functor, and hence already categorial, as in (28a), or, alternatively, it may be a category-less root, as in (28b). Either way, M is rendered V-equivalent by being the complement of $C_{N[V]}$ [...]:

28.

(Borer, 2014: 80)

Els functors semàntics són els components que permeten determinar els nusos funcionals de les projeccions ampliades (que defineix com 'un conjunt de segments que defineixen un espai categorial concret'). En paraules de l'autora:

Alongside C-functors, we have semantic functors (S-functors), primarily implicated in the valuing of functional nodes within extended projections. An extended projection is viewed here as a set of segments (ExP-segments) that are valued by S-functors [...] and which *collectively* define a particular categorial complement space (Borer, 2014: 81).

Un exemple d'aquests functors podria ser $D \in \{Ex[V]\}$, on D és un segment-ExP semànticament avaluat (és a dir, la projecció ampliada d'una categoria qualsevol) i $\{Ex[V]\}$ és el conjunt de segments-ExP que fan que la projecció ampliada en qüestió seleccioni els mateixos arguments que V.

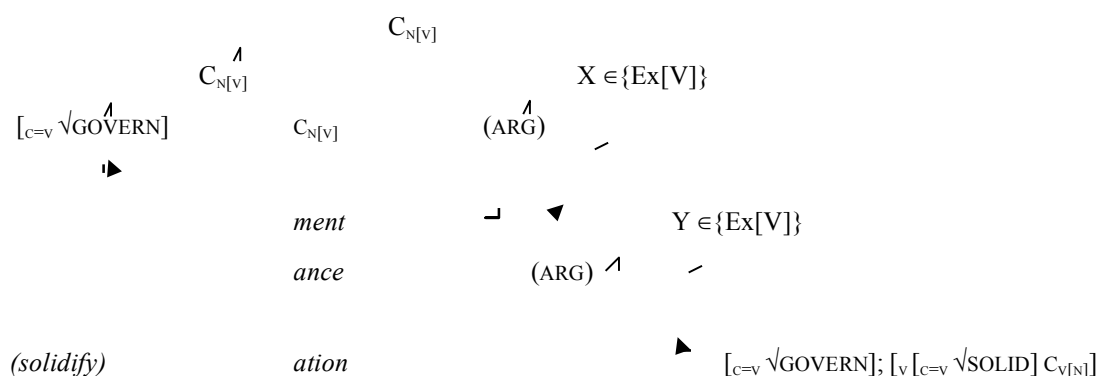

Les projeccions ampliades són, precisament, les que permeten explicar com es formen els noms eventuals. Així, Borer distingeix l'estructura de les nominalitzacions resultatives i de les nominalitzacions eventuals per la presència (o no) d'una projecció ampliada de V ($X \in \{Ex[V]\}$).

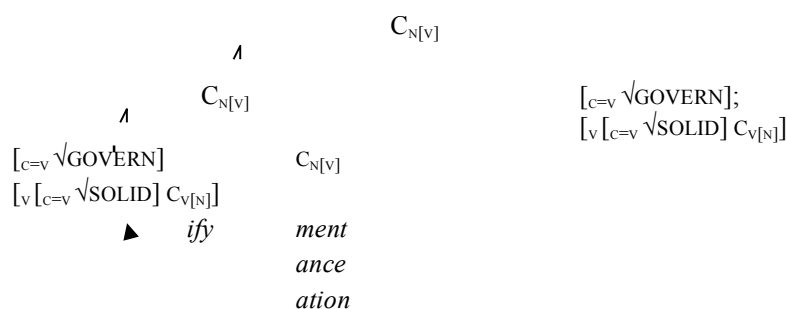
En aquest marc teòric, les arrels són *índexs fonològics purs*: inclouen el conjunt de possibles realitzacions fonològiques de l'arrel i dels functors categorials però no tenen ni propietats semàntiques, ni propietats sintàctiques.

Per a Borer, doncs, l'estructura argumental dels noms eventuals es deu a la presència d'un SV ple (en definitiva, una projecció ampliada de V) en l'estructura interna del nom. És, llavors, el sintagma verbal el que assigna els rols temàtics als arguments (i no pas el nom derivat pròpiament dit). Ho podem veure en dos exemples que ofereix l'autora (2014: 83-84) i que reproduïm a continuació (el primer correspon a una nominalització eventual i el segon a una nominalització resultativa):

(22)

(23)

Aquests esquemes mostren la incorporació de les arrels als functors, i el procés de formació de les nominalitzacions eventuales i resultatives. Aquestes nominalitzacions, però, s'han d'associar a un contingut semàntic (*Content*). Com ja hem comentat, Borer assumeix que ni els functors ni les arrels tenen contingut: els primers tenen funcions gramaticals, i els segons són índexs fonològics purs. I és que, segons explica, a més del vocabulari (amb les arrels i els functors), disposem d'una *enciclopèdia* formada per unitats de contingut indivisibles. Aquests dos components del llenguatge es relacionen mitjançant un motor de cerca (*en-search*) que relaciona els constituents amb les unitats de contingut de l'enciclopèdia:

There exists a reservoir of (conceptual and/or potentially conventionalized) atomic, indivisible Content units, call it *encyclopedia*. Mediating between the encyclopedia and grammatical representations is a search engine (*en-search*), which matches qualified bracketed (at least partially spelled out, as we shall see) constituents with encyclopedic Content units (Borer, 2014: 85).

I és la relació entre les estructures observades i la inserció del contingut el que permet donar resposta a les preguntes que es planteja Borer.

Si volem observar per què les nominalitzacions amb estructura nominal han de ser necessàriament composicionals, només cal constatar en quin punt de l'estructura de formació de la nominalització s'insereix el contingut. Segons Borer, el domini màxim de relació entre l'enciclopèdia i el contingut gramatical és la projecció ampliada que es troba en una posició més baixa en l'estructura.

En el cas de les nominalitzacions resultatives, com que no hi ha cap projecció ampliada en el procés de formació, no hi ha cap restricció sobre el punt d'incorporació del contingut, i, per tant, es pot atorgar un contingut atòmic (no composicional) a la nominalització resultant.

Ara bé, si ens fixem en l'estructura de la nominalització eventual de (22), el procés d'incorporació del contingut s'ha de produir sota del nus $Y \in \{Ex[V]\}$ i, per tant, ha de ser previ a la incrustació de les arrels als sufixos nominalitzadors (de manera que llavors només es pot concebre un contingut composicional).

Borer també es preguntava per què les nominalitzacions eventuales comporten l'existència d'un verb independent incrustat i les nominalitzacions resultatives no, de manera que nominalitzacions com *fiction*, *nation* o *petulance* (les arrels de les quals no poden ser, en anglès, verbs independents) no admeten la interpretació eventual.

Aquest segon interrogant es resol, igual que el primer, mitjançant la relació entre el contingut enciclopèdic i l'estructura de projecció ampliada que contenen les nominalitzacions eventuals. I és que si la incorporació del contingut s'ha de fer sota la projecció ampliada, i en aquests casos les arrels que hi ha sota la projecció ampliada no poden tenir contingut, no serà possible atorgar contingut a les nominalitzacions finals.

Borer conclou, doncs, que l'anàlisi que proposa, basada en la consideració que les nominalitzacions amb estructura argumental (que, al cap i a la fi, correspondrien a les nominalitzacions eventuals) contenen una projecció ampliada d'SV mentre que les resultatives no ho fan, i en els efectes que aquestes estructures tenen sobre la inserció de contingut, permet explicar les grans diferències que s'observen en el comportament de tots dos tipus de nominalitzacions:

Puzzle 1 and puzzle 2 do, then, reduce to the same factor: because AS-nominals involve event structure, and because in AS-nominals the stem and the nominalizer come together across EXP-segments, AS-nominals must be compositional (relative to the Content of the verb) or forever be doomed to Contentlessness. [...]

Importantly, and most crucially, what emerges is that the interaction between the domain of en-searching, and hence Content matching, and complex words must be sensitive to the internal syntactic composition of words, and two strings which are morpho-phonologically identical may nonetheless place distinct constraints on en-searching because of the distinct syntactic structure that is embedded within them. Inevitably, then, complex words must be syntactically complex constituents, and cannot be otherwise derived or explained.

(Borer, 2014: 93)

Tot plegat permet, a més, explicar per què les nominalitzacions eventuals, a diferència de les resultatives —segons Borer, que extreu aquesta idea de Grimshaw (1990)—, admeten estructura argumental: no són els noms els que directament admeten arguments, sinó les projeccions funcionals del verb que s'hi incrusten, que són els nusos en què situem els diferents complements verbals.

3.5 Enfocament sintactista (II): altres propostes

3.5.1 Picallo (1991, 1999)¹³

Picallo, a «Nominals and Nominalizations in Catalan» (1991) i «La estructura del sintagma nominal: las nominalizaciones y otros sustantivos con complementos argumentales» (1999) estudia detingudament les construccions encapçalades per nominalitzacions (és a dir, per noms derivats), així com el procés de formació d'aquestes nominalitzacions.

Picallo (1991, 1999) segueix, en principi, la hipòtesi de Chomsky (1970) segons la qual les propietats de l'estructura temàtica dels noms equivalen a les dels verbs, i que les unitats lèxiques relacionades temàticament són arrels sense especificació categorial (*category-neutral stems*) amb una graella temàtica.¹⁴

Per tant, per a aquesta autora els noms presenten paral·lelismes amb els verbs tant pel que fa l'estructura de les seves projeccions com en les propietats temàtiques i lèxiques.¹⁵

Per explicar els trets presents tant en els noms com en els verbs, Picallo recorre a la teoria de Stowell (1981), Williams (1981) i Belletti & Rizzi (1988, *apud* Picallo 1991), segons la qual el lèxic té dos components: d'una banda, les representacions lèxiques, i, de l'altra un conjunt de regles que regulen la configuració d'aquestes representacions en la sintaxi (Picallo, 1991: 285).

Com d'alguna manera ja proposava Chomsky (1970), Picallo parteix de la idea que cada entrada lèxica conté una estructura temàtica, és a dir, un conjunt de rols estructurat

---

¹³ Tot i que aquesta autora fa una proposta a cavall entre les perspectives sintactistes i les perspectives lexicalistes (postula que la formació dels noms resultatius té lloc en el lèxic), hem considerat convenient incloure les seves propostes en aquest apartat perquè precisament defensa la formació sintàctica dels noms eventuals (que són els que en principi admeten arguments i que, per tant, ens interessen en aquest treball).

¹⁴ «I will develop the suggestion in *Remarks of Nominalizations* that thematically related lexical items may be conceived as a set of category-neutral stems, consisting of a theta-grid. I will claim that the label *NP* can be assigned to the neutral stem of the so-called derived nominals in two ways: either by affixation of a derivational element, or by affixation of an inflectional element» (Picallo, 1991: 279).

¹⁵ «Our proposal accounts for the word order internal to the nominal and maintains the hypothesis that nominals are structurally parallel to sentential structures. / The parallelism is not only structural. The rest of the paper is devoted to provide arguments in favor of the hypothesis that nouns are like verbs with respect to thematic and lexical properties» (Picallo, 1991: 284).

jeràrquicament que llavors s'assignen als diferents arguments —i que, per tant, es realitzen en posicions argumentals tant en l'àmbit verbal com en el nominal.

Així, malgrat que no es pot deixar de banda que hi ha diferències entre la realització dels complements nominals i dels verbals (Picallo, 1991: 285), la distinció entre els papers temàtics lligats o no lligats és igual en els noms i en els verbs. Això fa possible afirmar, segons Picallo, que la distinció dels verbs en transitius, intransitius o ergatius és aplicable als noms: «There is evidence that the transitive/intransitive/ergative distinction of the Romance verbs carries over to their related nominals» (Picallo, 1991: 286).

Els paral·lelismes entre l'estructura de les construccions encapçalades per una nominalització i l'estructura de les oracions, però, no és vàlida per a tots els noms, i per això és important aclarir la distinció entre els noms de procés (eventuals) i noms resultatius. Tot i que considera que hi ha sufixos nominalitzadors que només admeten una lectura (ja sigui eventual, ja sigui resultativa), Picallo —com Chomsky (1970) o Grimshaw (1990)— empra alguns diagnòstics permeten distingir les dues lectures.¹⁶

En aquest sentit, Picallo proposa que els noms de procés sempre són passius, tant en català com en castellà. Així, tot i que pot sorprendre que es consideri que hi ha construccions nominals passives —cosa que de fet ja veïem en el cas de Grimshaw—, cal entendre que es tracta d'un cas d'alternança sintàctica, paral·lela a la que es produeix en el domini verbal. Ho explica així:

[L]a alternancia activa/ pasiva desambigua el referente de un sintagma nominal transitivo. Un nominal activo, cuyo agente aparece introducido por *de*, denota el efecto o resultado de un evento o proceso. Un nominal pasivo denota el evento (o proceso mismo). En este último caso el agente aparecerá como complemento de *por* (o *por parte de*) si se realiza sintácticamente (Picallo, 1999: 372).¹⁷

---

¹⁶ Picallo (1991: 290) ofereix, llavors, un parell d'exemples en què, segons explica, el morfema de nominalització ja permet marcar la diferència en la interpretació. Així, en casos com (a), diu, el nom sempre és de procés, i en els casos (b), sempre és de resultat (són els exemples 23 i 24 de Picallo):

- (1) a. La descoberta del bacil de la tuberculosi (es va produir en 1882).
b. El descobriment del bacil de la tuberculosi (ha estat útil a la humanitat).
- (2) a. La crema de convents va ocórrer durant la Setmana Tràgica.
b. La cremada d'encenalls sempre fa bona olor.

Nosaltres no acabem d'estar d'acord amb tots els exemples, i és que no veiem per què no seria gramatical, per exemple, l'oració *El descobriment del bacil de la tuberculosi es va produir el 1882* o *La cremada d'encenalls va durar molt poca estona*. En aquests casos, doncs, sembla que no és el morfema el que permet distingir la interpretació eventiva de la resultativa, sinó, simplement, el context en què Picallo situa cada nom. De fet, més endavant Picallo (1991: 292) considera agramatical el sintagma *la descoberta de Koch del bacil de la tuberculosi* i dubta de la gramaticalitat del sintagma *el descobriment del bacil de la tuberculosi per part de Koch*, sintagmes que a nosaltres ens semblen gramaticals en català.

¹⁷ Aquesta qüestió ha estat discutida. Fixem-nos en què diu Resnik (2010: 42): «[...] creemos que la correlación de la diferencia semántica evento/resultado con la diferencia sintáctica pasiva/activa no tiene

Picallo recull tot un conjunt de proves lligades a aquesta primera constatació (algunes de les quals es basen en les de Grimshaw), que podem resumir en els ítems següents:

1. La realització de l'agent

La realització de l'agent és, segons Picallo, opcional (a diferència de la del tema), tot i que, si la nominalització és eventual, el fet que l'agent no es materialitzi no implica que no hi sigui des d'un punt de vista semàntic:

La ausencia sintáctica del agente no implica su ausencia semántica, ya que un elemento agentivo siempre queda sobreentendido en los nominales de acción, como lo muestra el hecho de que la inclusión de una oración final en infinitivo [...] es siempre posible en estas construcciones:

(32) a. La extinción del fuego [para salvar las obras de arte].
(Picallo, 1999: 373)¹⁸

D'altra banda, l'autora fa notar que l'agent permet desfer l'ambigüïtat entre les interpretacions eventual i resultativa de les nominalitzacions. Així, si l'agent és un adjunt introduït per la locució *per part de*, el nom només pot ser de procés. Fixem-nos en els casos de (24), que corresponen (26) de Picallo (1991: 291):

- (24) a. la demostració del teorema de Pitàgores per part d'en Joan
- b. l'observació de l'estructura neuronal per part de Ramón y Cajal
- c. la traducció de la novel·la de Yourcenar per part de Frick

En canvi, si l'agent es realitza com a argument en cas genitiu (és a dir, *SP_{de}*), només podem interpretar el nom com a resultatiu. S'il·lustra a (25), que correspon a l'exemple (27) de Picallo (1991: 291):¹⁹

- (25) a. la demostració d'en Joan del teorema de Pitàgores
- b. l'observació de Ramón y Cajal de l'estructura neuronal

---

una motivación sólida en la propuesta, sino que parece apoyarse exclusivamente en la conveniencia de mantener, para nominalizaciones transitivas y verbos del mismo tipo, las mismas opciones de realización estructural».

¹⁸ Per tant, Picallo, com Van Hout & Roeper (1995), d'alguna manera proporciona raons per pensar que l'argument extern és obligatori, que és el que defensem en aquest treball (veg. capítol 5).

¹⁹ No estem del tot d'acord amb aquestes consideracions. En parlem més endavant.

c. la traducció de Frick de la novel·la de Yourcenar

És per això que, segons Picallo, les nominalitzacions de procés sempre són passives:

Thus, event/process nominals in Catalan appear to be incapable of realizing the AGENT in argument position. They are passive nominals. Result DPs are in the active form. Their AGENT is assigned to an argument position if syntactically realized (Picallo, 1991: 291).

2. La realització dels arguments interns

El fet que l'agent de les nominalitzacions eventuals sigui SP_{per} o $SP_{per\ part\ de}$ comporta l'obligatorietat de l'argument intern en la projecció d'aquests noms:

La expresión sintáctica explícita del tema/paciente en los nominales pasivos es siempre necesaria, no sólo para legitimar el elemento agentivo de la construcción sino para propiciar la aparición de cualquier otro argumento que léxicamente admita el núcleo nominal (Picallo, 1999: 374).

En aquest sentit, Picallo reprèn la idea de Grimshaw (1990) que l'argument intern de qualsevol peça lèxica és obligatòria, i ho posa en relació amb el Principi de Projecció (*Projection Principle*).²⁰

Segons Picallo, aquest principi només és aplicable als noms deverbals transitius de procés, que exigeixen que el tema sigui explícit quan l'agent és un $SP_{per\ part\ de}$, quan es realitzen determinats modificadors aspectuals o quan s'insereixen adjunts de finalitat. En paraules de l'autora, en aquests casos, «the absence of the subcategorized argument triggers ungrammaticality» (1991: 311). Fixem-nos en aquests casos (extrets dels exemples 70, 71 i 72 de Picallo):

---

²⁰ Bonet & Solà (1986) expliquen el Principi de Projecció a partir de les dues regles que presentem a continuació (1986: 202, 208):

(1) PRINCIPI DE PROJECCIÓ (I)

Les representacions de cada nivell sintàctic (és a dir, de l'EP, l'ES i, també, la FL) són projectades des del Lèxic, en el sentit que han de complir les propietats de subcategorització de les entrades lèxiques.

(2) PRINCIPI DE PROJECCIÓ (II)

Si α selecciona β com a propietat lèxica, aleshores α selecciona β en qualsevol nivell sintàctic (és a dir, en l'EP, l'ES i la FL).

- (26) a. l'explicació *(d'aquell fenomen sintàctic) per part de la Gemma
b. la crescuda *(del riu) a la primavera
c. la destrucció *(de les proves) per PRO evitar l'escàndol

A més, el tema ha de ser explícit perquè es puguin realitzar els altres complements argumentals del nom, com els arguments amb el paper temàtic de beneficiari (que habitualment es realitzen com a datius, introduïts per *a*). Ho il·lustrem a (27) (Picallo, 1999: 375):

- (27) a. l'enviament *(del paquet) als seus destinataris per part del remitent
b. l'entrega *(de les claus) als compradors per part del venedor
c. el repartiment *(de provisions) a les víctimes per part de la Creu Roja

Per tant, per a Picallo, si l'argument intern no es realitza materialment, la nominalització no admetrà mai una lectura eventual:

La pasiva nominal exige, pues, la realización sintáctica del complemento seleccionado por el núcleo (i.e. el tema o el paciente). De hecho, la ausencia de este argumento hace imposible la interpretación del sintagma como nominal eventual, tal y como muestran los siguientes ejemplos:

- (39) a. El asesinato (conmovió al mundo)
b. La construcción (nos sorprendió)

[...]

- (40) a. [El asesinato de *Trotsky* (por parte de Ramón Mercader)] conmovió al mundo.
b. [La construcción de *la fortaleza* (por parte de la tropa)] nos sorprendió.

(Picallo, 1999: 375)

I és que, en el cas dels noms resultatius, els no deverbals, els intransitius, els psicològics i les nominalitzacions d'agent, els complements són sempre opcionals:

As opposed to syntactic nominals, lexical nominals can appear argumentless. [...]

- (73) a. l'aquarel·la (d'en Plantella) (del molí de Llavaneres)
b. l'explicació (de la Gemma) (d'aquell fenomen sintàctic)
c. el temor (d'en Joan) (als terratrèmols)
d. el salt (de l'atleta)
e. l'avalador (del xec)

(Picallo, 1991: 312)

D'altra banda, els arguments interns de les nominalitzacions eventuais només admeten dues realitzacions (com a SP_{de} o com a possessius):

[L]os nominales eventivos en general deben satisfacer dos condiciones con respecto a la estructura argumental de su entrada léxica. En primer lugar, su argumento seleccionado debe expresarse sintácticamente. En segundo lugar, este argumento sólo puede aparecer en 'genitivo', es decir, como adjetivo posesivo o como sintagma nominal precedido de la preposición *de*. Cualquier otra realización morfológica o sintáctica del argumento seleccionado por el núcleo es incompatible con la interpretación eventiva de una nominalización (Picallo, 1999: 381).

De fet, la possibilitat de realització dels arguments interns de les nominalitzacions eventuais com a possessius també és un dels criteris que permet distingir les nominalitzacions eventuais de les resultatives: les nominalitzacions eventuais permeten, si s'expressa l'agent, que el tema es realitzi com a adjectiu possessiu (almenys en castellà). Picallo (1999: 376) ho il·lustra amb sintagmes com aquests:

- (28) a. La producción de *queso de bola* por los holandeses.
b. *Su* producción por los holandeses.

En canvi, les nominalitzacions resultatives no admeten aquesta opció, ja que la presència sintàctica de l'agent en la xarxa argumental d'un nom resultatiu impedeix que el tema/pacient pugui realitzar-se com a possessiu. Fixem-nos en aquests sintagmes (extrets de Picallo, 1999: 376):²¹

- (29) a. La producción de queso de bola de los holandeses
b. *Su producción de los holandeses (*su* = tema; *de los holandeses* = agent)

L'únic context en què les nominalitzacions resultatives admeten un tema realitzat com a possessiu i un agent manifestat fonològicament és en les nominalitzacions d'agent, el subjecte de les quals es realitza com a sufix:

- (30) a. El director de la pel·lícula
b. El seu director (*seu* = de la pel·lícula)

---

²¹ Més endavant ampliarem aquesta qüestió.

Un altre fenomen que possibilita, segons Picallo, distingir les nominalitzacions eventuales de les resultatives és la realització dels arguments interns com a adjectius relacionals. Segons Picallo, les nominalitzacions passives no admeten l'expressió del tema o del pacient —és a dir, dels rols temàtics corresponents a la major part d'arguments interns de les nominalitzacions— mitjançant un adjectiu relacional:

Los nominales pasivos (i.e. eventivos) no admiten [...] que el argumento con el papel de tema/paciente se realice mediante un adjetivo de relación:

- (47) a. *La producción *quesera* por los holandeses
b. *La cría *avícola* por (parte de) los granjeros del valle)
c. *La caza *felina* por los indígenas

(Picallo, 1999: 376)

En canvi, les nominalitzacions resultatives —que Picallo fa coincidir amb les nominalitzacions actives— sí que són compatibles amb complements realitzats com a adjectius relacionals (que, si bé no poden ser considerats arguments pròpiament dits, satisfan funcions semàntiques): «Los nominales resultativos no restringen la realización de sus argumentos mediante adjetivos de relación» (Picallo, 1999: 385). Ho podem veure en sintagmes com els que presentem a continuació, alguns dels quals hem extret (i traduït) dels que proposa Picallo (1999: 385):

- (31) a. La producció fruitera lleidatana
b. L'exportació fruitera cubana
c. La lluita antifeixista de la població²²

Picallo resumeix així les característiques de les nominalitzacions eventuales pel que fa a l'expressió dels arguments extern i intern:

La interpretación eventiva de un nominal se obtiene mediante la forma pasiva en los nominales transitivos encabezados por un nombrador de acción. Un nominal eventivo exige siempre la expresión sintáctica del argumento seleccionado, al que el núcleo asigna el papel de paciente. Este sólo puede realizarse mediante un sintagma precedido de *de* o un posesivo, pero no mediante una nominalización de objeto o un adjetivo de relación (Picallo, 1999: 377).

²² Aquests exemples demostren, d'altra banda, que alguns adjectius relacionals poden funcionar com a arguments interns (veg. capítol 6).

Aquestes constatacions contrasten, almenys en part, amb les característiques de les nominalitzacions actives —és a dir, les que l'autora identifica com a resultatives—, que explica d'aquesta manera:

[...] todos los argumentos de un nominal no eventivo son opcionales. En este aspecto, estas construcciones contrastan con los nominales eventivos, que exigen la realización sintáctica del argumento subcategorizado por el núcleo para mantener su denotación de nombrador de evento. [...] asimismo, [...] los nominales no eventivos pueden expresar su estructura argumental por medio de adjetivos de relación o mediante morfemas de derivación (i.e. 'nominalizaciones de sujeto' y 'nominalizaciones de objeto'). Finalmente, [...] la expresión sintáctica o morfológica de la estructura argumental del nombre tiene efectos distintos para la realización de los argumentos mediante un adjetivo posesivo (Picallo, 1999: 377).

3. Compatibilitat amb certs predicats

Hi ha predicats que admeten, com a arguments, tant nominalitzacions eventuals com resultatives. Un d'aquests predicats és el verb *sorprendre*:

There are predicates, like the verb *surprise*, that license active and passive nominals indistinctively as a SOURCE argument:

- (34) a. [La traducció **d'en Joan** del poema d'en Pere] em va sorprendre.
b. [La traducció del poema d'en Pere **per part d'en Joan**] em va sorprendre.

(Picallo, 1991: 293)²³

També en són exemples, segons l'autora, *tenir lloc*, *passar* o *començar*, cosa que ella il·lustra amb els exemples que mostrem a (32) i a (33) (Picallo, 1991: 294). Els primers corresponen a nominalitzacions de procés, mentre que els segons són de resultat:

- (32) a. [La demostració del teorema de Pitàgores per part d'en Joan] fou seguida amb interès.
b. [L'observació de l'estructura neuronal per part de Ramón y Cajal] va tenir lloc a finals del segle XIX.

---

²³ Per a Picallo, els exemples que inclou a (34a i b) no són sinònims, sinó que (34a) designa la traducció mateixa com a objecte i (34b) és l'activitat de traduir. Nosaltres, però, no veiem clar que aquests sintagmes no siguin sinònims. De fet, en la informació sobre un màster, hi trobem el sintagma següent, que no sembla agramatical i en què es veu clarament que *per part de* acompanya un nom de resultat: [...] *un informe final favorable per part de l'estudiant i de l'empresa o l'organisme*.

c. [L'avaluació dels resultats de l'enquesta per part de la comissió] va començar fa dos mesos.

- (33) a. El dinar va començar a les tres.
b. La conferència fou seguida amb interès.
c. L'accident va ocórrer fa dos dies.

Alhora, hi ha predicats, com (*ser*) *inconsistent*, *enviar* o *valdre*, que només seleccionen noms resultatius. Segons Picallo, aquests predicats són incompatibles amb SD passius, cosa que vol dir, per a ella, que mai no admeten nominalitzacions de procés. Fixem-nos en els exemples següents ((34) de Picallo):

- (34) a. [La demostració del Joan del teorema de Pitàgores] és inconsistent.
b. [Les observacions de Ramón y Cajal de l'estructura neuronal] li van valer el Premi Nobel.
c. [L'avaluació de la comissió dels resultats de l'enquesta] es va enviar a tothom.

4. Compatibilitat amb modificadors temporals

Com ja assenyalava Grimshaw (1990), hi ha adjunts temporals (modificadors aspectuals), com *durant x temps*, *abans*, *després*, que són incompatibles amb nominalitzacions de resultat: només els podem trobar, doncs, com a modificadors de noms de procés. Ho podem veure a (35) (exemples extrets de (35) i (36) de Picallo):

- (35) a. [La proposta d'una nova llei (*després dels disturbis)] va quedar sobre la taula del primer ministre.
b. la proposta d'una nova llei per part de l'administració després dels disturbis

A més, Picallo (1999) mostra que només els noms eventuals admeten adjunts temporals com els dels verbs, que no sempre han d'estar introduïts per preposicions i que tenen la funció de situar l'esdeveniment en un temps determinat.

Vegem-ho:

- (36) a. La rehabilitació, l'any passat, del teatre municipal per part de l'Ajuntament va dinamitzar la cultura teatral de la ciutat.
b. Una de les rehabilitacions de l'any passat ha estat molt profitosa.

5. Compatibilitat amb demostratius i indefinits

Picallo fa notar, com Grimshaw (1990), que els noms de procés sempre són definits: no poden aparèixer, doncs, ni amb un SD demostratiu ni amb un indefinit:

Based on our previous observations, we can predict the ungrammaticality of the following passive DPs, headed by a demonstrative and an indefinite, as shown below:

- (43) a. *aquesta traducció del “Tirant lo Blanc” per part de Rosenthal
b. *una definició de la noció de c-comandament per part d'en Joan

(Picallo, 1991: 296)

En canvi, les nominalitzacions resultatives sí que són compatibles amb els demostratius i els indefinits (exemple 44 de Picallo):

- (37) a. aquesta traducció de Rosenthal del *Tirant lo Blanc*
b. una definició d'en Joan de la noció de c-comandament

Ara bé, a diferència del que consideren autors com Grimshaw, Picallo (1999) fa notar que alguns tipus de nominalitzacions eventuals poden estar introduïts per un article definit plural. Fixem-nos en aquest sintagmes (traduïts de Picallo, 1999: 377):

- (38) a. Els assalts al Palau d'Hivern per part dels bolxevics.
b. Els bombardejos de Sarajevo per part de l'exèrcit bosnià.
c. Les cremes de llibres per part de la Inquisició.

Tal com assenyala Picallo, però, la marca de plural que trobem en aquest tipus de nom no és com la de les nominalitzacions resultatives (en què la pluralitat designa un

conjunt d'elements), sinó que té una funció aspectual: indica que l'esdeveniment en qüestió s'ha realitzat més d'un cop. Tal com explica l'autora:

[...] la pluralidad del determinante no implica la existencia de un conjunto de eventos del mismo tipo. [...] [L]a marca de plural indica que la acción nombrada se ha realizado un cierto número de veces en el tiempo. Es decir, la pluralidad del determinante definido tiene una función aspectual en estos casos (Picallo, 1999: 378).

En resum, Picallo aplica tot un seguit de tests —semblants, en part, als de Grimshaw (1990)— que li permeten distingir els noms de procés dels de resultat. Aquesta distinció, a més, es correspon —segons l'autora— amb una distinció entre SD passius i actius: així, per a ella, els noms transitius de procés són passius, mentre que els noms de resultat formen SD actius.

Ara bé, alhora que distingeix les nominalitzacions eventuals i resultatives perquè les primeres són passives i les segones actives, reconeix que també hi pot haver casos en què nominalitzacions actives poden ser interpretades com a eventuals: «El hecho de que los nominales con núcleo transitivo aparezcan en pasiva cuando denotan eventos no implica que los nominales activos no pueden tener nunca esta interpretación» (Picallo, 1999: 377).

Un d'aquests casos és el dels noms derivats dels verbs inacusatius, que tenen una interpretació ambigua. Fixem-nos en els exemples següents. A (39) els noms tenen una lectura eventual, mentre que a (40) s'interpreten com a resultats:

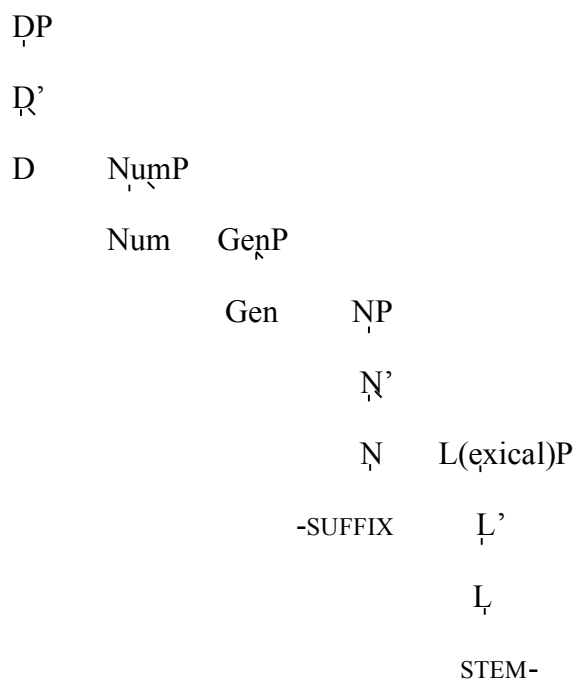
- (39) a. la sortida del tren ahir a les 9 del vespre (cf. *la sortida pel tren)
b. El naixement de l'Arnau el dia 11 de setembre (cf. *el naixement per l'Arnau)
- (40) a. aquella/la sortida del tren d'ahir a la tarda
b. El naixement de l'Arnau va ser molt celebrat.

Tanmateix, la interpretació *especial* de les nominalitzacions derivades de verbs inacusatius no impedeix a Picallo refermar la seva tesi general sobre el caràcter passiu de les nominalitzacions eventuals (de fet, hem vist que, en la mesura que es comporten

com a arguments interns, fins i tot els subjectes de les nominalitzacions inacusatives es poden interpretar com a subjectes d'una passiva) i el caràcter actiu de les nominalitzacions resultatives. L'explicació d'aquest fenomen està, per a Picallo, en el morfema nominalitzador dels noms deverbals, que pot ser analitzat com a derivatiu o com a flexiu: «I will suggest that ambiguity in interpretation is possible in deverbal nominal expressions because the nominalizations suffix can be analyzed in two different ways: as an inflectional element, or as a derivational one» (1991: 297).²⁴

Així, per a Picallo, si el sufix nominalitzador s'analitza com un morfema flexiu, l'SD s'interpreta com a eventual. En aquest cas, el sufix encapçala una projecció funcional, i l'arrel categorialment neutra (L⁰) del lexicó es converteix en nom en el component sintàctic (per això parla de *nominalització sintàctica*) (Picallo, 1991: 298):

(41)

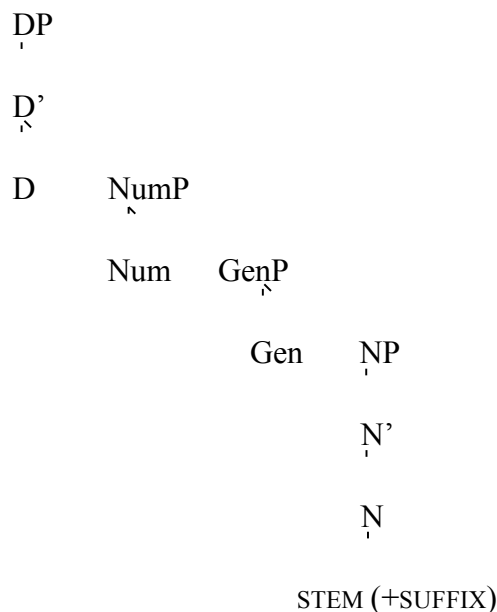

---

²⁴ Picallo identifica, tal com fa notar Resnik (2010: 41), els noms eventuals simples amb les nominalitzacions resultatives. De fet, Picallo (1991: 297) afirma diu que «deverbal nominals, able to appear in the active and in the passive form, differ from non-deverbals (unable to passivize) [...]». Per tant, quan fa referència de l'estructura argumental dels noms, només pren en consideració els noms deverbals.

En canvi, si el sufix nominalitzador s'interpreta com a derivatiu, obtenim noms de resultat. Si el sufix és un morfema derivatiu, parlem de *nominalització lèxica*, i el procés de sufixació es produeix a l'«estructura profunda» (Picallo, 1991: 299):

(42)

Aquest esquema també l'aplica a les nominalitzacions d'agent o d'instrument (amb els sufixos *-aire*, *-er*, *-or*) i als noms no deverbals (que entrarien en aquesta estructura sense cap afix). Picallo resumeix així la seva proposta:

We are now claiming, in addition, that the nominalization morpheme can be analyzed as a functional element, and project into a syntactic category. This affix selects a category-neutral lexical element and triggers passivization effects.
The nominalization morpheme may complementarily be analyzed as a derivational morpheme. In this case it does not project, and it is part of the lexical entry NP at D-structure. Nominals conforming to these characteristics denote results/objects and are active.
(Picallo, 1991: 300)

La identificació entre eventualitat i passivitat fa que Picallo consideri que els noms intransitius —o relacionats morfològicament amb verbs intransitius—, que no admeten la passiva (és a dir, no admeten un agent introduït per *per part de*) són sempre resultatius.

En paraules de l'autora:

Intransitive nominals do not show passive effects of any type. The argument they select is always in the genitive:

- (64) a. el salt de l'atleta
b. *el salt per part de l'atleta
[...]

Intransitive nominals [...] differ from the ergatives and the transitives in that the latter, without exception, appear with a nominalization affix (i.e. *-ació*, *-ada*, *-iment*, *-eig*, etc.). We can relate this difference in “nominalization” capabilities, so to speak, to the fact that intransitives, unlike ergatives, cannot denote events/processes, but only results.

(Picallo, 1991: 309-310)

Igualment constata que, com que els noms psicològics (com *temor* o *preocupació*) tampoc admeten (en principi) un complement «subjectiu» realitzat com a SP introduït per *per* o *per part de*, no poden ser noms eventuals:

The lexical, denotative, and syntactic properties of psych DPs suggest to us that they should be analyzed as lexical nominals. They enter D-structure categorially marked as NPs, like intransitives, non-deverbal, and active transitives (Picallo, 1991: 309-310).

Ara bé: per a Picallo, el fet que totes aquestes nominalitzacions siguin resultatives no significa que no tinguin cap tipus d'estructura argumental. En aquest sentit, la idea de Picallo contrasta amb la d'autors com Grimshaw. Com hem vist, Grimshaw (1990) defensava que els complements dels noms d'eventualitat simple i dels noms resultatius —o, en general, dels noms no eventuals— no poden considerar-se mai argumentals, sinó que són, en tots els casos, *participants* que tenen bàsicament la funció de restringir la referència del nom. En canvi, Picallo (1991, 1999) afirma que alguns dels complements que Grimshaw inclou dins del grup dels *participants* es comporten gramaticalment com a arguments i que, per tant, poden ser designats amb el terme *arguments*. Al cap i a la fi, es tracta de complements que satisfan les valències semàntiques dels nuclis nominals que acompanyen, encara que la interpretació d'aquest nucli no sigui eventual:

[S]u posible estatus semántico de participantes no parece afectar su comportamiento gramatical ya que, en general, los supuestos participantes de una construcción no eventiva se comportan como verdaderos argumentos con respecto a muchos fenómenos propios del componente sintáctico de la gramática. Así, pueden ser antecedentes de una anáfora, como se muestra en (67a, b) o ejercer de sujeto de una expresión predicativa, como en (68a, b):

- (67) a. Un comentario de Lorca de su propia obra
b. Esta descripción del emperador de sí mismo
- (68) a. [Las decisiones de Juan [en estado de embriaguez]
b. [Aquellas reflexiones de Don Quijote [vestido de caballero]]

Entre los participantes de un nominal no eventivo también pueden establecerse relaciones interpretativas que típicamente se asocian a elementos argumentales. Por ejemplo, el posesivo *su* en los ejemplos (69a, b) puede interpretarse como variable lógica ligada a la expresión cuantificada <cada SN>:

- (69) a. Una solicitud de *cada ciudadano* a *su* (correspondiente) representante.
b. Aquella rocambolesca entrega de *cada paquete* a *su* destinatario.

(Picallo, 1999: 384)

En definitiva, Picallo desenvolupa l'estudi de l'estructura argumental dels noms des de la perspectiva de Chomsky, segons la qual el lexicó inclou arrels sense especificació categorial però amb requeriments temàtics, que s'han de realitzar obligatòriament en la sintaxi, tant si l'arrel s'incorpora a un afix nominal com a un afix verbal. A partir d'aquí, distingeix quines són les arrels categorialment neutres a la base, que assimila als noms de procés (en què el procés de nominalització, segons diu, és sintàctic i no pas lèxic). Aplica un seguit de proves per distingir els noms de procés i els de resultat, i per demostrar que els de procés són sempre noms deverbals transitius passivitzats, mentre que les nominalitzacions actives són de resultat (i assimila, per exemple, els noms no deverbals i els psicològics a les nominalitzacions resultatives).

Hi ha diversos autors que no comparteixen part de les afirmacions de Picallo (per exemple, Badia, 1994 i 2002; Resnik, 2010), però les raons que addueixen les presentarem als apartats corresponents a les propostes de cadascun d'aquests autors.

3.5.2 Giorgi & Longobardi (1991)

Giorgi & Longobardi, a *The Syntax of Noun Phrase. Configuration, parameters and empty categories*, reprenen les idees de Chomsky (1970) i consideren que els noms deverbals i els verbs que s'hi relacionen tenen projeccions estructurals paral·leles, de manera que tant els noms com els verbs tenen subjecte i complements.

Per explicar-ho, Giorgi & Longobardi formulen la hipòtesi configuracional, que reproduïm a continuació:

Configurational Hypothesis

1. It is possible to identify, within NPs, definite θ - (and non- θ) positions at various levels of hierarchical attachment: whenever an element of the N frame appears in a position arguably different from the one where it should be projected at D-structure, its displacement must, then, be governed by the general conditions holding on antecedent-trace relationships created by 'Move- α '; moreover, the binding of anaphors and pronouns in NPs obeys the same constraints observed in clauses.

2. The θ -structure of Ns (their θ -grid and the condition on θ -assignment) strictly parallels that of Vs, so that the differences appearing on the surface must be due to the intervention of other modules of grammar which determine some systematic variation».

(Giorgi & Longobardi, 1991: 2)

Mitjançant aquesta hipòtesi, podem establir relacions entre l'estructura de les projeccions nominals amb la de les projeccions verbals.

En primer lloc, els autors observen que un dels arguments de la graella temàtica dels noms es genera en una posició estructuralment prominent respecte de les altres (és a dir, actua com a 'subjecte' del nom) i que, per tant, es pot parlar de comandament categorial en el domini de l'SN (Giorgi & Longobardi, 1991: 28).

A més, observen que en italià és possible invertir lliurement l'ordre dels arguments postnominals sense que això n'afecti la gramaticalitat (fenomen anàleg al que assenyala Burzio 1986 per als complements verbals) (Giorgi & Longobardi, 1991: 26):

- (43) a. la lettera di Gianni a Maria
b. la lettera a Maria di Gianni
c. la descrizione di Gianni degli avvenimenti
d. la descrizione degli avvenimenti di Gianni

Per a Giorgi & Longobardi, doncs, l'SN és un complex funcional complet (*Complete Functional Complex*), que defineixen a partir de la proposta de Chomsky (1986):

A CFC is informally defined in Chomsky (1986, p. 169) as the domain in which 'all the grammatical functions compatible with the head are realized; the complements necessarily, by

the Projection Principle, and the subject, which is optional unless required to licence a predicate, by definition (Giorgi & Longobardi, 1991: 50-51).²⁵

Amb tot, fan notar algunes diferències bàsiques entre l'estructura de l'SN (o de l'SD) i la de l'SV (o SFlex):

1. La projecció màxima d'N pot ser un argument —a diferència de la projecció màxima de V—; per tant, no cal que estigui legitimada per una predicació (és a dir, externalitzant l'argument subjecte). Per tant, segons Giorgi & Longobardi, el *subjecte* d'un SN no és el subjecte de la predicació d'un X_{màx} i, per tant, no és obligatori segons el Principi de Predicació de Rothstein (1983).
2. Els noms, a diferència dels verbs, no poden assignar cas estructural als seus complements.²⁶
Això no vol dir, però, que no puguem parlar de cas en el marc de l'SN: si bé no parlen de cas estructural, Giorgi & Longobardi afirmen que els arguments d'N realitzats en italià com a sintagmes introduïts per *di* i *a* són, respectivament, genitius i datius, i que el que nosaltres considerarem preposicions són simples marques de cas: «*A* and *di* can be considered pure Case-markers here; *di* realized Genitive and *a* Dative» (1991: 207).²⁷
3. Giorgi i Longobardi (1991: 3) observen que, a diferència dels verbs, els noms no tenen una forma morfològica específica per a la passiva.²⁸

---

²⁵ Més concretament, estableixen que:

- β is a Complete Functional Complex iff it meets at least one of the following requirements:
- a. it is the domain in which all the θ -roles pertaining to a lexical head are assigned
  - b. it is the domain in which all the grammatical functions pertaining to that head are realized (where the R-relation counts as the structural subject of the NP)
- (Giorgi & Longobardi, 1991: 54)

²⁶ En aquest sentit, parteixen de la idea de Chomsky (1986) segons la qual hi ha dos mecanismes d'assignació de cas: el cas estructural (per exemple, el nominatiu i l'acusatiu que assignen Flex i V en una oració) i el cas inherent.

²⁷ De fet, formulen les regles següents, per a l'italià (i ho amplien a les llengües romàniques) (1991: 95):

- (1) NP $\rightarrow$ (+Gen) if governed by N
- (2) NP (+ Gen) $\rightarrow$ [_{PP} *di* + NP]

Més avall reprendrem aquesta qüestió.

²⁸ En aquest punt, tal com passava amb les afirmacions de Picallo (1991, 1999) o de Grimshaw (1990), ens podem preguntar si realment podem parlar d'SN passius. En aquest sentit, Giorgi & Longobardi (1991) proposen que, si assumim els principis de la hipòtesi configuracional, en casos com els de (2) podem parlar d'un SN passiu com a derivat d'un SN actiu.

4. En anglès els noms no admeten passivitzacions més enllà de les fronteres de l'oració, mentre que els verbs sí que ho permeten. Fixem-nos en aquests exemples (Giorgi & Longobardi, 1991: 91):

- (44) a. The baby is estimated to weigh about 8 pounds by the doctor.
b. *The baby's estimation to weigh eight pounds by the doctor

5. En anglès, els noms no són compatibles amb fenòmens d'*ascens* o *passivització* fora de les clàusules petites (1991: 91):

- (45) a. Mary appears/ is estimated intelligent
b. Mary's appearance/ estimation intelligent

6. En anglès, noms no admeten mai un complementador nul o buit, cosa que els verbs sí que admeten (1991: 91):

- (46) a. I believe (that) John is intelligent
b. my belief *(that) John is intelligent

A més, per a aquests dos autors (1991: 4), sembla que les funcions semàntiques que un nom pot assignar als seus arguments són més variades i mútuament dependents que les que pot assignar un verb.²⁹

Vegem-ho:

- (1) a. Els anglesos van destruir la ciutat.
b. La ciutat va ser destruïda pels anglesos.
(2) a. La destrucció de la ciutat dels anglesos
b. La destrucció de la ciutat pels/ per part dels anglesos

En paraules de Giorgi & Longobardi: «In Italian the *by*-phrase of NP is expressed by means of a locution *da parte di*, more literally *on the part of*. In this case the NP has undergone 'passivization', as Cinque proposed, i.e. the element identifying the external argument appears in a *by*-phrase and an internal argument can display the properties previously typical of the external one replacing it as the 'subject' of the NP» (1991: 29).

²⁹ De fet, no parlen d'herència argumental, sinó de *Thematic Correspondence Hypothesis*.

Per una altra part, Giorgi & Longobardi (1991) presenten un seguit de propietats dels noms i dels seus arguments, especialment referides a l'ordre amb què poden aparèixer, la referencialitat i les possibilitats de pronominalització, entre altres qüestions.

1. Possibilitat de realització dels possessius

Per a Giorgi & Longobardi, una de les propietats bàsiques dels arguments externs d'N és que es poden expressar mitjançant un possessiu, cosa que no passa amb els arguments interns (llevat de quan l'argument intern adopta les propietats de l'extern), cosa que els permet formular el Principi de Possessivització (*Possessivization Principle*) (veg. capítol 6).

2. Ergativitat

Giorgi & Longobardi (1991: 46) observen que, de la mateixa manera que els verbs ergatius només poden assignar un paper temàtic intern —que funciona com a subjecte verbal—, els papers temàtics que assignen els noms relacionats morfològicament amb els verbs ergatius també són interns, però ocupen una posició externa. De fet, és per això que, com mostrarem més endavant (veg. capítols 5 i 6), nosaltres parlarem d'*arguments externalitzats*: tot i que es generen en una posició interna, es materialitzen com a arguments externs. Giorgi & Longobardi demostren el seu posicionament mitjançant diversos diagnòstics:

a) Compatibilitat amb adjectius relacionals

Segons Giorgi & Longobardi, un adjectiu relacional només pot ser argument extern del nom que modifica: «An Adjective which [...] discharges an actual θ -role, can only express the external one of the Noun it modifies» (1991: 48). Seguint aquesta lògica, un nom ergatiu no hauria de poder expressar cap argument com a adjectiu relacional. Giorgi & Longobardi ofereixen exemples de l'italià que ho demostren, com podem veure a (47) (extret dels exemples (75) i (76) de Giorgi & Longobardi 1991):

(47) a. l'entrata del governo in parlamento

- b. *l'entrada governativa in parlamento
- c. l'apparizione dei tedeschi di fronte alla linea Maginot
- d. ?* l'apparizione tedesca di fronte alla linea Maginot

b) Sintaxi nominal de l'anglès

Segons expliquen Giorgi & Longobardi (1991: 48), en anglès, l'argument extern no pot ser mai un argument introduït per *of*. Així, per exemple, al sintagma *the description of Mary*, l'SP *of Mary* no és gramatical si s'interpreta com a agent (només pot ser el tema de la descripció).

En canvi, amb noms relacionats amb verbs ergatius, un SP_{of} pot funcionar com a argument equivalent al que seria el subjecte verbal (però que és, com hem vist, un argument intern): *the entrance of Mary into the room*; *the appearance of Mary*.

c) Incompatibilitat amb *di* + pronom

Giorgi & Longobardi defensen que *di* + pronom no pot funcionar mai com a argument extern d'N (llevat d'alguns casos excepcionals), ni tampoc com a complement intern que ocupa una posició externa —és a dir, que ha adquirit les propietats de l'argument extern. Aquest fenomen també el trobem en els noms ergatius. Fixem-nos en (48) (extret dels exemples 80 i 81 de Giorgi & Longobardi):

- (48)
- a. la mia partenza
  - b. *la partenza di me
  - c. la tua entrata in parlamento
  - d. *l'entrata di te in parlamento

3. Extracció des de l'SN

Giorgi & Longobardi fan notar que l'extracció des de l'SN sempre es produeix des de la posició d'especificador de l'SN, és a dir, que el constituent que s'extreu sempre ha de passar per la posició d'argument extern del nucli nominal: «The only grammatical

extractions from NP are necessarily mediated by a previous NP-internal movement to Spec» (1991: 57). Formulen la hipòtesi següent:

For each class of head Nouns one of the the genitive arguments, chosen according to independent principles of structural prominence [...], is allowed to occupy the Specifier position there, it can be either superficially realized as a possessive (only if it's pronominal of anaphoric in Romance, any NP with 's in English) or moved away with cliticization or *wh*- extraction, leaving a trace properly governed from outside the NP (Giorgi & Longobardi, 1991: 64).

Aquesta idea té relació amb l'anomenada *generalització de Cinque* (una generalització bàsica que Cinque va proposar l'any 1980), que Giorgi & Longobardi reformulen així: «Among the phrases belonging to the frame of a head N, only that which represents the argument expressible by a possessive can be extracted from N_{max}» (1991: 59).³⁰

La justificació d'aquesta hipòtesi està, segons els autors, en les possibilitats de comandament de la traça (*trace*). Segons expliquen, hi ha d'haver una traça a la posició d'*Esp* de qualsevol SN que hagi patit l'extracció d'un dels seus arguments, i cada traça ha d'estar governada per un nucli: com que els noms no són nuclis que permeten que hi hagi una traça sense antecedent a l'SN, aquesta traça ha de ser externa (per tant, ha de venir d'un argument que passi per la posició d'argument extern del nom).

Tot plegat està relacionat amb les propietats d'N com a categoria que governa elements en el marc de la teoria del lligam. Segons Giorgi & Longobardi, «Nouns are appropriate governors just for empty categories whose antecedents are contained within their maximal projection NP, whereas Verbs are not subject to such a limitation». De fet, aquesta idea és la que explica la impossibilitat dels noms de governar un complementador buit o de formar passives fora de les fronteres oracionals.

En aquests casos, com que els antecedents no formen part de la projecció màxima d'N, el nucli nominal no els pot governar (en canvi, V sí que pot governar traces que tenen un antecedent fora de l'SV).

³⁰ Giorgi & Longobardi (1991: 108) fan notar que hi ha noms en italià que, aparentment, violen la generalització de Cinque. Així, en casos com *bisogno* o *necessità*, que no admeten la possessivització de l'argument tema (*? *Il suo bisogno*, 'la necessitat (d'alguna cosa)'), admeten l'extracció d'aquest argument en alguns contextos (*Ne ho bisogno*). Amb tot, atribueixen aquest fenomen a la fraseologia, ja que l'extracció no és possible amb verbs que no siguin *avere* (**Ne ricordo il bisogno*; **Di che cosa sostiene il bisogno?*). És a dir, proposen que *aver bisogno* és una col·locació i funciona com una unitat (hi ha reestructuració).

Una segona explicació d'aquest fenomen es podria trobar a partir de la teoria del cas de Chomsky (concretament, en la Condició d'Uniformitat), que Giorgi & Longobardi reproduïen així (1991: 93):

- (49) If α (for $\alpha =$ inherent Case Marker) θ -marks β , then it Case-marks β and if α Case-marks β , then it θ -marks β .³¹

És a dir, l'assignació de cas sempre és conseqüència de l'assignació de paper temàtic (*θ -marking*), i, com que en els casos d'extracció de passives l'SN que pateix l'ascens no està marcat temàticament per l'N nucli, no pot rebre cas genitiu (que és l'únic cas que permet l'extracció).³²

4. Els paràmetres nucli-complement i nucli-subjecte en l'estructura interna de l'SN

Segons Giorgi & Longobardi, les llengües germàniques tendeixen a ser SNO, mentre que les romàniques tendeixen a ser NOS. Seguint per a l'anàlisi la hipòtesi dels tres nivells homogenis de Jackendoff (1970), Giorgi & Longobardi reproduïrien l'estructura bàsica de l'SN així:

SN	
N _N '	poss
N _N '	external thematic argument
N	internal argument

(Giorgi & Longobardi, 1991: 117)

---

³¹ Els marcadors de cas inherent són, segons expliquen Giorgi & Longobardi (1991), els verbs ergatius, i, en el cas de l'anglès, les preposicions (1a) i els adjectius (1b). És per això que aquestes categories admeten l'ascens dels arguments. Fixem-nos en (1), extret de Giorgi & Longobardi (1991: 93):

- (1) a. *This bed was slept in t recently.*
b. *John is certain to leave. (cf. It is certain that John will leave.)*

³² «The only arguments which can move out of an NP in Romance are of the form *di* (Spanish and French *de*) + NP or of the corresponding pronominalized form, like *ne* (French *dont, en*)» (Giorgi & Longobardi, 1991: 95).

A partir d'aquí, els autors estableixen el paràmetre següent:

While internal arguments (β) are projected to the right of the head both in Romance and in Germanic, external semantic functions (α) are licensed at D-structure on the right in Romance but on the left in Germanic:

(Giorgi & Longobardi, 1991: 117)

Aquesta hipòtesi té diverses conseqüències:

- a) Com que les posicions temàtiques sempre es generen a la dreta en les llengües romàniques, qualsevol argument que aparegui en posició prenominal ha d'haver derivat des d'una posició postnominal. Ara bé, els únics moviments que es poden moure són els que poden estar marcats pel que fa al cas mitjançant la concordança (per exemple, els adjectius o els possessius): no hi pot haver, doncs, una realització directa de genitiu en posició prenominal en llengües romàniques. Les llengües germàniques, en canvi, sí que admeten SN genitius en posició prenominal (*John's book*).
- b) En les llengües germàniques la posició postnominal dels arguments externs ha de ser sempre derivada des de la posició d'especificador *temàtic*, mentre que en llengües romàniques és la posició que es projecta directament des de l'estructura profunda. El genitiu postnominal, però, no sempre és possible en llengües com l'anglès. Només el trobarem en casos en què actua el principi de pesantor o en què el nucli de l'SN directament dominat per SP_{of} és inanimat (Giorgi & Longobardi, 1991: 120). Vegem-ho:

(50) a. il libro di Gianni

- b. *the book of John (si *of John* és possessiu)
  - c. ? the book of John Smith
  - d. the book of the man I met yesterday (*principi de pesantor*)
  - e. the legs of the table (*nom inanimat*)
- c) Els arguments interns, però, com els SN genitius marcats temàticament com a tema es generen, tant en les llengües romàniques com en les germàniques, a la dreta del nucli N, i per això, en anglès, en un sintagma com *the description of Mary*, l'SN s'interpreta sempre com a tema (com a complement objectiu).

D'altra banda, la distinció la posició del subjecte en l'«estructura profunda» per a les llengües romàniques i germàniques permet justificar, per exemple, que un sintagma com el de (51a) sigui agramatical en anglès, així com que (51b) sigui gramatical i que, en italià, tant (52a) com (52b) siguin gramaticals (Giorgi & Longobardi, 1991: 132-133):

- (51) a. *his/*John's books of my favourite teacher
b. his/ John's books by my favourite teacher
- (52) a. i suoi libri del mio autore preferito
b. i libri di Gianni del mio autore preferito

El principi *Argument Uniqueness of Specifier*, que diu que només hi pot haver un argument en posició d'especificador, permet observar que en anglès, el subjecte d'N és un argument extern situat a especificador d'N i, per tant, no pot aparèixer realitzat (encara que estigui desplaçat) si ja hi ha un argument expressat a la posició d'especificador (en aquest cas, el posseïdor). En canvi, en italià, el «subjecte» és postnominal (i, per tant, l'especificador d'N no es veu afectat per l'expressió de determinats arguments).

5. Adjectius referencials³³

Giorgi & Longobardi (1991: 125-127) fan notar que els adjectius referencials —que poden desenvolupar un paper temàtic del nucli que complementen— presenten algunes diferències respecte dels SN genitius a què equivalen.

D'una banda, demostren que un adjectiu referencial és insuficient com a antecedent d'una expressió anafòrica, mentre que el nom d'un SN genitiu sí que pot funcionar com a antecedent. Ho podem comprovar a l'exemple següent:

- (53) a. *les opinions americanes_i sobre ells mateixos_i
b. les opinions dels americans_i sobre ells mateixos_i

I de l'altra, reprenen una hipòtesi apuntada per Kayne (1981), segons la qual un adjectiu només pot expressar papers temàtics externs (és a dir, un adjectiu referencial mai no pot realitzar un paper temàtic intern).

Let us first consider a paradigm of the kind analysed by Kayne (1981a):

- (18) a. the Italian invasion of Albania
b. *the Albanian invasion by Italy
c. Italy's invasion of Albania
d. Albania's invasion by Italy

Kayne pointed out that an Adjective can express a θ -role, but, unlike essentially synonymous genitive phrases, never expresses an internal one.

(Giorgi & Longobardi, 1991: 125)³⁴

Aquest fenomen es pot justificar, en opinió de Giorgi & Longobardi, pel fet que, encara que un SA s'originés sota d'N' (és a dir, com a argument intern), s'hauria de moure al nus N'' per rebre i realitzar la concordança (ja que parteixen de la hipòtesi que la concordança amb un nucli X només es pot realitzar sota X_{max}, és a dir, X''). Si es desplaçés hauria de deixar una traça, però, segons Giorgi & Longobardi (1991: 127), els adjectius referencials no ho poden fer (de fet, és per això que els adjectius referencials mai no poden aparèixer en posició prenominal en les llengües romàniques).

³³ Giorgi & Longobardi (1991) utilitzen el terme *adjectius referencials* per parlar del que nosaltres anomenarem *adjectius relacionals*, que són els adjectius que poden funcionar com a arguments nominals ja que equivalen sovint a un SP genitiu: *el viatge presidencial* (cf. *del president*).

³⁴ Més endavant reprendrem aquesta qüestió, i és que nosaltres no estem del tot d'acord amb aquesta hipòtesi: com explicariem, per exemple, un sintagma com *la seva exploració lunar va durar dos mesos* (on *seva* equivaldria a un agent, com ara *dels astronautes*)?

6. Control

Giorgi & Longobardi es manifesten a favor de considerar que hi ha pronoms buits o nuls en el marc de l'SN, i, en aquest sentit, posen de manifest que, en principi, l'agent no explicitat d'un SN pot satisfer els requeriments de control d'un subjecte PRO d'una oració subordinada final que complementi el nucli de l'SN. Amb tot, fan notar, representant una idea de Roeper (1984), que en anglès aquests requeriments no se satisfan si el complement objectiu d'N puja a la posició d'especificador:

[...] the unexpressed agent of an NP can satisfy the obligatory control requirements of (the PRO subject of) a purpose clause as well as an overt one, but [...] this is no longer the case if a direct object is raised to the Spec position:

- (52) a. I disapprove of the/their destruction of the ship to collect the insurance.
b. (I disapprove) *its/*the ship's destruction to collect the insurance

(Giorgi & Longobardi, 1991: 135)

En les llengües romàniques, en canvi, no hi ha gaires contrastos entre un cas i l'altre. Fixem-nos en els exemples següents (extrets de Giorgi & Longobardi 1991:135):

- (54) a. Disapprovo la (loro) distruzione della nave per PRO riscuotere l'assicurazione.
b. A proposito di questa nave, disapprovo la sua distruzione per PRO riscuotere l'assicurazione.

Aquest fenomen també es produeix per la condició d'unicitat de l'especificador: en llengües germàniques, quan hi ha una passivització i l'argument intern puja a l'especificador, bloqueja l'argument extern i el control. En les llengües romàniques, això no passa, ja que l'argument extern no està en la posició d'especificador:

The relevant structural difference after movement to Spec can be represented as follows:

- (58) a. Germanic: *_{[NP Poss_j N' [...PRO_i...]]}

b. Romance: _{[NP Poss_j N' [_{[NP t_i] [...PRO_i...]]]}}

(Giorgi & Longobardi, 1991: 137)

7. Restricció d'afectació (*Affectedness Constraint*)

Un element que exerceix certa influència en la realització de les projeccions nominals és el principi anomenat *restricció d'afectació*.

Giorgi & Longobardi reprenen la idea d'*afectació* formulada per Anderson (1979, *apud* Giorgi & Longobardi 1991) per explicar que hi ha un seguit de noms en anglès que no admeten la construcció *passiva* ni la realització de l'objecte com a possessiu. Alguns d'aquests noms són *sight, recollection, perception, observations, understanding, knowledge* o *enjoyment*. Es tracta, precisament, de noms l'objecte dels quals no està afectat en el sentit temàtic, ja que no expressen una acció que afecti (modifiqui) l'estat de l'objecte, i és per això que no admeten el possessiu.³⁵

Per Jaeggli (1986, *apud* Giorgi & Longobardi 1991), el que impedeix la possessivització de l'objecte és la *restricció d'afectació*, principi que estableix que per eliminar l'argument extern d'un predicat cal que el complement tingui un paper temàtic afectat. És a dir, segons aquesta restricció, no podem eliminar l'argument extern d'un predicat si el complement té un paper temàtic no afectat.³⁶

La possessivització no és possible en llengües germàniques pel paràmetre nucli-subjecte: com que el subjecte ocupa, en l'estructura profunda de l'SN, una posició prenominal, l'objecte no s'hi pot moure si el subjecte hi és present:

- (55) a. the knowledge of algebra
- b. *its knowledge
- c. *algebra's knowledge

En canvi, la possessivització és possible en llengües romàniques com l'italià (Giorgi & Longobardi, 1991):

- (56) a. the knowledge of algebra
- b. la sua conoscenza (*da parte di...*)

---

³⁵ L'*afectació* és, precisament, una propietat dels arguments interns que denoten un objecte modificat, creat o mogut per l'acció denotada pel predicat. Com veurem més endavant, aquesta propietat és la que permetrà explicar algunes de les discrepàncies entre la realització dels arguments directes interns dels noms i els dels verbs.

³⁶ Giorgi & Longobardi ho expliquen (1991: 143): «It a complement of X is unaffected, it is impossible to eliminate the external θ -role of X».

Ara bé, tot i que, com indiquen la hipòtesi de Jaeggli permet explicar alguns dels casos que presentava Anderson, no és vàlid per a tots, ja que només explicaria els casos en què hi ha contrast en llengües romàniques i germàniques.

Hi ha noms (com *desig*, *por*, *necessitat*, *amor* o *odi*) que resisteixen la possessivització també en llengües romàniques. A més, en aquests casos les preposicions també presenten més variació: així, tal com fan notar Giorgi & Longobardi (1991: 145), en alguns noms els complements objectius van introduïts per *for* en anglès (encara que en italià, per exemple, es realitzin com a SP_{di}), i en d'altres és l'italià que marca els complements amb la preposició *per* (encara que en anglès es realitzin com a SP_{of}). És el que podem constatar als exemples següents (extrets de (77) i (78) de Giorgi & Longobardi):

- (57) a. il desiderio *di* cioccolata
b. the desire *for* chocolate
c. il suo desiderio (* = il desiderio di cioccolata)
d. *its desire

- (58) a. the love *of* children
b. l'amore *per* i bambini
c. the hatred of Mary
d. l'odio *per* Mary

Per explicar-ho, Anderson (1979, *apud* Giorgi & Longobardi 1991) proposa que la preposició que introdueix l'argument intern d'aquests noms no és un marcador de cas, sinó que es tracta d'una preposició real (i és això el que determinaria la variabilitat). Giorgi & Longobardi (1991) ho expliquen:

The internal argument of these Nouns would not be a true direct argument, but rather a prepositional complement. Since a possessivizable object has to be marked for Genitive [...] the internal argument [...] cannot be possessivized (Giorgi & Longobardi, 1991: 144)

En resum, Giorgi & Longobardi analitzen detalladament l'estructura del sintagma nominal en italià, especialment en relació amb les propietats i els requisits d'algunes de

les possibilitats de realització, i presenten algunes propostes que, com veurem, serveixen per donar compte d'alguns dels fenòmens que també caracteritzen l'estructura argumental dels noms en català.

3.5.3 Resnik (2010)

A la seva tesi doctoral, titulada «Los nombres eventivos no deverbales en español» (2010), Gabriela Resnik demostra que l'aspecte lèxic (o *Aktionsart*) no és una propietat exclusiva dels verbs o dels seus derivats morfològics, sinó que també el podem trobar en el domini nominal, independentment del fet que els noms derivin d'un verb.

És a dir, demostra que els noms eventivals no deverbals tenen estructura eventual i que, per tant, d'una banda es poden classificar segons els paràmetres aspectuals proposats per Vendler (1967) —que són la telicitat, la durabilitat i la causació— i, de l'altra, admeten arguments (tot i que hi pot haver diferències de realització respecte als arguments de les nominalitzacions eventivals).

Resnik, doncs, aborda qüestions que poden ser clau en la formulació dels principis teòrics del nostre treball, com són la relació entre l'estructura argumental i l'estructura eventual dels noms deverbals i no deverbals, els efectes que té l'estructura eventual sobre un nom, les condicions que determinen la realització sintàctica obligatòria dels arguments de les nominalitzacions deverbals, o el tractament de la polisèmia en els noms eventivals no deverbals.

Tot plegat ho aborda a partir de sis interrogants que intenta resoldre. Són aquestes:

1. Com s'ha de formular la relació entre l'estructura argumental i l'estructura eventual per als noms que tenen un significat eventual, tant deverbals com no deverbals?
2. Quines condicions determinen la realització sintàctica obligatòria dels arguments de les nominalitzacions deverbals?
3. Quins efectes sintàctics específics té la presència d'estructura eventual en un nom?
4. Hi ha diverses classes aspectuals de noms eventivals no deverbals, de la mateixa manera que hi ha diverses classes aspectuals de verbs i nominalitzacions?

Resnik, però, es basa en l'esquema següent, que es relaciona amb el que proposa el Programa Minimista (Resnik, 2010: 57):

(60)

En aquest esquema, es parteix del principi —com ja proposava Chomsky (1970) a *Nominals and Nominalizations*—, que les bases lèxiques no tenen categoria gramatical en el lèxic, sinó que l'adquireixen en el component gramatical (Resnik, 2010: 58). Per exemple, l'arrel *cant* pot aparèixer categoritzada com a verb (*cantar*) o com a nom (*cant*, cas en què tindria un morfema amb una realització fonològica buida). Aquest fet es veu clarament en les paraules que presenten la mateixa forma fonològica en diverses categories, i, segons Resnik, pot ser útil per explicar l'assignació categorial de determinades formes lèxiques a partir de trets estrictament morfològics o sintàctics. En paraules de l'autora:

Una raíz como *picture* puede aparecer categorizada como verbo o como nombre, en distintos entornos sintácticos, y de hecho es solamente el entorno sintáctico en el que ocurre el que determina la lectura verbal o nominal [...].

[...]

La idea es, entonces, que la categoría gramatical no es una propiedad intrínseca de las raíces, por lo que las etiquetas tradicionales de “nombre” o “verbo” son expresiones abreviadas para referirse a estructuras sintácticas en las que una raíz se combina con un núcleo funcional que define la categoría: *n* o *v*, la posición en la que realizan los exponentes fonológicos típicos de la morfología derivativa.

(Resnik, 2010: 58-60)

En aquest marc, s'entén que les arrels lèxiques tenen forma fonològica (FF) però estan mancades d'informació gramatical: és per aquest motiu que qualsevol arrel lèxica ha d'aparèixer en relació sintàctica amb un nus funcional que li proporcionï categoria gramatical.

Aquests nusos funcionals categoritzadors tenen, alhora, exponents fonològics, que poden ser afixos derivatius (per exemple, *-ment*, *-itzar*), afixos flexius (per exemple, marques de femení o plural), o fins i tot $\emptyset$ (com seria el cas de *cant*, de què hem parlat als paràgrafs anteriors). I, a més de la llista dels morfemes —que serien els elements terminals de la sintaxi (Resnik, 2010: 61)—, la Morfologia Distribuïda defensa la idea d'un llista dels exponents fonològics dels diversos morfemes abstractes de la llengua associats a uns determinats contextos d'inserció (el Vocabulari):

Cada ítem de Vocabulario consiste, entonces, en un par compuesto por un exponente fonológico y el contexto morfosintáctico en el que se inserta; por ejemplo, los rasgos fonológicos /-es/, para realizar el plural, se insertan en el contexto de una raíz que termina en consonante:

[PLURAL] ↔ -es/√_C
(Resnik, 2010: 61-62)

Aquests contextos determinen la inserció del Vocabulari. A més, però, hi ha tot un seguit d'operacions morfològiques (linealització, fusió, fissió, etc.) que poden modificar les construccions sintàctiques que obtindriem a partir de l'aplicació estricta de les regles d'inserció (poden introduir, en la forma fonològica, variacions respecte a l'estructura sintàctica).³⁷

Des d'aquesta perspectiva, en què es considera que les arrels lèxiques no tenen informació gramatical, les propietats temàtiques i aspectuals dels elements lèxics no s'entenen com a propietats de les arrels, sinó de les estructures en què s'insereixen:

Los rasgos conceptuales idiosincráticos asociados a las raíces léxicas no están involucrados en los procesos de formación de palabras que tienen lugar en la sintaxis y la FF, sino que están listados en un componente interpretativo al que se accede luego de las operaciones de FF y FL (Resnik, 2010: 68).

És a dir, des de la perspectiva de la Morfologia Distribuïda —basada en els models constructivistes—, la configuració de l'estructura argumental d'un element lèxic no es produeix en el component lèxic del llenguatge: deriva, doncs, de l'estructura (de les

---

³⁷ Halle & Marantz (1993) distingeixen dos grans tipus d'operació: l'ajuntament (*merger*) i la fusió (*fusion*). Tots dos tipus d'operació permeten formar paraules noves a partir de nuclis de sintagmes independents, però mentre que en l'ajuntament els nuclis romanen com a morfemes separats dins de la nova paraula, la fusió redueix el nombre de morfemes independents:

Merger, like hear-to-head movement, joins terminal nodes under a category node of a head (a “zero-level category node”), but maintains two independent terminal nodes under this category node [...]. On the other hand, fusion takes two terminal nodes that are sisters under a single category node and fuses them into a single terminal node [...] (Halle & Marantz, 1993: 116).

propietats d'una construcció), i no és un requeriment d'un predicat especificat en l'entrada lèxica.

Això fa que es consideri que l'aspecte lèxic (Aktionsart) només es pot assignar en el context d'una construcció sintàctica més gran que la de l'element lèxic. Per tant, es qüestiona que hi hagi d'haver dues entrades lèxiques diferents per verbs com *llegir* o *menjar* (que admeten interpretacions d'activitat o de realització), i s'entén que lectura d'un predicat com a activitat o com a realització depèn de la inserció de l'element lèxic a estructures sintàctiques amb categories funcionals diferents:

Las alternancias del tipo *Mary cleaned/Mary cleaned the table* o *John walked/John walked home*, que han notado, entre otros, Levin & Rappaport Hovav (1995) “resultan de la inserción de una única entrada léxica en estructuras sintácticas que contienen diferentes categorías funcionales y de la consecuente fusión (o ascenso) de sus argumentos a diferentes posiciones de especificador generadas por las mismas categorías funcionales (Folli & Harley, 2002: 99) [mi traducción] (Resnik, 2010: 77).

L'aspecte lèxic —com l'estructura argumental— depèn, per al model de la Morfologia Distribuïda, de qüestions relacionades sempre amb l'estructura funcional de la construcció en què s'insereix l'element lèxic, com les característiques de l'argument intern (per exemple, el nombre, la determinació o indeterminació, etc.), l'aspecte progressiu (que, com diu Resnik, permet distingir la lectura estativa de la d'activitat), el mode imperatiu, etc. D'aquesta manera, com explica Resnik (2010: 67), el tractament de les polisèmies aspectuals es pot entendre com a anàleg al de les polisèmies comptable/de massa o procés/resultat en l'àmbit nominal. Això pot dificultar enormement la classificació aspectual d'algunes entrades (i pot fer que algunes classificacions resultin totalment arbitràries). Amb tot, Resnik (2010) proposa que la morfologia derivativa també pot incidir en la categoria aspectual d'un predicat.

És per això que l'autora considera que es poden classificar els noms eventuais de l'espanyol en classes aspectuals, i que aquesta classificació ha de permetre donar compte de les propietats argumentals de cada substantiu (que és el que ens interessa en aquest treball), ja que són els noms amb estructura aspectual els que, en principi, admeten complements argumentals. Resnik proposa classificar els noms eventuais en espanyol. Té en compte, per fer-ho, tres classes de noms: les nominalitzacions eventuais, les nominalitzacions resultatives i els noms eventuais no deverbals (que

també anomena *noms eventuals simples*, en el sentit que no es relacionen morfològicament ni amb verbs ni amb adjectius). En paraules de l'autora:

[...] presentamos una propuesta de clasificación de los nombres eventivos en español en nominalizaciones eventivas, nominalizaciones resultativas y nombres eventivos no deverbales. La característica principal de esta clasificación es que considera los nombres no deverbales como una clase independiente, no reductible a la de las nominalizaciones resultativas (contra Grimshaw, 1990, y Picallo, 1991) (Resnik, 2010: 79).

Són especialment rellevants, per a la tesi que presentem, els criteris que estableix Resnik per distingir aquestes tres classes de substantius, ja que les proves mostren que els noms no deverbals també poden ser eventuals i que, per tant, d'una banda admeten arguments i, de l'altra, indiquen que el concepte de l'herència argumental no sempre és adequat per justificar la presència d'arguments en les projeccions nominals.

D'entrada, Resnik assenyala les diferències entre les nominalitzacions eventuals i les resultatives pel que fa a la denotació:

Las nominalizaciones eventivas pueden distinguirse de las resultativas por su denotación; como se ha señalado en la bibliografía y a lo largo de este trabajo, las nominalizaciones eventivas denotan un proceso, mientras las resultativas hacen referencia al resultado de ese proceso, que en algunos casos incluso denota un objeto material (Resnik, 2010: 80).

A més, fa notar com, entre les dues classes de noms clarament diferenciades que representen les nominalitzacions eventuals i resultatives, els noms eventuals no deverbals s'assimilen habitualment a les nominalitzacions eventuals, si bé en algun punt es comporten com les resultatives. La diferència de denotació es pot il·lustrar mitjançant l'aplicació de cinc proves: la paràfrasi amb clàusules substantives, la possibilitat de complementar noms com *fet*, *activitat* o *procés*, la possibilitat de referència anafòrica amb *això*, la possibilitat de ser complement intern del verb *presenciar* i la selecció dels verbs *ser* o *estar*.

En definitiva, les nominalitzacions eventuals, que fan referència esdeveniments, processos o accions, es diferencien, en la denotació, de les resultatives, que indiquen el resultat d'una acció o l'objecte que resulta d'un procés, i Resnik (2010) ho demostra a partir de cinc proves. Aquestes proves, a més, serveixen per mostrar que els noms eventuals no deverbals es podrien relacionar amb les nominalitzacions eventuals, però sembla que formin una categoria a part, en la mesura que no coincideixen amb les

nominalitzacions en totes les proves (per exemple, no admeten la referència anafòrica amb el demostratiu neutre).

A més de la denotació, però, les nominalitzacions eventuals i les resultatives es distingeixen per l'estructura argumental. Resnik, com ja proposaven Grimshaw (1990), Giorgi & Longobardi (1991), Picallo (1991) o Alexiadou (2001), reproduïx l'estructura oracional en l'àmbit nominal, de manera que discrimina entre una posició d'argument intern (complement d'N) i una posició d'argument extern (especificador d'N') en el sintagma nominal. Aquestes posicions es corresponen amb les dels arguments intern i extern dels verbs corresponents en una configuració oracional. En paraules de Resnik:

[...] nos referiremos al argumento interno y al argumento externo de las nominalizaciones, identificando con estos términos a los constituyentes en los que se realizan los argumentos interno y externo del verbo correspondiente (por ejemplo, en *la obtención de la beca por parte de la estudiante*, que corresponde a *la estudiante obtuvo la beca*, el argumento interno del nombre es *de la beca* y el externo *por parte de la estudiante*), sin asumir por el momento una configuración estructural particular (Resnik, 2010: 85).

A partir d'aquí, l'autora aporta un seguit de factors de diferenciació entre els complements argumentals de les nominalitzacions de procés (que, com hem vist, són les que tenen estructura eventual) i els complements —que sempre seran adjunts— de les nominalitzacions de resultat. Les proves que proposa permeten constatar, a més, que els noms eventuals no deverbals admeten arguments (és a dir, són noms amb estructura argumental).

En la identificació, Resnik proposa distingir els factors que defineixen els arguments interns dels factors clau per identificar els arguments externs.

Pel que fa als arguments interns, Resnik (2010) proposa tenir en compte tres qüestions:

1. Obligatorietat /vs/ opcionalitat

Tot i que constata que hi ha contextos en què l'argument intern no és obligatori, Resnik proposa seguir la idea de Grimshaw (1990) segons la qual les nominalitzacions eventuals exigeixen la realització sintàctica de l'argument intern, mentre que en les

resultatives és opcional i, en aquest sentit, considera que és un diagnòstic distintiu vàlid per distingir els noms eventuals dels resultatius:

Es claro, de todos modos, que aun cuando la afirmación de la obligatoriedad en la realización del argumento interno de las nominalizaciones eventivas deba ser revisada y matizada, es esencialmente válida, en la medida en que permite distinguir entre los nombres que en ninguna circunstancia requieren de la manifestación de ese argumento (nombres no deverbales y nominalizaciones resultativas) y los nombres que en algunas circunstancias la requieren (nominalizaciones eventivas). Lo que parece ser falso, entonces, es que toda vez que haya interpretación eventiva se requiera la presencia del argumento interno de la nominalización [...] (Resnik, 2010: 87).

2. Realització com a adjectiu relacional

Resnik (2010), com Picallo (1991, 1999), considera que l'argument intern d'una nominalització eventual no pot realitzar-se mitjançant un adjectiu relacional temàtic, cosa que sí que pot passar amb els complements de les nominalitzacions resultatives.

3. Realització com a possessiu

Resnik observa que tant les nominalitzacions eventuals com les resultatives admeten la realització del seu argument intern com a possessius. Ara bé, en les nominalitzacions resultatives, aquesta realització no és possible si hi ha l'argument extern, mentre que les nominalitzacions eventuals l'admeten sempre (cosa que s'explica perquè solen ser passives).

Més enllà de les propietats dels arguments interns, Resnik observa diferències en la realització dels arguments externs dels tres tipus de noms que té en compte en la seva anàlisi. Aquestes diferències es posen de manifest en tres aspectes:

1. Realització amb *per* (*part de*) o amb *de*

Resnik (2010), com Picallo (1991), considera que els únics noms que admeten la realització de l'argument agent encapçalat per *per part de* són les nominalitzacions eventuals. De fet, per a Resnik, els noms eventuals no només *admeten* la realització de

l'agent amb *per part de*, sinó que *exigeixen* que l'agent es realitzi així. En canvi, els noms resultatius no admeten mai —segons Resnik (2010) o Picallo (1991, 1999)— aquesta realització dels complements argumentals. Ho il·lustra amb els exemples que reproduïm a continuació (Resnik, 2010: 91):

- (61) a. la continua composició de obras para piano por parte de Satie
b. *las composiciones para piano por Satie
c. las composiciones para piano de Satie
d. *la composición de Satie de obras para piano/ *la composición de obras para piano de Satie
- (62) a. *la fiesta por parte del equipo
b. la fiesta del equipo
c. *la conferencia por parte del profesor invitado
d. la conferencia del profesor invitado

2. Realització com a adjectiu relacional

Tal com fa notar Resnik, tant les nominalitzacions eventuais i resultatives com els noms eventuais no deverbals admeten que l'argument extern es realitzi com a adjectiu relacional. Ho mostra amb aquests exemples (2010: 92):

- (63) a. el bombardeo alemán de Londres durante 1940
b. traducciones borgeanas
c. las huelgas obreras

A més, en el cas de les nominalitzacions eventuais, quan l'argument extern es realitza com a adjectiu relacional, l'argument intern esdevé opcional. Ho mostra amb els dos casos que reproduïm a (64) (2010: 92-93):

- (64) a. el bombardeo *(de Londres) por parte de los alemanes durante la noche del 29 de diciembre de 1940.

b. el bombardeo alemán (de Londres) durante la noche del 29 de diciembre de 1940³⁸

Resnik (2010: 93) fa notar que aquestes oracions confirmen dues hipòtesis: d'una banda, que la presència o absència de l'argument no indica necessàriament presència o absència d'eventualitat, i, de l'altra, que hi ha certs adjunts (com l'SP agentiu encapçalat per *per part de*) que només es legitimen amb la presència de l'argument intern (podríem dir que, doncs, que sí que hi ha contextos en què la realització de l'argument intern del nom és obligatòria).

3. Realització com a possessiu

L'últim element que analitza Resnik per descriure la realització dels arguments externs dels diversos tipus de noms que considera és la possibilitat de realització d'aquests arguments com a possessius. Sembla que, en aquest cas, tant les nominalitzacions eventuais com les resultatives poden realitzar l'argument extern com a possessiu, i, aparentment, sempre és gramatical. Fixem-nos en les oracions següents, que corresponen als exemples (27a i b) i (28a i b) de Resnik (2010: 93):

- (65) a. La absolución del acusado por parte del juez sorprendió a todos.
b. Su absolución del acusado sorprendió a todos.
- (66) a. La absolución del juez está bien escrita.
b. Su absolución está bien escrita.

Amb tot, Resnik fa notar que aquest possessiu no s'interpreta de la mateixa manera en les nominalitzacions eventuais i en les resultatives. Així, considera que en el primer cas, el possessiu és agentiu (és el que podem veure a 70), mentre que en el segon (és a dir, 71) el significat del possessiu és més aviat d'autoria. Així, el possessiu no és compatible, en el cas de les nominalitzacions resultatives, amb complements nominals

---

³⁸ Oracions com aquestes contribueixen a demostrar la idea que presentarem al capítol 5 sobre l'obligatorietat de l'argument extern o externalitzat (fenomen que s'explica pel principi de predicació).

que indiquin intencionalitat o volició. Resnik (2010: 93) en posa un exemple, en què s'insereix l'adjectiu *intencional* a l'SN:

- (67) a. Su absolución intencional del acusado sorprendió a todos
b. *Su absolución intencional está bien escrita.

Els nom eventuals no deverbals, per la seva banda, també admeten que el seu argument extern s'expressi mitjançant un possessiu, que expressa, com en el cas de les nominalitzacions eventuals, el valor semàntic d'agent (Resnik 2010: 93):

- (68) a. La huelga de los mineros provocó la adhesión de varios sectores.
b. Su huelga provocó la adhesión de varios sectores.
c. Su huelga deliberada

A més dels arguments que correspondrien al subjecte —habitualment argument extern— i a l'objecte directe —argument intern— de les construccions verbals relacionades morfològicament amb les nominalitzacions, Resnik pren en consideració un altre tipus de complements que permeten posar en relació l'estructura argumental dels verbs i la dels noms, que són els datius. Aquests complements només apareixen en el cas de les nominalitzacions eventuals, i Resnik observa que hi ha un contrast important entre els verbs i els noms:

[...] un contraste interesante entre la estructura argumental de verbos y nominalizaciones se manifiesta cuando consideramos los datos correspondientes a los sintagmas marcados en caso dativo, sean estos argumentos internos en función de OI o dativos no argumentales (Resnik, 2010: 94).

En el cas de les estructures oracionals, els datius poden aparèixer com a arguments verbals o bé com a datius no regits (és a dir, com a adjunts de verbs que no seleccionen lèxicament datiu).

En els exemples que presentem a continuació, podem observar com el primer datiu és regit, és a dir, forma part de l'estructura argumental del verb, i el segon no ho fa:

- (69) a. Els alumnes van lliurar les pràctiques al professor.

b. A la Maria el tornado li va destruir la casa.

En canvi, els noms només admeten datius introduïts per la preposició *a* quan són argumentals:

- (70) a. El lliurament de les pràctiques al professor per part dels alumnes
b. *La destrucció de la casa a la Maria a causa del tornado.

Resnik relaciona aquest fenomen amb les possibilitats d'assignació de cas dins d'una construcció nominal:

Siguiendo la distinción de Marantz (1991) entre caso léxico (asignado arbitrariamente por determinados núcleos léxicos a través de régimen), caso dependiente (asignado en un dominio dado sólo si se realiza otro caso) y caso no marcado (en un determinado contexto sintáctico), Pujalte concluye que en las construcciones nominales un sintagma en dativo sólo puede aparecer si este caso le es asignado léxicamente (es decir, si es un dativo argumental), dado que, al no haber asignación de caso nominativo (el caso no marcado), los casos dependientes de éste no pueden asignarse. Casos dependientes del nominativo son, para Pujalte, tanto el acusativo como el dativo “aplicativo” (Resnik, 2010: 96).

En definitiva, sembla que només admeten complements amb cas datiu les nominalitzacions eventuais, tot i que es diferencien dels verbs de què deriven (o amb els quals es relacionen morfològicament) pel tipus de datius que admeten. Aquest contrast entre l'estructura argumental del nom i la del verb es pot entendre, segons Resnik (2010) de dues maneres. La primera interpretació és la que considera que l'estructura argumental del nom és més reduïda que la del verb (és a dir, que el nom és *defectiu* en relació amb el verb). I la segona, que és l'opció per la qual s'inclina Resnik (2010), considera que en realitat l'estructura argumental no és el que és diferent, sinó les condicions sintàctiques en què es realitzen els arguments. En aquest cas, per exemple, sembla que les diferències es trobarien en les condicions d'assignació de cas dins de l'SN.

Amb relació a l'estructura argumental, doncs, Resnik aporta un conjunt de dades que permeten contrastar l'estructura argumental de les nominalitzacions eventuais, les nominalitzacions resultatives i els noms eventuais no deverbals.

Pel que fa a les nominalitzacions eventuais, observa, en primer lloc, que els arguments interns són obligatoris en determinades condicions i que no es poden

realitzar com a adjectius relacionals però sí com a possessius. En segon lloc, constata que els arguments externs es realitzen com a SP_{per} (*part de*) i que, a diferència dels arguments interns, es poden expressar tant com a adjectius relacionals com mitjançant possessius (que s'interpreten com a agents). I, per últim, admeten la realització de datius argumentals com a complements.

En el cas de les nominalitzacions resultatives, l'argument intern no és obligatori, es pot expressar com a adjectiu relacional i només es pot realitzar com a possessiu quan no hi apareix l'argument extern. L'argument extern, per la seva part, es realitza sempre com a SN genitiu, i, com en el cas de les nominalitzacions eventuais, es pot realitzar tant mitjançant un adjectiu relacional com mitjançant un possessiu (que s'interpreta com a autor i no pas com a agent). En canvi, a diferència de les nominalitzacions eventuais, no admeten datius realitzats com a SP_a.

Finalment, quant als noms eventuais no deverbals, Resnik (2010) constata que tenen arguments interns opcionals, que no es poden realitzar ni com a adjectius relacionals ni com a possessius. Pel que fa als arguments externs, que s'expressen sempre com a SN genitiu, sí que admeten la realització com a adjectius relacionals i com a possessius (que, com en el cas de les nominalitzacions eventuais, semànticament són agents). I, en darrer lloc, observa que aquests noms, com les nominalitzacions resultatives, no admeten datius.

A part de les condicions de denotació i els factors clau que determinen l'estructura argumental dels noms tinguts en compte, Resnik (2010) aporta un gran nombre de dades que permeten caracteritzar les propietats de les construccions nominals eventuais, propietats relacionades, alhora, amb les propietats aspectuals dels noms que analitza.

Presenta un seguit de proves que han de permetre discriminar si un nom es pot considerar eventual: la combinació amb predicats aspectuals i esdevenimentals, la incompatibilitat amb predicats d'avaluació com *ser inexacte* o *ser inconsistent*, la possibilitat de complementar sintagmes preposicionals aspectuals com *a la meitat de* o *al principi/final de* o *durant* o bé quantificadors aspectuals, la compatibilitat amb modificadors aspectuals com els adjectius *freqüent* i *constant*, la clàusula temporal *en*+infinitiu (o modificadors propis dels verbs), la no-admissió d'adjectius «de resultat» com a modificadors, la possibilitat de ser complementat per adverbis en *-ment* o la impossibilitat de ser modificat per complements temporals encapçalats per *de*.

Totes aquestes proves permeten a Resnik caracteritzar l'estructura eventual de les nominalitzacions eventuales, i comparar-la amb la dels noms eventuales no deverbals. Aquests dos tipus de noms, com ja hem comentat, coincideixen en diversos diagnòstics que els vinculen amb l'estructura eventual: admeten ser subjecte de predicats aspectuals i esdevenimentals, poden complementar preposicions aspectuals (*durant, al llarg de*) i quantificadors aspectuals (*una hora de, deu anys de*), admeten la modificació dels adjectius aspectuals (*freqüent, constant*) i rebutgen la modificació amb adjectius “de resultat” (*luxós*), poden estar modificats per clàusules temporals del tipus *en* + infinitiu i, almenys en alguns casos, poden admetre modificadors aspectuals propis dels verbs.

Amb tot, també és cert que els noms eventuales simples comparteixen algunes característiques amb les nominalitzacions resultatives, cosa que pot haver conduït alguns autors (com Grimshaw 1990) a considerar que aquest tipus de substantius no admeten estructura argumental. Així, no admeten els adverbis en *-ment* com a complements, i admeten modificadors aspectuals nominals com els adjectius de resultat o els complements temporals encapçalats per *de* (si bé en aquest cas es pot aduir que els noms eventuales no deverbals es distingeixen dels resultatius perquè exigeixen una interpretació eventual del modificador: comparem, per exemple, *conferència de dues hores*, que significa ‘conferència que va durar dues hores’, amb *construcció de dos anys*, que significa ‘construcció que existeix des de fa dos anys’).

De tota manera, Resnik demostra que els noms eventuales no deverbals tenen, de la mateixa manera que els verbs i les nominalitzacions eventuales, una estructura argumental i una informació aspectual que permet parlar de diferents classes d'eventualitats també en el domini nominal, cosa que podem observar a la taula següent (extreta de Resnik, 2010: 199):

EVENTUALITAT	TELICITAT	DURATIVITAT	CAUSACIÓ
Activitats <i>festa, concert, guerra, congrés, classe, conferència, boda, vacances</i>	-	+	+
Realitzacions <i>Motí, vaga, boicot</i>	+	+	+
Estats <i>pànic, ràbia, caos, fam, fred, silenci, soroll, crisi</i>	-	+	-
Assoliments <i>accident, huracà, incendi, desastre, catàstrofe, terratrèmol</i>	+	-	-

Resnik, doncs, adapta la distinció de les classes aspectuals que proposava Vendler (1967) als noms eventuals no deverbals, tot tenint en compte els paràmetres de la telicitat, la durativitat i la causació (Resnik, 2010: 199).

Tot plegat permet donar consistència, en un treball com el nostre, a la idea que els noms no deverbals també admeten arguments —cosa que, com hem dit, dóna força a les hipòtesis sintactistes i posa en qüestió la noció d'herència argumental.

3.5.4 Alexiadou (2001)

Artemis Alexiadou formula la seva proposta d'anàlisi de l'estructura interna del sintagma determinant a *Functional Structure in Nominals. Nominalization and Ergativity (2001)*, en què, com Resnik, parteix de l'enfocament propi de la Morfologia Distribuïda per reflexionar sobre la relació entre els noms eventuals i els resultatius, així com sobre les característiques que fan que puguem establir paral·lelismes entre algunes classes de noms i els verbs i que, per tant, puguem considerar que alguns noms admeten estructura eventual.

Alexiadou assumeix que la sintaxi és l'únic sistema generatiu de la gramàtica (Marantz, 1997) i que, per tant, el que conté el lexicó són arrels categorialment neutres que, en funció de les projeccions funcionals o dels contextos funcionals es materialitzen com a categories sintàctiques determinades. En paraules de l'autora, «the underlying parts of speech like verb *destroy*, noun *destruction*, are abstract Roots, which are unspecified for syntactic category», de manera que «functional heads fully determine the category of a lexical head» (2001: 6-7).

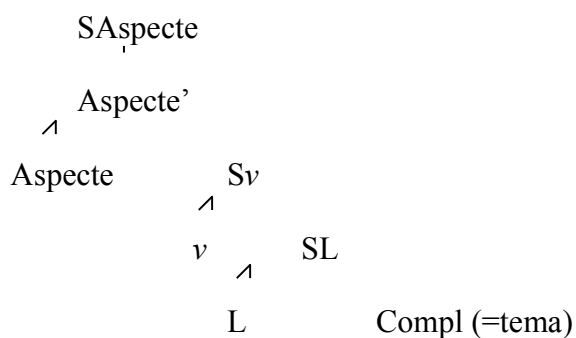
L'autora justifica la perspectiva que pren amb tres arguments:

1. El fet de considerar que la formació de les paraules té lloc a la sintaxi permet eliminar la redundància entre les categories lèxiques i les categories funcionals. En paraules de l'autora, «categories need not carry double specification» ja que «all category/word formation is syntactic and functional» (2001: 8).

2. La majoria d'autors que han estudiat les nominalitzacions s'han adonat hi ha certs paral·lelismes entre els noms i els verbs.
3. En algunes llengües (com l'inuit), la distinció entre verbs i noms no és clara, per la qual cosa, segons Alexiadou, «adopting the view that such distinctions exist only at a superficial level enables us to readily capture this property» (2001: 8).

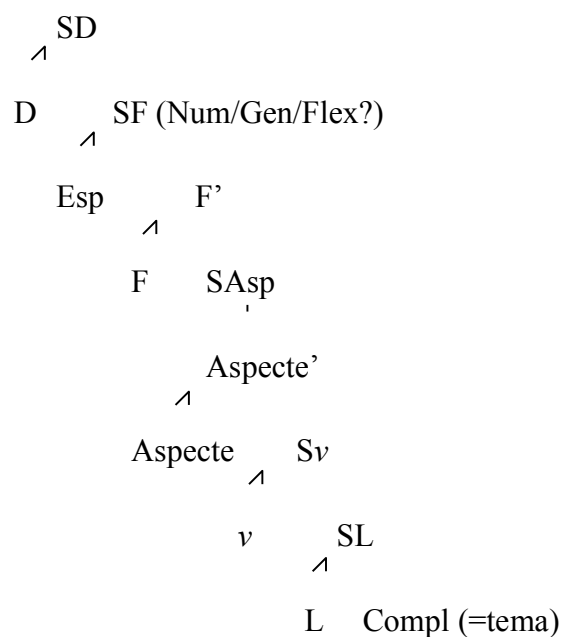
A partir d'aquí, Alexiadou —com alguns dels autors que parteixen de perspectives sintactistes d'anàlisi de les nominalitzacions— proposa que la diferència principal entre les nominalitzacions eventuals i resultatives és que les eventuals incorporen un seguit de projeccions funcionals associades amb les estructures oracionals, mentre que les resultatives no incorporen aquestes projeccions. És a dir, per a Alexiadou, la distinció eventual/resultatiu té a veure amb les projeccions funcionals i no amb categories lèxiques específiques, de manera que considera que els noms eventuals inclouen S_{Ve}u (que seria el sintagma equivalent a l'S_v de Chomsky) i S_{Aspecte}, categories inexistents en el cas dels noms resultatius. Concretament, suggereix que l'estructura bàsica de qualsevol element lèxic eventual ha de ser aquesta (2001: 16):

(71)

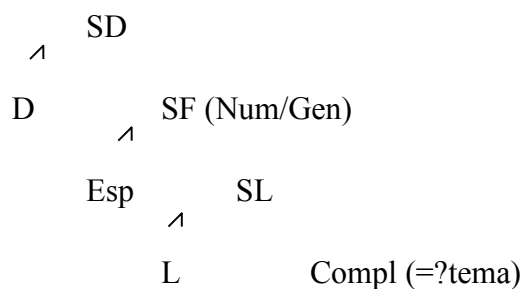

En el cas de les nominalitzacions eventuals, doncs, proposa una anàlisi arbòria com la que presentem a (72), mentre que per a les resultatives pressuposa l'anàlisi que mostrem a (73) (2001: 18).

(72) Anàlisi d'un nom eventual (Alexiadou, 2001):

(73) Anàlisi d'un nom resultatiu (Alexiadou, 2001):

D'aquesta manera, explica Alexiadou, «externally, process nominals behave like nouns», mentre que «internally [...] they display verbal properties», i, alhora, els noms resultatius no tenen estructura funcional amb les projeccions SAsp i Sv (ni tots els arguments o modificadors que hi van associats) però admeten complements (que poden presentar característiques similars a les del tema d'una nominalització eventual).

Per a Alexiadou, l'única diferència realment significativa entre les nominalitzacions

de procés i les de resultat és l'estructura funcional (i, concretament, la inclusió d'SAsp i Sveu en les nominalitzacions de procés): «[...] the difference between result and process nominals is not one of argument structure, since both nominal types can have complements [...], but rather it relates to the presence vs. absence of functional layers that bring about process/event readings» (Alexiadou, 2001: 57).

Per tant, Alexiadou (2001) intenta demostrar i argumentar la presència (o absència) de cadascun dels nusos funcionals establerts a (72) en l'estructura dels noms eventuals amb dades extretes de diverses llengües romàniques (sobretot català, italià, francès i castellà), llengües germàniques (especialment anglès i alemany), llengües semítiques, grec, hongarès, rus i altres llengües tipològicament molt diverses (tot i que de manera més esporàdica). Amb tot, se centra especialment en l'estudi de les nominalitzacions en grec, que classifica segons un dels paràmetres que prendrem en consideració en aquest treball: la transitivitat. Així, distingeix les propietats de les nominalitzacions segons si estan relacionades amb predicats transitius, intransitius o ditransitius; a més, té en compte els noms relacionats amb verbs psicològics, i conclou que en tots els grups hi ha noms eventuals i resultatius, que distingeix pels criteris de la modificació modal i aspectual.

Cal dir, d'entrada, que, en la proposta d'aquesta autora, tots els noms s'insereixen en l'estructura d'un SD que, alhora, els dota de les propietats «típiques» dels substantius (com la possibilitat de ser argument de verbs i de preposicions) (2001: 34). Hem de considerar, doncs, que en tots els casos la projecció màxima a què es poden inserir les nominalitzacions és SD i, per tant, tots tindran les projeccions funcionals SNum i SGen.

Much like their counterparts in English, Semitic and so on, Greek deverbal nouns pattern externally like common nominals, i.e. they appear in positions restricted to nouns, e.g. complement position of verbs and prepositions:

- (23) a. *ida tin katastrofi tis polis*
saw-1sg the destruction the city-gen
'I saw the destruction of the city.'
b. *lipithike me to kapsimo ton vivlion*
felt-sorry-3sg with the burning of the books-gen
'He felt sorry about the burning of the books.'

(Alexiadou, 2001: 34)

Segurament és per això que, independentment de les propietats específiques de cada tipus de nom, Alexiadou fa algunes consideracions sobre la concordança (AgrP), el sintagma nombre i el sintagma persona, (que són les projeccions funcionals que se

situen entre D i N en un SD). Així, observa que en les llengües romàniques tots els noms expressen distincions de gènere i nombre —que són cíclics i que impliquen ascens de N cap a Num o Gen. A més, en llengües com l'hongarès (Alexiadou 2001: 27) presenten un sintagma flexió:

For instance, Szabolcsi, on the basis of Hungarian data such as the ones in (3) below, proposes that AGR is present within the DP:

- (3) a. as en kalap-om
the I nom hat-1sg
b. a te kalap-od
the you nom-hat 2sg

(Alexiadou 2001: 27)

Alexiadou considera que les projeccions funcionals relacionades amb el gènere i el nombre es troben en tots els tipus de noms. Una prova d'aquest fenomen és que no és cert que les nominalitzacions eventuais no admetin el plural. En paraules de l'autora:

Bierwisch (1990) observed that pluralization of nominals in German does not always bring about the result interpretation, as in examples such as *die Besteigungen der beiden Gipfel dauerten 6 Wochen* 'the climbings the two tops lasted 6 weeks', where the noun clearly has an event interpretation. Moreover, Greek nominals related to unaccusative predicates do receive an event interpretation when in the plural e.g. *i afiksis turiston oli ti nihta* 'the arrivals tourists-gen all the night'. This set of data clearly shows that Grimshaw's criterion distinguishing process from result nominals in terms of the availability of plural marking does not hold. Hence these facts support my proposal that process nominals include the functional category Number (2001: 141-142).

El que distingeix un substantius dels altres és, doncs, l'admissió (o no) de projeccions funcionals relacionades amb l'aspecte i la veu (tradicionalment associades als verbs). Alexiadou —com Grimshaw, Giorgi & Longobardi, Resnik o Picallo— aporta algunes proves per demostrar-ho (basades sobretot en les nominalitzacions del grec):

1. Modificació mitjançant adverbis modals, temporals i aspectuals

A diferència del que succeeix en català, en què la modificació dels noms amb adverbis és sovint forçada, Alexiadou fa notar que les nominalitzacions admeten adverbis de manera i aspectuals, i, de fet, és un dels principals elements per distingir les nominalitzacions eventuais i resultatives en aquesta llengua (2001: 45). Tanmateix, no

tots els adverbis són possibles com a modificadors de nominalitzacions eventuals. En paraules de l'autora:

[...] modal adverbs of the type *probably* and speaker-oriented adverbs of the type *fortunately* are not permitted.

[...]

(57) *i katastrofi ton stihion pithanos/ilikrina
the destruction the evidence-gen probably/frankly

The type of adverbs that are acceptable within process nominals are [...]: manner, aspectual (frequency/interval denoting) and certain temporal ones.

(Alexiadou 2001: 47)

Alexiadou (2001: 48) justifica aquesta possibilitat per la relació entre els diferents sintagmes adverbials i les projeccions funcionals. Els adverbis aspectuals (per exemple, *diàriament*) es generen a SAsp, mentre que els adverbis de manera es generen a l'SVeU. Si aquests adverbis són compatibles amb les nominalitzacions eventuals, sembla lògic pensar que tenen aquestes projeccions funcionals.

2. Reflexos morfològics relacionats amb les projeccions funcionals SAsp i SVeU

Alexiadou observa que, en grec, alguns noms eventuals incorporen l'infex *-m-*, relacionat amb la veu passiva. D'una manera encara més sistemàtica, en llengües com el turc o el coreà la veu es materialitza en les nominalitzacions de la mateixa manera que ho fa en els verbs. I en les llengües eslaves, els noms reben sufixos flexius relacionats amb l'oposició aspectual perfectiu/imperfectiu. Tot plegat constitueix un grup de proves per demostrar l'existència d'un SVeU en el marc de les nominalitzacions.

3. Distincions aspectuals

L'autora fa notar que els diferents tipus de nominalitzacions reben interpretacions aspectuals diferents. Per exemple, mentre que les nominalitzacions de gerundi (en *-ing*) de l'anglès tendeixen a fer referència a eventualitats no culminatives, mentre que les nominalitzacions en *-ion* poden indicar una eventualitat culminativa o un resultat. També en grec hi ha afixos que només s'adjunten a un tipus aspectual de noms: «For instance (cf. Kolliakou 1995: 211f.), prototypical state and telic event predicates do not

give grammatical nominalizations when they combine with the affix *-ma/mo*» (2001: 51), ja que aquests sufixos denoten processos (en el cas que siguin noms eventuals).

Per tant, podem dir que Alexiadou (2001) proposa que els noms de procés (els noms eventuals) tenen propietats assimilables a les dels verbs. Amb tot, igual que Grimshaw (1990), Picallo (1991, 1999) o Giorgi & Longobardi (1991), Alexiadou (2001) observa que les nominalitzacions i els verbs presenten algunes diferències importants:

There are a number of properties of nouns, widely discussed in the literature [...] which distinguish them from verbs. These are summarized below:

(a) There are no expletives in nominal constructions:

- (83) a. there arrived a man
- b. *there's arrival
- c. *its rain

(b) Nouns do not allow raising

- (84) Mary appears to have left
- (85) *Mary's appearance to have left

(c) Nouns do not allow passivization across sentence boundaries

- (86) The baby is estimated to weigh 8 pounds by the doctor
- (87) *the baby's estimation to weigh 8 pounds by the doctor

(d) Exceptional case-marking does not occur with nominals

- (89) I believe Mickey to be a genius
- (90) *my belief of Mickey to be a genius
- [...]

(Alexiadou 2001: 59)

Tots aquests fenòmens estan relacionats amb la presència o absència d'un STemps en l'estructura funcional: a diferència dels verbs, els noms no tenen temps —o no tenen temps de la mateixa manera que en tenen els verbs. Encara que hi hagi algunes proves que apunten que hi ha temporalitat en el marc de les nominalitzacions, aquesta temporalitat no té les mateixes propietats que el temps verbal: « T even if present inside nominals does not function like verbal T» (Alexiadou, 2001: 64-65). I és que malgrat que hi ha llengües que tenen marques de passat per als noms (és el cas d'algunes llengües parlades a la costa nord-oest d'Amèrica del Nord), els noms amb passat només serveixen per indicar tres significats: (1) mort; (2) pèrdua de possessió, i (3) destrucció. Per tant, no podem considerar que exigeixin un nus ST en la seva estructura funcional.

Una altra de les diferències bàsiques entre els noms i els verbs és que els noms no

assignen cas acusatiu als seus complements. Això implica, segons Alexiadou (2001), que els únics verbs amb què podem assimilar les nominalitzacions eventuais és als verbs inacusatius, i que, per tant, els noms no poden projectar sintàcticament l'agent. A partir d'aquí, l'autora basa la seva anàlisi dels noms en la consideració que, tot i que sembla que sí que tenen una projecció funcional Sv, ha de ser defectiva (igual que la projecció equivalent dels verbs inacusatius). És per aquest motiu que, en el seu esquema, Sv no té especificador (ja que és el node funcional que en el marc oracional és ocupat per l'agent verbal). En paraules de l'autora:

Nominalizations, in spite of their similarity to verbal clauses, crucially differ in that no accusative case is assigned to the them[e] DP, and that no Agent is syntactically projected. If both these attributes are associated with v, then the conclusion is that nominalizations either lack such a head or only include the type of v found with unaccusative predicates. Since, however, the eventive readings of these nominals are linked with b, I will conclude that in such constructions, the type of v included is the deficient one, i.e. the one that does not assign an external argument, and does not check accusative case (Alexiadou, 2001: 17).

En aquest sentit, Alexiadou (2001) explica que els noms són inherentment intransitius, cosa que per a ella queda justificada pel fet que, quan en un sintagma nominal només es realitza materialment un argument com a genitiu, aquest argument és el que tindrà el rol semàntic de tema, i caldrà recuperar l'agent com un SP adjunt (Alexiadou 2001: 74). Per a aquesta autora, però, no hi ha cap prova per afirmar, com defensava Picallo (1991, 1999), que les nominalitzacions eventuais siguin sempre passives, perquè la inexistència de la contrapartida activa impedeix que es produeixi un procés de passivització:

Spec, vP does not seem to be active in any way within nominals. [...] there is no process of passivization within nominals [...]. Rather, such nominals are generally intransitive, in fact very similar to ergative constructions, since, when Agents are present, they bear the role of Affecter/Instrument. That is they are of a different nature of Agents found with verbal passive or transitive Agents (Alexiadou 2001: 74).

En aquest sentit, Alexiadou (2001) defensa, com Picallo (1991, 1999), que la possibilitat de combinar dos genitius com a complements d'un mateix nom només és possible en el cas de les nominalitzacions resultatives: per a aquestes autores, els arguments amb els papers de tema i agent no es poden realitzar mai com a genitius en un mateix sintagma nominal si el nom és eventual. Ara bé, com ja hem comentat, sembla que aquesta predicció no sempre és vàlida, atès que és possible trobar noms amb

una lectura clarament eventual i que admeten més d'un complement argumental realitzat com a genitiu. Fixem-nos en l'exemple de (74b) que reprèn —amb una lectura clarament eventual— un dels exemples que proposava Picallo (1991):

- (74) a. La decisió del gerent de reduir el pressupost de personal va ser presa d'un dia per l'altre.
b. Vaig presenciar la demostració del Joan del teorema de Pitàgores.

A més, tant Picallo com Alexiadou defensen que sufixos típics de nominalitzacions eventuais (-ció, -ment, -eig, -ada) no es poden combinar mai amb noms relacionats amb verbs inergatius, ja que no poden ser eventuais.³⁹

En la mateixa línia, afirmen que els noms psicològics no poden ser eventuais i que, per tant, s'han d'analitzar com els noms resultatius, els inergatius i els no deverbals.⁴⁰

En qualsevol cas, Alexiadou considera que en les nominalitzacions eventuais, «no thematic Agent can be projected» i que, per tant, tot i tenir una estructura funcional amb projeccions com SAsp i Sv, aquesta darrera projecció ha de ser, segons aquesta autora (2001: 111), intransitiva (ja que és on es genera l'argument extern):

It has been argued that Agents are introduced by a functional head situated immediately above the projection hosting the internal argument of the verb. This head has been labeled *v* in Chomsky (1995) or Voice in Kratzer (1994). Moreover, the recent literature distinguishes two types of light vs: a transitive light *v*, and an intransitive one. The former combines with the external argument, the latter does not (110):

- (110) (i) transitive *v* [+ external argument] *v*1=Cause
(ii) intransitive *v* [- external argument] *v*2= Become/Happen

³⁹ Aquesta afirmació, però, condueix a preguntar-se com podem analitzar, llavors, substantius com *dormida* o *caminada*.

⁴⁰ En aquest sentit, Alexiadou (2001) consideraria que un sintagma com *el temor dels terratrèmols per part d'en Joan* és agramatical en català. Això, però, sembla contradir una pràctica relativament habitual (i, per tant, la intuïció de molts parlants), que il·lustrem a (1):

- (1) a. A la urgent necessitat d'ajuda en el terreny de cures postoperatòries, ara s'hi suma un cert temor per part de les autoritats sanitàries. (*El Periòdic*, 24-1-2010)
b. Odi i temor per part de l'ésser humà (www.gencat.cat)
c. El principal temor per part de totes les forces polítiques és que la societat catalana estigui realment farta d'un procés que ha durat dos anys. (*La Xarxa.com*)

De la mateixa manera, s'hauria d'entendre que un sintagma com *la traducció de Joaquim Mallafrè de l'Ulisses de Joyce* només pot ser resultatiu. Ara bé, no seria possible una oració com *La traducció de Joaquim Mallafrè de l'Ulisses de Joyce va durar 2 anys*, que pot rebre una interpretació eventual? Per aquest motiu, considerem que hi ha certs dubtes sobre la idea que els noms no admeten mai un argument extern agentiu realitzat com a genitiu (veg. capítols 5 i 6).

[...] In other words, only *v* of type (110ii) is licit within process nominals of the *destruction* type.

(Alexiadou, 2001: 111)

La pregunta que sorgeix inevitablement davant d'aquesta concepció és, però, com podem explicar la realització de l'argument extern com a SP_{de} en alguns contextos: si els noms eventuais transitius no l'admeten (perquè no passen un procés de passivització sinó que són inherentment passius), com és que estructures com *Vaig presenciar l'atac dels nord-americans a l'Iraq* són possibles en català? A més, com pot ser que la presència de *per part de* com a introductora de l'agent sigui més freqüent en els casos paral·lels als verbs que admeten passivització? Totes aquestes preguntes fan dubtar de la validesa de les hipòtesis d'Alexiadou. Tanmateix, aquesta autora posa sobre la taula la idea que els SP que introdueixen els arguments agents o causa de les nominalitzacions tenen un estatus lleugerament diferent del de l'agent de les passives, cosa que alhora també contribuiria a explicar per què aquestes construccions han proliferat en català.

En resum, Alexiadou (2001) exposa tres idees fonamentals en relació amb l'estructura argumental dels noms:

1. La formació de les paraules es produeix en la sintaxi, cosa que comporta que els arguments nominals són assimilables als verbals.
2. Les nominalitzacions eventuales tenen una estructura funcional amb un S_{Asp} i un S_v , cosa que permet explicar les similituds entre aquestes nominalitzacions i els verbs. Aquestes projeccions són absents en l'estructura de les nominalitzacions resultatives, tot i que aquestes nominalitzacions també admeten complements interns realitzats com a genitiu.
3. Tot i els paral·lelismes amb els verbs, els noms eventuales sempre són defectives respecte a l'estructura argumental d'aquells: d'una banda, no assignen cas acusatiu als seus complements; i, de l'altra, si bé tenen un S_v en l'estructura funcional, cal considerar que, en les nominalitzacions de procés, l' S_v no té especificador. Això implica, alhora, que calgui considerar que els noms eventuales relacionats amb verbs transitius no admeten mai l'agent com a complement argumental (sempre és adjunt).

Llavors, atès que els noms psicològics i els intransitius sí que poden expressar l'argument «extern» com a genitiu (i, per tant, com a argument), caldrà considerar que aquests noms no són veritablement eventuals, sinó que s'han d'analitzar com els resultatius.

3.6 Altres estudis rellevants per a la descripció dels arguments nominals

3.6.1 Enfocament des de la TST: Alonso Ramos (2004)

Alonso Ramos (2004) presenta les construccions amb verbs de suport des del punt de vista de la Teoria Sentit-Text (TST).

Aquesta teoria, fundada per Mel'čuk i Zholkovsky, concep la llengua com un mecanisme de correspondències entre sentits complexos i cadenes de sons o lletres (és a dir, textos). En llenguatge formal, el sentit correspondria a la Representació Semàntica (RSem), i el text, a la Representació Fonètica (RFonet), però per tractar la correspondència entre aquests dos nivells de representació, se n'introdueixen d'intermediaris (fonològic, morfològic i sintàctic), que han de permetre fer el pas d'un fenomen físic (el text) a un fenomen psíquic (el sentit).

La idea bàsica d'aquest marc en relació amb la predicació és que hi ha, en la llengua, predicats semàntics que es poden actualitzar com a noms, verbs, adjectius, etc. Per exemple, el predicat semàntic *desig* es pot expressar mitjançant un verb (*desitjar*), un adjectiu (*desitjós*) o un substantiu (*desig*).⁴¹

Relacionats amb els predicats semàntics tenim els actants semàntics (també anomenats *papers semàntics*: agent, pacient, tema, etc.), que són els arguments del predicat semàntic expressats per la unitat lèxica. El conjunt de posicions d'ASem d'una unitat lèxica en constitueix la valència semàntica. Així, si, per exemple, X, Y i Z són ASem d'una unitat lèxica L, llavors L(X, Y, Z). Segons Alonso Ramos, hi ha diversos factors que determinen el nombre i la naturalesa de les posicions ASem d'una unitat lèxica, encara que bàsicament són aquests dos:

1. El significat X correspon a un participant obligatori de la situació designada per la unitat lèxica en qüestió.
2. El significat X s'ha de poder expressar com a vincular sintàcticament a la unitat lèxica en qüestió.

---

⁴¹ En certa manera, aquesta teoria és assimilable a tots els postulats de les teories sintactistes.

No totes les posicions d'ASem es materialitzen sempre, tot i que llavors caldrà considerar que són implícits: en aquest aspecte, doncs, podem establir una analogia entre els ASem de la TST i el que en termes de la gramàtica generativa anomenem *arguments*. En definitiva, mitjançant aquesta teoria també podem situar el nom com a unitat predicativa i fer-lo paral·lel al verb o a l'adjectiu. De fet, per a Mel'čuk (1988, *apud* Alonso Ramos 2004), no és exactament la categoria sintàctica la que determina si un element lèxic pot tenir (o no) arguments, sinó la unitat semàntica de la llengua a què pertany. El predicat és, simplement, una d'aquestes unitats semàntiques de la llengua, que es divideixen en dos tipus principals:

1. Funtors: necessiten ser completats per altres unitats semàntiques. Polguère (1992, *apud* Mel'čuk & Polguère 2008) parla dels *sens liants* ('sentits vinculants') per referir-s'hi. Es divideixen en tres subtipus:⁴²
  - a) Predicats: relacions, propietats, accions, estats, eventualitats, etc.
  - b) Quantificadors: tots els numerals, *tot*, etc.
  - c) Connectors i portadors lògics: conjuncions, etc.
2. Objectes semàntics: són sentits que no tenen dependents semàntics (per exemple *lluna*, *noia*, *Maria*). Polguère (1992, *apud* Mel'čuk & Polguère 2008) s'hi refereix amb el terme de *sens non-liants* ('sentits no vinculants').

En aquesta classificació, però, hi ha alguns elements que tindrien posicions intermèdies: són els *quasipredicats*, que es podrien definir com a objectes semàntics que admeten arguments. La majoria formen part, precisament, dels substantius que en la nostra perspectiva considerem noms no eventuals que admeten arguments: són, doncs, noms que relacionals (familiars, parts del cos) o que puguin expressar possessió inalienable (com alguns càrrecs: *assistent*, *ajudant*). Amb tot, també es consideren quasipredicats alguns instruments (*instrument*, *tren*) o els noms d'institucions (*universitat*, *presó*).

---

⁴² Mel'čuk i Polguère: «La grande majorité des sens lexicaux des langues naturelles possèdent la propriété d'être des sens liants (Polguère, 1992 : 144*ssq*, 1997 : 3-4). Un sens liant typique dénote un *fait*: quelque chose dont on peut dire que cela a ou n'a pas lieu. [...] Un fait présuppose nécessairement un certain nombre de *participants*» (2008: 3).

De fet, la TST estén el concepte d'argument a qualsevol actant semàntic que pugui aparèixer com a complement d'una unitat lèxica i, per tant, dins del grup dels arguments nominals també inclou complements que altres autors consideren adjunts. Alonso Ramos mostra aquesta posició amb l'exemple de *carta*:

No hay duda de que *carta* es un nombre con actantes. Nakhimovsky (1990: 333) observa el siguiente reflejo sintáctico en inglés que se da también en español:

a) I was reading John's novel to Mary (*when she herself walked in).

b) I was reading John's letter to Mary (when she herself walked in).

La ambigüedad de b) se explica porque el nombre *letter*, pero no *novel*, está vinculado a una situación en que hay un destinatario. La definición de *letter* incluye, por tanto, un destinatario.

(Alonso Ramos, 2004: 152)

Els únics elements lèxics que estan desproveïts d'actants semàntics són, segons aquest model, els noms propis (persones, llocs, ètnies), els fenòmens naturals (elements geogràfics, fenòmens meteorològics), els noms d'algunes substàncies (líquids, sòlids...) i algunes espècies naturals (animals, plantes, flors, etc.).

En aquesta perspectiva, doncs, i al contrari del que hem vist —i del que assumirem— s'intenten deslligar els conceptes d'eventualitat i d'estructura argumental o temàtica, de manera que Alonso Ramos (2004: 149) afirma que «lo que no es evidente es que la estructura de evento vaya ligada a la estructura argumental».

Tanmateix, l'autora ha de reconèixer que hi ha noms que tenen aspecte, i que en alguns casos l'aspecte s'ha de relacionar amb l'estructura argumental de les nominalitzacions. Segurament és per aquesta raó que l'autora aporta una classificació semàntica dels noms predicatius basada en les distincions aspectuals que proposava Vendler (1957), tot i que hi incorpora algunes característiques que creiem que poden ser útils a l'hora d'estudiar una de les qüestions que ens plantegem en aquesta tesi, que és determinar si l'estructura aspectual influeix sobre la realització dels arguments nominals. Així, a més dels paràmetres de Vendler (1957), Alonso Ramos (2004) incorpora dos criteris per distingir, des d'un punt de vista semanticoaspectual, les diferents classes de noms: la permanència (que de fet ja trobàvem a Pérez Saldanya (2002) i que li serveix per distingir els noms estatus en qualitats —permanents— i estats —no permanents) i la volició. És precisament l'addició d'aquests paràmetres el punt que ens resulta especialment interessant del posicionament d'Alonso Ramos, i és per això que l'hem pres en consideració.

A continuació reproduïm la classificació semàntica dels noms que proposa aquesta autora (que és, en part, la que adoptarem per classificar els noms segons l'aspecte en la descripció que oferim al capítol 6) (Alonso Ramos, 2004: 164):

Clases	Parámetros		Etiquetas	Ejemplos
	+/- volición	+/- duración		
Estáticos	no volitivos	no puntuales	estado	<i>alegría, sed, frío</i>
			cualidad	<i>inteligencia, elegancia</i>
Dinámicos	volitivos	puntuales	acto	<i>bofetada, atentado</i>
	no volitivos	no puntuales	proceso	<i>enfermedad</i>
	volitivos	no puntuales	acción	<i>ataque, paseo</i>
			actividad	<i>clase, conferencia</i>
no volitivos	puntuales	acontecimiento	<i>chasquido, estirón</i>	

En definitiva, Alonso Ramos (2004) mostra com la TST amplia el concepte d'argument, replanteja algunes de les distincions que altres autors havien emprat per distingir els noms predicatius dels noms no predicatius, i fa una proposta de classificació semàntica dels noms predicatius basada en l'Aktionsart que pot ser pràctica a l'hora de determinar les característiques de l'estructura argumental dels noms.

3.6.2 La lingüística de corpus i les propostes de Peris Morant & Taulé Delor (2009)

Aina Peris Morant i Mariona Taulé Delor presenten, a l'article titulat «Evaluación de los criterios lingüísticos para la distinción evento y resultado en los sustantivos deverbales», una anàlisi, a partir d'un corpus de 843 noms, dels diferents criteris emprats tradicionalment per discriminar els sentits eventuals i resultatius dels noms de procés i de resultat, cosa que els permet constatar si aquesta distinció és necessària o no. I és que la caracterització d'aquests dos tipus de noms ha generat bàsicament dues preguntes controvertides (Peris & Taulé, 2009: 597):

1. Els noms eventuals i resultatius són dos sentits d'una mateixa unitat lèxica o són dues unitats lèxiques diferenciades?

2. Els noms eventuals i els resultatius es poden distingir per la capacitat de seleccionar arguments?

El primer interrogant ha donar lloc, tal com expliquen Peris & Taulé (2009: 597), a dues posicions clarament diferenciades. Així, d'una banda, Grimshaw (1990), Picallo (1991, 1999) i Alexiadou (2001) consideren que les denotacions d'esdeveniment i de resultat corresponen a unitats lèxiques diferents. Com hem comentat, per a Grimshaw (1990) aquesta distinció de les unitats lèxiques es justifica precisament per la diferència en la capacitat de regir arguments; per a Picallo (1991, 1999), la necessitat de distinció es troba en el fet que cada tipus de nominalització es realitza en un nivell del llenguatge diferent, i, per a Alexiadou (2001), el que permet parlar d'unitats lèxiques diferents és la distinció en les projeccions funcionals (és a dir, per la presència de les projeccions S_{Ve}u i S_{Asp} en el cas de les nominalitzacions eventuals).⁴³

De l'altra, autors com Pustejovsky (1995), Mel'čuk (1984), Alonso Ramos (2004) o Badia (2002) —que veurem al capítol següent— consideren que les dues denotacions són sentits d'una mateixa unitat lèxica. Pustejovsky, per exemple, considera que els casos dels noms eventuals i de resultat són casos de polisèmia complementària: «both senses of a locally polysynonymous noun seem relevant for the interpretation of the noun in the context, but one sense seems 'focused' for purposes of a particular context» (Pustejovsky, 1995: 31, *apud* Peris & Taulé, 2009: 599). I Alonso Ramos (2004), a més, fa notar que hi ha lemes nominals que poden actualitzar tots dos sentits del nom (eventual i resultatiu) en una mateixa frase, de manera que sembla que els dos significats s'originin en la mateixa unitat lèxica, i és el context que els distingeix (és el que podem constatar en una oració com *La investigació que va fer la policia, i que va durar dos dies, es pot trobar per Internet*). En aquesta mateixa línia, Peris & Taulé (2009: 604) parlen de *sentits nominals* (i no pas d'unitats lèxiques diferenciades):

[...] en algunos lemas nominales las distintas ocurrencias presentan un comportamiento morfosintáctico diferenciado, lo que ocasiona que un mismo lema pueda estar asociado a denotaciones distintas, es decir, sentidos distintos (Peris & Taulé, 2009: 604).

---

⁴³ Tot i el posicionament de Grimshaw, Picallo i Alexiadou, en aquest treball considerarem precisament que l'adjunció de projeccions diferents és indicatiu que la unitat lèxica de base és la mateixa i que les diferències depenen del context sintàctic en què s'insereix el nom.

Quant a la segona pregunta, només Grimshaw (1990) i Zubizarreta (1987) sostenen que la capacitat argumental és exclusiva dels noms eventuais: la resta d'autors, com Alexiadou (2001), Picallo (1999), Pustejovsky (1996), Mel'cuk (1994) o Alonso Ramos (2004) consideren que tant els substantius eventuais com els resultatius tenen capacitat de selecció dels seus arguments, malgrat que la dels noms resultatius és molt més limitada que la dels noms eventuais.

Segurament és per aquesta raó que sembla que és necessari diferenciar les dues classes de noms i que cal buscar les proves més adequades per fer-ho. Així, Peris & Taulé (2009) recullen els criteris oferts per Grimshaw (1990), Picallo (1999), Alexiadou (2001), Badia (2002) i Alonso Ramos (2004) i es proposen comprovar, a través de les diferents ocurrencies de noms deverbals del corpus AnCora-Es, si tots els diagnòstics plantejats funcionen en espanyol. Se centren sobretot en les proves següents: classe verbal de la qual deriva el nom, capacitat de pluralització, tipus de determinant que precedeix el nom, preposició que introdueix l'agent, obligatorietat de l'argument intern, posseïdors i arguments, predicat verbal amb què es pot combinar el nom, control de clàusules d'infinitiu, modificadors orientats a l'agent, afectació de l'objecte i telicitat o atelicitat del nom.

1. Classe verbal de la qual deriva el nom

Diversos autors relacionen la classe del verb primitiu amb el tipus de nominalització. Picallo (1991) i Alexiadou (2001), per exemple, mantenen que, en general, els verbs inergatius formen nominalitzacions resultatives, els inacusatius formen substantius ambigus (que poden tenir ambdues lectures) i els estatius formen nominals amb un comportament sintàctic semblant al dels noms resultatius. Pel que fa als noms derivats dels verbs transitius, Alexiadou (2001) afirma que només poden donar lloc a nominalitzacions eventuais o ambigües entre les dues lectures, mentre que Picallo (1999) diu que els noms formats a partir de verbs transitius tant poden ser resultatius com eventuais (si es donen les condicions sintàctiques requerides). A partir d'aquestes observacions, Peris & Taulé (2009) verifiquen que, almenys en aquest cas, els criteris teòrics establerts per Picallo (1999) permeten discriminar les classes de noms (i que, per tant, la prova funciona). Així, els verbs estatius i intransitius donen lloc gairebé exclusivament a noms resultatius (el 82% dels verbs estatius i el 95% dels intransitius

donen lloc a noms resultatius), mentre que els transitius i els inacusatius poden formar noms amb una lectura eventual, resultativa o ambigua (que elles anomenen *subespecificada*).

2. Capacitat de pluralització

Diferents autors afirmen que només els noms resultatius admeten pluralització. Observem els exemples següents:

- (75) a. La construcció de l'edifici per part d'aquella empresa va durar dos anys.
b. La construcció que teniu a l'esquerra data de 1281.
c. *Les construccions de l'edifici per part d'aquella empresa van durar dos anys.
d. Les construccions que teniu a l'esquerra daten de 1281.

Peris & Taulé afirmen que aquesta hipòtesi és certa, atès que no localitzen, al corpus analitzat, cap exemple de nom deverbal en plural que tingui un sentit eventual.⁴⁴

3. Tipus de determinant que precedeix el nom

Els diferents autors de què parteixen Peris & Taulé (2009) postulen que, en principi, els noms eventuals només són compatibles amb l'article definit, mentre que els noms resultatius els admeten tots. Ara bé, les autores constaten que la hipòtesi no sempre és vàlida, ja que els noms eventuals poden aparèixer amb possessius o sense determinants:

Los datos, por tanto, confirman sólo de manera parcial las hipótesis de la bibliografía: si bien es cierto que los sustantivos resultativos aparecen con una gama más amplia de determinantes, no parece confirmarse que los sustantivos eventivos tengan que ser especificados siempre con el determinante definido ya que el posesivo y la opción de no determinantes también son posibles según los datos (Peris & Taulé, 2009: 606).⁴⁵

---

⁴⁴ No tenim clar que aquesta afirmació sigui vàlida. Fixem-nos en aquesta possibilitat: *?Les anades i vingudes dels organitzadors van durar tot el matí*. De fet, Picallo (1999) i Alexiadou (2001) demostren que aquesta afirmació de Peris & Taulé (2009) no es pot generalitzar.

⁴⁵ No veiem clar que aquests resultats contradiguin les hipòtesis, ja que sembla que la distinció entre els noms resultatius i els eventuals és que aquests últims només admeten l'article definit com a determinant,

4. Preposició que introdueix l'agent

Com ja hem comentat, Picallo distingeix els noms amb estructura eventual dels resultatius per la preposició que introdueix l'argument extern del nom, que pressuposa que habitualment realitza la funció semàntica d'agent. Segons aquesta autora, si el complement agentiu està introduït per la preposició *de*, el nom que complementa és resultatiu. En canvi, si la preposició introductora de l'agent nominal és *per* o la locució *per part de*, el nucli nominal és eventual.

Peris & Taulé (2009: 606) constaten que els sintagmes preposicionals que s'interpreten com a agent d'un nom deverbals es poden introduir mitjançant les preposicions *de*, *entre*, *per* i *per part de*, i, segons aquestes autores, la distribució dels quatre tipus d'SP és complementària entre les dues denotacions: el complement nominal agentiu introduït per *de* o *entre* sempre apareix com a complement d'un nominal resultatiu; en canvi, els noms eventuais sempre tenen l'agent introduït per les preposicions *per* o *per part de*.

En aquest sentit, sembla que les observacions de Picallo es corroboren i que, per tant, el tipus de sintagma preposicional que poden introduir l'agent és un criteri vàlid per distingir els noms eventuais dels resultatius.

5. Obligatorietat de l'argument intern

Grimshaw (1990) i Picallo (1999) afirmen que els noms eventuais exigeixen la presència de l'argument intern, mentre que en els noms resultatius l'argument és opcional. De fet, per a Grismshaw, l'obligatorietat de l'argument intern és una de les proves més importants (o la més important) a l'hora de considerar si un nom admet (o no) estructura argumental, i considera que les nominalitzacions eventuais admeten arguments precisament perquè requereixen l'argument intern. Des d'un punt de vista teòric, Peris & Taulé (2009) s'adonen la denotació eventual no sempre ha d'exigir la realització sintàctica de l'argument intern, sinó que el que cal és, simplement, la interpretació semàntica d'aquest argument.

---

però no sembla que sigui obligatori, cosa que pressuposa la possibilitat de la no-determinació. D'altra banda, cal tenir en compte que el possessiu, en la majoria de casos, ocupa una posició argumental.

Ho podem comprovar amb exemples com els que reproduïm a (76) (extret de Peris & Taulé, 2009: 602) i a (77):

- (76) a. La destrucción de la casa por parte de Juan.
b. La destrucción tuvo lugar ayer.
- (77) a. La visita de les obres per part del Rafel va ser molt llarga.
b. La visita va ser molt llarga.

Tanmateix, les ocurrencies localitzades al corpus AnCoraNom_Es reforcen les hipòtesis de Grimshaw i Picallo (i no pas les observacions de Peris & Taulé), i és que detecten que, en general, mentre que la presència de l'argument intern dels noms resultatius és opcional, els noms eventuais solen realitzar-se amb un argument intern gairebé sempre (2009: 607).

De tota manera, creiem que cal fer dues consideracions sobre aquesta qüestió. En primer lloc, Peris & Taulé (2009: 607) han tingut en compte, com a realització de l'argument intern, els casos en què aquest argument no es realitza sintàcticament dins de l'SN, però en què les autores consideren que hi ha un argument intern fora de l'SN o són sobreentès:

[N]os gustaría indicar aquí que parecen existir casos en los que si bien el argumento interno no se realiza en el SN, puede realizarse fuera del mismo (4) o sobreentenderse (5-6). Los casos de realización sintáctica en el exterior del SN del argumento interno los hemos detectado en nominales eventivos, mientras que los argumentos internos implícitos se concentran en los nominales subespecificados:

- (4) La distancia entre el fin ideal y el existencial no es susceptible de acortamiento.
(5) Aún hay una tercera opción en el derribo.
(6) Se han alzado contra él para invertir una tendencia imparable a la destrucción.

(Peris & Taulé, 2009: 607)

I, en segon lloc, sembla que els resultats obtinguts concorden —encara que elles no ho indiquin— amb els del punt anterior, és a dir, amb la consideració que els noms eventuais sempre s'han de realitzar amb un agent $SP_{per (part de)}$. I és que, com de fet ja sostenia Resnik (2010), segurament és la presència de l'agent el que força l'obligatorietat de l'argument intern. És a dir: el fenomen no és que l'argument intern

sigui obligatori, sinó que la realització de l'agent força que el tema/pacient sigui explícit. Fixem-nos en aquests exemples:⁴⁶

- (78) a. L'enderrocament de l'edifici per part de l'Ajuntament s'endarrerirà cinc dies.
b. *L'enderrocament per part de l'Ajuntament s'endarrerirà cinc dies.
c. L'enderrocament s'endarrerirà cinc dies.

Si les autores parteixen de la idea —que d'altra banda fonamenten en els resultats obtinguts, que només podem considerar que el nom és eventual si l'agent s'expressa com a $SP_{per (part de)}$ — sembla lògic que la realització de l'argument intern sigui obligatòria en tots aquests casos.

Per una altra part, Peris & Taulé (2009: 607) comproven que els arguments interns dels noms deverbals poden manifestar-se amb quatre realitzacions diferents: sintagmes preposicionals, pronoms clítics, possessius i adjectius relacionals. Amb tot, observen que, mentre que les tres primeres realitzacions apareixen en tots els tipus de noms, els adjectius relacionals només apareixen en nominals resultatius, cosa que d'alguna manera identifica aquests substantius.⁴⁷

6. Arguments /vs/ posseïdors

Un dels criteris que postula Grimshaw (1990) per distingir entre substantius resultatius i eventuals en anglès és que, mentre que els sintagmes preposicionals introduïts per la preposició *by*, els adjectius relacionals i els possessius s'interpreten sempre com a arguments externs en el cas dels noms eventuals, sempre són posseïdors en el cas dels nominals resultatius (cosa que significa que es consideren adjunts, i no pas arguments externs).

Picallo (1991, 1999), en canvi, afirma que els possessius poden ser interpretats com a arguments en tots dos tipus de nominals, i que els adjectius relacionals només poden ser arguments dels noms resultatius.

⁴⁶ Als capítols 5 i 6 matisarem aquestes afirmacions.

⁴⁷ No veiem clar que només sigui així, però al capítol 6 tornarem a reprendre aquesta qüestió.

Peris & Taulé intenten resoldre aquesta controvèrsia, i comproven que els exemples observats de totes aquestes realitzacions són molt clars. Per començar, fan notar que SP_{per} és l'única realització que apareix com a argument extern dels noms eventuais. A més, els possessius que podrien ser interpretats com a arguments externs apareixen gairebé de manera exclusiva amb els noms resultatius (en un 95%), si bé també n'hi ha que acompanyen noms subespecificats (el 5% restant). I, pel que fa als adjectius relacionals, sembla que es confirma la tesi de Picallo (1999) segons la qual només apareixen com a arguments externs si complementen un nom resultatiu.⁴⁸

7. Predicat verbal amb què es pot combinar el nom

Una de les proves acceptades per la teoria sintàctica per distingir els noms eventuais dels resultatius és el tipus de predicats verbals amb què es combinen aquests noms. Així, sembla que els noms resultatius només es combinen amb predicats atributius (*ser*, *estar*, *semblar*) i que els noms de procés tendeixen a ser subjectes de predicats típicament eventuais (*tenir lloc*, *ocórrer*, *començar*, *acabar*, *durar* o *dur a terme*).

¡ Peris & Taulé (2009: 609) afirmen que, si bé els noms resultatius sí que tendeixen a combinar-se amb verbs atributius, sembla que la resta de verbs no tenen preferència per cap tipus de noms a l'hora de seleccionar l'argument extern: així, mentre que el 75% dels predicats atributius seleccionen un nom resultatiu (que és el que preveia la bibliografia), només el 41% dels predicats eventuais seleccionen un nom eventual com a subjecte (a diferència del que seria previsible).

Pel que fa a la resta de proves (estructures de control en oracions finals d'infinitiu, modificadors orientats a l'agent, afectació de l'objecte i telicitat o atelicitat del nom), les autores no poden confirmar-les amb dades objectives extretes de corpus, i sembla que no sempre permeten distingir les dues classes noms. En resum, doncs, Peris & Taulé (2009) aporten dades mitjançant les quals intenten confirmar a la utilitat d'algunes

---

⁴⁸ En aquest cas tampoc acabem de veure clar que els resultats de Peris & Taulé (2009: 608) en relació amb la realització dels arguments externs com a adjectius relacionals, i és que considerem que casos com els que presentem a continuació tenen una clara lectura eventual:

- (1) La fugida presidencial va tenir lloc a les tres de la tarda.
- (2) La invasió alemanya de Polònia va començar l'1 de setembre de 1939.

proves per distingir els noms eventuais dels resultatius amb l'objectiu de comprovar si «té sentit» mantenir aquesta distinció. I, malgrat que no sempre és possible establir una distinció clara entre les dues realitzacions (eventual i resultativa) dels noms que permeten la doble interpretació (i que, per tant, els límits entre una i l'altra no sempre són tan clars com mostraven autors com Grimshaw), les autores arriben a la conclusió que és pertinent mantenir-la per a la representació lexicosemàntica de les nominalitzacions deverbals, ja que presenten un comportament lingüístic que cal diferenciar.

3.6.3 Propostes de Bosque & Gutiérrez-Rexach (2009)

Bosque & Gutiérrez-Rexach (2009: 613-673) analitzen, en el marc del model de Principis i Paràmetres, la projecció ampliada del nom com a paral·lela a la del verb. Segons aquests autors, cal fer notar les similituds entre les projeccions funcionals i lèxiques del domini oracional i les del domini nominal, que en tots dos casos estan motivades per consideracions estructurals i semàntiques. Segons expliquen, en qualsevol cas es tracta de projeccions que «aportan informació gramatical essencial para interpretar el contenido de la proyección léxica» (2009: 613),

En aquest sentit, mostren que es poden establir nombrosos paral·lelismes SD i SFlex, i que aquests paral·lelismes afecten tant qüestions semàntiques com qüestions sintàctiques.

Des d'un punt de vista semàntic, tant la projecció funcional més alta dels verbs com la dels noms permet delimitar els límits conceptuals dels elements lèxics al voltant dels quals es construeix la projecció ampliada. Així, com hem exposat al capítol 2, de la mateixa manera que en el marc oracional el temps permet vincular els esdeveniments amb instants o períodes que es mesuren segons el moment de la parla, en el cas de l'SD els articles definits serveixen per atorgar referència als grups nominals.

A més, les possibilitats d'elisió del nucli lèxic són molt semblants en tots dos casos. I és que tant en el marc d'SD com en el d'SFlex es poden eliminar els nuclis lèxics si els nuclis funcionals permeten recuperar-los contextualment: «[L]os núcleos léxicos serán eliminables si los núcleos funcionales que constituyen su proyección extendida

permiten recuperarlos contextualmente y actúan como un soporte que legitima los rasgos de concordancia pertinentes» (Bosque & Gutiérrez-Rexach, 2009: 615).

Són, almenys aparentment, els únics nuclis lèxics —a més dels adjectius— que presenten aquesta propietat, i per això podem dir que la possibilitat d'elisió distingeix les projeccions ampliades dels noms i dels verbs de la resta de sintagmes:

[...] en los demás sintagmas que podrían ajustarse a esta estructura no es posible elidir el núcleo. No podemos, desde luego, suprimir las palabras subrayadas en (2) e intentar recuperar su referencia del discurso anterior o posterior:

- (2) a. Solo hablaba de su trabajo.
- b. Muy hacia el sur.
- c. Bastante lejos de nuestros actuales intereses

(Bosque & Gutiérrez-Rexach, 2009: 615)

Això fa que, en termes estructurals, calgui considerar que en tots dos casos és el nucli funcional (D en la projecció nominal; Flex en la projecció verbal o adjectival) el que regeix el nucli lèxic nul corresponent:

- (79) a. [_{SD} D [_{SN} Ø]
- b. [_{SFlex} Flex [_{SV} Ø]]

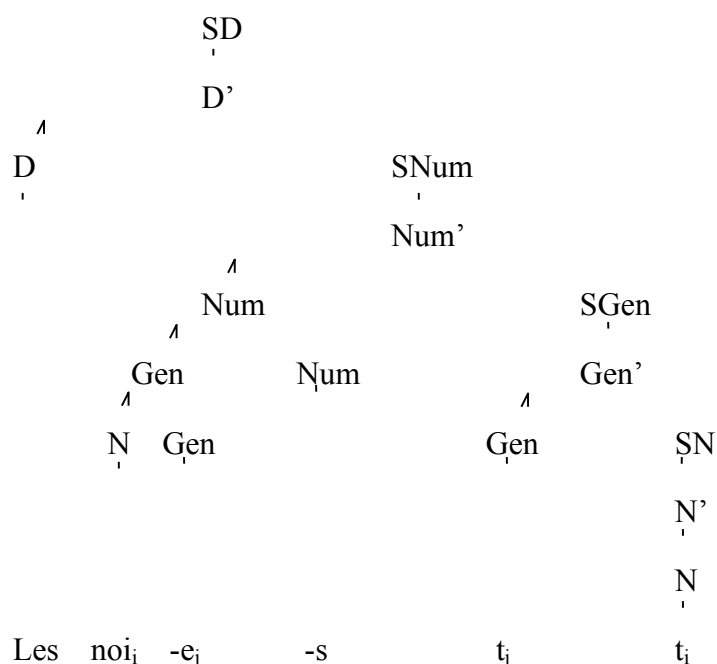
De fet, segons aquests autors els especificadors no solen legitimar nuclis nuls (2009: 618) i, per tant, només podem entendre que, tant en un cas com en l'altre, hi ha d'haver un nucli funcional.

Des d'un punt de vista sintàctic, Bosque & Gutiérrez Rexach fan notar el sol fet de considerar que el sintagma nominal s'insereix a l'oració com a complement de l'SD ja és, d'alguna manera, paral·lel a la idea que el verb és complement d'SFlex:

[...] el identificar los determinantes como una categoría funcional D que proyecta un sintagma pleno y reanalizar la secuencia «Det + N» como un SD posee algunas ventajas. Permite considerar de manera más homogénea la teoría de la endocentricidad que postula el modelo X-con-barra y posee mayor alcance explicativo que las teorías anteriores. Representa también un paso importante en la construcción de una teoría uniforme de las categorías, ya que hemos comprobado que la dicotomía «funcional/léxico» y los procesos de derivación e incorporación basados en propiedades morfológicas se extienden al dominio nominal (Bosque & Gutiérrez-Rexach, 2009: 213).

En aquest sentit, exposen que el moviment del nucli lèxic al funcional és molt similar en tots dos casos: igual que V ascendeix a Flex pel moviment- α (pel moviment de nuclis), N també ascendeix als nuclis funcionals, on ha de comprovar els trets de gènere i nombre. De fet, aquests autors postulen que en el cas dels noms eventuals també es pot considerar que N projecta un «SFlex» que incorpora l'especificació dels trets funcionals de l'SD (gènere i el nombre). Per tant, si el verb, que parteix de dins de l'SV, s'incorpora als nusos funcionals que representen trets de la flexió (dins del marc de l'SFlex), el nom s'incorpora a les diverses projeccions per comprovar els trets de l'SD. Aquests trets, a més, segueixen un ordre clarament establert, i és que tant en els noms, com en els adjectius com en els determinants el nus funcional gènere (SGen) es troba en una posició més interna que el nus funcional nombre (SNum), de manera que el nom s'incorpora primer al gènere i després al nombre. Bosque & Gutiérrez-Rexach ho representen mitjançant l'estructura següent (2009: 210):

(80)

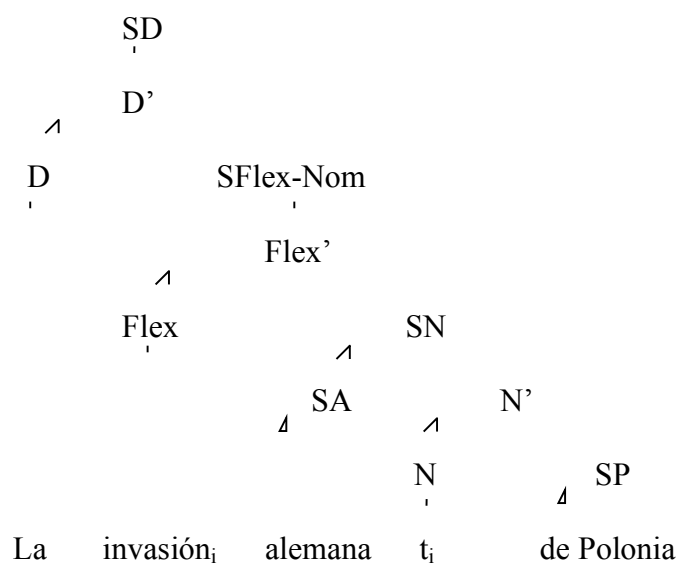
També es poden constatar paral·lelismes sintàctics entre SFlex i SD les relacions entre els elements anafòrics i els seus referents, així com entre els pronoms i els antecedents, en el marc de la teoria del lligam. I és que, tal com fan notar Bosque & Gutiérrez-Rexach (2009: 570) les categories de recció (*governing categories*), és a dir,

les categories que restringeixen el domini de lligam (*binding domain*) poden ser oracions (81a), proposicions o clàusules petites (81b) o alguns sintagmes determinants (comparem, per veure-ho, 81c i d):

- (81) a. El professor_i parla sempre de si_i mateix.
 b. L'Oriol_i pensava en [_{CP} si_i mateix com a candidat_i a president].
 c. un retrat de si mateix
 d. *una casa de si mateix

D'altra banda, Bosque & Gutiérrez Rexach (2009) estan d'acord amb totes les perspectives que hem avaluat en el fet que l'estructura argumental dels noms que admeten arguments és molt similar a l'estructura de les projeccions verbals. Així, els complements subjectius d'N (que correspondrien habitualment a l'argument extern) s'han de concebre en la mateixa posició que l'argument extern del verb: es tracta, en tots dos casos, un especificador del nucli X' (és a dir, N' o V'). Els arguments interns, per la seva part, s'analitzen com a tals (és a dir, com a complements d'X (N o V)). Fixem-nos en l'exemple que proposen Bosque & Gutiérrez-Rexach (2009: 627) per explicar aquests paral·lelismes, i que nosaltres reproduïm a continuació:

(82)

Encara podem constatar més clarament la jerarquitització dels arguments en els casos en què l'argument extern es realitza com a genitiu (introduïts per *de*, que, segons Bosque & Gutiérrez-Rexach és una simple maca de cas, necessària per identificar sintàcticament els arguments externs dels substantius):

Supongamos, pues, que el sustantivo de la CR [categoria de recció] es un nombre con estructura argumental. [...] Una propiedad interesante de estas construcciones es que el orden en que aparezcan el reflexivo y su antecedente dentro del SN no parece que importe demasiado. Es muy importante, en cambio, que el antecedente ocupe una posición sintáctica más prominente en la configuración que el elemento que liga, como se observa en (51):

- (51) a. Las declaraciones de los detenidos sobre sí mismos
- b. Las declaraciones sobre sí mismos de los detenidos.
- c. *Las declaraciones de sí mismos sobre los detenidos.
- d. *Las declaraciones sobre los detenidos de sí mismos.

Como puede verse, son gramaticales los SSDD de (51) en los que el antecedente del reflexivo es el argumento externo del predicado (*declaraciones*, en este caso), sin importar que el reflexivo esté situado delante o detrás del otro argumento.

(Bosque & Gutiérrez-Rexach, 2009: 571)

L'anàlisi que caldria fer d'una oració com la que presenten els autors a (51a) és, en opinió seva, aquesta (Bosque & Gutiérrez-Rexach, 2009: 571):

(83)

Fixem-nos en l'exemple que ens proporcionen:

En el ejemplo de (13a) la anáfora *sí mismo* tiene como antecedente al posesivo de tercera persona *su* [...]:

(13) a. Su alto concepto de sí mismo

(Bosque & Gutiérrez-Rexach, 2009: 620)

Precisament és aquesta propietat —la de crear dominis de lligam— la que, segons expliquen, permet que es pugui considerar que els possessius són subjectes potencials en el complex funcional que formen els SD en relació amb el lligam d'anàfores. En aquest sentit, Bosque & Gutiérrez-Rexach expliquen que en alguns casos s'ha considerat que els possessius eren en realitat «pronoms personals en genitiu»:

Los posesivos se han llamado a veces «pronombres personales en genitivo», y existen razones de peso para considerar que esta caracterización no anda desencaminada. Como observa Picallo (1994), los posesivos pueden ser variables ligadas [...], al igual que los pronombres personales, como en *Cada miembro del consejo sabe que no se puede prescindir de {él / su colaboración}* (Bosque & Gutiérrez-Rexach, 2009: 621).

3. Els possessius poden controlar clàusules d'infinitiu.

Igual que els subjectes oracionals, els possessius —especialment quan complementen noms que tenen estructura argumental— es comporten com a sintagmes plens argumentals en les relacions de control (és a dir, poden controlar els subjectes pronominals buits de les oracions d'infinitiu).

4. Els possessius bloquegen les extraccions des de dins de l'SD.

A diferència del que succeeix quan hi ha un determinant definit (o quan no hi ha determinant) els possessius no permeten extreure els complements nominals fora del marc de l'SD. Bosque & Gutiérrez-Rexach (2009: 621) ho il·lustren amb els sintagmes següents:

(85) a. *La ciudad italiana de la que vi tus fotos

b. La ciutat italiana de la que vi {fotos/ ?las fotos}

La segona categoria gramatical que trobem en el marc de l'SD i sobre la qual Bosque & Gutiérrez-Rexach (2009: 624) aporten informació és l'adjectiu.

Tot i que qualsevol tipus d'adjectiu pot ser constituent d'un SD, cal establir, d'entrada, una distinció clara entre els adjectius qualificatius i els adjectius relacionals. I és que uns i altres presenten diferències notables en relació amb les posicions que poden ocupar dins de les projeccions màximes dels noms.

Els adjectius qualificatius són els que expressen propietats o qualitats dels substantius (mida, característiques físiques, intel·lectuals, emocionals, etc.). Tal com expliquen Bosque & Gutiérrez-Rexach (2009: 624), aquests adjectius, que habitualment són modificadors dels noms (és a dir, ocupen la posició d'adjunts), admeten modificadors de grau (si no és que ja expressen el superlatiu), poden participar en construccions comparatives i superlatives i, a més, poden funcionar com a predicats nominals, com a complements predicatius o com a predicats secundaris. A més, tenen llibertat posicional: tot i que habitualment els trobem posposats al nom (*la decisió absurda*) —i malgrat les diferències semàntiques que això pot comportar—, també poden aparèixer en posició prenominal (*l'absurda decisió*).

En canvi, els adjectius relacionals no expressen qualitats pròpiament dites, sinó que associen les entitats denotades pels substantius amb altres dominis o àmbits (per exemple, els gentilicis). Bosque & Gutiérrez-Rexach (2009: 624) fan notar que aquests adjectius no admeten modificadors de grau, no participen en construccions comparatives o superlatives (si no és que es comparen els graus d'adequació a una propietat determinada: *estudis més polítics que sociològics*) i, quan apareixen en predicats nominals reben sempre una interpretació contrastiva, com veiem en una oració com *Aquesta justificació és política (i no d'un altre tipus)*.

Els adjectius relacionals són, precisament, els que poden funcionar com a arguments dels noms que tenen estructura argumental. Amb tot, els autors reprenen la idea segons la qual cal dividir els adjectius relacionals en dos grups, dels quals només el primer està constituït per adjectius que poden funcionar com a arguments nominals: els adjectius relacionals argumentals o temàtics i els adjectius de classificació.

Els adjectius argumentals, que també es poden anomenar *adjectius referencials* perquè fan referència a entitats, són, com acabem de dir, els únics que poden realitzar arguments dels noms:

Los adjetivos argumentales se relacionan con la valencia nominal, ya que saturan un argumento del nombre. [...] Por ejemplo, los adjetivos gentilicios o de nacionalidad de (24) son argumentales en tanto que expresan el agente de los nombres deverbales *invasión y reacción*:

- (24) a. la invasión alemana de Italia
- b. la reacción hispana a los estereotipos

(Bosque & Gutiérrez-Rexach, 2009: 625)

Aquests adjectius poden descarregar diversos papers argumentals i no sempre han de correspondre a l'argument extern del nom. Així, a més de l'agent (que és el que trobaríem en exemples com els que Bosque & Gutiérrez-Rexach presentaven a (24)), poden realitzar l'experimentador (per exemple, *amor matern*) i el tema o pacient (*pesca balenera, exploració lunar*), entre altres funcions semàntiques.

Amb tot, encara que realitzin l'argument extern del nom, els adjectius relacionals presenten certes restriccions en relació amb les propietats dels possessius o dels subjectes oracionals. Si bé tenen la capacitat de controlar els subjectes pronominals buits dels infinitius (*la voluntat europea_i de PRO_i millorar el sistema educatiu*), aquests adjectius no poden lligar anàfores (**la crítica europea_i d'ella mateixa_i*).

A diferència dels adjectius relacionals temàtics o argumentals, els adjectius relacionals de classificació no saturen un argument del nom, sinó que simplement denoten una relació del nom amb una altra entitat o amb un conjunt d'entitats. És el cas, segons Bosque & Gutiérrez-Rexach, dels adjectius *elèctric, atòmic* o *industrial* en els sintagmes *energia atòmica, instal·lació elèctrica* o *producció industrial* o fins i tot de l'adjectiu *francesa* a *cuina francesa, literatura francesa*. En tots aquests casos els adjectius no saturen cap paper temàtic, sinó que indiquen restriccions o subespecificacions dins de la denotació del nom.

D'altra banda, els adjectius relacionals, en general, presenten més restriccions que els qualificatius pel que fa a la posició dins de l'SD: de fet, els adjectius relacionals es caracteritzen perquè no apareixen mai en posició pronominal (**l'europea crítica*), i, si ho fan, deixen de ser relacionals i adquireixen un ús qualificatiu (per exemple, *la política decisiva*, en què *política* indica 'estratègica' i no pas 'dels polítics').

De fet, Bosque & Gutiérrez-Rexach (2009: 627) formulen quatre generalitzacions fonamentals sobre l'ordre relatiu i la posició estructural dels adjectius relacionals. Les reproduïm a (86):

- (86) a. Els adjectius relacionals es posposen.
b. Els adjectius relacionals de classificació precedeixen els temàtics.
c. Els adjectius relacionals temàtics associats a un pacient precedeixen els que s'associen a un agent.
d. Els adjectius relacionals de classificació s'ordenen de manera que l'extensió dels sintagmes nominals obtinguts decreixi progressivament.

En primer lloc, Bosque & Gutiérrez-Rexach (2009: 627) fan notar, com acabem d'il·lustrar, que els adjectius relacionals —tant si són argumentals com si no ho són— només poden aparèixer en posició postnominal. Per tant, (87*b* i *d*) són agramaticals:

- (87) a. un experiment químic
b. *un químic experiment
c. la decisió parlamentària
d. *la parlamentària decisió

Les altres tres generalitzacions sobre l'ordre dels complements argumentals tenen a veure, totes tres, amb la concurrència de dos adjectius relacionals en un mateix sintagma nominal.

Així, si en un mateix sintagma hi ha, alhora, un adjectiu de classificació i un adjectiu temàtic, el que apareixerà sempre en la posició immediatament postnominal serà el primer (és a dir, el de classificació), i no pas el segon (el temàtic):

- (88) a. producció industrial catalana
b. *producció catalana industrial
c. guerra civil centreafricana
d. *guerra centreafricana civil

Si la coaparició es produeix entre un adjectiu temàtic associat a l'agent i un adjectiu temàtic amb la funció semàntica de pacient, el primer que es realitza és el pacient. Sintagmes com els de (89*a* i *c*), doncs, són possibles, mentre que els de (89*b* i *d*) no:

- (89) a. reforma legislativa parlamentària
b. *reforma parlamentària legislativa
c. exploració espacial russa
d. *exploració russa espacial

I, per últim, si els adjectius que coapareixen són tots dos de classificació, s'ordenen de manera que es pugui subespecificar la denotació de cada sintagma nominal que es deriva. Comparem els exemples de (96). En el primer (90*a*), la restricció d'informació es fa a partir del sintagma *literatura catalana* (és a dir, primer seleccionem, de tota la literatura, la catalana, i, després, restringim la denotació a la literatura medieval); en canvi, a (90*b*) es produeix el procés invers:

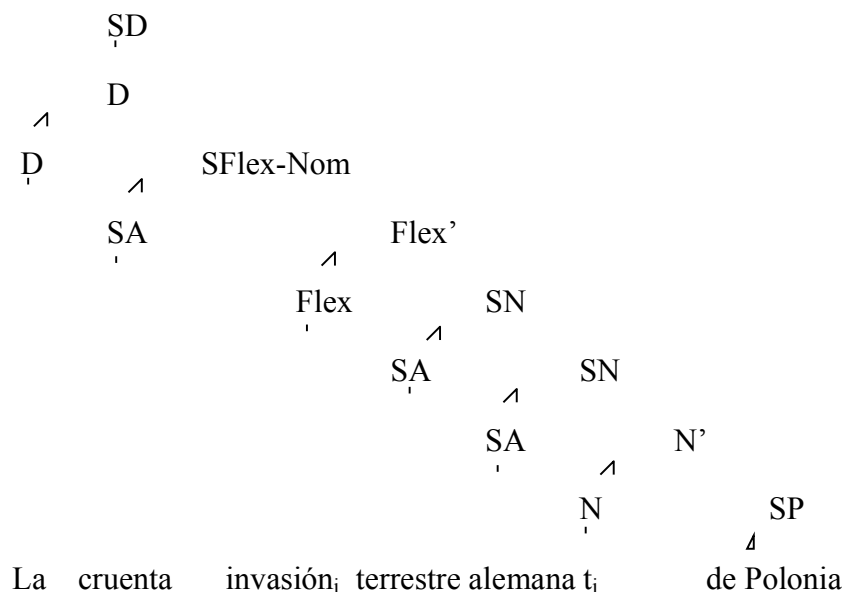
- (90) a. [[literatura catalana] medieval]
b. [[literatura medieval] catalana]

La qüestió de la coaparició d'adjectius també ens pot portar a preguntar-nos com ordenem els adjectius si n'hi ha un de relacional i un de qualificatiu: en aquest sentit, els adjectius relacionals, que solen ser els més interns de l'estructura del nom, acostumen precedeixen els qualificatius (Bosque & Gutiérrez-Rexach, 2009: 627):

- (91) a. un viatge presidencial accidentat
b. *un viatge accidentat presidencial

Bosque & Gutiérrez Rexach (2009: 629-630) proposen reflectir les restriccions posicionals seguint el model d'anàlisi que reproduïm a (92).

(92)

Aquesta anàlisi, però, presenta un problema, i és que només té lloc per a un sol adjectiu prenominal (és a dir, pressuposa que només hi ha un adjectiu prenominal), quan la realitat ens demostra que no és així. Tal com ja constaten els autors de l'anàlisi, tenim sintagmes, com *un possible mal començament* que presenten més d'un adjectiu en posició prenominal. Per resoldre els casos dels adjectius prenominals segueixen les propostes de Cinque (1994):

Cinque (1994) sugiere que estos datos indican que existe una "microestructura" más espesa de proyecciones funcionales que condiciona las restricciones de orden de los adjetivos calificativos. Las proyecciones de dicha microestructura se corresponderían con la clase semántica a la que pertenecen los adjetivos. Por ejemplo, para Cinque el siguiente orden es universal: sintagma evaluativo (*hermoso*) > sintagma de tamaño (*gran*) > sintagma de color (*rojo*). (Bosque & Gutiérrez Rexach, 2009: 630)

Amb tot, constaten que aquesta explicació no està exempta de problemes. Un d'aquests problemes és la consideració que existeixen projeccions sintàctiques com *sintagma de color* o *sintagma de mida*. Si tenim en compte que les projeccions sintàctiques són, bàsicament, expansions de categories morfològiques i classes de paraules), sembla que aquests sintagmes no poden ser considerats com a tals: es tracta, més aviat, de consideracions semàntiques.

És per això que inclouen aquestes microestructures en la Forma Lògica (i no en la sintàctica).⁴⁹

En qualsevol cas, sembla innegable que els adjectius relacionals estan més lligats a l'estructura argumental del nom que els altres i que, per tant, sempre apareixeran en una posició més interna que els qualificatius.

En definitiva, Bosque & Gutiérrez-Rexach (2009) assumeixen, com tots els autors que hem tingut en compte, que hi ha noms que tenen estructura argumental, que són els noms predicatius. Aquests noms es poden analitzar de manera paral·lela a l'estructura del sintagma verbal, amb una categoria funcional que projecta un sintagma i que domina una categoria lèxica, i amb constituents funcionals referits a la flexió.

Els complements argumentals dels noms, que presenten la mateixa diversitat de papers temàtics que els arguments verbals, presenten relacions de jerarquia, en la mesura que sempre hi ha un argument extern (que, com l'argument extern del verb, es troba en la posició d'especificador d'N' i puja a especificador de Flex) i uns arguments interns, que reben marca de cas (per exemple, *genitiu*).

D'altra banda, fan notar certes propietats dels noms predicatius que no inclouen els altres autors: així, constaten que hi ha noms amb estructura argumental que poden pluralitzar o que els adjectius relacionals —que, a diferència d'altres autors, divideix en *argumentals* i *de classificació*— poden realitzar un paper temàtic intern del nom.

---

⁴⁹ L'objectiu de la tesi no és debatre aquesta qüestió i per això no en parlarem més.

3.7 Recapitulació

En aquest capítol hem presentat els diferents antecedents teòrics que tindran rellevància per a la base descriptiva de què partirem en aquesta tesi per exposar com es manifesten els arguments nominals en català. Hem vist com Chomsky va plantejar la possibilitat d'equiparar noms i verbs pel que fa a l'estructura argumental l'any 1970 a «Remarks on Nominalization» i com diversos autors han fet aportacions per explicar, bàsicament, els interrogants que volem resoldre al nostre treball pel que fa al català: d'una banda, quins noms admeten complements argumentals, per què i en què es diferencien dels que no ho fan. I, de l'altra, com es realitzen materialment els arguments nominals.

Amb tot, tret de les aportacions de Picallo (1991), fins ara no hem tingut en compte què s'ha estudiat sobre aquest tema pel que fa al català. És per això que al capítol següent presentarem les aportacions que s'han fet, des de la tradició gramatical catalana, per a l'estudi de l'estructura argumental dels noms.

4. Estudi dels arguments nominals en la tradició catalana

4.1 Introducció

En aquest capítol prendrem en consideració les aproximacions teòriques i descriptives a l'estructura argumental dels noms en català des de la tradició gramatical catalana. Com veurem, la idea que els noms «regeixen» uns complements és força antiga en gramàtica i per això observarem què en deien els diversos autors de gramàtiques catalanes del segle XIX. Amb tot, el concepte de recció no tenia el mateix sentit que avui dia. A més, com podrem comprovar, la «modernització» de l'estudi de la gramàtica que va dur a terme Fabra va comportar l'abandonament d'aquest tema, que no es va reprendre fins que Bonet & Solà (1986) no el van introduir en el seu estudi de la sintaxi catalana des de la perspectiva del generativisme. A partir d'aquí, s'han ocupat de l'estructura argumental dels noms en català diversos lingüistes, entre els quals destaquen Picallo (1991) —que no inclourem en aquest capítol perquè n'hem parlat al capítol 3—, Badia (1994, 2002) —que és qui aportat el panorama descriptiu més complet dels arguments nominals en català— i Gràcia (1995) —que reflexiona àmpliament sobre el concepte d'herència argumental i el funcionament d'alguns tipus de nominalitzacions en català—, a més dels ja esmentats Bonet & Solà (1986).

4.2 La tradició gramatical catalana: el concepte de *règim nominal*

4.2.1 El règim nominal i la tradició gramatical del s. XIX

Hem vist que l'anàlisi del sintagma nominal com a estructura paral·lela al sintagma verbal i la consideració que alguns noms, com els verbs, regeixen els seus complements ha estat una qüestió debatuda en sintaxi des de la dècada dels anys setanta del s. xx, quan Chomsky (1970) va plantejar un seguit de qüestions clau al voltant de les propietats de les nominalitzacions deverbals i va obrir la porta al debat sobre un dels problemes centrals en la discussió sobre els noms eventuals, que és el caràcter argumental (o no) dels sintagmes que els complementen. Ara bé, els estudis sobre la complementació nominal són molt anteriors a aquesta data i, de fet, la idea que el nom admet complements regits és relativament freqüent a les gramàtiques tradicionals.

Tal com explica Ginebra (1996: 77), en moltes gramàtiques llatines els apartats de sintaxi es dedicaven exclusivament a qüestions de concordança i de règim, que no sols incloïa el règim verbal, i aquest fet va afavorir que les gramàtiques de llengües romàniques —basades sovint en els models de les gramàtiques llatines— també hi dediquessin apartats.

Un exemple d'aquesta influència el troben en les gramàtiques espanyoles de finals del segle XVIII i principis del XIX, que posteriorment servirien de model, almenys en part, per a les primeres gramàtiques de la llengua catalana. En aquest sentit, tal com ja marcava la tradició llatina, els estudis de la Real Academia Española, els treballs gramaticals de Luis de Mata y Araujo i les gramàtiques castellanes de Ballot solien dividir la sintaxi en *construcció*, *règim* i *concordança*.

En aquesta divisió, la concordança era la necessitat que unes paraules *concertin* amb les altres en la flexió gramatical. Per exemple, la gramàtica de 1796 de la RAE explica que «lo primero que enseña la Sintaxis es á concertar unas palabras con otras, haciendo que sean comunes unas mismas propiedades y accidentes á aquellas que pueden serlo por su naturaleza» (RAE, 1796: 276). La construcció era «otra especie de dependencia que las une, no con tanta precision como el régimen, sino con mayor anchura y libertad» (RAE, 1796: 326). I, pel que fa al règim, es concebia bàsicament com una relació de

dependència entre les anomenades *parts de l'oració*, una relació de jerarquia que s'estableix entre les diferents categories sintàctiques: «ademas de la concordancia que se ha explicado de las partes declinables de la oracion, para formarse esta debidamente se han de enlazar entre sí de tal manera, que se sigan unas de otras con una dependencia precisa» (RAE, 1796: 286).

Podem entendre, doncs, que s'entenia el règim com la capacitat d'algunes peces lèxiques de seleccionar els seus complements (tot i que no es distingien els complements que actualment anomenem argumentals dels adjunts, ni tampoc els diferents tipus d'arguments). Aquesta relació no només s'aplicava als verbs, sinó que també és vàlida per a altres categories (o *parts de l'oració*):

Las partes de la oracion que rigen á otras son: el *nombre sustantivo*, el *verbo activo*, el *participio*, la *preposicion* y la *conjuncion*: en esta forma: *El nombre sustantivo rige á otro nombre sustantivo, y al verbo: este rige al nombre sustantivo, á otro verbo, y al adverbio: el participio, por lo que participa de verbo, rige al nombre sustantivo: la preposicion rige al nombre sustantivo, y al verbo: la conjuncion rige al verbo* (RAE, 1796: 286-287).⁵⁰

I és en aquest marc que es feia notar que els noms *regien* uns complements *en genitiu*, i que alguns d'aquests complements podien ser l'agent o el pacient de l'eventualitat que es designa (del fet que es designa): es tenia, doncs, la intuïció que alguns dels complements nominals tenien papers temàtics i que, per tant, es podien entendre aquests complements eren equivalents al subjecte i al complement directe oracionals. S'explica a la gramàtica de la RAE (que en aquest sentit, com hem dit, seguia els models de la tradició llatina):

El nombre sustantivo en qualquier caso que se le considere, ó quiera ponerse en la oracion, puede regir á otro nombre sustantivo en genitivo, v.g. *la casa de Pedro*. [...] Llámase este genitivo de *posesion*, porque verdaderamente la significa, pues expresa ser *Pedro* poseedor de la casa; y significa igualmente accion que *pasion*, v.g. el amor *de mi padre, de mi hijo*, significa del mismo modo el amor de mi padre y de mi hijo hácia mi, que mi amor hácia mi padre ó mi hijo (RAE, 1796: 289).

De la mateixa manera, diverses gramàtiques catalanes del s. XIX prenen en consideració la noció de *règim* com a part de la sintaxi. Així, en parlen Josep Pau Ballot a la *Gramàtica de la llengua cathalana* (1813), Joan Josep Armengual a la *Gramática*

⁵⁰ En aquest fragment podem constatar que en diverses gramàtiques vuitcentistes es considera que el nom en nominatiu és una part de l'oració que regeix però que en canvi no és regida.

de la *lengua mallorquina* (1835), Pau Estorch i Siqués a la *Gramática de la lengua catalana* (1857), Antoni de Bofarull a *Estudios, sistema gramatical y crestomatía de la lengua catalana* (1864) i, amb Adolf Blanch, a la *Gramática de la lengua catalana* (1867), Joan Petit i Aguilar a la *Gramàtica catalana predispositiva per a la més fàcil intel·ligència de la espanyola i llatina* i Antoni Febrer i Cardona als *Principis generals de la llengua menorquina*, encara que aquestes dues gramàtiques van restar inèdites fins a finals del s. XX (la de Petit i Aguilar) o principis del s. XXI (la de Febrer i Cardona).

En general, com explica Ginebra (1988: 260), «la idea que els nostres gramàtics ens donen de la noció de règim és bastant homogènia», si bé cal fer notar que alguns reservaven el concepte per a l'àmbit del sintagma verbal.⁵¹

Ballot, Petit i Aguilar, Estorch, i Bofarull & Blanch coincideixen a considerar, com passava en en el cas de les gramàtiques castellanes, que el règim és una relació de dependència, de jerarquia, entre unes paraules i unes altres (si bé a la pràctica no es distingeixen els diferents tipus de complements «regits»). Les definicions més detallades d'aquest concepte ens les proporcionen Estorch (1857) i Bofarull & Blanch (1867: 68).

El régimen es la dependencia que una parte de la oracion tiene de otra: esta se llama *la que rige*, aquella *la regida*. *Regir* es pedir la dicion principal á la que depende de ella que se halle en tal modo ó en tal tiempo; ó bien reclamar de tal adverbio, tal preposicion ó tal conjuncion, á fin de expresar la idea que nos proponemos sin desviarnos de la regla del buen lenguaje (Estorch, 1857: 142).

Régimen, es el gobierno de procedencia y dependencia que tienen unas partes de la oracion con otras. Las partes precedentes rigen y se llaman *regentes*, y las dependientes, ó que están de mas, son y se llaman *regidas* [...]. Para que una palabra rija ó sea regida por otra, es menester que la regida se siga de la regente, con tal dependencia que sin la primera no pueda substituir la segunda, v.g. *lo caball corre* (Bofarull & Blanch, 1867: 68).

Totes dues definicions indiquen que hi ha un mot de l'oració que exigeix que apareguin uns altres tipus de paraules, que, a més, han de tenir unes determinades característiques morfològiques i sintàctiques. En tots els casos, doncs, hi ha una paraula que *regeix* (també anomenada *digció* per Petit i Aguilar, *regente* per Bofarull & Blanch, i *que diu relació ó dependencia de* per Ballot), i un mot *regit*.

---

⁵¹ És el cas de Joan Josep Armengual: «Régimen es la construccion de un verbo con la preposicion y caso ó modo que pide, y de una preposicion con el caso que le corresponde [...]» (Armengual, 1835: 244).

Per a aquests gramàtics, les categories gramaticals que tenen capacitat de regir són bàsicament tres: el verb, el nom (*substantiu* i *adjectiu*) i la preposició.⁵²

És, doncs, en aquest marc que trobem el nom com a categoria (*part de l'oració*) que regeix uns complements. En realitat, però, de les gramàtiques examinades només quatre (Petit i Aguilar, Ballot, Bofarull & Blanch i, fins a cert punt, Febrer i Cardona) desenvolupen la noció de règim nominal.⁵³

Com ja podíem observar en les gramàtiques castellanques a què hem fet referència anteriorment, la capacitat rectora dels noms es limita a dos aspectes: d'una banda, la consideració del nom en nominatiu com a *supòsit* de l'oració (element *principal* de l'oració, aquell que regeix però que no és regit), i, de l'altra, la capacitat del nom de regir SP[*de*], que habitualment es fa correspondre a genitiu (sovint sense distingir entre genitiu subjectiu, genitiu objectiu o possessiu), però que també pot ser considerat ablatiu. En paraules de Bofarull & Blanch:⁵⁴

El nombre sustantivo rige á otro sustantivo en genitivo y al verbo; para lo cual debe estar, para regir al primero, en cualquier caso, y en nominativo para regir al segundo, v.g. *Mireu lo gos de 'N Joan; lo lladre roba la fruyta del hort* (Bofarull & Blanch, 1867: 69).

Petit i Aguilar va més enllà i posa de manifest que hi ha certs paral·lelismes entre el règim verbal i el nominal (tot i que, com la resta de gramàtics del s. XIX que tracten aquesta qüestió, no distingeix entre nivells de complementació i inclou dins del règim nominal qualsevol complement nominal). Així, s'adona que els noms deverbals (que ell anomena *substantius verbals*) presenten (en termes generativistes) estructura eventual i

---

⁵² Cal fer un comentari sobre la capacitat rectora de la preposició, i és que si en la teoria del règim que desenvolupen aquests autors la preposició és un tipus de paraula que habitualment depèn dels requeriments del verb o del nom, pot resultar paradoxal que sigui alhora un element que regeix uns suposats complements. Ara bé, tal com constata Ginebra (1988: 264), «dir que la preposició regeix un nom no es contradia amb la definició de règim», ja que qualsevol sintagma preposicional ha d'estar complementat per un sintagma nominal o verbal, que seran complements de primer nivell (en la terminologia de Jackendoff (1977)). Des del punt de vista de la teoria actual, en què es considera que els nuclis sintagmàtics són les paraules funcionals, és més fàcil d'entendre que la preposició pugui regir. En el cas que ens ocupa, el que cal fer notar és que el sentit que es dona a la noció de règim varia en funció de si la categoria rectora és un nom o un verb, o bé si és una preposició: en aquest darrer cas, com diu Ginebra (1988: 264), «és més aviat la preposició la que no és «subsistent», la que no pot anar sola».

⁵³ Armengual (1835: 244) només fa referència al règim verbal (veg. nota anterior). Per la seva banda, Pers i Ramona (1847), fa consideracions sobre el règim verbal i alguns aspectes dels adjectius. Estorch (1857), tot i que afirma que les categories amb capacitat rectora són el verb, el nom i la preposició i que ofereix una llista de *règim* (un llistat de paraules amb el règim corresponent), només té en compte els verbs i els adjectius (és a dir, en terminologia seva, els *noms adjectius*).

⁵⁴ Petit i Aguilar considera que hi ha complements nominals realitzats com a SP[*de*] que en realitat són ablatius («significan Origen, Matèria, Llinadje, Pàtria, ó Nació» (Petit i Aguilar, 1998: §335)).

els mateixos arguments que els verbs (o arguments molt semblants), com l'acusatiu o el datiu (introduïts, segons aquest gramàtic, per *a*):

[...] els Substantius verbals [...] signifiquen més aviat acció, ú passió, que substància corpòrea, ó incorpòrea [...] y de altra part participan dits Noms del Règim de dits Verbs a més del que els correspon com á Substantius, v.g.: Lo *Amòr* de Jesu-Christ als hòmens [...]. El *Dañ* de mi á tu [...]. En el primer egzemple, el Substantiu *Amòr* rejeta el Genitiu *de Jesu-christ* i lo Acusatiu *als hòmens*. En el segon el Substantiu *Dañ* rejeta lo Abblatiu, ó Genitiu *de mi*, y el Datiu *á tu* [...] (Petit i Aguilar, 1998: §336).

En definitiva, és constatable com, en diverses gramàtiques del s. XIX, ja sigui per influència de la tradició llatina, ja sigui per influència de la tradició gramatical castellana, l'apartat del règim —que no només és verbal— constitueix un dels punts forts dels capítols de sintaxi (d'altra banda sovint molt desatesos). I, encara que la noció de *règim* que es desprèn d'aquests treballs és sovint molt general i fins i tot ambigua (es considera regit gairebé qualsevol complement que aparegui posposat a una categoria lèxica o a una preposició), formulen plantejaments interessants des del punt de vista de l'anàlisi del sintagma nominal (com la constatació dels paral·lelismes entre el règim verbal i el nominal).

És per això que, com presentarem a l'apartat següent, hem considerat convenient examinar fins a quin punt Fabra va analitzar l'estructura del sintagma nominal en la seva obra gramatical i lexicogràfica, i si va prendre en consideració les reflexions dels treballs dels gramàtics vuitcentistes.

4.2.2 El règim nominal en l'obra gramatical i lexicogràfica de Pompeu Fabra

En aquest apartat, com hem dit, analitzarem el tractament que fa Fabra de la noció de règim nominal i, en general, de l'estructura argumental dels noms. Per fer-ho, hem tingut en compte l'*Ensayo de gramática del catalán moderno* (1891), la *Contribució a la gramàtica de la llengua catalana* (1898), l'obra *Qüestions de gramàtica catalana* (1911), la *Gramática de la lengua catalana* (1912), i les gramàtiques catalanes de 1918, 1933 i 1956, a més de les *Converses filològiques* i el *Diccionari general de la llengua catalana* (1932), que d'una banda ens han permès comprovar si Fabra va plantejar algun

debat teòric sobre aquesta qüestió i de l'altra ens han servit per observar exemples d'ús de sintagmes nominals amb complements argumentals.

Cal remarcar, d'entrada, que cap de les set obres gramaticals considerades no presenta cap apartat dedicat específicament a la complementació nominal, ni des d'un punt de vista teòric ni per sancionar usos preposicionals relacionats amb el règim nominal: ni tan sols la gramàtica de 1956, que conté més apartats dedicats a la sintaxi, inclou informació sobre el règim nominal.

En general, els capítols més susceptibles de contenir informació sobre règim nominal, com els que dedica als substantius o a la formació de noms deverbals, només aporten informació sobre qüestions morfològiques. Només hi ha un apartat en què d'alguna manera apareixen els complements nominals, encara que sigui amb uns objectius molt allunyats de la mera descripció de l'estructura argumental dels noms), i és el que destina a la caiguda de preposicions davant de la conjunció *que*.

Alguns dels exemples que ofereix són noms psicològics amb els seus arguments:

<i>Tenien l'esperança de trobar-t'hi</i>	<i>Tenien l'esperança que vindríeu un dia o altre.</i>
<i>Té por dels llops</i>	<i>Té por que no vindran.</i>

(Fabra, 2006 [1933]: § 121)

Tot i que en algun apartat de les seves gramàtiques Fabra fa alguna referència a la complementació nominal, no planteja cap teoria sobre el concepte de règim aplicat als noms en el mateix sentit que els gramàtics vuitcentistes, ni tampoc sembla advertir els paral·lelismes en el règim verbal i nominal que trobàvem en casos com el de Petit i Aguilar. I aquesta manca de formulacions teòriques sobre aquesta qüestió també es posa de manifest a les *Converses filològiques*, en què les úniques referències sobre els complements nominals apareixen en relació amb el canvi i caiguda de preposicions.

Tanmateix, en contrast amb l'obra gramatical, ha estat possible observar alguns casos d'ús d'arguments nominals al *DGLC*. Fabra, en aquesta obra, tampoc pren el règim nominal com a objecte d'estudi des d'un punt de vista teòric, i ni tan sols en comenta res a les definicions pròpiament dites. Ara bé, sí que podem extreure dades relacionades amb els usos preposicionals dels complements nominals a partir dels exemples del diccionari. Com explica Ginebra (2003a: 442), «els exemples resolen molts dels dubtes

dels usuaris dels diccionaris, ja que proporcionen, de manera clara i econòmica, informació que és difícil de donar només amb la definició».

Per analitzar el tractament del règim nominal en l'obra lexicogràfica fabriana ens hem centrat en els noms psicològics, ja que són els que presenten més variació en la realització dels arguments.⁵⁵

Com es podrà comprovar al capítol 6, els arguments externs dels noms eventuais es poden realitzar en català com a sintagmes preposicionals (introduïts per *de* o *entre*), com a possessius, com a adjectius relacionals o com a clítics. A més, alguns noms — com ja hem vist que constatava Picallo (1991)— admeten una configuració passiva: llavors l'agent es recupera com a adjunt i es realitza materialment com a SP_{per} o SP_{per part de}. Als exemples que presentem a continuació il·lustrem aquestes possibilitats:⁵⁶

- (1) a. La fugida *{del president/ presidencial}* va alarmar tothom.
- b. La *seva* fugida va alarmar tothom.
- c. Tots esperàvem l'arribada *dels trens*.
- d. Tots *n* esperàvem l'arribada.
- e. Vaig presenciar la invasió *{dels EUA/nord-americana}* a l'Iraq.
- f. Vaig presenciar la invasió de l'Iraq *per part dels EUA*.

Ara bé, els noms psicològics no admeten totes aquestes realitzacions, atès que no tots els noms psicològics admeten amb facilitat la passiva. De fet, només ho fan els noms psicològics que admeten un experimentador amb característiques agentives —que són,

---

⁵⁵ Ho comprovarem al capítol 6. Com ja hem comentat, per configurar la llista de noms psicològics estudiats en aquesta tesi hem partit de la que proposa Fullana (1995), a la qual hem afegit *afecció*, *afecte*, *aversió*, *conhort*, *inquietud*, *molèstia* i *ofensa*.

⁵⁶ Com hem vist, Picallo (1991, 1999) defensa que els noms només admeten una lectura de procés (és a dir, només es poden considerar eventuais) si s'insereixen en una construcció passiva (i, per tant, els arguments externs de la configuració activa no poden ser mai veritables arguments quan acompanyen un nom. L'agent d'un nom eventual, doncs, no pot ser mai SP_{de} segons aquesta autora, i això la porta a establir la generalització que l'argument extern d'un nom eventual no es pot realitzar com a SP_{de}. De totes maneres, com veurem als capítols següents, oracions com *L'actuació del pianista va durar 4 hores* demostren que els noms eventuais també admeten una configuració activa i que, per tant, l'argument extern pot ser SP_{de}. És més: com que la passiva implica una externalització de l'argument intern, caldrà considerar que, en les configuracions passives, el pacient o tema —que habitualment es realitza com a genitiu— no és un argument intern sinó extern, cosa que reforça la idea que els noms eventuais admeten arguments externs realitzats com a SP_{de}. En qualsevol cas, al capítol 6 tractarem àmpliament aquesta qüestió i per això ara no ens hi estendrem més.

en general, els noms relacionats amb verbs psicològics de la classe A— i hi ha gramàtics que dubten de l'acceptabilitat d'aquestes construccions:

- (2) a. ?? l'odi de les matemàtiques per part d'alguns estudiants
- b. ??l'amor {al/del} pare per part dels fills
- c. *la repugnància per part de molta gent

Segurament Fabra compartia la intuïció dels gramàtics que consideren inacceptables sintagmes com els anteriors, i és que no hem localitzat cap ocurrència en què empri la locució *per part de* per introduir l'argument extern d'aquests substantius. Així, Fabra opta per realitzar els experimentadors com a genitius, com a adjectius relacionals o com a possessius. Vegem-ho (la cursiva és nostra):

- (3) a. **admiració**. *f.* [...] Allò causa l'admiració *de tothom*.
- b. **afecte**. *m.* [...] Afecte *maternal, fraternal*
- c. **amor**. *m. i f.* [...] Amor *de pare, de mare, de fill*. Amor *paternal, filial*.⁵⁷
- d. **interès**. *m.* [...] El *seu* interès per la ciència

Els arguments interns, per la seva part, s'acostumen a realitzar com sintagmes preposicionals (si són arguments interns directes tendeixen a ser genitius objectius, és a dir, SP_{de}, i, si són indirectes o oblics, acostumen a estar encapçalats per la mateixa preposició que introdueix l'argument verbal), o bé com a adjectius relacionals (realització reservada, en principi, als arguments interns directes).⁵⁸

⁵⁷ Es podria adduir (veg. capítol 6) que aquests adjectius no són pròpiament argumentals, ja que no signifiquen 'del pare' o 'del germà' sinó 'semblant al patern' o 'semblant al fratern'. Amb tot, és possible que s'admeti la doble lectura en aquests casos i és per això creiem que aquí ens poden servir d'exemples per il·lustrar l'ús fabrià dels adjectius relacionals com a complements nominals.

⁵⁸ Com comprovarem al capítol 6, els arguments interns directes no admeten la realització com a possessiu en català, sinó que el tema o el pacient només es poden materialitzar d'aquesta manera si són externalitzats. Així, admetriem *la seva detenció per part de la policia*, però no **la seva detenció de la policia*: és a dir, només acceptem el possessiu si és l'argument més extern del nom que modifica (cosa que concorda amb les observacions de Solà (1987) i Ginebra (2010), entre altres gramàtics, que dubten de l'acceptabilitat, en català, del possessiu com a complement objectiu). També és cert que hi ha autors, com Picallo (1999) o Resnik (2010), que postulen que els arguments interns directes no poden realitzar-se mai com a adjectius relacionals. Amb tot, com fan notar Bonet & Solà (1986), la possibilitat de concurrència de dos adjectius relacionals temàtics en un mateix sintagma nominal implica que un hagi de funcionar com a argument intern. A més, sintagmes com els que presentem *la seva exploració lunar* o *la invasió*

Ho podem comprovar als exemples que presentem a continuació:

- (4) a. Vaig presenciar la seva exposició dels fets.
b. La producció automobilística alemanya ha crescut en els últims anys.
c. La Fiscalia investiga l'agressió d'un grup ultradretà a un immigrant.

Com veurem tant en l'apartat dedicat a les propostes de Badia (1994, 2002) com al capítol 6, els noms psicològics que admeten arguments interns solen realitzar aquests arguments com a sintagmes preposicionals, que, a més, poden estar introduïts per preposicions semànticament més explícites que *de*, com *a*, *cap a*, *envers*, *per*, etc. Badia (2002), per exemple, distingeix tres grups de noms psicològics en funció de la preposició que encapçala el complement argumental. El primer grup, format per noms com *amor* o *odi*, sol realitzar l'argument intern com a SP_a (o amb preposicions com *vers*, *envers*, *per* o *cap a*). El segon, format per noms com *por* o *temor*, manté la realització amb SP_{de} . I el tercer, que segueix el model d'*interès*, tendeix a realitzar els arguments interns com a SP_{per} .⁵⁹

Aquests grups es reflecteixen en els exemples de les entrades d'aquests noms, que en definitiva contenen l'única informació que ofereix Fabra sobre el règim nominal. Així, en relació amb el primer grup, podem observar que, com esperariem, els arguments interns estan encapçalats per *a* o preposicions semànticament més explícites, si bé en alguns casos apareixen amb verbs de suport i pot ser que aquest verb determini, almenys en part, el règim del complement. Fixem-nos-hi (la cursiva és nostra):

- (5) a. **afecció**. *f.* [...] Una gran afecció *a cercar antiguitats*.
b. **amor**. *m. i f.* [...] Amor *als pares, a la família. Amor a la pàtria. Amor a la veritat, a la justícia. L'amor als diners, al guany. | Amor de Déu [...]*.⁶⁰
c. **odi**. *m.* [...] Tenir odi *contra algú. [...] Tinc odi al tabac*.

---

peninsular dels àrabs ens semblen gramaticals en català. Per tant, de moment considerarem que aquestes realitzacions són possibles en català (encara que presentin restriccions que comentarem més endavant).

⁵⁹ En aquest cas, hem d'entendre que el nom es relaciona amb la forma pronominal del verb, que llavors funciona com un verb psicològic de la classe A (amb un argument experimentador): *interessar-se [per]*.

⁶⁰ Considerem que *amor de Déu* és una expressió fossilitzada del català antic, en què era habitual introduir el complement objectiu d'aquest nom amb la preposició *de*. Ho explicarem amb detall a 4.5.

Pel que fa al segon grup de noms, tenim els casos de *por* i *temor*:

- (6) a. **por**. *f.* [...] *¿De què tens por? | [...] Tenir por de caure. Tinc por que ens castigaran, que no ens castiguin. Arribaran massa tard: en tinc por. No veníem perquè teníem por de molestar-vos.*⁶¹
b. **temor**. *m.* [*i f.*] [...] *El temor de la mort. El temor de Déu.*

I finalment, de l'últim grup, presentarem l'entrada *interès*:

- (7) **interès**. *m.* [...] *El seu interès per la ciència*

En definitiva, podem afirmar que l'única informació que Fabra aporta sobre el règim preposicional és la dels exemples de les entrades d'alguns noms predicatius, si bé cal comentar que només n'hem pogut localitzar en algunes entrades.

4.2.3 El «llegat» de Fabra sobre les gramàtiques prescriptives del segle XX

En aquest apartat hem pogut observar, d'una banda, que en la tradició gramatical catalana del segle XIX, fortament influïda per la tradició llatina i, alhora, per la castellana, la qüestió del règim nominal es va tractar amb cert deteniment. Encara que la noció de *règim* no es correspongués exactament amb el concepte que en tenim actualment, els textos d'autors com Petit i Aguilar mostren reflexions molt acostades a les actuals, en el sentit que constata els paral·lelismes entre l'estructura del sintagma nominal i la del sintagma verbal.

D'altra banda, en contrast amb la tradició, Fabra no parla mai d'aquest tema. Segurament això es deu al fet que, d'alguna manera, Pompeu Fabra va voler renovar el

---

⁶¹ Com veurem al capítol 6, un argument amb el rol semàntic de tema només pot realitzar-se com a clíctic si és externalitzat —cosa que implica que hi hagi passivització. Ja hem explicat és difícil que els noms psicològics admetin la passiva, ja que l'argument extern és l'experimentador i no l'agent. Segurament és per això que la realització del clíctic que es mostra en l'exemple de Fabra sona forçat en català.

concepte del que havia de ser una gramàtica, i, com afirma Bonet (2005: 165), ja a l'*Ensayo de gramática de catalán moderno* es veu com «Fabra va trencar frontalment amb una manera de fer prescriptivista que procedia de la tradició immemorial de les gramàtiques llatines [...]». És a dir, d'alguna manera Fabra va establir una ruptura amb els models llatinitzants i castellanitzants de la gramàtica.

Hem de tenir en compte, a més, que en un primer moment va focalitzar els seus estudis gramaticals en la fonologia i la morfologia (temes que havien ocupat la naixent filologia romànica). I d'altra banda, tal com expressa Coromines al pròleg de 1956, la gramàtica de 1918, per exemple, «es concentra a la doctrina essencial» i «es despulla de doctrines lèxiques i literàries» (Coromines, 2007: III).

Com a conseqüència d'aquest trencament i del fet d'haver-se ocupat durant molt de temps de l'ortografia, la fonologia i la morfologia, tenim, doncs, que Fabra, quan més endavant dedica atenció preferent a la sintaxi, potser perquè es va fixar llavors en gramàtiques més modernes, ja no *recupera*, en cap obra, el tema del règim nominal, que és segur que hauria presentat interès. I aquesta absència perdurarà en les diverses gramàtiques catalanes que van apareixent al llarg de bona part del s. XX. Cal tenir en compte, a més, que bona part de la tradició gramatical catalana ha estat ocupada per les gramàtiques prescriptives —o prescriptivistes—, que solen limitar les aportacions teòriques a les explicacions imprescindibles que poden ajudar alguna qüestió «pràctica». Això, sumat al fet que Fabra no va tractar aquesta qüestió en cap de les seves gramàtiques pot explicar per què el tractament dels arguments nominals es limita —fins als *Estudis de sintaxi catalana* de Solà (1972-73)— a algunes consideracions, sovint poc justificades, sobre l'ús dels possessius, així com a la condemna —sobretot en manuals d'estil— de l'ús de locucions preposicionals com *per part de* quan funcionen com a agent d'alguns noms. No és, doncs, fins a les ja esmentades aportacions de Solà (1972-73), a les reflexions de Gràcia (1982) i a la *Sintaxi generativa catalana* de Bonet & Solà (1986) que es torna a estudiar la possibilitat que els noms «regeixin» arguments (aquest cop, però, en el marc de la teoria generativa i, per tant, partint de les hipòtesis i els postulats de Chomsky, que al cap i a la fi són els que han donat lloc als estudis actuals sobre aquest tema). A l'apartat següent, doncs, examinarem les aportacions d'aquests autors.

4.3 La *Sintaxi generativa catalana* de Bonet & Solà (1986)

Bonet & Solà presenten, al manual *Sintaxi generativa catalana*, una aproximació a l'anàlisi de diversos fenòmens sintàctics del català des del punt de vista de la gramàtica generativa, entre els quals hi ha l'estructura del sintagma nominal.

Aquests autors parteixen de la hipòtesi dels tres nivells homogenis de Jackendoff (1977), que postula una jerarquia X, X', X'' i X''' per a les categories lèxiques N, Adj, V, Prep, Adv segons la qual els complements es classifiquen en tres tipus: arguments funcionals (si són complements a X'), modificadors restrictius (si són complements a X'') i modificadors no restrictius (que són complements al nus X''' o SX). En aquesta hipòtesi es considera, doncs, que qualsevol de les categories lèxiques que poden projectar sintagmes (com és el cas del nom) admeten, en principi, complements argumentals:

En la mesura que les entrades lèxiques corresponents a qualsevol categoria X són susceptibles d'entrar en una relació de subcategorització estricta amb determinats complements del seu entorn immediat (els quals seran *regits* per aquelles), tals entrades podran expressar funcions o relacions semàntiques que tindran com a arguments o termes les interpretacions d'aquests complements.

[...]

[...] el fet que un nom com *pare* pugui regir un SPrep (*d'en Pere*, p.e.) permetrà d'interpretar-lo semànticament com una funció d'un sol argument $f(x)$ capaç de projectar termes referencialment determinats (*en Pere*) en termes d'idèntica condició (*pare d'en Pere*). El SPrep es considerarà, d'acord amb això, un complement N'.

(Bonet & Solà, 1986: 18)

Bonet & Solà estudien el comportament dels diferents tipus d'arguments del nom, i postulen que la regla que explicaria les possibilitats de realització dels arguments funcionals dels noms és aquesta (Bonet & Solà, 1986: 29):

(8)

$$N' \rightarrow \dots N \left(\begin{array}{c} \{SN\} \\ \{SA\} \end{array} \right) \left(\begin{array}{c} \{SN\} \\ \{SP\} \\ \{SA\} \end{array} \right) \left(\begin{array}{c} \{SP\} \\ \{SA\} \\ \{O'\} \end{array} \right)$$

Aquesta estructura indica no tan sols el tipus de complements argumentals que pot admetre un nom, sinó també l'ordre en què aquests complements poden aparèixer.

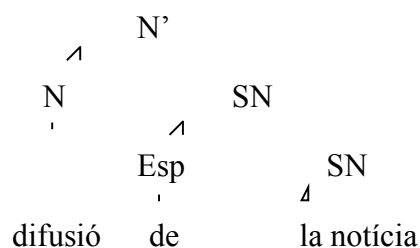
La primera posició SN que podem observar a (8) correspon als complements dits *subjectius* i *objectius* (en la nostra terminologia, als arguments externs i als arguments interns directes), que són els que correspondrien al subjecte i al complement directe en una configuració oracional (Bonet & Solà, 1986: 30). Com que habitualment aquests complements es realitzen, en el marc de l'SN, introduïts per *de*, Bonet & Solà (1986: 30) consideren que es tracta de mostres de cas genitiu (tal com ja observaven Chomsky, Williams, Stowell i tots els autors que s'han ocupat d'aquesta qüestió), motiu pel qual s'entén la partícula *de* com una marca de genitiu més que no pas com una preposició pròpiament dita (cosa que contrasta amb el posicionament adoptat en aquesta tesi):

[L]a partícula *de* present en aquests complements no serà considerada com una preposició estricta generada en la base sinó com una marca adjuntada superficialment al SN original com a conseqüència d'una assignació de Cas genitiu a aquest per part del N capçalera [...] (Bonet & Solà, 1986: 30).

Com que els complements en qüestió poden equivaler tant a un subjecte com a un objecte verbal, Bonet & Solà parlen de dos tipus de complements genitius: els genitius subjectius (equivalents al subjecte oracional) i els genitius objectius (equivalents a un objecte directe verbal).

L'anàlisi que d'aquest tipus de construccions es pot representar així:

(9)

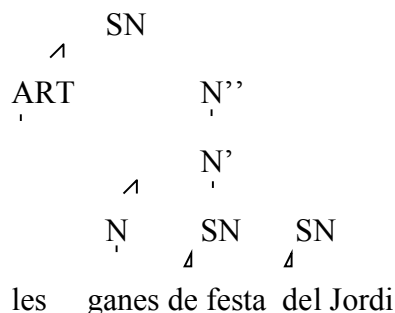
Amb tot, Bonet & Solà entenen que tots dos complements s'originen en la mateixa posició en el cas dels noms. En aquest sentit, es distingeixen del que del que postulen

Bosque & Gutiérrez-Rexach i s'aproximen a Williams (1981), que considera que cal parlar d'arguments interns en tots els casos, sense jerarquitzacions:

Tot i que, gràcies al paral·lelisme que de manera natural s'estableix entre aquest tipus de nominalitzacions i les corresponents construccions verbals, és lícit de postular que mentre els genitius objectius subcategoritzen estrictament els N que complementen (que podran ser dits noms transitius) els genitius subjectius, com els subjectes d'oració, són seleccionats més laxament, tanmateix no pot adduir-se cap prova posicional que confirmi que els primers se situen en un nivell estructural més baix que els segons (Bonet & Solà, 1986: 269).⁶²

En aquest sentit, un SN com *les ganes de festa del Jordi* s'hauria d'analitzar seguint l'estructura següent:

(10)

Bonet & Solà afirmen que el fet que s'originin en una mateixa posició explicaria per què de vegades no és possible que els dos tipus de complements coocorrin en un mateix sintagma nominal:

[L]a coexistència dels dos tipus de complements (en construccions amb N «transitiu») resulta generalment inacceptable (llevat que el paper semàntic d'un d'ells —preferencialment el del subjectiu— sigui exercit per un possessiu: però això canvia les dades sintàctiques de la qüestió):

- (75) a. ?* El saqueig de Roma dels espanyols va durar vint-i-cinc dies.
b. ? *La demostració del teorema d'Euclides del nostre professor va ser lamentable.
c. ?* Vaig assistir a aquell llarg comentari de Chomsky d'en Joan.

(Bonet & Solà, 1986: 269-270)

⁶² Bonet & Solà (1986) només admeten diferents nivells estructurals en el cas dels possessius. Ara bé, com veurem als capítols 5 i 6, les propietats dels diferents tipus d'arguments, així com l'ordre que presenten quan concorren demostren que sí que cal establir «nivells estructurals» diferents per a cada tipus de nominalització.

Segons aquests autors, aquestes construccions amb dos complements introduïts per *de* només són admissibles amb la lectura resultativa del nom deverbal. Ara bé, en aquests casos els complements ja no es podran analitzar com a complements subjectius i objectius, sinó que seran genitius d'autor i d'objecte:

Cal remarcar, d'altra banda, que la inacceptabilitat exemplificada a (75) depèn estrictament del fet que el context —lingüístic o extralingüístic— imposi a la construcció nominal una interpretació [– estativa]; en efecte, tan bon punt sigui possible una interpretació resultativa de la nominalització considerada, els dos complements amb *de* podran coexistir [...], però havent sofert tots dos una automàtica i subtil modificació del seu valor semàntic: el subjectiu deixarà de tenir valor agentiu en sentit estricte i es convertirà en un genitiu “d'autor”, mentre que l'objectiu, en adquirir també el valor resultatiu propi de tota la construcció, es transmutarà en un genitiu “d'objecte”. Vegeu:

- (77) a. El saqueig de Roma dels espanyols és un fet històric vergonyant.
b. La demostració del teorema d'Euclides del nostre professor és original.
c. Cal publicar el comentari de Chomsky d'en Joan.

(Bonet & Solà, 1986: 270)

En la primera posició SN també s'hi poden localitzar els complements datius dels noms, que es caracteritzen perquè presenten la partícula *a* com a marca de cas adjuntada. És el que tindriem en casos com els d'(11) (exemple (27) de Bonet & Solà 1986):

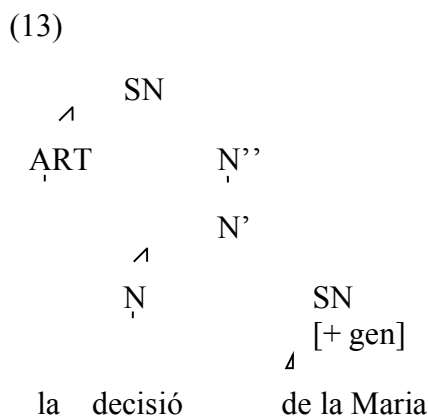
- (11) a. [N' telefonada [SN a [SN en Pere]]] (cf. *Van telefonar a en Pere*)
b. [N' lliurament [SN a [SN la destinatària]]] (cf. *Ho van lliurar a la destinatària*)

A més, la regla que proposen preveu la possibilitat de dues posicions SN, que, segons Bonet & Solà (1986: 30) «es realitza en el cas de combinacions d'un complement genitiu amb un de datiu». Ho exemplifiquen així (Bonet & Solà, 1986):

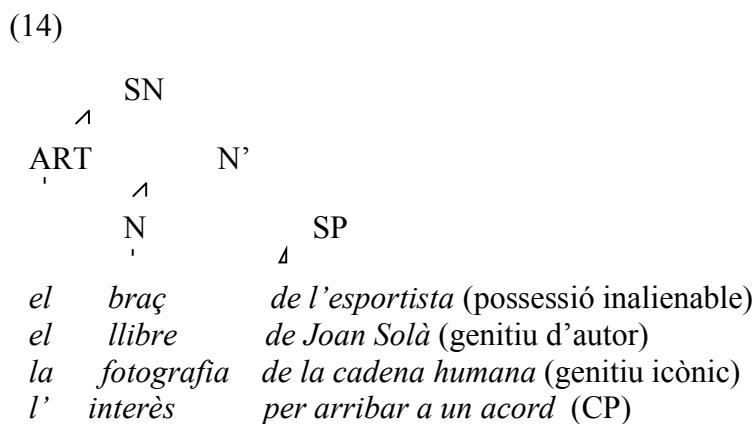
- (12) a. [N' telefonada [SN d' [SN en Joan]] [SN a [SN en Pere]]]
b. [N' lliurament [SN d' [SN un paquet]] [SN a [SN la destinatària]]]

El fet que s'admeti la possibilitat d'un o dos complements, que no necessàriament han de ser els complements interns, indica indirectament que Bonet & Solà —a diferència del que afirmaven Grimshaw o Picallo— no entenen l'obligatorietat de

l'argument intern del nom com a requisit indispensable perquè puguem considerar que un nom té estructura argumental. Així, per a aquests autors un sintagma com *la decisió de la Maria* s'analitzaria com un SN capaç de seleccionar arguments (independentment que se n'ometi l'argument intern directe) i, per tant, amb un genitiu subjectiu:

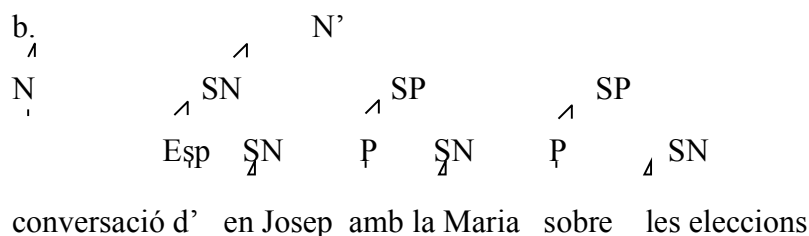
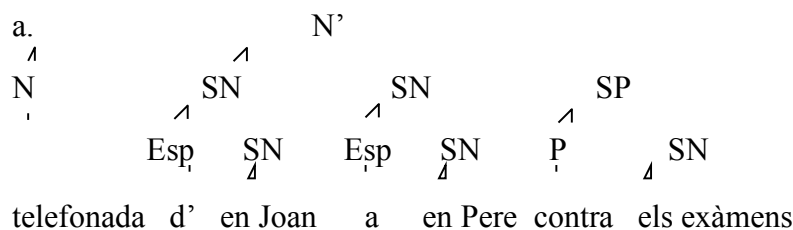

A més de sintagmes nominals amb marca de cas, els complements argumentals dels noms poden tenir altres realitzacions, com la de sintagma preposicional (normalment lligat al que en una configuració oracional serien els complements preposicionals). A més, Bonet & Solà (1986: 30) inclouen, en aquest grup de sintagmes preposicionals argumentals, els genitius de possessió inalienable, icònics o d'autor (que són, al capdavant, tres tipus de genitius subcategoritzadors) (veg. capítol 6). Aquests genitius es diferencien dels subjectius i objectius perquè, en contrast amb aquells, Bonet & Solà els entenen com a veritables sintagmes preposicionals. Vegem com analitzaríem, segons els autors, tots aquests sintagmes nominals:

Si tornem a la regla que presentàvem a (8), a més, podem constatar que en realitat les possibilitats de concurrència que preveu són relativament altes. Tal com expressen Bonet & Solà, «poden donar-se [...] combinacions de dos complements SN amb un complement SPrep o bé d'un complement SN amb dos complements SPrep» (1986: 31):

(15)

La presència de constituents SP també permet donar compte de la possibilitat de completives infinitives i d'interrogatives (totals o parcials) en el marc dels complements de primer nivell dels noms. Fixem-nos en els exemples següents (extrets de Bonet & Solà, 1986: 33):

- (16) a. [N' intenció [SP de [O' marxar]]
 b. ? [N' pregunta [SP de [O' si pensaves fer-ho]]]
 c. ? [N' qüestió [SP de [O' qui era el millor]]]⁶³

D'altra banda, Bonet & Solà preveuen la possibilitat d'una, dues o tres posicions adjectivals en el marc de la complementació argumental dels noms (són els SA que podem observar a (8)). Fan notar que no tots els adjectius que poden ocupar posicions estructurals dins d'SN, sinó que només els que ells designen amb el nom d'*adjectius no*

⁶³ Bonet & Solà (1986:33) manifesten dubtes sobre l'acceptabilitat de Prep + *si*, Prep + mot-*qu* a causa de la normativa referida a la caiguda de les preposicions davant certes conjuncions o certs mots-*qu*.

predicatius (que correspondrien als adjectius referencials o relacionals), que «a diferència dels adjectius predicatius o qualificatius, poden establir una relació de subcategorització estricta amb el N que acompanyen» (Bonet & Solà, 1986: 31).

Els autors distingeixen —seguint les propostes de Levin (1976)—, entre adjectius no-predicatius nominals amb funció objectiva, subjectiva i obliqua, cosa que contrasta, en part, amb el que proposaven Giorgi & Longobardi, Grimshaw o Peris & Taulé (veg. capítol 3), que consideren que els adjectius relacionals només es poden correspondre a arguments externs. Bonet & Solà justifiquen la seva perspectiva amb els exemples que presentem a continuació (1986: 32)

(17)

«funció»	exemples
	integració racial
objectiva	exploració lunar anàlisi adverbial
	residència presidencial
subjectiva	pol·lució industrial victòria anglesa
	inundació tropical
obliqua	enginyer químic concentració local

Aquesta classificació té conseqüències sobre l'ordre d'aparició dels adjectius quan se'n combinen dos o tres. Així, els autors observen que l'adjectiu objectiu sol ocupar una posició immediatament postnominal, mentre que els adjectius subjectius i oblics es realitzen en posicions més «externes»: així, l'adjectiu que té funcions equivalents al subjecte tendeix a aparèixer darrere de l'adjectiu amb una funció objectiva, l'oblic acostuma a ocupar la darrera posició. A (18) il·lustrem aquesta idea amb exemples extrets de Bonet & Solà (1986: 32).

(18)

Compl N'

n						
N	+	objectiu	+	subjectiu	+	oblic
integració		racial				suburbial
exploració		lunar		soviètica		
pol·lució				industrial		urbana
informe		financer		corporatiu		mensual

Aquests adjectius també es poden combinar, en teoria, amb altres tipus de complements i en qualsevol posició (tot i que, com veurem al capítol 6, a la pràctica la majoria d'adjectius relacionals solen precedir els altres complements):

La regla (25) també preveu la possibilitat de seqüències diverses de dos o tres constituents en què SN o SPrep es combinin amb SAdj. En la pràctica, no totes aquestes combinacions es donen amb la mateixa naturalitat, car resulten afavorides aquelles en què cap SAdj no es troba a la dreta d'un SN o SPrep (Bonet & Solà, 1986: 32).

Finalment, la regla de (8) preveu que també hi pugui haver un constituent O' com a complement argumental d'un nom. Això permet, segons Bonet & Solà (1986: 33), recollir l'existència de clàusules completives que apareixen amb alguns noms. Fixem-nos en aquests sintagmes (extrets, en part, dels exemples de (38) de Bonet & Solà):

- (19) a. [N' demostració [O' que la Maria era culpable]]
b. [N' sensació [O' que estic molt cansat]]
c. [N' ganes [O' que te'n vagis]]

Tots aquests complements argumentals, a més, es poden realitzar com a possessius i (només) llavors ocuparan, si més no en l'estructura «superficial», la posició d'especificador (és l'únic context en què aquests autors «jerarquitzen» els arguments nominals, ja que els possessius sempre han de ser especificadors d'N' —o N'').

En definitiva, Bonet & Solà (1986: 277) consideren que SN, com O, és una categoria rectora, cosa que defineixen així:

DEFINICIÓ DE CATEGORIA RECTORA (II)

α és la categoria rectora per a β si i només si α és la categoria mínima que conté β , un regent de β i un SUBJECTE accessible a β .
 (Bonet & Solà, 1986: 278)

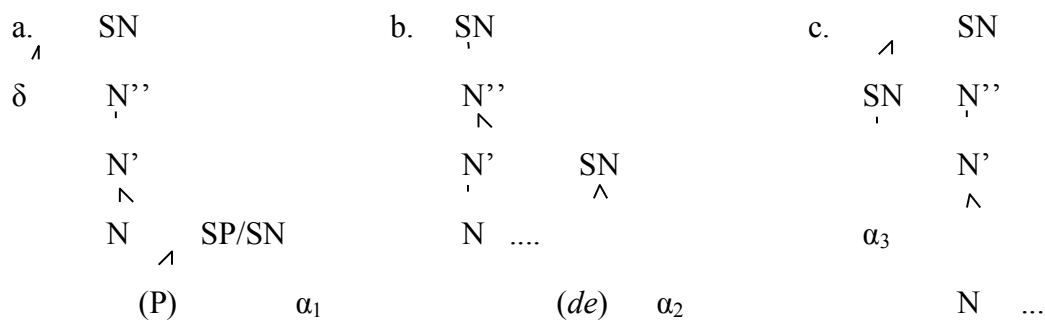
La definició de la noció de *SUBJECTE accessible a β* ho mostra més clarament:

DEFINICIÓ DE SUBJECTE ACCESSIBLE

Respecte d'una categoria amb subjecte, s'anomenarà subjecte accessible a una posició SN β tota posició susceptible de ser ocupada per un element nominal que c-comandi β i que estigui immediatament dominada per l'esmentada categoria amb subjecte o per la immediata subcategoria d'aquesta. Amb el benentès que «element nominal» designa, indistintament, un SN o un afix de tipus nominal.
 (Bonet & Solà, 1986: 279)

De fet, aquesta definició és el que explica que es pugui relacionar la teoria del lligam amb els noms. Només si SN és categoria rectora admetrà les propietats derivades de les estructures següents (en què es veu, d'altra banda, la diferència entre els arguments realitzats com a genitius o SP respecte als que es manifesten com a possessius) A continuació reproduïm els esquemes que proposen Bonet & Solà (1986: 283):

(20)

En aquests esquemes, α_1 és la posició dels arguments interns dels noms (en termes dels autors, els complements preposicionals subcategoritzadors i els genitius objectius).⁶⁴

⁶⁴ Recordem que Bonet & Solà analitzen els genitius objectius com a SN que en l'estructura superficial estan introduïts per una partícula *de* —marca de genitiu—, excepte si es realitzen com a possessius.

Les posicions α_2 i α_3 , d'altra banda, corresponen a les posicions en què Bonet & Solà situarien els genitius subjectius i els possessius.⁶⁵

En qualsevol cas, dels esquemes se'n deriva que els sintagmes nominals creïn dominis de lligam (veg. capítol 6). Així, els autors observen que «si a δ hi ha un subjecte del SN per definició serà un SUBJECTE accessible a α_1 » i, per tant, les anàfores que apareguin en aquesta darrera posició han d'estar A-lligades_i (és a dir, han de tenir el mateix referent que el subjecte), mentre que els pronoms han de ser A-lliures_i en el sintagma nominal (Bonet & Solà, 1986: 282-284):

- (21) a. El seu_i descobriment {de si_i mateixos / d'ells_i mateixos} va ser sorprenent.
b. El teu descobriment d'ells va ser sorprenent.
c. Els alumnes_{i/j} parlaven del seu_i descobriment de si_i mateixos.

De la mateixa manera, si l'SN té subjecte a α_2 , llavors serà aquesta posició la que serà un SUBJECTE accessible a α_1 i l'SN serà una categoria rectora per a aquests elements. Trobarem, en aquests casos, que les anàfores han de ser A-lligades_i, mentre que els pronominals han de ser lliures dins de l'SN (Bonet & Solà, 1986: 291-292):

- (22) Vaig presenciar [_{SN} l'agressió d'en Jaume_i a {si_i mateix / ell_i mateix / ell_{*i/j}}]

I passa el mateix amb la posició α_3 . Tot plegat és paral·lel al que trobem en el cas de les oracions i els principis de la teoria del lligam, cosa que contribueix, segons els autors, a reforçar la idea que hi ha noms predicatius i que aquests substantius són paral·lels als verbs amb què es relacionen morfològicament.

Per tant, Bonet & Solà (1986) plantegen la qüestió de l'estructura argumental dels noms en el marc del català, de la mateixa manera que havia fet Chomsky per a l'anglès, i contribueixen així al debat sobre l'anàlisi de l'estructura argumental en català. Això conduirà diversos autors a estudiar les similituds i les diferències entre les paraules relacionades morfològicament, com fa Gràcia, que aporta unes reflexions sobre el concepte d'herència argumental que examinarem a l'apartat següent.

---

⁶⁵ Recordem, també, que, malgrat l'anàlisi que proposen aquí, Bonet & Solà consideren que en realitat «no pot adduir-se cap prova posicional que confirmi que els [genitius objectius] se situen en un nivell estructural més baix que els [genitius subjectius]» (1986: 269).

4.4 Les aportacions de Gràcia (1982, 1995)

4.4.1 Les nominalitzacions i la hipòtesi lexicalista (1982)

A «Aspectes de la nominalització en català», Lluïsa Gràcia estudia les nominalitzacions deverbals en català partint de la hipòtesi lexicalista (que contraposa a la hipòtesi transformacionalista amb l'objectiu de demostrar que la primera és més adequada que la segona, si més no per a l'anàlisi dels noms deverbals en català).

D'entrada, l'autora descriu com es realitzen materialment els noms deverbals en català i les seves projeccions funcionals, i fa una primera aproximació a fenòmens que han estat objecte d'estudi de tots els treballs que posteriorment s'han fet sobre aquest tema —i que també debatem en aquesta tesi.

La primera observació que Gràcia fa notar en la descripció és que, en català, els sintagmes nominals amb «pocs complements» són més freqüents que els sintagmes nominals amb tots els arguments realitzats: l'estructura més habitual és la del nucli nominal amb un sol complement, cosa que s'explica perquè «el grau d'acceptabilitat [de les construccions nominals amb molts complements] és baix» (1982: 18). Gràcia vincula la poca acceptabilitat dels sintagmes nominals «complexos» a la no-obligatorietat dels complements del nom («els trets de subcategorització estricta no són sempre els mateixos en el nom i en el verb», 1982: 20): de fet, l'autora defensa la no-obligatorietat dels complements nominals com a argument a favor de la solució lexicalista (que parteix de la idea que el nom i el verb tenen entrades diferents al lèxicó) i com a contraargument a les aportacions transformacionalistes (que parteixen de la base que l'SN sorgeix transformacionalment a partir d'estructures oracionals i que, per tant, els noms han de tenir les mateixes propietats que els verbs).

La segona qüestió que observa —i que ja apuntava Chomsky (1970) per a l'anglès— és que els complements nominals es realitzen habitualment com a sintagmes preposicionals, que en català solen ser *SP_{de}*. Així, en la línia del que proposava l'autor de «Remarks on Nominalization», i en una primera intuïció del que després es consideraria com una assignació de cas, Gràcia afirma que «tot complement que segueix immediatament el [nom] derivat ha de ser introduït per la preposició *de*» (1982: 54). Així, proposa una regla d'inserció de la preposició *de* en català.

En paraules de l'autora:

A l'estructura [...] s'aplicarà una T obligatòria que insereix la preposició *de* a qualsevol SN que quedi en contacte amb un N dintre d'un N':

(42) INSERCIÓ DE *DE* (T_{IN DE})
[N' N – SN – X]
1 2 3 →
1 de+2 3
(Gràcia 1982: 108)

En tercer lloc, Gràcia confirma, per al català, el que ja observava Ruwert (1968) per al francès, i és que no tots els substantius relacionats amb verbs transitius presenten la mateixa realització sintàctica, sinó que es poden distingir segons la realització dels arguments. Ara bé, si Ruwert establia una distinció bàsica entre dos tipus de nominalitzacions (les que estan relacionades amb el que Gràcia anomena *verbs d'acció* i les relacionades amb el que designen amb el terme *verbs de sentiment*, que correspondrien bàsicament als verbs psicològics), Gràcia proposa una triple classificació, amb una categoria de noms «mixtos» (que admeten tant la realització prototípica de les estructures amb noms d'acció com la dels noms de sentiment). Vegem-ho:

Resumint tot això i fent les generalitzacions oportunes tenim les següents estructures:

(37) V. ACCIÓ: SN – o[de SN] – s[per SN]
V. SENT: SN – s[de SN] – o[a SN]
V. MIXT: SN – o[de SN] – s[per SN]
SN – s[de SN] – o[a SN]
(Gràcia, 1982: 34)

Gràcia constata, per tant, que els noms relacionats amb «verbs d'acció» se solen inserir en configuracions passives, mentre que els noms psicològics no solen admetre aquesta configuració (cosa que s'explica, segons l'autora, per factors semàntics que tanmateix no acaba de definir):

Es fa difícil explicar per què de vegades una frase amb un verb de sentiment resulta estranya en forma passiva. Només se'ns acudeixen respostes de caire semàntic, més o menys especulatives o «metafísiques» (entre cometes). Podria ser perquè la passiva comporta un desplaçament del focus de la frase, una «tematització» de l'objecte quan el que pot importar més és el subjecte per allò de Benveniste de l'egocentrisme del llenguatge humà? (Gràcia, 1982: 53).

En qualsevol cas, sembla especialment rellevant que intenti explicar dos dels fenòmens més «problemàtics» de les nominalitzacions en català: d'una banda, l'ús de la passiva —que relaciona amb els noms d'acció— i, de l'altra, la presència de «desajustaments» entre l'estructura argumental dels noms i la dels verbs, que es manifesta en l'ús de preposicions que en principi no es corresponen amb el que seria esperable si partim de la idea que el sintagma nominal i el sintagma verbal són estructures paral·leles.

Pel que fa a les passives, a més, Gràcia observa que la preposició *per* sol ser substituïda, en les nominalitzacions, per la locució *per part de*, fenomen que atribueix a la necessitat de desfer possibles ambigüitats:

Tot i que per a les nominalitzacions dels verbs d'acció considerem correcta aquesta construcció amb *per*, hem de remarcar que els parlants solen admetre-la més fàcilment amb la locució *per part de*. Encara que tingui un deix retòric i inusual (en el fons tot plegat ho és prou) desfà l'ambigüitat que es crea en el llenguatge oral: el problema rau en la confusió de les preposicions *per* i *per a*, que solen ser pronunciades de la mateixa manera, si més no en un tempo normal o ràpid (Gràcia, 1982: 32).⁶⁶

I és també la necessitat de desfer ambigüitats la raó que proposa Gràcia per a l'aparició de sintagmes preposicionals introduïts per *a* com a complements objectius (en la nostra terminologia, arguments interns directes) d'alguns noms psicològics:

Ja hem apel·lat a la tendència de les llengües a desfer ambigüitats, cosa que ja deia Jespersen l'any 1924, i ens sembla molt més apropiat agafar com a base la construcció *a SN* per als complements objectius d'aquests verbs [sic] (Gràcia, 1982: 55).

Per tant, l'autora del treball caracteritza de manera global els trets principals del que actualment considerem l'estructura argumental dels noms en català. A partir de tota aquesta descripció, Gràcia intenta explicar les propietats dels noms deverbals a partir de les hipòtesis transformacionalistes, primer, i lexicalistes, després, cosa que la condueix a concloure que les hipòtesis lexicalistes són més adequades per donar compte de com s'estructuren les projeccions dels noms deverbals en català: «La conclusió que podem

---

⁶⁶ Cal fer una matisació sobre aquesta consideració: encara que es podria enllaçar amb el que defensem en aquest treball sobre la «necessitat» de marcar l'agentivitat, la raó que addueix Gràcia per explicar la substitució ens sembla, si més no, qüestionable, perquè en llengües com l'italià o l'espanyol, en què no hi ha risc d'ambigüitat en aquests casos, també s'ha produït (*por* esdevé *por parte de* o *da* és *da parte di* quan funciona com a agent nominal).

extreure de tot això és que la solució transformacionalista no explica prou clarament aquestes construccions» (1982: 12).

En relació amb les hipòtesis transformacionalistes, Gràcia pren en consideració les perspectives de Lees (1960, *apud* Gràcia 1982), Kats & Postal (1964, *apud* Gràcia 1982) i Ruwet (1968, *apud* Gràcia 1982), a més de la gramàtica del cas de Fillmore.

Aquests autors es basen en la idea —que al cap i a la fi també és la idea subjacent de les hipòtesis sintactistes actuals— que una nominalització és una «conversió» d'una oració en un nom o un sintagma nominal, i que es pot explicar sempre a partir de transformacions que, com afirma Ruwet, «incrusta[n] una versió transformada de la relació oració-constituyente en el lugar de un nombre o un sintagma nominal dentro de una oración matriz» (1968, *apud* Gràcia 1982: 9). En aquest sentit, autors com Ruwert aporten plantejaments que després seran repesos per Grimshaw (1990) o Picallo (1991), com el fet de considerar que les nominalitzacions «d'acció» es relacionen amb oracions passives. Tanmateix, Gràcia (1982) ja observa la possibilitat de realitzar complements subjectius (en la nostra terminologia, arguments externs) com a *SP_{de}* o bé com a possessius (cosa que no seria possible si funcionessin sempre com a adjunts agentius de construccions passives), i això la porta a haver de considerar que les nominalitzacions també es poden relacionar amb configuracions actives: «Només considerarem que hi ha una estructura profunda passiva quan a la superficial aparegui la preposició *per*» (1982: 111).

De fet, és en part per aquest motiu —no exclusivament— que Gràcia considera que la hipòtesi transformacionalista no és vàlida per a l'anàlisi de les nominalitzacions en català, i que opta per la hipòtesi lexicalista que s'insinuava Chomsky (1970) i que va desenvolupar Jackendoff a «Introduction to X-bar convention» (1974, *apud* Gràcia 1982) i a *X-bar Syntax: a Study of Phrase Structure* (1977). Aquesta perspectiva es basa en el que Jackendoff anomena la *teoria de les entrades completes*, que pressuposa que els noms es formen al lexicó mitjançant regles de redundància. Així, generen entrades lèxiques diferents (que permeten donar compte dels «desajustaments» en el règim preposicional dels complements) i admeten estructures de derivació lleugerament diferents de les dels verbs (que permeten que els arguments no sempre hagin de ser explícits). L'autora conclou, doncs, que «la teoria lexicalista i la hipòtesi de la X' dona una explicació senzilla i adequada de les nominalitzacions en català» (1982: 116).

4.4.2 L'herència argumental (1995)

A *Morfologia lèxica: l'herència de l'estructura argumental*, Lluïsa Gràcia fa una exposició de com els processos de formació de mots incideixen sobre l'estructura argumental i temàtica dels mots derivats. Per tant, pren en consideració una de les classes de mots derivats més estudiades, que és la dels noms deverbals que signifiquen 'acció i efecte de' (és a dir, les nominalitzacions deverbals).

D'entrada, subratlla que la doble lectura d'aquests noms no implica solament que les nominalitzacions tinguin dues lectures semàntiques, sinó que d'alguna manera reflecteix una distinció sintàctica. En paraules de Gràcia (1995:19): «només els [noms deverbals] que fan referència a un procés poden tenir com a complements els arguments que apareixien a la construcció verbal», cosa que vol dir que «mentre que els noms de procés "hereten" l'estructura argumental del verb base, en el cas dels noms de resultat aquesta herència queda bloquejada».

L'herència és, per a aquesta autora, la relació que s'estableix entre algunes propietats lèxiques d'un mot derivat i les propietats lèxiques corresponents de la base d'aquest derivat.⁶⁷

Ella considera, com Williams (1981), que aquestes propietats lèxiques són els arguments dels nuclis lèxics, que s'especifiquen en l'estructura argumental. Amb tot, fa notar que hi ha hagut debat sobre aquesta qüestió. Així, a més del punt de vista de què parteix ella mateixa (que considera que el que s'hereta és l'estructura argumental del nucli lèxic), cal destacar, segons l'autora, dues perspectives més. D'una banda, hi ha autors (Randall 1982, *apud* Gràcia 1995) per a qui les propietats lèxiques que s'heretaven són únicament els trets de subcategorització dels elements lèxics, és a dir, els que defineixen el nombre de complements d'un nucli i la seva categoria (el que coneixem com a *estructura reactiva* i que correspondria bàsicament als arguments interns). I, de l'altra, hi ha autors (de Miquel 1986, *apud* Gràcia 1995) que basen la idea de l'herència en la xarxa temàtica (xarxa- θ) dels elements lèxics, és a dir, en paraules de Gràcia, «el nivell de l'entrada lèxica en què s'especifiquen els papers- θ que un element assigna als seus arguments» (1995: 21). De fet, totes tres nocions (*subcategorització*, *estructura argumental* i *xarxa temàtica*) estan molt relacionades, però, atès que

---

⁶⁷ Es basa en la definició de Booij (1988, *apud* Gràcia, 1995: 20), que defineix l'herència com «the effect of morphological processes on the syntactic valency of their input words».

Chomsky (1981) i autors com Hale i Kayser (1983) substitueixen els trets de subcategorització per l'estructura argumental, i, a més, hi ha autors que consideren que els papers temàtics no tenen existència autònoma en la teoria de la gramàtica, Gràcia parteix de la base que el que s'hereta és l'estructura argumental.

En qualsevol cas, l'autora assumeix que hi ha noms deverbals que hereten l'estructura argumental del verb primitiu, mentre que n'hi ha que només ho fan parcialment i també alguns noms derivats que no hereten cap element de l'estructura argumental dels verbs de què deriven. Fixem-nos en el contrast entre els exemples de (23), (24), (25) i (26), extrets de Gràcia (1995: 22-23):

- (23) a. Els enemics van destruir la ciutat.
b. la destrucció de la ciutat per part dels enemics

- (24) a. Aquest frare corrompia els nens.
b. el corruptor d'aquells nens (*pel frare)

- (25) a. Aquest aparell encén el foc.
b. *l'encenedor del foc per aquest aparell

- (26) a. Els obrers van construir el pont en tres mesos.
b. La construcció del pont per part dels obrers va durar tres mesos.
c. *Els pintors van pintar la construcció del pont per part dels obrers de color blanc.

Per donar compte les diferències de realització dels complements argumentals d'aquest grup d'exemples cal distingir els tres primers dels tres darrers.

D'una banda, els tres primers s'expliquen, segons Gràcia, a partir d'una distinció entre dos tipus d'herència: l'herència interna (morfològica) i l'externa (sintàctica).

L'herència interna és la que trobem quan un argument del mot primitiu es recupera mitjançant un afíx, és a dir, tal com diu l'autora (1995: 23), quan un argument de la base «qued[a] lligat per un element del mot complex». És el cas, per exemple, de *corruptor*: la no-admissió d'un agent com a complement argumental no es deu al fet que en el pas

de verb de *corrompre* a *corruptor* s'hagi «perdut» aquest argument: el que ha passat és que el sufix *-dor* ha absorbit l'agent de la xarxa temàtica del verb i, per tant, que tornés aparèixer implicaria tenir dues realitzacions del mateix paper temàtic (cosa que no és possible pel criteri- θ).⁶⁸

En canvi, l'herència externa és la que trobem quan els arguments del mot primitiu es realitzen fora de la unitat lèxica, com a complements (en el cas que ens ocupa, com a complements de nom). Prenent l'exemple anterior, el de *corruptor*, podem observar que l'argument intern s'ha heretat externament (ja que es realitza com a genitiu objectiu en el marc de l'SN encapçalat pel nucli nominal).

Tanmateix, (26c) mostra una construcció en què no es poden realitzar cap dels dos arguments verbals, atès que el nucli del sintagma nominal és un nom resultatiu. En aquest context, es produeix el que l'autora anomena *bloqueig absolut* de l'argument de la base, i que en principi és el que distingeix els noms eventuals dels resultatius.⁶⁹

Per explicar aquesta diferència, Gràcia recorre a Borer (1990), Grimshaw (1990) i Picallo (1991), que postulaven que cal distingir els derivats formats al lèxic i els derivats formats sintàcticament per un procés d'incorporació (és a dir, pel procés segons el qual una arrel que es troba en una posició nuclear s'adjunta a una altra posició nuclear ocupada per un afíx). D'aquesta manera, Gràcia considera que la diferència entre els noms que hereten arguments i els que no ho fan s'explica a partir del procés de formació d'aquests noms:

Els noms de resultat, que no hereten l'estructura argumental, són formats al lèxic, de manera que quan s'insereixen a l'estructura sintàctica les propietats de l'arrel ja no són accessibles. Els noms de procés, en canvi, tenen un origen sintàctic i, en l'estructura profunda (estructura-P), l'arrel verbal (o una arrel lèxica no especificada categorialment, segons Picallo (1991)) apareix com a nucli d'un constituent SV i, per tant, manté les propietats argumentals (Gràcia, 1995: 20).

En definitiva, Gràcia (1995), com Grimshaw, Picallo, Borer, Hazout o Van Hout & Roeper) assumeix que les nominalitzacions de procés tenen un origen sintàctic, mentre que les de resultat tenen un origen lèxic.

⁶⁸ Definirem el Criteri θ a partir del que diuen Bonet & Solà (1986: 207): «Cada argument ha de tenir un i només un paper- θ , i cada paper- θ ha de ser assignat a un sol argument».

⁶⁹ «Parlarem del bloqueig absolut de la base quan no es pugui heretar ni internament ni externa» (Gràcia, 1995: 23).

Parteix, de fet, de la idea de Grimshaw segons la qual l'estructura argumental de qualsevol element lèxic està condicionada per un altre tipus d'estructura, que és l'estructura eventual:

Grimshaw (1990: 26) proposa una teoria que condiona la projecció del lèxic a la sintaxi al que ella anomena «estructura eventual dels predicats»:

I assume that each verb has associated with it an event structure, which when combined with elements in the clause, provides an event structure for an entire sentence. The E-structure represents the aspectual analysis of the clause, and determines such things as which adjuncts were admissible, what scope of elements like 'almost' will be and so forth.

(Gràcia, 1995: 24)

Aleshores, proposa aplicar els mateixos criteris que Grimshaw per distingir les nominalitzacions eventuales de les resultatives. Així, segons Gràcia (1995: 25-28), les nominalitzacions eventuales es caracteritzen perquè admeten modificadors aspectuals com *freqüent* i *constant* (27a), no admeten la pluralització (28a), només poden estar determinats per un article (i no són compatibles, per exemple, amb el demostratiu (29a)) i perquè constitueixen una categoria rectora en el sentit de Bonet & Solà, de manera que l'argument extern —habitualment l'agent— pot controlar clàusules d'infinitiu (30a) o pot fer que el nom permeti modificadors orientats a l'agent (31a). En canvi, els noms resultatius no admeten els modificadors aspectuals (27b), pluralitzen (28b), admeten determinants i quantificadors diversos (29b), i no tenen complements externs que puguin controlar clàusules d'infinitiu (30b) o que habilitin el nom per tenir modificadors de voluntarietat (31b). Els exemples que oferim coincideixen parcialment amb els que aporta Gràcia (1995: 26-27):

- (27) a. La publicació {constant / freqüent} d'articles per part dels investigadors ajuda a divulgar la seva recerca.
b. La publicació *constant/freqüent a què et referies ahir l'he trobada a la biblioteca.
- (28) a. ?? Les construccions de nous pisos duraran tres mesos
b. Van pintar les construccions de blanc.

- (29) a. *Aquella publicació d'articles per part dels investigadors ajuda a divulgar la recerca.
b. Aquella publicació a què et referies ahir l'he trobada a la biblioteca.
- (30) a. La seva_i construcció frenètica de pisos de protecció oficial just abans de les eleccions [per PRO_i satisfer l'electorat] va ser molt criticada per l'oposició.
b. *Van pintar les seves_i construccions [per PRO_i satisfer l'electorat] de blanc.
- (31) a. La seva construcció malintencionada de pisos de protecció oficial amb bigues aluminoses el va portar a la presó.
b. ?? Van pintar [les seves construccions malintencionades] de color blanc.

Fixem-nos, però, que en els dos darrers casos de nominalitzacions resultatives sí que és possible mantenir el possessiu (traient la clàusula d'infinitiu i l'adjectiu *malintencionat*), que d'alguna manera podria entendre's com una de les possibles realitzacions d'un complement subjectiu:

- (32) Van pintar les seves construccions de color blanc.

Gràcia resol aquesta paradoxa aparent amb la idea que els possessius, en realitat, no són arguments sinó simples «posseïdors» (i, per tant, adjunts): «Sembla que en realitat els possessius no són agents gramaticals, encara que els puguem donar aquesta interpretació». ⁷⁰

Tot plegat permet a Gràcia ratificar la idea que les nominalitzacions eventuais i les resultatives han de tenir orígens diferents, i proposa seguir l'anàlisi de Borer (1990) segons la qual hi ha una única regla de formació de mots que converteix una arrel verbal en una de nominal, però que s'aplica a nivells diferents. Gràcia ho explica així:

En el cas dels noms de procés, la regla s'aplicaria a la sintaxi. A l'estructura-P hi hauria un morfema (-*ció* o -*ment*) que seria el nucli d'un SN. Aquest nucli tindria un complement SV que correspondria a la construcció verbal (el nucli seria l'arrel verbal). Per la regla de moviment de nucli a nucli (*head-to-head movement*), l'arrel verbal s'incorporaria al morfema nominal per a formar la peça lèxica derivada. L'existència d'aquest SV a l'estructura-P explicaria les propietats verbals d'aquests nominals. [...]

⁷⁰ En la nostra anàlisi matisarem aquesta qüestió.

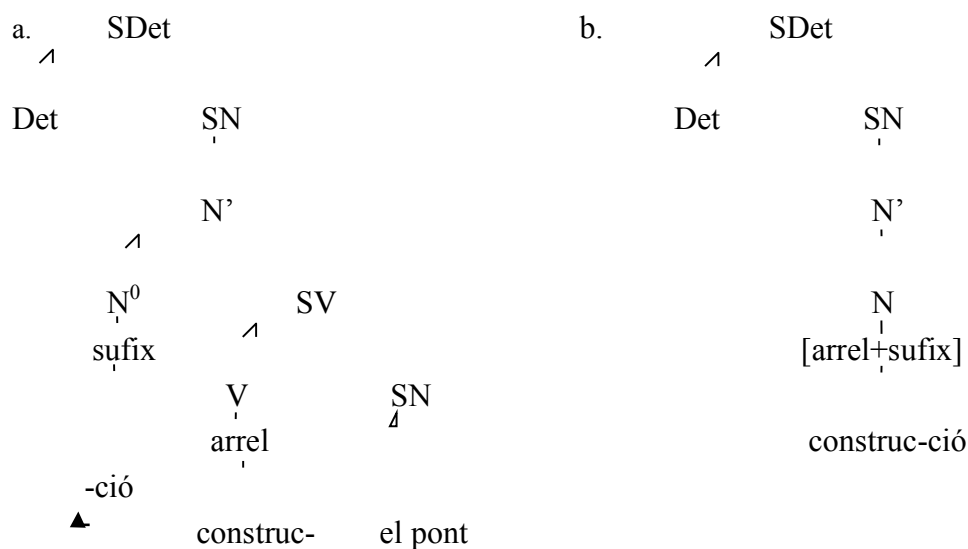

En el cas dels noms de resultat, en canvi, la regla de formació de mots s'aplica al lèxic i, per tant, a l'estructura sintàctica el nom derivat està dominat per un sol nus N⁰, opac sintàcticament, com preveu el Principi d'Integritat Lèxica. [...] L'origen lèxic d'aquests noms és el que explica que tinguin les propietats típiques dels noms i que no sigui activa cap de les propietats del verb base.

(Gràcia, 1995: 28)⁷¹

Basant-se en aquesta idea, proposa l'anàlisi arbòria que presentem a continuació (que estaria d'acord amb les propostes sintactistes que postulen un SV intern a les nominalitzacions eventuals):

(33)

Un cas especial relacionat amb les nominalitzacions eventuals és el dels noms relacionats amb un verb sense cap afix amb contingut fonològic, com *atac*, *odi*, *cant*, etc. Gràcia (1995: 29) constata que no sempre és clar quin és el procés morfològic que permet relacionar aquests noms amb els verbs corresponents. Planteja tres possibilitats: adjunció d'un afix zero (34a); canvi de categoria (34b), o recategorització i creació d'un nus nou en l'estructura morfològica del derivat (34c).

⁷¹ Gràcia també explica aquest principi (1995: 28): «El Principi d'Integritat Lèxica és un principi de la hipòtesi lexicalista segons el qual les regles sintàctiques no poden fer referència a cap aspecte de l'estructura interna de les paraules. Dit d'una altra manera, una vegada hem inserit un mot en una estructura sintàctica, la sintaxi no té accés a l'estructura interna del mot ni a les propietats de les seves parts.»

Vegem-les:

- (34) a. [ ]_V → [[ ]_V + Ø]_N
b. [ ]_V → [ ]_N
c. [ ]_V → [[ ]_V]_N

Gràcia assumeix la primera d'aquestes tres opcions, és a dir, considera que hi ha un afix zero. Teòricament, doncs, postula que el procés de formació hauria de ser el mateix que el que presentàvem a (33a). Ara bé, l'autora fa notar que alguns autors afirmen que els noms deverbals que tenen un sufix sense contingut fonològic no poden heretar l'estructura argumental del verb, i que, en realitat, han de ser analitzats com a noms resultatius, fet que justifica per la presència d'algunes propietats que permeten interpretar com a resultatius algunes d'aquests nominalitzacions.

En primer lloc, segons l'autora, aquests noms no admeten la forma de les nominalitzacions passives, cosa que vol dir, principalment, no poden realitzar els complements que podríem assimilar als subjectes verbals com a SP_{per part de}. És a dir, els complements equivalents al que en els noms eventuais serien els complements subjectius s'han de realitzar, en aquests casos, introduïts per *de*, i no es poden considerar arguments. En posa alguns exemples (Gràcia, 1995: 30):⁷²

- (35) a. ?? el desig d'un bon sou per part d'en Pau
b. *l'odi de la violència per part d'en Pau
c. *l'enyor de la pàtria per part dels exiliats

A més, creu que en el cas dels noms psicològics el complement *subjectiu* es podria interpretar com un posseïdor (en la mesura que és un experimentador) i que, per tant, caldria considerar-lo adjunt i no pas argument.

---

⁷² Sembla que aquesta afirmació no és del tot coherent amb certs usos lingüístics. De fet, tenim dubtes sobre l'agramaticalitat dels exemples de (41), que considerem admissibles fins a cert punt (i, en tot cas, creiem que la causa de l'agramaticalitat és més el paper temàtic d'experimentador que té el complement subjectiu que no pas la nominalització en si). És més, hi ha nominalitzacions amb sufix zero (o sense sufix fonològicament explícit) que admeten perfectament la realització passiva: *l'atac als estudiants per part de la policia; el càstig als nens per part de la mare; l'insult al públic per part de l'artista*.

L'única raó per la qual es podria adduir, segons l'autora, que aquests complements són arguments nominals seria considerar que es tracta de noms de possessió inalienable:

Si considerem aquests noms com a noms de possessió inalienable, el sintagma *de*+SN correspondria a l'argument posseïdor d'aquest tipus de noms; seria, doncs, un argument del nom, no de la base verbal (Gràcia, 1995: 30).

En segon lloc, Gràcia (1995) constata que aquests noms admeten més variació en el règim preposicional dels complements que correspondrien als arguments interns del verb. Així, molts dels noms amb afíx zero que deriven de verbs transitius (i que, per tant, haurien de tenir un complement objectiu realitzat com a genitiu objectiu) admeten complements introduïts tant per *de* com per altres preposicions (*a*, *per a*), cosa que «és impossible amb nominals com *destrucció*, *construcció* o *descobriments*» (Gràcia, 1995: 30):⁷³

- (36) a. el rebuig al/ del teu projecte
b. l'odi ??de/ a la guerra
c. el dret a la llibertat
d. la por al/ ?del foc⁷⁴
- (37) a. la destrucció de/ *a la ciutat
b. la construcció de/ *a la ciutat
c. el descobriment de/ *al medicament

També en relació amb l'alternança preposicionals, l'autora fa notar que, quan es combinen dos complements, l'estructura de l'SN que té com a nucli una nominalització sense un sufix amb contingut fonològic és diferent de la de les nominalitzacions de procés més prototípiques (amb els sufixos *-ció* o *-ment*).⁷⁵

---

⁷³ Autors com Badia expliquen la variació del règim preposicional dels arguments interns dels noms psicològics per altres raons (que veurem a l'apartat següent), que no impedeixen considerar que aquests noms tenen estructura argumental. Més avall, doncs, tornarem a parlar d'aquesta qüestió.

⁷⁴ Hem inclòs aquests dos últims exemples perquè volíem manifestar el nostre desacord amb les suposicions de Gràcia sobre la gramaticalitat dels complements. En cas de *dret*, considerem que Gràcia omet una de les possibilitats de realització, que és *dret de* (*el dret de la llibertat*); en el segon, creiem que l'interrogant hauria d'estar davant de la primera preposició i no de la segona (*la por ?a/ del foc*).

⁷⁵ Amb tot, aquí cal tenir en compte que anteriorment Gràcia ja ha comentat que aquest tipus de nominalitzacions no admeten la *passivització*, que és precisament l'estructura habitual de les

Fixem-nos en aquests exemples:

- (38) a. l'odi del Jordi {a/cap a} la violència
b. la construcció d'habitatges per part de l'Ajuntament

En qualsevol cas, per a Gràcia la possibilitat d'alternança del règim preposicional indica que els complements de les nominalitzacions amb sufix zero derivades de verbs transitius no poden ser argumentals. De fet, per a ella, el sol fet que calgui entendre aquests complements es realitzen com a veritables sintagmes preposicionals i no com a SN amb una marca de cas ja és significatiu:

Aquesta alternança de règim ens fa pensar que efectivament és un complement del nom deslligat de l'estructura argumental del verb: els objectes dels noms són SN en estructura-P i s'hi inereix la preposició marcadora de Cas de, però no creiem que les altres preposicions també es puguin considerar inserides (Gràcia, 1995: 31).

Finalment, Gràcia addueix dues raons més per confirmar la inexistència d'estructura argumental en els noms deverbals amb un sufix sense contingut fonològic, que són, d'una banda, la lectura resultativa de molts d'aquests noms des d'un punt de vista semàntic, i, de l'altra, la possibilitat a pluralització:

[G]eneralment són noms que denoten clarament un resultat i moltes vegades han sofert un procés posterior que ha fet que tinguessin un significat especialitzat i que denotessin objectes físics. [...] A més, és fàcil de veure que tots aquests noms admeten el plural amb la mateixa facilitat que els noms no derivats.
(Gràcia, 1995: 32)

L'autora conclou que la incapacitat d'aquest tipus de noms deverbals per heretar l'estructura argumental del verb base és precisament el fet que el nucli de l'SN és buit:

[L]a regla que forma aquests mots ha de ser una regla lèxica, perquè a la sintaxi no podem tenir aquest nucli nominal buit. Per tant, si són el resultat d'una regla lèxica, tal com prevèiem, no hi podrà haver herència sintàctica (Gràcia, 1995: 33).

---

nominalitzacions eventuales realitzades amb dos complements. Sembla, doncs, que l'estructuració diferent de l'SN està directament relacionat amb el fet que les nominalitzacions amb sufix zero no admeten complements *subjectius* introduïts per per part de (cosa, que, alhora, té a veure amb les característiques semàntiques dels arguments externs dels verbs corresponents), habitualment experimentadors.

Això és el que faria, per exemple, que noms deverbals formats per l'arrel més una vocal /a/ (que, tot i que sovint s'identifica amb una vocal temàtica, podria correspondre, segons Gràcia, a un marcador de gènere femení), com *amenança*, *visita*, *defensa* o *barreja* presentin les mateixes característiques que els noms amb sufix zero tant pel que fa la realització dels complements com pel que fa a la interpretació semàntica dels noms. Ho podem comprovar en sintagmes com els que presentem a continuació (extrets de Gràcia, 1995: 33):

- (39) a. l'amenança (de l'alcalde) als veïns
b. l'esmena (del rector) al pla d'estudis
c. la crítica (del periodista) a l'actuació del ministre ⁷⁶
- (40) barreja (=beguda alcohòlica)
excusa (=pretext)
defensa (=la part de defensa en un judici)
visita (=persona que fa la visita)
conserva (=menjar en llauna) ⁷⁷

Un altre tipus de substantius que Gràcia té en compte en relació amb l'herència argumental en els processos de formació de mots són els noms complexos amb valor agentiu i instrumental, especialment els que es formen amb la incorporació d'un nucli verbal al sufix *-dor*.

Aquests noms, com assenyala (1995: 40), «sovint denoten l'agent corresponent a la forma verbal» (per exemple, *jugador*, *nedador*, *comprador*, *afinador*), tot i que també poden tenir un valor instrumental (*mocador*, *encenedor*, *agafador*), a més de locatiu (*abeurador*, *rentador*, *estenedor*) o d'experimentador (*admirador*, *sabedor*), malgrat que aquests dos darrers casos són menys productius. Gràcia fa notar que la distinció

---

⁷⁶ Sembla que en aquest cas també seria possible la forma passivitzada: ??l'amenança als veïns per part de l'alcalde; ??l'esmena al pla d'estudis per part del rector; la crítica a l'actuació del ministre per part del periodista.

⁷⁷ Creiem, de tota manera, que és forçat fer una lectura exclusivament resultativa d'aquests noms. Per exemple, *visita* es defineix al DIEC2 com a 'acció d'anar a veure algú a casa seva per amistat, per cortesia, per parlar d'un afer, etc.'; *defensa* és, en primer lloc, 'acció de defensar o defensar-se'.

entre la lectura agentiva o instrumental d'aquest tipus de noms no és sempre lingüística, sinó també pot dependre del context:

Com s'ha observat sovint, el fet que un nom s'interpreti com a agent o com a instrument no és una qüestió pròpiament lingüística, sinó que depèn de factors externs, pragmàtics o culturals. Un mot com *encenedor*, en principi, tant pot ser un instrument com un agent. Si l'interpretem com a instrument és perquè existeix un aparell que serveix per a encendre, però en una cultura on no hi hagués aquest estri i, en canvi, hi hagués una persona amb la funció d'encendre el foc sagrat, l'encenedor podria ser aquesta persona (Gràcia, 1995: 40).

I, de fet, aquests dos papers temàtics (agent i instrument) poden ocupar la mateixa posició en una oració, que és la d'argument extern: per tant podem generalitzar que «els noms en *-dor* fan referència a l'argument extern» (1995: 40).

Aquesta afirmació està directament relacionada amb l'assumpció del fet que en el procés de formació d'aquests noms hi ha un argument que s'hereta internament, que és precisament l'argument extern. És a dir, aquests noms fan referència a l'argument extern de l'oració precisament perquè el sufix nominalitzador *-dor* absorbeix el paper temàtic d'aquest argument.

L'herència interna té una altra conseqüència, i és que redueix l'estructura argumental del nom que hereta un argument internament. Per exemple, el nom *destructor* (amb un sufix *-dor* que ha heretat el paper- θ d'agent del verb primitiu) només té un argument, el tema. Aquest nom, però, no sempre admet la realització de l'argument intern (Gràcia, 1995: 44-45):

- (41) a. El destructor de la ciutat va ser condemnat a mort.
b. El destructor (*de la ciutat) es va espantllar quan l'exèrcit dels aliats arribava al port.
c. L'admirador de l'obra de Stravinsky és ell.

Levin & Rappaport (1988) atribueixen la variabilitat als trets d'eventualitat d'aquestes nominalitzacions, i això depèn, alhora, de si s'ha produït (o no) l'esdeveniment que implicaria el verb de base. És a dir, «un nominal és eventiu si implica que s'ha produït l'esdeveniment», però «si aquesta implicació no és forçosa és que és no eventiu: una cosa que serveixi per a V, encara que no s'hagi fet servir mai (no s'ha produït l'esdeveniment), continuarà essent un V+*dor*» (Gràcia, 1995: 45). Així, és

freqüent que els noms instrumentals siguin interpretats com a no eventuals, com també alguns noms agentius (per exemple, els que fan referència a oficis):

- (42) a. !L'afinador del piano de casa no ha afinat mai res.
b. Aquest afinador electrònic encara no l'he fet servir mai.
c. S'ha preparat per fer d'afinador, però no ha treballat mai d'això.

En casos com els de (42*b* i *c*), la interpretació no eventual de la construcció impedeix que es realitzin sintàcticament els arguments. Es comporten, doncs, com les nominalitzacions de resultat, amb la diferència que en les nominalitzacions en *-dor* l'agent s'hereta sempre, perquè s'hereta internament (mitjançant el sufix):

A les nominalitzacions de resultat queda bloquejada l'herència de tota l'estructura argumental del verb base; en els noms en *-dor*, l'argument extern s'hereta internament (queda lligat pel sufix), però l'argument intern no es pot realitzar sintàcticament (Gràcia, 1995: 47).

Podria semblar, a partir de casos com els que podem observar a (43), que les nominalitzacions instrumentals i les nominalitzacions agentives que fan referència a oficis admeten alguns complements (aparentment) argumentals:

- (43) a. Tinc un afinador de violí electrònic i és més precís que el diapasó.
b. És afinador de pianos, però no ha exercit mai.

Ara bé, aquests complements no tenen les mateixes característiques sintàctiques que els complements argumentals dels noms eventuals. De fet, per a Gràcia, les construccions formades per una nominalització en *-dor* no eventual i un complement realitzat com a SP_{de} «presenten una clara similitud formal amb els compostos sinàptics» com *codi de barres* o *molí de vent*, cosa que implica que poden ser entesos com a mots compostos en què s'ha produït una herència interna de l'estructura argumental.⁷⁸

D'entrada, Gràcia observa que, mentre que els complements de les nominalitzacions agentives eventuals poden ser l'antecedent d'un pronom, els de les nominalitzacions instrumentals i agentives no eventuals no permeten la represa pronominal. En aquest

---

⁷⁸ Al capítol 6 reprendrem aquesta qüestió.

sentit, doncs, construccions com *il·lustrador de llibres* o *inhibidor de telèfons mòbils* es comporten igual que compostos sinàptics com *molí de vent*. Fixem-nos en els exemples que presentem a continuació (extrets parcialment de Gràcia, 1995: 48):

- (44) a. Les recol·lectores del blat_i van anar a cobrar després d'haver-lo_i carregat al camió.
b. L'il·lustrador del llibre_i em va recomanar que te'l_i comprés.
- (45) a. *Poseu-hi un [molí de vent_i] perquè aquí en_i fa molt.
b. */?? Les recol·lectores de blat_i van anar a comprar després d'haver-ne_i carregat al camió.
c. */?? És il·lustrador de llibres_i i em va dir que enguany en_i publicaria molts.

A més, tant en els mots compostos com en els casos analitzats és molt difícil introduir modificadors entre el nucli de la nominalització no eventual i el complement (*de*+SN), cosa que, per a l'autora (1995: 49) «corroborà que, efectivament, es tracta de compostos». Ho exemplifiquem a continuació:

- (46) a. *codi extens de barres (codi de barres extens)
b. ?? molí vell de vent (molí de vent vell)
c. */?? inhibidor potent de mòbils (inhibidor de mòbils potent)
d. */?? il·lustrador molt bo de llibres (il·lustrador de llibres molt bo)

Amb aquestes proves Gràcia vol demostrar que les nominalitzacions eventuais d'aquest tipus són en realitat mots compostos que caldria analitzar així:

- (47) [vene + dor de cotxes]
AG TEMA
(arg. extern) (arg. intern)

Aquesta hipòtesi, però, només és vàlida en el cas dels noms no eventuais d'interpretació agentiva: les nominalitzacions instrumentals, com veurem, no hi ha herència del tema perquè el complement no té la funció semàntica de tema. Encara més:

segons Gràcia (que es basa Battaglia & Pernicone 1979), en italià aquests complements no estarien introduïts per la preposició *di*, sinó *da*, que indica finalitat. I, en el cas del català, el complement amb *de* es pot intercanviar, sovint, per un complement introduït per *per a*. Fixem-nos en aquests sintagmes, extrets parcialment de Gràcia (1995: 52):

- (48) a. netejador {de/per al} cutis
 b. desmaquillador {d' / per als} ulls
 c. mocador {de / per al} cap
 d. afinador {de/ per al} violí

La possibilitat d'alternança indica, precisament, que «la relació entre l'element de l'esquerra dels compostos i els arguments que apareixen al sintagma és espúria» i que, per tant, «el nom s'interpreta com un nom simple [...] que forma part d'un compost però sense que es mantingui cap relació temàtica» (Gràcia, 1995: 53).

Com que els derivats instrumentals es diferencien, en aquest cas, dels agentius, l'anàlisi que en fem ha de ser diferent (Gràcia, 1995: 54-55):

- (49)
a. <pre> ^ N ^ N V vene </pre> N <pre> N ' N dor </pre> N <pre> ' N sabates </pre>	b. <pre> ^ N ^ N V moca </pre> N <pre> N ' N dor </pre> Ø <pre> ' N cap </pre>

En definitiva, Gràcia, com Borer, Grimshaw o Picallo, les nominalitzacions eventuais contenen, en la seva «estructura profunda», un nucli verbal que s'incorpora al nucli nominal (que no pot ser fonològicament buit) i del qual el nom hereta els complements argumentals. Aquesta herència pot ser interna —si es produeix mitjançant processos morfològics— o externa —si es produeix en la sintaxi—, cosa que té repercussions en la realització dels complements argumentals en el marc de l'SN.

Un cas d'herència interna seria el de les nominalitzacions agentives i instrumentals en *-dor*, cas en què el paper temàtic que correspondria a l'argument extern és absorbit per un sufix. Amb tot, la lectura eventual o no eventual de la nominalització també pot bloquejar l'argument intern, que només serà recuperable com a complement argumental si la nominalització (agentiva o instrumental) és eventual.

4.5 Propostes de Badia (1994, 2002)

Badia, a través del llibre *Aspectes del sintagma nominal en català des de la perspectiva de la traducció automàtica* i del capítol dedicat als complements del nom de la *Gramàtica del Català Contemporani*, aporta un dels panorames descriptius més complets dels que hi ha actualment sobre l'estructura argumental dels noms en català.

Igual que la resta d'autors, Badia s'adona que no tots els substantius tenen estructura argumental, sinó que només ho fan els predicatius, que defineix com els noms que «denoten o expressen estats, processos o eventualitats, és a dir, les classes semàntiques usualment denotades o expressades pels predicats (adjectius o verbs)» (2002: 1598). Aquests substantius, per la seva part, poden estar complementats per «entitats afectades o participants de l'eventualitat, procés o estat denotat pel nom (exactament igual com ho fan els verbs i els adjectius)» (2002: 1598).

Sovint els substantius predicatius són noms derivats (deverbals i deadjectivals), i llavors els complements argumentals solen dependre dels complements argumentals dels adjectius o dels verbs primitius, tant pel que fa a la «forma» (a la categoria sintàctica) com en interpretació semàntica. L'autor assenyala, però, tres diferències bàsiques entre els noms derivats i els seus primitius, especialment els verbs:

1. Els verbs (i, en menor mesura, els adjectius) admeten sintagmes nominals com a subjecte o objecte, però els noms no ho fan.
2. Els complements argumentals dels noms tendeixen a ser opcionals, mentre que els dels verbs tendeixen a ser obligatoris.
3. Els complements heretats poden variar segons el tipus de nom resultant. Així, un nom deverbal d'agent no admetrà l'agent com a complement argumental:

- (50) a. El dissenyador de cotxes (*per part de l'enginyer)
b. El disseny de cotxes per part de l'enginyer

Badia constata que, en la mesura que els noms derivats de verbs o adjectius admeten uns complements argumentals paral·lels als dels primitius, cal estudiar els complements dels primitius per determinar quins i com seran els arguments dels noms, i per això classifica els noms predicatius —que fa correspondre sempre a noms derivats de (o morfològicament relacionats amb) verbs i adjectius— en dos grans subgrups: els noms de adjectival i els noms de verbals.

D'una banda, doncs, analitza els noms de adjectival, que, segons explica (2002: 1596), tendeixen a *heretar* tota l'estructura argumental dels primitius.

L'argument que correspondria al subjecte d'una oració atributiva es pot realitzar com a genitiu (SP_{de}), com a adjectiu relacional o bé com a possessiu:

- (51) a. aquest objecte és útil
b. la utilitat de l'objecte
c. la seva utilitat
- (52) a. els ciutadans són conscients de la situació
b. la consciència de la situació dels ciutadans
c. la consciència ciutadana (?de la situació)

A més, hi ha adjectius que tenen complements argumentals regits per una preposició (o més d'una), i en aquest cas, el nom tendeix a heretar el complement amb les mateixes preposicions. Ho il·lustrem a (53):

- (53) a. [El Pau] és capaç [de treballar més de vuit hores seguides].
b. La capacitat [del Pau] [de treballar més de vuit hores seguides]
c. [El violí actual] és superior [al violí del barroc] en alguns aspectes.
d. La superioritat [del violí actual] [al violí del barroc/ respecte al violí del barroc] en alguns aspectes.

L'autor ho explica així:

En els casos de noms derivats d'adjectius amb un únic argument (el que ocupa la posició de subjecte de les oracions copulatives), el nom només pot tenir un complement preposicional, que

apareix introduït per la preposició *de*. [...] En canvi, els noms derivats d'adjectius amb dos (o tres) arguments (el que ocupa la posició de subjecte en les oracions copulatives, més un —o dos— de règim preposicional) poden tenir fins a dos (o tres) complements. El règim preposicional del segon argument es manté, mentre que el primer apareix també amb la preposició *de* (Badia, 2002: 1601).

En aquests casos, la realització o no realització dels complements argumentals del nom pot comportar canvis semàntics.

Així, segons Badia (2002: 1601-1602), quan un nom deadjectival està acompanyat d'un argument (SP_{de}) equivalent al subjecte de les oracions copulatives, en realitat expressa la propietat actualitzada en l'individu denotat pel complement. És el cas de sintagmes com *l'aptitud d'en Joan per a la música o la bellesa de les cantates de Bach*.

En canvi, quan el complement subjectiu no apareix (independentment que es realitzin o no els altres complements argumentals), s'expressa una propietat en abstracte, sense actualitzar, tal com podem veure a l'oració *L'aptitud per a la música és un requisit per accedir a aquest lloc de treball*.

D'altra banda, Badia té en compte els noms deverbals, que poden ser predicatius o no. Els primers —que són els que admeten arguments— solen ser noms de procés, i els segons —que en principi no admeten complements argumentals— solen ser noms de resultat. Parteix de les hipòtesis següents (2002: 1602-1604):

1. Els noms deverbals predicatius tendeixen a heretar l'estructura argumental del verb del qual deriven.
2. El nombre màxim de complements argumentals d'un nom deverbal predicatiu correspon al nombre de complements que té el verb del qual deriva.
3. Els sintagmes nominals amb només un o dos complements tenen un alt grau de naturalitat (54a i b), però els sintagmes amb més complements (54c) resulten molt menys naturals.⁷⁹

(54) a. l'interès dels estudiants per la recerca

---

⁷⁹ En paraules de Badia (2002: 1604): «la tendència en català (com en altres llengües romàniques i a diferència de moltes llengües germàniques) és de preferir els sintagmes nominals amb relativament pocs complements del mateix nivell sintactico-semàntic [sic]».

- b. l'afirmació de Galileu que la terra gira al voltant del Sol
  - c. la donació d'aquests quadres a la residència d'avis per part d'en Jaume
4. En general, la forma dels complements nominals deriva directament de la dels arguments del verb. En aquest sentit, Badia (2002: 1604) afirma que hi ha una «tendència a una regularitat important», ja que els arguments verbals que són sintagmes nominals (subjecte, objecte directe) s'expressen com a sintagmes preposicionals introduïts per *de* quan complementen el nom, mentre que la resta manté —segons Badia— el seu règim preposicional. Els complements preposicionals, doncs, mantenen la seva preposició, i els predicatius apareixen introduïts per *com a*.

A partir d'aquí, Badia descriu com es realitzen els diversos complements argumentals dels noms deverbals. Agrupa els noms en dues classes: els derivats de verbs no estatus (és a dir, verbs que indiquen una eventualitat o un procés) i els derivats de verbs estatus (que són els que expressen estats o relacions estables entre entitats).

Pel que fa als primers, Badia observa que tant els complements que en una configuració oracional correspondrien al subjecte verbal (que designa amb el terme *complements subjectius*) com els que correspondrien al complement directe (que anomena *complements objectius*) s'expressen habitualment com a sintagmes preposicionals introduïts per *de*. A més, els complements subjectius també admeten, quan coocorren amb complements objectius, les formes SP_{per} o $SP_{per part de}$, cosa que atribueix a necessitats expressives.⁸⁰

Tots dos tipus de complements (subjectius i objectius) també admeten la realització com a possessius, tot i que els complements objectius només admeten la realització com a possessius si el complement subjectiu és absent o s'expressa amb una construcció semànticament explícita amb la locució *per part de* (Badia, 2002: 1605):

- (55) a. la repressió dels estudiants per part de la policia
b. la seva repressió per part de la policia
c. la seva repressió dels estudiants

---

⁸⁰ Més avall matisarem aquesta qüestió.

d. *la seva repressió de la policia ⁸¹

A més, els complements que en la configuració oracional es realitzen com a sintagmes preposicionals —és a dir, els complements indirectes (com veiem a (56)) i els preposicionals (és que tenim a (57))—, tendeixen a mantenir el règim preposicional del complement verbal:

- (56) a. Va donar tres quadres a la fundació.
b. La donació de tres quadres a la fundació.

- (57) a. El tècnic va insistir en això.
b. la insistència del tècnic en això

I finalment, els complements predicatius s'expressen, en la configuració nominal, mitjançant la locució preposicional *com a*:

- (58) a. Van nomenar la Carme presidenta de l'entitat.
b. el nomenament de la Carme com a presidenta de l'entitat.

Amb relació als noms deverbals estatus, Badia observa que, en general, aquest tipus de noms admet més variació en el règim preposicional dels seus complements que no pas els noms relacionats amb verbs dinàmics.

Per aquest motiu, l'autor (2002: 1608) distingeix tres grups de noms deverbals estatus: els noms que expressen estats intel·lectuals, els noms que expressen emocions (que serien els noms psicològics) i els noms que expressen pertinença o possessió.

Els noms que expressen estats intel·lectuals (com *coneixement*, *saber*, *comprensió* o *imaginació*), que normalment tenen dos arguments (un subjecte experimentador i un objecte tema), no admeten amb naturalitat la combinació de dos complements realitzats com a SP_{de} en un mateix sintagma, cosa que obliga a un dels dos arguments tendeix a adquirir una altra forma. Badia (2002: 1608) constata, però, que no tots els noms d'aquesta classe es comporten igual. Així, *coneixement* o *saber* acostumen a tenir un

---

⁸¹ Aquesta oració és admissible si entenem que són els estudiants els qui reprimeixen la policia (és a dir, si invertim els papers temàtics d'agent i tema), però no pas si entenem el possessiu com a tema.

complement subjectiu realitzat com a genitiu i un complement objectiu amb la forma SP_{sobre} , mentre que amb noms com *comprensió* el complement objectiu sol ser genitiu i l'objectiu, $SP_{per\ part\ de}$:

- (59) a. el coneixement del Guillem sobre física nuclear
b. la comprensió de la física nuclear per part del Guillem

Pel que fa als noms «que expressen emocions» (és a dir, els noms psicològics), Badia fa notar que, d'una banda, cal excloure la possibilitat que els complements subjectius es realitzin a SP_{per} o $SP_{per\ part\ de}$ (ja que el complement subjectiu dels verbs dels quals deriven aquest tipus de noms no és mai, segons l'autor, agentiu), i, de l'altra, que es poden dividir en tres classes segons la preposició que introdueix el complement: la primera estaria formada per noms com *amor*, *odi* o *estimació*; la segona, per noms com *por* i *temor*; i la tercera, per *interès*, *admiració* i *compassió*.

Els verbs a partir dels quals deriven els noms del tipus d'*amor* són, segons Badia, el nucli verbal d'oracions amb una certa direccionalitat del subjecte a l'objecte, una «direccionalitat» que es manté en els complements argumentals dels noms derivats i que fa que els complements objectius tendeixen a prendre la forma d' SP_a o de sintagmes preposicionals introduïts per preposicions semànticament més explícites, com *vers* o *per*:

- (60) a. l'amor del filòsof {a la/per la/envers la} saviesa
b. l'odi del dictador {als/pels/envers els} qui no pensen com ell⁸²

Pel que fa als noms del tipus *por* o *temor*, l'autor observa que tant els complements subjectius com els objectius van introduïts per *de*, i que es tracta d'un dels casos en què «poden aparèixer fàcilment dos complements amb *de*» (Badia, 1994: 141), si bé també admeten complements objectius introduïts per preposicions semànticament més explícites (com *davant*) o realitzats com a complements oracionals.

---

⁸² Amb tot, reconeix que hi ha alguns casos *fossilitzats* amb genitiu objectiu (*amor de Déu*): «Un cert contraexemple del que acabem de dir el constitueix l'expressió *l'amor de Déu*, que (a més de 'l'amor que Déu té') pot tenir el sentit de *l'amor que l'home té per Déu*: aquí tenim un complement objectiu introduït per la preposició *de*» (Badia, 2002: 1609).

Vegem-ho:

- (61) a. ?la por de molta gent del fracàs
b. el temor de molta gent de no fer les coses bé
c. la por de molta gent que el resultat d'aquella consulta ens afecti massa
d. el temor de l'Anna davant la mort⁸³

Els noms com *interès* o *fascinació*, a diferència dels que hem vist anteriorment, presenten un complement no experimentador que sol estar introduït per la preposició *per*. En alguns casos aquesta preposició coincideix amb el règim del verb del qual deriven els noms inclosos en aquest grup (*interès*, relacionat morfològicament amb *interessar-se*), però no sempre és així (per exemple, *compassió* cal relacionar-lo amb *compadir-se*, que regeix un SP_{de}):

- (62) a. el seu interès per la cultura és nul
b. Tingueu compassió per la persona que va cometre l'error.

El tercer grup i últim grup de noms deverbals estatus que presenta Badia són els noms que expressen possessió, com ara *possessió* o *pertinença*. En aquests casos, l'estructura argumental dels noms és paral·lela a la dels verbs. Comparem els exemples de (63) amb els de (64):

- (63) a. Aquesta família posseeix moltes propietats.
b. ?? la possessió [d'aquesta família] [de moltes propietats]
c. la possessió [de moltes propietats] [per part d'aquesta família]
- (64) a. Aquesta col·lecció pertany al museu.
b. la pertinença [d'aquesta col·lecció] [al museu]

En el cas dels predicats estatus, doncs, Badia vol mostrar que «la relació entre el règim dels verbs i el dels noms és molt menys uniforme que amb els predicats

---

⁸³ No veiem clar fins a quin punt cal considerar, en aquest cas, que el complement «objectiu» sigui argumental.

dinàmics», i explica que sembla que es deu a motius semàntics, com «la manca de la funció semàntica d'agent, la pèrdua de la asimetria entre el subjecte i l'objecte o la necessitat de marcar explícitament el valor semàntic dels complements», si bé no estableix regles específiques que permetin justificar cadascuna de les constatacions descriptives que presenta (Badia, 2002: 1611).

De totes maneres, en general, Badia (1994, 2002) considera, com els altres autors estudiats, que els complements dels noms predicatius són paral·lels als dels verbs, motiu pel qual els complements nominals exerceixen, en principi, les mateixes funcions semàntiques que els complements corresponents dels predicats dels quals deriven. De fet, per a aquest autor és «en les característiques semàntiques dels complements nominals [...] on es manifesta de manera més clara el caràcter heretat de l'estructura argumental dels noms respecte dels seus verbs primitius» (2002: 1611), si bé defensa que els arguments nominals sempre són opcionals i que en alguns punts hi ha diferències entre l'estructura argumental dels noms i la dels verbs.

D'altra banda, l'autor també reconeix que «hi ha noms no predicatius que poden tenir complements argumentals que contribueixen decisivament a determinar la denotació del sintagma en què ocorren» (Badia, 2002: 1615). En aquest sentit, Badia aporta la llista dels noms «no predicatius» que admeten complements argumentals que nosaltres emprarem com a base per al nostre estudi. Així, pren en consideració els noms relacionals (que expressen possessió inalienable), les nominalitzacions d'agent i instrument, les nominalitzacions de resultat, els noms col·lectius, els noms de representació (icònics o depictius), els noms semiòtics i alguns noms abstractes.

Els noms relacionals (com els que denoten relacions familiars) solen estar complementats per un SP_{de} o un possessiu, que Badia (2002: 1617) —com Leonetti i Escandell (1991) o Bonet & Solà (1986)— considera argumental: a diferència del que passa en el cas dels complements adjunts especificatius de qualsevol nom, que el que fan és reduir la denotació inicial a un subconjunt d'aquesta denotació, el complement preposicional dels noms relacionals canvia la denotació inicial del nom, que passa de ser una relació a ser un conjunt.

Pel que fa a les nominalitzacions d'agent, d'instrument i de resultat, Badia (2002: 1619) constata que admeten complements —sempre realitzats com a SP_{de} — que

equivaldrien a l'objecte directe del verb amb què es relacionen morfològicament i que, per tant, també cal considerar argumentals.

I, en el cas dels noms de representació (com *quadre* o *fotografia*) i els noms semiòtics (com *llibre* o *poema*), l'autor fa notar que admeten complements amb papers temàtics assimilables a l'agent o al tema. Per a ell (1994: 149), en alguns casos aquests nom «es comport[en] com els noms relacionals [...] i, de fet, com les nominalitzacions de resultat [...]: el seu complement n'és un argument».

En definitiva, Badia presenta una descripció del funcionament de l'estructura argumental en català basada en la idea que els noms, com els verbs, admeten complements argumentals. No aprofundeix, però, en les conseqüències d'aquest paral·lelisme i ofereix una panoràmica molt general, que caldrà estudiar amb molt més deteniment.

4.6 Recapitulació

En aquest capítol hem comprovat que, tot i que en la tradició gramatical catalana del segle XIX (que copiava els models castellans i llatins) ja es parlava de règim nominal, les aportacions teòriques a la qüestió dels arguments nominals s'inicien amb els estudis de gramàtica generativa de Gràcia (1982) i Bonet & Solà (1986). És, però, Badia (1994, 2002) qui ofereix el panorama descriptiu més complet de com es materialitzen els arguments nominals en català, en una caracterització que ens servirà de base per desenvolupar el nostre estudi al llarg dels capítols 5 i 6.

Al capítol 5 oferim una visió general de com creiem que cal analitzar l'estructura argumental dels noms en català, centrada a buscar la resposta a la primera pregunta que formulàvem en iniciar aquest treball i que és quins noms admeten arguments i com ho podem explicar. És, però, el capítol 6 el que conté l'anàlisi i la descripció detallades de com es manifesten els complements argumentals dels noms en la nostra llengua.

5. Estudi teoricodescriptiu dels arguments nominals en català (I): caracterització general

---

5.1 Introducció

En aquest capítol exposem, a partir de la informació presentada —especialment l'assumpció del paral·lelisme entre l'estructura del sintagma nominal i l'estructura del sintagma verbal—, el sistema d'anàlisi de l'estructura argumental dels noms en català —que seguirem en detall al capítol 6— i fixem l'utilitat conceptual que ens servirà per a la descripció. Aquest pas, de fet, constitueix ja una primera caracterització dels trets que determinen la configuració sintàctica i semàntica dels sintagmes nominals de la llengua catalana.

Aquest sistema d'anàlisi queda conformat pels punts següents:

1. Els noms eventuais tenen estructura argumental i graella temàtica. Les funcions semàntiques de la graella temàtica es realitzen sintàcticament d'acord amb la jerarquia temàtica. Entre els arguments del nom hi ha un argument extern (o externalitzat), que ocupa la posició de subjecte del SD.
2. Els noms tenen estructura aspectual.
3. Els noms es deriven sintàcticament.
4. Els noms requereixen que s'assigni cas als seus complements.
5. Els noms eventuais es distingeixen dels noms no eventuais gràcies a un seguit de proves objectives.

Tot seguit desenvolupem cada un d'aquests punts. A l'apartat 5.2, exposarem les similituds que presenten els noms i els verbs des del punt de vista de l'estructura argumental i de la graella temàtica. A 5.3 desenvoluparem el sistema d'anàlisi que assumim tant per als noms eventuais com per als resultatius. A 5.4, presentarem l'estructura aspectual que assumim per als noms que analitzem en aquest treball. A l'apartat 5.5 presentarem com es produeix l'assignació de cas en el marc de l'SD. Per la

seva llargària, deixem per al final del capítol l'apartat dedicat a les proves que permeten distingir els noms eventuals dels predicatius.

Cal dir que el fet que els noms i els verbs siguin paral·lels no vol dir que no presentin diferències, que han estat estudiades, sobretot, per Grimshaw (1990) i Giorgi & Longobardi (1991), si bé també cal fer notar les observacions de Resnik (2010) i d'Alexiadou, Haegeman & Stavrou (2007). A continuació sistematitzem aquestes dissimilituds (les conseqüències de les quals tindran rellevància al capítol 6):

1. Capacitat d'assignació de cas

Una de les diferències que més s'han assenyalat és la que fa notar Grimshaw quan afirma que els noms no poden assignar cas: «nouns differ from verbs in not being able to assign case» (1990: 45). Això fa que, segons l'autora, els noms siguin lèxicament defectius respecte als verbs: «the noun is always intransitive, in the sense of not acting as a case assigner» (1990: 106). En aquest sentit, podríem afirmar que l'assignació de cas, en el domini nominal, és sempre composicional: el nom requereix que els seus arguments estiguin precedits d'una preposició mitjançant la qual el complement pot rebre cas.

2. Possibilitat de realització d'un datiu no argumental

Una qüestió estretament relacionada amb el punt anterior és la impossibilitat dels noms d'admetre datius no argumentals. Tal com afirma Resnik (2010: 96), mentre que un sintagma en datiu pot estendre l'estructura argumental d'un verb ditransitiu, no és així en el cas de les nominalitzacions. Fixem-nos en el contrast entre les oracions que presentem a (1) i els sintagmes de (2):⁸⁴

- (1) a. El pilot no va acabar la cursa perquè se *li* va trencar la moto.
b. Sembla que el nen no *li* menja gaire, a l'Anna.

---

⁸⁴ Com veurem més endavant, els datius argumentals dels verbs sí que poden ser arguments nominals, també: *el lliurament dels treballs al professor; la telefonada a casa*. De fet, Alonso Ramos (2004) ja assenyalava que, si un nom admet un datiu, aquest datiu només pot ser argumental (veg. 3.6).

- (2) a. *el trencament de la moto al pilot
- b. *la menjada del nen a l'Anna

De fet, aquest fenomen també es podria explicar, com proposa Pujalte (2009, *apud* Resnik 2010), per les possibilitats d'assignació de cas de les construccions nominals. Així, com que els substantius no assignen cas nominatiu als arguments externs, no poden assignar els casos que en depenen, com el datiu no argumental o l'acusatiu (Resnik, 2010: 96).

3. *Forma de la passiva*

A diferència del que trobem en el cas dels verbs, en la configuració passiva el sintagma nominal no adopta, almenys en les llengües romàniques, cap configuració morfològica diferenciada de la realització activa. És a dir: no podem distingir un nom *actiu* o un nom *passiu* pels sufixos ni la flexió (com sí que podem fer en el cas dels verbs). És per això que només podem distingir l'alternant dels noms a partir de la realització dels seus arguments (concretament, de la realització, com a adjunt, del sintagma corresponent al paper temàtic d'agent o causa) (Giorgi & Longobardi, 1991).⁸⁵

4. *Extracció des d'una clàusula petita*

Una quarta diferència entre els noms i els verbs la trobem, com apunten Giorgi i Longobardi (1991: 91), en el fet que els noms, al contrari que les seves contrapartides verbals, no admeten *ascens* o *passivització* fora de les clàusules petites. Vegem-ho:

- (3) a. Mary appears/ is estimated intelligent
- b. *Mary's appearance/ estimation intelligent

---

⁸⁵ En tornarem a parlar més endavant.

Finalment, podem assenyalar dos aspectes més que permeten distingir les propietats dels noms i dels verbs, tot i que sembla que només són vàlides per a l'anglès (ja que els verbs en català no presenten les característiques en qüestió).

5. Possibilitats de passivització

En anglès els noms no admeten *passivitzacions* més enllà de les fronteres de l'oració, mentre que els verbs sí que ho permeten (Giorgi & Longobardi, 1991: 91):

- (4) a. The baby is estimated to weigh about 8 pounds by the doctor.
- b. *The baby's estimation to weigh eight pounds by the doctor

6. Admissió d'un complementador buit

En anglès, els noms no admeten mai un complementador nul o buit, cosa que els verbs sí que fan (Giorgi & Longobardi, 1991: 91):

- (5) a. I believe (that) John is intelligent
- b. my belief *(that) John is intelligent

Totes aquestes diferències, però, no impedeixen que es pugui establir un clar paral·lelisme entre l'estructura del sintagma nominal i l'estructura del sintagma verbal. La conseqüència més immediata d'aquesta assumpció és que hem de considerar que els noms —o, si més no, alguns noms— admeten una estructura argumental que ha de satisfer una graella temàtica sovint paral·lela a la dels verbs o a la dels adjectius amb què es relacionen morfològicament.

5.2 Estructura argumental i graella temàtica

Com hem vist, el sintagma nominal i el sintagma verbal es poden analitzar paral·lelament tant des del punt de vista de les estructures en què es projecten com des del punt de vista de les propietats denotatives que presenten. El nom, igual que el verb o l'adjectiu, es pot concebre com una categoria predicativa, que, per tant, pot expressar esdeveniments (eventualitats) i tenir complements argumentals.

Aquesta idea —com hem dit— parteix dels plantejaments de Chomsky (1970) a «Remarks on Nominalizations», que proposava analitzar de la mateixa manera l'estructura argumental de diferents categories sintàctiques, i es tracta d'una idea àmpliament acceptada en l'actualitat —si bé va ser objecte de debat durant els anys vuitanta i els anys noranta. Tant els lingüistes més propers a la gramàtica generativa o a la morfologia distribuïda com els que parteixen de la TST, com hem vist, postulen que el concepte de predicació no es pot identificar exclusivament amb el verb, sinó que també inclou altres categories, com el nom o l'adjectiu. I, malgrat que autors com Grimshaw (1990) defensen que els noms són lèxicament defectius i que per tant no es poden assimilar als verbs, sembla indubtable que hi ha substantius que tenen capacitat predicativa. Podem considerar, doncs, que nocionalment els noms estableixen unes relacions semàntiques amb els seus complements que es poden assimilar a les que existeixen entre un verb i els seus arguments. És a dir: podem afirmar que el sintagma nominal, igual que el sintagma verbal, està governat per un conjunt de regles que estructuraven les relacions entre el nucli i els modificadors i que permeten que se satisfacin els requeriments temàtics i argumentals d'aquest nucli quan es projecta en un sintagma.

En aquest sentit, Alexiadou, Haegeman & Stavrou (2007) assenyalen que, en el marc del sintagma nominal, es pot establir un domini temàtic construït al voltant de l'SN pròpiament dit:

Another, by now well-established, hypothesis is that the structure of the nominal functional domain can be conceived of as paralleling the structure of the clausal domain, in that specific types of information are typically encoded in specific areas of the extended projection for the noun and that the structuring of this information is like that in the clause. It is proposed that the nominal domain consists of a determination area, which can encode discourse-relevant information, a functional 'middle' morphosyntactic area, on which, among other things, the agreement of the various modifiers with the head noun is encoded, and a still low area in this

thematic relations are established/licensed, the so-called Theta domain which is built around NP in the narrow sense, that is, the projection of the lexical head (Alexiadou et al., 2007: 51).

Bosque & Gutiérrez-Rexach (2010) o Picallo (1991, 1999), com hem comentat, assenyalen que des d'un punt de vista sintàctic la simple consideració de la hipòtesi de l'SX funcional —que permet analitzar les diferents categories sintàctiques de manera uniforme— ja dona a entendre que el sintagma nominal s'insereix a l'oració de la mateixa manera que ho fa el sintagma verbal, és a dir, com a complement d'un nucli funcional: així, mentre que l'SN ocupa una posició de complement dins del marc de l'SD, l'SV ho fa dins del marc d'SFlex. I, dins d'aquests sintagmes, el moviment dels constituents es regeix per les mateixes regles: per tant, de la mateixa manera que el verb adquireix la flexió per un moviment del nucli lèxic al funcional, el nom també ha d'ascendir als nuclis funcionals per comprovar els trets de gènere i nombre que permetran inserir-lo en una oració.

Des del punt de vista temàtic, Picallo (1991: 284-285) també aporta proves per defensar l'existència d'una graella temàtica en el domini nominal:

Each lexical entry specifies the list of roles it contains, their prominence with respect to each other and, also, which of these are linked to the lexical entry; that is, which ones are assigned to subcategorized arguments (Picallo, 1991: 285).

Altres paral·lelismes els trobaríem en la possibilitat de passivització —de la qual parlarem més endavant— o en la inserció de complements predicatius, tal com proposen Leonetti i Escandell (1991). I és que, si, com expliquen aquests autors, tenim en compte que els complements predicatius expressen una predicació secundària que es relaciona amb una predicació primària, trobar-ne en un sintagma nominal fa pensar que el nom que complementen ha d'expressar, d'alguna manera, aquesta predicació primària. En paraules dels autors:

Es sabido que en las oraciones los CCPP siempre se relacionan con una predicación verbal básica o primaria; entonces, parece natural pensar que también en los SSNN será necesaria la existencia de algún tipo de “predicación primaria”, que haga posible la aparición del predicado secundario (Leonetti & Escandell, 1991: 435).

Aquests autors estableixen que la condició necessària per trobar complements predicatius en un sintagma nominal és que el nom tingui estructura argumental:

Nuestra propuesta es que esta propiedad [la que justifica els complements predicatius dins d'SN] es la capacidad del núcleo nominal de seleccionar argumentos. La generalización resultante puede establecerse de manera informal como sigue:

(34) Un núcleo nominal N legitima CCPP dentro de su proyección sólo para sus argumentos. Esta afirmación está basada en el supuesto de que los nombres poseen de alguna manera estructura argumental.

(Leonetti i Escandell 1991: 440)

Aquesta prova reforça la idea que els substantius que admeten estructura argumental conformen predicats, cosa que implica, d'altra banda, que, de la mateixa manera que «tot predicat ha de tenir subjecte», han de mantenir el principi de predicació de Rothstein (1983).⁸⁶

Això implica que en la seva projecció màxima, aquests noms requereixen un «subjecte», això és, han d'estar comandats per un argument extern (o externalitzat), que pot ser buit en llengües com el català, el castellà o l'italià (que admeten subjectes buits també en l'àmbit oracional).⁸⁷

Així, tal com explicaven Giorgi & Longobardi (1991), hem de considerar que un dels arguments de la graella temàtica dels noms es genera en una posició estructuralment prominent respecte de les altres, és a dir, actua com a 'subjecte' (o com a argument extern) del nom. Aquesta prominència implica que l'estructura del sintagma nominal és jeràrquica, i que es pot establir una projecció intermèdia entre N i N': N'. Aquesta projecció engloba les posicions d'argument intern del nucli nominal i, per tant, permet que es pugui produir comandament categorial en el domini nominal (veg. 3.5) i és el que fa, juntament amb altres característiques —que reprendrem més endavant—, que es

⁸⁶ Rothstein (1983: 27) formula la regla de predicació d'aquesta manera:

Rule of Predicate-Linking (for English)

a. Every non-theta-marked XP must be linked at S-structure to an argument XP which it immediately c-commands and which immediately c-commands it.

b. Linking is from right to left (i.e. a subject precedes its predicate).

És a dir, qualsevol predicat que no estigui lligat a cap altre ha de tenir un subjecte (o un argument extern en la materialització) que el comandi categorialment.

⁸⁷ En aquest mateix sentit, Cornilescu (2001) fa notar que, fins i tot quan no es pot realitzar materialment, les nominalitzacions eventuais requereixen, en romanès, un agent implícit, que, si bé no es pot considerar un subjecte PRO, s'interpreta com si ho fos: «The Agent is not projected syntactically, but it is semantically active, and interpreted like a PRO subject» (2001: 475).

pugui considerar que l'SN és un complex funcional complet (*Complete Functional Complex*).⁸⁸

De fet, tot i que Giorgi & Longobardi (1991) afirmen que l'argument extern dels noms mai no és obligatori, en aquest treball considerarem que l'argument extern és obligatori en els noms predicatius, i és que l'obligatorietat de l'argument extern permetria explicar diversos fenòmens relacionats amb les nominalitzacions eventuais, com el fet que els possessius sempre hagin de correspondre a l'argument més extern (veg. capítol 6), la possibilitat de lectura passiva dels noms en què l'únic argument que es realitza materialment és el tema o el pacient (Picallo, 1991) o el fet que els noms eventuais —a diferència dels resultatius— admetin predicats secundaris orientats al «subjecte» (és a dir, a l'argument extern) fins i tot si és buit (Leonetti & Escandell, 1991).⁸⁹

Totes aquestes anàlisis i consideracions condueixen a donar suport a la idea del paral·lelisme entre els verbs i els (o alguns) noms. A més de l'estructura temàtica i argumental, els arguments nominals, com els verbals, han de rebre cas per poder ser projectats: ara bé, com ja hem dit, els mecanismes d'assignació de cas difereixen lleugerament en ambdues categories, atès que els substantius no poden assignar cas directament als seus arguments i ho han de fer mitjançant una preposició. A l'apartat següent il·lustrem com es produeix l'assignació de cas en el domini de l'SD.

---

⁸⁸ Tornem a reproduir les paraules de Giorgi & Longobardi (1991: 54):

β is a Complete Functional Complex iff it meets at least one of the following requirements:

- c. it is the domain in which all the θ -roles pertaining to a lexical head are assigned
- d. it is the domain in which all the grammatical functions pertaining to that head are realized (where the R-relation counts as the structural subject of the NP)

⁸⁹ Recordem que, segons Giorgi & Longobardi, a diferència del que trobem en el domini verbal, la projecció màxima d'un nom pot ser l'argument del verb (és a dir, sovint s'insereix en l'oració com a argument verbal), cosa que implica que l'argument extern del nom no és subjecte de la predicació d'un $X_{\max}$ i, per tant, no és obligatori segons el principi de predicació de Rothstein (1983). En qualsevol cas, més endavant reprendrem aquesta qüestió i explicarem totes les proves que simplement hem enumerat.

5.3 Estructura aspectual

Com hem vist als capítols anteriors, els noms que admeten estructura argumental són les nominalitzacions eventuals i els noms eventuals simples (si bé més avall també veurem que hi ha nominalitzacions resultatives que també admeten estructura argumental), que són els substantius que configuren els anomenats *noms predicatius*. Es tracta, com indica Badia (2002:1598), de noms que «denoten o expressen estats, processos o esdeveniments», això és, de substantius que expressen eventualitats. En aquest sentit, s'ha tendit a identificar l'estructura argumental amb l'estructura eventual, i a rebutjar —encara que amb matisos— la idea que els noms resultatius o els noms que indiquen objectes puguin admetre arguments (veg. capítol 3).

Si assumim que els noms expressen eventualitats, vol dir que tenen estructura aspectual i, que, per tant, es poden classificar segons l'aspecte lèxic (Aktionsart). És, per exemple, el que proposa Resnik per als noms eventuals no deverbals en espanyol (veg. 3.6). Segons alguns autors, com Badia (1994, 2002), les classes aspectuals poden influir directament en la realització dels arguments nominals. Per exemple, aquest autor observa que els noms derivats de verbs estatus es distingeixen dels dinàmics pels rols semàntics que atorguen als seus arguments: mentre que l'argument extern dels noms dinàmics és sovint un agent o una causa, en el cas dels noms estatus pot ser un experimentador o, fins i tot un tema (llavors seria un argument intern externalitzat).⁹⁰

De fet, podríem afirmar que una de les raons per les quals els noms admeten estructura argumental és, doncs, perquè poden expressar eventualitats. La classificació bàsica de les eventualitats és la que proposava Vendler (1957), que dividia els predicats segons si són dinàmics o estàtics, culminatius o no culminatius i duratius o no duratius.

---

⁹⁰ En certa mesura els noms eventuals estatus no mantenen les relacions de «subjecte» (argument extern) i «objecte» (argument intern directe) que s'estableixen en els noms deverbals dinàmics (probablement perquè la manca d'activitat o acció impossibilita l'aparició d'un agent pròpiament dit), cosa que fa que hi hagi variació en les possibilitats de realització dels arguments. Per exemple, l'argument no experimentador dels noms psicològics sol admetre més possibilitats de realització que el pacient dels noms transitius agentius, segurament perquè el rol semàntic d'aquest argument no és sempre uniforme. Així, Badia (2002) afirma que en el cas dels predicats estatus «la relació entre el règim dels verbs i el dels noms és molt menys uniforme que amb els predicats dinàmics», cosa que atribueix a factors semàntics i aspectuals: «la manca de la funció semàntica d'agent, la pèrdua de la asimetria entre el subjecte i l'objecte o la necessitat de marcar explícitament el valor semàntic dels complements» (Badia, 2002: 1611). Veurem totes aquestes qüestions amb més detall, però, al llarg del capítol 6.

Si bé aquesta classificació ja permet establir distincions en les classes de noms eventuals —ho podem comprovar a Resnik (2010)—, en aquest treball ens basarem en la classificació que proposa Alonso Ramos (2004), ja que considerem que ens ha de permetre avaluar més paràmetres que la de Vendler en relació amb les nominalitzacions.

A la taula 2 presentem la proposta que seguirem en aquest treball.⁹¹

Taula 2. Classes de noms

Classes	Paràmetres			Etiquetes	Exemples
	±volició	±duració	±culminatiu		
estàtics	no volitiu	duratiu	no culminatiu	estat	<i>alegria, set, fred</i>
			culminatiu	qualitat	<i>intel·ligència, elegància</i>
dinàmics	volitiu	duratiu	no culminatiu	activitat	<i>classe, passeig, conferència, govern</i>
			culminatiu	acció	<i>destrucció, producció</i>
	no volitiu	no duratiu	culminatiu	acte	<i>atemptat, bufetada, donació, pagament, publicació</i>
		duratiu	culminatiu	esdeveniment	<i>accident, explosió, succés</i>
				procés	<i>malaltia, desenvolupament</i>

Com podem comprovar, de fet, Alonso Ramos divideix els noms que expressen algun tipus d'eventualitats partint dels criteris que proposava Vendler, però afegint-hi el paràmetre [±volitiu], que permet distingir, d'una banda, els assoliments en actes i esdeveniment, i, de l'altra, les realitzacions en processos i en accions. És precisament aquest paràmetre el que ens ha fet partir de la proposta d'aquesta autora, ja que creiem que ha de permetre avaluar factors rellevants en l'estudi de la materialització dels arguments nominals (per exemple, mirarem si la preposició que introdueix els arguments externs depèn (o no) del fet que l'argument extern sigui +volitiu o -volitiu).

Tot i que Alonso Ramos (2004) no té en compte el criteri del caràcter culminatiu de l'eventualitat per determinar les classes aspectuals, creiem que, si afegim aquest paràmetre a la seva proposta, podem obtenir una classificació que ha de permetre

⁹¹ En aquest treball adoptem la proposta de Pérez Saldanya (2002) i de la *Gramàtica del Català Contemporani* de designar com a *culminatiu* i *no culminatiu* el que en l'estudi de l'aspecte de sol designar com a *tèlic* i *atèlic*.

distingir quin tipus d'eventualitat expressa cada nom. El que sí que incorpora, però, és un criteri —que ja proposava Pérez Saldanya (2002)— segons el qual podem dividir els noms estatus en estats (temporals) i les qualitats (permanents o atemporals).⁹²

De la mateixa manera que els verbs, doncs, els noms expressen eventualitats de diferents tipus —estàtiques i dinàmiques, volitives i no volitives, duratives i no duratives, culminatives o no culminatives— i que, per tant, tenen estructura aspectual. I és que, tot i que no tots els autors accepten que l'estructura eventual estigui sempre lligada a l'estructura argumental (per exemple, Alonso Ramos diu que «lo que no es evidente es que la estructura de evento vaya ligada a la estructura argumental», 2004: 149), el que sí que hem d'acceptar és que, si un nom es pot situar dins d'alguna de les classes aspectuals que presentem a la taula 2, és eventual i, per tant, legitima l'estructura argumental.

Com ja hem dit, però, no tots els substantius expressen eventualitats. Un mateix nom pot funcionar com a eventual en alguns contextos —és a dir, pot expressar un estat o una situació dinàmica— i com a resultatiu en d'altres —llavors denota una entitat concreta. Ja n'hem presentat diverses mostres, però ho tornem a il·lustrar a continuació:

- (6) a. Els jubilats del meu barri surten cada dia a controlar la construcció del pont.
- b. Amb aquest material podrem fer unes construccions espectaculars.

Hi ha autors, com Chomsky (1970), Grimshaw (1990) o Picallo (1991, 1999), que postulen que en casos com els de (6) no tenim una sola peça lèxica que es pugui interpretar com a eventualitat o com a resultat segons el context en què s'insereixi, sinó que es tracta de dues peces lèxiques diferenciades, que segueixen processos de formació diferents —un dels noms es forma lèxicament (6b) i l'altre sintàcticament (6a). Ara bé, Peris & Taulé (2009) es demanen si realment podem distingir els noms eventuals i els resultatius com a dues unitats lèxiques diferenciades o si són dos sentits d'una mateixa unitat lèxica, tal com també Pustejovsky (1995), Mel'čuk (1984), Alonso Ramos (2004)

---

⁹² Tal com explica Pérez Saldanya, «dins la classe dels estats és possible diferenciar aquells que tenen un caràcter permanent (i teòricament irreversible) dels que tenen un caràcter transitori. Efectivament, els predicats verbals *ser valencià*, *tenir els ulls verds*, *ser quadrat*, etc. designen propietats inalienables del subjecte i fan referència a qualitats que no són susceptibles de variació sense una abolició de les condicions que justifiquen l'existència de l'estat. Per contra, els predicats *estar malalt*, *estar ennuvolat*, *tenir por*, *romandre dempeus*, *ser/estar en un determinat lloc*, *estar en una posició*, etc. designen estats transitoris» (2002: 2605).

o Badia (2002). Aquests autors consideren que cal parlar de sentits nominals i no pas de noms diferents, ja que, com explica Alonso Ramos (2004), pot ser que un mateix lema nominal arribi a actualitzar els dos sentits del nom (eventual i resultatiu) en una mateixa frase i que els dos significats només es distingeixin pel context. Ho il·lustrem a (9):

- (7) La conferència, que va durar una hora, es publicarà a la revista *Lingua*.

D'altra banda, cal fer notar que, si bé l'estructura eventual legitima l'estructura argumental, el fet que un nom no expressi una eventualitat pròpiament dita no vol dir que no pugui admetre alguns complements assimilables als complements argumentals. I és que, encara que puguem afirmar que l'estructura argumental està vinculada als noms eventuais —perquè, a més de ser referencials, indiquen una situació que exigeix la presència implícita o explícita d'uns participants determinats—, no podem assegurar que si un nom no és eventual —o no té cap sentit eventual— no admetrà mai cap tipus de complement argumental. De fet, només Grimshaw (1990) i Zubizarreta (1987, *apud* Peris & Taulé, 2009) consideren que l'estructura argumental és, en el domini nominal, exclusiva dels noms eventuais. I és que encara que hi ha una acceptació prou general que els noms que lliguen arguments són els noms predicatius (i aquests noms corresponen, en principi, a noms eventuais), diversos autors —Picallo (1991, 1999), Giorgi & Longobardi (1991), Bonet & Solà (1987) o Badia (1994, 2002)— no han deixat de cridar l'atenció sobre el fet que hi ha noms que, tot i que aparentment són noms referencials (denoten entitats individuals, concretes o abstractes i, per tant, no són predicatius), de fet podem trobar amb complements que inevitablement hem de relacionar amb els complements argumentals. Badia (2002: 1620), com hem explicat al capítol 4, constata que hi ha contextos en què el nom ha de tenir una interpretació clarament resultativa —i, per tant, sense estructura aspectual ni, en principi, temàtica— però que, en canvi, permeten complements assimilables al tema/pacient d'un predicat. Ho il·lustra amb els exemples que presentem a continuació (Badia, 2002: 1620):

- (8) a. Aquesta anàlisi *de sang* no serveix, ja que no porta data.
b. La seva traducció *de Hamlet* va ser publicada immediatament després de la guerra.

c. La seva avaluació *de la situació econòmica* està esbiaixada.

Els noms referencials que admeten complements assimilables als arguments són els noms relacionals (que delimiten la seva denotació a través d'una relació, com *amic*, *company* o qualsevol nom de parentiu), els noms de representació (*fotografia*), els noms semiòtics (*llibre*, *poema*), i les nominalitzacions d'agent i instrument (*escriptor*, *torradora*), a més d'alguns altres de què parlarem més endavant. De fet, s'ha considerat que alguns d'aquests substantius presenten característiques que els acosten als noms eventuals. Així, Sleeman & Brito (2010: 203) entenen que els noms de representació estan «entremig» dels noms de procés i dels noms de resultat pel que fa a la capacitat de seleccionar arguments (cosa que, segons les autores, permet explicar per què admeten dos genitius en sintagmes com *el quadre de la Cerdanya de Jordi Isern*).

De tota manera, tenen unes característiques que els distingeixen dels noms eventuals i que fan que no admetin una estructura argumental de les mateixes característiques o amb el mateix nombre d'arguments: no comparteixen, doncs, els trets que en teoria han de permetre que els noms legitimin una estructura argumental amb una graella temàtica com les dels verbs i és per això que, com hem dit, presenten restriccions que afecten la realització d'aquests complements que hem qualificat d'assimilables als arguments.

Així, tot i que partim de la idea que els noms es deriven sintàcticament en qualsevol cas, haurem de postular que les projeccions funcionals que admeten els noms eventuals no són les mateixes que admeten els noms resultatius.

A l'apartat següent il·lustrem com considerem que caldria analitzar l'estructura de l'SD en català.

5.4 Formació dels noms a la sintaxi

Com hem explicat, el fet que els noms i els verbs presentin paral·lelismes en les propietats de l'estructura argumental s'ha explicat des de diverses perspectives, relacionades amb les aproximacions generals als processos de formació de noms. Així, alguns autors, com Chomsky (1970), consideren que la formació de paraules es reparteix entre el lexicó i el component sintàctic de la gramàtica, mentre que n'hi ha d'altres que consideren que és uniforme i que té lloc o bé exclusivament al lexicó (com Levin & Rappaport Hovav 1986) o exclusivament a la sintaxi (per exemple, Halle & Marantz 1993).

A 3.1 ja mostràvem que, en la perspectiva de Chomsky, la formació de les paraules es distribueix entre el lèxic i la sintaxi de la manera següent (Alexiadou i altres, 2007): tot i que es parteix de la idea que les arrels són categorialment neutres al lexicó, es considera que els patrons idiosincràtics en la formació de mots, així com els no productius, pertanyen al lexicó, mentre que la interacció entre la formació de paraules amb altres regles sintàctiques es localitza al component sintàctic. Per exemple, Chomsky postula que els gerundis de l'anglès són fruit d'un procés que s'ha produït a la sintaxi, mentre que les nominalitzacions deverbals són fruit d'un procés produït al lexicó. Tot i que ja hem presentat aquesta perspectiva, reprenem aquí el resum que en fan Alexiadou, Haegeman & Stravrou:

Though both *destroying* and *destruction* somehow relate to the verb *destroy*, analyzing the formation of both words as a syntactic process raises problems, as signaled by Chomsky (1970). With respect to deverbals nouns such as, for instance, *-(a)tion* nominals like *destruction*, Chomsky pointed out that the following properties are problematic for an approach that analyses all types of deverbals formations as being syntactic (in particular transformational):

1. The productivity of derived nominals is restricted [...].
2. The semantic relations between the associated proposition and the derived nominal are quite varied and idiosyncratic.
3. There is evidence that derived nominals have the internal structure of a noun phrase, while gerunds do not.

(Alexiadou *et al.*, 2007: 480)

Així, Chomsky assenyala diversos factors que distingeixen els noms deverbals dels gerundis, com ara que els noms deverbals admeten l'article i el demostratiu mentre que els gerundis no ho fan, que els noms deverbals poden ser modificats per adjectius qualificatius i els gerundis per adverbis i modificadors verbals, que els gerundis

admeten auxiliars (*John's having criticised the play annoyed us*) i els noms deverbals no (**John's having criticism of the play annoyed us*), o els gerundis poden patir les mateixes transformacions que els verbs mentre que els noms deverbals no. Tot això li serveix per concloure que «it seems that the transformationalist analysis is correct for the gerundive nominals, and the lexicalist hypothesis for the derived nominals» (Chomsky, 1970: 215).

Altres autors, en canvi, proposen que la formació de les paraules s'ha de produir únicament en un lloc de la gramàtica. Les propostes de Levin & Rappaport Hovav (1986) o de Lieber (1992) s'orienten en aquesta direcció, en la mesura que consideren que la formació de les paraules pertany al lexicó (cosa que per a ells explica la uniformitat en la formació de les paraules). Des d'aquest punt de vista, s'observa un component independent en la formació de les paraules amb una interacció amb la sintaxi molt limitada, ja que és anterior a la formació de qualsevol estructura sintàctica (anterior a l'«estructura profunda») (Alexiadou et al., 2007: 483). Per tant, des d'aquest punt de vista, el lexicó i la sintaxi només interactuen en la mesura que l'*output* del lexicó és l'*input* de la sintaxi. Tal com expliquen Halle & Marantz, «for Lieber and other “lexicalists” [...], the combining of lexical items creates the words that operate in the syntax» i, per tant, «Vocabulary entries of affixes must carry enough features to generate the proper feature structures for the syntax and LF» (1993: 111-114).

En el punt de vista oposat hi ha el marc teòric de la Morfologia Distribuïda, que assumeix que la formació de les paraules, que també es considera uniforme, és sintàctica: l'estructura interna de les paraules es crea de la mateixa manera que l'estructura interna de les oracions. En paraules de Halle & Marantz (1993):

[...] since in DM syntactic operations combine terminal nodes to create words prior to Vocabulary insertion, the theory predicts that the structure of words —the hierarchical location of affixes, and so on— is determined by the syntax and no by subcategorization frames carried by each affix, as on Lieber's account (Halle & Marantz, 1993: 113).

Es parteix de la idea, doncs, que l'estructura sintàctica es construeix lliurement sobre la base de categories abstractes definides per trets universals i, en conseqüència, les categories lèxiques tradicionals es consideren —com ja proposaven Chomsky o Picallo— arrels categorialment neutres, a les quals s'afegeixen projeccions funcionals

que determinen la categoria amb què s'insereixen en les diferents construccions. Alexiadou, Haegeman & Stavrou (2007) ho expliquen així:

In this system, what we call 'Lexical' categories, i.e. verbs and nouns, are reinterpreted as (category neutral) roots ($\sqrt{\quad}$) augmented with some functional layers:

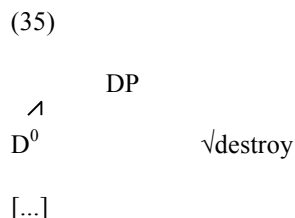

A crucial part of this research program is to find out what exactly the relevant functional nodes (F) could be [...].

(Alexiadou *et al.*, 2007: 491-492)

En el cas dels noms, la projecció funcional que els domina és, com hem vist, el determinant. Així, es considera que, sota el domini d'un SD, l'arrel categorialment neutra es materialitzarà en l'arrel nominal. Tal com expliquen Alexiadou, Haegeman & Stavrou per a l'anglès:

In the nominal domain F corresponds to D as in (35):

Morphological re-adjustment rules will spell out *destroy* as *destruct*.

(36) *destroy* → *destruct*/ when governed by D

(Alexiadou *et al.*, 2007: 492)

A partir d'aquí, el que cal determinar és en quin punt de l'estructura funcional se situa el sufix nominalitzador. Marantz (1999) proposa que el sufix nominalitzador es genera en el nucli d'un S_n , de manera que les arrels es transformen en noms —o en arrels nominals— en aquest domini. Alexiadou (2001), en canvi, proposa que és un SNum el que atorga la categoria als noms, i ho justifica amb arguments com el fet que

hi ha noms de l'anglès que en alguns contextos han d'estar introduïts obligatòriament per *a*, o que SNum es pot concebre com una categoria intermèdia que, a més de seleccionar l'arrel, permet nominalitzar-la.

En qualsevol cas, aquests supòsits no fan possible justificar què és el que permet que hi hagi noms que admeten estructura argumental ni tampoc què és el que distingeix, a la base, els noms que admeten estructura argumental dels que no ho fan. Aquest plantejament pot semblar contradictori amb la idea que hem presentat anteriorment que la distinció entre els noms eventuals —que són els que normalment legitimen l'estructura argumental— i els noms resultatius —que habitualment no tenen estructura argumental— és una simple qüestió interpretativa, que depèn del context en què es troba cada nom. Ara bé, creiem que no ho és precisament perquè si el context pot determinar la interpretació de cada substantiu perquè les diferències contextuais —és a dir, les diferències entre les construccions en què s'insereixen els diferents SD— impliquen distincions estructurals. Aquestes diferències, a més, són les que permeten donar compte de les propietats de cada tipus de nominalització que hem vist a l'apartat anterior.

En aquest sentit, doncs, podem assumir que la formació de paraules es produeix, si més no parcialment, a la sintaxi —les divergències estructurals i argumentals tenen a veure amb les projeccions funcionals que s'addueixen per a cada tipus de nominalització. Aquest supòsit, però, pot comportar dues aproximacions diferenciades al fenomen (veg. capítol 3). Així, d'una banda hi ha teories que defensen la presència d'un SV base per a les nominalitzacions eventuals i que, per tant, associen la presència de l'estructura argumental a la presència de l'SV, i, de l'altra hi ha teories que assumeixen una arrel categorialment neutra tant per als verbs com per als noms.

La primera aproximació és la que defensen Hazout (1995), Van Hout & Roeper (1997) o Borer (2014). Tot i que Hazout (1995) afirma que la formació dels noms resultatius es produeix abans de la inserció del nom a l'estructura profunda i tant Van Hout & Roeper com Borer postulen una formació sintàctica de tots els tipus de nominalitzacions, les tres perspectives es fonamenten, com ja hem explicat, en la idea que les nominalitzacions que admeten estructura argumental contenen un verb incrustat. Els arguments a favor d'aquesta hipòtesi els trobaríem en la idea que els noms admeten modificadors i arguments típicament verbals —com els adverbis— o en el fet que,

segons Borer (2014), les nominalitzacions deverbals amb una interpretació eventual sempre tenen un significat composicional (és a dir, un significat que es pot explicar a partir de l'arrel i del sufix), a diferència de les resultatives (que poden tenir significats que van més enllà de la lectura composicional). Així, Borer observa que el nom *transformació*, que en la interpretació resultativa pot ser un terme sintàctic, només pot significar 'acció de transformar' en la lectura eventual, o que *constitució* només pot significar 'acció de constituir' si ens referim a l'estructura eventual. Reproduïm els exemples que proposa l'autora (2014: 73):

- (9) a. *the transformation of the structure by the linguist (no és admissible si s'entén *transformació* com a 'operació gramatical')
- b. the transformation of the field by the linguist
- c. *the constitution of the US by the Founding Fathers (in Philadelphia) (no és admissible si s'entén *constitució* com a text legal)
- d. the constitution of the committee by the government (in Philadelphia)

Si partim dels exemples que proporciona Borer podem constatar que en català també existeix aquest fenomen:

- (10) a. *La transformació de passivització en dues hores per part de l'alumnat.
- b. La transformació de la ciutat per part de l'Ajuntament.

Amb tot, l'aproximació que considera que les nominalitzacions que tenen estructura argumental contenen un SV intern presenta un inconvenient fonamental: no pren en consideració els noms eventuals no deverbals. Es podria considerar, com fa Grimshaw (1990), que el noms no deverbals en realitat no admeten estructura argumental; ara bé, com demostra Resnik (2010), aquests noms (com *festa*, *conferència*, *classe*) sí que presenten estructura eventual i configuren un domini temàtic, de manera que admeten arguments. És a dir: supeditar el fet que un nom admeti arguments a l'existència d'una arrel verbal incrustada en l'estructura nominal implica que només les nominalitzacions poden tenir estructura eventual i admetre arguments, cosa que no permet explicar per què hi ha noms no deverbals que admeten una interpretació eventual i que tenen, per

tant, estructura argumental. I en segon lloc, si es postula, com proposen van Hout & Roeper, que SN conté un SFLEX que proporciona els arguments al nom (i que, per tant, els noms eventuals contenen un verb en l'estructura argumental), no s'explica, tampoc, per què el nom no permet assignar cas nominatiu ni acusatiu en la major part de llengües (veg. 5.1.1). Així, encara que van Hout & Roeper (1997) proposen que el sufix nominalitzador absorbeix el cas (igual que en la passiva verbal), queda sense resoldre com es perd la capacitat d'assignar aquest acusatiu quan no hi ha sufix nominalitzador.

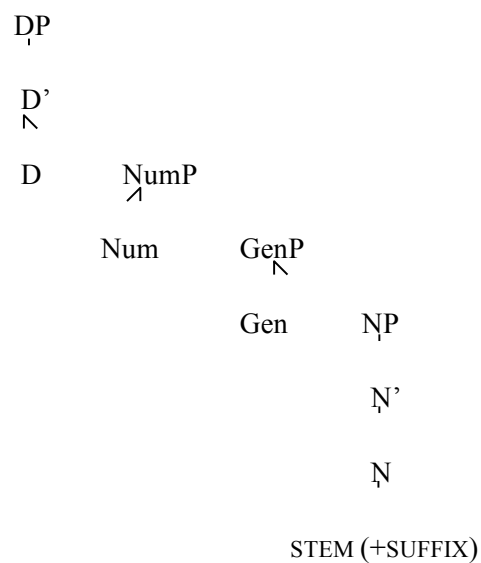
És per això que en l'altre punt de vista es posa l'èmfasi en la idea que la base per a la formació dels noms i dels verbs és una arrel categorialment neutra (o no especificada) que adquireix la categoria en les projeccions funcionals. Tanmateix, dins d'aquestes aproximacions també hi ha diversitat d'opinió en funció de si s'assumeixen aquestes arrels no especificades al lexicó en el cas de tots els noms (eventuals i resultatius) o només en els eventuals.

Picallo (1991), per exemple, considera que les nominalitzacions eventuals i les resultatius es distingeixen segons si s'han format al lexicó o a la sintaxi (aplica, d'alguna manera, la divisió de Chomsky entre els gerundis i els noms deverbals als tipus de noms deverbals). En aquesta perspectiva, les nominalitzacions resultatius són fruit del que ella anomena una *nominalització lèxica*, en la qual el sufix nominalitzador s'interpreta com a derivatiu i s'adjunta a l'arrel en el lexicó. En canvi, les nominalitzacions eventuals són fruit d'una *nominalització sintàctica*, en la qual el sufix nominalitzador, encara que sigui fonològicament idèntic al sufix que forma el nom resultatiu, s'interpreta com un morfema flexiu que s'adjunta en el component sintàctic de la gramàtica. En aquest darrer cas, es pressuposa que el nucli N regeix un sintagma lèxic que té, com a nucli, l'arrel categorialment neutra que trobem al lexicó, que després es desplaça a la posició d'N.

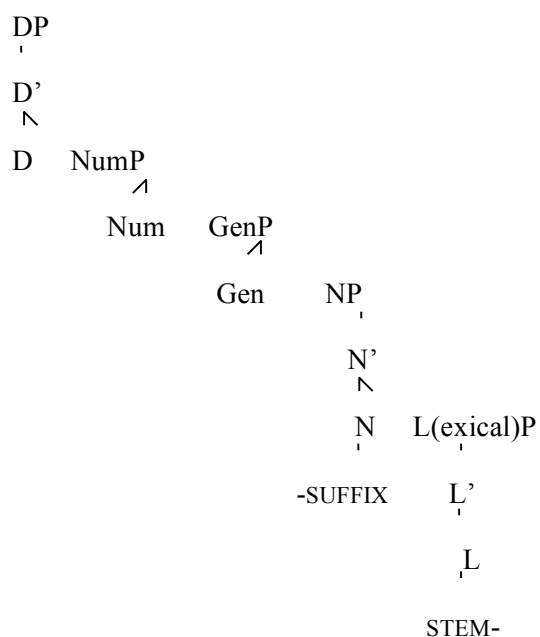
Recordem la representació arbòria que Picallo proposa per a aquests dos tipus de nominalització (Picallo, 1999: 298-299). A (13) presentem el procés de nominalització que l'autora atribueix als noms resultatius i que correspondria a la nominalització lèxica, i l'arbre de (14) mostra com es construeixen els noms eventuals segons Picallo, el procés de nominalització dels quals es produeix en la sintaxi.

(11) Nominalització lèxica (corresponent a un nom resultatiu)

(12) Nominalització sintàctica (corresponent a un nom eventual)

Alexiadou, per la seva part, suggereix que les formació de tots dos tipus de nominalitzacions és sintàctica. Així, considera que la diferència rau en la presència o absència d'algunes projeccions funcionals.

En paraules de l'autora:

The main idea is as follows: category formation does not involve any lexical operation, or any nominalizing position for that matter; rather the behavior and appearance of verbs/nominals follows from general processes operating in specific syntactic structures, and is linked with the presence or absence of functional layers (Alexiadou *et al.*, 2007: 527).

Les projeccions funcionals que permeten distingir els tipus de nominalitzacions són bàsicament dues: Sintagma Veu i Sintagma Aspecte (en aquest sentit, coincideix amb Van Hout & Roeper). Per a Alexiadou (2001), aquestes projeccions són fonamentals: d'una banda, l'aspecte és la projecció que conté els trets que determinen les propietats semàntiques de les eventualitats denotades (per exemple, el caràcter culminatiu), i de l'altra, la veu és, per a Alexiadou, el *locus* d'agentivitat (el node que conté els trets rellevants per legitimar i interpretar els arguments externs), tot i que també conté trets rellevants per a l'objecte i per a l'eventualitat. De fet, segons l'autora, l'SVeu «comes in two types: one that introduces an external argument, and one that does not (Marantz 1997)», i afirma que «both types of Voice are eventive» (Alexiadou *et al.*, 2007: 527).

Aquests sintagmes s'expliquen, segons l'autora, per dos dels criteris bàsics a l'hora de determinar l'organització de l'estructura funcional dels noms: la distribució adverbial (que explica la presència de l'SAsp) i els reflexos morfològics (afixos, realització dels arguments, etc., que expliquen la presència de l'SVeu).

Així, el que defensa Alexiadou és que no hi ha cap nus específic per a la inserció de la nominalització, sinó que, en funció dels requeriments del context —que determinaran la categoria i les propietats sintàctiques del nom—, la nominalització es produirà en una projecció funcional o en una altra, projeccions en les quals es materialitzarà, a més, l'estructura argumental:

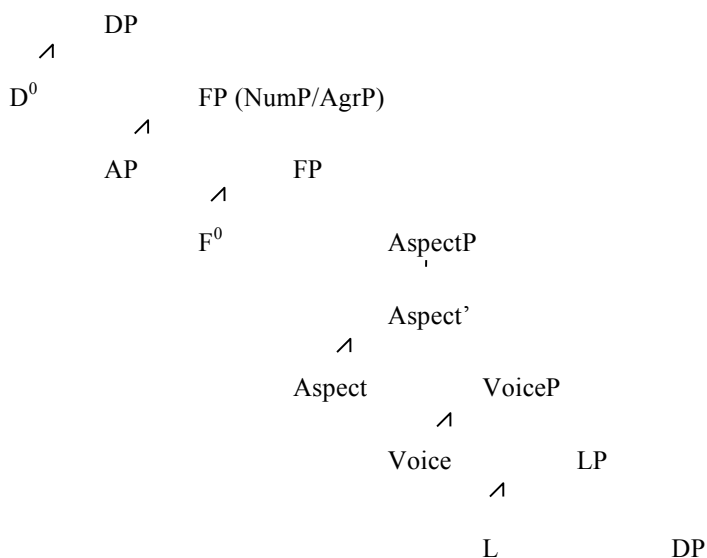
[...] the node in which the [nominalization] affix appears is added at the level of morphological structure much like Agreement on Tense in English. X is meant to be variable over the functional projections that could be involved, Aspect and VoiceP or only VoiceP or only LP (Alexiadou *et al.*, 2007: 533).

En aquest sentit, Alexiadou (2001) i Alexiadou, Haegeman & Stavrou (2007) defensen la representació de l'estructura de les projeccions nominals amb un SAspecte i un SVeu sense especificador.

Tal com expliquen les autores:

The structure in (101) instantiates the structure that could be involved in deverbal nominals across languages. In (101) we use LP to represent the root which in fact can contain an internal argument.

(101)

(Alexiadou *et al.*, 2007: 528)⁹³

En definitiva, Alexiadou (2001) i Alexiadou, Haegeman & Stavrou (2007) proposen, a diferència de Picallo (1991), que no hi ha cap terminal sintàctica específica a l'estructura que contingui el sufix nominalitzador —si n'hi ha—, de manera que es pot aplicar a la projecció funcional corresponent en funció de la interpretació eventual o resultativa del nom en qüestió. Així, si s'adjunta a estructures que continguin sintagma aspecte i sintagma veu, s'obtindran noms eventuals, i si en la nominalització aquestes projeccions no hi són s'obtindran nominalitzacions de resultat.

Aquesta anàlisi comporta un avantatge important respecte a les anteriors, i és que no s'impedeix que els noms resultatius tinguin arguments, ja que, com apunten les autores

---

⁹³ Cal dir aquí que, malgrat que Alexiadou (2001) defensa la presència de nodes funcionals dins de l'SD que en un marc oracional —i en la nostra consideració de les nominalitzacions— permeten inserir l'argument extern, alhora pensa que aquests nodes són defectius i que les nominalitzacions són inherentment intransitives (de manera que no admeten un argument extern agent), cosa que implica que SAsp i Sveu no admeten especificador (assimila l'estructura funcional dels noms a la dels verbs inacusatius).

que el proposen, tots dos tipus de nominalitzacions —eventuals i resultatives— parteixen d'arrels categorialment neutres que poden incorporar arguments interns sense haver de diferenciar —com proposava Grimshaw (1990)— entre complements presents a l'estructura lexicoconceptual —possibles amb els dos tipus de nominalitzacions— i arguments projectats en l'estructura argumental —possibles només en les nominalitzacions eventuals. Com subratlla l'autora, en la seva proposta no és necessària aquesta distinció, ja que la interpretació eventual s'associa amb les projeccions funcionals, i no —o no només— amb la presència de l'estructura argumental (que llavors tampoc és obligatori que es materialitzi).

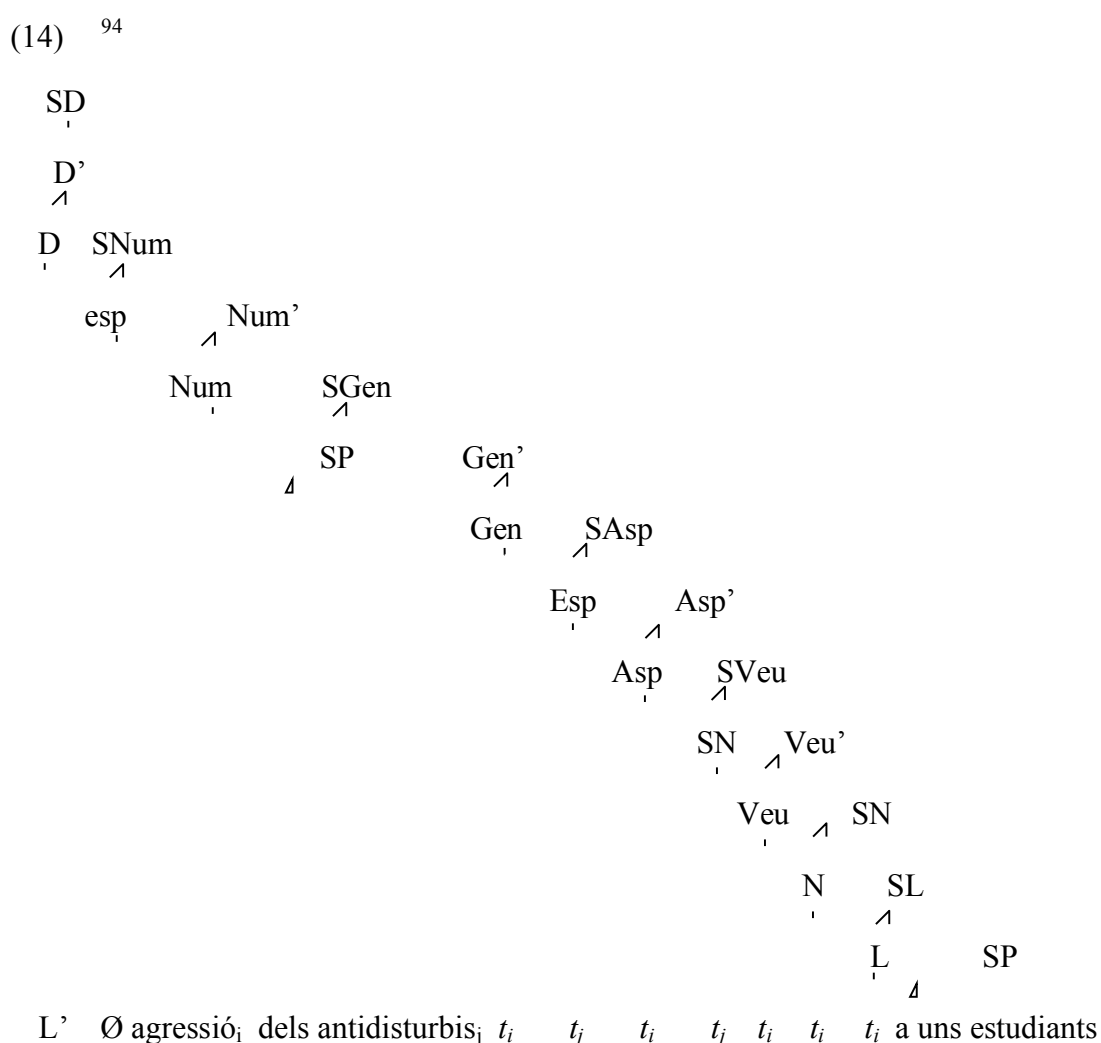
Segurament, la presència de projeccions funcionals com SAsp i SVEu és el que també fa possible explicar les propietats que permeten establir lectures paral·leles entre les nominalitzacions eventuals i les resultatives i que, d'alguna manera, poden afectar la realització material dels arguments nominals en qualsevol llengua. És a dir, d'alguna manera, la concepció que els noms resultatius també admeten arguments interns i que la distinció és bàsicament la presència d'uns nodes SAspecte i SVEu que legitimen la presència d'arguments externs —i, per tant, la jerarquització de l'estructura argumental— també permet donar compte de les possibles ambigüitats. Vegem-ho:

- (13) a. L'examen d'aquest tema és important.
b. L'examen d'aquest tema em va avorrir.

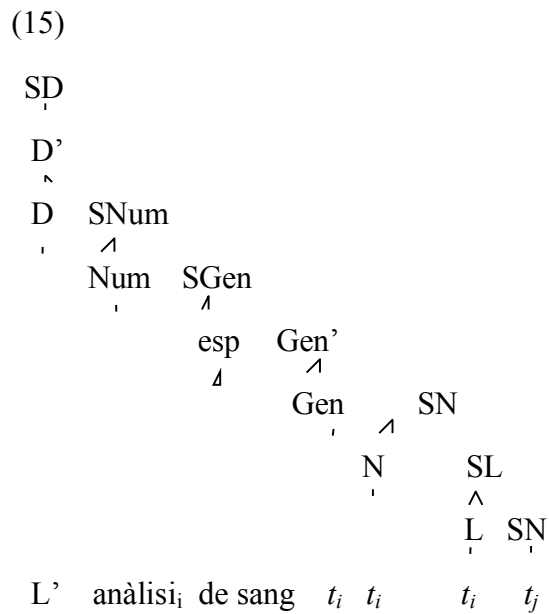
Tal com expliquen Bosque & Gutiérrez-Rexach, predicats com *avorrir* o *ser important* admeten els dos tipus de nominalitzacions: en tots dos casos tenim un nom amb un argument intern, i la diferència és, simplement, el tipus de projecció funcional que s'insereix. La lectura eventual implicaria que s'entén que els noms són accions i que, per tant, tenen un SVEu i un SAspecte que forcen l'externalització de l'argument intern i permeten, per exemple, que llavors es combinin amb modificadors aspectuals i temporals. En canvi, la lectura resultativa comportaria el mateix procés de formació del nom i el complement però llavors el conjunt s'inseriria sota el nus SNum.

És per tot això que, en aquest treball, assumirem la idea que el procés de formació dels noms es produeix a la sintaxi i que la diferència entre els noms eventuals i els noms resultatius és deguda, com proposa Alexiadou, a la presència dels nusos funcionals

SAspecte i SVeü en el cas dels noms eventuals. La nominalització es produiria abans de l'adjunció dels nusos funcionals (SAsp i SVeü), i assumim que en els canvis en la materialització es deuen a regles de reestructuració morfològica (Alexiadou *et al.*, 2007; Resnik, 2010). A continuació mostrem com analitzaríem un SD amb un nom eventual (*l'agressió dels antdisturbis a uns estudiants* que trobaríem, per exemple, en una oració com *Vaig presenciar l'agressió dels antdisturbis a uns estudiants*) i un SD amb un nom resultatiu (*l'anàlisi de sang* a l'oració *He deixat l'anàlisi de sang a la taula del despatx*).

⁹⁴ Tot i que l'anàlisi que proposem aquí es basa en Alexiadou (2001), l'hem modificat lleugerament perquè creiem que l'agent pot ser complement argumental dels noms. En parlarem al capítol 6.

Aquesta distinció en l'estructura implica diferències en les propietats dels dos tipus de nominalització, però també permet veure com, en tots dos casos, hi ha un desplaçament dels complements que neixen com a SN fins a la posició d'Esp Gen', on reben cas. A l'apartat següent mostrem com es produeix l'assignació de cas en el marc de l'SD.

5.5 Assignació de cas

Com hem vist, els noms no poden assignar cas directament als seus arguments, que, tanmateix, no es poden realitzar mai com a SD (si més no en les llengües romàniques o en llengües sense cap sistema ric de cas morfològic). Igual que altres autors, Alexiadou, Haegeman & Stavrou (2007) fan notar que els noms no poden assignar ni cas acusatiu ni cas nominatiu als seus arguments: «[...] a crucial difference between nouns and verbs concerns the fact that, in most languages, the former are not able to assign accusative case» (2007: 541). Així, els arguments que en un entorn verbal reben cas directament (és a dir, els arguments que reben cas nominatiu de Flex i cas acusatiu de V en l'àmbit verbal) solen manifestar-se com a sintagmes preposicionals, que en català —com en castellà o en francès— solen estar encapçalats per *de*, que correspondria a la preposició *di* de l'italià o a la preposició *of* de l'anglès i que sovint s'ha identificat amb el cas genitiu.

Per exemple, Giorgi & Longobardi (1991) relacionen els arguments nominals realitzats com a sintagmes preposicionals introduïts per *di* i *a* en italià (en català els podríem assimilar a *de* i *a*) amb els casos genitiu i datiu, respectivament: «*A* and *di* can be considered pure Case-markers here; *di* realized Genitive and *a* Dative» (1991: 207), cosa que els permet postular una regla d'inserció del genitiu en les llengües romàniques (Giorgi & Longobardi, 1991: 96) semblant a les regles d'inserció de la preposició *of* que proposaven Stowell (1981) o Chomsky (1970):

- (16) NP → (+Gen) if governed by N
NP (+ Gen) → [_{PP} *di* + NP]

Alexiadou, Haegemna & Stavrou (2007) plantegen dues hipòtesis que explicarien la realització dels arguments nominals com a genitius en moltes llengües: d'una banda, plantegen la possibilitat que siguin les projeccions funcionals del nom (concretament, el sintagma gènere i el sintagma nombre), en el marc de l'SD, les que assignin cas estructural als arguments nominals (com proposen elles); i, de l'altra, que els noms marquin inherentment el cas dels seus arguments (que és el que proposava Chomsky).

I és que les raons que els diversos autors han adduït per a la inserció del genitiu no sempre han estat les mateixes. D'una banda, per a Chomsky, que en la formulació de la Teoria de la Recció i el Lligam estableix que totes les categories lèxiques poden assignar cas (i no només les categories [-N], com s'havia considerat fins llavors), el nom assigna inherentment cas genitiu als complements marcats temàticament de la seva dreta (és a dir, per a aquest autor, el nom és marcador de cas inherent):

Now all lexical categories assign Case: P, N, and A assign inherent Case at D-structure [...]. It is plausible to assume that the direction of Case-marking for lexical categories is uniform and, in the unmarked case, corresponds to the head parameter of X-bar theory. In English, then, Case-marking by a lexical category should be uniformly to the right. If we assume this condition to be generally valid, then Genitive case will be assigned to the complement of a noun or adjective (Chomsky, 1986: 193).

Ara bé, molts autors, com hem dit, han considerat que l'aparició dels genitius com a realització dels complements nominals té a veure amb el fet que en general els noms no poden assignar cas i, per tant, no admeten complements argumentals realitzats com a SD (ja que no els poden assignar cas directament).

Així, Stowell (1981) feia notar que els complements argumentals dels noms han d'aparèixer precedits per una preposició («[...] the objects of derived nominals are subject to the rule of *of*-Insertion, whereas verbs take bare NP objects» (1981: 110)) perquè els noms no són ni assignadors de cas ni, en conseqüència, de paper temàtic. Per a aquest autor, només els nuclis [-N] poden assignar cas: els noms, doncs, no ho poden fer. Llavors, perquè un nom pugui assignar paper temàtic als seus arguments, cal que s'insereixi una preposició (que té el tret [-N]) que els assigni cas. En paraules de Stowell:

To approach an explanation for this correlation, we must ask why it should be that nouns and adjectives (i.e. the [+N] heads require that their objects be preceded by a preposition, while verbs and prepositions take bare NP objects. A plausible answer to this question comes from the theory of abstract Case, developed by J.R. Vergnaud and elaborated upon by Chomsky (1980), Rouveret and Vergnaud (1980), and others.

According to this theory, only [-N] heads can assign Case to an object. [...]

[...] derived nominals lack the Case-assigning feature [-N]; therefore, they can only assign T-role to a noun phrase that is assigned Case by some other means; this is why *of*-Insertion is required. Since *of* is a preposition, it bears the feature [-N], and can function as a “dummy” Case-marker. This allows the NP to which it is adjoined to satisfy (15), making T-role assignment possible [...].

(Stowell, 1981: 110-113)

En aquesta línia, Grimshaw (1990) apuntava que els noms no tenen ni capacitat d'assignació de cas ni capacitat d'assignació de paper temàtic (motiu pel qual requereixen una preposició a través de la qual poden descarregar paper temàtic i assignar cas als arguments) i Resnik (2010) conclou que hi ha un contrast entre la sintaxi nominal i la verbal que condueix a pensar que «o bien la estructura argumental del nombre es más reducida que la estructura argumental del verbo (la idea de la “defectividad” del nombre en relación con el verbo), o bien no hay diferencia en cuanto a la estructura argumental de nombres y verbos, como se ha planteado a menudo desde Chomsky (1970), sino en cuanto a las condiciones sintácticas en las que se realizan los argumentos» (Resnik 2010: 97).

També Alexiadou (2001) atribuïa l'aparició del genitiu a la incapacitat d'assignació de cas dels noms de llengües com el grec, l'anglès o les romàniques, fenomen que relacionava amb les propietats de l'SVeü que es projecta en el domini nominal (un SVeü defectiu):

As discussed in chapter 1, the impossibility to surface with accusative case correlates with the status of light *v*. If *v* is deficient, as is the case in unaccusatives and passives, then *v* lacks an accusative case feature. This is the case also in nominalizations. LvL is deficient, hence no DP can surface with accusative case. Moreover, since the whole structure is embedded under D and not under T, the single DP will not surface with nominative Case either (Alexiadou, 2001: 173).

És llavors que cal una preposició que permeti assignar cas als complements, i és per això que apareix $SP_{de\ (of/di...)}^{95}$.

Igualment, Alexiadou, Haegeman & Stavrou (2007: 542) partien de la proposta que els noms no assignen cas inherentment i que per això els arguments han d'estar introduïts per una preposició (i la menys marcada és *de*). De fet, assenyalaven bàsicament dos problemes en la perspectiva de Chomsky i en la consideració que els noms són marcadors de cas inherent.

El primer problema —que matisarem tot seguit— té a veure amb el nombre d'arguments que poden manifestar-se com a genitius postnominals en un mateix SD: si el cas fos assignat inherentment, no hi hauria cap problema per poder admetre més d'un argument $SP_{de/of/di}$ en un sintagma nominal, però això sembla que no és possible ni en

---

⁹⁵ L'hebreu, per exemple, contrasta amb aquesta tendència. Segons Alexiadou, els noms eventuals de l'hebreu permeten que els arguments interns es realitzin amb cas acusatiu: «Hebrew process nominals permit objects bearing accusative case» (2001: 15).

anglès ni en algunes llengües romàniques com el romanès (Cornilescu, 2001). El segon problema té a veure amb la perspectiva de què es parteix, i és que, si considerem que les arrels són lèxicament inespecificades i la categoria gramatical es genera en la sintaxi, no sembla lògic postular que en el cas del nom apareix el genitiu i en el cas del verb tenim un acusatiu (o un nominatiu). En paraules de les autores:

First of all, if the *of*-genitive were indeed an inherent case then it is not immediately clear why the presence of a second genitive, bearing another thematic role, is banned from complex event nominals. This is true for English (126) and for a number of other languages, e.g. Greek (127) and Catalan (128) [...]:

(126) *the destruction of the city of the barbarians

(127) a. *i silipsi tu Jani tis astinominas
the capture the John-gen the police-gen

[...]

(128) *l'afusellament de l'escamot d'en Ferrer Guàrdia

Secondly, at least in the syntactic approaches that assume a bare root, the complement DP of the noun is either projected in the functional domain or it is generated in the complement of the root. We know that when the lexical roots found in nominalizations appear as verbs they do not assign inherent case. Since inherent case is attached to the root [...], genitive case cannot be inherent. (Alexiadou *et al.*, 2007: 542)⁹⁶

Segurament és per aquesta raó que proposen la possibilitat, presentada a Alexiadou (2001), que el genitiu sigui un cas estructural que els noms eventuais reben de les projeccions funcionals de l'SD, com poden ser el gènere o el nombre (Alexiadou, 2001; Alexiadou *et al.*, 2007: 541).⁹⁷

Aquesta perspectiva, precisament, no tan sols permet donar compte del procés d'assignació de cas en l'àmbit nominal, sinó que d'alguna manera reforça els postulats actuals sobre la relació entre la concordança i l'assignació de cas, que es produeixen per processos similars (Baker, 2013) i, a més, permet diversos fenòmens relacionats amb les propietats dels arguments nominals en català —com l'externalització de l'argument intern directe quan es realitza com a únic argument d'un nom transitiu (veg. capítol 6).

⁹⁶ Cal matisar aquesta afirmació, i és que, com veurem, en català sí que són possibles estructures amb dos complements en genitiu —cosa que d'altra banda dificulta l'adopció de la perspectiva proposada per Alexiadou, Haegeman & Stavrou (2007), si més no en català.

⁹⁷ Per a Alexiadou (2001), el nus que assigna cas no pot ser mai SAsp, en la mesura que no tots els noms que tenen arguments realitzats com a genitiu són eventuais (i, per tant, no tots els noms que admeten arguments amb el cas genitiu tenen un nus aspectual). En canvi, tots els noms, en la projecció SD, tenen els nusos SGen i SNum.

Abans de desenvolupar aquesta idea, però, explicarem com assumim que es produeix l'assignació de cas en el sintagma nominal —si bé considerem que es tracta d'una qüestió oberta a la qual caldria dedicar un estudi més aprofundit.

Prenent en consideració les diferents aportacions que s'han fet sobre l'assignació de cas en el domini nominal i basant-nos en dades empíriques del català, podem afirmar, en primer lloc, que en la nostra llengua els noms —a diferència dels verbs o de Flex, que poden assignar cas directament— sempre assignen cas composicionalment (és a dir, sempre exigeixen la preposició, que és la que assigna pròpiament cas), cosa que implica, també, que el marcatge temàtic és composicional (en la mesura que cal que l'argument que rep paper temàtic tingui cas): així, si partim de la idea de Stowell (1981) que l'assignació directa de cas només es produeix en les categories [-N] i de la regla que diu que si una categoria no pot assignar cas tampoc pot assignar paper temàtic, sembla clar que el nom requereix una preposició per evitar violar el filtre de cas. Aquesta preposició, com hem vist, és *de* en català.⁹⁸

Tot i ser composicional, l'assignació de cas dins de l'SD s'ha de produir per un mecanisme similar al que se segueix en l'àmbit verbal, atès que la regla per la qual els arguments que reben cas directament en l'àmbit verbal adquireixen cas genitiu en l'àmbit nominal és força regular.

Per aproximar-nos més adequadament al fenomen, però, cal tenir en compte, a més de la distinció entre cas inherent i cas estructural, la proposta de Marantz (1991), basada en l'assignació de cas com un procés morfològic, que distingeix entre cas lèxic (assignat arbitràriament per determinats nuclis lèxics a través del règim), cas dependent (assignat només si es realitza un altre cas) i cas no marcat (que només apareix per raons sintàctiques). En aquesta classificació, Marantz suggereix que el cas genitiu s'ha de concebre com a cas no marcat en el marc dels complements nominals: «Unmarked case may be sensitive to the syntactic environment; for example, in a language GEN may be the unmarked case for NPs inside NPs (or DPs), while NOM may be the unmarked case inside IPs» (2000 [1991]: 24).

Tenint en compte la idea d'Alexiadou, Haegeman & Stavrou (2007) i seguint la classificació de Marantz (1991), podríem considerar que, dins de l'SD, hi ha un nus

---

⁹⁸ En aquest sentit, encara que a la tesi sovint diguem, per raons de brevetat expositiva, que un nom «assigna cas» als seus arguments, en realitat considerem que no és el nom —o un nus funcional d'SD— l'element que assigna cas, sinó que ho fa la preposició.

funcional —SNum o SGen— que assigna cas no marcat a l'SN estructuralment més prominent dels que complementen el nucli nominal, encara que no ho fa directament, sinó a través de la preposició semànticament buida *de*. Si tenim en compte que, en català, els complements nominals que es realitzen com a SP han d'estar postposats al nucli nominal, l'assignador de cas no pot ser SNum —ja que col·locaria el complement en la posició Esp Num', és a dir en una posició prenuclear— i, per tant, caldrà considerar que és Gen' el nus que assigna cas al seu especificador a través de la preposició. Així, podríem dir que l'SN estructuralment més prominent dels que configuren els complements d'un nom sempre ascendirà a SGen per rebre cas. En els noms transitius, així com en els noms inergatius, l'SN que rebrà cas genitiu a SGen serà, sempre, l'agent (si es realitza): és el que trobaríem a *l'atac [del periodista] a l'entrevistat* o a *el repapieig [dels avis]*, per exemple. En els noms relacionats amb verbs inacusatius o ergatius, l'únic argument és el que s'externalitza i ascendeix a SGen, on rep cas genitiu: *l'enfonsament [del vaixell]*. I, en el cas dels noms transitius en què l'únic argument realitzat en una posició argumental és l'argument intern directe, és aquest el que haurà d'ascendir per rebre cas (cosa que farà que s'externalitzi i que, per tant, quan un nom es realitza amb un sol argument SP_{de}, aquest argument s'interpreti com a extern).

Tanmateix, aquesta explicació del procés d'assignació de cas presenta algun contraexemple aparent en català, ja que podem localitzar, en alguns sintagmes, dos arguments realitzats com a genitius. Vegem-ho:

(17) la por del Joan de quedar-se sol a casa

En aquests casos, caldrà recórrer a la noció de cas dependent: atès que aquest segon argument sempre es genera com a argument intern a N, haurem de considerar que el nucli nominal pot assignar cas als seus complements —sempre mitjançant la preposició— només si SGen ja ho ha fet: és a dir, en un SD, N només podrà assignar cas si SGen ja ha assignat cas a un dels complements.

Així, en una estructura com la de (17), caldrà considerar que l'SP *del Joan* ha rebut el cas de l'SGen (a la posició d'Esp Gen'), mentre que *de quedar-se sol a casa* rep cas a SN (a la posició d'Esp N').

Finalment, la resta de casos —datiu, oblic— s'han de fer correspondre al cas lèxic, assignat per l'arrel inespecificada lèxicament als seus arguments —composicionalment, mitjançant una preposició que sol mantenir-se tant si l'arrel s'insereix en una estructura nominal com en una estructura verbal. Llavors, com que el complement ja està marcat pel que fa a cas, no pot ascendir en l'estructura —el nucli SGen només pot assignar cas a complements generats com a SN, no com a SP— i, per tant, aquests arguments mai no es poden externalitzar (de manera que, encara que apareguin com a únics arguments d'un nom, no es podran interpretar mai com a arguments externalitzats). És el que podem observar, per exemple, als sintagmes *telefonada a la Maria* (cf. *telefonar a la Maria*) o *anada a França* (cf. *anar a França*).

Aquesta explicació, que ens sembla prou adequada, topa amb una dificultat important, i és que hi ha noms que requereixen complements argumentals equivalents al complement directe verbal però que no es realitzen com a genitius. En veurem més mostres —i ho explicarem més detalladament— al capítol 6, però de moment observem els exemples següents:

- (18) a. Vaig visitar la mare durant dos dies.
b. visita {a/de} la mare durant dos dies
c. Prefereixo un cotxe petit.
d. preferència {per/??d'} un cotxe petit

Una possible explicació d'aquest fenomen pot tenir a veure amb el paper temàtic (o els papers temàtics) que rep l'argument intern de l'arrel. Així, considerarem que en l'arrel inespecificada lèxicament codifica, semànticament, dues funcions semàntiques que es «fusionen» (*conflate*, en termes de Talmy): una (que habitualment és el tema) s'associa amb el cas no marcat i l'altra (meta, destinatari...) amb un cas lèxic. D'alguna manera és el que suggereix Alexiadou (2001) quan fa notar que, en alemany també hi ha «desajustaments» d'aquest tipus. En paraules de l'autora:

Irene Rapp pointed out to me that in German there are several nouns whose complements are preceded by a preposition, which is not selected by the corresponding verb:

- (i) a. ich wünsche einen Apfel
I WISH AN APPLE-ACC
b. der Wunsch nach einem Apfel
THE WISH AFTER AN APPL-DAT

Rapp takes such cases as illustrating that Case is dependent on the semantics of the noun and it is not structurally assigned. I leave this issue open here.
(Alexiadou, 2001: 206)

A partir d'aquí, podem considerar que, l'àmbit verbal, la possibilitat de marcatge directe predomina, de manera que la funció semàntica de tema preval i el verb assigna cas acusatiu a l'argument. En l'àmbit nominal, en canvi, atès que l'assignació de cas sempre és composicional, predomina la preposició amb més contingut semàntic, de manera que emergeix la funció semàntica vinculada al cas lèxic i l'argument es realitza amb cas datiu o oblic. Tanmateix, és una qüestió sobre la qual caldria aprofundir més i de moment només apuntem una hipòtesi que creiem que podria resoldre-la.⁹⁹

A l'últim apartat d'aquest capítol recollim i analitzem les diferències principals entre els dos tipus de noms a través del conjunt de proves recollides pels autors que hem analitzat als capítols 3 i 4.

---

⁹⁹ Reprendrem aquest tema al capítol 6.

5.6 Noms eventuals i noms resultatius

Diversos autors han estudiat i sistematitzat les característiques que permeten distingir els noms eventuals i els noms resultatius i que, d'alguna manera, permeten veure com, mentre que els noms eventuals solen ser paral·lels als verbs —és a dir, són predicats—, els noms resultatius no ho són. En aquest apartat les reprendrem i intentarem avaluar les diverses proves que teòricament han de permetre distingir els dos tipus de noms tot prenent com a base l'estructura argumental dels noms en català.

Cal destacar els diagnòstics Chomsky (1970), Grimshaw (1990), Picallo (1991, 1999), Alonso Ramos (2004), Peris & Taulé (2009), Borer (2013) i, especialment, Resnik (2010), relacionats tant amb la denotació dels noms com amb les propietats de l'estructura argumental. Tindrem en compte les proves següents: classe de verb de què deriva el nom, selecció de determinants, capacitat de pluralització, expressió de l'aspecte, possibilitat de modificació temporal, compatibilitat amb certs predicats, modificació amb adverbis en *-ment*, modificació amb adjectius de resultat, complement de nom com *fet* o *activitat*, paràfrasi amb clàusules substantives, possibilitat de formar part de construccions amb verbs de suport, realització de l'argument extern i realització de l'argument intern.

5.6.1 Classe de verb amb què es relaciona morfològicament

Diversos autors relacionen la classe aspectual i la valència del verb «primitiu» amb el tipus de substantiu que en resulta (Peris & Taulé, 2009). Per exemple, Picallo (1991) sosté que només els verbs transitius dinàmics permeten formar noms eventuals (alguns dels quals admeten una lectura resultativa, en funció de les condicions sintàctiques que es produeixin), mentre que els verbs inergatius (intransitius purs) i estatus només formen nominalitzacions resultatives (o amb un comportament molt semblant a les nominalitzacions resultatives) i els inacusatius formen substantius ambigus (és a dir, substantius que admeten tant la lectura eventual com la resultativa):

Intransitive nominals, unlike ergatives, are never ambiguous in Catalan. They do not have the event/process reading and always denote results (Picallo, 1991: 309).

The lexical, denotative, and syntactic properties of psych DPs suggest to us that they should be analyzed as lexical nominals. They enter D-structure categorially marked as NPs, like intransitives, non-deverbal, and active transitives (Piccolo, 1991: 311).

De la mateixa manera, Peris & Taulé (2009), intenaven provar que els verbs estatus i intransitius donen lloc gairebé sempre a noms resultatius, i els transitius i inacusatius tendeixen a formar noms amb una lectura eventual, resultativa o ambigua (en la terminologia de Peris & Taulé, *subespecificada*).

Malgrat les dades que aporten aquestes autores, considerem que aquesta prova no està exempta de problemes. En primer lloc, sembla clar que es tracta d'una prova útil només per als noms derivats (o relacionats morfològicament amb verbs), i deixa fora de l'anàlisi els substantius no deverbals (o no relacionats amb verbs). En segon lloc, cal tenir en compte que el fet que, per exemple, el 82% dels verbs estatus formen noms resultatius no significa necessàriament que no puguin formar noms eventuals —de fet, fins i tot en l'anàlisi de Peris & Taulé (2009) podríem afirmar que hi ha un 18% de verbs estatus que formen noms que poden presentar estructura eventual i que, per tant, els noms relacionats amb verbs estatus poden ser eventuals—, de la mateixa manera que no tots els noms intransitius formen necessàriament predicats resultatius. Fixem-nos en aquests exemples, en els quals podem veure noms relacionats morfològicament amb verbs intransitius purs (18) i amb verbs estatus (19) amb eventualitats:

- (19) a. No suportó més el repapieig constant del director.
b. El salt de Baumgartner va durar 4 minuts i 19 segons.
- (20) a. El seu enuig en saber la veritat no va sorprendre ningú.
b. La seva por del fracàs li causava molt problemes.

En definitiva, sembla que aquesta prova no permet, si més no de manera prou acurada, distingir els noms eventuals i noms resultatius. És per això que no prendrem en consideració aquesta prova per a la nostra anàlisi.

5.6.2 Selecció de determinants

Chomsky (1970) fa notar que un dels criteris clau per distingir els noms eventuals dels resultatius és el determinant que seleccionen. Aquest mateix criteri l'han seguit Grimshaw (1990), Picallo (1991), Peris & Taulé (2009) o Resnik (2010), entre altres autors. Tots ells proposen que els noms eventuals són definits (i, per tant, estan determinants habitualment per l'article definit), mentre que els noms resultatius admeten l'article definit, l'indefinit, numerals i demostratius. En paraules de Resnik:

Tanto Grimshaw (1990) como Picallo (1991) muestran que, en inglés y en catalán, la selección de determinante permite distinguir entre nominalizaciones resultativas y eventivas, dado que en estas últimas está restringida al artículo definido, mientras que en las resultativas la selección es más amplia. Este mismo contraste se observa en español, como señala Picallo (1999), lo cual se ve en ejemplos como los de (68):

(68) a. La/una/esta construcción azteca los dejó admirados.

b. La/*una/*esta construcción del puente en tres meses los dejó admirados.

(Resnik, 2010: 119)

Cal fer una matisació sobre el fragment anterior, i és que, si bé sembla clar que els indefinits i els numerals no són compatibles amb els noms eventuals, l'exemple (68b) de Resnik només sembla agramatical si entenem que el demostratiu té un valor dític. En canvi, si el demostratiu té un valor anafòric, la construcció és possible. És el que podem observar als exemples de (20), extrets d'un text sobre l'educació a l'escola (20a) i de les bases d'un concurs (20b) (la cursiva és nostra):

- (21) a. Amb aquesta ampliació s'afavoreix la construcció de recursos personals per afrontar situacions difícils. Al seu torn, *aquesta construcció de recursos personals, físics, intel·lectuals* [...] produeix l'efecte de transformar la persona.
- b. L'objectiu del concurs és presentar projectes empenedora a inversors [...]. *Aquesta presentació de projectes* es pot fer a través de la plataforma en línia o de reunions amb els inversors.

Segons Alexiadou (2001) i Resnik (2010), a més, el contrast en els determinants que admet cada tipus de nom és paral·lel al contrast que es pot observar entre els noms comptables i els incomptables (els noms de massa), de manera que podríem relacionar

els noms resultatiu amb els noms comptables i els eventuals amb els incomptables (de massa). Resnik (2010: 119) ho prova amb exemples com els que reproduïm, traduïts, a continuació:

- (22) a. Em va prestar la/una revista
b. Va pujar el/*un preu del petroli.

Aquesta comparació té una conseqüència immediata que d'alguna manera contradia els postulats de Chomsky (1970) i de la resta d'autors, i és que, de la mateixa manera que els noms de massa admeten més determinants i quantificadors que l'article definit, els noms eventuals —o alguns noms eventuals— també admeten altres combinacions. Resnik (2010: 119-120) ho il·lustra amb exemples com els que presentem a (15):

- (23) a. *Molt (de) comerç obre els diumenges.
b. Hi ha molt (de) comerç il·legal d'animals per part de caçadors furtius.¹⁰⁰

De fet, Grimshaw (1990) ja assenyalava que els noms d'eventualitat complexa (que en general correspondrien a les nominalitzacions eventuals) es poden construir sense determinants, com els noms incomptables (1990: 54). I, per la seva part, Sleeman & Brito (2010: 202) afirmen que «under certain conditions, the [eventive] nominal may be preceded by an indefinite determiner».

Cal assenyalar, malgrat tot, dues diferències entre els noms de massa i els eventuals. D'una banda, els noms eventuals no admeten demostratius amb valor dític, cosa que sí que és possible en el cas dels noms de massa:

- (24) a. No diguis mai «d'aquesta aigua no en beuré».

---

¹⁰⁰ Resnik (2010: 119) fa notar, però, que no totes les nominalitzacions eventuals es poden combinar amb aquests quantitatius: «No todas las nominalizaciones eventivas aceptan estos determinantes (**mucha construcción de edificios por parte de la empresa*/**mucha llegada de turistas a la estación*)». Ho justifica per les diferències aspectuals entre el nom *comerç*, que sí que admet el quantificador en qüestió, i *construcció* o *arribada*, que no l'admeten. Així, mentre que el primer nom correspon a una activitat i, per tant, constitueix una eventualitat no delimitada, els altres dos, *construcció* i *arribada*, que són una realització i un assoliment i, per tant, són eventualitats delimitades. Tal com comenta l'autora, sembla que el tret [±culminatiu] de les eventualitats és important per explicar algunes propietats de les nominalitzacions (Resnik, 2010: 120).

b. #Aquesta por del fracàs li ha fet perdre moltes oportunitats. (Només si té valor anafòric.)

I de l'altra, cal fer notar (com assenyala Resnik), que, encara que alguns noms eventuals es puguin realitzar sense determinant (com els de massa), no tots ho admeten, si més no en català o en castellà. Podríem dir que aquest tret distingeix el català i el castellà —i les altres les llengües romàniques— de l'anglès (si tenim en compte el que assenyalaven Grimshaw o Alexiadou per a l'anglès). Resnik ho explica així:

Es interesante observar que, a diferencia de otros nombres de masa, las nominalizaciones eventivas del español no pueden aparecer sin determinante en ciertos contextos sintácticos. Por ejemplo, la posición de argumento interno, disponible para nombres de masa no determinados, como se ve en (72a), aparentemente no puede ser ocupada por una nominalización “desnuda” (cf. (72b) y (72c)):

(72) a. *Trajeron vino. / Exportan periódicos. / Prometieron esfuerzo. / La noticia produjo caos.*

b. **Prometieron construcción del complejo habitacional en seis meses.*

c. **La noticia produjo destrozo de la fachada del local por los consumidores.*

(Resnik, 2010: 119-120)

En català es produeix el mateix que explica Resnik per al castellà. Així, mentre que els noms incomptables —com *aigua*, *pa* o *llet*— poden aparèixer sense determinants en una oració, els noms eventuals no ho admeten. Vegem-ho:

(25) a. Van prometre *aigua/pa/llet* per a tots els infants amb risc de desnutrició.

(26) a. *El director va prometre creació de dues noves places de lector.

b. *La notícia va produir destrucció del meu lloc de treball.

Tanmateix, com també assenyala Resnik, el fet que l'argument nominal també sigui indefinit pot afavorir l'admissibilitat de la nominalització —o de l'SD en què s'insereix la nominalització— sense determinant en la posició d'argument intern d'un verb que també admeti aquesta possibilitat en els noms incomptables:

(27) a. ? El director va prometre creació de places de lector.

b. La notícia va produir destrucció de llocs de treball.

Resnik (2010) ho explica a partir de les constatacions de Leonetti:

Queda claro, entonces, que las propiedades del argumento interno de la nominalización afectan la posibilidad de omitir el determinante de ésta. Aparentemente, la presencia del rasgo definido en el complemento se filtra a toda la proyección funcional. En este sentido, Leonetti (1999: 848) señala que la definitud del complemento del nombre eventivo “induce la definitud obligatoria de todo el SN”. Según el autor, el complemento del nombre, esencial para la interpretación eventiva en nominalizaciones transitivas, es habitualmente referencial y contribuye a la unicidad del referente, lo cual crea las condiciones que obligan al uso del determinante definido y elimina las que permiten la presencia del indefinido *un* (Resnik 2010: 121).

De fet, tant Leonetti (1991, *apud* Resnik) com Resnik (2010) fan notar que, quan el complement nominal és indefinit, també és possible que la nominalització pluralitzi o que aparegui amb un article indefinit, cosa que els dos autors relacionen amb una interpretació propera a la interpretació resultativa:

De hecho, [...] parecen posibles tanto la pluralización de la nominalización (*la noticia produjo destrozos de mercadería...*) como la presencia del indefinido (*la noticia produjo un destrozo de fachadas...*), lo cual ubicaría estos ejemplos de nominalizaciones con complementos no delimitados más cerca del límite con la interpretación resultativa (Resnik, 2010: 121).

Tot i que no acabem de veure clar que aquest tipus de complements realment permetin una interpretació del nom eventual «al límit» amb la interpretació resultativa, el que sí que sembla és que l'argument intern del nom —o de la nominalització— és fonamental per marcar-ne el caràcter culminatiu. Tal com expliquen Alexiadou, Haegeman & Stavrou (2007), si en els verbs la definitud de l'objecte determina el caràcter culminatiu de l'eventualitat, en el cas dels noms també és possible:

It is well known that the semantic nature of the object determines the telicity of the entailed event (Verkuyl 1972, 1993, 1999; Krifka 1998). Van Hout & Roeper observe similar contrasts in nominalizations. A quantized object yields a telic event, as in (95a), while a bare plural yields an atelic event, as in (95b). The compatibility with temporal modifiers such as *in an hour/for an hour* bring out this difference:

- (95) a. the destruction for the city *for hours/in an hour
b. the destruction of cities for hours/in an hour

In this respect, nominalizations behave similarly to their verbal counterparts.
(Alexiadou *et al.*, 2007: 522)

Sembla indubtable que en aquests casos la nominalització és eventual i que, per tant, podem afirmar que, quan el complement argumental és indefinit i el sintagma nominal en què es projecta la nominalització és l'argument intern d'un verb que pot estar

acompanyat de noms de massa sense determinant, els noms eventuais poden entendre's com a indefinits i, per tant, poden realitzar-se amb un ventall de determinants més ampli que el que admeten normalment (i és en aquest sentit que podem dir que llavors s'acosten als noms resultatius). És més: Resnik també observa que hi ha noms eventuais no deverbals, com *conferència*, que es poden construir amb els mateixos tipus de determinants que les nominalitzacions resultatius, ja que són noms comptables (en canvi, hi ha noms eventuais no deverbals que són incomptables, com *pànic*).¹⁰¹

En conseqüència, no sempre és possible distingir els noms eventuais dels resultatius pel tipus de determinant (per més que sigui una distinció que sí que permet discriminar alguns tipus de construccions).

5.6.3 Capacitat de pluralització

La majoria d'estudiosos, com Chomsky (1970), Grimshaw (1990), Peris & Taulé (2009) i Resnik (2010) coincideixen en la idea que les nominalitzacions eventuais no admeten la pluralització. Per exemple, segons Grimshaw, «complex event nominals do not pluralize, while result nominals do» (1990: 1990: 54):

- (28) a. *Les construccions freqüents de la personalitat per part dels infants...
b. Les construccions de fusta d'aquella zona...

Tanmateix, el plural és admissible en alguns contextos, com quan l'argument intern del nom és indefinit i el sintagma nominal (o el sintagma determinant) en què s'insereix funciona com a argument intern d'un verb com *prometre* o *produir* (és a dir, d'un verb que admeti noms de massa indeterminats com a arguments).

---

¹⁰¹ Resnik també assenyala que en el cas dels noms eventuais simples cal distingir entre els que són intrínscament de massa i els que es poden recategoritzar com a noms de massa: «Nombres eventivos que son intrínsecamente de masa son *pánico, rabia, caos, frío o hambre*. Este tipo de nombres, que aspectualmente corresponden a estados, ocurren naturalmente en contextos propios de los nombres de masa no eventivos. [...] En cambio, otros nombres eventivos, como *guerra, crisis, fiesta o receso*, son ambiguos en relación con la numerabilidad. En efecto, existen usos contables de estos nombres (*dos guerras mundiales/tres recesos por año, cada crisis/cualquier fiesta*), pero en la construcción existencial con haber pueden aparecer con determinante, en una lectura contable, o sin determinante, en una lectura de masa (*Hay (una) guerra en Irak/ (una) fiesta en el 3º*)» (2010, 121).

Vegem-ho:

- (29) a. Aquell fet va provocar manifestacions de suport per part dels sindicats.
b. ?La crisi ha produït destruccions de llocs de treball.

Picallo (1999), a diferència del que postulaven autors com Grimshaw (1990), assenyala que alguns tipus de nominalitzacions eventuais es poden realitzar com a plurals (cosa que implica que hi ha contextos en què admeten un article definit en plural). En la mateixa línia, Sleeman & Brito (2020: 204) afirmen que «process nominals can pluralize». A (29) reproduïm els exemples que ja hem presentat a l'apartat dedicat a les propostes de Picallo (veg. 3.3.4) i a (30) en presentem de nous. Vegem-ho:

- (30) a. Els assalts al Palau d'Hivern per part dels bolxevics.
b. Els bombardejos de Sarajevo per part de l'exèrcit bosnià.
c. Les cremes de llibres per part de la Inquisició.
- (31) a. La fundació va denunciar (els) incompliments del codi ètic per part de l'empresa inversora.
b. Vaig presenciar les invasions nord-americanes a l'Iraq.
c. Les visites del Papa a Israel i Palestina van ser la setmana passada.
d. Les constants exploracions lunars de la NASA preocupen l'ESA.

Alexiadou (2001), per la seva part, defensa la presència d'un SNum en el marc de l'SD que selecciona nominalitzacions eventuais. En paraules de l'autora:

The question that arises next concerns the presence of Number within process nominals of the *destruction* type, which, according to Grimshaw, do not pluralize, but do license adjectival modification. Interestingly, it can be shown that Grimshaw's claim is not correct. [...] Bierwisch (1989) observed that pluralization of nominals in German does not always bring about the result interpretation, as in examples such as *die Besteigungen der beiden Gipfel dauerten 6 Wochen* 'the climbings of two tops lasted 6 weeks', where the noun clearly has an event interpretation. Moreover, Greek nominals related to unaccusative predicates do receive an event interpretation when in the plural e.g. *i afiksis turistondi ti nihta* 'the arrivals tourists-gen all the night'. This set of data clearly shows that Grimshaw's criterion distinguishing process from result nominals in terms of the availability of plural marking does not hold (Alexiadou, 2001: 142).

Per tant, malgrat que les nominalitzacions eventuais solen realitzar-se en singular i que diversos autors han fet notar que la pluralització implica sovint una lectura resultativa dels noms que admeten els dos sentits, tampoc podem afirmar amb rotunditat que els noms eventuais no admetin mai el plural. El que sí que sembla que hem d'acceptar, però, és que en aquest cas el plural no té les mateixes implicacions que en el cas dels noms resultatius (Picallo, 1999): si en aquests darrers la pluralitat designa un conjunt d'elements, en el cas de les nominalitzacions eventuais el plural té una funció aspectual i indica la repetició de l'eventualitat (Picallo, 1999: 378).

5.6.4 Expressió de l'aspecte i del temps

En apartats anteriors hem mostrat que una de les característiques més notables dels noms eventuais és que aquests substantius tenen aspecte lèxic i que, per tant, admeten l'expressió de l'aspecte en les seves projeccions. Aquesta propietat té conseqüències relacionades no tan sols amb l'estructura argumental sinó també amb la capacitat dels noms eventuais d'admetre adjunts aspectuals i temporals —que, per a autors com Resnik (2010), són uns adjunts *especials* en el cas de les nominalitzacions. En paraules de l'autora:

En la medida en que el nombre denota un evento, puede pensarse que las propiedades aspectuales de este son parte misma de su estructura léxico-conceptual, y no meras circunstancias. En este sentido, modificadores como *frecuente*, o como *en un mes*, tienen un estatuto especial entre los adjuntos (Resnik, 2010: 109).

Així, les conseqüències del fet que els noms eventuais tinguin aspecte lèxic són, en relació amb la possibilitat d'admissió d'adjunts temporals i aspectuals, les que enumerem a continuació: admissió de modificadors adjectivals com *frequient* o *constant*, compatibilitat amb modificadors aspectuals propis dels verbs i incompatibilitat amb modificadors aspectuals nominals encapçalats per *de* (propis dels noms resultatius i dels noms eventuais simples). A més, l'aspecte també és el que permet que els noms eventuais puguin funcionar com a complements de sintagmes preposicionals i quantificadors aspectuals. A continuació presentem cadascuna d'aquestes propietats.

5.6.4.1 Combinació amb *freqüent* i *constant*

Una de les propietats dels noms eventuals que han assenyalat la major part dels estudiosos és la possibilitat de combinació d'aquests noms amb els adjectius *freqüent* i *constant*. Així, Grimshaw fa notar que aquests dos adjectius forcen una lectura eventual d'una nominalització que altrament podria ser ambigua: «[...] when they modify singular count nouns, they must be licensed by event structure, like other aspectual modifiers» (1990: 50). Resnik assenyala que la modificació del nom amb aquests adjectius fa que l'argument intern —o, més aviat, segons el que defensem en aquest treball, l'argument externalitzat— esdevingui obligatori, cosa que explica (només en part) per què aquests adjectius forcen la interpretació eventual del nom (2010: 107):

[...] el ejemplo (50a) es ambiguo entre una interpretación de proceso y una de resultado, mientras que el contraste entre (50b) y (50c) muestra que el adjetivo sólo es compatible con la lectura eventiva, dado que exige la realización obligatoria del argumento interno:

- (50) a. *La publicación es asombrosa.*
b. *La publicación frecuente de nuevos artículos es asombrosa.*
c. **La publicación frecuente es asombrosa.*

[...]

- (51) a. *el vuelo frecuente *(de los aviones) los fines de semana*
b. *La irrupción *(de Juan) durante la reunión nos sorprendió.*

(Resnik 2010: 107-108)¹⁰²

No totes les nominalitzacions eventuals ni tots els noms eventuals simples admeten, però, la modificació amb aquests dos adjectius. Tal com explica Resnik, les diferències de distribució entre aquests adjectius tenen a veure amb l'aspecte lèxic del nom que complementen.

¹⁰² De fet, en el cas dels verbs inacusatius, es tendeix a considerar que l'argument és, en realitat, un argument intern desplaçat a la posició d'argument extern per la impossibilitat del verb d'assignar cas acusatiu a aquest complement. Si això ho apliquem als noms, també hem d'entendre —com ja hem comentat i com ampliarem al capítol 6— que el tema dels noms relacionats amb verbs inacusatius —així com el pacient dels noms passivitzats— és en realitat un argument extern, cosa que implica que el que és obligatori no és l'argument intern sinó l'extern i, per tant, hem de considerar el que és obligatori quan un d'aquests adjectius modifica un nom eventual és el tema externalitzat (no l'argument intern pròpiament dit). De tota manera, el que és important en aquest cas és fer notar que aquests adjectius fan que un argument sigui obligatori (Resnik, 2010: 108) i, concretament, ha de ser un argument que en algun punt de la derivació —recordem que Resnik se situa en el marc teòric de la Morfologia Distribuïda— hagi ocupat una posició estructural interna: «Lo común al argumento interno de las nominalizaciones transitivas y al argumento externo de las nominalizaciones inergativas es la realización con un SN en caso genitivo y el hecho de que ocupan, en cierto punto de la derivación, una posición estructural interna al SN» (Resnik, 2010: 108).

En paraules de l'autora:

Entendemos que las diferencias de distribución entre *frecuente* y *constante* están relacionadas con sus propiedades aspectuales, que se reflejan en las de los nombres que seleccionan: mientras *frecuente* presupone la iteración de un evento, *constante* puede referirse tanto a la iteración como a la duración de un evento. Así, *frecuente* tampoco es compatible con todas las nominalizaciones eventivas; por ejemplo, no es fácilmente combinable con algunas realizaciones que denotan eventos cuyo desarrollo es gradual, mientras *constante* no tiene esa restricción: *el constante/*frecuente adelgazamiento de la capa de ozono, el constante/?frecuente crecimiento del empleo* (Resnik 2010: 109).

Sembla, doncs, que *constant* és compatible amb més nominalitzacions —ja que pot modificar qualsevol tipus d'esdeveniment dinàmic— que *frequient*. Amb tot, no hem localitzat nominalitzacions resultatives que admetin cap d'aquests dos modificadors, cosa que d'alguna manera indica que, si una nominalització ambigua es pot combinar amb *frequient* o *constant*, vol dir que és eventual (o que se'n força la lectura eventual).

5.6.4.2 Modificació amb adjectius de resultat

Les nominalitzacions eventuals i resultatives contrasten, segons Resnik (2010), en les possibilitats de modificació amb adjectius qualificatius relacionats amb adverbis. Així, els adjunts modals que en el domini verbal es realitzen com a adverbis en *-ment* i que en l'SD esdevenen adjectius qualificatius només són compatibles, en una configuració nominal, amb una lectura resultativa de les nominalitzacions:¹⁰³

En los ejemplos de (55), puede observarse que el adjetivo correspondiente al adverbio *sólidamente* del SV de (55a) sólo es compatible con la variante resultativa de la nominalización, como se ve en el contraste entre (55b) y (55c):

- (55) a. *la catedral construida sólidamente en concreto armado*
b. **la construcción sólida de la catedral en tres años*
c. *una construcción sólida*

(Resnik 2010: 110)

De fet, el contrast que proposa Resnik és aplicable a altres adjectius que, encara que no corresponguin a adjunts modals en una configuració verbal, tinguin a veure amb les

---

¹⁰³ Cornilescu també fa notar aquesta propietat per al romanès (2001: 470-471): «In Romanian, e-nominals and r-nominals also differ regarding the form of the adjuncts they allow. When they modify underived nouns, Romanian place/time adjuncts (PPs or AdvPs) acquire an extra preposition *de* [...]. The preposition *de* could be interpreted as a mark of adjectivization [...]. [...] only r-nominals share with underived nouns the ability to license these adjectival space/time adjuncts. Complex e-nominals exclude them».

característiques físiques dels objectes que designa un nom, com *deteriorat* (Resnik 2010), *gastat*, *ampul·lós*, *blau* (o qualsevol altre color), etc., sempre que tinguem en compte que aquests adjectius només són aplicables als substantius que designen objectes (i no pas a tots els resultatius). Vegem-ne un exemple:

- (32) a. El passeig més ample de la ciutat és el passeig Sunyer.
b. *El passeig amb els meus cosins més ample de la ciutat va ser molt agradable.

5.6.4.3 Compatibilitat amb modificadors temporals

Una altra de les proves que estableix Grimshaw (1990: 132) per distingir les nominalitzacions que ella anomena d'esdeveniment complex —que, com hem comentat, són les que per a l'autora admeten estructura argumental— de la resta és el fet que aquests substantius es comporten com els verbs amb què es relacionen morfològicament pel que fa a la combinació amb modificadors aspectuals i temporals. Així, poden estar complementats per sintagmes preposicionals com *en X temps* (en el cas de les eventualitats culminatives) o *durant dos dies* (en el cas de les eventualitats no culminatives). Així, els noms eventuais poden estar complementats per aquest tipus de modificadors, mentre que els resultatius no els admeten. Fixem-nos en aquests exemples:

- (33) a. La construcció de l'edifici en tres mesos va deixar tothom parat.
b. La declaració de l'acusada durant set hores va ser una farsa.
c. *La construcció de fusta en tres mesos era espectacular.
d. *La declaració durant set hores que tens a la taula és molt interessant.

En aquesta mateixa línia, Resnik (2010) assenyala que les nominalitzacions eventuais admeten els mateixos modificadors aspectuals i temporals que el verb corresponent, que poden ser tant els sintagmes preposicionals que acabem de veure com sintagmes nominals amb valor temporal.

Ho il·lustrem a continuació:

- (34) a. La contractació de treballadors precaris l'any passat va fer disminuir l'atur.
b. Vaig contribuir a la creació de l'empresa l'any passat.

No totes les nominalitzacions ni tots els noms eventuals simples admeten aquestes construccions perquè depenen, en bona mesura, de l'aspecte lèxic de cada nom (les eventualitats no duratives —actes i esdeveniments—, per exemple, no poden admetre modificadors realitzats com a SP_{durant} , i les no culminatives —activitats— no admeten modificadors del tipus *en X temps*). Ara bé, podem afirmar que la possibilitat de rebre complements temporals és una característica general de les nominalitzacions eventuals.

5.6.4.4 Admissió de modificadors del tipus *en* + infinitiu

La compatibilitat de les nominalitzacions eventuals i dels noms eventuals simples amb adjunts temporals realitzats com a sintagmes preposicionals com els que hem vist a l'apartat anterior es pot estendre al sintagmes preposicionals de valor temporal que introdueixen clàusules d'infinitiu. En aquests casos, l'argument extern de la nominalització —o el constituent amb el paper temàtic d'agent— controla la clàusula d'infinitiu:

- (35) a. La dimissió de la treballadora_i en PRO_i adonar-se que no la valoraven no va preocupar ningú.
b. L'abandonament del gos per part dels amos_i en PRO_i veure que no el poden cuidar demostra la irresponsabilitat d'algunes persones.
c. La seva_i tornada als entrenaments en PRO_i estar segur que no tenia cap lesió greu va alegrar l'afició.
d. *La tornada de la cançó en veure...

Com es pot observar a (35d), aquests complements no són compatibles amb nominalitzacions de resultat: com que no tenen arguments ni lliguen papers temàtics, no tenen constituents que puguin controlar el subjecte PRO de la clàusula d'infinitiu.

5.6.4.5 Modificació amb adverbis en *-ment* de valor temporal o aspectual

De la mateixa manera que les nominalitzacions eventuais admeten els mateixos modificadors temporals i aspectuals que els verbs dels quals deriven o amb els quals es relacionen morfològicament si aquests modificadors es realitzen com a SD o com a SP, Resnik (2010) fa notar que, en alguns casos, també admeten adverbis en *-ment* amb un valor temporal o aspectual. La presència de l'adverbi, a més, força la realització de l'argument «intern» del nom (o d'un argument externalitzat que ha estat intern en algun moment de la derivació, ja que també ho trobem en el cas dels noms relacionats amb verbs inacusatius):

- (36) a. La modificació *(de les condicions) periòdicament crea inseguretat.
b. La traducció *(de documents) diàriament l'ha ajudat a aprendre llengües.

5.6.4.6 Modificadors aspectuals nominals encapçalats per *de*

Si en els apartats anteriors presentàvem la possibilitat que les nominalitzacions eventuais es combinin amb modificadors temporals i aspectuals com *en X temps*, *durant X temps*, ara ens centrem en un tipus de complement que, segons Resnik, indica que un nom és resultatiu. Hem fet notar que, per a aquesta autora, els modificadors aspectuals encapçalats per *de* (per exemple, *de dos dies*, *de cinc minuts*) només són compatibles amb les nominalitzacions resultatives i amb els noms eventuais simples que indiquen esdeveniments no culminatius, malgrat que cada tipus de substantiu assigna significats diferents al complement en qüestió. Fixem-nos en els exemples següents:

- (37) a. una publicació de tres anys
b. una classe de dues hores
c. un congrés d'una setmana
d. *la publicació dels articles de tres anys (agramatical si considerem l'SP *de tres anys* com a complement del nom *publicació*)

Mentre que el modificador temporal de (37a) fa referència a l'edat de la publicació, en els casos de (37b) i (37c) el que indica el modificador temporal és la durada de l'esdeveniment (durada que, expressada com a *SP_{de}*, no és admissible si acompanya nominalitzacions eventuais del tipus *publicació*).

Precisament, el fet que aquest modificador indiqui la durada de l'esdeveniment ens fa pensar que el tret que legitima la presència del modificador temporal no és el caràcter culminatiu, tal com proposa Resnik (2010), sinó precisament la duració. De fet, això és el que explicaria que una nominalització eventual no durativa com *publicació* —que en la nostra classificació aspectual és un acte— no admeti el complement en qüestió.

Així, podem combinar aquest complement amb noms eventuais simples que Resnik considera activitats, realitzacions i estats (és a dir, que tenen el tret [+duratiu]), però no als assoliments (que són [-duratiu] però [+culminatiu]) (veg. 3.6):

- (38)
- a. un concert de dues hores
  - b. un motí d'una setmana
  - c. un boicot de dos mesos
  - d. un silenci de cinc minuts
  - e. *un accident de trenta segons

La compatibilitat d'aquests modificadors amb les nominalitzacions eventuais depèn del fet que l'esdeveniment sigui duratiu o no, i no tant del fet que sigui culminatiu o no culminatiu. Així, és possible trobar nominalitzacions eventuais amb complements temporal realitzat com a *SP_{de}* que indiquin la durada de l'esdeveniment sempre que aquestes nominalitzacions siguin duratives (és a dir, en tots els casos excepte en els actes i en els esdeveniments). Fixem-nos en els exemples següents:

- (39)
- a. Vaig presenciar l'aturada de cinc minuts per part dels treballadors.
  - b. ?La seva immersió de cinc minuts a l'oceà Àrtic va ser notícia a tot arreu.
  - c. La discussió de mitja hora que va tenir amb el director va provocar que renunciés al seu somni.
  - d. *Vaig presenciar la col·lisió de dos minuts entre tots aquells cotxes.

Per tant, tot i que Resnik identifica les nominalitzacions eventuais amb eventualitats delimitades i les resultatives amb eventualitats no delimitades (i per aquest motiu considera que els modificadors aspectuals encapçalats per *de* no es poden combinar amb nominalitzacions eventuais), no sempre es compleixen les previsions de l'autora i que, per tant, no és clar fins a quin punt podem distingir les nominalitzacions eventuais i resultatives per aquest tipus de modificador aspectual.

5.6.4.7 Complement de sintagmes preposicionals aspectuals

Resnik (2010) assenyala que sintagmes preposicionals com *al principi/començament/final de*, *a la meitat de* o *durant* normalment seleccionen noms eventuais com a complements, i a aquesta llista hi podríem afegir sintagmes sinònims als anteriors, com *en el decurs/transcurs de* o *enmig/al mig de*, a més de sintagmes com *abans/després de*. Els noms resultatius solen rebutjar aquestes construccions:

- (40) a. Vaig arribar {durant/al final de} la construcció de l'escola.
b. Vaig arribar {*durant/#al final de} la construcció de fusta. (*Al final de* és possible amb un valor locatiu.)

Aquesta prova, però, no sempre és útil per discriminar els noms eventuais i els resultatius, ja que les preposicions preses en consideració no sempre tenen el valor temporal o aspectual necessari per desfer l'ambigüïtat entre la lectura eventual i la lectura resultativa d'una nominalització. Així, mentre que podem considerar que la lectura eventual és prou clara quan la preposició que introdueix l'SP és *durant* (expressa sempre un valor temporal), no sempre és així en la resta de casos. Fixem-nos que, en català, considerem perfectament admissibles les oracions de (41), en què els noms que acompanyen els sintagmes preposicionals *al final de*, *al principi de* i *a la meitat de* són clarament resultatius. En aquests casos, les preposicions han adquirit un valor locatiu (i, per tant, s'ha perdut el significat eventual del sintagma):

- (41) a. Al final de la introducció hi ha una falta d'ortografia.
b. Al principi de la discussió hi ha un paràgraf molt confús.

c. Vaig trobar-lo dret al mig de la classe.

Aquests sintagmes preposicionals seleccionen substantius eventuais quan presenten un valor temporal (és a dir, referit a l'eventualitat que designen el nom); en canvi, seleccionen nominalitzacions resultatives o noms concrets quan tenen un valor locatiu (referit a l'espai on es poden localitzar els resultats o els objectes en qüestió). No sembla, doncs, un diagnòstic vàlid per distingir les nominalitzacions eventuais de les resultatives, ja que prèviament cal distingir el valor del sintagma preposicional mateix.

5.6.4.8 Complement de quantificadors aspectuals

A diferència de la prova anterior, un element que sí que sembla que permet distingir les nominalitzacions eventuais de les resultatives és la possibilitat que els sintagmes nominals en què es projecten complementin quantificadors aspectuals duratius del tipus de *x temps de*. Resnik assenyala que les nominalitzacions que seleccionen aquests quantificadors no poden ser ni resultatives ni delimitades:

Las nominalizaciones y los nombres eventivos que denotan eventos atéticos pueden ser complemento de un cuantificador de significado aspectual durativo [...], mientras que las nominalizaciones resultativas no aceptan esta forma de cuantificación [...]:

- (49) a. *un año de construcción*
b. *una hora de clase*
c. **un año de construcción de piedra*

[...]

Ni los nombres eventivos que denotan eventos téticos ni las nominalizaciones que derivan de verbos téticos aceptan este tipo de cuantificación: **dos minutos de accidente*, **diez minutos de llegada constante de trenes* [...].

(Resnik, 2010: 106-107)

Sembla, però, que en aquest cas el tret que marca l'admissibilitat d'aquestes construccions no és, tampoc, el caràcter culminatiu, sinó la durativitat (de fet, com assenyala Resnik, el significat dels quantificadors que proposa és duratiu). Fixem-nos que noms eventuais que Resnik considera realitzacions —i que, per tant, són culminatius— poden funcionar de complement d'aquest tipus de quantificadors. En canvi, els assoliments (si seguim, com Resnik, la classificació de les categories aspectuals de Vendler), o tant els actes com els esdeveniments (que són les eventualitats puntuals en la classificació d'Alonso Ramos) rebutgen aquestes construccions.

Vegem-ne alguns casos:

- (42) a. Panrico vol posar fi als tres mesos de vaga dels seus treballadors.
b. Tot i l'any de boicot al vi català per part dels espanyols, les cooperatives han incrementat les vendes fora de la UE.
c. Set hores de declaració cansen qualsevol.
d. un moment de plena consciència del que feia
e. *un any d'atemptat
f. *dos dies de cruixit

Els altres tipus de nominalitzacions que no poden funcionar com a complements d'aquests quantificadors són les que Alonso Ramos (2004) incorpora dins de les qualitats (*intel·ligència, elegància*), que de fet no poden combinar-se amb cap tipus de complement temporal perquè precisament són, com recorda Ramos, elements permanents o atemporals:

- (43) a. *tres anys d'intel·ligència
b. *un dia d'elegància

Podem afirmar, doncs, que els quantificadors aspectuals amb valor duratiu seleccionen com a arguments substantius eventuals no puntuals (és a dir, duratius), i rebutja tant els noms eventuals puntuals o atemporals com els noms no eventuals (nominalitzacions resultatives o noms d'objecte). Per tant, sembla una prova vàlida per distingir alguns substantius eventuals de la resta de noms (si bé no permeten distingir els noms eventuals dels resultatius).

5.6.5 Compatibilitat amb certs predicats

5.6.5.1 Selecció de predicats amb *ser* o *estar*

Resnik (2010: 83) fa notar que les propietats aspectuals dels noms varien segons si aquests noms són subjecte del verb *ser* o del verb *estar*. Així, el verb *ser*, quan té el

significat de 'tenir lloc', selecciona, com a arguments externs, noms que denotin eventualitats, i no admet noms resultatius:

- (44) a. La construcció de la carretera va ser la setmana passada.
b. La sortida dels jugadors al camp va ser a les 18 h.
c. *La construcció de fusta va ser la setmana passada.
d. *La sortida més ampla de l'estadi va ser a les 18 h.

En canvi, el verb *estar*, quan vol dir 'trobar-se', selecciona noms d'objecte i nominalitzacions resultatives (rebutja noms eventuals). Vegem-ho:

- (45) a. La construcció de fusta està al final del camí.
b. La sortida més ampla de l'estadi està en aquesta banda.
c. *La construcció de la carretera està al final del camí.
d. *La sortida dels jugadors al camp està en aquesta banda.

5.6.5.2 Construccions equatives

Una de les proves que aporta Grimshaw (1990) per distingir el que ella anomena els noms d'eventualitat complexa dels resultatius i dels noms eventuals simples és la possibilitat que aquests noms puguin aparèixer en construccions equatives (és a dir, oracions atributives simètriques, en què es pot canviar l'ordre del subjecte i l'atribut). Per a aquesta autora, només els noms resultatius admeten aquest tipus de construcció, si més no en anglès, tal com mostren aquestes oracions ((21) en els exemples que presenta Grimshaw (1990: 55)):

- (46) a. That was the assignment.
b. That was the assignment of the problem.

En català aquest fenomen es compleix només en el cas de construccions equatives en què un dels constituents és un demostratiu (cosa que estaria lligada a les possibilitats de combinació dels noms eventuals amb un demostratiu), però no en la resta de casos.

Fixem-nos en aquests exemples:

- (47) a. Aquesta és la publicació de què et vaig parlar.
b. *Aquesta és la publicació de tres articles seguits sobre el mateix tema.
c. *Aquesta és la reconstrucció de l'edifici en dos dies.
d. El problema és la publicació de tres articles seguits sobre el mateix tema.
e. El que no veig possible és la reconstrucció de l'edifici en dos dies.

Segurament aquest fenomen està estretament lligat a les possibilitats de referència anafòrica dels noms eventuais i dels resultatius. En llengües com el castellà, la referència anafòrica amb un demostratiu masculí o femení només és possible en el cas de noms resultatius, ja que els noms eventuais exigeixen un demostratiu neutre:

- (48) a. Estudió los accesos defectuosos de la estación y como estos pueden llegar a provocar accidentes.
b. Le preocupaba el acceso de este partido al poder y lo que esto supondría para la economía.

Alhora, aquest fenomen té a veure amb els determinants que es poden combinar amb cada tipus de nom: encara que hem dit que no sempre podem distingir els noms eventuais dels resultatius pel tipus de determinant, sí que és cert que és relativament poc freqüent que els noms eventuais es combinin amb indefinits o quantitius. Precisament les oracions equatives en què un dels constituents és pertany a aquestes categories, com trobàvem en el cas dels demostratius, només admeten nominalitzacions resultatives (en aquest cas, a més, la no admissió té a veure amb les possibilitats de pluralització):

- (49) a. Diverses són les entrades de l'estació.
b. Alguna (d'aquestes) deu ser l'entrada per on has de passar.
c. *Alguna (d'aquestes) és l'entrada dels futbolistes al camp. (Només seria admissible amb una lectura no equativa, en què els referents de cada constituent fossin diferents.)

En qualsevol cas, podríem reformular la prova i considerar que el que caracteritza les nominalitzacions resultatives respecte a les nominalitzacions eventuais és la compatibilitat amb construccions equatives en què un dels constituents és un demostratiu, un indefinit o un quantitatiu.

5.6.5.3 Predicats d'avaluació com *ser inexacte, inconsistent*

Segons Picallo (1991), hi ha dades que demostren que les nominalitzacions eventuais no admeten predicats d'avaluació com *ser inexacte* o *ser inconsistent* (als quals podríem afegir predicats com *ser exacte, consistent, (im)precís, (in)adequat* o *(in)admissible*, per exemple) a que aquests predicats sempre seleccionen nominalitzacions resultatives. D'alguna manera és el que podem observar a (50):

- (50) a. La definició que m'acabes de llegir és {inexacta/imprecisa/inadequada}.
- b. *La definició dels objectius del curs durant l'últim Consell de Departament és {inadequada/imprecisa/inadmissible}.

Amb tot, Resnik (2020: 104-105) fa notar que aquesta prova només és vàlida parcialment: d'una banda, els noms eventuais no deverbals poden ser subjectes d'aquests predicats (*la classe que acaba d'impartir és inconsistent*), i, de l'altra, el nombre de noms a què es pot aplicar un predicat com *ser inexacte/inconsistent* és relativament reduït. És més: hi ha nominalitzacions deverbals d'interpretació clarament eventual que admeten el predicat en qüestió. Fixem-nos en els exemples següents:

- (51) a. El plantejament de l'assignatura per part del professor és inadequat.
- b. La fugida del país per part del president corrupte és inadmissible.

Per tant, no podem considerar aquest diagnòstic com a vàlid per a la discriminació de predicats eventuais i resultatius en tots els casos.

5.6.5.4 Subjecte dels verbs *valdre* i *enviar*

Per a Picallo (1991), predicats com *valdre* (només en el sentit de (52a)) o *enviar* sempre seleccionen nominalitzacions resultatives, ja sigui com a argument extern o com a argument intern. Per a Picallo, doncs, aquests verbs són incompatibles amb SD passius, que ella assimila als noms eventuals. L'autora ho exemplifica així (1991: 294):

- (52) a. Les observacions de Ramón y Cajal de l'estructura neuronal li van valer el Premi Nobel.
b. L'avaluació de la comissió dels resultats de l'enquesta es va enviar a tothom.

Amb tot, com en el cas anterior, hi ha alguns problemes relacionats amb els predicats proposats. En primer lloc, el verb *enviar*, que sí que ha de seleccionar sempre nominalitzacions resultatives i substantius d'objecte com a arguments interns —les eventualitats, conceptualment, no es poden enviar—, només es pot combinar amb un conjunt limitat de nominalitzacions, que són les que designen objectes i resultats que podem concebre, des d'un punt de vista pragmàtic, com a susceptibles de ser enviats (tant físicament com en sentit figurat):

- (53) a. La publicació s'enviava a tothom que hi estigués subscrit.
b. #?Aquella construcció de fusta es va enviar al MOMA.
c. #Els coneixements s'enviaven a...

En segon lloc, el predicat que presenta Picallo amb el verb *valdre* segurament descarta l'alternant passiu de l'SD en què es projecten algunes nominalitzacions eventuals perquè en aquests casos l'argument intern de la nominalització s'externalitza i l'agent es reprèn com a adjunt, cosa que impedeix que pugui actuar com a referent del pronom datiu del predicat (que agafa com a referent l'argument extern de la nominalització, encara que no es realitzi fonològicament). Ara bé, com podem veure a (53), hi ha nominalitzacions amb una lectura eventual que admeten aquest mateix tipus de predicat. És més: aquest fenomen ens permet constatar que passivitat i eventualitat

no mantenen, en el domini nominal, una relació tan directa com la que postula Picallo. Fixem-nos en aquests exemples:

- (54) a. El desenvolupament, en només nou mesos d'investigació, d'un nou sistema de radioteràpia li va valdre el Premi Nobel de Medicina.
b. El seu estudi constant de tot el que tenia a veure amb la llengua li va valdre el Premi Nacional de les Lletres Catalanes.
c. La conferència que va donar al Col·loqui i que va durar dues hores ben bones li va valdre el reconeixement de tot l'àmbit acadèmic.

En conclusió, no podem considerar aquest element com un diagnòstic efectiu per distingir les nominalitzacions eventuais i les resultatives.

5.6.5.5 Argument intern de *presenciar*

El verb *presenciar* selecciona, com a argument intern, sintagmes nominals que denoten esdeveniments (Resnik, 2010). A aquest verb n'hi podríem afegir altres, com *seguir* (en el sentit de 'realitzar un seguiment') o *assistir* ('estar present'):

- (55) a. Vaig {presenciar/seguir amb interès} la construcció de l'ajuntament.
b. Vam assistir a la presentació del llibre.
c. *Vaig {presenciar/seguir amb interès} la construcció de fusta.
d. *Vam assistir a una presentació en Power Point.

5.6.5.6 Predicats aspectuals i esdevenimentals

Tot i que Picallo (1991) fa notar que els verbs com *començar*, *acabar*, *durar*, *ocórrer*, *tenir lloc* o *succeir*, quan formen predicats aspectuals i esdevenimentals, poden seleccionar tant noms eventuais com resultatius —que ella identifica amb els noms simples i amb els noms deverbals quan es realitzen com a construccions actives—, actualment hi ha consens (Picallo 1999, Bosque 1999, Peris & Taulé 2009 i Resnik

2010, entre altres autors) en la idea que aquests verbs tendeixen a seleccionar com a subjecte nominalitzacions eventivals i noms eventivals simples, si més no en castellà:

[...] los verbos aspectuales (como *empezar*, *terminar* o *durar*) y los verbos de acaecimiento (como *suced**er*, *ocurrir*, *tener lugar* o *ser*, en el uso ya considerado en §3.4.1) seleccionan como sujeto nominalizaciones eventivas o nombres eventivos simples. [...] los nombres resultativos, sean derivados o simples, no ocurren en estos contextos:

- (40) a. *La construcción/demolición del edificio empezó a las 10.*
b. *La conferencia/película empezó a las 10.*
c. **La construcción de piedra empezó a las 10.*
d. **La conferencia impresa a dos columnas empezó a las 10.*

(Resnik, 2010: 103)

No totes les accepcions dels verbs enumerats serveixen com a diagnòstic en aquest cas: si bé els verbs aspectuals com *començar*, *acabar* o *durar* tenen usos i accepcions amb els quals només seleccionen, com a subjectes, substantius eventivals (és el que presentem a (56)), també tenen usos amb què admeten una lectura resultativa de la nominalització (és el que mostrem a (57)), fins i tot quan els complements dels verbs presenten modificadors aspectuals o temporals:

- (56) a. La invasió nord-americana de l'Iraq va {tenir lloc/començar} l'any 2003.
b. La conferència sobre Vinyoli va durar una mica més d'una hora.
c. La publicació de les obres completes de Fabra va començar l'any 2002 i (es) va acabar l'any 2013.
d. L'accident del tren de Santiago va succeir el 24 de juliol de 2013.

- (57) a. En el nostre calendari, els anys comencen el dia 1 de gener
b. La publicació periòdica en què escrivien tots aquests autors només va durar vuit anys.

Tanmateix, aquests darrers usos es distingeixen clarament dels primers perquè en aquells casos l'eventualitat del verb entronca amb la del nom (és a dir, el verb indica alguna cosa respecte a alguna característica de l'eventualitat nominal) i per tant no impedeixen que puguem considerar que els verbs aspectuals i esdevenimentals tendeixen a seleccionar noms amb estructura eventual com a subjectes.

5.6.6 Compatibilitat amb predicats secundaris

Segons Leonetti & Escandell (1991), un altre dels factors que permeten distingir les lectures eventual i resultativa d'algunes nominalitzacions —i, per tant, legitimar el caràcter argumental dels seus complements— és la capacitat de combinació amb adjectius predicatius que modifiquin el tema o bé l'agent (o l'experimentador) de la nominalització (i que introdueixin una predicació secundària). Tot i que es pot considerar que els complements predicatius s'adjunten amb facilitat tant a noms eventuals com a noms resultatius (Leonetti & Escandell, 1991: 436-437), en el cas dels noms resultatius el predicatiu només és admissible si fa referència a l'agent (o a l'autor) de la nominalització, però no al complement que seria assimilable al tema. En paraules dels autors:

La presencia de predicativos referidos al tema se permite sólo cuando el núcleo denota un acontecimiento [...] pero no en el caso contrario (es decir, si el núcleo designa un objeto que es resultado de un proceso). En cambio, los CCPP orientados hacia el experimentador o el agente son aceptables incluso con nombres de resultado (Leonetti & Escandell, 1991: 436).

Observem aquestes oracions (extretes en part de Leonetti & Escandell, 1991: 435-436):

- (58) a. Vaig presenciar l'atac dels rebels *furiosos* a la seu del govern
b. Vaig observar el passeig de l'Aina *descalça* pel parc.
c. La compra dels cotxes revisats es produirà demà.
- (59) a. Algunes traduccions de la Mercè *inspirada* són fantàstiques.
b. *aquestes compres dels cotxes *revisats*

A més, els noms eventuals permeten que l'argument extern de la predicació secundària sigui buit, cosa que és admissible en el cas dels noms resultatius. Fixem-nos en aquests exemples (el predicatiu està en cursiva), que extraiem de Leonetti & Escandell (1991: 436-437):

- (60) a. [_{DP} La [_t]_i proclamació dels resultats *borratxo*_{i/*j}] li costarà el càrrec.

- b. [DP La [*t*]_i presentació *mal afaitat*_i davant del capità] és motiu de sanció.
- c. Les presentacions (**mal afaitat(s)*) davant del capità són imperdonables.

Aquesta possibilitat, a més, reforça la nostra idea que, en realitat, els complements que són obligatoris en el cas dels noms eventuais no són els arguments interns (com proposen Grimshaw o Picallo), sinó els externs (o externalitzats), que, si no són explícits, s'han de considerar buits (de la mateixa manera que els subjectes oracionals).¹⁰⁴

Podem dir, doncs, que els noms eventuais en general permeten la presència d'un adjectiu predicatiu que funcioni com a predicat secundari (característica que, a més, els complements d'aquests noms són veritables arguments), mentre que en els substantius resultatius aquesta possibilitat resulta menys natural i, a més, està limitada als complements que tinguin una interpretació assimilable a l'agent, sempre que no siguin implícits.

5.6.7 Paràfrasi amb clàusules substantives

Tal com recorda Resnik, les nominalitzacions de procés es poden parafrasejar amb una oració subordinada substantiva amb el verb primitiu de la nominalització (o amb el verb relacionat morfològicament amb la nominalització) com a nucli verbal, mentre que les nominalitzacions de resultat no ho permeten:

- (61) a. La construcció d'aquestes cases en tan poc temps va ser molt problemàtica.
- b. Que es construïssin aquestes cases en tan poc temps va ser molt problemàtic.
- c. La construcció més alta del barri és aquella.
- d. *Que es construís més alta del barri és aquella.

Tot i que és cert que no tots els noms eventuais són deverbals (ni estan relacionats morfològicament amb un verb) i que, per tant, no sempre podem parafrasejar els

---

¹⁰⁴ Això també implica, com hem vist, que en el cas dels noms sí que es compleix el principi de predicació de Rothstein (a diferència del que proposen Giorgi & Longobardi).

sintagmes nominals en qüestió mitjançant subordinades substantives amb un verb principal relacionat morfològicament amb el nucli nominal que pretenem analitzar (és el cas, per exemple, dels sintagmes nominals entre claus a *{La catàstrofe/El terratrèmol/El tsunami} del Japó va produir centenars de morts*). Ara bé, sembla una prova vàlida per distingir nominalitzacions eventuales i resultatives.

5.6.8 Complement de *fet*, *activitat*, *procés*

Els noms eventuales, segons explica Resnik (2010: 81) poden complementar noms com *fet*, *procés* o *activitat*, que, al cap i a la fi, són hiperònims equivalents, en part, als tipus semàntics associats a aquests noms (corresponen a les categories de l'aspecte lèxic). Segurament, a aquesta llista hi hauríem d'afegir la majoria dels altres noms que proposava Alonso Ramos: *estat*, *acte*, *acció*, *esdeveniment*. Fixem-nos en aquests exemples:¹⁰⁵

- (62) a. L'alegria constant del Joan em posa nerviosa.
b. L'estat d'alegria constant del Guillem em posa nerviosa.
c. Les alegries i les penes formen part de la vida.
d. *L'estat de les alegries i les penes forma part de la vida.
- (63) a. L'entrada dels trens a l'estació és molt sorollosa.
b. El procés {de l'entrada / d'entrada} dels trens a l'estació és molt sorollós.
c. L'entrada de l'estació s'haurà de reconstruir.
d. *El procés {de l'entrada/ d'entrada} de l'estació s'haurà de reconstruir.
- (64) a. L'atac governamental als rebels va durar cinc dies.
b. L'acció de l'atac governamental als rebels va durar cinc dies.
c. Va patir un atac de nervis.
d. *Va patir l'acció de l'atac de nervis.

---

¹⁰⁵ Hem exclòs el substantiu *qualitat* d'aquesta llista perquè no sembla que pugui acompanyar noms d'aquestes característiques:

- (1) a. La consciència del Pau de les seves capacitats l'ha ajudat a progressar.
b. *La qualitat de consciència constant...

- (65) a. Vaig assistir a la classe del Francesc sobre la prevenció de lesions en nens i adolescents.
b. Vaig assistir a l'activitat de la classe del Francesc sobre la prevenció de lesions en nens i adolescents.
c. La classe estava plena.
d. *L'activitat de la classe estava plena.

5.6.9 Referència anafòrica amb *això*

Un últim element que permet distingir, pel que fa a la denotació, un nom eventual d'una nominalització resultativa és la possibilitat de reprendre el sintagma nominal (o el sintagma determinant) en què es projecta mitjançant el pronom neutre *això*: només els noms eventuais admeten la substitució. Com en el cas de la primera prova, però, no tots els noms eventuais compleixen aquest requisit. Com demostra Resnik (2010), en aquest cas els noms no eventuais es comporten com els resultatius en aquest sentit, ja que no admeten la substitució:

- (66) a. Vaig seguir amb interès la construcció de l'edifici i tot el que *això* va comportar.
b. Va parlar de l'entrada dels comunistes al govern i del que *això* va significar.
c. Estudia aquesta construcció romana. *Això té molt de valor actualment.
d. Vigilava l'entrada del govern. *Això és a la plaça de Sant Jaume.
- (67) a. Vaig assistir a la conferència de Chomsky. *Això va ser a les 10 h.
b. Vaig veure l'accident d'aquells dos cotxes. *Això va passar a la T-11.

El que sí que sembla que permetria distingir els noms eventuais dels resultatius és una prova molt vinculada a la segona que hem presentat, però que implicaria, com aquesta darrera, una substitució: l'ús d'un sintagma format per un demostratiu i l'hiperònim corresponent a cada classe semàntica per substituir el nom en qüestió. Així, els noms eventuais —deverbals o no deverbals— admetrien ser substituïts per un SD

consistent en un demostratiu i un nom com *acte*, *procés*, *esdeveniment*, *acció*, *activitat*, *estat* o *fet*, mentre que els noms resultatius no permeten aquesta substitució:

- (68) a. La construcció de l'edifici va ser molt lenta. {Aquest procés/Aquest fet/Aquesta activitat} va durar més d'un any.
b. Vaig assistir la conferència de Chomsky. {Aquest acte/Aquesta activitat} va tenir lloc a les 10 h.
c. He vist la construcció que em deies. *Aquest {procés/fet} és espectacular.

5.6.10 Síntesi

Els diagnòstics observats fins ara ens han permès seleccionar els trets que creiem que distingeixen, tant des d'un punt de vista denotatiu com pel que fa a les propietats dels sintagmes en què es projecten, els noms eventuals i els noms resultatius.

A la taula 3 presentem totes les proves que acabem d'exposar per poder apreciar de forma sintètica quins trets singularitzen els noms eventuals respecte als resultatius. Si observem els resultats de la taula, doncs, haurem de considerar que els noms eventuals són els que presenten les característiques següents —si bé no tots els noms les compleixen sempre:

1. Només poden pluralitzar si l'argument del nom és indefinit i el nom s'insereix en un SD que funciona com a argument de *prometre* o *produir*, o bé si el plural té un sentit iteratiu i no de col·lectivitat.
2. Admeten la modificació amb *freqüent* i *constant*.
3. Són compatibles amb els adverbis en *-ment* de valor temporal.
4. Poden funcionar com a complement de quantificadors aspectuals.
5. Seleccionen predicats amb *ser* ('tenir lloc').
6. Rebutgen els predicats amb *estar*.
7. Poden formar part de predicats aspectuals i esdevenimentals.
8. Es poden parafrasejar amb clàusules substantives.
9. Poden funcionar com a complement dels noms *fet*, *activitat* o *procés*.
10. Admeten la referència anafòrica amb *això*.

11. No són compatibles amb adjectius de resultat.
12. No poden funcionar com a subjecte d'*enviar*.
13. Admeten la modificació amb clàusules temporals (*en* + infinitiu).
14. Poden funcionar com a argument intern del verb *presenciar*.

Taula 3. Diagnòstics relacionats amb la distinció entre noms eventuals i resultatius

Diagnòstic	Noms eventuals	Noms resultatius
1. <i>Relació amb verbs transitius</i>	Sí	Sí
2. <i>Relació amb verbs intransitius i estatus</i>	Sí	Sí
3. <i>Article definit</i>	Sí	Sí
4. <i>Indefinits i numerals</i>	Només si l'argument intern del nom és indefinit	Sí
5. <i>Demostratius</i>	Només quan té un sentit anafòric	Sí
6. <i>Pluralització</i>	En dos casos: 1. Si l'argument del nom és indefinit i el nom és argument intern de <i>prometre</i> o <i>produir</i> 2. Si té un sentit iteratiu (aspectual) i no de pluralitat.	Sí
7. <i>Modificació amb freqüent i constant</i>	Sí	No
8. <i>Modificació amb adjectius de resultat</i>	No	Sí
9. <i>Modificadors temporals (en/durant X temps)</i>	Sí	No
10. <i>Modificació amb la clàusula temporal en + infinitiu</i>	Sí	No
11. <i>Modificació amb adverbis en -ment</i>	Sí	No
12. <i>Modificadors aspectuals nominals encapçalats per de</i>	Sí	Sí

13. <i>Complement de sintagmes preposicionals com al principi/final de, durant</i>	Sí, amb valor temporal	Sí, amb valor locatiu
14. <i>Complement de quantificadors aspectuals</i>	Sí	No
15. <i>Selecció de predicats amb ser ('tenir lloc')</i>	Sí	No
16. <i>Selecció de predicats amb estar</i>	No	Sí
17. <i>Construccions equatives</i>	Sí, excepte si l'altre constituent és un pronom demostratiu, un indefinit o un numeral	Sí
18. <i>Predicats d'avaluació amb ser inexacte/inconsistent</i>	Sí	Sí
19. <i>Subjecte de valdre</i>	Sí	Sí
20. <i>Subjecte d'enviar</i>	No	Sí (amb alguna limitació)
21. <i>Argument intern de presenciar</i>	Sí	No
22. <i>Predicats aspectuals i esdevenimentals</i>	Sí	No
23. <i>Compatibilitat amb predicats secundaris</i>	Sí	Sí, però amb limitacions
24. <i>Paràfrasi amb clàusules substantives</i>	Sí	No
25. <i>Complement de fet, activitat, procés</i>	Sí	No
26. <i>Referència anafòrica amb això</i>	Sí	No

En aquesta taula (i als apartats anteriors), però, no es tenen en compte altres diagnòstics, relacionats amb les propietats dels complements dels diferents tipus de nominalitzacions, unes propietats que, segons diversos autors, també poden contribuir a distingir els noms eventuals dels resultatius —o, si més no, a explicar-ne les diferències.

A continuació presentarem quines són aquestes propietats, tot i que les veurem amb més detall al capítol 6.

5.6.11 Altres propietats dels arguments nominals

Si en els apartats anteriors hem mostrat els trets que permeten distingir les nominalitzacions eventuals i resultatives, en aquest punt veurem algunes de les propietats que presenten els complements de cadascun d'aquest tipus de noms, propietats que han estat assenyalades per diversos autors, com Bonet & Solà (1986), Picallo (1991), Badia (2002), Peris & Taulé (2009), Resnik (2010) o Borer (2013).

Pel que fa als arguments externs, per exemple, Picallo (1991) assenyala que en els noms eventuals els constituents que correspondrien, en una configuració verbal, a l'argument extern —agent, causa— sempre es manifesten com a adjunts realitzats com a SP_{per} (*part de*), ja que assimila les nominalitzacions eventuals a les construccions passives, amb un agent que no es pot realitzar com a argument i que s'ha de recuperar com a adjunt. En canvi, si el complement agentiu es realitza com a SP_{de} , com a adjectiu relacional o com a possessiu, el nom és actiu i, per tant, resultatiu (cosa que impedeix que el nom tingui una estructura argumental com la dels noms eventuals). En aquesta mateixa línia, Peris & Taulé afirmen que la distribució dels sintagmes preposicionals que s'interpreten com a agent o causa d'un nom deverbal és complementària entre les denotacions eventual i resultativa: per a elles, mentre que les preposicions *de* i *entre* es relacionen sempre amb nominalitzacions resultatives, les preposicions *per* o la locució *per part de* sempre realitzen els complements agentius de les nominalitzacions deverbals. Aquest supòsit també el comparteix, en part, Resnik, per a qui la realització de l'agent com a *per* o com a *per part de* és clau en la distinció entre les nominalitzacions eventuals i les resultatives, tot i que no ho és entre els noms eventuals i resultatius en la mesura que les noms eventuals no deverbals no admeten, en principi, la realització de l'agent com a SP_{per} (*part de*). Amb tot, nosaltres creiem que és possible trobar nominalitzacions amb un complement agentiu realitzat com a SP_{de} que tinguin una lectura eventual. De fet, Bosque & Gutiérrez-Rexach (2009), així com Badia (1994, 2002) admeten aquesta possibilitat. Ho il·lustrem a continuació:

- (69) a. La discussió de la Pilar i el Josep durant més 10 minuts va fer bullir les xarxes socials.
b. L'atac intencionat del Robert a la bona fe del Jordi va durar tota la reunió.

De fet, aquest no és l'únic desacord relacionat amb la realització dels complements nominals. Així, Giorgi & Longobardi (1991) també descarten, com a realització de l'argument intern, els adjectius relacionals, que tant Badia (1994, 2002) com Bosque & Gutiérrez-Rexach incorporen com a possibles. Per una altra part, Picallo admet com a realització del possessiu un complement argumental del nom, mentre que altres, com Grimshaw (1990), consideren que corresponen a «adjunts argumentals».

Amb relació als complements interns, diversos autors han posat de manifest la suposada obligatorietat de l'argument intern. De fet, la raó subjacent a la distinció que estableix Grimshaw entre les nominalitzacions d'eventualitat complexa i les d'eventualitat simple rau senzillament en aquest factor, de manera que per a l'autora només es pot parlar de veritable estructura argumental quan la realització de l'argument intern de la nominalització és obligatòria. Amb tot, hi ha proves d'eventualitat de les que acabem de presentar que mostren que la presència de l'argument intern no sempre és imprescindible, cosa que introdueix un altre element de desacord en la teoria sobre l'estructura argumental de les nominalitzacions.

Tot plegat, al cap i a la fi, és el nucli central de la recerca que duem a terme amb aquest treball, i és per aquesta raó que tractarem tots aquests temes més endavant i amb molt més detall.

5.7 Recapitulació

En aquest capítol hem vist les propietats dels noms eventuals i les raons per les quals podem postular que es distingeixen dels noms resultatius en el fet que admeten arguments i que presenten propietats similars a les dels verbs.

Al capítol següent veurem amb més detall com inserim els diferents tipus de complements en aquesta anàlisi, així com la descripció de les possibilitats de realització dels arguments nominals en català. Primer caracteritzarem els arguments externs i externalitzats, explicarem quines diferències presenten i veurem com es poden materialitzar en català. A continuació, farem una descripció dels diferents tipus d'arguments interns, que distingirem segons si són arguments interns directes (corresponents al complement directe verbal) o arguments interns indirectes i oblics. Finalment, observarem per què, malgrat el que acabem d'exposar, hi ha noms no eventuals que admeten complements assimilables als arguments dels noms eventuals i observarem com es poden realitzar.

Tot plegat ens haurà de servir per poder donar resposta a les preguntes que ens hem formulat en aquesta tesi i que han de permetre donar compte de l'estructura argumental dels noms en català.

6. Estudi teoricodescriptiu dels arguments nominals en català (II): nombre, forma i patrons de regularitat

---

6.1 Introducció

En aquest capítol descriurem com es manifesten els arguments dels noms en català i intentarem definir patrons de regularitat que expliquin la influència de la distinció entre els noms eventuals i els noms resultatius sobre la materialització dels complements dels noms en català. Per fer-ho, tindrem en compte diversos factors que en general sembla que afecten l'estructura argumental dels verbs i que, considerant els paral·lelismes que aquesta categoria sintàctica presenta respecte als noms, creiem que també poden condicionar sobre la realització dels arguments dels noms.

1. *El nombre d'arguments realitzats*

El fet que un nom sigui transitiu o intransitiu i que es projecti en un sintagma amb un argument realitzat o amb més d'un condiciona la forma dels arguments. Per exemple, les llengües romàniques no solen admetre, com a complements argumentals d'un mateix nom eventual (sobretot si és una acció o un acte), dos sintagmes realitzats com a genitiu (SP_{de}), motiu pel qual es recorre a dues opcions: o bé el nom s'insereix en una construcció passiva (1*b* i *d*) o bé un dels dos arguments es realitza com a possessiu o com a SP introduït per una altra preposició (2*b* i *d*, respectivament). Fixem-nos-hi:

- (1) a. *La realització de l'empresa del projecte permetrà crear llocs de treball.
b. La realització del projecte per part de l'empresa permetrà crear llocs de treball.
c. *L'enderrocament d'operaris de l'Ajuntament de l'antic hospital tindrà lloc demà al matí.

d. L'enderrocament de l'antic hospital per part d'operaris de l'Ajuntament tindrà lloc demà al matí.

- (2)
- a. *El reconeixement de l'acusat de la veritat va sorprendre tothom.
  - b. El seu reconeixement de la veritat va sorprendre tothom.
  - c. *Algú va enregistrar l'agressió de la policia d'aquells manifestants.
  - d. Algú va enregistrar l'agressió de la policia a aquells manifestants.

2. *La graella temàtica*

Els papers temàtics que requereixi cada nom eventual poden determinar el règim preposicional dels arguments. Així, un agent es realitzarà com a genitiu (3a), com a adjectiu relacional (3b) o com a possessiu (3c) si és argument, o bé com a SP_{per part de} (3d) si es recupera com a adjunt:

- (3)
- a. Vaig presenciar l'atac *d'aquell grup xenòfob* a un grup de nouvinguts.
  - b. Durant el debat *parlamentari* sobre la nova Llei d'enjudiciament criminal no es va fer cap referència a la transposició de la Directiva 2010/64/UE.
  - c. Tothom esperava la *seva* dimissió del càrrec.
  - d. La colonització de l'Àfrica *per part dels europeus* va tenir lloc al segle XIX.

Tant el tema com el pacient tendeixen a realitzar-se principalment com a genitius (4a i b), però també poden ser possessius (4c), adjectius relacionals (4d) o clítics (4e):¹⁰⁶

- (4)
- a. La identificació *de la mostra dubitada* em va ocupar tot el matí.
  - b. L'alletament matern *del fill* pot durar fins que la mare vulgui.
  - c. La *seva* arribada ens va alegrar a tots.
  - d. La reforma *educativa* de l'actual govern no tirarà endavant.
  - e. *En* vaig presenciar la invasió.

---

¹⁰⁶ Com que més endavant tornarem a parlar d'aquest tema, de moment hem deixat de banda els condicionants de cada realització i les «irregularitats».

En canvi, un beneficiari o meta es realitzarà en principi com a SP_a (datiu indirecte):

- (5) a. Després de la donació dels llibres *a la biblioteca*, el despatx li va quedar buit.
- b. Vaig presenciar la seva telefonada *a l'agència de viatges*, i puc assegurar que va mantenir un to adequat durant tota la conversa.

3. *L'aspecte*

Tot i que Badia (1994) afirma que d'una banda no sembla que l'aspecte pugui arribar ser realment determinant a l'hora d'explicar la materialització dels complements argumentals dels noms, també relaciona els noms estatus amb un tipus de realització lleugerament diferent de la dels noms dinàmics, cosa que indica que d'alguna manera l'aspecte influeix, per a ell, sobre com es manifesten els arguments nominals en català. A més, en el marc de la complementació verbal, Levin & Rappaport Hovav (2005) han estudiat com la classificació semanticoaspectual afecta la valència argumental i la realització d'alguns complements.

En aquest sentit, per analitzar cadascun dels arguments nominals partirem d'una classificació aspectual dels substantius analitzats. Concretament, ens basem en una classificació aspectual semblant a la d'Alonso Ramos (2004), que distingeix classes de nom segons la volució, la duració, el caràcter culminatiu i la permanència (que en realitat només afecta la distinció dels estats). Tornem a reproduir, aquí, la classificació que ja hem presentat, tot i que aquest cop mostrem en taules diferents les eventualitats dinàmiques i les estàtiques i hi afegim els noms que hem pres en consideració per a l'anàlisi, uns substantius que hem extret de les llistes d'exemples de Rull (2007), dels noms no deverbals que proposa Resnik (2010) i dels substantius que té en compte Fullana en el seu estudi sobre els noms psicològics (1994). Tot i que un mateix nom podria rebre més d'una interpretació aspectual segons el tipus de complements que admet o segons el context —com passa en l'àmbit de l'aspecte verbal— considerem que aquesta classificació és prou adequada per al nostre estudi.¹⁰⁷

---

¹⁰⁷ Com se sap, hi ha verbs l'aspecte dels quals depèn de la realització dels arguments: així, *cantar* és una activitat en la realització absoluta, però una acció si el tema es materialitza (*cantar una cançó*).

Taula 4. Classificació aspectual dels noms eventuals en català (I): estats i qualitats

NOMS ESTATIUS	
no volitius, duratius, no culminatius	
permanents	no permanents
QUALITATS	ESTATS
<i>abundor</i> <i>adaptabilitat</i> <i>amabilitat</i> <i>apocament</i> <i>aptitud</i> <i>complicitat</i> <i>dret</i> <i>practicitat</i>	<i>admiració</i> <i>alegrança</i> <i>amoïnament</i> <i>amor</i> <i>atabalament</i> <i>atracció</i> ¹⁰⁸ <i>avorriment</i> <i>cansament</i> <i>capficament</i> <i>colpiment</i> <i>commoció</i> <i>complaença</i> <i>coneixement</i> <i>decaïment</i> <i>deixondiment</i> <i>delectació</i> <i>delectança</i> <i>desanimació</i> <i>desesper</i> <i>desesperació</i> <i>desesperança</i> <i>desil·lusió</i> <i>embadaliment</i> <i>encaparrament</i> <i>enervament</i> <i>enuig</i> <i>enveja</i> <i>esgarrifor</i> <i>esglaiament</i> <i>espaordiment</i> <i>estima</i> <i>esverament</i> <i>fascinació</i> <i>frisor</i> <i>il·lusió</i> <i>indignació</i> <i>interès</i> <i>odi</i> <i>passió</i> <i>patiment</i> <i>por</i> <i>satisfacció</i> <i>temor</i>

¹⁰⁸ Considerarem que el significat bàsic és el psicològic.

Taula 5. Classificació aspectual dels noms eventuals en català (II): activitats, accions, actes, esdeveniments i processos¹⁰⁹

NOMS EVENTUALS DINÀMICS				
Volitius			no volitius	
duratius		no duratius	no duratius	duratius
no culminatius	culminatius	culminatius	culminatius	culminatius
ACTIVITATS ¹¹⁰	ACCIONS	ACTES	ESDEVENIMENTS	PROCESSOS
<i>acompanyament</i>	<i>afavoriment</i>	<i>absorció</i>	<i>aclapament</i>	<i>abaixament</i>
<i>agraïment</i>	<i>agressió</i>	<i>aconseguint</i>	<i>alarma</i>	<i>aclariment</i>
<i>arbitratge</i>	<i>anada</i>	<i>acusació</i>	<i>alliberament</i>	<i>acreixement</i>
<i>bramadissa</i>	<i>anàlisi</i>	<i>adhesió</i>	<i>al·lucinació</i>	<i>adormiment</i>
<i>clam</i>	<i>arreplegadissa</i>	<i>adjunció</i>	<i>col·lisió</i>	<i>afebliment</i>
<i>clamadissa</i>	<i>ascensió</i>	<i>admissió</i>	<i>confusió</i>	<i>afluïxament</i>
<i>clamor</i>	<i>atac</i>	<i>adopció</i>	<i>decepció</i>	<i>alegament</i>
<i>comportament</i>	<i>beurim</i>	<i>agermanament</i>	<i>encantació</i>	<i>alleugeriment</i>
<i>comunicació</i>	<i>blindatge</i>	<i>al·lusió</i>	<i>enervació</i>	<i>alleujament</i>
<i>conducció</i>	<i>cobriment</i>	<i>annexió</i>	<i>naixement</i>	<i>allunyament</i>
<i>discussió</i>	<i>cohibició</i>	<i>arribada</i>	<i>repercussió</i>	<i>aprofundiment</i>
<i>diversió</i>	<i>consolació</i>	<i>blasfèmia</i>	<i>revifalla</i>	<i>apropament</i>
<i>divertició</i>	<i>construcció</i>	<i>casament</i>	<i>sorpresa</i>	<i>arrodoniment</i>
<i>divertiment</i>	<i>conversió</i>	<i>clausura</i>	<i>sortida</i>	<i>avergonyiment</i>
<i>enraonament</i>	<i>cremadissa</i>	<i>concessió</i>	<i>trencadissa</i>	<i>aviciadura</i>
<i>esvalot</i>	<i>defensió</i>	<i>condemna</i>		<i>avorrició</i>
<i>fartanera</i>	<i>descensió</i>	<i>condemnació</i>		<i>creixement</i>
<i>guerra</i>	<i>destrucció</i>	<i>definició</i>		<i>decrement</i>
<i>guiatge</i>	<i>dissuasió</i>	<i>demanadissa</i>		<i>empipament</i>
<i>immersió</i>	<i>distracció</i>	<i>demanda</i>		<i>empobriment</i>
<i>marcatge</i>	<i>enaltiment</i>	<i>denúncia</i>		<i>enamorament</i>
<i>parlament</i>	<i>encisament</i>	<i>denunciació</i>		<i>enardiment</i>
<i>pelegrinatge</i>	<i>evasió</i>	<i>dimissió</i>		<i>encariment</i>
<i>pesquera</i>	<i>impressió</i>	<i>elecció</i>		<i>enfredoriment</i>
<i>preguera</i>	<i>invasió</i>	<i>embarcament</i>		<i>enfuriment</i>
<i>rodatge</i>	<i>inversió</i>	<i>exclusió</i>		<i>enriquiment</i>
<i>utilització</i>	<i>menyspreu</i>	<i>inclusió</i>		<i>entristiment</i>
<i>viatge</i>	<i>reciclatge</i>	<i>injúria</i>		<i>envaniment</i>
	<i>traïció</i>	<i>intromissió</i>		<i>escampament</i>
	<i>transmissió</i>	<i>negativa</i>		<i>esfereïment</i>
	<i>triadissa</i>	<i>objecció</i>		<i>esgarrifament</i>
	<i>visita</i>	<i>partició</i>		<i>esvalotament</i>
		<i>privació</i>		<i>humiliació</i>
		<i>reclusió</i>		<i>irritació</i>
		<i>ruptura</i>		<i>mixtura</i>
		<i>venda</i>		<i>progressió</i>
		<i>victòria</i>		<i>propulsió</i>

¹⁰⁹ En aquest cas, no incloem la permanència com a criteri, ja que tots els noms dinàmics són *no permanents*.

¹¹⁰ Alguns d'aquests noms (com *viatge* o *pelegrinatge*) són accions quan es realitzen amb l'argument intern. Entenem, però, que el significat bàsic, en aquests casos, és el d'activitat (duratiu i no culminatiu).

A banda dels noms eventuais, també prendrem en consideració, en l'anàlisi, noms que no podem considerar eventuais però que admeten arguments, com els noms agentius, alguns noms resultatius, els noms relacionals, els noms de representació (icònics o depictius) i els noms semiòtics. En aquest cas, però, no hem analitzat dades quantitatives del CTILC, ja que les possibilitats de variació són molt menors.

6.2 Categoria sintàctica dels arguments nominals

El primer ítem que analitzarem en aquest capítol és la variació que hi ha en les possibilitats de realització dels arguments, ja que una explicació de com es materialitzen els arguments nominals i per què ho fan d'una determinada manera no té sentit si no exposem abans quines formes poden prendre, és a dir, a quina categoria sintàctica pertanyen (o a quines categories sintàctiques poden pertànyer). Al capítol anterior hem exposat que els complements del nom en català es poden realitzar sintàcticament d'aquestes quatre maneres:

- a) sintagmes preposicionals (que poden estar introduïts per diverses preposicions);
- b) adjectius relacionals;
- c) possessius;
- d) pronoms clítics.

Això no significa, però, que la freqüència de realització dels arguments com a qualsevol d'aquestes categories sigui sempre la mateixa. És a dir: que els complements argumentals dels noms es puguin realitzar com a sintagmes preposicionals, com a adjectius relacionals, com a possessius o com a pronoms clítics no implica necessàriament que tots els arguments admetin qualsevol de les realitzacions, ni tampoc que totes les categories siguin igual de productives en la formació de sintagmes nominals en català. De fet, partim de la hipòtesi que aquestes quatre categories només són possibles, en català —com en la majoria de llengües romàniques— quan realitzen l'argument extern (o un argument externalitzat) d'un nom eventual.

A més, en un estudi descriptiu sobre els complements argumentals en català antic, vam poder observar (Cremades, 2014) que ja en català antic hi havia una tendència clara a preferir els sintagmes preposicionals com a realització dels arguments nominals. És el que podem comprovar a la taula 6, on oferim dades corresponents a 33 noms. Podem constatar que gairebé el 87% de les ocurrències (concretament, el 86,97%) correspon a sintagmes preposicionals, mentre que la presència d'adjectius relacionals i possessius és més residual.

Taula 6 . Realització dels complements argumentals dels noms en català antic

	Ocurrences amb complements argumentals	Sintagmes preposicionals	Adjectius relacionals	Possessius
<i>acusació</i>	37	36 (97,3%)	-	1 (2,7%)
<i>afirmació</i>	2	2 (100,0%)	-	-
<i>anada</i>	204	165 (80,9%)	-	39 (19,1%)
<i>aparició</i>	5	5 (100%)	-	-
<i>arribada</i>	4	3 (75%)	-	1 (25%)
<i>coneixença</i>	283	273 (96,5%)	-	10 (3,5%)
<i>consideració</i>	63	58 (92,1%)	-	5 (7,9%)
<i>construcció</i>	9	9 (100%)	-	-
<i>contribució</i>	79	74 (93,7%)	3 (3,8%)	2 (2,5%)
<i>demanda</i>	270	218 (80,7%)	-	52 (19,3%)
<i>demostració</i>	69	68 (98,6%)	1 (1,4%)	-
<i>denunciació</i>	31	31 (100%)	-	-
<i>destrucció</i>	128	122 (95,3%)	-	6 (4,7%)
<i>direcció</i>	16	16 (100%)	-	-
<i>donació</i>	93	92 (98,9%)	-	1 (1,1%)
<i>efecte</i>	9	8 (88,9%)	-	1 (11,1%)
<i>entrada</i>	264	262 (99,2%)	-	2 (0,8%)
<i>estimació</i>	43	40 (93%)	-	3 (7%)
<i>explicació</i>	4	2 (50%)	1 (25%)	1 (25%)
<i>lliurament</i>	5	5 (100%)	-	-
<i>mutació</i>	36	36 (100%)	-	-
<i>presentació</i>	61	59 (96,7%)	2 (3,3%)	-
<i>saber</i>	99	29 (29,3%)	4 (4%)	66 (66,7%)
<i>afecció</i>	59	52 (88,1%)	1 (1,7%)	6 (10,2%)
<i>amor</i>	1.484	1.181 (79,6%)	30 (2%)	273 (18,4%)
<i>estima</i>	11	11 (100,0%)	-	-
<i>odi</i>	38	33 (86,8%)	-	5 (13,2%)
<i>por</i>	452	448 (99,1%)	-	4 (0,9%)
<i>temor</i>	310	303 (97,7%)	-	7 (2,3%)
<i>admiració</i>	26	25 (96,2%)	-	1 (3,8%)

<i>compassió</i>	124	123 (99,2%)	-	1 (0,8%)
<i>devoció</i>	181	130 (71,8%)	7 (3,9%)	44 (24,3%)
<i>interès</i>	138	114 (82,6%)	-	24 (17,4%)
Total	4.637	4.033 (87%)	49 (1%)	555 (12%)

Tot i que el nombre de dades analitzades del català antic sembla insuficient per fer generalitzacions, en realitat considerem que les xifres són prou significatives per afirmar sense cap mena de dubte que els complements argumentals dels noms en català es realitzen habitualment com a sintagmes preposicionals. A més, els resultats obtinguts de l'anàlisi de les ocurrències amb complements argumentals de 191 noms del català actual confirmen aquesta idea. Ho podem comprovar a la taula 7, on mostrem els resultats obtinguts a partir de totes les dades consultades al CTILC: en gairebé el 84% de les ocurrències en què els noms consultats apareixen amb complements argumentals, aquests complements es realitzen com a sintagmes preposicionals. Així, malgrat que hi ha 14 noms els arguments dels quals solen ser possessius (sobretot noms psicològics, com *al·lucinació*, *amoïnament*, *capficament*, *desesperança*, *enardiment*, *enuig*, *envaniment*, *esgarrifament* o *patiment*, a més de noms amb els sufixos *-issa* i *-er(a)*, com *bramadissa*, *clamadissa*, *triadissa*, *pesquera* o *preguera*), tant els possessius (que representen poc més del 13% del total de complements), com els adjectius relacionals (2,4%), com els clítics (menys de l'1%) són possibilitats de realització molt més residuals que els complements preposicionals.

Taula 7. Realització dels complements argumentals dels noms en català actual

	Ocurrències amb complements argumentals	Sintagmes preposicionals	Possessius	Adjectius relacionals	Clítics
<i>abaixament</i>	80	80 (100%)	-	-	-
<i>absorció</i>	302	260 (86,1%)	37 (12,2%)	2 (0,7%)	3 (1%)
<i>abundor</i>	307	295 (96,1%)	10 (3,3%)	2 (0,6%)	-
<i>aclaparament</i>	16	13 (81,25%)	3 (18,75%)	-	-
<i>aclariment</i>	60	57 (95%)	3 (5%)	-	-

L'estructura argumental dels noms en català

<i>acompanyament</i>	46	45 (97,8%)	1 (2,2%)	-	-
<i>aconseguint</i>	12	12 (100%)	-	-	-
<i>acreixement</i>	48	43 (89,6%)	1 (2,1%)	4 (8,3%)	-
<i>acusació</i>	272	251 (91,6%)	21 (7,7%)	-	-
<i>adaptabilitat</i>	41	36 (87,8%)	5 (12,2%)	-	-
<i>adhesió</i>	563	462 (82,1%)	97 (17,2%)	4 (0,7%)	-
<i>adjunció</i>	30	30 (100%)	-	-	-
<i>admiració</i>	373	317 (85%)	55 (14,7%)	1 (0,3%)	-
<i>admissió</i>	227	205 (90,3%)	22 (9,7%)	-	-
<i>adopció</i>	462	449 (97,2%)	12 (2,6%)	-	1 (0,2%)
<i>adormiment</i>	6	5 (83,3%)	1 (16,7%)	-	-
<i>afavoriment</i>	13	13 (100%)	-	-	-
<i>afebliment</i>	97	93 (95,9%)	3 (3,1%)	1 (1%)	-
<i>afluixament</i>	28	26 (92,8%)	1 (3,6%)	1 (3,6%)	-
<i>agermanament</i>	31	31 (100%)	-	-	-
<i>agraïment</i>	472	294 (62,3%)	176 (37,3%)	1 (0,2%)	1 (0,2%)
<i>agressió</i>	172	143 (83,14%)	9 (5,23%)	20 (11,63%)	-
<i>al·lucinació</i>	1	-	1 (100%)	-	-
<i>al·lusió</i>	516	498 (96,5%)	6 (1,2%)	-	12 (2,3%)
<i>alarma</i>	40	33 (82,5%)	7 (17,5%)	-	-
<i>alegrament</i>	1	1 (100%)	-	-	-
<i>alegrança</i>	5	2 (40%)	3 (60%)	-	-
<i>alleugeriment</i>	12	11 (91,7%)	-	1 (8,3%)	-
<i>alleujament</i>	42	38 (90,5%)	3 (7,1%)	1 (2,4%)	-
<i>alliberament</i>	449	373 (83%)	38 (8,5%)	38 (8,5%)	-
<i>allunyament</i>	206	182 (88,3%)	21 (10,2%)	3 (1,5%)	-
<i>amabilitat</i>	88	58 (65,9%)	30 (34,1%)	-	-
<i>amoïnament</i>	2	-	2 (100%)	-	-
<i>amor</i>	654	444 (67,9%)	183 (28%)	25 (3,8%)	2 (0,3%)
<i>anada</i>	417	326 (78,2%)	91 (21,8%)	-	-
<i>anàlisi</i>	196	175 (89,3%)	10 (5,1%)	11 (5,6%)	-
<i>annexió</i>	129	123 (95,3%)	4 (3,1%)	2 (1,6%)	-
<i>apocament</i>	6	4 (66,7%)	2 (33,3%)	-	-

<i>aprofundiment</i>	77	74 (96,1%)	-	3 (3,9%)	-
<i>apropament</i>	67	63 (94%)	4 (6%)	-	-
<i>aptitud</i>	328	255 (77,7%)	70 (21,3%)	3 (0,9%)	-
<i>arbitratge</i>	24	19 (79,2%)	5 (20,8%)	-	-
<i>arreplegadissa</i>	3	3 (100%)	-	-	-
<i>arribada</i>	400	326 (81,5%)	74 (18,5%)	-	-
<i>arrodoniment</i>	12	12 (100%)	-	-	-
<i>ascensió</i>	254	217 (85,4%)	29 (11,4%)	8 (3,2%)	-
<i>atabalament</i>	11	8 (72,7%)	2 (18,2%)	1 (9,1%)	-
<i>atac</i>	230	200 (87%)	20 (8,7%)	10 (4,3%)	-
<i>atracció</i>	236	224 (94,9%)	7 (3%)	5 (2,1%)	-
<i>avergonyiment</i>	5	5 (100%)	-	-	-
<i>avorrició</i>	5	4 (80%)	1 (20%)	-	-
<i>avorriment</i>	80	62 (77,5%)	18 (22,5%)	-	-
<i>beurim</i>	1	1 (100%)	-	-	-
<i>blasfèmia</i>	44	34 (77,3%)	9 (20,4%)	1 (2,3%)	-
<i>bramadissa</i>	2	1 (50%)	1 (50%)	-	-
<i>cansament</i>	159	123 (77,2%)	30 (18,9%)	6 (3,8%)	-
<i>capficament</i>	14	1 (7,1%)	13 (92,9%)	-	-
<i>casament</i>	159	122 (76,7%)	37 (23,3%)	-	-
<i>clam</i>	326	247 (75,8%)	77 (23,6%)	2 (0,6%)	-
<i>clamadissa</i>	5	1 (20%)	2 (40%)	2 (40%)	-
<i>clamor</i>	86	53 (61,6%)	31 (36,1%)	2 (2,3%)	-
<i>clausura</i>	112	93 (83%)	16 (14,3%)	3 (2,7%)	-
<i>cobriment</i>	4	4 (100%)	-	-	-
<i>col·lisió</i>	30	29 (96,7%)	1 (3,3%)	-	-
<i>colpiment</i>	1	1 (100%)	-	-	-
<i>commoció</i>	26	26 (100%)	-	-	-
<i>complaença</i>	104	82 (78,8%)	22 (21,2%)	-	-
<i>complicitat</i>	140	124 (88,6%)	16 (11,4%)	-	-
<i>comportament</i>	195	119 (61%)	47 (24,1%)	29 (14,9%)	-
<i>comunicació</i>	69	68 (98,6%)	1 (1,4%)	-	-
<i>concessió</i>	279	270 (96,8%)	2 (0,7%)	7 (2,5%)	-
<i>condemna</i>	142	118 (83,1%)	23 (16,2%)	1 (0,7%)	-

L'estructura argumental dels noms en català

<i>condemnació</i>	117	85 (72,65%)	30 (25,64%)	2 (1,71%)	-
<i>conducció</i>	133	120 (90,2%)	9 (6,8%)	4 (3%)	-
<i>coneixement</i>	307	263 (85,7%)	43 (14%)	1 (0,3%)	-
<i>confusió</i>	210	193 (91,9%)	16 (7,6%)	1 (0,5%)	-
<i>consolació</i>	21	18 (85,7%)	2 (9,5%)	1 (4,8%)	-
<i>construcció</i>	248	237 (95,6%)	5 (2,0%)	5 (2%)	1 (0,4%)
<i>conversió</i>	247	220 (89,1%)	27 (10,9%)	-	-
<i>creixement</i>	363	306 (84,3%)	42 (11,6%)	15 (4,1%)	-
<i>cremadissa</i>	4	4 (100%)	-	-	-
<i>decaïment</i>	27	18 (66,7%)	8 (29,6%)	1 (3,7%)	-
<i>decepció</i>	56	21 (37,5%)	-	2 (3,6%)	33 (58,9%)
<i>decrement</i>	3	3 (100%)	-	-	-
<i>defensió</i>	3	3 (100%)	-	-	-
<i>definició</i>	58	51 (87,9%)	6 (10,4%)	1 (1,7%)	-
<i>deixondiment</i>	19	16 (84,2%)	2 (10,5%)	1 (5,3%)	-
<i>delectació</i>	26	23 (88,5%)	3 (11,5%)	-	-
<i>delectança</i>	19	14 (73,7%)	2 (10,5%)	3 (15,8%)	-
<i>demanadissa</i>	20	17 (85%)	2 (10%)	1 (5%)	-
<i>demanda</i>	265	238 (89,8%)	19 (7,2%)	7(2,6%)	1 (0,4%)
<i>denúncia</i>	159	142 (89,3%)	17 (10,7%)	-	-
<i>denunciació</i>	1	1 (100%)	-	-	-
<i>desanimació</i>	1	1 (100%)	-	-	-
<i>descensió</i>	5	4 (80%)	-	1 (20%)	-
<i>desesper</i>	46	16 (34,8%)	30 (65,2%)	-	-
<i>desesperació</i>	147	81 (55,1%)	66 (44,9%)	-	-
<i>desesperança</i>	15	5 (33,3%)	10 (66,7%)	-	-
<i>desil·lusió</i>	20	11 (55%)	9 (45%)	-	-
<i>destrucció</i>	595	549 (92,3%)	13 (2,2%)	33 (5,5%)	-
<i>dimissió</i>	136	114 (83,8%)	22 (16,2%)	-	-
<i>discussió</i>	286	233 (81,5%)	45 (15,7%)	8 (2,8%)	-
<i>dissuasió</i>	2	2 (100%)	-	-	-
<i>distracció</i>	42	25 (59,5%)	16 (38,1%)	1 (2,4%)	-
<i>diversió</i>	23	19 (82,6%)	3 (13,1%)	1 (4,3%)	-
<i>divertició</i>	3	2 (66,7%)	1 (33,3%)	-	-

<i>divertiment</i>	35	21 (60%)	9 (25,7%)	4 (11,4%)	1 (2,9%)
<i>dret</i>	805	722 (89,5%)	70 (8,7%)	2 (0,4%)	11 (1,4%)
<i>elecció</i>	430	379 (88,14%)	47 (10,93%)	4 (0,93%)	-
<i>embadaliment</i>	40	24 (60%)	16 (40%)	-	-
<i>embarcament</i>	33	30 (90,9%)	2 (6,1%)	-	1 (3%)
<i>empipament</i>	4	3 (75%)	-	1 (25%)	-
<i>empobriment</i>	91	83 (91,2%)	2 (2,2%)	6 (6,6%)	-
<i>enaltiment</i>	66	61 (92,4%)	3 (4,6%)	2 (3%)	-
<i>enamoramant</i>	52	39 (75%)	13 (25%)	-	-
<i>enardiment</i>	12	5 (41,7%)	6 (50%)	1 (8,3%)	-
<i>encaparrament</i>	11	6 (54,5%)	5 (45,5%)	-	-
<i>encariment</i>	86	82 (95,3%)	3 (3,5%)	1 (1,2%)	-
<i>encisament</i>	5	4 (80%)	1 (20%)	-	-
<i>enervació</i>	3	3 (100%)	-	-	-
<i>enervament</i>	7	5 (71,4%)	2 (28,6%)	-	-
<i>enfredoriment</i>	-	-	-	-	-
<i>enfuriment</i>	3	2 (66,7%)	1 (33,3%)	-	-
<i>enraonament</i>	24	13 (54,2%)	11 (45,8%)	-	-
<i>enriquiment</i>	86	77 (89,5%)	5 (5,8%)	4 (4,7%)	-
<i>enuig</i>	90	37 (41,1%)	50 (55,6%)	1 (1,1%)	2 (2,2%)
<i>envaniment</i>	4	2 (50%)	2 (50%)	-	-
<i>enveja</i>	86	65 (75,6%)	6 (7%)	3 (3,5%)	12 (13,9%)
<i>escampament</i>	17	17 (100%)	-	-	-
<i>esfereïment</i>	11	9 (81,8%)	2 (18,2%)	-	-
<i>esgarrifament</i>	2	1 (50%)	1 (50%)	-	-
<i>espaordiment</i>	5	3 (60%)	2 (40%)	-	-
<i>estima</i>	145	123 (84,8%)	19 (13,1%)	3 (2,1%)	-
<i>esvalot</i>	7	6 (85,7%)	1 (14,3%)	-	-
<i>esvalotament</i>	1	1 (100%)	-	-	-
<i>esverament</i>	30	21 (70%)	9 (30%)	-	-
<i>evasió</i>	63	56 (88,9%)	6 (9,5%)	1 (1,6%)	-
<i>exclusió</i>	132	126 (95,5%)	4 (3%)	2 (1,5%)	-
<i>fascinació</i>	79	59 (74,7%)	18 (22,8%)	2 (2,5%)	-
<i>frisor</i>	1	1 (100%)	-	-	-

L'estructura argumental dels noms en català

<i>guerra</i>	80	65 (81,25%)	12 (15%)	3(3,75%)	-
<i>guiatge</i>	142	127 (89,4%)	14 (9,9%)	1 (0,7%)	-
<i>humiliació</i>	49	38 (77,6%)	11 (22,4%)	-	-
<i>il·lusió</i>	26	17 (65,4%)	9 (34,6%)	-	-
<i>immersió</i>	83	75 (90,4%)	8 (9,6%)	-	-
<i>impressió</i>	40	28 (70%)	12 (30%)	-	-
<i>inclusió</i>	164	161 (98,2%)	3 (1,8%)	-	-
<i>indignació</i>	219	137 (62,6%)	80 (36,5%)	2 (0,9%)	-
<i>injúria</i>	145	131 (90,3%)	14 (9,7%)	-	-
<i>interès</i>	201	159 (79,1%)	33 (16,4%)	9 (4,5%)	-
<i>intromissió</i>	116	100 (86,2%)	13 (11,2%)	3 (2,6%)	-
<i>invasió</i>	395	241 (61%)	4 (1%)	150 (38%)	-
<i>inversió</i>	191	169 (88,5%)	8 (4,2%)	14 (7,3%)	-
<i>irritació</i>	47	23 (48,9%)	21 (44,7%)	3 (6,4%)	-
<i>marcatge</i>	14	12 (85,7%)	-	2 (14,3%)	-
<i>menyspreu</i>	262	221 (84,4%)	41 (15,6%)	-	-
<i>naixement</i>	100	85 (85%)	14 (14%)	1 (1%)	-
<i>negativa</i>	212	177 (83,5%)	35 (16,5%)	-	-
<i>objecció</i>	208	197 (94,7%)	11 (5,3%)	-	-
<i>odi</i>	393	287 (73%)	103 (26,2%)	3 (0,8%)	-
<i>parlament</i>	183	102 (55,7%)	80 (43,7%)	1 (0,6%)	-
<i>partició</i>	70	69 (98,6%)	1 (1,4%)	-	-
<i>passió</i>	124	69 (55,7%)	50 (40,3%)	5 (4%)	-
<i>patiment</i>	44	21 (47,7%)	21 (47,7%)	2 (4,6%)	-
<i>pelegrinatge</i>	114	71 (62,3%)	43 (37,7%)	-	-
<i>pesquera</i>	8	3 (37,5%)	5 (62,5%)	-	-
<i>por</i>	402	379 (94,3%)	20 (5%)	3 (0,7%)	-
<i>practicitat</i>	2	2 (100%)	-	-	-
<i>preguera</i>	25	4 (16%)	20 (80%)	1 (4%)	-
<i>privació</i>	100	99 (99%)	1 (1%)	-	-
<i>progressió</i>	126	106 (84,1%)	12 (9,5%)	8 (6,4%)	-
<i>propulsió</i>	11	11 (100%)	-	-	-
<i>reciclatge</i>	21	20 (95,2%)	1 (4,8%)	-	-
<i>reclusió</i>	47	36 (76,6%)	11 (23,4%)	-	-

<i>repercussió</i>	319	298 (93,4%)	21 (6,6%)	-	-
<i>revifalla</i>	70	62 (88,6%)	4 (5,7%)	4 (5,7%)	-
<i>rodatge</i>	19	19 (100%)	-	-	-
<i>ruptura</i>	372	358 (96,2%)	2 (0,6%)	12 (3,2%)	-
<i>satisfacció</i>	267	235 (88%)	28 (10,5%)	4 (1,5%)	-
<i>sorpresa</i>	41	16 (39%)	25 (61%)	-	-
<i>sortida</i>	119	112 (94,1%)	7 (5,9%)	-	-
<i>temor</i>	435	410 (94,3%)	22 (5%)	3 (0,7%)	-
<i>traïció</i>	169	144 (85,2%)	25 (14,8%)	-	-
<i>transmissió</i>	394	370 (93,9%)	8 (2%)	16 (4,1%)	-
<i>trencadissa</i>	49	49 (100%)	-	-	-
<i>triadissa</i>	1	-	1 (100%)	-	-
<i>utilització</i>	598	554 (92,6%)	43 (7,2%)	-	1 (0,2%)
<i>venda</i>	88	85 (96,6%)	3 (3,4%)	-	-
<i>viatge</i>	216	146 (67,6%)	70 (32,4%)	-	-
<i>victòria</i>	86	64 (74,4%)	17 (19,8%)	5 (5,8%)	-
<i>visita</i>	159	128 (80,5%)	29 (18,2%)	2 (1,3%)	-
Total	23.913	20.052 (83,9%)	3.196 (13,4%)	583 (2,4%)	82 (0,3%)

Malgrat que en aquesta taula hem comptabilitzat com un sol tipus de realització tots els sintagmes preposicionals, hem de tenir en compte que la preposició que introdueix cada argument pot variar en funció dels requeriments sintàctics i semàntics del nucli complementat. És a dir: hi ha diverses preposicions que poden introduir els arguments nominals (*de, a, en, per...*), i la selecció d'una o d'una altra depèn, en principi, del substantiu que aquell SP complementa.

Il·lustrem aquesta possibilitat de variació a (6), on podem constatar que hi ha noms, com *viatge*, que exigeixen complements introduïts per *a* o *per*; altres substantius, com *discussió* o *acord*, exigeixen complements introduïts per *amb* o bé *entre*, i en altres casos, com el d'*inversió*, un dels possibles complements està introduït per *en*:

- (6) a. Ahir el president acabar el seu viatge per Amèrica.

- b. Vaig presenciar la teva discussió amb el Joan.
- c. L'acord entre els dos partits va tenir lloc divendres passat.
- d. La teva inversió en aquell projecte va sorprendre tothom.

Això, però, no impedeix que es puguin establir alguns patrons que regulen d'alguna manera la realització habitual dels complements nominals. En aquest sentit, podem constatar que, en català, com feia notar Badia (veg. 4.5), tant els arguments externs o externalitzats (en la terminologia de Badia, *complements subjectius*) com els arguments interns directes (que Badia anomena *complements objectius*) solen realitzar-se com a sintagmes preposicionals introduïts per la preposició *de*. Hem vist, també, que diversos estudis mostren aquesta mateixa tendència en altres llengües: en anglès, per exemple, Chomsky (1970) ja fa notar que els complements nominals es realitzen majoritàriament com a SP_{of} (*of-phrase*); en francès i espanyol, aquesta preposició és, com en català, *de*, i en italià la preposició que acostuma a introduir els arguments nominals és *di* (Giorgi & Longobardi).

Creiem, com tots els autors que han estudiat aquest tema, que cal assimilar aquestes realitzacions al cas genitiu, de manera que podríem subscriure la hipòtesi d'inserció del genitiu que proposaven Giorgi & Longobardi (basada, com hem dit, en la inserció d'*of* que proposaven Chomsky (1970) i Stowell (1981) per a l'anglès). Recordem-la (Giorgi & Longobardi, 1991: 95):

- (7) $NP \rightarrow (+ \text{Gen})$ if governed by $\_N$
 $NP (+ \text{Gen}) \rightarrow [_{PP} di + NP]$

Deixant de banda les consideracions sobre la capacitat d'assignació de cas de les nominalitzacions eventuals (veg. capítol 5), el que sembla prou clar és que hem d'associar els sintagmes preposicionals que funcionen com a arguments externs o arguments interns directes dels noms i que en català es realitzen com a SP_{de} amb el genitiu. Com ja hem comentat, Bonet i Solà (1986) designen aquests complements argumentals com a *genitiu subjectiu* (argument extern) i *genitiu objectiu* (argument intern directe).

A continuació mostrem un exemple de cadascun d'aquests genitius (8a correspon a un genitiu subjectiu i 8b a un genitiu objectiu):

- (8) a. Va anar a veure l'arribada *dels Reis Mags* a la ciutat.
b. Durant la invasió nord-americana *de l'Iraq...*

Tanmateix, i malgrat aquesta tendència que acabem d'assenyalar, sembla evident que els arguments nominals admeten diverses realitzacions. És per això que hem cregut necessari distingir entre els diferents tipus d'arguments i observar empíricament, d'una banda, si la idea que la major part de realitzacions corresponen al genitiu subjectiu coincideix amb les dades que podem obtenir dels diferents corpus i, de l'altra, quines són les preposicions que poden introduir cada tipus de complement argumental.

Per fer una primera aproximació al tema, hem volgut analitzar si hi ha hagut canvis en els patrons que regien els complements argumentals en català antic i els del català actual, i és per això que hem tingut en compte la informació que ens proporciona el CICA per al català antic. A les taules 8 i 9 podem comprovar que les dades del català antic permeten mantenir la hipòtesi que la major part de complements argumentals dels noms corresponents a l'argument extern i a l'argument intern directe es realitzen en català com a genitius. Així, si reprenem les dades de la taula 6 i distingim els arguments en funció de si són externs o interns, podrem constatar que, pel que fa als arguments externs (taula 8), la majoria (60,9%) són genitius subjectius, i, en relació amb els arguments interns, el 90,8% de les ocurrències correspon a genitius objectius (taula 9). Per tant, podem confirmar que, en català antic, tant els arguments externs com els arguments interns del nom solien adquirir cas genitiu i materialitzar-se com a *SP_{de}*, que s'adquireix estructuralment al nus N com a cas no marcat (veg. capítol 5).

Taula 8. Ocurrències amb arguments externs en català antic (CICA)

	Genitiu subjectiu	Adjectiu relacional	Possessiu
<i>acusació</i>	3 (75%)	-	1 (25%)
<i>anada</i>	85 (68,5%)	-	39 (31,5%)
<i>aparició</i>	5 (100%)	-	-

L'estructura argumental dels noms en català

<i>arribada</i>	1 (50%)	-	1 (50%)
<i>coneixença</i>	73 (89%)	-	9 (11%)
<i>consideració</i>	1 (16,7%)	-	5 (83,3%)
<i>contribució</i>	74 (93,7%)	3 (3,8%)	2 (2,5%)
<i>demanda</i>	82 (61,2%)	-	52 (38,8%)
<i>demostració</i>	2 (66,7%)	1 (33,3%)	-
<i>direcció</i>	6 (100%)	-	-
<i>donació</i>	10 (90,9%)	-	1 (9,1%)
<i>efecte</i>	8 (88,9%)	-	1 (11,1%)
<i>entrada</i>	186 (98,9%)	-	2 (1,1%)
<i>estimació</i>	10 (76,9%)	-	3 (23,1%)
<i>explicació</i>	1 (33,3%)	1 (33,3%)	1 (33,3%)
<i>mutació</i>	30 (100%)	-	-
<i>presentació</i>	3 (60%)	2 (40%)	-
<i>saber</i>	13 (15,7%)	4 (4,8%)	66 (79,5%)
<i>afecció</i>	11 (61,1%)	1 (5,6%)	6 (33,3%)
<i>amor</i>	171 (36,1%)	30 (6,3%)	273 (57,6%)
<i>estima</i>	2 (100%)	-	-
<i>odi</i>	8 (61,5%)	-	5 (38,5%)
<i>por</i>	5 (55,6%)	-	4 (44,4%)
<i>temor</i>	6 (60%)	-	4 (40%)
<i>admiració</i>	3 (100%)	-	-
<i>compassió</i>	-	-	1 (100%)
<i>devoció</i>	37 (42%)	7 (8%)	44 (50%)
<i>interès</i>	89 (78,8%)	-	24 (21,2%)
Total	925 (60,9%)	49 (3,2%)	544 (35,8%)

Taula 9. Ocurrencies amb arguments interns directes en català antic (CICA)

	Genitiu objectiu	Datiu objectiu (SP _a)	Possessiu	SP _{contra}
<i>acusació</i>	-	3 (21,4%)	-	11 (78,6%)
<i>admiració</i>	-	-	1 (100%)	-
<i>afecció</i>	15 (40,5%)	22 (59,5%)	-	-
<i>afirmació</i>	2 (100%)	-	-	-
<i>amor</i>	938 (94,1%)	59 (5,9%)	-	-
<i>coneixença</i>	195 (98%)	3 (1,5%)	1 (0,5%)	-
<i>consideració</i>	54 (94,7%)	3 (5,3%)	-	-
<i>construcció</i>	9 (100%)	-	-	-
<i>demanda</i>	51 (37,5%)	-	-	85 (62,5%)
<i>demostració</i>	66 (100%)	-	-	-
<i>denunciació</i>	7 (22,6%)	-	-	24 (77,4%)
<i>destrucció</i>	122 (95,3%)	-	6 (4,7%)	-
<i>direcció</i>	10 (100%)	-	-	-
<i>donació</i>	48 (100%)	-	-	-
<i>estima</i>	9 (100%)	-	-	-
<i>estimació</i>	28 (100%)	-	-	-
<i>explicació</i>	1 (100%)	-	-	-
<i>lliurament</i>	3 (100%)	-	-	-
<i>mutació</i>	6 (100%)	-	-	-
<i>odi</i>	18 (72%)	4 (16%)	-	3 (12%)
<i>por</i>	437 (98,6%)	6 (1,4%)	-	-
<i>presentació</i>	46 (100%)	-	-	-
<i>saber</i>	16 (100%)	-	-	-
<i>temor</i>	291 (97%)	5 (1,7%)	3 (1,0%)	1 (0,3%)
Total	2.372 (90,8%)	105 (4,0%)	11 (0,4%)	124 (4,8%)

Un fenomen que podem destacar d'aquestes taules és que en català antic no hi ha cap ocurrència de dues realitzacions dels arguments externs que d'altra banda semblen força habituals en català actual: els sintagmes preposicionals introduïts per *per part de* i *per*.

Alhora, en el cas dels complements corresponents a l'argument intern, és constatable que hi ha realitzacions que semblen molt poc freqüents actualment. Així, hi ha 938 ocurrències del nom *amor* amb un complement que correspondria al tema i que es realitza com a genitiu objectiu, cosa que sembla poc habitual actualment (si bé és la realització canònica d'aquest tipus d'argument). Il·lustrem aquesta realització als exemples següents, extrets del CICA (la cursiva és nostra):¹¹¹

- (9) a. enflamat en l'amor *dels gogs celestials* (*Diàlegs*, s. XIV)
b. fa aver poca d'amor carnal *de les causes terrenals* e mota d'amor *de les causes esperitals* (*Vides de sants rosselloneses*, s. XIII)

De fet, com ja feia notar Badia (1994, 2002), encara avui hi ha un context en què el complement objectiu es realitzi com a genitiu (veg. 4.5), que és *amor de Déu*, si bé cal considerar que es tracta d'expressió fossilitzada. En paraules de l'autor:

Al Diccionari General de la Llengua Catalana hi ha consignada l'expressió *amor de Déu*, que és explicada com 'l'amor de l'home per Déu'. Aquesta és l'única expressió en la qual el genitiu pot expressar l'objecte de l'amor; probablement hi influeix el fet que aquí, es produeix en la ment del parlant que usa aquesta expressió un desnivell gran entre les dues entitats relacionades (Badia 1994: 141).

I també podem veure, a les taules anteriors, que no tots els tipus d'arguments admeten les mateixes classes de realització: així, els arguments externs no poden ser mai datius, ni SP_{contra}, i els arguments interns directes admeten molt rarament la realització com a adjectius relacionals (de fet, són inexistents a la taula 9) o com a possessius (fenomen que ja matisarem més avall).

---

¹¹¹ El contrast entre el català antic i el català actual ens indica un fenomen de què ja parlarem més endavant, però que ja podem introduir. I és que Sembla, doncs, que actualment hi ha una certa inclinació, en català, cap a l'ús de preposicions semànticament explícites, que en molts casos substitueixen el genitiu (que, com acabem d'explicar, és la forma *menys marcada* en català com a realització dels arguments externs i dels arguments interns directes dels noms).

En qualsevol cas, sembla evident que, de les quatre realitzacions que admeten els arguments nominals en català (sintagmes preposicionals, adjectius relacionals, possessius o clítics), no totes són possibles amb tots els tipus d'arguments.

Aquesta variabilitat respon, segurament, als tres factors que hem considerat bàsics a l'hora de determinar les possibilitats de realització dels arguments nominals i que són el nombre d'arguments realitzats (relacionat, també, amb la valència argumental), els papers temàtics que exigeix cada tipus de nominalització i la classe aspectual a què pertany el nom. Per comprovar-ho, hem recorregut a dades empíriques de complements argumentals en català actual i hem analitzat cada argument per separat.

A continuació descriurem cada tipus d'argument i les seves possibilitats de realització. D'una banda analitzarem com funcionen els arguments dels noms eventuals, dels quals presentarem primer els externs i després els interns, i, de l'altra, exposarem com es projecten en els noms no eventuals que admeten complements assimilables als arguments dels noms eventuals.

6.3 Els arguments nominals (I): l'argument extern

Tal com acabem de comentar, als apartats 6.3 i 6.4 presentarem com es realitzen materialment els arguments nominals dels noms eventuals en català, i intentarem plantejar quins aspectes estructurals i de significat són rellevants per poder explicar-ne el funcionament i determinar-ne les regularitats (si n'hi ha).

A 6.3 considerarem els arguments externs i externalitzats (és a dir, els complements que correspondrien al subjecte oracional), en el marc dels quals dedicarem un espai a l'ús de *per part de* i dels sintagmes nominals passivitzats.

D'altra banda, a l'apartat 6.4 introduïrem les possibilitats de realització dels arguments interns directes (que són els que correspondrien a l'objecte directe verbal) i observarem com es manifesten els arguments interns indirectes o oblics, que equivalen als complements indirectes, preposicionals i predicatius dels verbs.

6.3.1 Concepte d'argument extern i posició en l'estructura de l'SD

El terme *argument extern* el va introduir Williams l'any 1980 i el va desenvolupar a «Argument Structure and Morphology» (1981), on assimila aquest concepte al del subjecte d'una predicació. Amb tot, el terme argument extern es pot distingir del de subjecte perquè no és ni un cas ni una posició sintàctica, sinó que és el més prominent de la llista d'arguments que componen l'estructura argumental de qualsevol predicat. Reprenem aquí les paraules de l'autor:

The notion *external argument* corresponds in some respects to *subject*, but we avoid that term because of its ambiguity. The external argument is simply a distinguished argument, not a syntactic position, a case, or something else (Williams, 1981: 83).

En aquesta mateixa línia, Bosque & Gutiérrez-Rexach (2009) defineixen l'argument extern com l'argument corresponent al subjecte, i, com constatava Williams, afirmen que «tiene un lugar prominente dentro de la estructura argumental de un verbo, ya que

es el que satura completament una funció proposicional», fet que té un reflex estructural perquè «dicho argumento no se obtiene como los demás» (2009: 256-257).

A més, alguns autors han fet notar que el subjecte de l'oració no sempre coincideix amb l'argument extern pròpiament dit: en les passives i en els verbs inacusatius, el subjecte es genera com a argument intern i s'externalitza en la materialització, mentre que en el cas dels subjectes expletius el subjecte no correspon a cap argument. Per això, com explica Lorente (1994), cal distingir entre l'argument extern i el subjecte:

La versió actual de la Teoria de l'Estructura Argumental permet distingir les nocions d'argument extern, subjecte lògic i subjecte gramatical. De manera que l'argument extern és l'argument més prominent de la cadena, el subjecte lògic pot coincidir amb l'argument extern o no i, finalment, el subjecte gramatical és un constituent sintàctic que no ha de ser necessàriament argumental (Lorente, 1994: 4).

En qualsevol cas, excepte en el cas dels subjectes expletius, l'SD subjecte és sempre un argument extern o externalitzat, i és en aquest sentit que d'alguna manera sí que podem considerar que l'argument extern es correspon amb el subjecte.

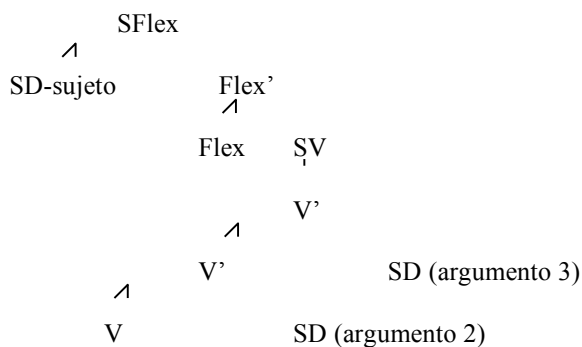
Bosque & Gutiérrez-Rexach (2009) expliquen com, en els models clàssics de la teoria generativa, basats en regles, l'argument extern se situa fora de la projecció màxima usada predicativament, tot i que l'ha de comandar categorialment. Així, en la mesura que es fa correspondre l'argument extern amb el subjecte oracional, aquest argument s'introdueix a l'oració com a constituent immediat d'O, mitjançant una regla separada que el combina amb l'SV ($O \rightarrow SN SV$). En canvi, els altres arguments verbals s'introdueixen en el marc de l'SV, de manera que les regles de subcategorització només afecten els complements interns.

En el model de principis i paràmetres, l'argument extern s'inclou en l'estructura argumental del verb pròpiament dit. Les primeres hipòtesis dins d'aquest model mantenen la distinció estructural en la derivació sintàctica de l'estructura argumental perquè l'argument extern s'inseria com a especificador d'SFlex (mentre que els arguments interns es generaven dins d'SV), i se seguia projectant fora de la projecció màxima usada predicativament.

Desde esta posición, el sujeto manda-c al SV, lo que permite establecer la relación de predicación pertinente.

(40)

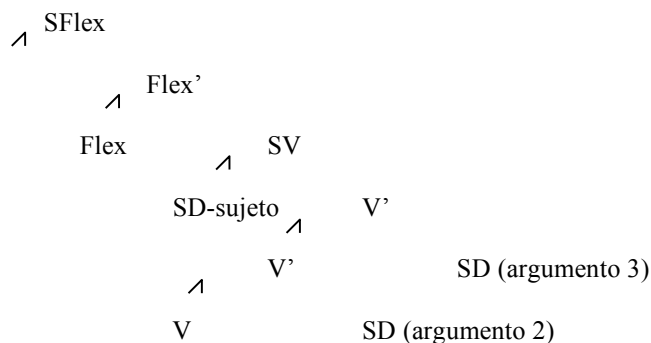

(Bosque & Gutiérrez-Rexach, 2009: 258)

Més tard, Koopman & Sportiche (1991), assenyalaven que la concepció de l'argument extern com a argument generat en la posició d'especificador de la flexió té un gran inconvenient, que és que l'argument extern ja no es representa com un argument verbal, sinó de l'SV i de la flexió. Aquests autors, que van formular la hipòtesi del subjecte intern a l'SV, postulaven, com expliquen Bosque & Gutiérrez-Rexach (2009), que la predicació s'ha de fer efectiva estructuralment en la categoria que projecta el nucli predicatiu, cosa que en el cas del verb s'ha de produir en el marc d'SV. Això implica que, tot i que ha de preservar la prominència jeràrquica, l'argument extern s'ha de realitzar dins de l'SV, i haurà d'ocupar la posició d'especificador d'SV:

La posición de inserción inicial de los sujetos dentro del SV sería entonces de especificador del SV, al ser esta la única posición que manda-c al resto de los elementos del SV, y por tanto la única que permite establecer la relación de predicación entre el sujeto y el predicado oracional (en este caso, el constituyente V'). De acuerdo con esta hipótesis, hay que sustituir el esquema de (40) por el siguiente:

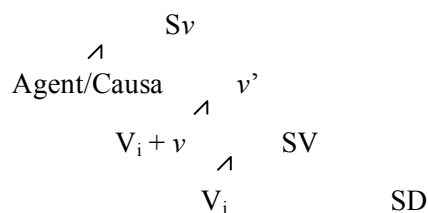
(41)

(Bosque & Gutiérrez-Rexach, 2009: 259)

Posteriorment, Hale & Keyser (1998) van proposar que l'argument extern —que identifiquen bàsicament amb els papers temàtics de causa i agent— és només el que s'introdueix en una projecció verbal diferent de la projecció lèxica de V (Mendikoetxea 2000): concretament, consideren que és el que apareix dins de la projecció del nucli causatiu abstracte que Chomsky representa com a *v*. En l'estructura del predicat ocuparia la posició següent (adaptat de Bosque & Gutiérrez-Rexach (2009: 405)).

(10)

Segons Mendikoetxea (2000) aquesta hipòtesi permet distingir clarament l'argument extern de l'argument intern externalitzat que trobaríem en el cas de verbs inacusatius:

Según esto, el argumento de un predicado resultativo es siempre un argumento interno en cuanto que se genera dentro de la proyección V en la sintaxis: en <ESPEC, SV> en francés y como complemento del V en español e italiano. La ventaja de este análisis es que mantenemos la afirmación de que el argumento del evento resultativo es siempre un argumento interno [...] (Mendikoetxea, 2000: 156).

Podem definir l'argument extern, doncs, com el més prominent de l'estructura argumental d'un predicat, cosa que implica, des del nostre punt de vista, que, en el cas dels predicats monàdics (tant si són verbs com si són noms), caldrà analitzar l'únic argument com a extern (o, en tot cas, externalitzat).

Tant si partim de la hipòtesi del subjecte intern a SV (Bosque & Gutiérrez-Rexach, 2009) com de la idea que els noms eventuals tenen SAsp i SVeU (Alexiadou, 2001), haurem de situar aquest argument en una posició que comandi categorialment el nom. A continuació il·lustrem en quina posició de l'indicador sintagmàtic caldria situar l'argument extern des de cadascuna de les hipòtesis. La primera —la del subjecte intern a SN— la presentem a (11) i la segona —SN governat per SAsp i SVeU—, a (12).¹¹²

¹¹² Aquestes configuracions responen, a més, a l'ordre habitual dels complements quan concorren un argument intern i un argument extern (veg. capítol 7). I és que, a diferència del que postulen Giorgi & Longobardi per a l'italià (1991), en català l'ordre és *argument extern + argument intern directe*.

Si hi incorporem la possibilitat d'inserir un argument a la posició d'especificador d'L, l'anàlisi que presentem a (12) permet distingir dos tipus d'arguments que en aquesta tesi considerarem, *grosso modo*, arguments externs i que designarem amb les etiquetes següents:

- a) Argument extern: engloba els arguments externs pròpiament dits (que, tot i que en el cas dels verbs serien tant l'agent com la causa, en el cas dels noms es limita a l'agent). Tot i que els hauríem de situar en una posició intermèdia (de fet, estructuralment no es desplacen a SAsp, com l'agent), també ens referirem, amb el terme *argument extern (pròpiament dit)*, a l'experimentador. I és que, com han assenyalat Levin & Rappaport 2005, l'experimentador presenta trets que permeten assimilar-lo a l'agent i, alhora, al tema.¹¹³
- b) Argument externalitzat: inclou el tema dels noms relacionats amb verbs inacusatius —que, tot i que presenta propietats similars a les dels arguments interns, es pot considerar argument extern per les raons que comentarem més endavant— així com el tema o el pacient en la configuració passiva.¹¹⁴

Adoptarem, doncs, el segon model (el de 12) per a la nostra anàlisi dels arguments externs. En resum: en aquest treball dissenyem amb el terme *argument extern* l'argument més prominent de l'estructura predicativa, i suposem que en el cas dels noms eventuals es pot generar com a especificador de Veu' (experimentador) o bé en la posició d'especificador d'N' (tema dels noms relacionats amb verbs inacusatius), així com fins i tot en la posició de complement d'N (tema o pacient dels nom transitius en la configuració passiva), des d'on es mou cap a Esp N'. En els tres darrers casos —és a dir, els noms psicològics (que requereixen un experimentador), els noms relacionats amb verbs inacusatius i els noms transitius passivitzats—, l'esquema d'anàlisi aplicable serà el que proposa Alexiadou (2001), en què SAsp no projecta cap especificador (ja

¹¹³ Com veurem, la causa no es pot realitzar com a argument extern dels substantius deverbals.

¹¹⁴ Dissenyem com a *noms relacionats amb verbs inacusatius* els substantius com *arribada, sortida, aparició, existència*, etc., que en una configuració verbal es realitzen com a verbs inacusatius. Lògicament, no podem designar aquests noms de la mateixa manera (*noms inacusatius*), ja que hem vist, precisament, que una de les propietats més característiques dels noms és la incapacitat d'assignar cas acusatiu: tots els substantius són, d'alguna manera, inacusatius.

que un especificador d'SAsp ha de ser un veritable argument extern), cosa que explica per què els arguments externalitzats no poden controlar clàusules d'infinitiu finals (propietat que, tot i no formar part de l'estructura argumental, en el cas de la configuració passiva conserva el complement agent):¹¹⁵

- (13) a. *la por del Joan_i de les aranyes per PRO_i obtenir-ne...¹¹⁶
b. *l'enfonsament del vaixell_i per PRO_i cobrar l'assegurança...
c. La construcció de pisos_i per part de l'Ajuntament_j per PRO*_{i/j} allotjar-hi desnonats...

Tot i que pot sorprendre que distingim el tema dels noms relacionats amb verbs inacusatius del tema dels noms transitius en una construcció passiva, creiem que aquesta diferenciació pot ser útil principalment per dues raons. D'una banda, permet explicar la relativa naturalitat amb què els temes dels noms relacionats amb verbs inacusatius adquireixen algunes propietats dels arguments externs (realització com a possessiu) i la dificultat amb què ho fan els temes dels noms passivitzats:¹¹⁷

- (14) a. La seva arribada va sorprendre tothom.
b. ??La seva utilització per part del govern no va sorprendre ningú.

En conclusió, entenem que un argument extern és, en el marc de les nominalitzacions eventuais, el complement nominal que té més prominència en l'estructura argumental. Segons els requeriments de cada tipus de nom, pot néixer en tres posicions diferents (des de les quals es desplaça a SGen, on rep cas genitiu):

- a) Especificador de Veu': és on es generen els agents i els experimentadors. Des d'aquesta posició, els agents ascendeixen a Esp Asp', mentre que els

---

¹¹⁵ L'absència de la posició d'especificador d'Asp' també fa possible justificar per què, com veurem posteriorment, la causa no es pot realitzar com a argument extern del nom (només pot ser adjunt).

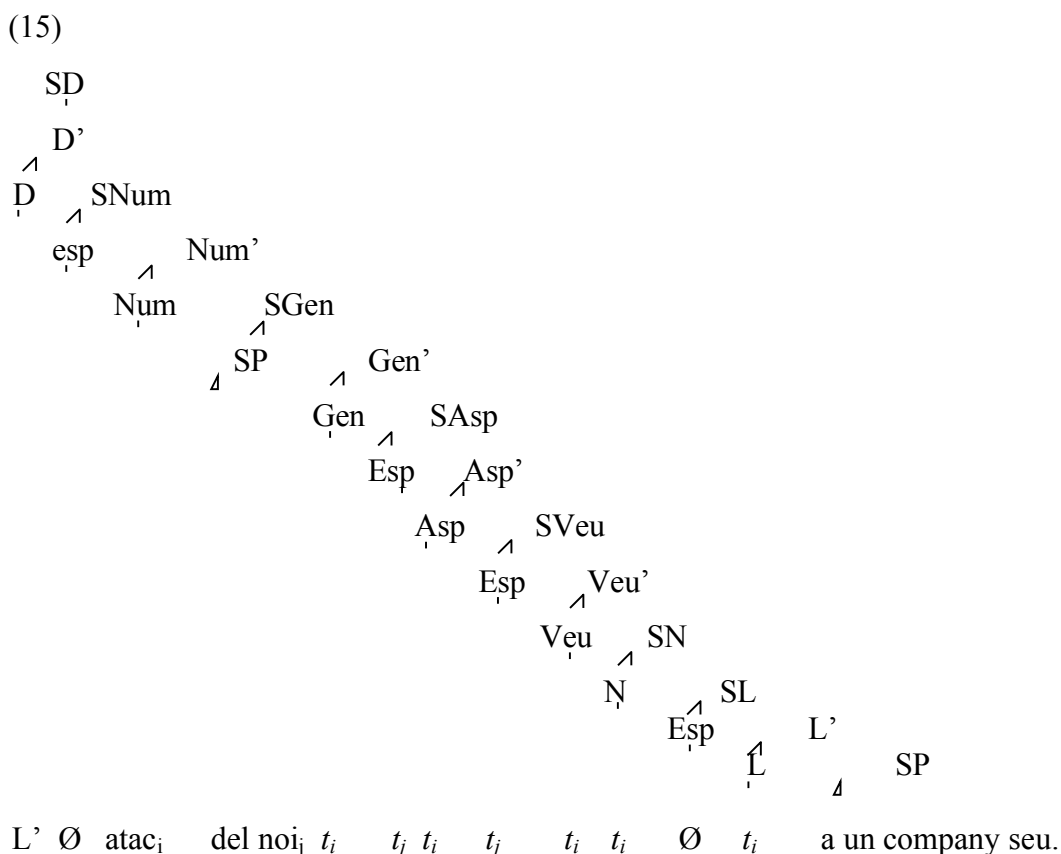
¹¹⁶ Això no implica, però, que aquests noms no tinguin la possibilitat de controlar el subjecte PRO d'altres subordinades d'infinitiu, sobretot si també són argumentals (cf. *la por del Joan de quedar-se sol a casa*).

¹¹⁷ Tot i que aquesta oració no ens sembla gens natural en català, hem pogut comprovar, mitjançant consultes personals, que hi ha parlants que la consideren gramatical. En qualsevol cas, reprendrem aquesta qüestió a l'apartat sobre la realització dels arguments externs (veg. 6.3.1.2).

experimentadors no ho poden fer (SAsp és, en principi, defectiu en els noms psicològics).¹¹⁸

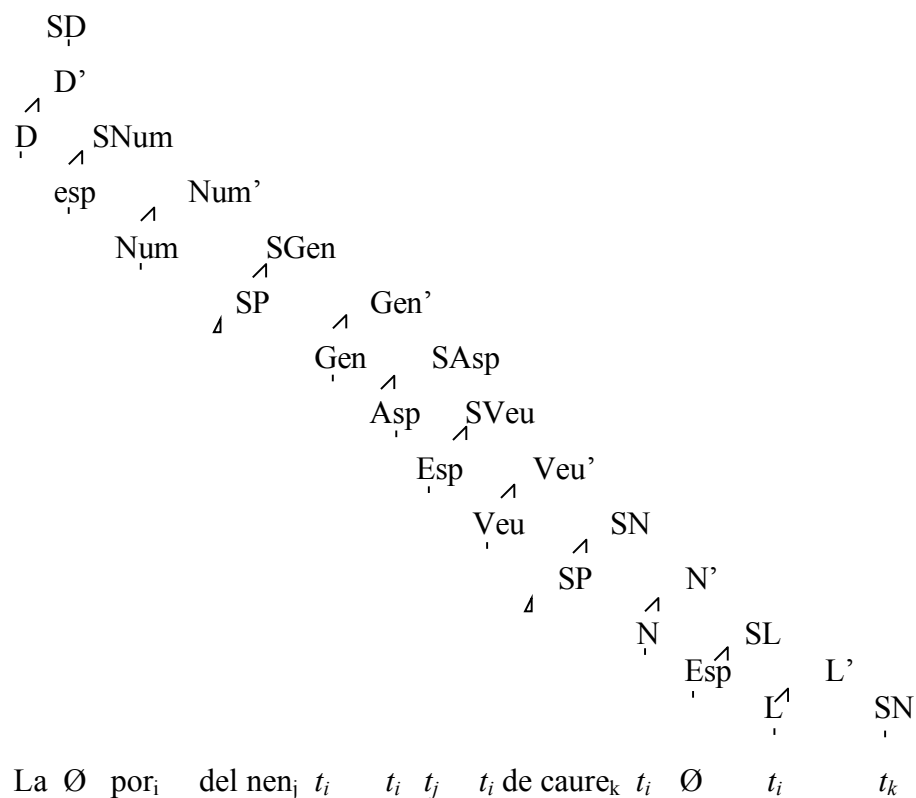
- b) Especificador d'L': és la posició pròpia del tema dels noms relacionats amb verbs ergatius (que bloquegen la possibilitat d'expressió de la causa com a argument) i inacusatius.
- c) Complement d'L: és l'argument tema/pacient dels noms transitius (que, en la configuració passiva, s'externalitzen però no bloquegen totes les propietats de l'argument agent).

A continuació mostrem com cal analitzar l'argument extern en cada cas. A (15) presentem un SD amb un nom que exigeix un argument extern pròpiament dit. A (16) mostrem un exemple d'SD amb un nom psicològic. A (17) hi ha un nom relacionat amb un verb inacusatiu, i a (18), un sintagma nominal passiu:

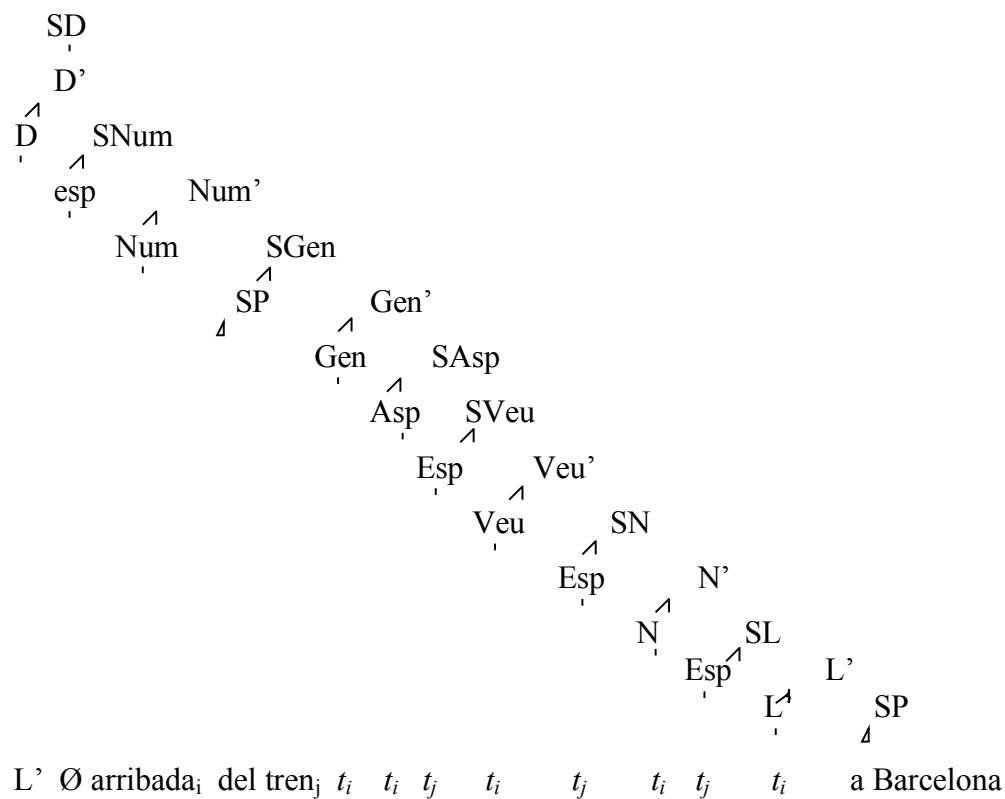

¹¹⁸ Més endavant també veurem que alguns noms psicològics —sobretot els que es relacionen amb verb psicològics de la classe A— admeten una lectura agentiva. Llavors l'agent es podrà desplaçar la posició d'especificador d'Aspecte', i esdevenir un argument extern amb les mateixes característiques que l'agent (per això l'anomenarem *experimentador agent*).

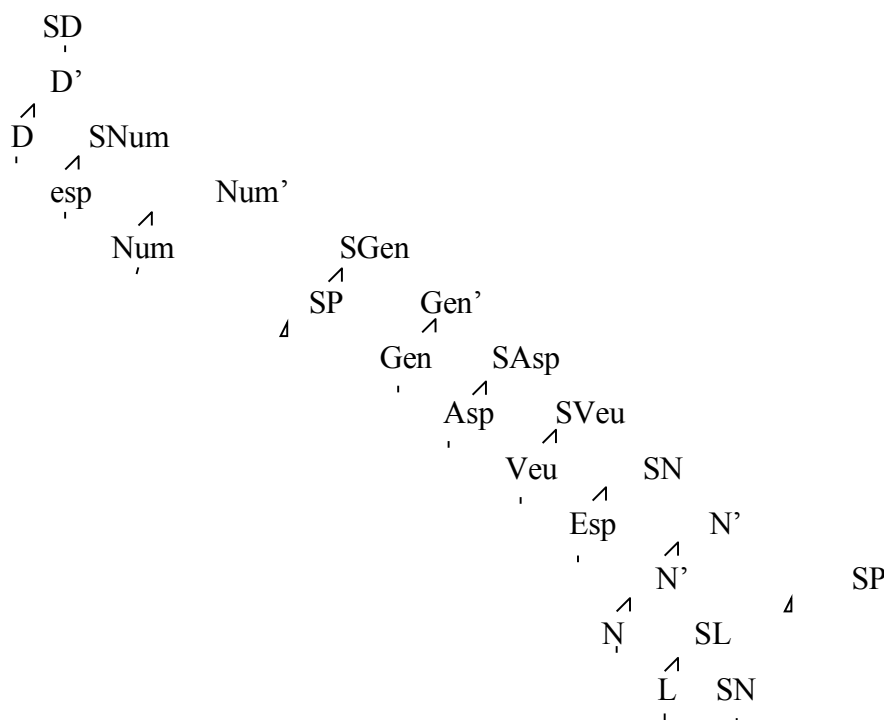
(16)

(17)

(18)

La $\emptyset$ modificació_i de la llei_j t_i t_i t_i $\emptyset$ t_i t_i t_j per part del Govern

Un cop vist què entenem per argument extern i com cal situar-lo en l'estructura de l'SD, podem explicar quins papers temàtics poden desenvolupar els diferents sintagmes que poden ocupar aquesta posició. A l'apartat següent, doncs, exposarem quins papers temàtics poden desenvolupar els arguments externs de les nominalitzacions.

6.3.2 Papers temàtics

Des del punt de vista de l'estructura temàtica, els arguments externs poden desenvolupar els papers temàtics d'agent, experimentador o tema. A continuació exemplifiquem les tres possibilitats (identifiquem l'argument extern amb la cursiva):

- (19) a. L'atac *dels corsaris* als mariners va durar tota la matinada. (*agent*)
 b. L'amor *del Rafel* per la Rosa Mari és infinit. (*experimentador*)
 c. Vaig presenciar l'arribada *del tren* a l'estació. (*tema*)

No tots els noms eventuals admeten aquests tres rols temàtics com a argument extern, ja que l'argument extern sempre correspon al paper temàtic més prominent i, per tant, depèn dels requeriments temàtics de cada arrel inespecificada.

És més: malgrat que en l'àmbit de la predicació verbal els arguments externs solen expressar tant agents com causes (o experimentadors), els noms eventuals no admeten mai una causa com a argument extern. De fet, com veurem, les nominalitzacions relacionades amb verbs que tenen alternança causativa/ergativa no es relacionen mai amb l'alternant causatiu, sinó que sempre ho fan amb l'ergatiu. És a dir: les nominalitzacions eventuals, a diferència dels verbs, no admeten mai —o gairebé mai— un argument extern causa, que sempre haurà de ser un adjunt. És en aquest sentit que considerem que els noms es relacionen amb la variant ergativa del verb. Vegem-ho (la cursiva indica el sintagma amb el paper temàtic de causa):

- (20) a. *La tempesta* va enfonsar el vaixell.
b. El vaixell es va enfonsar *amb la tempesta*.
c. *L'enfonsament *de la tempesta* del vaixell
d. L'enfonsament del vaixell {**amb/a causa de*} *la tempesta*.

Fixem-nos que, a més, en aquests casos la causa no es pot recuperar, com passa amb l'agent de les passives, amb un SP_{per (part de)}, que segurament només és possible amb els noms agentius com *destrucció*, *arrasament* o *enderrocament*, l'argument extern dels quals es pot interpretar com a causa en alguns contextos. En tot cas, no deixa de ser una estructura poc natural en català (és una interpretació que, si bé no és impossible, és molt forçada):

- (21) a. la destrucció de la ciutat {per l'exèrcit enemic/ ?pel tsunami}
b. l'arrasament del sembrat {per les bèsties/ ?per una pedregada}
c. l'enderrocament de l'edifici {per l'Ajuntament/ ?per una explosió de gas}

En qualsevol d'aquests casos, però, com que l'argument causa es materialitza com a adjunt en l'estructura superficial, el tema —que en l'estructura profunda era l'argument intern— s'externalitza i es realitza com a argument extern, motiu pel qual adquireix

propietats d'aquest tipus d'argument, com la possibilitat de realització com a possessiu (amb limitacions, això sí, per la posició estructural que acaba ocupant l'argument). Fixem-nos en els fragments següents, extretes de frases redactades per usuaris d'Internet o mitjans de comunicació:¹¹⁹

- (22) a. ?la seva destrucció a causa de la construcció d'un gran aparcament per als parlamentaris (*El Periódico*, 15-8-2008)
b. ? Santi Vila i CIU donen suport al seu arrasament pel fracking. (*Twitter*)
c. l'església de Santa Caterina abans del seu enderrocament a causa de la Desamortització de Mendizábal (Blog "Piscolabis Librorum")¹²⁰

Certament, també tenim la possibilitat de realitzar el complement agentiu com a possessiu i el tema com a complement preposicional (llavors el tema s'haurà d'interpretar, lògicament, com un argument intern). Fixem-nos que, en els exemples anteriors, l'única interpretació possible del possessiu és la d'agent:

- (23) a. la seva destrucció de la ciutat (*seva* = *de l'exèrcit enemic* / *del tsunami)
b. el seu arrasament del sembrat (*seu* = *de les bèsties* / **d'una pedregada*)
c. el seu enderrocament de l'edifici (*seu* = ?*de l'Ajuntament* / **d'una explosió de gas*)

D'altra banda, considerarem que el rol semàntic tema (que hem explicat que cal entendre com un argument externalitzat) pot funcionar com a argument extern en el cas dels noms relacionats amb processos (*enfonsament*) o esdeveniments (*arribada, naixement, aparició, desaparició*), que en una configuració verbal coincidirien amb verbs ergatius i inacusatius. Com hem dit, encara que els verbs ergatius tinguent sovint un alternant causatiu, en el domini nominal la causa no es pot expressar mai com a argument extern pròpiament dit i, per tant, caldrà considerar que els noms no tenen alternant causatiu. Per explicar aquest fenomen, alguns autors han relacionat la

¹¹⁹ Giorgi i Londobardi (1991), com hem vist a l'apartat 3.4, afirmen que, en italià, perquè un complement argumental es pugui realitzar com a possessiu, ha de ser extern. Nosaltres creiem que el català imposa la mateixa restricció. De tota manera, reprendrem aquest tema més avall.

¹²⁰ <http://librorum.piscolabis.cat/2010_11_01_archive.html>

nominalització amb l'alternant ergatiu del verb corresponent. Però si el que es vol afirmar és que el nominal deriva de l'alternant ergatiu, i no pas de l'alternant transitiu causatiu, aquesta afirmació resulta problemàtica en un marc descriptiu en què es considera que hi ha una única unitat lèxica inespecificada categorialment, ja que en aquest marc els noms no són derivats dels verbs. Llavors el que hem de sostenir és que en el domini nominal el nus que legitima el paper de causa —que assumim que és SAsp, com proposàvem a (16)— és un nus defectiu, i per aquest motiu només pot realitzar-se l'alternant ergatiu de la unitat lèxica.

Aquesta qüestió n'afecta una altra de prou rellevant, que de tota manera no és central en el nostre debat i no desenvoluparem en detall. I és que si en el domini de l'SD només es pot realitzar l'alternant ergatiu perquè SAsp no legitima el paper de causa, potser, com a contrapartida, caldrà sostenir que el domini verbal és aquest nus el que legitima la causa i, per tant, la configuració resultant afegeix un element causal a una unitat primitiva que ha de ser forçosament inergativa. Això conduiria a establir, contra el que és més habitual, que l'alternant més primitiu en una alterança lèxica causativa/ergativa és l'ergatiu. En aquesta línia, Gràcia considerava que la graella temàtica d'aquests verbs era monàdica, i que la causa és un predicat abstracte que s'insereix a la posició de subjecte pel principi de predicació. En paraules de l'autora:

[Els verbs ergatius] neixen amb una posició de subjecte buida. Seguint la proposta de Hale-Keyser (1985), suposarem que són verbs monàdics la graella- θ dels quals només inclou un paper- θ Pacient (Hale-Keyser l'anomenen Tema). [...]

Com que les frases han de tenir subjecte (pel Principi de Projectió Ampliat i per la Teoria de la Predicació), el verb *trencar* d'alguna manera ha d'omplir aquesta posició. Una possibilitat és intransitivitzar el verb de manera que l'objecte es traslladi a la posició externa per rebre Cas. [...]

Si el verb no s'intransitivitza, Hale-Keyser proposen la inserció d'un predicat abstracte *causa*, al nivell del lèxic (a l'ELC), que porta un argument extern Agent. Aquest argument servirà com a subjecte del verb.

(Gràcia, 1989: 203-204)

I, d'alguna manera, aquesta també és la idea que suggereix Morimoto quan afirma que «la definició semàntica del verbo mover tiene que basarse en la EC [estructura conceptual] de moverse, a pesar de que, en español, mover es morfológicamente más primitivo que moverse» (2001: 64).¹²¹

---

¹²¹ Reprendrem aquesta qüestió més endavant (veg. 6.3.3.2.3).

El que volem fer notar aquí, doncs, és que, encara que en alguns aspectes el tema es pugui relacionar amb un argument intern —per exemple, no pot controlar clàusules d'infinitiu— també presenta, en aquests casos, característiques pròpies dels arguments externs, com poden ser la possibilitat de realització com a possessiu o com a clític (*en*). Ho il·lustrem a continuació:¹²²

- (24) a. Vaig presenciar l'arribada del tren.
b. *En* vaig presenciar l'arribada.
c. La *seva* arribada havia generat moltes expectatives.
- (25) a. No va presenciar el naixement del seu primer fill.
b. No *en* va presenciar el naixement.
c. El *seu* naixement va ser molt esperat.

De fet, hem localitzat exemples d'aquests noms realitzats en una configuració passiva amb el tema realitzat com a SP_{per part de}, malgrat que cal dir que són escassos i que molts parlants no els perceben com a naturals. Així, en una cerca aleatòria en línia, trobem exemples com aquests, en què l'ús de *per part de* s'explica, en part, perquè el tema és animat:

- (26) a. Arribada per part de les entitats, recollida [de la] documentació i entrega de músiques.
b. A més, l'entrada per part de turistes estrangers és molt restringida.

Tot i que en parlarem més endavant, és important fer notar que el fet que alguns parlants rebutgin construccions com les anteriors pot estar relacionada amb la suspicàcia amb què sovint s'han vist, en català, les construccions passives amb un agent introduït

---

¹²² Tot i que alguns autors (Ginebra, 2001) proposen que l'únic argument nominal que es pot extreure com a clític és l'argument intern, cal fer notar que sembla que, més que pròpia de l'argument intern, la possibilitat d'extracció com a clític *en* és pròpia del tema o del pacient externalitzats. Així, no és possible quan aquests arguments són interns (1d):

- (1) a. Vaig presenciar la donació dels quadres al museu per part del pintor.
b. Vaig presenciar la seva donació dels quadres al museu. (*seva* = *del pintor*)
c. En vaig presenciar la donació al museu per part del pintor. (*en* = *dels quadres*)
d. *En vaig presenciar la seva donació al museu. (*en* = *dels quadres*; *seva* = *del pintor*)

per la locució *per part de*. De fet, l'ús d'aquesta locució com a introductora de l'agent nominal és relativament recent (com veurem, no existia en català antic), fet que pot haver motivat certes reticències entre els estudiosos a l'hora d'acceptar-la com a gramatical en català. Això es veu reflectit en el fet que materials de caràcter prescriptiu com les fitxes de l'Optimot recomanen evitar fins i tot les construccions en què un agent (animat i humà) està encapçalat per aquesta locució. Vegem les recomanacions que es fan a la fitxa 6351/3, sobre la locució *per part de*.

[...] cal no abusar d'aquesta locució i, en general, és preferible prescindir-ne en els casos en què sigui possible. Per exemple, en comptes de dir:

Gol per part del Barça.
L'ajuda per part de les ONG als països subdesenvolupats és vital.
Va venir acompanyada per part d'un noi molt guapo.

es pot substituir la locució *per part de* per la preposició *de*:

Gol del Barça.
L'ajuda de les ONG als països subdesenvolupats és vital.
Va venir acompanyada d'un noi molt guapo.

Altres manuals, com la *Praxi lingüística III* de la URV també recomanen esquivar les construccions amb aquesta locució, encara que introdueixi complements agentius:

També evitem recórrer a aquesta locució per expressar el complement agent de substantius abstractes si aquest complement pot anar introduït, amb naturalitat, per la preposició *de*:

*L'aspirant a degà veu els canvis de la junta actual com un intent per part del degà actual d'evitar la pèrdua de confiança detectada en els últims mesos.
L'aspirant a degà veu els canvis de la junta actual com un intent del degà actual d'evitar la pèrdua de confiança detectada en els últims mesos.

[...]

Cal tenir en compte que les frases amb la locució *per part de*, tot i que no són pas sempre incorrectes, tenen més aviat un aire estereotipat, artificial i feixuc.

(Ginebra, 2005: 125)

En qualsevol cas, tot i que en general es considera que el tema sempre es genera com a argument intern, en el cas dels noms que expressen un esdeveniment o un procés es realitza en la posició estructural d'argument extern, i, per aquest motiu, hem de considerar que es tracta d'un argument externalitzat.

Per una altra part, considerarem que l'argument extern dels noms psicològics és sempre l'experimentador —independentment de la classe de verb psicològic amb què es relacioni cada tipus de nom. D'entrada, sembla clar que l'experimentador s'ha

d'entendre com a argument extern dels substantius relacionats morfològicament amb verbs psicològics de la classe A (*estimar, odiar, adorar, detestar*), que són els que presenten un experimentador com a argument extern i un tema com a argument intern). Comparem les parelles d'oracions següents:

- (27) a. Aquells alumnes odien les matemàtiques.
b. És un fet ben sabut que, normalment, els pares estimen els fills.
- (28) a. L'odi d'aquells alumnes a les matemàtiques no tenia fi.
b. {L'estimació/ L'amor} dels pares cap al fill comença quan neix la criatura.

Ara bé, també creiem que l'experimentador és l'argument extern en els noms que es relacionen morfològicament amb verbs de les classes B i C. De fet, segons expliquen Levin & Rappaport Hovav (2005), Roswadowska —que descompon els rols temàtics en trets— sosté que els experimentadors comparteixen alguns trets amb els agents, cosa que pot afavorir que, en alguns contextos, com és el cas dels noms psicològics, s'entenguin com a argument extern. En paraules de les autores:

Roswadowska (1988: 159; 1989: 127) points out that experiencers have more in common with agents with respect to certain other grammatical generalizations, and she accounts for this commonality by assigning experiencers the additional feature [+ sentient], which is shared by agents. This analysis captures the dual character of experiencers (Levin & Rappaport Hovav, 2005: 44).

Si tenim en compte que en aquest treball partim de la idea que la formació dels mots és estructural, la distribució dels arguments no necessàriament ha de tenir els mateixos condicionants en la configuració nominal i en la verbal. I, si consideréssim que el segon argument d'aquests noms és un tema, el fet que l'experimentador adquireixi un paper temàtic més prominent i que, per tant, es realitzi com a argument extern en els noms psicològics seria coherent amb la major part de jerarquies temàtiques, que situen l'experimentador en una posició més elevada (o més prominent) que el tema (veg. Levin & Rappaport Hovav, 2005: 162-163).

La distribució desigual dels arguments dels verbs psicològics ha estat objecte de debat en els estudis sobre règim verbal, en la mesura que no hi ha acord sobre el paper

temàtic corresponent a l'argument que no és l'experimentador (Levin & Rappaport Hovav, 2005: 18). I és que, si considerem que els verbs psicològics de la classe B, com els de la classe A, tenen un argument experimentador i un argument tema, hauríem d'acceptar que la relació dels papers temàtics i dels arguments és arbitrària, cosa que no sembla possible (per exemple, sempre que hi ha un agent en l'estructura argumental, és aquest agent el que es realitza com a argument extern). Ara bé, si creiem vàlida la idea que l'experimentador ocupa una posició més prominent que el tema, haurem de considerar que l'argument extern dels verbs psicològics de la classe B no pot ser tema, sinó causa. En aquest sentit, Levin & Rappaport Hovav manifesten que, en anglès, els verbs del tipus *frighten* ('espantar'), que són els que tenen un experimentador objecte, són verbs que descriuen «the causation of a psychological state in the experiencer, and they often even take animate, agentive subjects, making them close to prototypical transitive verbs». Si tenim en compte, doncs, que aquesta *causació* d'un estat psicològic requereix, en la configuració verbal, un argument extern amb el paper temàtic de causa, podem entendre per què en les nominalitzacions l'argument extern ha de ser necessàriament l'experimentador: com hem vist, si bé podem considerar que la causa és un argument en l'estructura lexicosemàntica (o en l'estructura temàtica associada a l'arrel), en la projecció del nom (en la materialització del sintagma nominal) aquest paper temàtic no es pot manifestar mai com a veritable complement argumental (els noms psicològics no legitimen especificador a SAsp'). Llavors, l'únic argument del nom en l'estructura superficial serà l'experimentador, i caldrà considerar que pateix un procés d'externalització que fa que pugui controlar clàusules d'infinitiu o realitzar-se com a possessiu. Vegem-ne alguns exemples:

- (29) a. Vaig presenciar l'acovardiment del Pau per parlar en públic.
b. El seu aclaparament per la notícia va durar poc: de seguida va reaccionar.
c. Els polítics van mostrar la seva alegria per l'alliberament del periodista.¹²³

---

¹²³ Cal assenyalar, aquí, que en un cas com *alegria*, també és possible un complement introduït per *de*: *Vaig ser testimoni de l'alegria de l'àvia de tornar-te a veure per aquí*. Segurament, aquest nom admet dues estructures argumentals: una amb un argument experimentador i un argument tema (que llavors es materialitza com a SP_{de}) i l'altra amb un argument causa i un argument experimentador (cas en què la causa no podrà formar part de l'estructura argumental del nom i només es podrà recuperar com a adjunt).

En resum, a l'hora d'analitzar les dades hem considerat, com a complements subjectius, els arguments que realitzen el paper temàtic més prominent dels que pot admetre el nom (paral·lel al subjecte oracional), i pot ser un dels que presentem a continuació:

- a) agent;
- b) experimentador (en el cas dels noms psicològics i en alguns noms estatus);
- c) tema (arguments externalitzats de noms relacionats amb verbs inacusatius i ergatius);
- d) pacient (o els temes) en la configuració passiva.

D'altra banda, com ja havíem vist, els arguments nominals admeten quatre realitzacions:

- a) Sintagmes preposicionals
- b) Adjectius relacionals
- c) Possessius
- d) Clítics

A continuació analitzarem quines possibilitats de realització hi ha per a cadascun dels tipus d'arguments externs i si els factors que, seguint la nostra hipòtesi, exerceixen influència sobre com es manifesten els arguments nominals (és a dir, el nombre d'arguments realitzats, la graella temàtica i l'estructura aspectual) permeten establir patrons de regularitat.

6.3.3 Realització dels arguments externs

6.3.3.1 Introducció

En aquest apartat presentarem les possibilitats de realització dels arguments externs, i ho farem posant en relació, d'una banda, dades empíriques de gairebé 200 noms,

extretes del CTILC, i de l'altra, les diverses hipòtesis i constatacions que s'han fet sobre com es manifesten aquests arguments.

Abans de detallar cada tipus de realització, mostrarem dades quantitatives relacionades amb la distribució de les realitzacions segons les classes aspectuals en què hem dividit els noms. Hem tingut en compte, en la realització d'aquests quadres, els arguments externs pròpiament dits, i els externalitzats corresponents al tema de noms relacionats amb verbs ergatius i inacusatius (del tema externalitzat dels noms transitius en parlarem a l'apartat següent), i hem incorporat, dins de l'etiqueta *sintagma preposicional*, els adjunts agentius (SP_{per (part de)}).

Vegem, en primer lloc, les dades relatives als noms dinàmics, que presentem a les taules 10, 11, 12, 13 i 14. En general, totes les taules presenten unes dades similars pel que fa a la proporció de sintagmes preposicionals, clítics, adjectius relacionals i possessius, motiu pel qual creiem que, segurament, els patrons de realització dels arguments nominals estan més marcats pel nombre d'arguments realitzats i la graella temàtica que per l'estructura aspectual —segurament, només depenen de l'aspecte en la mesura que aquest factor es pot relacionar amb els papers temàtics.

En tots els casos, doncs, la realització més habitual dels arguments nominals és la dels sintagmes preposicionals, i la menys freqüent, amb diferència, és la de clíctic (que només localitzem en dos dels cinc grups: les accions i les realitzacions). Pel que fa als possessius i als adjectius relacionals, el percentatge d'ús és més elevat que en el cas de la taula 7 (on es recollien dades de tots els tipus d'arguments nominals), fenomen degut d'una banda al fet que els possessius només són possibles com a arguments externs o bé externalitzats (Giorgi & Longobardi 1991) i de l'altra al fet que la major part d'adjectius relacionals funcionen com a arguments externs.

Entre les diverses categories, a més, hi ha diferències significatives: mentre que en les activitats el percentatge de sintagmes preposicionals és del 61,4% i el de possessius és del 36,2%, en el cas dels processos, els possessius només representen el 13,9% de les ocurrències. Amb tot, les dades de cada classe aspectual tampoc són homogènies: per exemple, hi ha noms d'actes, com *admissió*, en què tots els arguments externs s'expressen com a possessius, mentre que *demanda* o *concessió* no en tenen cap ocurrencia (això no implica, però, que no sigui possible: aquestes taules només indiquen tendències, i no tenim en compte el context d'inserció de cada SD).

Fixem-nos, d'entrada, en la taula 10. Coherentment amb la resta de noms, els substantius d'aquesta taula presenten un percentatge d'ocurrències amb arguments realitzats com a sintagmes preposicionals més elevat que el percentatge d'ocurrències de la resta de realitzacions. Amb tot, el percentatge d'ús dels possessius és lleugerament més alt que en la resta de classes aspectuals, cosa que es podria relacionar amb el fet que molts d'aquests noms solen exigir un argument extern agent (sovint humà).¹²⁴

Taula 10. Arguments externs dels noms d'activitat

ACTIVITATS					
NOM	Ocurrències amb arguments externs	Sintagma preposicional	Clític	Adjectiu relacional	Possessiu
<i>acompanyament</i>	13	13 (100%)	-	-	-
<i>agraïment</i>	257	81 (31,4%)	-	1 (0,4%)	176 (68,2%)
<i>arbitratge</i>	21	16 (76,2%)	-	-	5 (23,8%)
<i>bramadissa</i>	2	1 (50%)	-	-	1 (50%)
<i>clam</i>	230	151 (65,65%)	-	2 (0,85%)	77 (33,5%)
<i>clamadissa</i>	5	1 (20%)	-	2 (40%)	2 (40%)
<i>clamor</i>	78	45 (57,7%)	-	2 (2,6%)	31 (39,7%)
<i>comportament</i>	191	115 (60,2%)	-	29 (15,2%)	47 (24,6%)
<i>comunicació</i>	22	21 (95,5%)	-	-	1 (4,5%)
<i>conducció</i>	2	2 (100%)	-	-	-
<i>discussió</i>	80	33 (41,25%)	-	7 (8,75%)	40 (50%)
<i>diversió</i>	23	19 (82,6%)	-	1 (4,4%)	3 (13%)
<i>divertició</i>	3	2 (66,7%)	-	-	1 (33,3%)
<i>divertiment</i>	28	15 (53,6%)	-	4 (14,3%)	9 (32,4%)
<i>enraonament</i>	19	8 (42,1%)	-	-	11 (57,9%)
<i>guerra</i>	31	16 (51,6%)	-	3 (9,7%)	12 (38,7%)

¹²⁴ A l'apartat 6.3.1.3.2, sobre els possessius, ampliarem aquesta qüestió.

<i>guiatge</i>	109	97 (89%)	-	-	12 (11%)
<i>immersió</i>	19	12 (63,2%)	-	-	7 (36,8%)
<i>marcatge</i>	1	1 (100%)	-	-	-
<i>parlament</i>	167	86 (51,5%)	-	1 (0,6%)	80 (47,9%)
<i>pelegrinatge</i>	56	13 (23,2%)	-	-	43 (76,8%)
<i>pesquera</i>	5	-	-	-	5 (100%)
<i>preguera</i>	25	4 (16%)	-	1 (4%)	20 (80%)
<i>rodatge</i>	2	2 (100%)	-	-	-
<i>utilització</i>	16	14 (87,5%)	-	-	2 (12,5%)
<i>viatge</i>	89	19 (21,3%)	-	-	70 (78,7%)
Total	1.494	787 (52,7%)	-	53 (3,5%)	655 (43,8%)

Pel que fa a la taula 11, on hi ha substantius que indiquen accions, es pot constatar que, si bé el percentatge total d'ús dels possessius és més baix que en el cas anterior, els noms en què la majoria d'ocurrències són possessius representen el 23,6%, i són substantius que, precisament, requereixen un argument extern animat: anada, clausura, enaltiment, pesquera o preguera en són alguns exemples. Destaca, a més, el percentatge d'ús d'adjectius relacionals, que segurament està relacionat amb l'agentivitat i amb la transitivitat de molts noms d'acció (que poden aparèixer amb un argument intern, motiu pel qual sovint han d'adoptar una realització que no sigui *SP_{de}*).

Taula 11. Arguments externs dels noms d'acció

ACCIONS					
Nom	Ocurrències amb arguments externs	Sintagma preposicional	Clític	Adjectiu relacional	Possessiu
<i>afavoriment</i>	1	1 (100%)	-	-	-
<i>agressió</i>	69	49 (71%)	-	12 (17,4%)	8 (11,6%)
<i>anada</i>	180	89 (49,4%)	-	-	91 (50,6%)

<i>anàlisi</i>	17	9 (52,9%)	-	-	8 (47,1%)
<i>ascensió</i>	137	100 (73%)	-	8 (5,8%)	29 (21,2%)
<i>atac</i>	126	96 (76,2%)	-	10 (7,9%)	20 (15,9%)
<i>consolació</i>	7	7 (100%)	-	-	-
<i>construcció</i>	5	-	-	4 (80%)	1 (20%)
<i>conversió</i>	148	122 (82,4%)	-	-	26 (17,6%)
<i>cremadissa</i>	1	1 (100%)	-	-	-
<i>descensió</i>	2	1 (50%)	-	1 (50%)	-
<i>destrucció</i>	28	23 (82%)	-	2 (7%)	3 (11%)
<i>distracció</i>	35	18 (51,4%)	-	1 (2,9%)	16 (45,7%)
<i>enaltiment</i>	3	-	-	1 (33,3%)	2 (66,7%)
<i>encisament</i>	5	4 (80%)	-	-	1 (20%)
<i>evasió</i>	19	12 (63,2%)	-	1 (5,3%)	6 (31,6%)
<i>impressió</i>	17	5 (29,4%)	-	-	12 (70,6%)
<i>invasió</i>	315	170 (54%)	-	142 (45%)	3 (1%)
<i>inversió</i>	43	21 (48,8%)	-	14 (32,6%)	8 (18,6%)
<i>menyspreu</i>	63	32 (50,8%)	-	-	31 (49,2%)
<i>transmissió</i>	4	1 (25%)	-	1 (25%)	2 (50%)
<i>triadissa</i>	1	-	-	-	1 (100%)
<i>visita</i>	73	43 (58,9%)	-	1 (1,4%)	29 (39,7%)
Total	1.299	804 (61,9%)	-	198 (15,2%)	307 (23,6%)

La taula 12, que també inclou noms dinàmics volitius —com les accions i les activitats—, presenta una distribució dels arguments similar a la de les dues taules anteriors, cosa que segurament demostra que no és la classe aspectual el que determina més clarament la realització dels arguments, sinó les característiques temàtiques i contextuals dels arguments en si. Per exemple, els noms que tenen més ocurrències amb un argument realitzat com a possessiu són precisament els que, com *admissió*, *condemna*, *blasfèmia* o *injúria*, requereixen un argument extern agentiu (sovint humà).

Taula 12. Arguments externs dels noms d'acte

ACTES					
NOM	Ocurrències amb arguments externs	Sintagma preposicional	Clític	Adjectiu relacional	Possessiu
<i>absorció</i>	42	24 (57,1%)	-	-	18 (42,9)
<i>aconseguint</i>	4	4 (100%)	-	-	-
<i>acusació</i>	65	45 (69,2%)	-	-	20 (30,8%)
<i>adhesió</i>	262	161 (61,5%)	-	4 (1,5%)	97 (37%)
<i>admissió</i>	2	-	-	-	2 (100%)
<i>adopció</i>	17	16 (94,1%)	-	-	1 (5,9%)
<i>agermanament</i>	25	25 (100%)	-	-	-
<i>al·lusió</i>	30	24 (80%)	-	-	6 (20%)
<i>annexió</i>	53	46 (86,8%)	1 (1,9%)	2 (3,8%)	4 (7,5%)
<i>arribada</i>	300	228 (76%)	-	-	72 (24%)
<i>blasfèmia</i>	23	13 (56,5%)	-	1 (4,3%)	9 (39,1%)
<i>casament</i>	106	69 (65,1%)	-	-	37 (34,9%)
<i>clausura</i>	23	5 (21,7%)	-	2 (8,7%)	16 (69,6%)
<i>concessió</i>	35	27 (77,1%)	-	7 (20%)	1 (2,9%)
<i>condemna</i>	39	18 (46,2%)	-	1 (2,6%)	20 (51,3%)
<i>condemnació</i>	16	14 (87,5)	-	1 (6,25%)	1 (6,25%)
<i>definició</i>	7	1 (14,3%)	-	1 (14,3%)	5 (71,4%)
<i>demanadissa</i>	3	1 (33,3%)	-	1 (33,3%)	1 (33,3%)
<i>demanda</i>	91	68 (74,7%)	-	4 (4,4%)	19 (20,9%)
<i>denúncia</i>	43	26 (60,5%)	-	-	17 (39,5%)
<i>dimissió</i>	127	105 (82,7%)	-	-	22 (17,3%)
<i>inclusió</i>	1	-	-	-	1 (100%)
<i>injúria</i>	47	33 (70,2%)	-	-	14 (29,8%)
<i>intromissió</i>	63	48 (76,2%)	-	3 (4,8%)	12 (19%)

<i>negativa</i>	97	61 (62,9%)	-	2 (2,1%)	34 (35%)
<i>objecció</i>	61	50 (82%)	-	-	11 (18%)
<i>partició</i>	1	1 (100%)	-	-	-
<i>reclusió</i>	9	-	-	-	9 (100%)
<i>ruptura</i>	372	358 (96,2%)	-	12 (3,2%)	2 (0,6%)
<i>venda</i>	3	2 (66,7%)	-	-	1 (33,3%)
<i>victòria</i>	74	52 (70%)	-	5 (7%)	17 (23%)
Total	2.041	1.525 (74,72%)	1 (0,05%)	46 (2,25%)	469 (22,98%)

Les taules 13 i 14 presenten, respectivament, noms d'esdeveniment (no volitius i no duratius) i noms de procés (no volitius i duratius). Aquests noms coincideixen, en alguns casos, amb noms relacionats amb verbs inacusatius (*arribada*, *naixement* o *sortida*, etc.), amb un tema externalitzat que no sempre és humà, fet que explica el baix percentatge de possessius i d'adjectius relacionals.

Taula 13. Arguments externs dels noms d'esdeveniment

ESDEVENIMENTS					
Nom	Ocurrències amb arguments externs	Sintagma preposicional	Clític	Adjectiu relacional	Possessiu
<i>aclaparament</i>	16	13 (81,2%)	-	-	3 (18,8%)
<i>al·lucinació</i>	1	-	-	-	1 (100%)
<i>alarma</i>	34	27 (79,4%)	-	-	7 (20,6%)
<i>alliberament</i>	11	2 (18,2%)	-	3 (27,3%)	6 (54,5%)
<i>col·lisió</i>	22	21 (95,5%)	-	-	1 (4,5%)
<i>confusió</i>	39	29 (65,9%)	-	1 (2,3%)	14 (31,8%)
<i>decepció</i>	56	21 (37,5%)	-	2 (3,6%)	33 (58,9%)

<i>enervació</i>	3	3 (100%)	-	-	-
<i>naixement</i>	101	85 (84,1%)	1 (1%)	1 (1,0%)	14 (13,9%)
<i>repercussió</i>	140	118 (84,9%)	-	-	21 (15,1%)
<i>sorpresa</i>	41	16 (39%)	-	-	25 (75,8%)
<i>sortida</i>	81	74 (91,4%)	-	-	7 (8,6%)
Total	545	410 (75,2%)	1 (0,2%)	7 (1,3%)	132 (24,2%)

Taula 14. Arguments externs dels noms de procés

PROCESSOS					
Nom	Ocurrències amb arguments externs	Sintagmes preposicionals	Clític	Adjectiu relacional	Possessiu
<i>abaixament</i>	40	40 (100%)	-	-	-
<i>aclariment</i>	1	-	-	-	1 (100%)
<i>acreixement</i>	48	43 (89,6%)	-	4 (8,3%)	1 (2,1%)
<i>adormiment</i>	6	5 (83,3%)	-	-	1 (16,7%)
<i>afebliment</i>	97	93 (95,9%)	-	1 (1%)	3 (3,1%)
<i>afluixament</i>	28	26 (92,8%)	-	1 (3,6%)	1 (3,6%)
<i>alegament</i>	1	1 (100%)	-	-	-
<i>alleugeriment</i>	12	11 (91,7%)	-	1 (8,3%)	-
<i>allunyament</i>	84	60 (71,4%)	-	3 (3,6%)	21 (25%)
<i>aprofundiment</i>	4	1 (25%)	-	3 (75%)	-
<i>apropament</i>	11	8 (72,7%)	-	-	3 (27,3%)
<i>arrodoniment</i>	12	12 (100%)	-	-	-
<i>avergonyiment</i>	3	3 (100%)	-	-	-
<i>avorrició</i>	1	-	-	-	1 (100%)
<i>creixement</i>	361	304 (84,2%)	-	15 (4,2%)	42 (11,6%)
<i>decrement</i>	3	3 (100%)	-	-	-

<i>empipament</i>	4	3 (75%)	-	1 (25%)	-
<i>empobriment</i>	91	83 (91,2%)	-	6 (6,6%)	2 (2,2%)
<i>enamoramant</i>	26	13 (50%)	-	-	13 (50%)
<i>encariment</i>	86	82 (95,3%)	-	1 (1,2%)	3 (3,5%)
<i>enfuriment</i>	3	2 (66,7%)	-	-	1 (33,3%)
<i>enriquiment</i>	84	75 (89,3%)	-	4 (4,8%)	5 (6%)
<i>envaniment</i>	4	2 (50%)	-	-	2 (50%)
<i>esfereïment</i>	11	9 (81,8%)	-	-	2 (18,2%)
<i>esgarriament</i>	2	1 (50%)	-	-	1 (50%)
<i>humiliació</i>	49	38 (77,6%)	-	-	11 (22,4%)
<i>irritació</i>	43	19 (44,2%)	-	3 (7,0%)	21 (48,8%)
<i>propulsió</i>	10	10 (100%)	-	-	-
Total	1.125	947 (84,2%)	-	43 (3,8%)	135 (12%)

D'altra banda, hem de prendre en consideració els noms relacionats amb estats i qualitats, que mostrem a les taules 15 i 16. En aquest cas, constatem, d'una manera encara més evident que en els noms dinàmics, l'elevat percentatge d'ús dels possessius, cosa que segurament també té a veure amb el paper temàtic que requereixen molts d'aquests noms (que sol ser un experimentador amb el tret +humà).

Taula 15. Arguments externs dels noms de qualitat

QUALITATS					
Nom	Ocurrències amb arguments externs	Sintagmes preposicionals	Clític	Adjectiu relacional	Possessiu
<i>abundor</i>	307	295 (96,1%)	-	2 (0,7%)	10 (3,3%)
<i>adaptabilitat</i>	22	17 (77,3%)	-	-	5 (22,7%)
<i>amabilitat</i>	88	58 (65,9%)	-	-	30 (34,1%)
<i>apocament</i>	6	4 (66,7%)	-	-	2 (33,3%)

<i>aptitud</i>	201	128 (63,7%)	-	3 (1,5%)	70 (34,8%)
<i>complicitat</i>	106	90 (84,9%)	-	-	16 (15,1%)
<i>dret</i>	225	155 (68,9%)	-	-	70 (31,1%)
Total	955	474 (78,2%)	-	5 (0,5%)	203 (21,3%)

Taula 16. Arguments externs dels noms d'estat

ESTATS					
Nom	Ocurrences amb arguments externs	Sintagmes preposicionals	Clític	Adjectiu relacional	Possessiu
<i>admiració</i>	225	165 (73%)	-	1 (0,4%)	60 (26,6%)
<i>alegrança</i>	4	1 (25%)	-	-	3 (75%)
<i>amoïnament</i>	2	-	-	-	2 (100%)
<i>amor</i>	259	70 (27%)	-	16 (6,2%)	173 (66,8%)
<i>atabalament</i>	11	8 (72,7%)	-	1 (9,1%)	2 (18,2%)
<i>atracció</i>	124	112 (90,3%)	-	5 (4%)	7 (5,6%)
<i>avorriment</i>	42	24 (57,1%)	-	-	18 (42,9%)
<i>cansament</i>	72	35 (49,3%)	-	6 (8,5%)	30 (42,3%)
<i>capficament</i>	14	1 (7,1%)	-	-	13 (92,9%)
<i>colpiment</i>	1	1 (100%)	-	-	-
<i>commoció</i>	11	11 (100%)	-	-	-
<i>complaença</i>	54	32 (59,3%)	-	-	22 (40,7%)
<i>coneixement</i>	56	17 (30,4%)	-	-	39 (69,6%)
<i>decaïment</i>	27	18 (66,7%)	-	1 (3,7%)	8 (29,6%)
<i>deixondiment</i>	19	16 (84,2%)	-	1 (5,3%)	2 (10,5%)
<i>delectació</i>	26	23 (88,5%)	-	-	3 (11,5%)
<i>delectança</i>	19	14 (73,7%)	-	3 (15,8%)	2 (10,5%)
<i>desesper</i>	46	16 (34,8%)	-	-	30 (65,2%)

<i>desesperació</i>	147	81 (55,1%)	-	-	66 (44,9%)
<i>desesperança</i>	15	5 (33,3%)	-	-	10 (83,3%)
<i>desil·lusió</i>	22	13 (59,1%)	-	-	9 (40,9%)
<i>embadaliment</i>	34	18 (52,9%)	-	-	16 (47,1%)
<i>encaparrament</i>	11	6 (54,5%)	-	-	5 (45,5%)
<i>enervament</i>	7	5 (71,4%)	-	-	2 (28,6%)
<i>enuig</i>	88	37 (42%)	-	1 (1,1%)	50 (56,8%)
<i>enveja</i>	27	20 (74,1%)	-	1 (3,7%)	6 (22,2%)
<i>espaordiment</i>	5	3 (60%)	-	-	2 (40%)
<i>estima</i>	69	48 (69,6%)	-	2 (2,9%)	19 (27,5%)
<i>esverament</i>	30	21 (70%)	-	-	9 (30%)
<i>fascinació</i>	18	10 (35,7%)	-	-	18 (64,3%)
<i>frisor</i>	1	1 (100%)	-	-	-
<i>il·lusió</i>	24	15 (62,5%)	-	-	9 (37,5%)
<i>indignació</i>	219	137 (62,6%)	-	2 (0,9%)	80 (36,5%)
<i>interès</i>	89	49 (55,1%)	-	7 (7,9%)	33 (37,1%)
<i>odi</i>	159	54 (34%)	-	2 (1,3%)	103 (64,8%)
<i>passió</i>	89	34 (38,2%)	-	5 (5,6%)	50 (56,2%)
<i>patiment</i>	42	19 (45,2%)	-	2 (4,8%)	21 (50%)
<i>por</i>	24	4 (16,7%)	-	-	20 (83,3%)
<i>satisfacció</i>	103	71 (68,9%)	-	4 (3,9%)	28 (27,2%)
<i>temor</i>	62	37 (59,7%)	-	3 (4,8%)	22 (35,5%)
Total	2.297	1.252 (54,5%)	-	63 (2,7%)	992 (43,2%)

Podem veure, doncs, que totes les classes de noms presenten ocurrencies amb l'argument extern realitzat com a sintagma preposicional, com a adjectiu relacional i com a possessiu. A més, hi ha alguns substantius que admeten l'expressió d'aquest argument —que veurem que en aquest cas no és l'extern, sinó un argument externalitzat— com a clític. A continuació detallarem cadascuna de les possibilitats.

6.3.3.2 Sintagma preposicional

Hem pogut veure, al llarg del treball, que sense cap mena de dubte la realització més habitual dels arguments externs dels noms eventuals és la de sintagma preposicional: atès que els noms no poden regir cas, els arguments l'han d'adquirir mitjançant una preposició, que, en el cas de l'argument extern, tendeix a ser *de* (la preposició menys marcada en català i en les llengües romàniques), que assigna cas genitiu a l'SD que regeix.

D'aquest fet en deriva que, en general, els arguments externs tendeixen a ser SP_{de} en català (és a dir, es realitzen com a genitiu), una realització que hem anomenat *genitiu subjectiu*, tot seguit la proposta de Bonet & Solà (1986). Aquesta és la realització material que adopten més freqüentment tant els arguments externs pròpiament dits com els arguments externalitzats. Ho il·lustrem a les oracions següents, on també podem constatar que aquests noms —a diferència del que defensava Picallo (1991, 1999) reben una interpretació eventual:

- (30) a. La descripció *de la mare* de la posta de sol que havia vist em va meravellar.
b. Els veïns van presenciar la fugida *dels lladres* del lloc dels fets.
c. L'arribada *del tren* cada dia és més lenta.

De fet, com a veritable complement argumental, l'argument extern només es pot materialitzar com a genitiu subjectiu o bé com a SP_{entre} (realització de la qual parlarem a continuació): perquè es produeixin el comandament categorial i l'assignació de paper temàtic dins del marc de la nominalització cal que l'argument rebi cas, i la regla d'inserció de genitiu (Giorgi & Longobardi, 1991) mostra que els arguments externs han de ser necessàriament genitius (almenys en principi).

Tanmateix, això no vol dir que l'agent, la causa o l'experimentador (papers temàtics típics dels arguments externs) només es puguin materialitzar com a genitius subjectius.

De fet, fins i tot hi ha condicions sintàctiques i semàntiques que segurament bloquegen aquesta possibilitat en alguns contextos. Així, d'una banda pot ser que la realització de dos arguments nominals —un tema i un agent— com a genitius provoqui una ambigüitat, que aquesta realització resulti excessivament forçada o bé que sigui

agramatical en català. Fixem-nos en els exemples que presentem a continuació, extrets i traduïts de Jiménez Ríos (2001):

- (31) a. la descripció de la Maria de l'assassí (cf. *La Maria va descriure l'assassí*)
b. ? la descripció de l'assassí de la Maria (cf. *La Maria va descriure l'assassí/ Van descriure l'assassí de la Maria*)
- (32) a. ??la interpretació de l'Anna de les instruccions
b. *la destrucció de l'Ajuntament del restaurant

És a dir, malgrat que hi ha noms que sí que admeten dos complements argumentals realitzats com a SP_{de} (per exemple, *la por del Pau de la foscor, les ganes dels nens de fer vacances*), també podem afirmar que a un catalanoparlant li resultarien *estranys* (fins i tot agramatical en algun cas) sintagmes com els que presentem a continuació, amb dos complements argumentals realitzats com a genitius.¹²⁵

- (33) a. la detenció [tema del sospitós] [agent *de/per part de la policia]
b. la construcció [tema de cases ecològiques] [agent ?de/per part de l'empresa Consteco]

Segurament és per això que alguns autors justifiquen l'aparició de sintagmes preposicionals introduïts per la locució *per part de* o per la preposició *per* com a solució d'ambigüitats (Jiménez Ríos, 2001) o com a mitjà d'evitar la repetició de la preposició *de* (Badia, 2002).

De fet, intuïtivament resulta fàcil pensar que, quan dos complements que habitualment es realitzen com a SP_{de} concorren en un mateix sintagma nominal (com a arguments d'un mateix nucli nominal), un dels dos complements tendeix a realitzar-se d'una altra manera, ja sigui com a possessiu o adjectiu relacional, ja sigui com a

¹²⁵ Badia (2002: 1604) assenyala que en català els sintagmes nominals amb més de dos complements són «molt menys naturals» que els verbs amb dos o més complements: «la tendència en català (com en altres llengües romàniques i a diferència de moltes llengües germàniques) és de preferir els sintagmes nominals amb relativament pocs complements del mateix nivell sintàctico-semàntic» (Badia 2002: 1604). Les dades sembla que corroboren aquesta idea, i és que habitualment els noms apareixen amb un complement argumental.

sintagma preposicional introduït per una altra preposició. I precisament una de les opcions *disponibles* és la realització dels complements subjectius com a SP_{per} o $SP_{per\ part\ de}$ (que, al cap i a la fi, són preposicions semànticament més explícites que *de*). Ho mostrem en els exemples que presentem a continuació:¹²⁶

- (34) a. la descripció de l'assassí per part de la Maria
b. la interpretació de les instruccions per part de l'Anna
c. la destrucció del restaurant per part de l'Ajuntament

Tanmateix, un cop analitzades les dades, podem dir que aquesta tendència es compleix només en part: si bé la proporció de realitzacions de complements subjectius com a SP_{per} o $SP_{per\ part\ de}$ augmenta en el cas dels sintagmes nominals que tenen com a nucli un nom transitiu del qual s'expliciten tots dos arguments, el percentatge de realitzacions com a SP_{de} continua sent força superior. Així, hem localitzat 248 ocurrences (repartides entre 33 substantius transitius) en què el sintagma nominal conté dos arguments explícits que, en una configuració verbal, correspondrien al subjecte i al complement directe. D'aquestes 248 ocurrences en què s'expliciten els dos arguments nominals, l'argument extern es realitza en el 77% dels casos (és a dir, 191) com a SP_{de} ; només es materialitza com a SP_{per} en l'11,3% de les ocurrences, i, com a $SP_{per\ part\ de}$, en l'11,7%.

Aquestes xifres, però, no reflecteixen l'altre factor que pot influir en la realització dels arguments nominals, que és el paper temàtic que desenvolupa cadascun d'aquests arguments. Hem constatat que els noms transitius —que exigeixen un agent com a argument extern i un pacient com a argument intern— realitzen els «arguments externs» com a $SP_{per(part\ de)}$ sobretot quan l'argument intern és explícit. En canvi, els substantius que tenen un argument extern experimentador o un argument externalitzat, poden realitzar l'argument extern com a genitiu subjectiu. A (35) mostrem exemples del CTILC del primer cas, i a (36), del segon.

- (35) a. [L]a invasió francesa modificà algunas cosas, [...] tals foren [...] lo
acompanyament dels estrangers *per los ministres del Sant Ofici*.

---

¹²⁶ Una altra opció seria realitzar l'argument extern com a SP_{de} i l'argument intern directe com a SP_a (en parlarem més endavant)

- b. Doncs bé, l'estona escolada entre la partida d'Aquil·les i l'aconseguint de la tortuga *per ell*, resulta perfectament finita, per exemple si la velocitat de l'heroi és cinc cops més gran [...].
- c. Això pot explicar-nos l'adopció durant el segle XIX dels principis de l'escola escocesa *per part dels filòsofs catalans* [...].
- d. [...] l'èxit inicial de les creuades va deure's a l'afavoriment dels invasors cristians de la Palestina *pels musulmans de l'Egipte*.
- e. El fenomen invers (de decontracció) és induït per la destrucció de l'acetilcolina *per part de l'acetilcolinesterasa*.
- f. [...] en l'actualitat, com veurem, són predominantment subjectius els factors que intervenen en l'elecció del castellà per part d'un escriptor catalanoparlant.
- g. Els aristòcrates elaboren les primeres doctrines defensives sobre la revolució i la invasió, *per part de les masses*, del poder públic.
- (36) a. La racionalitat ve a ésser, així, l'“adaptabilitat” *de l'home* al seu “medi”, en un sentit que el mateix Toulmin relaciona amb la teoria evolucionista biològica.
- b. [...] és bo fer avinent que només la immersió és aplicable i de fet possible comptant amb l'adhesió *dels pares* al programa, perquè en l'adquisició de la competència lingüística l'acolliment afectiu de la nova llengua esdevé un element insubstituïble.
- c. D'altra banda, l'espectacle deixava veure l'admiració *de cada un* per la feina de l'altre, cosa que des del públic és d'agrair [...].
- d. Assolint Venizelos l'anexió *de la Tràcia* a Grècia, fa, ensems, muntar aquella devés la realització de quatre ideals essencialíssims de la raça hel·lènica. (cf. la seva anexió a la Grècia lliure)
- e. “Feia escassament un quart de l'arribada *del genet* a la Plaça, quan una remor sorda, acompanyada de dispars aïllats i cada vegada més a la vora, anunciaven que les primeres cases del Districte de la Ribera sofrien ja les conseqüències de la inundació.
- f. Sis mesos després de l'ascensió *de Kennedy* a la Presidència, els estocs d'or davallaren a 17.

- g. No es va fer esperar l'atac *de l'exèrcit aragonès* contra el Rosselló.
- h. Així vesteixen també els seus missioners, tan estimats dels tunisencs (ens ho deia Abd el-Kader Hfaied), els Pares blancs de Nostra Dona de Cartago, que cerquen l'atracció *dels musulmans* al catolicisme i a la França sense altra prèdica que el constant interès per ells, la caritat i el millor exemple.
- i. Era com si tanquessin les portes de la tomba, i a la part de fora, com fent-li ressò, s'escoltava el clam de triomf *de la plebe enardida*, l'udol sinistre de la Bèstia.
- j. [...] l'elevada incidència de la tuberculosi i el comportament epidèmic *de les malalties intestinals*, concretament el còlera.
- k. [...] en aquesta ocasió es prolongarà la immersió de la peça al bany àcid fins que s'arribi a foradar el metall.
- l. En temps de la guerra *de Pere el Gran* contra França, Cadaqués donà el prohoms Gras, espia de sagacitat, exemple de lleialtat.
- m. En altres mots: la periòdica conversió *d'un poble* en una estàtua de sal que miri sempre endarrera, és una de les causes que poden fer d'aquest poble un perpetu somnàmbul.
- n. L'embadaliment *de l'artista* davant la seva nuesa quedà plasmada en les innombrables representacions que en féu al llarg dels anys als murs del convent.
- o. El proletariat revolucionari ha d'oposar-se a totes les formes d'opressió nacional, ha de defensar sense condicions el dret *dels pobles* a disposar lliurement de llurs destins [...].
- p. ¿Vols un exemple de la distracció *d'en Lluís* amb mi?
- q. Els començaments del famós Tractat dels Pirineus es varen iniciar darrera dels bastidors del drama de l'enamorament *del rei de França Lluís XIV* per la famosa neboda del cardenal Mazarino, anomenada Maria Mancini.
- r. De vegades arriba l'enraonament pausat *d'un home i una dona*; més tard la dona canta una cançó de bressol; darrerament s'apaga el llum i tot resta silenciós.
- s. Un altre canvi important, encara, és fàcil d'apreciar: l'enriquiment *de l'alzinar* en espècies de la muntanya mitjana [...].

- t. Enuig *del marit* amb el criat que ha oblidat un encàrrec, etern enfuriment d'ella amb la modista informal.
- u. El jove artista [...] fou expulsat de la escola, no faltant alguns biògrafs que atribueixen aquest acte a secreta enveja *d'en Reutter* contra ell, ja que ab el temps eclipsaria la seva gloria.
- v. Sí, doncs, l'evasió *dels pescadors* cap a l'agricultura no afecta la seva manera d'ésser, l'horror que els pagesos senten pel mar forma una de les constants de la seva personalitat irreductible.

En molts casos, els substantius de (36) admeten l'argument extern realitzat com a SP_{de} fins i tot en coocurrència amb un argument intern perquè no és un complement intern directe, sinó un complement preposicional introduït per preposicions que normalment no són *de* (i que, per tant, no poden provocar ambigüitats si coocorren amb un altre SP_{de}). De fet, quan l'argument intern directe i l'argument extern es manifesten explícitament, molts dels substantius de (36) es projecten amb un argument extern realitzat com a SP_{de} i un argument intern realitzat com a SP_a (o introduït per una altra preposició semànticament més explícita).

De tota manera, també hem localitzat exemples de realització de dos genitius (SP_{de}) seguits (genitiu subjectiu + genitiu objectiu), cosa que demostra que no és una construcció impossible en català:

- (37) a. ?L'exposició del Joan del treball que havia fet va ser força llarga.
- b. La por de la teva filla de quedar-se sola comença a ser un problema, no?

Aquesta possibilitat, a més, és prou productiva quan el segon argument és un SP que introdueix un infinitiu. Vegem-ne algunes possibilitats:

- (38) a. La decisió de la Joana de marxar de vacances aquest mes ens ha fet anar malament a la feina.
- b. Tothom s'adonava del desig del director d'augmentar els beneficis.

Podríem adduir, en casos com els de (38), que els segons complements són *pseudoarguments*, complements equiparables als objectes hiponímics (Real, 2009), en la mesura que creen una relació predicativa entre l'objecte i l'arrel que denota una relació semàntica d'hiponímia (Real, 2009: 176). Així, podem parafrasejar els SD anteriors mitjançant oracions com *La decisió és marxar de vacances* o bé *El desig és augmentar els beneficis*. Aquestes construccions sempre han d'estar encapçalades per la preposició *de* i és per això que s'admeten dos SP encapçalats per aquesta preposició en la projecció del nom. Tanmateix, els exemples il·lustren que no és impossible, en català, que dos complements d'un mateix substantiu es realitzin materialment com a SP_{de}.

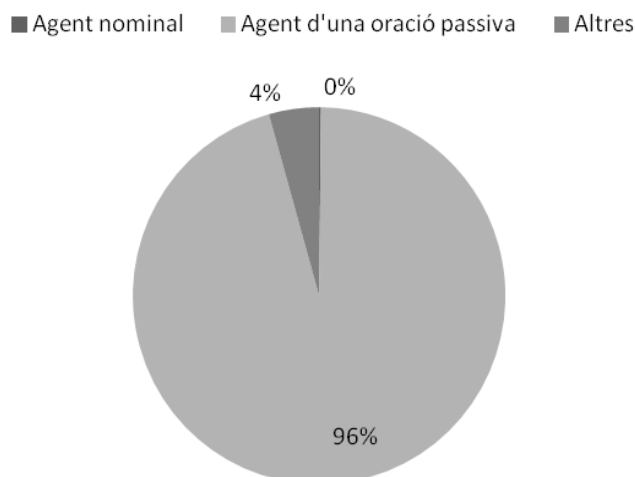
En aquest sentit, doncs, sembla que l'alternança en la realització dels arguments externs no pot ser únicament la necessitat d'evitar dos sintagmes preposicionals introduïts per *de* com a complements argumentals del mateix nom. Com reconeix Jiménez Ríos (2001) per al castellà, si la motivació de l'alternança fos aquesta, no hi hauria cap canvi d'interpretació entre el genitiu subjectiu i els SP_{per part de} com a recursos per realitzar l'argument extern d'un nom eventual, com postulava Badia (veg. capítol 4). Així, Jiménez Ríos d'una banda afirma que «parece como si el cambio de la preposición *de* por *por* se debiera, en principio, [...] a hechos de índole estilística para evitar la repetición de la preposición *de*, lo que no debería traer consigo cambios de otro tipo», però de l'altra fa notar que en realitat «parece que sí los trae porque la interpretación del sintagma nominal pasa de ser activa a ser pasiva» (2001: 265). És més: si realment fos una locució emprada simplement per raons estilístiques (per poder realitzar l'agent quan també s'expressa el pacient), no localitzaríem, al CTILC, oracions com aquesta:

- (39) D'altra banda, la utilització [*dels pescadors*] [*de sistemes molt perfeccionats*] [...] fa que moltes espècies siguin pescades massa joves.

D'altra banda, si aquesta realització no estigués relacionada amb la passiva i aparegués, simplement, perquè en català no admeten dos SP_{de} argumentals, ja l'hauríem de localitzar en català antic amb la mateixa funció, de manera que no poguéssim vincular l'extensió de l'ús d'aquesta locució a l'augment dels textos científics, jurídics i periodístics (i la seva creixent influència en la llengua general), que presenten tendència tant a la nominalització com a la passivització.

Ara bé, en català antic aquesta locució era inexistent com a introductora de l'agent nominal. Així, tot i que tant el CICA (Corpus Informatitzat del Català Antic) com el CTILC mostren una freqüència similar pel que fa a l'ús de *per part de* (al CICA representa aproximadament el 0,0078% del corpus i al CTILC, el 0,0053%), el CICA no conté cap ocurrència d'aquesta locució com a introductora de l'agent d'un nom eventual, mentre que el 53% de les ocurrències del CTILC correspon a aquest ús.¹²⁷

Als gràfics 1 i 2 mostrem les dades que hem assenyalat, i que il·lustren que en català antic, la locució *per part de* era freqüent, sobretot, com a agent d'oracions passives, mentre que en català actual la locució funciona amb més freqüència com a agent nominal que com a agent de passives oracionals.

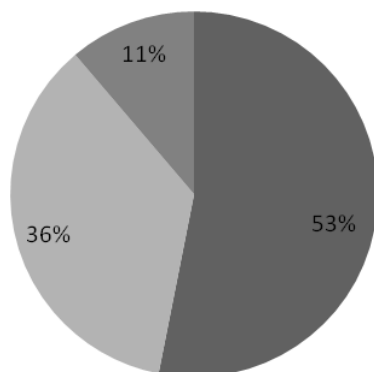
Gràfic 1. Ocurrències de *per part de* al CICA

¹²⁷ Cal dir que el que sí que hem localitzat és la realització de l'agent com a SP_{per}. Fixem-nos en el cas següent:

(1) La acceptació de l' archabisbat de València per lo reverendíssim senyor don Thomàs de Vilanova, frare de l' orde de Sant Agostí. (*El 'Llibre de Antiquitats' de la Seu de València*, 1, s. XVI)

Potser, doncs, podríem parlar, en certa manera, de nominalitzacions passives en català antic, introduïdes per la preposició que habitualment introdueix l'agent verbal d'una passiva. Llavors l'increment de l'ús de *per part de* podria estar relacionat amb la pèrdua de càrrega semàntica d'algunes preposicions i amb la necessitat d'ús de preposicions semànticament més explícites. Més avall en tornarem a parlar.

■ Agent nominal   ■ Agent d'una oració passiva   ■ Altres

Gràfic 2. Ocurrences de per part de al CTILC

A continuació presentem alguns exemples d'ús d'aquesta locució en català antic, que extraiem del CICA (la cursiva és nostra):

- (40) a. Fem-vos a saber que *per part de la dona na Guillamona* [...] és estat proposat [...] que [...] feés pendre e caplevar lo dit en Bernat Rovira. (*Clams i crims a la València medieval*, 2, s. XIV)
- b. Aquest jorn fon feta proposició *per part de la dita senyora reyna* en lo dit Parlament. (*Dietaris de la Generalitat de Catalunya*, 1, s. XV)
- c. Ací só tramés a la magestat vostra, sanyora, *per part de mon senyor*, qui suplica la celsitut vostra guiar-lo vullau, que puga antrar e exir sens prejuhi seu e puga restar en sa libertat franca. (*Tirant lo Blanc*, s. XV)
- d. E immediament, en dit stament fou presentada y legida una supplicació *per part de mossèn Antich Sala, notari*, la qual és del tenor següent [...]. (*Corts generals de Montsó*, s. XVI)

També en trobem casos —que al gràfic 1 hem etiquetat com a *altres*— en què el que expressa la locució és la referència a alguna de les parts d'un plet o d'una relació, en un sentit equivalent al *de part de*. Il·lustrem aquest fenomen amb els exemples de (41).

- (41) a. Ara oiats que us fan a saber lo justícia, els jurats e els prohòmens consellers de la ciutat, per sí e *per part de la universitat de la dita ciutat* [...]. (*Manual dels consells de la ciutat de València, I, s. XIV*)
- b. hi hagué pau entre ells, en la qual pau entrevengué micer Pinyol de la dita ciutat, *per part de dits Bossoms*, e en Berthomeu Gil notari, d'él testes e de dit Figuerola [...]. (*L'estudi General de Lleida de 1430 al 1524, 3, s. XV*).
- c. E per quant per los tres staments és estada apuntada, traçada y ordenada una scriptura, per presentar aquella als tractadors de sa magestat en resposta de la que dits tractadors, ab embaxada *per part de sa magestat*, presentaren [...].(*Corts generals de Montsó, s. XVI*)

Ara bé, com hem dit, no hem localitzat ocurrencies d'agent nominal realitzat com a SP_{per part de}, sinó que l'argument extern dels noms eventuals, si s'expressava com a sintagma preposicional, sempre ho feia com a genitiu subjectiu en català antic. Ho il·lustrem a continuació:

- (42) a. Acabada la visita de tots los officials reals e ciutadans de paraýs, resta la Senyora sola en sa cambra [...]. (*Vita Christi, s. XV*)
- b. Lo combat dels cavallers durà ben dos hores (*Tirant lo Blanch, s. XV*)

És precisament en aquest sentit que considerem que la motivació del recurs a *per part de* no pot ser (només) una qüestió d'eufonia o de solució a ambigüitats, sinó que té a veure amb una alternança passiva/activa paral·lela a la que hi ha en l'àmbit del sintagma verbal. Per aquest motiu caldrà analitzar, als apartats següents, si els factors que hem introduït a 6.1 incideixen d'alguna manera en aquesta possibilitat.

En qualsevol cas, si observem les dades que hem obtingut del CTILC en relació amb les ocurrencies en què els substantius presenten un argument extern explícit, ens adonem que, com és previsible, la major part dels substantius, quan realitzen els arguments externs com a sintagmes prepositivals, recorren al genitiu subjectiu. Amb tot, també s'admeten altres realitzacions, com hem previst: SP_{entre}, SP_{per} i SP_{per part de}. Els exemples que presentem a (43), extrets tots del corpus analitzat (per tant, extrets del CTILC) mostren cadascuna d'aquestes possibilitats (la cursiva és nostra).

- (43) a. [P]oden enfortir l'amor *de molts catalans* a la Llengua Catalana.
b. Encara que faci mal de dir-ho, la destrucció *per l'exèrcit francès* del barri de Jesús, el convent i l'església dels Franciscans i el cementiri que els completava, va facilitar la realització [...] de la idea cobejada de perfeccionar la comunicació entre Barcelona i la població de Gràcia.
c. La cova de l'home de Pequín ofereix una prova molt antiga de la utilització del foc *per part dels homínids*, ja des dels començaments de l'ocupació del jaciment.
d. A Yathrib, on hi havia jueus que daren a Déu aquest nom, i hi havia guerra *entre dues tribus arábiques, aus i khazraj*, l'accessió d'una força jueva [...] havia fet dar el tomb a la batalla de Bu'ath a favor dels primers.

Tot seguit presentem les dades obtingudes distribuïdes segons la classe aspectual a què pertany el nom. Aquesta distribució mostra, una altra vegada, que l'aspecte és un factor que només influeix en la realització dels complements perquè es relaciona amb els papers temàtics —que, juntament amb el nombre d'arguments realitzats, són els dos factors que sembla que sí que permeten explicar determinades regularitats.

A les taules 17, 18, 19, 20 i 21 il·lustrem els resultats corresponents als noms dinàmics. Tot i que en totes les taules predominen clarament els genitius subjectius, no es pot deixar de banda ni l'aparició de la passiva ni l'ús de l'*SP_{entre}*, que apareix quan el nom és inherentment recíproc o quan pot tenir una interpretació recíproca. Hi ha classes aspectuals —com les accions i els actes— que presenten un percentatge lleugerament més elevat de passives, però aquest fenomen es deu al fet que la major part de noms que s'inclouen dins d'aquestes dues categories són noms transitius i, per tant, admeten més fàcilment la passiva. Així, la taula 17 conté un 0,5% de realitzacions amb *SP_{per part de}* i un altre 0,5% amb *SP_{per}* (és a dir, un 1% de les ocurrències incorporen un SD passivitzat). Aquest 1% no es distribueix en la mateixa proporció a tots els noms, sinó que únicament és present en noms típicament transitius, com *acompanyament* i *discussió*, o bé en casos en què la configuració activa del nom es construeix amb un argument extern pròpiament dit (com *parlament*, amb un agent, o *divertiment*, amb un experimentador amb trets agentius).¹²⁸

---

¹²⁸ Ampliarem aquesta informació als apartats següents.

Taula 17. Distribució dels sintagmes preposicionals: activitats

ACTIVITATS					
Nom	Arguments externs realitzats com a SP	Genitius subjectius	SP _{per}	SP _{per part de}	SP _{entre}
<i>acompanyament</i>	13	11 (84,6%)	1 (7,7%)	1 (7,7%)	-
<i>agraïment</i>	81	79 (97,5%)	-	2 (2,5%)	-
<i>arbitratge</i>	16	16 (100%)	-	-	-
<i>bramadissa</i>	1	1 (100%)	-	-	-
<i>clam</i>	151	151 (151%)	-	-	-
<i>clamadissa</i>	1	1 (100%)	-	-	-
<i>clamor</i>	45	45 (100%)	-	-	-
<i>comportament</i>	115	115 (100%)	-	-	-
<i>comunicació</i>	21	8 (38,1%)	-	-	13 (61,9%)
<i>conducció</i>	2	2 (100%)	-	-	-
<i>discussió</i>	33	17 (51,5%)	1 (3%)	1 (3%)	14 (42,4%)
<i>diversió</i>	19	19 (100%)	-	-	-
<i>divertició</i>	2	2 (100%)	-	-	-
<i>divertiment</i>	15	14 (93,3%)	-	1 (6,7%)	-
<i>enraonament</i>	8	6 (75%)	-	-	2 (25%)
<i>guerra</i>	16	10 (62,5%)	-	-	6 (37,5%)
<i>guiatge</i>	97	97 (100%)	-	-	-
<i>immersió</i>	12	12 (100%)	-	-	-
<i>marcatge</i>	1	1 (100%)	-	-	-
<i>parlament</i>	86	84 (97,7%)	1 (1,2%)	-	1 (1,2%)
<i>pelegrinatge</i>	13	13 (100%)	-	-	-
<i>preguera</i>	4	4 (100%)	-	-	-
<i>rodatge</i>	2	2 (100%)	-	-	-
<i>utilització</i>	14	2 (14,3%)	5 (35,7%)	7 (50%)	-
<i>viatge</i>	19	19 (100%)	-	-	-
Total	787	731 (92,9%)	8 (1%)	12 (1,5%)	36 (4,6%)

A les taules 18 i 19 es constata un fenomen similar: el percentatge més elevat de realitzacions dels arguments nominals com a SP_{per} o $SP_{per part de}$ es deu, simplement, al fet que aquests grups inclouen un nombre més elevat de noms transitius que els altres. És el cas d'*afavoriment*, *agressió*, *atac*, *destrucció*, *inversió*, *invasió* i *utilització* (taula 18), i d'*injúria*, *evasió*, *denúncia*, *demanda*, *concessió*, *absorció*, *adopció* i *annexió* (taula 19). També poden admeten un $SP_{per part de}$, com hem vist a la taula 17, alguns noms intransitius que es construeixen o que es poden construir, en l'alternant actiu, amb un argument extern agentiu (és el cas d'*adhesió*, per exemple), tot i que aquesta possibilitat és força menys freqüent. En canvi, tot i considerar que són accions i actes, hi ha substantius que rarament accepten un $SP_{per part de}$, com els que es relacionen amb verbs inacusatius o ergatius, segurament perquè no admeten un argument extern pròpiament dit sinó externalitzat (el tema).

Taula 18. Distribució dels sintagmes preposicionals: accions

ACCIONS					
NOM	Arguments externs realitzats com a SP	SP_{de}	SP_{per}	$SP_{per part de}$	SP_{entre}
<i>afavoriment</i>	1	-	1 (100%)	-	-
<i>agressió</i>	49	44 (89,8%)	1 (2%)	4 (8,2%)	-
<i>anada</i>	89	89 (100%)	-	-	-
<i>anàlisi</i>	9	9 (100%)	-	-	-
<i>ascensió</i>	100	100 (100%)	-	-	-
<i>atac</i>	96	90 (93,8%)	2 (2,1%)	4 (4,2%)	-
<i>consolació</i>	7	7 (100%)	-	-	-
<i>conversió</i>	122	122 (100%)	-	-	-
<i>cremadissa</i>	1	1 (100%)	-	-	-
<i>descensió</i>	1	1 (100%)	-	-	-
<i>destrucció</i>	23	8 (34,8%)	14 (60,9%)	1 (4,3%)	-

<i>distracció</i>	18	18 (100%)	-	-	-
<i>encisament</i>	4	4 (100%)	-	-	-
<i>evasió</i>	12	11 (91,7%)	-	1 (8,3%)	-
<i>impressió</i>	5	5 (100%)	-	-	-
<i>invasió</i>	170	155 (91,2%)	12 (7,1%)	3 (1,8%)	-
<i>inversió</i>	21	18 (85,7%)	1 (4,8%)	2 (9,5%)	-
<i>menyspreu</i>	32	31 (96,9%)	-	-	1 (3,1%)
<i>transmissió</i>	1	1 (100%)	-	-	-
<i>visita</i>	43	43 (100%)	-	-	-
Total	804	757 (94,15%)	31 (3,87%)	15 (1,87%)	1 (0,12%)

Taula 19. Distribució dels sintagmes preposicionals: actes

ACTES					
NOM	Arguments externs realitzats com a SP	SP _{de}	SP _{per}	SP _{per part de}	SP _{entre}
<i>absorció</i>	24	11 (45,8%)	6 (25%)	7 (29,2%)	-
<i>aconsegüiment</i>	4	1 (25%)	3 (75%)	-	-
<i>acusació</i>	45	42 (93,3%)	-	3 (6,7%)	-
<i>adhesió</i>	161	159 (98,8%)	-	2 (1,2%)	-
<i>adopció</i>	16	-	2 (12,5%)	14 (87,5%)	-
<i>agermanament</i>	25	21 (84%)	-	-	4 (16%)
<i>al·lusió</i>	24	24 (100%)	-	-	-
<i>annexió</i>	46	42 (91,3%)	2 (4,3%)	2 (4,3%)	-
<i>arribada</i>	228	228 (100%)	-	-	-
<i>blasfèmia</i>	13	13 (100%)	-	-	-

<i>casament</i>	69	66 (95,7%)	-	-	3 (4,3%)
<i>clausura</i>	5	5 (100%)	-	-	-
<i>concessió</i>	27	18 (66,7%)	3 (11,1%)	6 (22,2%)	-
<i>condemna</i>	18	18 (100%)	-	-	-
<i>condemnació</i>	14	14 (100%)	-	-	-
<i>definició</i>	1	1 (100%)	-	-	-
<i>demanadissa</i>	1	1 (100%)	-	-	-
<i>demanda</i>	66	64 (97%)	-	2 (3%)	-
<i>denúncia</i>	26	22 (84,6%)	1 (3,8%)	3 (11,5)	-
<i>dimissió</i>	105	105 (100%)	-	-	-
<i>injúria</i>	33	32 (97%)	1 (3%)	-	-
<i>intromissió</i>	48	48 (100%)	-	-	-
<i>negativa</i>	61	59 (96,7%)	-	2 (3,3%)	-
<i>objecció</i>	50	48 (96%)	1 (2%)	1 (2%)	-
<i>partició</i>	1	1 (100%)	-	-	-
<i>ruptura</i>	358	328 (91,6%)	-	1 (0,3%)	29 (8,1%)
<i>venda</i>	2	2 (100%)	-	-	-
<i>victòria</i>	52	52 (100%)	-	-	-
Total	1.523	1.425 (93,6%)	19 (1,2%)	43 (2,8%)	36 (2,4%)

La impossibilitat teòrica d'admissió d'un tema externalitzat com a *SP_{per part de}* és el que segurament explica que no trobem cap ocurrència d'aquesta realització en noms que indiquen esdeveniments. Aquest substantius, que són dinàmics, culminatius i no duratius, es relacionen sovint amb verbs inacusatius, i, per tant, en lloc d'un argument extern pròpiament dit tenen un argument externalitzat. És el que podem comprovar a la taula 20.

Taula 20. Distribució dels sintagmes preposicionals: esdeveniments

ESDEVENIMENTS					
Nom	Arguments externs realitzats com a SP	SP _{de}	SP _{per}	SP _{per part de}	SP _{entre}
<i>aclaparament</i>	13	13 (100%)	-	-	-
<i>alarma</i>	27	22 (81,5%)	1 (3,7%)	-	4 (14,8%)
<i>alliberament</i>	2	1 (50%)	1 (50%)	-	-
<i>col·lisió</i>	21	4 (19%)	-	-	17 (81%)
<i>confusió</i>	29	24 (82,8%)	-	-	5 (17,2%)
<i>decepció</i>	21	21 (100%)	-	-	-
<i>enervació</i>	3	3 (100%)	-	-	-
<i>naixement</i>	85	85 (100%)	-	-	-
<i>repercussió</i>	118	118 (100%)	-	-	-
<i>sorpresa</i>	16	16 (100%)	-	-	-
<i>sortida</i>	74	74 (100%)	-	-	-
TOTAL	409	381 (93,2%)	2 (0,5%)	-	26 (6,4%)

Igualment, la presència ínfima de la configuració en els noms de processos (de fet, només n'hi ha un cas) s'explica perquè la majoria són noms relacionats amb verbs ergatius o inacusatius, de manera que presenten un tema externalitzat com a argument extern. Mostrem els resultats corresponents a aquests noms a la taula 21.

Taula 21. Distribució dels sintagmes preposicionals: processos

PROCESSOS					
NOM	Arguments externs realitzats com a SP	SP _{de}	SP _{per}	SP _{per part de}	SP _{entre}
<i>abaixament</i>	40	40 (100%)	-	-	-
<i>acreixement</i>	43	43 (100%)	-	-	-
<i>adormiment</i>	5	5 (100%)	-	-	-

<i>afebliment</i>	93	93 (100%)	-	-	-
<i>afluixament</i>	26	26 (100%)	-	-	-
<i>alegrament</i>	1	1 (100%)	-	-	-
<i>alleugeriment</i>	11	11 (100%)	-	-	-
<i>allunyament</i>	60	51 (85%)	-	-	9 (15%)
<i>aprofundiment</i>	1	1 (100%)	-	-	-
<i>apropament</i>	8	8 (100%)	-	-	-
<i>arrodoniment</i>	12	12 (100%)	-	-	-
<i>avergonyiment</i>	3	3 (100%)	-	-	-
<i>creixement</i>	304	304 (100%)	-	-	-
<i>decrement</i>	3	3 (100%)	-	-	-
<i>empobriment</i>	83	83 (100%)	-	-	-
<i>enamoramant</i>	13	13 (100%)	-	-	-
<i>encariment</i>	82	82 (100%)	-	-	-
<i>enfuriment</i>	2	2 (100%)	-	-	-
<i>enriquiment</i>	75	74 (98,7%)	-	1 (1,3%)	-
<i>envaniment</i>	2	2 (100%)	-	-	-
<i>esfereïment</i>	9	9 (100%)	-	-	-
<i>esgarrifament</i>	1	1 (100%)	-	-	-
<i>humiliació</i>	38	38 (100%)	-	-	-
<i>irritació</i>	19	19 (100%)	-	-	-
<i>propulsió</i>	10	10 (100%)	-	-	-
Total	944	934 (98,9%)	-	1 (0,1%)	9 (1%)

L'argument extern dels noms dinàmics, per tant, sol ser genitiu subjectiu quan és un sintagma preposicional, si bé hi ha substantius que admeten les altres possibilitats. Amb tot, sembla que la causa de la variabilitat no es troba en l'aspecte lèxic, sinó en el paper temàtic de cada argument i en la valència argumental de cada nom.

En el cas dels noms que designen qualitats (taula 22) i estats (taula 23), l'explicació de les realitzacions és molt similar. Com que en principi aquests substantius no tenen un argument extern agentiu (Badia, 2002) sinó experimentador, no admeten amb la mateixa facilitat la passivització de l'estructura.

Això no impedeix, però, que hi hagi substantius que admetin aquesta possibilitat: com explicarem més endavant, sembla que en la llengua el recurs a l'alternança activa/passiva en l'àmbit del sintagma nominal ha augmentat en català, com en altres llengües romàniques (Giorgi & Longobardi 1991 per a l'italià, Jiménez Ríos 2001 per a l'espanyol), cosa que explica per què hi ha noms psicològics (com *por*) que l'admeten.

Taula 22. Distribució dels sintagmes preposicionals: qualitats

QUALITATS					
Nom	Arguments externs realitzats com a SP	SP _{de}	SP _{per}	SP _{per part de}	SP _{entre}
<i>abundor</i>	295	295 (100%)	-	-	-
<i>adaptabilitat</i>	17	17 (100%)	-	-	-
<i>amabilitat</i>	58	58 (100%)	-	-	-
<i>apocament</i>	4	4 (100%)	-	-	-
<i>aptitud</i>	128	127 (99,2%)	-	1 (0,8%)	-
<i>complicitat</i>	90	81 (90%)	-	2 (2,2%)	7 (7,8%)
<i>dret</i>	155	155 (100%)	-	-	-
Total	747	737 (98,7%)	-	3 (0,4%)	7 (0,9%)

Taula 23. Distribució dels sintagmes preposicionals: estats

ESTATS					
NOM	Arguments externs realitzats com a SP	SP _{de}	SP _{per}	SP _{per part de}	SP _{entre}
<i>admiració</i>	165	163 (98,8%)	1 (0,6%)	1 (0,6%)	-
<i>alegrança</i>	1	1 (100%)	-	-	-

L'estructura argumental dels noms en català

<i>amor</i>	70	63 (90%)	-	4 (5,7%)	3 (4,3%)
<i>atabalament</i>	8	8 (100%)	-	-	-
<i>atracció</i>	112	110 (98,2%)	-	2 (1,8%)	-
<i>avorriment</i>	24	24 (100%)	-	-	-
<i>cansament</i>	35	35 (100%)	-	-	-
<i>capficament</i>	1	1 (100%)	-	-	-
<i>colpiment</i>	1	1 (100%)	-	-	-
<i>commoció</i>	11	11 (100%)	-	-	-
<i>complaença</i>	32	31 (96,9%)	-	1 (3,1%)	-
<i>coneixement</i>	17	16 (94,1%)	-	1 (5,9%)	-
<i>decaïment</i>	18	18 (100%)	-	-	-
<i>deixondiment</i>	16	16 (100%)	-	-	-
<i>delectació</i>	23	23 (100%)	-	-	-
<i>delectança</i>	14	13 (92,9%)	-	1 (7,1%)	-
<i>desesper</i>	16	16 (100%)	-	-	-
<i>desesperació</i>	81	81 (100%)	-	-	-
<i>desesperança</i>	5	5 (100%)	-	-	-
<i>desil·lusió</i>	13	13 (100%)	-	-	-
<i>embadaliment</i>	18	18 (100%)	-	-	-
<i>encaparrament</i>	6	6 (100%)	-	-	-
<i>enervament</i>	5	5 (100%)	-	-	-
<i>enuig</i>	37	37 (100%)	-	-	-
<i>enveja</i>	20	20 (100%)	-	-	-
<i>espaordiment</i>	3	3 (100%)	-	-	-
<i>estima</i>	48	44 (91,7%)	1 (2,1%)	-	3 (6,3%)
<i>esverament</i>	21	21 (100%)	-	-	-
<i>fascinació</i>	10	10 (100%)	-	-	-
<i>frisor</i>	1	1 (100%)	-	-	-

<i>il·lusió</i>	15	15 (100%)	-	-	-
<i>indignació</i>	137	136 (99,3%)	-	-	1 (0,7%)
<i>interès</i>	49	47 (96%)	1 (2%)	1 (2%)	-
<i>odi</i>	54	46 (85,2%)	-	-	8 (14,8%)
<i>passió</i>	34	34 (100%)	-	-	-
<i>patiment</i>	19	19 (100%)	-	-	-
<i>por</i>	4	3 (75%)	-	1 (25%)	-
<i>satisfacció</i>	71	71 (100%)	-	-	-
<i>temor</i>	37	36 (97,3%)	1 (2,7%)	-	-
Total	1.252	1.221 (97,5%)	4 (0,3%)	12 (1%)	15 (1,2%)

Tenint en compte que, com hem explicat, les possibilitats de realització no depenen de les categories aspectuals sinó de la combinació entre el nombre d'arguments realitzats i els rols temàtics que cada nom assigna als seus arguments, podem establir una classificació en cinc categories en què hi podem localitzar algunes regularitats: en primer lloc, hi hauria els noms agentius transitius, que són els que, igual que els verbs, admeten una alternança activa/passiva; en segon lloc, els noms agentius intransitius, que poden admetre la realització de l'agent com a *SP_{per part de}* amb algunes restriccions; en tercer lloc, els noms relacionats amb verbs d'alternança ergativa/causativa, que sempre es realitzen com a ergatius i que, per tant, tenen un argument tema externalitzat que sempre es realitza com a genitiu; en quart lloc, hi ha els noms psicològics, amb un argument extern experimentador que en alguns contextos adquireix trets agentius i pot fer passivitzar l'estructura en què s'insereix, i, per últim, hi hauria els noms relacionats amb verbs inacusatius, l'argument extern dels quals sempre és un tema externalitzat i que, per tant, no es pot realitzar mai com a *SP_{per part de}* (almenys en principi). Finalment, tindrem en compte els noms recíprocs o que admeten una lectura recíproca, que són el que tenen un argument extern que es pot materialitzar com a *SP_{entre}*.

6.3.3.2.1 Els noms agentius transitius: alternança passiva/activa

Dins dels grups dels noms agentius transitius hi podem incloure els substantius que, com els verbs, es construeixen amb un agent i un pacient o un tema. Dels noms que hem tingut en compte en aquest estudi hi podríem incloure *arbitratge, conducció, guiatge, marcatge, rodatge, adopció, absorció, afavoriment, agressió, annexió, atac, traïció, construcció, destrucció, elecció, reclusió, transmissió, utilització, venda, acusació, admissió, partició, alliberament, concessió, condemna, demanda, intromissió* i *objecció*.

Noms com els de la llista anterior permeten que l'agent s'expressi com a genitiu subjectiu (SP_{de}) o bé com a SP_{per} (*part de*). A (44) hi ha els exemples corresponents a la primera realització, i a (45), dels de la segona (extraïem tots els exemples del corpus consultat i marquem l'agent amb la cursiva).

- (44) a. No es va fer esperar l'atac *de l'exèrcit aragonès* contra el Rosselló.
b. Aquest llibre, que he escrit per la insistent demanda *de l'editorial* i pel record del professor Vicens i Vives [...] ha d'anar precedit d'algunes referències personals.
c. Ara l'hem escoltat com una formació més reduïda i sota la conducció *d'Igor Besrodny*.
d. Diago diu, aiximateix, que la divisa del Rat Penat fon concessió *del rey en Jaume*.
e. L'agressió *de Guarini* contra el quadre de Botticelli tallà momentàniament les connexions de Laura amb el grup.
f. L'acusació *del Consortium* contra els sindicats cristians fou feta amb tota l'astúcia i amb els termes més capciosos i moderats.
g. Tanmateix, la turbamulta de poetes floralescs es deixa endur —perdut l'antic guiatge *d'Alemanya, Escòcia i el Piamont*— per la grandiloquència.
h. Havien passat dos dies de la visita *de Joana* a la Pigada.
i. Però Àugias fa el sord, tergiversa les coses i proposa l'arbitratge *del seu fill Fileu*.
- (45) a. en la gran lluita d'alliberament del proletariat *pel socialisme*

- b. la regulació [...] hi és tan escandalosa que bé mereixeria la denúncia *per part de col·lectius com el Sindicat de Treballadors de l'Ensenyament (STE-PV) o la Unió de Periodistes del País Valencià*.
- c. L'atac de les matèries sòlides *per part dels pèls radiculars deguts a la reacció àcida ja esmentada*, és afavorit també per les diastases que conté, que el fan semblant al suc gàstric dels animals.
- d. Evitar que els centres escolars tinguin barreres arquitectòniques que en dificultin l'accés i utilització *per part de tots els alumnes*.
- e. Aquesta darrera llei propicia la utilització per les comunitats autònomes de funcionaris estatals i funcionaris locals [...].
- f. La destrucció *per l'exèrcit francès* del barri de Jesús, el convent i l'església dels Franciscans i el cementiri que els completava, va facilitar la realització [...] de la idea cobejada de perfeccionar la comunicació entre Barcelona i la població de Gràcia.
- g. El fenomen invers (de decontracció) és induït per la destrucció de l'acetilcolina *per part de l'acetilcolinesterasa*.
- i. Per tots aquests conceptes es necessitaria [...] la concessió d'un crèdit *per part de la Caixa de Crèdit Agrícola de la Generalitat*.
- j. La difusió massiva de l'avenç aerostàtic, que suposava la seva adopció *per part del sector popular*, revertí en una progressiva disminució del seu valor social.
- k. La seva absorció *pel tracte gastrointestinal* és ràpida, màxim després d'un menjar abundant en greixos.

Hem vist, al capítol 3, que Picallo (1991) identifica la realització de l'agent com a $SP_{per\ part\ de}$ amb una configuració passiva, cosa que coincideix amb l'afirmació de Grimshaw (1990) que els arguments externs dels noms d'eventualitat complexa sempre es realitzen en anglès com a SP_{by} , el mateix tipus de sintagma preposicional que introdueix la passiva en anglès.

Aquesta idea es fonamenta en el fet que les possibilitats de realitzar-se l'agent d'un nom eventual com a $SP_{per\ part\ de}$ coincideixen en gran part amb les possibilitats de passivització dels verbs: és precisament per aquesta raó que entenem que, com proposa

Picallo (1991), els sintagmes nominals en què l'agent del nom que fa de nucli es realitza com a SP_{per} o $SP_{per\ part\ de}$ són passius (o tenen una configuració passiva) i que es tracta d'un fenomen paral·lel a la passiva verbal.

Chomsky (1970) ja feia notar aquest paral·lelisme a l'article «Remarks on Nominalizations»:

Notice that the verb which is passivizable, such as marry (in one sense) or resemble will not be subject to this operation as a derived nominal. Thus John's marriage to Mary, John's resemblance to Bill will not transform to the marriage to Mary by John or the resemblance to Bill by John [...] (Chomsky, 1970: 204).

Per tant, ens sembla raonable defensar que no és ben bé que aquests noms siguin passius, sinó que en el domini nominal també hi ha alternança passiva/activa, com passa en el domini verbal amb els verbs transitius. Així, la presència de l'agent $SP_{per\ (part\ de)}$ comporta la passivització del sintagma en què s'insereix.

Consegüentment, el pacient —que es genera com a argument intern— s'externalitza (Williams, 1981), mentre que l'agent —que en la configuració activa ocupava la posició d'argument extern— es recupera com a sintagma preposicional introduït, principalment, per la locució *per part de*. En aquest sentit, Brucart (2002) ja assenyalava que l'SD *la seva imitació pel degà* té caràcter passiu i que «la característica fonamental de la passiva consisteix a convertir l'argument intern del predicat transitiu en subjecte» (2002: 1506), cosa que implica que en el cas dels noms també hi ha d'haver una externalització. També Mouma (1993) explicava que un dels paral·lelismes entre els noms i els verbs és que en la passiva l'argument intern es mou a la posició típica de l'argument extern:

Also, similarly with the active/passive sentence pairs there are passive nominals whose internal argument has moved to the subject position as in the following examples:

- (11) a. John described Mary
      b. Mary was described by John
(12) a. John's description by Mary
      b. Mary's description by John
(Mouma, 1993: 78)

El complement encapçalat per *per (part de)*, igual que l'agent de la passiva verbal, no forma part de l'estructura argumental del nom pròpiament dita: no podem parlar de l'agent $SP_{per\ part\ de}$ com a realització de l'argument extern (com sí que fan, per exemple, Badia 1994 i 2002, o Bonet & Solà 1986), sinó que són adjunts, encara que mantenen

certs trets de l'agent argumental: és possible combinar construccions passives amb modificadors intencionals (com assenyala Resnik 2010) i, encara que no es materialitzi, sembla que pot controlar el subjecte PRO de les clàusules d'infinitiu. Ho mostrem a continuació:

- (46) La destrucció *intencionada* del disc dur de l'ordinador per part de l'acusat.
- (47) a. ?La destrucció del disc dur de l'ordinador per part de l'acusat_i per PRO_i
amagar les proves
b. ?la invasió de França per part d'Alemanya per aconseguir més poder (cf. *la seva invasió de França per aconseguir més poder*)

Segurament és per això que Grimshaw (1990) atorga a aquests sintagmes un estatus intermedi entre el d'arguments i el d'adjunts, que anomena *adjunt argumental*. Els adjunts argumentals —en els quals Grimshaw inclou tant els «complements agents» com els possessius— presenten les característiques següents:

The general contention here is that possessives and *by* phrases behave like neither arguments nor adjuncts. They have an intermediate status, which follows if they are licensed by argument structure in the way that is characteristic of arguments but do not satisfy a-structure positions in the way that is characteristic of arguments. Thus they resemble arguments in that a-structure licenses them, and they resemble adjuncts in that they fail to satisfy a-structure positions. This is the fundamental idea behind the notion of an a-adjunct (Grimshaw, 1990: 143).

Ara bé: a nosaltres ens resulta difícil acceptar aquest estatus intermedi perquè considerem que la posició d'argument extern ja està ocupada per l'argument externalitzat, que adquireix propietats dels complements externs, com el fet que es pugui manifestar com a possessiu, com a adjectiu relacional ètnic o referencial (veg. 6.3.3.4) o com a clític (realitzacions que, com veurem, es consideren exclusives dels arguments externs).¹²⁹

¹²⁹ En aquest sentit es compliria la generalització de Cinque, que Giorgi & Longobardi formulen així: «Among the phrases belonging to the frame of a head N, only that which represents the argument expressible by a possessive can be extracted from N_{max}» (1991: 59). I precisament l'únic argument que pot ser possessiu, segons el principi de possessivització d'aquests autors, és l'argument extern: «The unique phrase allowed to appear as a possessive is the hierarchically highest genitive argument of an NP» (1991: 68).

- (48) a. la invasió *de França* per part d'Alemanya
b. la *seva* invasió per part d'Alemanya (cf. *la seva invasió d'Alemanya*, en què el possessiu només pot tenir una lectura agentiva)
c. la invasió *francesa* per part d'Alemanya (cf. *la invasió francesa d'Alemanya*, en què l'adjectiu relacional només pot ser l'agent)
d. *En* vaig presenciar la invasió per part d'Alemanya.

És més: si bé en la configuració activa el pacient pot manifestar-se, en alguns casos, com a SP_a (que designarem amb el terme *datiu objectiu*), en la configuració passiva només admet la realització com a genitiu (ja que un complement externalitzat és, habitualment, genitiu). Vegem-ho:

- (49) a. Vaig presenciar l'agressió d'uns joves embriacs a una dona indigent.
b. Vaig presenciar l'agressió d'una dona indigent per part d'uns joves embriacs.¹³⁰

Per tant, seguim la perspectiva tradicional i considerem que es produeix una externalització del pacient i que l'agent es recupera com a adjunt. En paraules de Picallo:

Thus, event/process nominals in Catalan appear to be incapable of realizing the AGENT in argument position. They are passive nominals. Result DPs are in the active form. Their AGENT is assigned to an argument position if syntactically realized (Picallo 1991: 291).

---

¹³⁰ Cal matisar aquesta afirmació. Fixem-nos en les oracions següents:

(1) a. L'atac de l'exèrcit israelià {**dels/ als/ contra els*} palestins fa una setmana que dura.
b. L'atac {*dels/ ?als/ ??contra els*} palestins per part de l'exèrcit israelià fa una setmana que dura.
Com podem veure, és cert que no podem descartar la realització del pacient —que en aquest cas és afectat— com a SP_a o SP_{contra} . Llavors, però, no podem dir que s'hagi externalitzat: si intentem substituir aquest argument per un possessiu —que, al cap i a la fi, és un genitiu— només pot equivaldre a SP_{de} . En aquest sentit, sembla que s'està produint un procés de canvi pel qual $SP_{per\ part\ de}$ perd el caràcter de complement agent d'una passiva i passa a ser entès com a agent d'una configuració nominal que ja no té alternança passiva/activa (i que no es caracteritza, doncs, per l'externalització de l'argument intern sinó, simplement, per l'expulsió de l'argument extern de l'estructura argumental pròpiament dita). Es tractaria, però, d'un fenomen molt incipient que no implicaria que puguem deixar de concebre com a construccions passives —almenys ara per ara— les construccions nominals amb un tema/pacient realitzat com a genitiu i un agent materialitzat com a $SP_{per\ (part\ de)}$.

Ara bé: a diferència de Picallo, nosaltres no defensem que la passiva sigui l'única configuració en què es pot projectar un nom eventual. Al capítol 3 hem exposat que per a Picallo (1991) —com, de fet, per a Grimshaw— la passiva és l'única configuració en què es pot projectar un nom eventual, de manera que identifica els noms eventuais amb les construccions nominals passives (que tenen com a marca distintiva principal el fet que es realitzen amb un agent introduït per la locució *per part de*).

Per aquesta mateixa raó, l'autora interpreta que els noms intransitius són sempre resultatius: «intransitive nominals do not show passive effects of any type» (1991: 309), cosa que significa que aquests substantius «cannot denote events/processes, but only results» (1991: 309-310). Igualment, els noms psicològics, per a Picallo (1991, 1999), es poden assimilar als intransitius, als no deverbals i als resultatius, és a dir, als noms que classifica com a no eventuais (1991: 309-310). I, encara que reconeix que els noms derivats de verbs inacusatius o ergatius poden tenir una interpretació ambigua i en alguns aspectes es poden identificar amb les construccions passives, per a ella sempre són nominalitzacions són actives (cosa que implica absència d'estructura eventual i menys possibilitats de legitimar l'estructura argumental d'aquests noms) (1999: 379). Per a Picallo (1991, 1999), doncs, les estructures de (45) correspondrien a veritables noms (o nominalitzacions) eventuais, mentre que les de (44) serien noms resultatius (o noms simples sense estructura argumental).

Tanmateix, els substantius que hem presentat tenen una lectura eventual en tots dos casos: així, en oracions com les de (44b), (44f) o (44g) els noms admeten modificadors temporals —o els podrien admetre en el mateix context en què es troben—, i en altres casos es poden construir amb modificadors aspectuals.

Creiem, per tant, que la classificació que proposa l'autora no és del tot vàlida per distingir les classes de nominalitzacions, ja que no podem considerar que l'eventualitat estigui intrínscament lligada a la passivitat.

De fet, així com a (44) mostràvem nominalitzacions actives amb una lectura eventual, a continuació presentem exemples de noms que Picallo no admet com a noms eventuais i que, en canvi, es poden realitzar amb l'argument extern de la configuració activa com a SP_{per part de} (és a dir, poden passivitzar).

A (50a) presentem un exemple de nom resultatiu; a (50b) hi ha una oració amb psicològic i (50c) il·lustra la possibilitat de combinació dels SP_{per part de} amb un nom intransitiu (la cursiva és nostra):

- (50) a. L'emissió [...] ha obtingut una òptima *resposta* per part d'inversors institucionals, sobretot internacionals, amb més de 300 ordres. (*Ara*, 9-1-2013)
- b. [L'acte] té cada dia que passa un futur més negre pel creixent *temor* per part de la majoria d'organitzacions convocants que, a pesar seu, es pugui interpretar en clau política. (*El Periódico*, 2-2-2013)
- c. Després de molt de temps de *lluïta* per part de l'Ajuntament de Sant Antoni de Vilamajor, la continuïtat del Camí Ral fins a Llinars del Vallès ja és una realitat. (*Baix Montseny.info*, 3-8-2013)

Tot i que nosaltres considerem que els substantius de *b* i *c* són noms eventuals (i si tenen més dificultat per admetre la passiva és per les característiques temàtiques dels seus arguments), la possibilitat de 48a fa que hàgim de desvincular la passivitat de l'eventualitat.

Per tant, en aquest treball assumim que l'alternança passiva/activa és un altre dels paral·lelismes entre noms eventuals i verbs. Així, els noms que l'admeten són els que prenem en consideració en aquest apartat (noms dinàmics, transitius i agentius), que coincideixen, precisament, amb els verbs que admeten l'alternança activa/passiva.

Segurament és per aquest paral·lelisme que diverses obres de caràcter normatiu constaten que els sintagmes nominals passivitzats són poc naturals quan el nucli és un nom intransitiu, estatiu o resultatiu (que són noms relacionats amb verbs que no admeten la passiva). De fet, ja Picallo (1991) o Martí i Girbau (2002), en obres descriptives, constataven que la passiva està reservada, en principi, als noms relacionats morfològicament amb verbs transitius i si l'argument extern és un agent. Així, Picallo (1991: 288) afirma que «only a subset of deverbal nominals can passivize», i Martí i Girbau (2002) precisa aquesta observació:

L'ús de *per* o *per part de* queda exclòs amb noms derivats de verbs volitius (*desitjar*) i psicològics (*témer*, *admirar*), per tal com el seu argument extern és un experimentador i no un

agent: *el desig {de/*per} l'Albert de fer un viatge o l'admiració per Magritte {de/*per} en Pau*» (Martí i Girbau 2002: 1323).

D'altra banda, alguns autors, com Jiménez Ríos (2001, tot i que es basa en Bordelois) o Gràcia (1995), consideren que la possibilitat d'expressió de l'agent en l'àmbit nominal també està relacionada amb el sufix nominalitzador: per a ells, els noms formats amb el sufix *-ció* sempre admeten l'agent mentre els formats amb *-ment* no ho fan mai. En paraules de Jiménez Ríos:

Sin embargo, es importante considerar también, siguiendo en la misma línea de nominalizaciones activas y pasivas expuesta hasta ahora, que no se comportan del mismo modo los sustantivos verbales con afijo *-ción* y los que presentan *-miento*. Este hecho ha llevado a Bordelois (1993: 162) a afirmar que los derivados en *-miento* del castellano no admiten el agente, los que tienen la forma *-ción*, sí, algo que no reflejan adecuadamente los diccionarios [...] (Jiménez Ríos, 2001: 267).

Gràcia, a més, afirma que aquests noms admeten l'expressió de la causa, però no de l'agent: «[...] els noms en *-ment* del català derivats de verbs causatius/incoatius només admeten un complement causal, però no un agent, mentre que els derivats en *-ció* poden heretar l'agent» (1995: 91). Tot i que podríem pensar que hi ha certa tendència en aquesta línia, sembla que aquesta previsió no sempre és vàlida.¹³¹

De fet, tant Jiménez Ríos com Gràcia reconeixen que hi ha noms que semblen contradir la seva hipòtesi, però ho atribueixen a una lexicalització. En paraules de Gràcia (1995):

S. Varela (c.p.) ens ha fet notar que exemples com el de (i) podrien ser un contraexemple a la nostra hipòtesi:

- (i) el levantamiento del cadáver por parte del juez
l'aixecament del cadàver per part del jutge

Sembla, però, que és una construcció molt lexicalitzada. Si a la posició del complement apareix un altre element lèxic, el resultat és considerablement més dolent:

- (ii) ?? el levantamiento del niño / del enfermo por parte de la enfermera
?? l'aixecament del nen / del malalt per part de la infermera

(Gràcia, 1995: 91)

¹³¹ D'una banda, hem vist que la causa no és mai complement argumental dels noms. I, de l'altra, hem localitzat noms amb el sufix *-ment* que seleccionen un argument extern agentiu i un argument intern pacient. Amb tot —i malgrat les excepcions a què acabem de referir-nos— més endavant també comprovarem que quan un verb pot ser transitiu o intransitiu, la nominalització paral·lela amb *-ment* sol ser intransitiva.

Hi ha, malgrat tot, altres contraexemples que no són explicables per cap lexicalització, sinó perquè, simplement, el sufix *-ment* també es permet formar noms agentius. Fixem-nos en (51):

- (51) Aquest matí s'ha produït l'alliberament, per part del grup terrorista, dels periodistes segrestats.

A pesar, doncs, que de la tendència que assenyalen Gràcia i Jiménez Ríos és vàlida per a molts substantius, no constitueix un diagnòstic infalible, de manera que no és en el sufix nominalitzador on haurem de buscar les raons que expliquin la realització dels arguments de cada nom.

Finalment, en relació amb la passiva, hi ha autors que proposen distingir l'ús de *per* i el de *per part de* com a introductors de passives. D'aquesta manera, Jiménez Ríos (2001) considera que mentre que *per* és introductor d'una passiva pròpiament dita (un sintagma com *el bombardeig de la ciutat per les tropes enemigues* seria un SN passivitzat), la locució *per part de* té un valor explicatiu o reduplicatiu que converteix l'agent en «una secuencia fónica independiente —con ruptura entonativa— movable y marcada (tematizada), capaz de ocupar distintas posiciones en el orden lineal en el interior del sintagma nominal del que forma parte» (2001: 276). D'alguna manera és el que també postulen Alexiadou, Anagnostopoulou & Schäfer (2009), que afirmen que, en les nominalitzacions, «“passive meaning” is not passive in the sense of a process suppressing the external argument», sinó que la lectura passiva emergeix com a «by-product of the absence of certain portions of structure» (2009: 3).

Tot i que assumir aquesta hipòtesi permetria explicar el fet que *per part de* es pot combinar amb noms intransitius o estatus (cosa que no és admissible en el cas de *per*), acabem de demostrar que considerar aquesta locució com a introductora de l'agent d'una passiva permet donar compte de diversos fenòmens sintàctics que fan que, ara per ara, hàgim d'analitzar els sintagmes nominals en què s'insereixen com a passivitzats i amb un agent que neix com a argument extern i que, després de ser expulsat de la seva posició argumental, es recupera com a adjunt.

Per tant, l'augment de l'ús d'aquesta locució l'haurem d'atribuir, d'una banda, a la voluntat de reforçar les marques d'agentivitat i, de l'altra, a qüestions estilístiques (*per*

és un complement que sovint pot introduir el tema o altres complements preposicionals: *amor per, admiració per, interès per...*).¹³²

En resum, podem afirmar que els noms eventuais agentius transitius admeten, de la mateixa manera que els verbs transitius d'aquest tipus, una alternança passiva/activa, que implica dues possibles realitzacions de l'argument agent (i que, alhora, introdueix canvis en la consideració d'uns determinats arguments com a externs). Així, en l'alternant actiu, l'agent tendeix a realitzar-se com a genitiu subjectiu —que de fet és el que passa en la major part d'ocurrències d'aquests noms—, mentre que en el passiu l'agent es realitza com a adjunt (SP_{per part de}) i el pacient s'externalitza.

A continuació observarem el comportament dels noms agentius intransitius, que sobretot es relacionen amb activitats i que també admeten, en alguns contextos, la realització de l'argument extern com a SP_{per part de}.

6.3.3.2 Els noms agentius intransitius: admissió d'SP_{per part de}?

En aquest apartat tindrem en compte noms com *enraonament, parlament, complicitat, aptitud, adhesió, pelegrinatge, discussió, clamadissa, blasfèmia, clamor, anada, negativa* o *victòria*, que són intransitius i exigeixen un argument extern agentiu. En principi, aquests noms no poden passivitzar i, per tant, si realitzen l'argument extern com a sintagma preposicional i no poden tenir lectura recíproca, aquest argument extern sempre haurà de ser un genitiu subjectiu. Ho il·lustrem amb exemples extrets del CTILC (escrivim en cursiva l'argument extern).¹³³

- (52) a. El pelegrinatge dels xiïtes als santuaris àrabs esdevé difícil i àdhuc perillós, i això fa que en lloc d'ells visitin les capelles dels màrtirs Alids.

¹³² Sembla que una tendència evolutiva de la llengua és l'aparició de mecanismes per reforçar els elements que van perdent càrrega semàntica. És, per exemple, el que fa notar Ginebra (2011) en relació amb l'agentivitat i el prefix *auto-*.

¹³³ És cert que els equivalents verbals de noms com *adhesió* o *negativa* poden tenir una interpretació transitiva (*adherir [alguna cosa] [a algun lloc]; negar [alguna cosa]*), però la majoria d'ocurrències d'aquests noms que apareixen al CICA corresponen a substantius relacionats amb els verbs pronominals *negar-se [a...]* i *adherir-se [a...]* (i, per tant, són intransitius). Passa un fenomen similar amb *discussió*: la majoria d'ocurrències localitzades es vinculen a l'accepció intransitiva del verb *discutir* i és per això que l'hem inclòs en aquesta categoria. D'altra banda, hem situat qualitats com *complicitat* o *aptitud* perquè creiem que l'argument extern té certes similituds amb l'agent, en aquests casos.

- b. Fa pocs anys, el cardenal Gerlier, primat de la Gàl·lia, afirma en el pelegrinatge *dels parlamentaris francesos* a Lourdes.
- c. L'acte començarà a dos quarts de deu en punt i durant el parlament *de Josep Palau* no serà permesa l'entrada al saló.
- d. Aixís es que apenes parà l'atenció ab lo pausat y solemne enraonament *de son pare*.
- e. En el minut 40, Felman, davant el clamor *de tot l'estadi*, aconseguia el 2-1 valencià en rematar un centre de Kempes que no va poder tallar Migueli.

Ara bé, hem localitzat ocurrences d'aquests substantius amb l'argument agent realitzat com a SP_{per part de}. Així, si ens fixem en les taules 17-23, podrem comprovar que el substantiu *adhesió* té dues ocurrences en què l'argument extern de la configuració activa es realitza com a SP_{per part de} (és a dir, es passivitzat); de la mateixa manera que *complicitat* i *negativa*. Pel que fa a *discussió*, es realitza amb una configuració passiva en dues ocurrences, tot i que en un cas és SP_{per} i en l'altre, SP_{per part de}, encara que en el primer s'ha d'interpretar aquest nom com a transitiu i per tant no és un exemple vàlid per incloure en aquest grup (es tracta del sintagma *discussió de l'informe pels companys representants dels diferents grups*). D'altra banda, *aptitud* realitza l'argument extern com a SP_{per part de} en una ocurrencia, i *alarma* i *parlament*,—com a SP_{per} en un cas cadascun dels noms. A (53) mostrem algunes de les ocurrences (la cursiva és nostra):

- (53)
- a. Hi hagué bonics diàlegs, [...] l'himne catequístic a tres veus pel Mestre Romeu i parlament final *per l'Il·ltre. Dr. Ramon Martí*.
  - b. Amb tot, és completament clar que si el propòsit de restabliment econòmic dels països d'Europa s'hagués plantejat, [...] no hi hauria hagut la negativa *per part de la Unió Soviètica*, [...].
  - c. valdrà la pena no oblidar una altra de les flagrants discrepàncies amb el moviment renaixentista de Catalunya: la negativa *per part valenciana* a les reivindicacions político-nacionalistes.
  - d. No hem d'oblidar que sense la complicitat *per part de l'Estat* aquests grupets feixistes no serien pas res.

- e. Els grups feixistes continuen actuant tan impunement com als “gloriosos temps de franquisme”, amb la mateixa complicitat *per part del poder*.
- f. Així es donarà cabuda a tota una gama impressionant, tant d'aptituds *per part dels escolars*, com d'exigències de les noves societats.
- g. I finalment en un darrer capítol tractarem de les arítmies sinusals, desordres que sovint són la causa d'una gran alarma *per part dels malalts* [...].
- h. La “Unió” aragonesa, ara agressora de Pere el Cerimoniós, aconseguia una sorprenent i absurda adhesió *per part del baix poble de València* [...].

De fet, si fem una cerca aleatòria per Internet, podrem trobar oracions com les que presentem a (54), amb estructures nominals que en principi no haurien d'admetre la passiva però que en realitat es poden construir amb un agent realitzat com a SP_{per part de}:

- (54) a. Predic una gran dormida per part de la Cat. (*Extret d'un blog personal*)
- b. El diputat ha demanat que “s'acabi d'una vegada la gesticulació per part del president”. (*Extret d'un web institucional*)
- c. Xiuladissa per part de la concurrència. (*Extret d'un web institucional*)

En principi, aquests noms no haurien de poder passivitzar, ja que es relacionen amb verbs que habitualment tenen una lectura intransitiva. En aquest sentit, doncs, els noms contrasten amb els verbs: mentre que els primers admeten —tot i que és molt poc freqüent— la passivització d'estructures intransitives, els segons no ho fan mai. L'explicació d'aquest fenomen rau, segurament, en l'agentivitat de l'argument extern: si l'argument extern fos un tema en comptes d'un agent, la configuració passiva no seria possible en aquests casos.

Per tant, podríem afirmar —seguint un suggeriment de Ginebra— que, en l'àmbit nominal —i a diferència del que deia Brucart (2002) per als verbs— la característica principal de la passiva no és la promoció del pacient o tema a l'argument extern sinó l'expulsió de l'agent de la posició d'argument extern pròpiament dit.

6.3.3.2.3 Els noms relacionats amb verbs ergatius: alternança causativa?

Hem vist que hi ha noms que presenten l'alternança activa/passiva (l'argument extern agent i l'argument intern pacient es poden redistribuir com a argument externalitzat pacient i com a complement agent adjunt). Podríem demanar-nos si també hi ha noms que tenen alternança causativa/ergativa, que implicaria que els substantius poguessin passar de causatius —amb un argument extern causa i un argument intern tema— a ergatius —amb un argument externalitzat tema i la causa com a adjunt.

Els noms de canvi d'estat, com molts dels substantius que hem classificat aspectualment com a noms de procés (i que sovint són noms relacionats amb verbs psicològics de la classe B), es realitzen amb el tema com a genitiu i sense la causa. És el que mostrem als exemples de (55), extrets del CTILC (la cursiva és nostra):

- (55) a. La visió de la creu provocava sempre la irritació *de l'Orestes de Campells*.
b. Aixís és (y degut pot-ser a l'alarma y a l'esfereïment *dels propietaris*) que la filoxera era coneguda dels agricultors intel·ligents [...].
c. L'enriquiment progressiu *dels uns*, ensorra els altres en la desesperació.
d. Augmentà l'atur forçós, augmentà paral·lelament l'encariment *dels articles de primera necessitat*, [...].
e. L'extracció de la fullaraca [...] condueix al ràpid empobriment i a l'acidificació *dels sòls forestals*, cosa que fa que la producció de fusta disminueixi.
f. I encara una descoberta [...] adreçada a l'alleugeriment físic i moral *de les famílies*, amb l'avantatge que [...], resulta simple i de poca despesa.
g. El relat de la batalla de Tetuan feia palès l'afebliment progressiu *del seu cervell*.

Aquests noms no projecten la causa com a complement argumental, sinó que l'únic argument que admeten és el tema (que es realitza com a genitiu i que s'ha d'entendre com un argument externalitzat). La causa només es podria recuperar com a adjunt:

- (56) a. L'esfereïment dels propietaris {*per/ a causa de*} *la fil·loxera*
b. L'afebliment progressiu del cervell {*per/ a causa de*} *la malaltia*

c. L'empobriment dels sòls forestals {*per/ a causa de*} l'extracció de fullaraca

Tot plegat indica que, a diferència del que trobem en l'àmbit del verb, els noms no admeten l'alternança causativa/ergativa.

En una perspectiva més teòrica, aquesta constatació contribueix a defensar la idea que la causa no és mai una propietat de les arrels inespecificades sinó que s'introdueixen en la derivació: podríem dir que els noms ergatius són defectius en aquest aspecte i que, per tant, no poden introduir l'argument causa (veg. 6.2.3).¹³⁴

Alhora, això implica que en les projeccions dels noms eventuals només es legitima un tipus d'argument extern pròpiament dit, que és l'agent i, per tant, hem de considerar que els noms transitius «canònics» són els únics que admeten un SAsp complet (amb un argument generat a la posició Esp Asp'). L'altre tipus d'argument extern que podem trobar en l'àmbit verbal, que és la causa, no pot ser realitzat com a argument extern en la configuració nominal. Això reforçaria una idea defensada en el marc de la Morfologia Distribuïda, que és que, com explica Alexiadou (2001) —en la línia de Kratzer (1996)—, l'argument extern s'afegeix configuracionalment a l'estructura argumental i que les arrels inespecificades categorialment només incorporen en l'estructura lexicosemàntica, els arguments «interns» (que es poden externalitzar estructuralment). Tot i que en aquest treball hem partit del supòsit que l'estructura lexicosemàntica sí que incorpora l'agent (si bé és legitimat a SAsp), creiem que podem assumir la hipòtesi d'Alexiadou pel que fa a les nominalitzacions relacionades amb arrels ergatives: llavors, com hem dit, haurem de suposar que SAsp és defectiu en aquests casos i que és per això que no permet la inserció de la causa en l'estructura argumental.

De fet, com veiem a (56), la causa no sols no es legitima com a argument extern sinó que tampoc és admissible com a adjunt equiparable al complement agent verbal (que es manifesta com a SP_{per (part de)} i que manté la possibilitat de control de clàusules d'infinitiu, per exemple): només es pot introduir si es realitza com a SP_{a causa de}. Això obligaria a replantejar-se què és un adjunt agentiu i si, realment, cal considerar que hi ha

---

¹³⁴ Una alternativa a aquesta anàlisi seria admetre que la causa forma part de la graella temàtica de la unitat inespecificada i que, llavors, l'expressió de la causa queda bloquejada en la configuració nominal perquè el nus corresponent és defectiu.

una posició intermèdia entre la d'argument agent i la d'adjunt pròpiament dit, però aquesta qüestió va més enllà dels objectius d'aquesta tesi i no en parlarem.

6.3.3.2.4 Els noms psicològics

Els noms psicològics són els noms que es relacionen morfològicament amb verbs psicològics, és a dir, els que denoten un sentiment, una emoció o l'estat psicològic d'un experimentador. Ja hem explicat que entenem que l'argument extern dels noms psicològics és sempre l'experimentador. I és que, si bé l'experimentador no se sol concebre com a argument extern pròpiament dit, diversos autors han fet notar que presenta característiques que permeten considerar-l'hi, en la mesura que comparteixen trets amb l'agent. En tenim un exemple en Rozwadowska (1988), que proposa descompondre els paper temàtics en trets distintius i fa notar que l'experimentador i l'agent solen compartir el tret [+animat].

En aquest sentit, els noms psicològics no són paral·lels als verbs amb què es relacionen morfològicament pel que fa a la configuració sintàctica dels seus arguments. Si en els verbs distingim tres classes de predicats psicològics segons la realització de l'experimentador (subjecte en els de la classe A, com *estimar*; complement directe en els de la classe B, com *preocupar*, i complement indirecte en els de la classe C, com *agradar*), en els noms l'experimentador sempre funciona com a argument extern.

Això no vol dir, però, que les tres classes de predicats tinguin els mateixos tipus d'arguments, ni tampoc que l'argument experimentador tingui les mateixes propietats en tots els casos.

D'entrada, sembla clar que l'experimentador s'ha d'entendre com a argument extern en el cas dels noms relacionats amb verbs psicològics de la classe A, com *estimar*, *odiar*, *adorar* o *detestar*. Comparem les parelles d'oracions següents:

- (57) a. Aquells alumnes odien les matemàtiques.
b. És un fet ben sabut que, normalment, els pares estimen els fills.
- (58) a. L'odi d'aquells alumnes a les matemàtiques no tenia fi.
b. {L'estimació/ L'amor} dels pares cap al fill comença quan neix la criatura.

Així, aquests noms, com els verbs amb què es relacionen morfològicament, tenen un experimentador que funciona com a argument extern i un argument no experimentador (en principi tema) que funciona com a argument intern directe.

Ara bé, l'experimentador també funciona com a argument extern en els noms que es relacionen morfològicament amb verbs de les classes B i C. Encara que aquests verbs realitzin l'argument no experimentador—com a subjecte i l'experimentador com a complement directe (verbs de la classe B) o com a complement indirecte (verbs de la classe C), hem constatat que en les configuracions nominals sembla que les diferències entre les classes de verbs psicològics es «neutralitzen» pel que fa a l'experimentador, que manifesta les mateixes possibilitats de realització que qualsevol argument extern (pot ser complement preposicional —genitiu subjectiu—, possessiu o adjectiu relacional). Fixem-nos en els exemples que presentem a continuació:

- (59) a. la *seva* angoixa per la selectivitat
- b. el desànim *dels joves d'avui* {davant de/ per} les poques possibilitats de trobar una feina estable
- c. l'alegria *alemanya* pel mundial de futbol

Les raons d'aquesta aparent «neutralització» semblen força clares, si tenim en compte el que hem constatat en relació amb l'alternança ergativa/causativa: en la mesura que l'argument extern dels verbs psicològics de la classe B és una causa —cosa que explica per què l'experimentador es realitza com a argument intern en l'àmbit oracional—, aquests verbs també tenen un alternant ergatiu, que és precisament l'alternant amb què es relaciona el nom. Llavors, l'experimentador s'externalitza i la causa es recupera com a adjunt (introduïda per la preposició *per* o per locucions com *a causa de*). De fet, aquesta idea concorda amb la constatació de Badia (2002) que la majoria de noms psicològics relacionats amb verbs de la classe B realitzen la causa com a SP_{per} : a diferència d'aquest autor, però, no considerem que puguem parlar d'un argument intern en aquest cas, sinó que hem de concebre el complement com a adjunt causal.

En certa mesura, Meinschaeffer fa notar aquesta externalització quan constata que l'argument que es realitza com a subjecte verbal queda «bloquejat» en les nominalitzacions d'aquest tipus:

It is interesting to note that *déception*-nominalizations behave like nominalizations derived from canonical transitive verbs like *destruction*, in that they show an effect of 'suppression' of the argument which is realized as subject of the underlying verb (Grimshaw 1990: 107), as exemplified in (15).

- (15) a. the destruction of the city (by the enemy)
a'. la destruction de la ville (par l'armée)
b. the enemy's destruction of the city
c. #the destruction of he enemy [if enemy ~ subject of destroy]
c'. #la destruction de l'armée [if armée ~ subject of détruire]

(Meinschaeffer, 2001: 242)

Pel que fa als noms relacionats amb verbs psicològics de la classe C, sembla que tenen un comportament semblant als que es relacionen amb els de la classe B (tot i que tenen una lectura estativa i que hem de considerar que l'argument no experimentador és tema o *target*, no causa). Vegem-ho:

- (60) a. el plaer de la Maria per les matemàtiques
b. la repugnància del Pere per certs aliments¹³⁵

Aquesta neutralització es podria justificar precisament per l'absència de la causa en la realització argumental dels noms psicològics relacionats amb els verbs de la classe B. Així, podem assumir que els verbs psicològics de la classe B, en la mesura que es corresponen al que Grimshaw anomena *psychological causatives* (1990: 28), codifiquen dues subeventualitats: una causa —que és l'eventualitat que permet la inserció de l'argument no experimentador (causa)— i un estat —que és l'eventualitat que permet la inserció de l'argument experimentador. En canvi, els verbs psicològics de la classe C només codifiquen un estat. Si els substantius no legitimen la causa en l'estructura argumental (veg. apartat anterior i 6.2.3), en el cas dels noms relacionats amb els verbs psicològics de la classe B haurem d'assumir que de les dues subeventualitats només en

---

¹³⁵ És cert que *repugnància* admet construccions del tipus *la seva repugnància a acceptar aquestes condicions*, però cal dir que llavors el nom podria estar relacionat amb la configuració verbal [*algú* *repugnar* [*d'alguna cosa/ de fer alguna cosa*], de la mateixa manera que trobaríem en el cas de noms relacionats amb verbs de la classe B, com *preocupació* (que es relaciona amb *preocupar-se* [*per*]) i *interès* (*interessar-se* [*per*]). Com expliquem més avall, en aquests casos l'experimentador adquireix cert caràcter agentiu, i l'argument no experimentador no és ben bé tema, sinó *target*.

manifesten una, que és l'estativa, de manera s'assimilen als noms relacionats amb verbs de la classe C.

D'altra banda, sembla que alguns noms relacionats amb verbs de la classe C, així com amb verbs de la classe B que tenen un règim oscil·lant entre les classes B i C (com *interessar*), admeten una altra realització, amb un tema com a únic argument del nom (i, per tant, com a argument externalitzat) i amb un experimentador que no sempre es pot recuperar i que, si es fa, es realitza com un sintagma preposicional introduït per *per a* que cal considerar adjunt:

- (61) a. el plaer de la lectura (??per a aquests joves)
b. l'interès de la política per a la població

Per tant, els arguments externs dels noms psicològics són sempre experimentadors (llevat dels d'aquests últims casos), i, llavors, es distingeixen dos tipus d'argument no experimentador: la causa —que no es realitza mai com a argument nominal— i el tema, *target* o, com proposa Bogard (1995), *objecte de l'experimentació*.

Com podem observar a les diverses taules que hem presentat en aquest apartat, quan són sintagmes preposicionals els arguments externs dels noms psicològics solen realitzar-se com a genitius subjectius. A continuació en podem veure uns quants exemples, extrets del corpus consultat (la cursiva és nostra).

- (62) a. L'exacerbat temor *d'Isabel II* de perdre parcel·les de poder féu que cada vegada reduïra més el número dels seus suports [...].
b. Però la sorpresa *dels estudiosos*, per grossa que fos, encara no havia arribat al seu límit.
c. segons que aquesta conducta sembla promoure o impedir la satisfacció *de la societat com un tot*.
d. En aquest sentit cal acabar amb la por *dels educadors que consideren que aquest tractament pot contribuir a crear-li envaniment, presumció, etc.*
e. La nostra missió és desemmascarar [...] davant les masses el paper traïdor de la socialdemocràcia, aixecar la indignació, l'odi *de les masses* contra ella.

- f. la indiferència, la incomprensió, l'hostilitat i el menyspreu *dels musulmans* envers els cristians i *dels cristians* envers els musulmans.
- g. Això prova l'interès *de l'Església* a desvetllar la devoció.
- h. La seva simpatia era de tal lley qu'arribava a aufergar l'enveja *de sos companys*.
- i. Enuig *del marit* amb el criat que ha oblidat un encàrrec, etern enfuriment *d'ella* amb la modista informal.
- j. Aquell esperar l'ajudaria a viure en un món ensorrat per la desesperança *dels vençuts* i l'urc dels vencedors.
- k. Podeu comptar el desesper *de la família* quan la desgràcia es féu manifesta!
- l. Aquesta transfiguració es una manifestació del amor *de Deu* als hòmens.
- m. L'orgullós no vol l'admiració *dels altres*, sinó la submissió dels altres i, en el límit, l'anul·lació dels altres.

La preferència per aquesta realització és coherent amb la realització més habitual de l'argument extern quan és sintagma preposicional, i, a més, té a veure amb el paper temàtic de l'argument extern, que sembla que no admet la passiva amb facilitat. I és que un argument que en principi no és agentiu (o que és poc agentiu) difícilment es realitzarà com SP_{per part de} amb la funció d'agent d'una passiva.

En consonància amb això, Badia indica que l'argument extern dels noms relacionats amb verbs estatus (entre els quals hi ha bona part dels noms psicològics) no es pot realitzar com a SP_{per (part de)}. De la mateixa manera, Giorgi & Longobardi (1991: 38) expliquen que els noms psicològics, en italià, no poden inserir-se en configuracions passives, i Meinschaeffer (2001) fa notar un fenomen similar en el cas dels noms psicològics del francès quan diu que l'experimentador no es pot realitzar com a SP_{par}:

Where a *par*-phrase is grammatical, it refers to the target or cause of the experience; it cannot refer to the experiencing entity.

(9) a. *le recours à des techniques de fascination par l'image* (Le Monde)

“the recourse to techniques of fascination by images”

b. *la déception par le Gault Millau* (WWW)

“the deception by the Gault Millau”

c. *#l'admiration de cet auteur par Natalie*

“the admiration of this author by Natalie”

(Meinschaeffer, 2001: 239)

Això està relacionat amb la posició en què es genera aquest argument i amb el fet que els noms psicològics no admetin, en aquests casos, un SAsp amb totes les projeccions. Com que l'experimentador no és un argument extern pròpiament dit, no poden funcionar com a adjunts agentius.

De fet, fins i tot en els noms relacionats amb predicats psicològics de la classe A (que en la configuració es verbal tenen un experimentador subjecte que, com veurem, té propietats agentives), la reticència a la passivització de l'estructura es pot relacionar amb la poca afectació dels arguments interns. En aquest sentit, Mouma (1993: 87) fa notar que els noms que no admeten passivització (entre els quals destaca, per a l'anglès, *percepció*) solen coincidir amb els casos en què l'argument intern no està afectat per l'acció descrita pel nom, i Levin & Rappaport Hovav (2005, basant-se en les idees de Dowty) mostren que, sovint, a un argument extern menys agentiu hi correspon un argument intern menys afectat, i que això pot afectar les possibilitats de realització d'aquests arguments.

Per tant, i malgrat que la restricció d'afectació no sempre funciona en català (per exemple, *El vianant és observat atentament des del terrat pel policia*), hem de preveure que, en principi, els noms psicològics es materialitzen en configuracions actives i que, a causa de la restricció d'afectació, no admeten la passiva.

Amb tot, les taules 17-23 mostren que alguns noms psicològics admeten un experimentador realitzat com a SP_{per (part de)}. És el cas, per exemple, d'*amor*, *por*, *interès*, *admiració*, *atracció*, *menyspreu* o *temor* (a més de noms estatus com *coneixement*):

- (63)
- a. la por *per part de Portugal* de veure-s mermada la seva autonomia
  - b. Es per tant de presumir que lo egoisme, ó lo temor, ó la ignorancia *per part dels Ajuntaments y Juntas pericials* son la causa de son incumpliment.
  - c. [...] admiració *per part de Joan* per certes condicions de caràcter que descobria en Mauri i que ell hauria desitjat de posseir en algun grau
  - d. [...] la amor vers la terra catalana *per part de poetes inspirats*
  - e. es un verdader testimoni de amor á la terra *per part de son autor*
  - f. el desig de màxim profit *per part del director de l'empresa*
  - g. l'interès per la temàtica del cicle històric i familiar *per part d'escriptors de les Illes*

- h. [...] podem observar una particular preocupació *per part de l'arquitecte* per tal que quedi ben palès.
- i. el seu aspecte psicològic comporta la preocupació constant *per part dels contraents* de conèixer-se [...].
- j. barreja de picardia i despreocupació *per part dels pagesos i dels intermediaris*

La majoria d'aquests substantius es relacionen amb verbs psicològics de la classe A, és a dir, dels que tenen un subjecte experimentador i que, per tant, en la realització material del nom, l'experimentador es realitza com a argument extern sense que hi hagi hagut cap procés d'externalització (com podríem entendre que hi ha en els noms relacionats amb els verbs de les altres classes): aquest experimentador segurament té trets agentius (podríem parlar, per exemple, d'un *experimentador agent*), i seria el que permetria justificar la passivització de l'estructura.¹³⁶

A partir d'aquí, és possible que, per analogia, aquesta locució s'hagi estès com a introductora de l'experimentador en les altres classes de verbs psicològics, de manera que actualment, si fem una cerca aleatòria per Internet, podem localitzar sintagmes com *desànim per part de*, *angoixa per part de* o *alegria per part de*. Vegem-ho:¹³⁷

- (64) a. L'Ivan esperava més alegria *per part de la Marta* [...]. (TV3)
- b. L'alegria *per part de la colla* era evident. (Web d'una colla castellera)
- c. El d'avui era un partit amb molta angoixa *per part de tots*. (Europa Press, 12-5-2011)

---

¹³⁶ Bogard (1995) posa de manifest aquesta característica en els verbs psicològics de la classe A, que ell agrupa sota l'etiqueta de *verbos psicológicos de base {SENTIR}*. Així, l'autor constata que «la gramàtica de la lengua puede expresar a aquel participante como sujeto de construcción pasiva [...], construcción en la que, además, es posible observar el matiz de agentividad que adquiere el Experimentante de esta clase de verbos psicológicos, [...] con la preposición *por*» (1995: 445). En el cas del català ho podem observar en oracions com aquestes:

- (1) a. El cavaller vermell, el més fort de tots, era temut per tots els llops del país.
- b. Aquell professor era estimat tant pels alumnes com pels companys.

¹³⁷ Tot i que podria semblar que *preocupació* i *interès* també entrarien en aquesta categoria, creiem que en aquest context que es relacionen amb els verbs *preocupar-se [per]* i *interessar-se [per]*, que, com ens fa notar Ginebra, no són l'alternant ergatiu d'un verb causatiu, sinó que s'han convertit en verbs assimilables als psicològics de la classe A (amb un subjecte experimentador). Meinschaeffer corrobora aquesta idea per al francès quan mostra que, mentre que noms com *amusement* (relacionats amb verbs psicològics de la classe B) no admeten *pour* com a preposició introductora de la causa (tema/target) de l'emoció, noms com *interès* sí que ho fan (tot i que ella atribueix aquesta propietat al fet que el nom no té sufix nominalitzador) (2001: 240).

- d. [...] una relació plena de temor i angoixa *per part de la filla* cap a la persona que en teoria t'ha d'estimar i protegir de qualsevol perill. (Web d'una biblioteca)
- e. [...] es denota al final cert desànim *per part de la Generalitat* (*Diari de Girona*, 31-10-2008)
- f. CrossFit és un nou mètode d'entrenament, que neix [...] com a resposta al creixent desànim *per part de moltes persones que van al gimnàs i que senten que no estan assolint els seus objectius* [...] (Web sobre curses de muntanya)

En la mesura que l'experimentador és [+animat], que té un cert caràcter agentiu i que, a més, s'ha estès l'ús de les construccions nominals passives per la necessitat de marcar l'agentivitat (veg. 6.3.3.2.1), trobem que els noms psicològics admeten, en alguns casos, l'expressió de l'experimentador com a SP_{per part de}.

Malgrat que alguns autors, com hem dit, manifesten reticències en relació amb aquest tipus de construccions, sembla que l'ús d'aquesta locució s'està estenent. És el que fa notar Jiménez Ríos (2001) per a l'espanyol, igual que Giorgi & Longobardi (1991) per a l'italià (veg. capítol 3), de manera que podem considerar que es tracta d'un fenomen que afecta l'àmbit de les llengües romàniques i que segurament té a veure amb l'augment de la presència de textos científics, administratius i jurídics, que tendeixen a recórrer a l'estil nominal i a la veu passiva, en àmbits de gran repercussió en la llengua general, com ara l'àmbit periodístic.

6.3.3.2.5 Els noms relacionats amb verbs inacusatius

Com hem insinuat, considerarem que els noms relacionats amb verbs inacusatius (l'únic argument dels quals rep el rol semàntic de tema) no tenen arguments externs pròpiament dits, sinó arguments externalitzats (és a dir, seleccionats com a arguments interns de l'arrel categorialment inespecificada però externalitzat en la projecció nominal).

Precisament perquè és un argument externalitzat i no un argument extern pròpiament dit, el tema no pot ocupar la posició d'especificador d'Asp'.

Aquests trets els distingeixen dels arguments externs pròpiament dits:

1. No poden controlar el subjecte PRO de clàusules d'infinitiu de finalitat (**l'arribada de la Maria_i per PRO_i explicar-nos què havia passat*).
2. No poden esdevenir complements agents d'una configuració passiva (*l'augment {del/ *per part del} preu dels productes bàsics*).
3. Es poden realitzar mitjançant el clític *en* si l'SD en què s'insereixen és, alhora, l'argument intern d'un verb com *presenciar, observar* (tret que —com veurem més avall— és característic dels temes externalitzats). Fixem-nos-hi:

- (65) a. Va observar al naixement del seu primer fill.
b. En va observar el naixement.

A les taules 17-23 podem constatar que els noms relacionats amb verbs inacusatius (com *arribada, col·lisió, naixement, sortida, creixement, decrement*, etc.) sempre realitzen els arguments com a genitius subjectius si són sintagmes preposicionals, llevat de quan admeten una lectura recíproca (llavors adopten la forma d'SP_{entre}). Ho exemplifiquem amb les oracions de (66), extretes del CTILC (la cursiva és nostra):

- (66) a. L'exportació serà la sortida *de béns* d'aquells territoris.
b. Cap més dia del any se ofereix, perquè la sortida *del sol* ja s'efectua més cap al nord.
c. Es celebra de la mateixa manera que la presentació, abans de la sortida *del primer tren de la Peregrinació*.
d. [E]ls estímuls que conduiran al naixement *de l'agricultura i de la ramaderia* tenen una llunyana ascendència oriental.
e. Considerant que entre la posta del primer ou de la nova reina i el naixement *de l'abella* hi ha un interval de vint-i-un dies [...].
f. En l'avitaminosi beribèrica hi ha decrement *de l'assimilació* i augment *de la desassimilació en conjunt*.

- g. Però en els temps moderns s'ha produït un fenomen de gran transcendència amb l'enorme i ràpid creixement *de les ciutats*.
- h. En els tres anys que passaren fins al casament *de l'hereu* [...].
- i. Participo'l casament *de ma filleta*.
- j. Tot Catalunya temia, en efecte, ja abans de l'arribada al poder *del comte-duc d'Olivares*, que la reialesa donaria un cop fort contra la terra.
- k. Aquestes consideracions, però, no poden ésser un obstacle, un fre, que evitin l'arribada *de la tant esperada Reforma*.

Tanmateix, hem localitzat, en una cerca aleatòria per Internet, substantius que es relacionen amb verbs inacusatius amb complements introduïts per la locució *per part de*. Tot i que són escassos, n'hi ha alguns, que val la pena comentar (la cursiva és nostra):

- (67) a. A més a més, l'entrada *per part de turistes estrangers* és molt restringida. (Blog d'un partit polític)
- b. Arribada *per part de les entitats i recollida de la documentació*. (Horaris d'una jornada esportiva)
- c. El nus correspon principalment a la forma de vida i els esdeveniments que ocorren a Tristany i Isolda, entre [els quals] destaquen [...] [i el] casament *per part de Tristany amb Isolda la de les Blanques Mans* [...]. (Extret d'un web amb redaccions escolars)

Com podem comprovar, en aquests casos, els arguments realitzats com a $SP_{per\ part\ de}$ corresponen s arguments externalitzats. Tenen, però, el tret [+ animat] (que en dos dels tres casos és [+humà]), cosa que segurament atorga als noms que complementen cert caràcter agentiu i permet que s'interpretin com a noms intransitius agentius, que, per tant, admeten l'expressió de l'argument extern com a $SP_{per\ part\ de}$. En consonància amb això, es pot aduir que hi ha autors, com Cifuentes (1999), que defensen que en aquests casos els verbs de desplaçament no s'han de considerar inacusatius sinó intransitius —i, per tant, els noms que s'hi relacionen morfològicament també—, ja que llavors el subjecte és un agent i no un tema (especialment si és animat). També Rigau (2013)

sosté que un verb com *arribar* pot aparèixer en construccions agentives quan afirma que els verbs de moviment local «poden actuar com a verbs intransitius purs i com acusatius» (2013: 127): de fet, segons explica, ja Fabra (1956) feia notar que els verbs de moviment poden ser verbs d'acció (és a dir, agentius) en una oració impersonal (Rigau, 2013: 131).

Cal dir, però, que l'expressió de l'únic argument d'aquests noms com a sintagma preposicional introduït per la locució *per part de* és una pràctica poc freqüent. És per aquest motiu que, abans de poder afirmar si cal interpretar aquests substantius com a inacusatius (amb un argument externalitzat) o com a intransitius (amb un argument extern pròpiament dit), caldrà esperar com evoluciona la llengua per veure si més endavant la tendència a l'agentivització dels arguments externs dels noms eventuals d'aquestes característiques es reforça o desapareix.

6.3.3.2.6 Els noms recíprocs o que admeten una lectura recíproca

Finalment, dins de la realització dels arguments externs com a sintagmes preposicionals hem de tenir en compte l'ús de la preposició *entre*, que, en el global de les taules 17-23, representa el 2,4% de les ocurrències en què els noms analitzats presenten un argument extern explícit. En general, aquesta preposició la trobem com a introductora de complements subjectius de noms inherentment recíprocs (o relacionats morfològicament amb verbs inherentment recíprocs). És a dir, tot sovint els substantius que admeten l'argument extern realitzat com a SP_{entre} podrien tenir, alternativament, una variant argumental formada per un genitiu subjectiu i un argument intern introduït per *amb*. És el cas de noms com *agermanament*, *casament*, *col·lisió*, *discussió*, *enraonament* o *guerra*. Comparem els exemples de (68) —amb els arguments externs introduïts per *entre*— amb els de (69) —que presenten l'estructura *alternativa* que acabem d'explicar. Tot i que la major part d'exemples estan extrets del CTILC, no hem trobat ocurrències de totes dues estructures amb tots els noms (per això, 69c i e són nostres, com també la cursiva de tots dos grups d'exemples i els claudàtors amb què distingim l'argument intern i l'extern a (69)):

(68) a. l'esperança en un fructífer i perenne agermanament *entre Espanya i França*

- b. casament *entre la filla del primer i N'Anfós II*, del qual ja s'havia parlat en temps de Pere el Gran, havia estat impedit pel decés d'aquell
- c. A penes ens retrobem i ja comença la col·lisió *entre un i un mateix*.
- d. Avui ha quedat apaivagada la discussió *entre els qui eren partidaris de fer pessebre i els qui ho eren de fer arbre*.
- e. [P]rovocava enraonaments *entre l'oficialitat de la presó i els policies que s'hi passejaven*.
- f. A finals del segle XIVè i a principis del XVè les guerres *entre els nobles* mantingueren força temps paralitzat el treball de la indústria.
- (69) a. L'agermanament *[de La Seu] [amb dues ciutats d'Europa]*
- b. [A]favoreix el casament *[de Valldaura] [amb Teresa]*.
- c. La col·lisió *[del cotxe] [amb/contra l'arbre]* va provocar tres ferits.¹³⁸
- d. Assisteixo a un espectacle insòlit: la discussió *[d'una senyora francesa molt enjojada, ben vestida i ben calçada, ben pentinada i ben manicurada, ben alimentada i ben perfumada] [amb el negre conductor-cobrador de l'autobús 31 interdepartamental]*.
- e. ?? L'enraonament *[del professor] [amb l'alumna]* va durar ben bé dues hores.
- f. En temps de la guerra *[de Pere el Gran] [contra França]*, Cadaqués donà el prohoms Gras, espia de sagacitat, exemple de lleialtat.

També podem trobar arguments externs introduïts per aquesta preposició en noms que, tot i que no són inherentment recíprocs, poden tenir una lectura recíproca en alguns contextos, com *allunyament*, *comunicació*, *ruptura*, *estima*, *menyspreu* o *odi*. Fixem-nos en aquests exemples, extrets del CTILC (la cursiva és nostra):

- (70) a. Les *Cartes* suposen l'inici de l'allunyament *entre els dos filòsofs*, el qual acabarà [...] amb la ruptura absoluta i amb l'enemistat.

¹³⁸ Fixem-nos que, en alguns casos, l'argument intern d'aquests noms pot estar introduït per la preposició *contra*. En aquest sentit, Ginebra & Llagostera (en premsa) fan notar que la preposició *contra* pot encapçalar complements de verbs inherentment recíprocs. De tota manera, en parlarem més endavant, en relació amb els arguments interns.

- b. [...] d'aquell depèn que la relació i l'estima *entre el comprador i l'industrial* sigui sincera o de pur ordre.
- c. Vaig alçar-me, perquè és inevitable que tota conversa de tren acabi creant un menyspreu correcte *entre els companys de viatge*.
- d. Sovint he sentit la mort dels afectes més dolorosa que la de les persones, i la idea de la mort em sembla més consoladora que no pas la de la indiferència o de l'odi *entre dues persones que s'han tingut un gran amor*.
- e. L'Arxiu facilitarà la comunicació *entre 'ls cooperadors* [...].
- f. Més endavant volgué exercir-lo efectivament i personalment, i amb això es produí la ruptura *entre pare i fill*.

Alguns d'aquests noms també admeten, com els inherentment recíprocs, que el substantiu es projecti amb un argument extern realitzat com a genitiu subjectiu i un argument intern encapçalat per *amb*:

- (71) a. La psicología dona cada dia major importància á las sensacions, ó sigui á la comunicació *[de l'ànima] [ab lo món exterior]*.
- b. A mi, això no m'agradava, però la *meua* ruptura *amb ell* vingué quan vaig sospitar del tràfic i consum d'heroïna que circulava pels clubs.

Finalment, hem localitzat l'ús de la preposició *entre* com a introductora de l'argument extern en noms psicològics si l'experimentador és una pluralitat d'individus (és el cas d'*alarma, alleujament, esvalot* o *indignació*):

- (72) a. L'arítmia respiratòria és sovint la causa d'una gran alarma *entre els que volten el seu portador* [...].
- b. La notícia, qui sap per quines raons, va produir alleujament *entre les classes benestants*.
- c. Feia el segon de gramàtica quan els esvalots *entre els nyerros i els cadells* arribaren al paroxisme.
- d. La cosa no passa d'ésser purament incidental, tot i que va provocar una gran indignació *entre els catalans*.

En aquest context, però, la preposició *entre* no és marca de reciprocitat sinó que serveix per definir, d'alguna manera, la col·lectivitat o el grup d'individus en què es troben els experimentadors —o agents— de l'eventualitat. I és que, si interpretem que en aquests casos es fa un ús espacial de la preposició, podem concebre, com assenyala Sancho Cremades, que «*entre* indica que l'element a localitzar se situa en una àrea definida per uns límits», que sovint es tracta d'un «límit múltiple» i que en aquest cas es pot materialitzar com a plural morfològic (per exemple, *indignació [entre els assistents]*) o bé com a nom col·lectiu (per exemple, *alarma [entre la població]*) (2002: 1769).

En aquest sentit, podem entendre que la preposició indica que la predicació expressada pel nom és holística. En aquests casos, com explica Rigau (2002: 2061), hi ha dues possibilitats de construcció del predicat: o bé amb un subjecte que expressi una pluralitat (que s'indicaria amb la preposició *entre*), o bé amb un subjecte en singular i un adjunt comitatiu introduït per *amb* (que és el que vèiem a (71)).

6.3.3.2.7 Recapitulació: la realització dels arguments externs com a sintagmes preposicionals

En aquest apartat hem constatat que una de les realitzacions dels arguments externs dels noms eventuais més productives en català és la de sintagma preposicional, que pot estar encapçalat, bàsicament, per dues preposicions: *de* i *entre*.

En primer lloc, la preposició *de* —que és la menys marcada com a introductora de l'argument extern del nom— és la que trobem en la configuració activa dels noms eventuais transitius agentius i la que en principi encapçala l'argument extern si és experimentador o tema externalitzat. Es tendeix a relacionar amb el genitiu llatí, motiu pel qual hi ha força consens a l'hora de designar aquesta realització de l'argument extern com a *genitiu subjectiu*. En segon lloc, *entre* només apareix si hi pot haver una lectura recíproca del nom, si el nom es relaciona morfològicament amb un verb inherentment recíproc o bé si s'interpreta l'argument extern com un grup d'individus situats dins dels límits d'una col·lectivitat.

Amb tot, cal tenir en compte que els noms eventuals transitius agentius admeten la passivització, i llavors l'agent —que en la configuració activa és l'argument extern— es realitza com a adjunt introduït per les preposicions *per* o *per part de*. Aquesta configuració, que en principi només s'admet amb naturalitat, en català, en el cas dels noms transitius que exigeixen un agent i un pacient, s'ha estès a noms intransitius agentius i a noms psicològics l'experimentador dels quals presenta propietats agentives, segurament per la tendència actual d'aquesta llengua a reforçar les propietats semàntiques d'alguns constituents.

El sintagma preposicional no és, però, l'única realització possibles dels arguments externs dels nom. A continuació analitzarem les altres possibilitats: els possessius, els adjectius relacionals i els clítics.

6.3.3.3 Possessiu

Tal com expliquen Giorgi & Longobardi, una de les propietats bàsiques dels arguments externs dels noms eventuals és la possibilitat de realització com a possessius, fet que per a ells distingeix clarament els arguments interns dels externs. Tornem a reproduir l'observació d'aquests dos autors (1991), segons els quals l'argument intern només es pot realitzar com a possessiu quan l'argument extern es realitza com a agent d'una configuració passiva (i, per tant, l'argument intern s'externalitza):

In Italian both the argument expressing the internal θ -role and that expressing the external one are usually preceded by the preposition *di* ('of'), which can be taken to be a semantically empty realization of Genitive Case; but the external θ -role can always be expressed also by means of a possessive pronoun [...]. By contrast, [...] the internal θ -role [...] cannot be expressed by a possessive pronoun, unless the argument bearing the external one is no overtly realized, or appears in a *by*-phrase, as in (13):

(13) *la loro (degli avvenimenti) descrizione (da parte di Gianni)*
(Giorgi & Longobardi, 1991: 29)

Aquesta constatació ja la feia palesa Cinque per a l'italià quan deia que només els subjectes del nom (que ell defineix, per a l'italià, com un SP_{di} directament dominat per N'') poden ser possessius.

Ho explica així:¹³⁹

[...] under the assumption [...] that the possessive adjectives are base generated as such in a single position (that of specifier of N') they will be interpreted only as introducing the subject of the NP, never the object [...] (Cinque, 1980: 61).

En català, la idea que només l'argument extern admet la realització com a possessiu ja la trobem en Solà (1993c), que considera que en català el possessiu és més acceptable quan equival al «subjecte» del nom (és a dir, quan és un argument extern) que no pas quan equival al «complement directe» (és a dir, quan és un argument intern directe).

En paraules de l'autor:

Un dels casos en què certes persones senten com a més estrany l'ús del possessiu és quan el teòric "poseïdor" fa de complement directe del nom determinat pel possessiu. En concret, si parlem d'un artista, se sentiria com a plenament normal una frase com "A la Xina trobem mostres del seu art (o de la seva originalitat)", on "seu" vol dir "de l'artista", que és *qui produeix* l'art (subjecte del verb *produir*). En canvi, si parlem d'una eina prehistòrica de sílex i diem "A la Xina trobem mostres el seu ús", ara, "seu" vol dir "de la dita eina", que seria "complement" del verb usar implícit, i no sembla acceptable (Solà 1993c).

En un estudi sobre els possessius, Abelard Saragossà (2000) posa en relació l'oposició entitat posseïdora/entitat posseïda amb l'oposició causa/efecte, i aplica aquesta proposta a la distinció entre els possessius subjectius i objectius de Solà:

En efecte, els «subjectius» tenen repercussions causals sobre l'entitat posseïda (*Pere treballa i, per tant, fa un treball/ el treball de Pere/ el seu treball*), mentre que els «objectius» (tant els «efectuats» com els «afectats») reben conseqüències i, per tant, sembla que cauen fora de les entitats posseïdores (com ara quan algú usa un martell, *l'ús del martell*) (Saragossà, 2000: 244).

En aquesta línia, Ginebra (2001) proposa dividir les construccions amb possessiu en quatre categories:

- a) Subjecte-subjecte: el possessiu correspon a un genitiu subjectiu i l'SD en què s'insereix funciona com a subjecte oracional, com en el cas de la frase *La seva explicació va convèncer tothom*.

---

¹³⁹ Cinque (1980) aporta una definició de subjecte i objecte d'N molt similar a la que posteriorment ofereixen Bonet & Solà (1986). Així, Cinque defineix el subjecte d'N com «the NP of a [di NP] PP immediately dominated by N'» (1980: 58), i l'objecte com «the NP of a [di NP] PP immediately dominated by N'» (1980: 59).

- b) Objecte-subjecte: el possessiu equival un genitiu objectiu i s'insereix en un SD que funciona com a subjecte oracional. En tenim un exemple a *No vull més fibrociment amb amiant: la seva utilització està prohibida actualment*.¹⁴⁰
- c) Subjecte-objecte: el possessiu és un genitiu subjectiu i l'SD és un argument intern del verb, com el que trobem a l'oració *Entenc la seva decepció*.
- d) Objecte-objecte: el possessiu és un genitiu objectiu i l'SD en què s'insereix és un argument intern del verb. Un exemple d'aquesta construcció el trobem a la frase *L'escàndol financer ha forçat la seva expulsió del partit*.

A partir d'aquí, Ginebra proposa que l'única construcció plenament gramatical en català és la primera —és a dir, la que anomena *subjecte-subjecte*— tot i que també considera admissible la tercera —la que designa com a *subjecte-objecte*:¹⁴¹

La hipòtesi forta —que és la que l'autor d'aquestes ratlles s'inclina a defensar— és que, d'aquestes quatre construccions, l'única que acceptaria amb naturalitat qualsevol parlant —de l'àrea territorial que sigui, i de la formació i edat que sigui— és la primera, la de *subjecte-subjecte*. Una hipòtesi més tova admetria també, però sense pretensió de validesa universal, la tercera, la de *subjecte-objecte* (Ginebra 2001: 22).¹⁴²

Giorgi & Longobardi proposen un principi de possessivització regit per un seguit de consicions que ja hem presentat i que tornem a reproduir:

(73) Principi de possessivització (Giorgi & Longobardi, 1991: 66):

- a. A non-genitive phrase may never be expressed as a possessive.
- b. A genitive phrase bearing a possessor role may be expressed as a possessive.

---

¹⁴⁰ En aquest treball considerem que l'estructura en qüestió és passiva i que, per tant, el tema s'externalitza i esdevé especificador d'N'. Amb tot, ja hem vist que precisament la incapacitat d'ocupar posicions als nusos funcionals SAsp i SVEu explica —com el fet de considerar que és un genitiu objectiu— que sigui «poc natural» com a possessiu.

¹⁴¹ Amb tot, fa notar que, en el cas de la construcció *subjecte-objecte* sovint es pot substituir el possessiu per un datiu, cosa que explicaria per què en alguns contextos aquest possessiu sembla poc natural: «[S]ovint aquesta estructura resulta més natural (i més acceptable) si se substitueix el possessiu per un datiu, que hem de considerar, llavors, un datiu que fa de subjecte del nom deverbal (un *datiu subjectiu*). [...] Pensem, així, que és més adequada la frase *La pluja li ha dificultat l'accés al recinte*, i no *La pluja ha dificultat el seu accés al recinte*» (2001: 22).

¹⁴² En aquest mateix article, Ginebra proposa, a més, que l'única construcció que és «és natural amb el pronom *en*» és la quarta (*objecte-objecte*). D'aquest tema, però, en parlarem al proper apartat.

- c. A genitive phrase bearing an external θ -role may be expressed as a possessive only if no possessor is overtly present.
- d. A genitive phrase bearing an internal θ -role may be expressed as a possessive only if no possessor or external argument is overtly present.
- e. No more than one phrase may appear as a possessive.

De la mateixa manera, Brucart (2002) posa de manifest que, en català, el possessiu que apareix en una posició prenominal ha de ser sempre el complement més extern:

Quan concorre amb un SP genitiu que funciona també com a argument del mateix nucli nominal, el possessiu prenominal ha de representar una relació semàntica més externa que la corresponent al SP segons la jerarquia de (98) [...]:

(98) Posseïdor > Agent > Tema/Pacient
(Brucart, 2002: 1506)

I tot i que constata que, quan és postnominal, «no és obligatori que la funció semàntica del possessiu sigui més externa que la corresponent al SP» (Brucart, 2002: 1506) (de manera que en una oració com *Vaig veure una foto teva de la Raquel* el possessiu pot tenir com a referent tant el posseïdor, com l'autor com el tema de la fotografia), també fa notar que «les propietats denotatives del possessiu posposat són més restrictives que les del prenominal, ja que només pot designar ens animats» (2002: 1507).

De fet, podríem dir que els possessius estan estretament lligats als pronoms personals, en la mesura que, al cap i a la fi, poden ser entesos com a pronoms personals en genitiu. De fet, Todolí (2002: 1343) els classifica com a genitiu dels pronoms personals forts:

Pel que fa al cas concret dels possessius, hi ha una sèrie de paral·lelismes entre aquests i els pronoms personals que justifiquen la seva inclusió en la classe dels pronoms [...]. En primer lloc, els possessius tònicos, com els pronoms personals forts, tenen caràcter d'argument, atès que representen un argument inserit dins un SN. [...] En segon lloc, com els pronoms personals, els possessius es divideixen en anafòrics (els de tercera persona) i díctics (els de primera i segona persona) i estableixen sèries morfològiques amb aquests, d'acord amb les quals els possessius es comporten com a genitius, mentre que els pronoms personals representen el cas recte i l'oblic. [...]

I, en tercer lloc, els possessius i els pronoms forts alternen lliurement en algunes construccions [...]:

- (4) a. Es van asseure davant {de mi/ meu}
- b. Es van asseure davant {de tu/teu}
- c. Es van asseure davant {d'ell/seu}

(5) a. Aquest quadre és pintat {d'ell/ seu}¹⁴³
(Todolí, 2002: 1343)

Per una altra part, Giorgi & Longobardi (1991) apunten que, si un argument equival a un pronom personal al qual s'ha d'assignar cas genitiu, sempre s'haurà d'expressar com a possessiu, ja que, segons expliquen, «a Case-marking Preposition is licensed iff the assigned Case cannot be directly realized»: és per això que, almenys en llengües romàniques com l'italià, l'occità, el francès o el català no és gaire freqüent que un sintagma format per la preposició *de/di* i un pronom personal ocupi la posició d'argument extern (ni cap altra posició en què pugui ser substituït per un possessiu).¹⁴⁴ Coba Femenia (2004: 240) fa notar aquesta particularitat per al francès i el català. Tal com explica l'autor:

Els possessius francesos també equivalen —és clar— al conjunt format per l'article definit + nom + *de* + pronom personal. Així, Dubois i Lagane (1973: 65) presenten aquests exemples:

Le chapeau de moi és mon chapeau o le fils de lui est arrivé és son fils est arrivé.

Tot i això, asseguren que les primeres frases d'aquestes parelles no es diuen mai: «Si on dit Le fils de Pierre est arrivé, on ne dit jamais en revance *Le fils de lui est arrivé» [...]. Alguns gramàtics catalans actuals també vacil·len a acceptar aquestes construccions, i només ho fan en el cas que servisquen per a evitar ambigüitats.¹⁴⁵

(Coba Femenia, 2004: 240)

En aquesta mateixa línia, Abelard Saragossà (2000: 219) defineix els possessius com a derivats del sintagma preposicional *de* + pronom definit, seguint el model de la gramàtica de Rafel (1969).¹⁴⁶

---

¹⁴³ Aquests darrers usos s'aparten del nostre àmbit d'estudi, ja que són usos no genitius. I és que, com podem comprovar a l'exemple (5) de Todolí, el possessiu també pot funcionar com a agent en algunes oracions passives (sobretot relacionades, si més no aparentment, amb verbs de creació, que són els que regeixen objectes efectuats): *és fet nostre, és pintat seu, és escrit meu*, etc. En aquests casos, el possessiu no sempre pot alternar amb un SP_{de} que regeixi un pronom personal fort: com assenyala Todolí mateixa, «si el complement agent remet a la primera o la segona persona [...] aleshores s'usa el possessiu» (2002: 1343): *és confeccionat {*de tu/teu}, és fet {*de nosaltres/nostre}*.

¹⁴⁴ Saragossà explica que «Par (1923: §116 i §293) informa que a l'Edat Mitjana no era gens estrany l'ús del constituent *d'ell* amb valor possessiu» (2000: 202), motiu pel qual tant Badia (1994) com Ruai (1985) coincideixen a afirmar que «es podria recórrer als pronoms com a mitjà d'evitar l'ambigüitat» (Saragossà, 2000: 203). De fet, per a Saragossà l'ús de la preposició *de* + pronom personal és una forma pròpia de la llengua col·loquial: «Pel que fa a la llengua parlada, l'ús del constituent *d'ell-a-s-es* en comptes de *seu* deu ser general en la llengua actual» (2000: 203).

¹⁴⁵ Amb tot, Coba Femenia assenyala que tampoc és una construcció inexistent en català i que, de fet, ja en trobem exemples en català medieval. Segurament, doncs, es tracta d'una tendència afavorida pel principi que estableixen Giorgi & Longobardi (1991) en relació amb l'assignació de cas.

¹⁴⁶ Saragossà recorre al terme pronom definit en comptes de pronom personal perquè, segons aquest autor, l'ús d'aquest terme permet solucionar «un bon grapat de deficiències teòriques, metodològiques i terminològiques [sense crear] cap problema nou» (2000: 219).

En paraules de l'autor:

L'explicació més clara i simple que conec dels adjectius possessius es troba en Rafel (1969: 179-181). [...] Rafel explica els adjectius possessius recurrent sistemàticament a la preposició de i als pronoms definits. És clar que tothom sap que els adjectius possessius tenen algun tipus de relació amb els pronoms esmentats, però també és clar que no tothom, ni de bon tros, explica els adjectius possessius com a «derivats» d'aquests pronoms [...] (Saragossà, 2000: 218-219).

Per a Saragossà, definir els possessius a partir dels pronoms personals —o dels pronoms definits, en la seva terminologia— comporta un bon nombre d'avantatges teòrics i descriptius: permet explicar per què algunes llengües (com el grec clàssic o el sànscrit) no tenen possessius; a més, permet justificar la reducció de l'ús de *llur* en català, així com les raons per les quals concorden en gènere i nombre amb el nucli nominal a què se subordinen tot i que el contingut semàntic de l'adjectiu remeti a un nom definit (Saragossà, 2004: 220-221).

En qualsevol cas, sembla clar que els possessius pronominals es caracteritzen perquè sempre equivalen a pronom personals genitius i que sempre és l'argument més extern del nom (cosa que impedeix que els arguments interns —com apuntaven tant Ginebra com Solà— es realitzin amb naturalitat com a possessius).

És per això que considerem, com d'alguna manera ja insinuava Brucart (2002), que el principi de possessivització que estableixen Giorgi & Longobardi per a l'italià és aplicable, en bona part, al català.

D'entrada, sembla evident que el possessiu sempre es relaciona amb un genitiu (és a dir, amb un sintagma realitzat com a SP_{de}), ja que un datiu o un complement oblic no es poden realitzar mai com a possessius (segurament perquè no poden funcionar mai com a arguments externalitzats). Fixem-nos-hi:

- (74) a. la preocupació del Jordi per la selectivitat
b. la seva preocupació per la selectivitat (*seva* = *del Jordi*)
c. *la seva preocupació {del Jordi/ ??per part del Jordi} (*seva* = *per la selectivitat*)

En segon lloc, quan un nom està complementat per un posseïdor (que és un adjunt) i per un argument que podria ser equiparable a un argument extern (com un genitiu d'autoria), un dels dos tendeix a realitzar-se com a possessiu, i, habitualment, és el

posseïdor. I, si els dos arguments que apareixen són un argument extern i un argument intern del nom, l'únic que es podrà realitzar com a possessiu serà l'extern. L'argument intern, com ja hem comentat, només podrà ser un possessiu si s'externalitza com a conseqüència de la inserció del sintagma nominal en una configuració passiva (o en el cas dels noms que tenen, com a argument extern, un tema). Ho il·lustrem a continuació:

- (75) a. el quadre [_{autor de Picasso}] [_{posseïdor del Pau}].
b. el [_{posseïdor seu}] quadre [_{autor de Picasso}]
c. *el [_{autor seu}] quadre [_{posseïdor del Pau}]
- (76) a. la visita de la Neus {a/de} Barcelona
b. la seva visita {a/de} Barcelona
c. *la seva visita de la Neus (seva= de Barcelona)
d. la seva visita per part de la Neus (seva= de Barcelona)

Giorgi & Longobardi (1991), de fet, proposen, en aquests casos, una estructura dels sintagmes nominals basada en els tres nivells homogenis, que permet distingir el posseïdor de l'argument extern i de l'argument intern, i en el qual les possibilitats d'assignació dels possessius sempre van dels complements més externs als més interns:

[...][the structure of an NP is likely to have at least the following layers, abstracting away for a moment from the occurrence of the Spec position:

- (5)
N'''	
∧	
N''	possessor
∧	
N'	external thematic argument
∧	
N	internal argument

(Giorgi & Longobardi, 1991: 117)

Aquesta jerarquia concorda amb un fenomen que observen Alexiadou, Haegeman & Stavrou (2007) en relació amb les possibilitats d'extracció dels genitius. Com assenyalen, si un nom de representació es projecta en un sintagma nominal en què s'expressen el posseïdor, l'autor i el tema, només es pot extreure el posseïdor.

Vegem-ho:

In the French example (65a) the N portrait is followed by three PPs [...]:

(65) a. Le portrait d'Aristote de Rembrandt de Pierre

[...] Only the extraction of the POSSESSOR de-PP is possible:

(65) b. Pierre dont_i [_{DP} le portrait d'Aristote de Rembrandt *t_i*] a été vendu

c. *Rembrandt dont_i [_{DP} le portrait d'Aristote de Pierre] a été vendu

d. *Aristote dont_i [_{DP} le portrait de Rembrandt de Pierre] a été vendu

[...]

The extraction facts in (65) correlate [...] with POSSESSOR pronominalization, i.e. replacement of the possessive by a pronoun, which for (67a) is also restricted to the POSSESSOR:

(67) a. don portrait d'Aristote de Rembrandt

b. *son portrait d'Aristote de Pierre

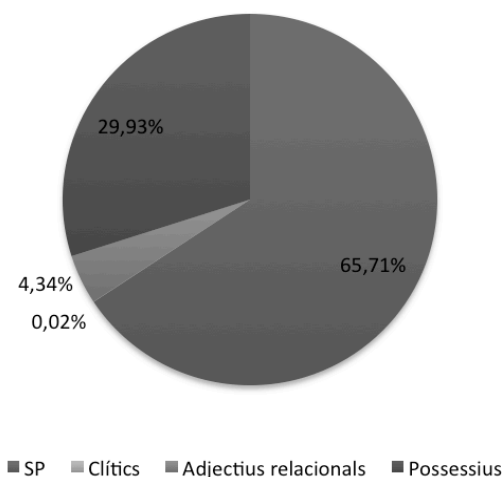
c. *son portrait de Rembrandt de Pierre

If no POSSESSOR is present, and both Creator and Theme are realized, then only the Creator can extract [...] or be replaced by a possessive pronoun [...]. The Theme can only extract or be replaced by a possessive pronoun when neither possessor nor Creator are expressed.

(Alexiadou *et al.*, 2007: 561)

Finalment, sembla prou clar que en català no admetem que un nom tingui estigui complementat per més d'un possessiu (**la meva visita teva*), ja que «un mateix nucli nominal no pot dur més d'un complement d'aquesta naturalesa» (Brucart, 2002: 1506).

En l'anàlisi de les dades del CTILC, hem pogut constatar que l'ús dels possessius és força productiu en català. Així, si només prenem en consideració els arguments externs, el percentatge és de gairebé el 30%:

Gràfic 3. Distribució global de les realitzacions dels arguments externs

Les dades, a més, semblen corroborar la idea que manifestaven Ginebra, Solà o Saragossà: així, la majoria de possessius solen correspondre a arguments externs amb els papers temàtics d'agent o d'experimentador, i no de tema. Amb tot, això no vol dir que aquesta opció no sigui possible: cal dir que hem localitzat diversos exemples de les construccions que Ginebra consideraria d'objecte-objecte (cosa que significa que hi ha parlants de les consideren gramaticals en català). Com afirma Solà sembla que «avui molta gent fa ús del possessiu objectiu sense notar res» (1994: 148). Vegem-ne alguns exemples, extrets del CTILC (la cursiva és nostra):

- (77) a. Intervenen en la *seva* construcció més de 70 peces, fetes amb materials de la millor qualitat, dels quals són de destacar les fustes escollides [...].
- b. Com de costum, serà repartida únicament entre el personal del departament, el qual després l'haurà de retornar per a la *seva* destrucció.

De tota manera, com hem dit, tampoc podem afirmar que aquests exemples corresponguin a cap tendència majoritària: a les taules 24-27 podem comprovar que els possessius solen equivaldre a arguments externs pròpiament dits, especialment quan tenen el tret [+humà].

Hem dividit els noms segons la classificació que hem establert al capítol anterior i que ens sembla significativa per poder explicar el funcionament dels arguments externs en català. Així, la taula 24 conté les dades relacionades amb els noms transitius canònics (és a dir, amb un agent i un pacient —o un tema/pacient). La taula 25 presenta els noms inergatius i els intransitius relacionats amb verbs que regeixen complements preposicionals. A la taula 26 hi hem agrupat els noms relacionats amb verbs ergatius i inacusatius, ja que es caracteritzen perquè presenten, en tots dos casos, un tema externalitzat com a únic argument del nom. I, finalment, la taula 27 conté les dades relatives als noms psicològics (que agrupem en una sola categoria perquè considerem que, en tots els casos, l'argument extern és un experimentador).

A la taula 24 podem veure, doncs, el cas dels noms transitius: si comparem el percentatge d'ocurrències en què l'agent es realitza com a possessiu (en relació amb el nombre total d'ocurrències del nom amb un agent explícit) amb el percentatge d'ocurrències en què el tema es realitza com a possessiu (respecte al percentatge

d'ocurrències del nom amb un pacient explícit) podrem constatar que és molt més habitual que l'agent es manifesti com a possessiu que no pas que ho faci el pacient (encara que sigui externalitzat).

Taula 24. Distribució dels possessius: noms transitius

N	Ocurrències amb agent	Possessius	Ocurrències amb tema	Possessius
<i>absorció</i>	42	18 (42,9%)	256	19 (7,4%)
<i>aclariment</i>	1	1 (100%)	59	2 (3,4%)
<i>acompanyament</i>	11	-	32	1 (3,1%)
<i>acusació</i>	65	20 (30,8%)	90	1 (1,1%)
<i>admissió</i>	2	2 (100%)	179	20 (11,2%)
<i>adopció</i>	17	1 (5,9%)	444	11 (2,9%)
<i>agressió</i>	69	8 (11,6%)	104	-
<i>al·lusió</i>	30	6 (20%)	486	-
<i>alliberament</i>	11	6 (54,5%)	407	32 (7,9%)
<i>anàlisi</i>	17	8 (47,1%)	175	3 (1,7%)
<i>arbitratge</i>	21	5 (23,8%)	4	-
<i>ascensió</i>	137	29 (21,2%)	9	-
<i>atac</i>	126	20 (15,9%)	104	-
<i>comunicació</i>	8	1 (12,5%)	7	-
<i>concessió</i>	35	1 (2,9%)	151	1 (0,7%)
<i>condemna</i>	39	20 (51,3%)	68	3 (4,4%)
<i>condemnació</i>	16	1 (6,3%)	94	29 (30,9%)
<i>conducció</i>	2	-	127	9 (7,1%)
<i>coneixement</i>	56	39	258	4 (1,6%)
<i>confusió</i>	39	14 (38,5%)	130	2 (1,5%)
<i>consolació</i>	7	-	14	2 (14,3%)
<i>construcció</i>	5	1 (20%)	242	4 (1,7%)
<i>conversió</i>	148	26 (17,6%)	20	1 (5%)
<i>definició</i>	7	5 (71,4%)	52	2 (3,8%)

<i>demanadissa</i>	3	1 (33,3%)	17	1 (5,9%)
<i>demanda</i>	87	19 (21,8%)	176	1 (0,6%)
<i>denúncia</i>	44	17 (38,6%)	83	-
<i>destrucció</i>	28	3 (10,7%)	557	10 (1,8%)
<i>discussió</i>	80	40 (50%)	106	5 (4,7%)
<i>elecció</i>	58	25(43,1%)	354	22 (6,2%)
<i>enaltiment</i>	3	2 (66,7%)	63	1 (1,6%)
<i>evasió</i>	19	6 (31,6%)	8	-
<i>exclusió</i>	-	-	118	4
<i>guiatge</i>	109	12 (11%)	20	2 (10%)
<i>inclusió</i>	1	1 (100%)	107	11 (10,3%)
<i>intromissió</i>	63	12 (19%)	6	1 (16,7%)
<i>invasió</i>	287	2 (0,7%)	62	1 (1,6%)
<i>inversió</i>	43	8 (18,6%)	102	-
<i>negativa</i> ¹⁴⁷	97	34	21	-
<i>partició</i>	1	-	56	1 (1,8%)
<i>pesquera</i>	5	5 (100%)	3	-
<i>privació</i>	-	-	96	1 (1%)
<i>reciclatge</i>	-	-	21	1 (4,8%)
<i>reclusió</i>	9	9 (100%)	4	2 (50%)
<i>traïció</i>	107	25 (23,4%)	-	-
<i>transmissió</i>	4	2 (50%)	355	6 (1,7%)
<i>triadissa</i>	1	1 (100%)	-	-
<i>utilització</i>	16	2 (12,5%)	592	41 (6,9%)
<i>venda</i>	3	1 (33,3%)	78	2 (2,6%)
<i>victòria</i>	74	17 (23%)	12	-
<i>visita</i>	73	29 (39,7%)	80	-
Total	2.126	505 (23,8%)	6.609	259 (3,9%)

¹⁴⁷ Aquí incloem *negativa* a la taula dels noms transitius perquè també admet ocurrencies amb un tema i, per tant, convé veure si el tema es pot expressar com a possessiu o no. Després, però, l'inclourem dins dels noms intransitius perquè entenem que la lectura del nom es relaciona principalment amb el verb intransitiu pronominal (*negar-se [a...]*).

A continuació presentem alguns exemples que il·lustren l'ús dels possessius en el cas dels noms transitius, tots extrets del CICA (la cursiva és nostra). A (78) els possessius corresponen a un agent, mentre que a (79) són el tema externalitzat (i, per tant, pressuposem que s'insereixen en una estructura passiva, com podem comprovar en algun cas gràcies a la presència d'un agent realitzat com a SP_{per part de}).

- (78) a. Cazaux, ha estat un bon amic nostre i així ho palesa la placa d'argent que el club li dedicà en la seva visita a les nostres Valls l'estiu del 1950.
- b. I aquesta és la diferència fonamental entre Pere i Judes: Pere pot viure la seva traïció en relació amb Jesús, sota la llum de l'amor de Jesús.
- c. Sota el seu guiatge [...] uniran els seus esforços en la lluita.
- d. Us suplico que em dirigiu en la meva elecció
- e. L'indret més insostenible de tot aquest afer vergonyós, fou la raó suggerida per sos enemics per a la seva destrucció de la llei.
- f. amb la seva denúncia de l'estil d'aquest [magistrat] com a representant de la llei i justícia anglesa en aquella seu i en aquell dia.
- g. Oh! si es realitzés la meva demanda i Eloah acordés el meu desig!
- h. Terminem aquests comentaris lingüístics registrant el cas típic de l'alguerès amb la seva conversió en /r/ de tota /d/ intervocàlica (*seda, cada*).
- i. En la dialèctica [...] trobarem el punt [...] del nostre coneixement del Déu real i vivent, terme de la nostra relació de pregària.
- j. Per la seva condemna irada de la Germania (i no sols de les seves violències) el qualificàrem d'historiador feroçment cesarista.
- k. [...] durant la nova jornada nacional de protesta “es reafirmarà la nostra condemna del règim”.
- l. Ja hem tractat explícitament aquesta doctrina en el curs del nostre atac a la metafísica, i hem vist que no és falsa sinó mancada de sentit.
- m. Cavendish, l'any 1785, en el seu anàlisi de l'aire, havia volgut escorcollar [...].
- n. [A] Sumatra els mestres de màgia sostenen que només per llur adopció de l'Islam han aconseguit l'eficàcia de llurs fórmules.
- o. Passada una estoneta arribarem a la fi de nostre ascensió.

- (79) a. Primer cal triar i separar els materials; una vegada separats, [...] els metalls poden ser revenuts a les fàbriques per al *seu* reciclatge.
- b. 552 pessetes anuals per béns i indústria que radiquin en aquest terme municipal poden instar *llur* inclusió abans del dia 20 de gener [...].
- c. —I ara —digué Wemmick—, acabat l'interrogatori —cosa que recalçà i repetí per al *meu* guiatge—, aniré al que vaig fer, en havent sentit el que vaig sentir.
- d. [L]a *seva* exclusió de l'establiment es produí amb la mateixa naturalitat que caracteritzà la seva entrada.
- e. Carles V es trobava a Barcelona quan va arribar-li la notícia de la *seva* elecció a l'imperi, després de la mort del seu avi Maximilià I.
- f. El marcador incorporat resta en l'interior de l'eritròcit fins a la *seva* destrucció per senectut o hemòlisi.
- g. Com que la *seva* demanda segueix, molt sovint serveixen com a tal una altra planta que abunda als terrenys salobres a la vorera de la mar.
- h. El poble la coneixia per “Creu coberta”, pel baldaquí de forma piramidal [...] que se li posà pocs anys després de la *seva* construcció.
- i. Demana pel Pare Sellés; jo li he ensenyat la teva carta i li he recomanada la *teva* consolació, i en lo que ell et digui i aconselli, pensa que hi ha tot el meu sentir.
- j. Perquè el *seu* coneixement [...] assenyala el camí que també pot portar a una estable convivència política, basada en la mútua comprensió, respecte i estima.
- k. [...] lo Rey volia indicar als encarregats de la custòdia del Comte lo que devian fer en *sa* conducció á Lleyda.
- l. la *seva* admissió per tothom com a fill del senyor de la casa
- m. En una paraula, fixar els límits de la matèria teatral tant com sigui possible, i cloure-la a fi de procedir a la *seva* anàlisi.
- n. La difusió massiva de l'avenç aerostàtic, que suposava la *seva* adopció per part del sector popular.
- o. [...] ara som en el punt difícil de la qüestió, i per al *seu* aclariment és necessari destriar totes aqueixes coses.

p. El que interessa l'empresari de conèixer no és de saber si el film tindrà gran interès per a un nombre considerable de persones, sinó saber que serà refusat per tan poca gent que pot comptar que podrà efectuar la seva venda a tots els racons del país.

D'altra banda, els resultats obtinguts dels noms intransitius que requereixen un argument extern agent (taula 25) mostren, si els comparem amb els dels substantius que tenen un tema externalitzat (taula 26), que l'argument extern té més tendència a realitzar-se com a possessiu quan denota l'agent (o un paper temàtic agentiu) que no pas quan és un tema.

Taula 25. Distribució dels possessius: noms agentius intransitius

Nom	Ocurrences amb argument extern	Possessius
<i>adhesió</i>	262	97 (37%)
<i>blasfèmia</i>	23	9 (39,1%)
<i>bramadissa</i>	2	1 (50%)
<i>clam</i>	230	77 (33,5%)
<i>clamadissa</i>	5	2 (40%)
<i>clamor</i>	78	31 (39,7%)
<i>clausura</i>	23	16 (69,6%)
<i>col·lisió</i>	22	1 (4,5%)
<i>comportament</i>	191	47 (24,6%)
<i>complicitat</i>	106	16 (15,1%)
<i>dimissió</i>	127	22 (17,3%)
<i>dret</i>	226	70 (31%)
<i>embarcament</i>	7	2 (28,6%)
<i>enraonament</i>	19	11 (57,9%)
<i>guerra</i>	31	12 (38,7%)
<i>immersió</i>	22	8 (36,4%)

<i>impressió</i>	17	12 (70,6%)
<i>injúria</i>	47	14 (29,8%)
<i>parlament</i>	167	80 (47,9%)
<i>pelegrinatge</i>	56	43 (76,8%)
<i>preguera</i>	25	20 (80%)
<i>progressió</i>	112	12 (10,7%)
<i>revifalla</i>	70	4 (5,7%)
<i>viatge</i>	89	70 (78,7%)
Total	1.957	677 (34,6%)

Als exemples d'aquests noms amb possessius podem comprovar que l'argument extern es caracteritza sovint pel tret [+humà]:

- (80) a. [M]enjaven un troç de pa i sortien a continuar, cada una pel seu cantó, la fadiga del *seu* pelegrinatge per botigues i magatzems.
- b. [P]odria, tal com explica que cal fer l'admirable Tucídides, reconstruir l'inici del *seu* parlament als missatgers.
- c. Així considerat, el català no és romàntic, no sols perquè la *seva* immersió en l'experiència es troba sempre limitada, com ja he anunciat, per la mesura, sinó també perquè l'experiència és només un primer pas per tal d'assolir el seny, el qual és evidentment antipurità, però també antiromàntic.
- d. [Q]uan la columna hagué passat, tingueren per més prudent tornarsen a voltar la taula, a seguir *son* enraonament.
- e. El qui no ha demanat la ruptura s'empara en el *seu* dret.
- f. [H]avia anat a reiterar al Rei la *seva* dimissió i que el monarca l'havia acceptada.
- g. El pitjor mal que s'us pot desitjar és que el porteu clavat als llavis, el vostre crim; encesa en la gola, com drac flamejant, la *vostra* blasfèmia.
- h. Catalunya ha proclamat la *seva* adhesió espontània a la llengua catalana.

A la taula 26 podem comprovar, com hem dit, que els possessius són més freqüents quan el nom que acompanyen té un argument extern pròpiament dit que no pas que quan és externalitzat (sobretot si és humà o, si més no, animat). El percentatge d'ocurrències en què l'argument extern es realitza com a possessiu és, doncs, molt baix en el cas dels noms relacionats amb verbs intransitius i inacusatius.

Taula 26. Distribució dels possessius: noms relacionats morfològicament amb verbs ergatius i inacusatius

Nom	Ocurrències amb un argument extern o externalitzat	Possessius
<i>abundor</i>	307	10 (3,3%)
<i>acreixement</i>	48	1 (2,1%)
<i>adormiment</i>	6	1 (16,7%)
<i>afebliment</i>	97	3 (3,1%)
<i>afluixament</i>	28	1 (3,6%)
<i>allunyament</i>	84	21 (25%)
<i>apropament</i>	31	4 (12,9%)
<i>arribada</i>	300	72 (24%)
<i>cansament</i>	72	30 (41,7%)
<i>creixement</i>	364	42 (11,5%)
<i>deixondiment</i>	19	2 (10,5%)
<i>distracció</i>	35	16 (45,7%)
<i>diversió</i>	23	3 (13,0%)
<i>divertició</i>	3	1 (33,3%)
<i>divertiment</i>	28	9 (32,1%)
<i>empobriment</i>	91	2 (2,2%)
<i>enardiment</i>	12	6 (50%)
<i>encariment</i>	86	3 (3,5%)
<i>encisament</i>	5	1 (20%)

<i>enriquiment</i>	84	5 (6%)
<i>envaniment</i>	4	2 (50%)
<i>esvalot</i>	7	1 (14,3%)
<i>esverament</i>	30	9 (30%)
<i>humiliació</i>	49	11 (33,3%)
<i>il·lusió</i>	24	9 (22,4%)
<i>naixement</i>	100	14 (14%)
<i>ruptura</i>	372	2 (0,5%)
<i>satisfacció</i>	103	28 (27,2%)
<i>sortida</i>	81	7 (8,6%)
Total	2.489	316 (12,7%)

La taula 27 permet corroborar la idea que segurament el tret més significatiu que permet explicar la realització com a possessius dels complements argumentals és el tret [+ humà]. Així, el tipus d'argument extern que es realitza més freqüentment com a possessiu és l'experimentador. D'altra banda, la taula mostra que alguns noms psicològics poden construir-se en passiva i externalitzar el complement intern (tema), que llavors pot expressar-se com a possessiu. Aquest fenomen —que de tota manera és molt poc freqüent—, com hem vist, es pot justificar pel caràcter agentiu dels experimentadors d'aquests noms.

Taula 27. Distribució dels possessius: noms psicològics

Nom	Ocurrences amb l'experimentador	Possessius	Ocurrences amb el tema	Possessius
<i>aclapament</i>	16	3 (18,8%)	-	-
<i>admiració</i>	226	60 (26,5%)	155	-
<i>agraïment</i>	257	176 (68,5%)	72	-
<i>al·lucinació</i>	1	1 (100%)	-	-

<i>alarma</i>	34	7 (20,6%)	-	-
<i>alegrança</i>	4	3 (75%)	1	-
<i>amabilitat</i>	88	30 (34,1%)	-	-
<i>amoïnament</i>	2	2 (100%)	-	-
<i>amor</i>	255	173 (67,8%)	395	10 (2,5%)
<i>apocament</i>	6	2 (33,3%)	-	-
<i>atabalament</i>	11	2 (18,2%)	-	-
<i>avorrició</i>	1	1 (100%)	4	-
<i>avorriment</i>	42	18 (42,9%)	38	-
<i>capficament</i>	14	13 (92,9%)	-	-
<i>decaïment</i>	27	8 (29,6%)	-	-
<i>decepció</i>	56	33 (58,9%)	-	-
<i>delectació</i>	17	3 (17,6%)	-	-
<i>delectança</i>	9	2 (22,2%)	-	-
<i>desesper</i>	46	30 (65,2%)	-	-
<i>desesperació</i>	147	66 (44,9%)	-	-
<i>desesperança</i>	15	10 (66,7%)	-	-
<i>desil·lusió</i>	22	9 (40,9%)	9	-
<i>embadaliment</i>	34	16 (47,1%)	-	-
<i>enamorament</i>	26	13 (50%)	26	-
<i>encaparrament</i>	11	5 (45,5%)	1	-
<i>enervament</i>	7	2 (28,2%)	2	-
<i>enfuriment</i>	3	1 (33,3%)	-	-
<i>enuig</i>	88	50 (56,8%)	2	-
<i>enveja</i>	27	6 (22,2%)	59	-

<i>esfereïment</i>	11	2 (18,2%)	-	-
<i>esgarrifament</i>	2	1 (50%)	-	-
<i>espaordiment</i>	5	2 (40%)	-	-
<i>estima</i>	69	19 (27,5%)	76	-
<i>fascinació</i>	18	18 (100%)	51	-
<i>indignació</i>	219	80 (36,5%)	-	-
<i>interès</i>	89	33 (37,1%)	112	-
<i>menyspreu</i>	63	31 (49,2%)	189	-
<i>odi</i>	159	103 (64,8%)	234	-
<i>passió</i>	89	50 (56,2%)	35	-
<i>patiment</i>	42	21 (50%)	2	-
<i>por</i>	24	20 (83,3%)	378	-
<i>sorpresa</i>	41	25 (61%)	.	-
<i>temor</i>	62	22 (35,5%)	373	-
Total	2.358	1.172 (49,7%)	2.217	10 (0,5%)

A diferència del que trobàvem en les altres classes de noms, en aquest cas les ocurrencies de l'argument extern —en principi, experimentador— com a possessiu són gairebé la meitat del total d'ocurrencies d'aquests noms amb argument extern. En aquest sentit, Albert Jané, en un article sobre l'ús del pronom *en* com a complement de nom, fa notar que «els casos en què la llengua sembla rebutjar decididament el pronom en a favor del possessiu són aquells en què tant el determinant com el determinat són designacions personals», és a dir, si el referent del possessiu és humà (Jané també fa notar que el possessiu es veu afavorit pel fet que el nucli complementat també sigui humà, però en el cas que ens ocupa això no és possible, ja que ens centrem en els noms eventuals). De fet, que els arguments que es poden realitzar amb més facilitat com a

possessius siguin els que denoten persones és lògic si tenim en compte que, com hem dit, el possessiu es pot entendre com el pronom personal en genitiu.¹⁴⁸

En definitiva, tot i que el percentatge d'ocurrències de realització dels complements subjectius com a possessius pot semblar percentualment baix si el comparem amb el de sintagmes preposicionals, en realitat hi ha substantius els arguments dels quals tendeixen a realitzar-se com a possessius, especialment quan l'argument extern és un agent o un experimentador (i, sobretot, es caracteritza perquè té el tret [+humà]). Com hem vist, també es pot expressar un tema externalitzat com a possessiu —i, a més dificultat, un pacient—, tot i que és menys freqüent i alguns autors manifesten dubtes sobre la gramaticalitat d'algunes d'aquestes construccions.

És cert que això no explica el funcionament dels possessius en català —per fer-ho, caldria una monografia dedicada exclusivament a aquesta qüestió, com afirma Saragossà (2000)—, però sembla que sí que hem pogut comprovar alguns condicionants que expliquen parcialment com es realitzen. Així, podríem dir que, en català, els possessius són pronoms personals en genitiu, i que, en aquest sentit:

- a) són realitzacions productives dels complements argumentals dels noms;
- b) sempre equivalen a l'argument més extern del nom que modifiquen, en la jerarquia *posseïdor* > *agent/experimentador* > *tema/pacient*;¹⁴⁹
- c) només poden correspondre a les funcions semàntiques descrites a b);
- d) són més acceptables, en català, quan corresponen a arguments que presenten el tret [+humà] que no quan substitueixen arguments amb el tret [-humà].

Fins aquí, doncs, hem vist que els arguments externs es poden realitzar com a sintagmes preposicionals —la forma menys marcada dels quals és la de genitiu subjectiu— o bé com a possessius. Aquestes dues possibilitats, però, no són les úniques realitzacions que admeten els arguments externs i externalitzats dels noms, sinó que aquests complements també es poden materialitzar com a adjectius relacionals o com a clítics. A continuació analitzarem la primera d'aquestes dues possibilitats.

---

¹⁴⁸ Jordi Ginebra ens suggereix una raó pragmàtica que justifica aquest fenomen, que tindria a veure amb el fet que, d'una banda, els possessius són anafòrics i, de l'altra, amb el fet que al llarg d'un text, potser es repeteixen més vegades les referències a les persones que no pas a les coses (o que, simplement, parlem més de persones que no pas de coses).

¹⁴⁹ Com ja hem dit, considerem que el posseïdor és un adjunt, excepte si és de possessió inalienable.

6.3.3.4 Adjectiu relacional

En principi, qualsevol tipus d'adjectiu pot ser constituent d'un SD —i, concretament, complement d'un substantiu. Fixem-nos en aquesta oració:

- (81) Abans de la invasió *nord-americana* de l'Iraq hi va haver moltes manifestacions *pacifistes*.

A (81) hi ha dos adjectius que actuen de complements del nom: el primer, el gentilici *nord-americana*, actua d'argument extern d'un nom eventual; el segon, en canvi, restringeix el significat del nom que complementa. Les diferències de significat entre aquests dos adjectius es deuen al fet que cadascun pertany a una de les dues grans classes de mots que s'inclouen dins d'aquesta categoria: mentre que el primer pertany a la subclasse dels adjectius relacionals (també anomenats referencials o argumentals, entre altres designacions), el segon pertany a la dels adjectius qualificatius o predicatius.¹⁵⁰

Tal com explica Picallo, amb un adjectiu qualificatiu «s'expressa una o diverses qualitats d'un objecte que, en un context o situació determinats, el parlant vol distingir d'entre moltes altres propietats actuals o possibles» (2002: 1646). En canvi, amb un adjectiu relacional el que es fa és que «es posa en relació l'entitat que denota el nucli nominal amb una altra entitat que denota l'adjectiu».

Hi ha diversos criteris sintàctics i lexicosemàntics que permeten distingir els adjectius relacionals dels qualificatius, que ja hem presentat en part als apartats dedicats a les propostes de Bosque & Gutiérrez-Rexach i de Bonet & Solà. Tot i que l'objectiu del treball no és teoritzar sobre aquesta qüestió, creiem convenient recollir les característiques bàsiques que permeten definir els adjectius relacionals i distingir-los dels adjectius qualificatius.¹⁵¹

---

¹⁵⁰ Levi (1978), que designa els adjectius relacionals amb el terme *nonpredicating adjectives*, assenyala que aquests tipus d'adjectius han estat anomenats de diferents maneres: «they were variously called “pseudoadjectives”, “attributive-only adjectives”, “denominal adjectives”, “transposed adjectives”, and “denominal nonpredicating adjectives» (1978: 2). Per la seva banda, Picallo (2002) els anomena *adjectius de relació* i explica que «el terme *adjectiu de relació* s'ha aplicat en la tradició gramatical europea, principalment francesa, des dels anys 30», però que també són coneguts com a *pseudoadjectius*, terme més propi de la lingüística americana (2002: 1667).

¹⁵¹ Cal tenir en compte que, com fa notar Picallo (2002), tot i que hi ha criteris morfològics que permeten distingir els adjectius relacionals i qualificatius (per exemple, *maternal*, *paternal*, *fraternal* són

A continuació, doncs, exposarem els criteris de Bosque & Gutiérrez-Rexach i de Bonet & Solà, ampliat amb les idees que aporten Levi (1978, *apud* Raskin & Nirenburg 1995) i Picallo (2002).

1. *Gradualitat*

Els adjectius relacionals no són graduals i, per tant, no admeten modificadors de grau, com *molt*, *poc*, *bastant*, etc. Tal com afirma Picallo, «la impossibilitat d'expressar la propietat que indiquen en termes d'una escala de valors hipotètics fa que els adjectius de relació no admetin [...] cap quantificador de grau» (2002: 1668). En canvi, els adjectius predicatius són graduals o escalars i, per tant, excepte els superlatius, poden ser modificats per especificadors de grau:¹⁵²

- (82) a. la visita (*molt/poc) presidencial a Barcelona
b. una visita (molt/massa) llarga a Barcelona

2. *Construccions comparatives i superlatives*

Una conseqüència de la no-gradualitat (o no-escalaritat) dels adjectius relacionals és la impossibilitat d'inserció en estructures comparatives o superlatives. Mentre que els adjectius predicatius en poden formar part sense gaires restriccions, els relacionals

---

qualificatius i *matern*, *patern* i *fratern* relacionals), normalment en català «no hi ha diferències morfològiques entre els adjectius que es poden interpretar tant en sentit qualificatiu com en sentit de relació» (2002: 1669). És per això que sovint cal recórrer a criteris sintàctics, semàntics i contextuals per interpretar-los adequadament.

¹⁵² Aquesta característica ha fet que alguns autors hagin arribat a considerar que els adjectius relacionals o no predicatius no són veritables adjectius, tot i que la majoria sí que els incorporen dins dels adjectius. Raskin & Nirenburg expliquen que «[g]radability is seen as such an essential property of adjectives that many writers include it in their definition of the category [...] without accounting for those legitimate members of the category which are nongradable. In fact, the membership of the nonpredicating adjectives in the category is often questioned precisely because of their nongradability» (Raskin & Nirenburg, 1995: 12). Amb tot, aquests autors també assenyalen que Bartning, tot i que parla de *pseudoadjectius* (1976), «introduces a distinction among (a) 'binary oppositions' more commonly known as 'complementary antonyms' (Raskin and Weiser 1987: 116), such as *dead/alive*; (b) 'multiple oppositions,' such as *linguistic/economic/mathematical*, etc. Research; and (c) 'polar oppositions,' more commonly known as 'gradable antonyms' (*ibid.*), such as *cold (colder coldest)/hot (hotter, hottest)*» (1995: 12). Aquesta classificació mostra que hi ha adjectius no graduals més enllà dels relacionals.

només admeten la inserció en construccions comparatives o superlatives quan es vol comparar el grau d'adequació a una propietat (Bosque & Gutiérrez Rexach, 2009):

- (83) a. *la decisió més parlamentària que van prendre va ser...
b. decisió més política que judicial

3. *Coordinació*

Una prova fefaent que dues paraules pertanyen a categories (o a subcategories) diferents és la impossibilitat de coordinació en un mateix sintagma. I és que, tal com demostra Levi (1978), els adjectius predicatius i els no predicatius (és a dir, els adjectius qualificatius i els relacionals) no es poden coordinar com a complements d'un mateix sintagma nominal. Raskin & Nirenburg expliquen «the different syntactic origin/nature of the adjectives [...] blocks the operation of conjoining unlike entities» (1995: 12):

- (84) a. *el viatge presidencial i llarg als Estats Units
b. el viatge llarg i pesat als Estats Units

4. *Presència en construccions predicatives*

Bosque & Gutiérrez-Rexach (2009) mostren que, mentre que els adjectius predicatius poden funcionar com a predicats nominals, com a complements predicatius o com a predicats secundaris, els adjectius relacionals només poden aparèixer en construccions predicatives si tenen una interpretació contrastiva (85c). En els altres casos sembla que no són possibles o que, si més no, no són *naturals* en català. Bonet & Solà (1986: 31), per exemple, parlen de la «manca de naturalitat de la seva presència en construccions predicatives». Il·lustrem aquests fenòmens a (85):

- (85) a. ?? La decisió és presidencial
b. *Aquesta decisió sembla parlamentària
c. La decisió és presidencial, i no parlamentària.
d. La decisió és/sembla absurda.

5. *Llibertat posicional*

Mentre que els adjectius predicatius o qualificatius tenen llibertat posicional i fins i tot poden ocupar posicions prenominals, els adjectius relacionals sempre es posposen i habitualment ocupen la posició immediatament posterior al verb, si més no en català:

- (86) a. el llarg viatge presidencial als EUA
b. *el viatge als EUA presidencial
c. *el presidencial viatge als EUA¹⁵³

Bonet & Solà (1986: 32) també fan notar que és preferible —tot i que no bandegen la possibilitat que no sigui així— que els adjectius relacionals apareguin sempre immediatament després del nom que complementen. En paraules dels autors:

La regla (25) també preveu la possibilitat de seqüències diverses de dos o tres constituents en què SN o SPrep es combinin amb SAdj. En la pràctica, no totes aquestes combinacions es donen amb la mateixa naturalitat, car resulten afavorides aquelles en què cap SAdj no es troba a la dreta d'un SN o SPrep. Alguns exemples:

- (37) a. [_{N'} persistència [_{SAdj} presidencial [_{SPrep} en l'error]]
(^{??} persistència [_{SPrep} en l'error] [_{SAdj} presidencial])
b. [_{N'} teoria [_{SAdj} gramatical] [_{SAdj} generativista] [_{SPrep} de Chomsky]]
([?] * teoria [_{SPrep} de Chomsky] [_{SAdj} gramatical] [_{SAdj} generativista])
(^{??} * teoria [_{SAdj} gramatical] [_{SPrep} de Chomsky] [_{SAdj} generativista])
c. [_{N'} interrogatori [_{SAdj} periodístic] [_{SN} a [_{SN} en González]] [_{SPrep} sobre [_{SN} el canvi]]]
([?] *interrogatori [_{SN} a [_{SN} en González]] [_{SAdj} periodístic] [_{SPrep} sobre [_{SN} el canvi]]]
(^{??} *interrogatori [_{SN} a [_{SN} en González]] [_{SPrep} sobre [_{SN} el canvi]] [_{SAdj} periodístic])
(Bonet & Solà, 1986: 32-33)

Per tant, encara que els diversos tipus d'adjectius puguin ser constituents nominals, hem de distingir dues classes d'adjectius amb propietats sintàctiques i semàntiques diferents. D'una banda, tenim els adjectius relacionals (també anomenats *referencials* o *no predicatius*) i, de l'altra, els qualificatius o predicatius. Aquesta distinció és central en els estudis sobre la sintaxi dels adjectius:

The central issue of adjective syntax —and semantics— is the distinction between the predicating and nonpredicating adjectives, which can also be seen as the distinction between

¹⁵³ Cal dir, amb tot, que és cert que algunes d'aquestes restriccions no es compleixen sempre, atès que és possible que apareguin adjectius relacionals en posició prenominal. Així, podríem admetre construccions com *religiós coneixement*, o *monacal elecció*: ara bé, llavors l'adjectiu deixa de ser relacional i adquireix propietats d'adjectiu qualificatiu (per exemple, en aquests casos *religiós* i *monacal* no voldrien dir 'de la religió' i 'dels monjos', sinó simplement 'estricte' i 'vida similar a la dels monjos').

qualitative (scalar, gradable) adjectives, on the one hand, and relational (non-scalar, non-gradable) adjectives, on the other, notwithstanding the existence of a class of mixed relational/qualitative adjectives (Raskin & Nirenburg, 1995: 11).

Alguns dels autors que han estudiat l'estructura argumental dels noms en diferents llengües han posat de manifest que els adjectius relacionals poden saturar papers temàtics argumentals. Per tant, mentre que els adjectius qualificatius expressen les característiques físiques o abstractes dels substantius que modifiquen, sense desenvolupar cap paper temàtic de la seva estructura argumental (ocupen, doncs, la posició d'adjunts), els adjectius relacionals associen les entitats denotades pels substantius amb altres dominis o àmbits (Bosque & Gutierrez-Rexach, 2009). En són un exemple clar els gentilicis, però no són els únics:

- (87) a. La colonització europea d'Amèrica va durar diversos segles.
b. La decisió parlamentària d'ajornar les eleccions ha sorprès tothom.
c. Durant l'elecció presidencial per part dels francesos no hi va haver incidents destacables.

Com podem veure als exemples anteriors, els adjectius *europea*, *parlamentària* i *presidencial* estableixen una relació entre els substantiu que complementen i una altra entitat, en la mesura que equivalen d'alguna manera als sintagmes preposicionals *dels europeus*, *del Parlament*, *del president* respectivament. Saturen, a més, papers temàtics de l'estructura argumental del nucli complementat: així, *europea* i *parlamentària* són agents que ocupen la posició d'arguments externs pròpiament dits; en canvi, *presidencial* seria un tema externalitzat.

En aquest sentit, podem considerar que, a més de totes les diferències que acabem d'exposar, els adjectius relacionals i els qualificatius es distingeixen principalment pel fet que els primers poden funcionar com a arguments nominals (de fet, hi ha qui també els anomena *argumentals*, encara que, com veurem en aquest mateix apartat, no tots els autors hi estan d'acord), mentre que els segons sempre són adjunts.

Bonet & Solà—com ja comentava Levi (1978)—afirmen que «la relació semàntica existent entre els adjectius i el N que complementen és identificable, més o menys directament, amb la que existiria entre aquest N i el nom del qual deriven, en

construccions del tipus N SN o N SPrep [...]» (1986: 31). En aquest sentit, estableixen que els adjectius relacional poden tenir bàsicament tres funcions: subjectiva, objectiva i obliqua (que inclouria el que Levi (1978) separa en funcions locativa, dativa i instrumental).

Hem mostrat com, per a Bonet & Solà (1986) aquesta classificació té implicacions clares sobre l'ordre en què poden aparèixer els adjectius (veg. capítol 4):

L'interessant d'aquesta tipologia és que té una repercussió sintàctica bastant clara pel que fa a les possibles combinacions d'adjectius [...] en el sentit que acostumen a ordenar-se, d'esquerra a dreta, en objectius + subjectius + oblics. Vegeu els exemples següents:

				Compl N'		
N	+	objectiu	+	subjectiu	+	oblic ^L
integració		racial		soviètica		suburbial
exploració		lunar		industrial		urbana
pol·lució						

(Bonet & Solà, 1986: 32)¹⁵⁴

No tots els autors accepten que els adjectius relacionals siguin sempre argumentals i que puguin realitzar totes aquests funcions en el marc del sintagma nominal. Així, Picallo (1991, 1999), Giorgi & Longobardi (1991), Peris & Taulé (2009) o Resnik (2010) consideren que els adjectius relacionals només poden funcionar com a arguments externs dels noms que modifiquen. Tornem a reproduir, aquí, les paraules de Giorgi & Longobardi: «An Adjective [...] which discharges and actual θ -role, can only express the external one of the Noun it modifies [...]» (1991: 48).

Picallo (2002) matisa la seva posició quan afirma que, si l'adjectiu modifica un nom deverbal o deadjectival, «la interpretació semàntica dels adjectius correspon a les funcions semàntiques legitimades pels verbs o els adjectius que són l'arrel de la qual deriva la nominalització», mentre que, si acompanyen un nom no derivat, «els adjectius temàtics s'associen amb la funció semàntica identificable amb les nocions de possessió (intel·lectual o física) o tema/pacient».

¹⁵⁴ Picallo (2002: 1677, 1682) manté aquesta idea, quan afirma que l'ordre dels adjectius segueix l'esquema següent: en el cas que el nom es realitzi amb dos adjectius argumentals l'ordre és [NOM [ADJECTIU_{TEMA/PACIENT} [ADJECTIU_{AGENT}]]] (per exemple, *producció automobilística francesa*); si es realitza amb dos adjectius classificatoris (veg. la classificació que establim més avall), l'ordre és nom – adjectiu(s) classificatoris – adjectius temàtics (per exemple, *producció industrial automobilística francesa*).

En paraules de l'autora:

Considerem els exemples següents:

- (63) a. discurs *papal* (discurs *del papa*)
b. palau *reial* (palau *del rei*)
(64) a. planificació *viària* (planificació *de vies* [de comunicació])
b. reunió *estudiantil* (reunió *d'estudiants*)
c. erupció *volcànica* (erupció *del volcà*)

En (63) els adjectius *papal* i *reial* s'interpreten com a emissor/agent i posseïdor, respectivament. En (64a) l'adjectiu *viària* rep la funció semàntica de pacient del nom de verbal *planificació*. Aquesta és la funció semàntica que correspon a l'objecte directe del predicat verbal del qual deriva el nom. Finalment, en (64b,c) els adjectius *estudiantil* i *volcànica* s'interpreten com l'agent i el tema, respectivament, dels nominals que tenen com a nucli *reunió* i *erupció*. (Picallo, 2002: 1674)

Ara bé, tot i que admet que els adjectius relacionals també poden satisfer la funció semàntica de tema, considera que en aquests casos els substantius només poden tenir una lectura resultativa, de manera que manté que els únics adjectius veritablement argumentals són els que indiquen l'agent de l'esdeveniment: «els adjectius de relació que s'interpreten com a pacients o temes no apareixen en nominals sintàcticament passius i només apareixen en nominals sintàcticament actius», mentre que «aquesta restricció no sembla que s'apliqui de manera tan clara quan l'adjectiu de relació és agentiu» (Picallo, 2002: 1676-1677).¹⁵⁵

Tanmateix, en la mesura que —com expliquen Bonet & Solà (1986)— en un mateix sintagma nominal poden coocórrer dos adjectius relacionals argumentals, n'hi ha d'haver un que correspongui a l'argument intern (cosa que vol dir que els adjectius relacionals sí que poden correspondre a un argument intern). Fixem-nos en aquests exemples:

- (88) a. L'exploració espacial russa va durar dos anys. (cf. *L'exploració espacial dels russos va durar dos anys./ L'exploració russa de l'espai va durar dos anys.*)

A més, com podem comprovar, els adjectius relacionals no presenten les restriccions relacionades amb la jerarquia temàtica que observàvem en el cas dels possessius. Així, si un argument nominal es realitza com a adjectiu relacional, no ha de ser

---

¹⁵⁵ Recordem que, per a Picallo (1991, 1999), els noms eventuais només poden ser passius.

necessàriament l'argument més extern. Per tant, sembla que hi ha d'haver almenys alguns adjectius relacionals que puguin funcionar com a arguments interns.¹⁵⁶

No obstant això, Bosque & Gutiérrez-Rexach (2009) fan notar que els adjectius relacionals són *defectius* pel que fa a les propietats dels arguments nominals; és a dir, no tenen les mateixes característiques que els altres sintagmes que poden saturar papers temàtics de l'estructura argumental dels noms. Així, encara que puguin controlar els subjectes pronominals buits dels infinitius (89) no poden lligar anàfores (90):

- (89) a. l'acord parlamentari_i per PRO_i convocar una consulta el 9 de novembre
b. la invasió nord-americana_i de Kuwait per PRO_i extreure'n petroli
- (90) a. *el debat català_i sobre el seu_i futur
b. *la descripció presidencial_i sobre ell mateix_i

Segurament és per aquest motiu que Badia (1994, 2002) considera que la relació dels adjectius relacionals amb els noms que complementen és més «laxa» que la que hi mantenen els sintagmes preposicionals a què equivalen, cosa que implica, per a aquest autor, que no sempre sigui clar que aquest tipus d'adjectiu pugui ser considerat argumental. Badia afirmava, com hem explicat, que aquests adjectius «ocupen posicions argumentals o quasi argumentals» (Badia 1994: 157) —si bé no especifica quins són els que cal considerar argumentals i quins són quasi argumentals.

En aquest sentit, Bosque (1993), Picallo (2002) i Bosque & Gutiérrez-Rexach (2009) distingeixen dos tipus d'adjectius relacionals: els temàtics o argumentals —que són els que ocupen posicions argumentals— i els adjectius relacionals de classificació o classificatoris —que simplement restringeixen la denotació del nom i que s'acostarien, d'alguna manera, als adjectius que Bonet & Solà consideren que ocupen posicions argumentals objectives i obliqües. També va en aquesta línia la definició d'adjectiu argumental que aporta Santos Ríó (1995, *apud* Jiménez Ríos 2001):

Es argumental, en sentido estricto, aquel adjetivo relacional, originariamente denominal [...] que modificando a un nombre, propiamente no califica ni clasifica, sino que recoge de una manera sintética, y posiblemente algo borrosa, la que expresaría de forma analítica un complemento nominal argumental de tipo agentivo o asimilado (*la reacción de Marruecos o por parte de*

¹⁵⁶ Més avall matisarem quins són els adjectius relacionals que poden funcionar com a arguments interns.

Marruecos, la invasió francesa por parte de Alemania, la entrada de España (en la OTAN), posesivo o cuasiposivo o pseudoposivo (los ataques de Alemania, la espada de Cervantes, la nariz de Góngora, cuñada de él), objetivo (la construcción de Europa, la invasión de Francia, la exclusión de Italia) o pseudoobjetivo (la anteposición del adjetivo al núcleo) (Jiménez Ríos 2001: 262).

Com explica Picallo, doncs, els adjectius temàtics són els que «poden establir una associació de tipus argumental amb el nom que modifiquen, semànticament equivalent a la relació que estableixen els possessius o els complements preposicionals amb el nucli del sintagma nominal» (2002: 1670). En són exemples *parlamentària, presidencial* o *policia* a *decisió parlamentària, viatge presidencial* o *interrogatori policia*, respectivament. Alhora, dins dels adjectius temàtics hi ha un conjunt d'adjectius que es caracteritzen perquè denoten grups d'éssers humans: són els adjectius ètnics o referencials. Corresponen bàsicament a adjectius relacionats amb «noms que designen càrrecs administratius, polítics o religiosos», a més de noms propis de persona o gentilicis (Picallo, 2002: 1674), i només poden funcionar com a arguments externs.¹⁵⁷

Et pot comprovar als exemples següents:

- (91) a. la invasió alemanya de França.
b. la invasió francesa per part d'Alemanya
c. *la invasió francesa alemanya¹⁵⁸
- (92) a. l'elecció parlamentària del president
b. l'elecció presidencial per part del Parlament
c. *l'elecció presidencial parlamentària

En un sintagma com *la invasió alemanya de França*, l'adjectiu *alemanya* té una interpretació agentiva, i l'SP *de França* —que s'ha d'entendre com a pacient— només es pot realitzar com a adjectiu relacional en una construcció passiva (amb l'externalització de l'argument intern). De la mateixa manera, a *l'elecció parlamentària*

---

¹⁵⁷ Cal dir que, de vegades, aquests adjectius es poden recategoritzar com a adjectius qualificatius. Ex: *mètode cartesià, visió dantesca, puntualitat anglesa* (Picallo 2002: 1675). En aquest cas, però, ja no parlem d'adjectius relacionals i, per tant, no funcionen com a arguments de cap tipus.

¹⁵⁸ A aquest fenomen es pot adduir que hi ha una excepció en els noms recíprocs si, en lloc de dos gentilicis, el nom té com a complement un adjectiu compost. N'és un exemple *guerra russojaponesa*, en el sentit de *guerra entre Rússia i el Japó*. Cal tenir en compte, però, que és possible perquè el nom admet un argument extern múltiple, i no perquè un dels adjectius sigui argument intern i l'altre extern.

del president, l'adjectiu *presidencial* únicament admet una lectura agentiva, i *del president* —que al sintagma anterior és l'argument intern— només pot ser adjectiu relacional si es passivitza l'estructura: *l'elecció presidencial per part del Parlament*. En cap dels casos, però, s'admeten dos adjectius ètnics o referencials del mateix tipus en un mateix sintagma nominal, ja que s'interpreten com a arguments externs tots dos (és a dir, saturen el mateix argument).¹⁵⁹

Per tant, si abans avançàvem que sembla que hi ha uns adjectius que sí que poden funcionar com a arguments interns, haurem de dir que són els adjectius relacionals temàtics no referencials. Així, l'adjectiu relacional pot funcionar com a argument intern (amb el rol semàntic de tema o pacient), cosa que es veu en el fet que poden concórrer amb un adjectiu relacional ètnic o referencial o un *SP_{de}* amb el paper temàtic d'agent:

- (93) a. la producció sucrera americana
b. la reforma educativa governamental
c. la demanda petroliera dels europeus

D'altra banda, els adjectius de classificació són els que serveixen per «introduir un domini per classificar un objecte», és a dir, els que «fa[n] referència a una entitat en relació a[mb] la qual restringim la denotació el nom» (2002: 1678). Entre aquests adjectius hi hauria, per exemple, *elèctric*, *atòmic* o *ocular* en els sintagmes *energia atòmica*, *instal·lació elèctrica* o *testimoni ocular*.

Un mateix adjectiu relacional, però, pot pertànyer a les dues classes. És el cas, sobretot, dels gentilicis: per exemple, seguint aquest model, hem de considerar que l'adjectiu *francesa* no és argumental sintagmes com *cuina francesa* o *literatura francesa*, però sí que ho pot ser a *agressió francesa a Espanya*.

De fet, Picallo (2002) observa que alguns adjectius classificatoris poden satisfer funcions semàntiques dels noms que acompanyen: així, al sintagma *novel·la cavalleresca*, l'adjectiu «podria satisfer la interpretació de tema d'aquest nom de

---

¹⁵⁹ Segurament, caldria distingir els ètnics dels referencials, és a dir, els gentilicis —que semblen més “externs”— dels adjectius referits a càrrecs. Així, admetríem un sintagma com *l'elecció presidencial francesa*, en què interpretariem que els francesos han escollit president. En qualsevol cas, sembla que tant un tipus d'adjectiu com l'altre solen fer referència a l'argument extern, i només poden equivaldre a un argument que s'origina com a intern si aquest hi ha un altre adjectiu interpretable com a argument extern: llevat d'aquest cas, només pot ser argument extern o externalitzat.

representació perquè l'expressió pot ser sinònima de 'novel·la sobre (o de) cavallers'» (2002: 1678). Amb tot, aquests adjectius permeten, alhora, distingir un tipus de novel·la respecte a altres categories (*novel·la picaresca, novel·la negra, novel·la fantàstica*, etc.), cosa que, segons Picallo, atorga la característica d'adjectiu classificatori a *cavalleresca* i indica que cal considerar aquests adjectius com a adjunts. De fet, l'autora considera que podem relacionar els adjectius de classificació amb un seguit de funcions semàntiques pròpies, habitualment, dels adjunts (Picallo, 2002: 1678):

- (94) a. Temporal: *publicació setmanal, pluges primaverals*
b. Meta: *tanca publicitària, formació professional, crema facial*
c. Locatiu: *transport marítim, tropes frontereres, cavitat nasal*
d. Instrumental: *comunicació telefònica, treball manual, empremta digital*
e. Causa: *discriminació sexual, problemes financers, coma diabètic*
f. Origen: *formatge asturià, malaltia cardíaca, residus industrials*
g. Finalitat: *material quirúrgic, local comercial, paper higiènic*

És més: mentre que els adjectius temàtics presenten les mateixes possibilitats de possessivització que els sintagmes en genitiu, les restriccions vistes a l'apartat anterior no afecten els adjectius classificatoris. A (95) mostrem que l'adjectiu pot ser substituït per un possessiu i que, com en el cas dels genitius, només possessivitzar si correspon a un argument extern (o externalitzat). En canvi, (96) permet observar que els adjectius de classificació no poden ser possessius:

- (95) a. la producció [*automobilística*_{ARG. INTERN}] [*alemanya*_{ARG. EXTERN}]
b. *la [*seva*_{ARG. INTERN}] producció [*alemanya*_{ARG. EXTERN}]
c. la [*seva*_{ARG. EXTERN}] producció [*automobilística*_{ARG. INTERN}]
d. la [*seva*_{ARG. EXTERNALITZAT}] producció [*per part d'Alemanya*_{AGENT (ADJUNT)}]¹⁶⁰
- (96) a. la comunicació telefònica
b. *la seva comunicació (*seva=telefònica*)

---

¹⁶⁰ Segurament aquest sintagma provoca estranyesa a alguns parlants, relacionada amb les observacions sobre les possibilitats de possessivització dels temes externalitzats que fèiem a l'apartat anterior. Amb tot, com hem vist, sembla possible en català, si més no actualment.

- c. la comunicació telefònica [del fet_{ARG. EXTERNALITZAT}] [per part del periodista_{AGENT}]
- d. la [seva_{ARG. EXTERNALITZAT}] comunicació telefònica [per part del periodista_{AGENT}]
- e. la [seva_{ARG. EXTERN}] comunicació telefònica [del fet_{ARG. INTERN}]

Una altra diferència entre els dos tipus d'adjectius és la que assenyala Abad (2003: 78) quan fa notar que alguns adjectius relacionals poden ser predicats d'oracions copulatives i poden aparèixer en construccions comparatives. Ara bé, només ho poden fer adjectius relacionals classificatoris que complementin noms resultatius o objectuals, com els que trobem als sintagmes *revista científica* (l'adjectiu pot constituir un predicat nominal: *aquesta revista és científica*) o *classe teòrica* (*aquesta classe és més teòrica que la de la setmana passada*) (Abad 2003, 78). Aquests adjectius simplement designen un tipus de revista (que distingiríem de *revista de divulgació*, per exemple) o de classe (*classe teòrica, pràctica, magistral*, etc.). En canvi, si el nom admet estructura argumental, no pot ser subjecte de l'adjectiu relacional, atès que és el nom el que conté la informació predicativa (Abad, 2003: 81).¹⁶¹

Des d'un punt de vista quantitatiu, en l'anàlisi que hem efectuat hem pogut observar que la realització dels arguments com a adjectius relacionals és poc productiva en català: només representen el 4,4% del total d'ocurrències d'arguments externs. Amb tot, els percentatges varien en funció de la classe a què pertany el nom que acompanyen i del paper temàtic que tinguin. Quan l'argument extern rep el paper temàtic d'agent i el nom que acompanya és transitiu, té més possibilitats de realitzar-se com a adjectiu

---

¹⁶¹ És cert que, com fa notar l'autora (Abad 2003), el fet que l'adjectiu relacional pugui aparèixer en construccions predicatives o no ho pugui fer no depèn únicament del fet que el nucli nominal complementat admeti estructura argumental (o no):

Si esta restricción fuera la única, sería esperable que no se diera el contraste que observamos en (11), donde el ejemplo de (11a) es agramatical porque el nombre es deverbal y el adjetivo selecciona un argumento de su red temática. En (11b), sin embargo, observamos que el mismo adjetivo relacional acompaña a un nombre de objeto, por lo que se esperaría que el resultado fuera positivo y, sin embargo, no lo es.

(11) a. Viaje presidencial - *el viaje es presidencial

b. Mesa presidencial - *la mesa es presidencial

(Abad 2003: 81)

Amb tot, això no impedeix que puguem considerar que la no admissió de l'adjectiu relacional en una oració atributiva sigui una prova que l'adjectiu és relacional —i que, per tant, puguem afirmar que hi ha adjectius relacionals que saturen papers temàtics corresponents a l'argument intern d'alguns noms predicatius.

relacional que en la resta de casos —cosa que segurament es relaciona amb el fet que molts dels adjectius relacionals que hem localitzat són de la classe dels ètnics o referencials, que tendeixen a desenvolupar un rol semàntic agentiu. Això no implica, però, que els adjectius relacionals tendixin a aparèixer quan coocorren amb un argument intern en el mateix sintagma nominal (és a dir, per evitar que hi hagi dos sintagmes preposicionals com a arguments d'un mateix nom): de fet, hem constatat que la majoria d'arguments realitzats com a adjectius relacionals apareixen quan són els únics arguments del nom en qüestió. Així, de les 233 ocurrències en què l'adjectiu relacional és l'argument extern d'un nom transitiu, 172 (és a dir, el 73,7%) apareixen com a únic argument realitzat del nom, i només 61 (el 26,3%) es realitzen com a agent en un sintagma nominal en què tant l'agent com el pacient són explícits. No és, doncs, la valència argumental la que determina l'aparició dels adjectius relacionals en aquests casos.

A les taules que presentem a continuació podem observar les diferències de què parlàvem. Com en l'apartat anterior, hem dividit els noms seguint els criteris que hem establert en parlar dels sintagmes preposicionals. Així, a la taula 28 mostrem els noms transitius, que són els que presenten un percentatge més elevat de complements preposicionals realitzats com a adjectius relacionals. A la taula 29 hi ha els noms intransitius agentius, a la 30 mostrem els resultats obtinguts dels noms ergatius i inacusatius i a la taula 31 hi ha les dades corresponents als noms psicològics.

Taula 28. Adjectius relacionals: noms transitius

Nom	Ocurrències amb argument extern	Adjectiu relacional
<i>agressió</i>	69	12 (17,4%)
<i>alliberament</i>	11	3 (27,3%)
<i>annexió</i>	53	2 (3,8%)
<i>ascensió</i>	137	8 (5,8%)
<i>atac</i>	126	10 (7,9%)
<i>concessió</i>	35	7 (20%)
<i>condemna</i>	39	1 (2,6%)

<i>condemnació</i>	16	1 (6,3%)
<i>confusió</i>	39	1 (2,6%)
<i>construcció</i>	5	4 (80%)
<i>definició</i>	7	1 (14,3%)
<i>demanadissa</i>	3	1 (33,3%)
<i>demanda</i>	85	2 (2,4%)
<i>descensió</i>	2	1 (50%)
<i>destrucció</i>	28	2 (7,1%)
<i>discussió</i>	80	7 (8,8%)
<i>enaltiment</i>	3	1 (33,3%)
<i>evasió</i>	19	1 (5,3%)
<i>intromissió</i>	63	3 (4,8%)
<i>invasió</i>	315	142 (45,1%)
<i>inversió</i>	43	14 (32,6%)
<i>negativa</i>	97	2 (2,1%)
<i>transmissió</i>	4	1 (25%)
<i>victòria</i>	74	5 (6,8%)
<i>visita</i>	73	1 (1,4%)
Total	1.426	233 (16,3%)

A (97) mostrem alguns exemples d'aquests noms amb adjectius relacionals, extrets del CTILC (la cursiva és nostra):

- (97) a. Arran de l'agressió *japonesa* als EUA [...]
b. [D]esprés de l'anexió *rusa* de Txertxen i el Daghestan, començaren de pendre cos polític [...].
c. Segueix á la Associació alpina d'Alemania y Austria, en ordre de antigüetat, lo Club Alpí Italiá, fundat en lo estiu de 1863, á conseqüencia de la primera ascensió *italiana* feta al Mont Viso.

- d. Balaguer, en començar l'atac *espanyol* a Barcelona, va caure novament en mans de Felip IV.
- e. [A] l'escalf de la vibració patriòtica de 1905-1907 —contracop de l'atac *militar* a la premsa catalana i de la llei dita “de jurisdiccions”— es desvetllà.
- f. [Q]uan hom decidia treure-les amb motiu de visita *reial* o de l'arribada d'algun personatge.
- g. Un toc de clarí assenyala la victòria *crisiana* i el triomf de la nostra fe [...].
- h. A què atribueix l'èxit de la inversió *japonesa* a Catalunya?
- i. Efectivament, després de la invasió *sarraïna* i de la recuperació de la ciutat de Barcelona, [...].
- j. La producció farratgera ha estat esperonada [...] pel bon mercat que tenen els vedells amb la demanadissa *barcelonina* [...].
- k. [M]entre aquests darrers eren en certa manera formes successòries de dret públic, puix que requerien concessió *reial*, les nostres eren d'indole estricta de dret privat.

Taula 29. Adjectius relacionals: noms agentius intransitius

Nom	Ocurrences amb arguments externs	Adjectiu relacional
<i>adhesió</i>	262	4 (1,5%)
<i>aprofundiment</i>	4	3 (75%)
<i>aptitud</i>	201	3 (1,5%)
<i>blasfèmia</i>	23	1 (4,3%)
<i>clam</i>	230	2 (0,9%)
<i>clamadissa</i>	5	2 (40%)
<i>clamor</i>	78	2 (2,6%)
<i>clausura</i>	23	2 (8,7%)
<i>comportament</i>	191	29 (15,2%)
<i>guerra</i>	31	3 (9,7%)

<i>parlament</i>	167	1 (0,6%)
<i>preguera</i>	25	1 (4%)
<i>progressió</i>	112	8 (7,1%)
<i>revifalla</i>	70	4 (5,7%)
Total	1.422	65 (4,6%)

Vegem exemples d'aquests noms amb adjectius relacionals (la cursiva és nostra):

- (98) a. A la seva taula hi vaig conèixer Paul Marieton, una figura que està lligada amb els començaments de la revifalla *monàrquica* a França.
- b. [B]en aviat la progressió *portuguesa* cap a l'Índia obligaria a buscar el camí directe, per l'Occident, vers els centres de producció.
- c. I per tant, res de més condemnable, en el fons i en la forma, que aquest darrer parlament *orsià*.
- d. Durant la guerra *russo-japonesa* i després d'un atac frustrat es dona l'ordre de retirada.
- e. Crec que la comunicació és el procés central i constitutiu de tota cultura per tal com la comunicació regeix el comportament *humà*.
- f. Seguia el gran clam *animal*, però ara com resignada expressió de conformitat.
- g. I el clam *popular* durava tota una setmana.
- h. Quan el qui fou president de la República espanyola, Manuel Azaña, proclamà solemnement que «*Espanya ha dejado de ser catòlica*», va haver-hi molts aplaudiments i també moltes esquinçades de vestits davant la *presidencial* «blasfèmia».
- i. [...] mentre imperi aquest principi econòmic —que és l'ambient propi de l'aptitud *catalana*— la força de Barcelona persistirà.
- j. L'adhesió *popular* s'ha manifestat en cerimònies i ritus [...].

Taula 30. Adjectius relacionals: noms relacionats amb verbs ergatius i inacusatius

Nom	Ocurrències amb arguments externs	Adjectiu relacional
<i>abundor</i>	307	2 (0,7%)
<i>acreixement</i>	48	4 (8,3%)
<i>afebliment</i>	97	1 (1%)
<i>afluixament</i>	28	1 (3,6%)
<i>alleugeriment</i>	2	1 (50%)
<i>alleujament</i>	11	1 (9,1%)
<i>allunyament</i>	84	3 (3,6%)
<i>cansament</i>	72	6 (8,3%)
<i>creixement</i>	364	15 (4,1%)
<i>decaïment</i>	27	1 (3,7%)
<i>deixondiment</i>	19	1 (5,3%)
<i>distracció</i>	35	1 (2,9%)
<i>diversió</i>	23	1 (4,3%)
<i>divertiment</i>	28	4 (14,3%)
<i>empobriment</i>	91	6 (6,6%)
<i>enardiment</i>	12	1 (8,3%)
<i>encariment</i>	86	1 (1,2%)
<i>enriquiment</i>	84	4 (4,8%)
<i>naixement</i>	100	1 (1%)
<i>ruptura</i>	372	12 (3,2%)
<i>satisfacció</i>	103	4 (3,9%)
Total	1.993	71 (3,6%)

A continuació exemplifiquem l'ús d'adjectius relacionals com a arguments de noms relacionats amb verbs ergatius i inacusatius —que tenen com a subjecte un tema externalitzat i que, per tant, tindran menys possibilitats que els adjectius que els acompanyen siguin ètnics o referencials:

- (99) a. Ara, pot succeir que la terra conreable no sigui pas il·limitada, i que la immigració o el naixement *vegetatiu* acabi de parcel·lar tota la terra verge.
- b. Hom creu que els microorganismes poden ser utilitzats per a solventar problemes importants relacionats amb la insuficiència d'aliments, la recuperació i la reutilització de recursos, l'encariment *energètic* i la contaminació.
- c. Pocs indicis hi ha d'una expansió comercial *hel·lènica* consegüent a les guerres perses, però molts d'un continuat i àdhuc creixent empobriment *hel·lènic*.
- d. [L]es primeres fases del deixondiment *nacional*, trobaren a Lleida, com a la resta de Catalunya, un nombre reduït de voluntats abrandades i una ampla indiferència en el gros de la gent.
- e. Acció enzimàtica i creixement *bacterià*
- f. Observem com un dels factors més decisius del creixement *igualadí* és la reconeixença comarcal de la vila com a centre mercader.
- g. [...] la intoxicació produïda per l'esforç a mesura que voreja la fatiga normal es troba augmentada per la intoxicació de la pols i brutícia; [...] pel cansament *retinià* per la llum artificial pobre o mal distribuïda.
- h. L'allunyament *ciutadà* ha tingut conseqüències deplorables.
- i. El cartograma [...] constitueix un bon document per l'abundor *aqüífer* que manifesta.

Taula 31. Adjectius relacionals: noms psicològics

Nom	Ocurrències amb arguments externs	Adjectiu relacional
<i>admiració</i>	226	1 (0,4%)
<i>agraïment</i>	257	1 (0,4%)
<i>amor</i>	255	16 (6,3%)
<i>atabalament</i>	10	1 (10%)
<i>atracció</i>	124	5 (4%)
<i>decepció</i>	56	2 (3,6%)
<i>delectança</i>	9	3 (33,3%)
<i>empipament</i>	4	1 (100%)
<i>enuig</i>	88	1 (1,1%)
<i>enveja</i>	27	1 (3,7%)
<i>estima</i>	69	2 (2,9%)
<i>indignació</i>	219	2 (0,9%)
<i>interès</i>	89	7 (7,9%)
<i>irritació</i>	43	3 (7%)
<i>odi</i>	159	2 (1,3%)
<i>passió</i>	89	5 (5,6%)
<i>patiment</i>	42	2 (4,8%)
<i>temor</i>	62	3 (4,8%)
Total	1.828	58 (3,2%)

Tot i que, segons el que hem presentat, alguns experimentadors tenen trets agentius en relació, per exemple, amb la capacitat de passivitzar, el percentatge d'adjectius relacionals com a realització de l'argument extern és, en aquests substantius, molt baix. Segurament es deu a raons pragmàtiques relacionades amb els tipus de referents que tendeixen a presentar els arguments externs dels noms psicològics. Això no significa, però, que no sigui una configuració possible.

Com podem veure a la taula, n'hem localitzat diversos exemples, alguns dels quals reproduïm a (100):

- (100) a. Els cosins esdevenen els germans titella de la festa, cosa que de fet és un odi *fraternal* reprimat.
b. Aquella octaveta és l'expressió de l'alt grau d'irritació *pagesa*.
c. En resum, l'interès *humà* pel llenguatge sembla ésser un impuls innat per a posar en codi i desxifrar.
d. Aixís acabá en mitx de l'indiferència y de l'*indignació* popular.
e. [T]emien les corones l'enuig *pontifical*.
f. I proclamem l'empipament *universal* contra aquell vell que diu que sap què cal saber per viure bé.
g. Molts de vosaltres deveu haver experimentat la infinita delectança *espiritual* que proporciona trobar-nos dins una esglesiola de muntanya.
h. [...] paral·lelament i simultàniament a aquesta decepció *catalana*
i. [L]a cosa greu és que els fills criats en aquest ambient, ni el senten ni el conceben, l'amor *familiar*.
j. I tot s'ha fet sempre amb aquella senzillesa i espontaneïtat que és la característica més acusada d'aquests grans benefactors, als quals en endavant, estarà en deute permanent l'agraïment *manlleuenc*.
k. Louis va morir, ja molt gran, a Atenes, el 26 de març de 1940, voltat encara de l'admiració *popular*.

En aquest apartat, doncs, hem pogut veure com, a més de possessius i de sintagmes preposicionals, els arguments externs del nom poden prendre la forma d'adjectius relacionals, i, concretament, d'adjectius relacionals temàtics o argumentals. De fet, hem vist que hi ha un tipus d'adjectius argumentals, els ètnics o referencials, que sempre corresponen a l'argument extern i que tendeixen a denotar l'agent (tot i que no exclusivament). És per això que són els noms agentius —especialment els típicament transitius, amb un subjecte agent i un objecte pacient— són els que admeten més freqüentment l'expressió de l'argument extern com a adjectiu relacional.

Les possibilitats de realització dels arguments externs, però, no s'exhaureixen amb els sintagmes preposicionals, els possessius i els adjectius relacionals, sinó que també en podem trobar d'extrets i realitzats com a clítics. A continuació examinarem aquest darrer cas.

6.3.3.5 Clític

L'última categoria que estudiarem com a possible realització dels arguments externs dels noms és la dels clítics. Com ja hem comentat, alguns complements del nom poden expressar-se com a clítics, cosa que es produeix quan el nucli de què depenen es projecta en un SD que s'insereix a l'oració com a tema o pacient del verb (és a dir, quan funciona com a subjecte d'un verb inacusatiu o com a complement directe d'un verb transitiu). Com explica Joan Solà, a més, «quan el CN és preposicional, en general va introduït per *de*», i «en principi, li correspondrà el pronom *en*» (1974: 30). De la mateixa manera, Todolí fa notar que «la major part dels gramàtics reconeixen al pronom *en* la possibilitat de substituir complements inserits dins un SN en funció de subjecte d'un verb inacusatiu (com *arribar*, *sortir*, *quedar*, *faltar*, etc.) o de complement directe d'un verb transitiu». Per tant, en aquest apartat examinarem, bàsicament, la possibilitat que els arguments externs dels noms eventuals es realitzin mitjançant el clític *en*. Com veurem, només els arguments externalitzats admeten aquesta possibilitat, que, a més, presenta un seguit de restriccions que exposarem tot seguit.

Al capítol 3 hem mostrat que Giorgi & Longobardi (1991) tracten àmpliament l'extracció dels complements del nom en italià, i consideren que sempre s'ha de produir des de la posició d'especificador d'N', és a dir, des de la posició de l'argument extern. Es basen en Cinque (1980), i, tal com recorden, «[a] basic generalization, first proposed by Cinque (1980), states that in Italian no member of the argument or adjunct frame of a head Noun may be extracted by *wh*-movement or cliticization unless it is the 'subject' of the NP» (1991: 57). De fet, en la mesura que el clític podria equivaldre a un possessiu, podem considerar que l'extracció s'ha de produir des d'una posició en què el complement es pugui manifestar com a possessiu —i, com hem comentat, el possessiu sempre ha de ser un argument extern. Al cap i a la fi, Ginebra (2001) argumenta que els

possessius objectius —que solen ser temes o pacients externalitzats— són *estranys* en català perquè poden ser substituïts per clítics. Fixem-nos en aquests exemples:¹⁶²

- (101) a. Tothom va aplaudir l'exposició dels resultats per part de la Neus.
b. ??Tothom va aplaudir la seva exposició {*de la Neus/per part de la Neus}.
c. Tothom va aplaudir-*ne* l'exposició {*de la Neus/ per part de la Neus}.
- (102) a. Vaig presenciar la construcció de les cases per part de l'Ajuntament.
b. ??Vaig presenciar la seva construcció per part de l'Ajuntament.
c. Vaig presenciar-*ne* la construcció per part de l'Ajuntament.

En aquesta mateixa línia, i com ja havíem comentat en tractar la qüestió dels possessius, Alexiadou, Haegeman & Stavrou (2007) assenyalen que hi ha una jerarquia per a l'extracció dels constituents d'SN, que reflecteix la idea que com més «extern» és un complement respecte al nom que complementa, més fàcil serà extreure'l de l'estructura argumental d'un nom. Proposen seguir la hipòtesi següent, formulada per Kolliajou (1999) i que recorda, en part, una regla que ja havíem observat per als possessius (veg. 6.3.3.3):

- To account for these restrictions on PP extraction, it has been proposed that the thematic hierarchy (70a) constrains extraction from the DP (70b), as well as pronominalization:
- (70) a. Thematic hierarchy
(POSSESSOR (Agent (Experiencer (Goal/Source/Location (Theme))))))
b. Thematic hierarchy hypothesis (Kolliakou 1999):
The Agent can be extracted only if the POSSESSOR is not present, and the Theme can be extracted only if neither the Agent nor the POSSESSOR is present.
(Alexiadou *et al.*, 2007: 561)

Un cas aparentment contradictori amb el que acabem de presentar és el que trobem en oracions com *En té necessitat, d'un ordinador nou*, amb un argument intern pronominalitzat. Ho expliquen Giorgi & Longobardi (1991) per a l'italià:

- It is actually true that (143) in the relevant sense is widely impossible in Italian, whereas the examples of (144) are perfect:
(143) *il suo bisogno*

---

¹⁶² Zubizarreta, de fet, formula la hipòtesi de les possibilitats d'extracció en aquests termes: «Among the phrases belonging to the frame of a head N, only that which represents the argument expressible by a possessive can be extracted from Nmax» (1979, *apud* Giorgi & Longobardi 1991: 59).

- Its need (* = the need for it)
(144) a. Ne ho bisogno
I of-it have need
b. Di che cosa hai bisogno?
Of what do you have need?
(Giorgi & Longobardi, 1991: 110)

Per justificar aquest fenomen, però, podem adduir un procés de lexicalització i de reanàlisi, que fan que interpretem *tenir necessitat* com una construcció verbonominal que requereix un complement en genitiu: *tenir* és un verb lleuger, que, a més controla l'argument extern del nom.

En qualsevol cas, podem afirmar que un argument nominal només es pot desplaçar i reprendre com a clític si parteix de la posició d'argument extern. En aquest sentit, un tema només ho podrà fer si no hi ha cap altre sintagma que sature la posició d'argument extern, cosa que implica que només es podrà extreure si és un tema externalitzat o bé el pacient d'una construcció nominal passiva. Aquesta darrera consideració permet explicar l'agramaticalitat de les oracions de (103), en contrast amb (104):

- (103) a. *En va supervisar la construcció de Consteco. (*en= de les cases*)
b. *Van prohibir-ne la utilització dels alumnes. (*en=dels mòbils*)
- (104) a. En va supervisar la construcció per part de Consteco.
b. Van prohibir-ne la utilització per part dels alumnes.

Ara bé, no tots els arguments externs admeten la substitució per *en*. Així, en les oracions dels exemples anteriors, si volguéssim substituir l'agent de les eventualitats, no ho podríem fer amb el clític *en*, sinó que hauríem de recórrer a un procés de reanàlisi mitjançant el qual l'argument extern agentiu del nom rep el cas datiu (*datiu subjectiu*, segons Ginebra 2001) del verb en qüestió.¹⁶³

En alguns d'aquests casos, la construcció de datiu objectiu alterna amb la de possessiu (motiu pel qual Ginebra 2001 dubtava, en la hipòtesi forta, de la gramaticalitat de les construccions amb aquest tipus de possessius). Ho il·lustrem a continuació:

- (105) a. ? Van prohibir la utilització *dels alumnes* de telèfons mòbils.

---

¹⁶³ Més endavant reprendrem aquesta qüestió.

- b. ?? Van prohibir la *seva* utilització de telèfons mòbils.
- b. Van prohibir la utilització de telèfons mòbils *als alumnes*.
- c. *Els* van prohibir la utilització de telèfons mòbils.

- (106) a. ? Van supervisar la construcció *de Consteco* de les cases.
- b. Van supervisar la *seva* construcció de les cases.
  - b. Van supervisar la construcció de les cases *a Consteco*.
  - c. *Li* van supervisar la construcció de les cases.

Jané —malgrat que Vallcorba (1998) discrepa d'aquesta perspectiva— ja feia notar que la substitució del complement de nom (argumental o no) pel pronom *en* no sempre és possible i que llavors cal recórrer a altres possibilitats de «representar [...] pronominalment [...] el complement del nom (o terme complementari) del complement directe i del subjecte [dels verbs inacusatius]» (Jané, 1998: 17), com són els possessius o els pronoms datius (o bé a l'elisió del complement). Així, Jané assenyala algunes restriccions a l'ús del clític *en*, que Todolí sistematitza al capítol sobre els pronoms de la *Gramàtica del català contemporani* (2002). A continuació reproduïm les restriccions que proposa Todolí (i que fan referència tant als arguments dels noms com als adjunts).

(107) Restriccions semàntiques (Todolí, 2002: 1388)

- a) Possible si el nucli del SN és inanimat
- b) Possible si entre el nucli del SN i el complement nominal s'estableix una relació part/tot o si el complement nominal depèn de noms que indiquen col·lectivitat
- c) Possible si el nucli del SN és un nom abstracte o derivat d'un verb
- d) Dificil si el nucli i el complement nominal tenen significat i referència concrets
- e) Impossible si entre nucli i complement nominal s'estableix una relació de possessió inalienable
- f) Impossible si nucli i complement nominal formen una unitat referencial

(108) Restriccions sintàctiques (Todolí, 2002: 1388)

- a) El nucli de què depèn ha de ser exigit directament pel verb i, per tant, no pot ser un SP
- b) El complement nominal ha de seguir immediatament del nucli del SN
- c) El SN ha d'aparèixer en posició postverbal
- d) El complement nominal no ha de ser un infinitiu

En el cas que ens ocupa, dels noms eventuais i dels seus arguments, són rellevants els punts que destaquem a continuació:

1. *La substitució és possible si l'element substituït és inanimat*

Todolí posa de manifest que, per poder pronominalitzar com a *en*, el complement del nom no pot ser [+ animat], fet que deixa fora de la possibilitat de pronominalització els arguments externs pròpiament dits —agents i, segons el que hem vist, experimentadors— i només permet que pronominalitzin com a *en* els temes externalitzats. De fet, aquest fenomen és, d'alguna manera, la contrapartida del que vèiem en el cas dels possessius —que solen substituir complements nominals animats o humans—, cosa que reforça la idea de Jané (1998) i Ginebra (2001) que el català sol rebutjar el possessiu en aquells contextos en què el complement es pot expressar mitjançant un clític (i a la inversa). Fixem-nos en aquests exemples:

- (109) a. El Govern vol afavorir el desenvolupament de l'economia local.
b. El Govern en vol afavorir el desenvolupament.
c. ??El Govern vol afavorir el seu desenvolupament.
d. El Govern vol afavorir el desenvolupament (professional) dels joves.
e. El Govern vol afavorir el seu desenvolupament (professional).
f. ??El Govern en vol afavorir el desenvolupament (professional).

D'aquesta característica en deriven altres. Així, si l'argument extern no pot ser pronominalitzat com a *en*, tampoc ho podran ser els arguments que estableixin una relació de possessió inalienable amb el nucli nominal, ja que aquests complements es poden relacionar amb els arguments externs. Els complements dels noms relacionals, doncs, hauran de ser substituïts per un datiu (o, en algun cas, per un possessiu). Reprenem els exemples que proposa Todolí (2002: 1386):

- (110) a. *Només cal mirar-ne les galtes per veure que t'has aprimat molt.
b. Només cal mirar-te les galtes per veure que t'has aprimat molt.
c. *El Lluís es troba feliç perquè demà se'n casa la filla.
d. El Lluís es troba feliç perquè demà se li casa la filla.

e. ?El Lluís es troba feliç perquè demà es casa la seva filla.¹⁶⁴

Amb tot, hi ha relacions que autors com Leonetti & Escandell (1993) assimilen a les de possessió inalienable i que, com assenyala Todolí, admeten la substitució pel clíctic *en*, segurament perquè la relació s'estableix entre elements inanimats. Són les relacions de part/tot o les dels noms de col·lectivitat, que podem veure a l'oració *D'aquesta tesi només n'he llegit les conclusions* o a la frase *Deia que no li agradaven les mentides i aquell dia en va dir un bon reguitzell*.

En qualsevol cas, podríem dir que un primer element que hauríem d'observar en les pronominalitzacions és que el referent del pronom sigui inanimat.

2. *El complement substituït ha d'estar en una posició immediatament postverbal i ha de rebre cas directament del verb (sense preposicions)*

Un nucli nominal només admetrà l'extracció dels seus complements com a SP_{en} si l'SD en què s'insereix funciona com a subjecte d'un verb inacusatiu o com a complement directe d'un verb transitiu (és a dir, si ocupa una posició immediatament postverbal) i pot rebre cas directament del verb. Ho il·lustrem amb exemples que aporten Todolí (2002: 1388) i Jané (1998):

- (111) a. *En va comentar les incorreccions de l'original.
b. Un cop llegir l'original de l'autor en van comentar les incorreccions.
c. Davant mateix de l'autor va comentar les incorreccions del seu original.
- (112) a. *Abans de publicar el llibre, caldrà fer-lo llegir a una persona que no n'hagi participat en l'elaboració
b. Abans de publicar el llibre, caldrà fer-lo llegir a una persona que no hagi participat en la seva elaboració.
c. Abans de publicar el llibre, caldrà fer-ne una revisió.

---

¹⁶⁴ Todolí (2002) assenyala que el possessiu «només hi apareix si té un valor emfàtic» o «si s'estableix un contrast entre dos complements del nom, com en l'oració *Ahir es va casar la seva filla i demà es casa la nostra*.

3. *El complement nominal no pot ser un infinitiu*

Jané (1998) mostra que hi ha noms que solen exigir, com a complement, un SP que introdueixi una subordinada d'infinitiu, com *ganes, autorització, permís, costum, desig, intenció, interès, oportunitat*, etc. En aquests casos, només s'admet l'infinitiu en el cas que el nom s'insereixi en una locució verbal que exigeixi un complement realitzat com a SP_{de}: és el cas de *tenir ganes [de...]* (com podem comprovar a *No vindré perquè no en tinc ganes*). També és admissible, segons Jané, quan l'infinitiu acompanya *el dret* (tot i que, com veurem, no és gaire usual). Reproduïm l'exemple que aporta Jané (1998: 22):

- (113) a. Llevar a algú el dret de fer alguna cosa
b. ?Llevar-ne el dret a algú

Ara bé, en la resta de casos aquesta substitució no és possible. Per això, Jané explica que «quan el conjunt format pel verb i el nom no té un significat ple, un valor absolut, la llengua sol recórrer a l'infinitiu genèric *fer* complementat pel pronom neutre *ho*, és a dir, *fer-ho*. Ho il·lustrem a continuació:

- (114) a. *Al final no vaig poder venir, però en tenia la intenció
b. Al final no vaig poder venir, però tenia la intenció de fer-ho.

En resum: podem pronominalitzar com a *en* els arguments nominals corresponents a temes o pacients externalitzats, inanimats i realitzats com a *de*+SN quan l'SD en què s'insereixen és el subjecte d'un verb inacusatiu o el complement directe d'un verb transitiu.

A continuació examinarem si les dades obtingudes del CICA permeten confirmar aquesta idea. A la taula 32 presentem totes les ocurrències en què els noms estudiats tenien algun argument realitzat com a clític.

Taula 32. Ocurrences amb clítics

Noms	Ocurrences amb complements argumentals	Clítics
<i>absorció</i>	302	3 (1%)
<i>adopció</i>	445	1 (0,2%)
<i>al·lusió</i>	502	12 (2,4%)
<i>amor</i>	600	2 (0,3%)
<i>construcció</i>	247	1 (0,4%)
<i>demanda</i>	260	1 (0,4%)
<i>divertiment</i>	33	1 (3%)
<i>dret</i>	755	11 (1,5%)
<i>embarcament</i>	31	1 (3,2%)
<i>enuig</i>	88	2 (2,2%)
<i>enveja</i>	77	12 (15,6%)
<i>naixement</i>	101	1 (1%)
<i>utilització</i>	593	1 (0,2%)
Total	4.036	49 (1,2%)

No totes aquestes ocurrences corresponen a casos d'ús del pronom *en*, sinó que en els substantius *amor*, *dret*, *al·lusió* o *acusació* el complement nominal només es realitza com a clíctic quan és fruit d'un procés de reanàlisi, en construccions com *tenir amor/dret [a...]* o *fer al·lusió [a...]*. També és el cas de *tenir enveja* (que admet, com a complement, un SP_a —que llavors pronominalitza com a datiu— o un SP_{de} —que sol coincidir amb arguments inanimats i que pronominalitza com a *en*) i de *tenir enuig* (que exigeix SP_{de} com a complement i que, per tant, pronominalitza com a *en* (tot i que el pronom complementa tota la locució verbal):

- (115) a. Del cor innocent y pur lo lliri blanch *ne* té enveja [...].
 b. I La veritat: *ne* tench enveja.
 c. De vegades sembla que *li* tinguis enveja, Marcel.

- d. Llavors estávau, Job, en lo sembrar, quan baxar miro á vostres camps la messa; de colps y llatzeríes y flagells, ¡oh patriarca Job, jo *us* tinch enveja!
- e. Donchs bé; tant y tant donaren á comprendre los castellans l'odi y enveja que *'ns* tenien.
- f. Allí va calar-hi foc i us dic ben verament que si el mateix Heracles l'hagués vist davallar pel rossolant, fent seguir la branca d'avet abrاندada, *n'*hauria hagut enveja.
- g. Em sembla que, al capdavall, *hi* tenim dret.
- h. Si la nostra manera de parlar, i els principis que defensem són contradictoris, ¿ens poden entendre? I és contradictori de renunciar a expressar-nos en català, sistemàticament, i reclamar que *hi* havem de tenir dret.
- i. l'amor que el Pare *ens* té
- j. —Sent aixís, s'explica l'amor que *li* teniu.
- k. [L]'espectador no *n'*ha de tenir esment fins a fer-*hi* al·lusió, en el diàleg.
- l. Ja *hi* hem fet al·lusió.
- m. [P]uys no seguiren llur vot, Jaume Despuig, Juan Arrom que *'n* tinch enuig, Juan Anglada [...].
- n. [M]es com en Joan demanás la ma de la princesa perque molt li agradava, los pares *n'*hagueren fort enutj, ar era mitg os, mitg persona.

La resta de noms, però, sí que presenten ocurrencies en què el complement nominal pronominalitza com a *en*. Podem comprovar, a més, que les previsions que fèiem es compleixen: els complements substituïts són sempre inanimats i corresponen a temes externalitzats. A més, els SD en què s'insereixen funcionen sempre com a complement directe verbal (la majoria), com a atribut o com a subjecte d'un verb inacusatiu:

- (116) a. Evitar que els centres escolars tinguin barreres arquitectòniques que *en* dificultin *l'accés i utilització per part de tots els alumnes*.
- b. Es la creixença de l'esperit a la plenitud de vida sobrenatural —el Baptisme *n'*era *el naixement*.
- c. [E]ls mitjans es troben quan *n'*existeix la *demanda*.

- d. Duia compte de la mesuració de la sal, vigilava la seva extracció i *en* dirigia *l'embarcament*.¹⁶⁵
- e. Mentre ell vindrà i planejarà els contractes, vegeu el nostre ballet, i donem-ne *el divertiment* a Sa Altesa Turca.
- f. Aquesta operació, la més interessant, venia a coronar-ne *la construcció*.
- g. [E]n la mesura que les esmentades bases exigeixin mesures d'execució, caldrà la intervenció de la Comissió de Coordinació de la Funció Pública, per proposar-ne *l'adopció* a l'òrgan al qual correspongui.
- h. Pot determinar-se'n *l'absorció* mesurant la radioactivitat present en la femta, en l'orina o en el plasma.
- i. Un cop preparada convenientment la fusta, es disposava la capa de fons o imprimació de la següent manera: primer, una encolada en capes molt primes (a fi de facilitar-ne *l'absorció*).

6.3.3.6 Resum: els arguments externs dels noms eventuals

En aquests apartats hem pogut comprovar que, en català, l'argument extern dels noms eventuals pot saturar els papers temàtics d'agent, experimentador o tema (llavors parlarem de complement externalitzat), a més de pacient (també externalitzat) en les configuracions passives. Aquest argument es pot materialitzar com a genitiu subjectiu, SP_{entre} (noms amb una lectura recíproca), possessiu, adjectiu relacional i pronom clític. A més, l'agent o, en alguns casos, l'experimentador) de la configuració activa es pot recuperar com a adjunt —o, en termes de Grimshaw (1990), adjunt argumental— en la configuració passiva (SP_{per} o SP_{per part de}).

D'altra banda, quan aquest argument s'expressa com a sintagma preposicional o com a possessiu, a més, presenta dues propietats característiques de qualsevol subjecte oracional: la possibilitat de controlar clàusules d'infinitiu i la creació de dominis de lligam. A continuació exposarem breument aquestes dues capacitats dels arguments externs dels noms eventuals.

---

¹⁶⁵ Cal fer notar, en aquesta frase, l'alternança entre el possessiu —que seria, en termes de Ginebra (2001), d'objecte-objecte— i el pronom, que no sembla seguir el patró que hem pressuposat. Segurament, però, hi ha parlants que no admetrien aquesta oració com a gramatical —de fet, per a nosaltres, el possessiu de *vigilava la seva extracció* és molt forçat.

6.3.4 Propietats de l'argument extern

6.3.4.1 Control de clàusules d'infinitiu

L'argument extern d'una nominalització, de la mateixa manera que un subjecte oracional, pot controlar el subjecte PRO d'una clàusula d'infinitiu. En canvi, l'argument intern d'un nom no pot controlar mai una clàusula d'infinitiu. Fixem-nos en el contrast entre l'oració de *a* (en què l'infinitiu és controlat per l'argument extern del nom) i la de *b* (en què l'infinitiu és controlat per l'argument intern):

- (117) a. l'atac dels militars_i; als civils per PRO_i espantar-los.
b. *l'atac dels militars als civils_i; per PRO_i ser espantats.

El control també és possible quan l'argument extern s'expressa com a possessiu. Ho expliquen Bosque & Gutiérrez-Rexach:

Otro tipo de dependencia referencial en que los posesivos se comportan como sintagmas plenos argumentales son las relaciones de control [...]. Recuerde que en una oración como (16a) postulamos que el sujeto del verbo matriz «controlaba» la interpretación del sujeto del infinitivo, el pronombre nulo PRO. Las relaciones de control pueden darse dentro de un SD y, en este caso, es posible que el elemento controlador sea un complemento agente (16b) o un posesivo (16c):

- (16) a. Pepe_i insiste en PRO_i comer temprano.
b. La insistencia de Pepe_i en PRO_i comer temprano
c. Su_i insistencia en PRO_i comer temprano
(Bosque & Gutiérrez-Rexach 2009: 621)

Fins i tot un agent no explícit pot controlar l'infinitiu d'una oració final:

- (118) a. l'agressió Ø_i a la víctima per PRO_i robar-li la cartera
b. la visita Ø_i a la ciutat per PRO_i millorar-hi les relacions comercials

Giorgi & Longobardi (1991: 135), com ja hem comentat, consideren que hi ha «subjectes buits» en el marc de l'SN, i que aquests subjectes poden satisfer els requeriments de control d'un subjecte PRO d'una subordinada final d'infinitiu, sempre que no hi hagi hagut un procés de passivització de l'SN (i, per tant, una externalització del tema/pacient): aquesta idea reforça el nostre postulat que els noms exigeixen un

argument extern (que és obligatori i que, si no es manifesta explícitament, s'ha de considerar buit).

Si hi ha hagut un procés de passivització, però, l'element que controla el subjecte PRO de la clàusula d'infinitiu és l'adjunt agentiu, ja que un argument externalitzat no té mai aquesta capacitat:

- (119) a. l'enderrocament dels edificis_i per part de l'Ajuntament_j per PRO*_{i/j}
construir-hi un pavelló
b. la reducció de la despesa_i per part del Govern_j per PRO*_{i/j} complir els
objectius de dèficit.

Precisament és el que fa notar Resnik quan afirma que els arguments externs dels noms eventuais controlen l'infinitiu dels adjunts temporals realitzats com a SP de valor temporal amb una clàusula d'infinitiu. En paraules de l'autora:

Las nominalizaciones eventivas pueden ser modificadas por un SP de valor temporal que contiene una cláusula de infinitivo:

- (59) a. *la evaluación del candidato por parte del comité al ver su curriculum*
b. **una evaluación difícil al ver su curriculum*
c. *la invención del bolígrafo por parte de Biro al ver pasar la pelota sobre el charco*
d. **esa invención tan práctica de Biro al ver pasar la pelota sobre el charco*

El argumento externo de la nominalización [...] controla la cláusula de infinitivo; como vemos en (60), la realización de ese argumento con *por parte de* o en genitivo no afecta su posibilidad de ser el controlador del sujeto (PRO) del infinitivo:

- (60) a. *el paseo de los chicos_i al PRO_i salir de la escuela*
b. *el salto de los bailarines_i al PRO_i escuchar el redoblante*

(Resnik, 2010: 112)

I segurament també és per això que, com hem vist, Grimshaw considera que els SP_{per part de} són adjunts argumentals (en paraules seves, «*by-phrases behave like neither arguments nor adjunct*», 1990: 43).

En qualsevol cas, podem dir que la capacitat de controlar clàusules d'infinitiu és un dels elements que permeten distingir els arguments externs i els arguments interns dels noms eventuais, alhora que és un dels elements indicadors de l'eventualitat del nom i de la presència d'estructura argumental.

6.3.4.2 Creació de dominis de lligam

Els arguments externs dels noms, com en el cas dels arguments externs oracionals, poden lligar elements anafòrics, ja que poden satisfer les condicions de la teoria del lligam, que Bosque & Gutiérrez-Rexach (2009) exposen de la manera següent:

En la teoría del ligamiento se usa el término estar ligado con el siguiente sentido:

- (31) Un elemento β está ligado por otro α si y solo si:
- α y β son argumentos (distintos) de algún predicado.
  - β es referencialmente dependiente de α , es decir, toma de él su referencia y comparte su mismo índice.
  - α manda-c a β .
  - Los rasgos de género, número y persona de β (expresos o tácitos) concuerdan con los de α .

(Bosque & Gutiérrez-Rexach, 2009: 565)

I, perquè es pugui aplicar el lligam, cal que els arguments se situïn en un àmbit o categoria de recció, que, seguint els autors que acabem de citar, podríem definir així:

- (120) La categoria de recció CR de α és la categoria sintàctica mínima que conté α , el rector de α i un subjecte.

Per tant, els sintagmes nominals poden constituir dominis de lligam en què hi hagi elements anafòrics o elements pronominals lligats:

- (121) La renúncia d'aquell polític_i a la seva_i identitat és un exemple d'autoodi.

Bosque & Gutiérrez-Rexach fan notar, a més, que en espanyol l'ordre de l'element anafòric és, en alguns casos, indiferent, cosa que reforça la idea que els noms amb estructura argumental poden constituir una categoria de recció:

Una propiedad interesante de estas construcciones es que el orden en que aparezcan el reflexivo y su antecedente dentro del SN no parece que importe demasiado. Es muy importante, en cambio, que el antecedente ocupe una posición sintáctica más prominente en la configuración que el elemento que liga, como se observa en (51):

- (51) a. Las declaraciones de los detenidos sobre sí mismos
b. Las declaraciones sobre sí mismos de los detenidos.
c. *Las declaraciones de sí mismos sobre los detenidos.
d. *Las declaraciones sobre los detenidos de sí mismos.

Como puede verse, son gramaticales los SSDD de (51) en los que el antecedente del reflexivo es el argumento externo del predicado (*declaraciones*, en este caso), sin importar que el reflexivo esté situado delante o detrás del otro argumento.
(Bosque & Gutiérrez-Rexach, 571-572)

Aquesta possibilitat demostra que mentre que els arguments externs dels noms eventuals poden lligar anàfores —com els arguments externs verbals—, els arguments interns directes no ho poden fer (veg. 4.3).

Fins aquí hem mostrat, doncs, com s'han de concebre els arguments externs dels noms eventuals en català, quins papers temàtics poden realitzar, quina forma sintàctica poden prendre i quines propietats permeten distingir-los dels arguments interns, que són els arguments que analitzarem a l'apartat següent.

6.4 Els arguments nominals (II): els arguments interns

Si en l'apartat anterior presentàvem com es manifesten els arguments externs, en aquest prendrem en consideració els arguments interns, que distingirem segons si són arguments interns directes —que equivaldrien al complement directe d'un verb transitiu— o arguments interns indirectes o oblics —que equivaldrien als complements indirectes i preposicionals dels verbs, a més dels complements predicatius (que poden ser argumentals o no).

6.4.1 Concepte i tipus

Si partim de les propostes terminològiques de Williams (1981) en relació amb l'estructura argumental, haurem de dir que els arguments interns són tots els arguments d'un predicat que es generen en posicions internes d'aquest predicat, és a dir, són els arguments seleccionats o subcategoritzats. Per tant, tots els arguments requerits per un predicat que no són l'argument extern —que hem definit com a 'argument més prominent d'una estructura predicativa'— s'han de considerar arguments interns: a diferència del que passava en el cas de l'argument extern, d'arguments interns n'hi pot haver més d'un.

Com ja hem pogut comprovar, en aquest treball seguirem la idea dels autors que, com Marantz (1984) o Gràcia (1995), proposen distingir entre argument intern directe i argument intern indirecte o oblic. L'argument intern directe és el que, com expliquen Bosque & Gutiérrez-Rexach, en el cas del verb es realitza estructuralment «bajo V' y en condiciones de hermandad estricta con el verbo, lo que coincide muchas veces con el complemento directo» (2009: 257). En canvi, l'argument intern indirecte o oblic és el que, en el cas del verb, és introduït per una preposició i no es generaria en una posició precedida immediatament per V. Seria el que, en paraules dels autors que acabem de citar, «se realiza como segundo complemento, noción que incluye el complemento indirecto, pero también el complemento de régimen» (Bosque & Gutiérrez-Rexach, 2009: 257-258).

Més enllà de les possibilitats de realització, una de les qüestions més debatudes en l'àmbit de l'estructura oracional és l'obligatorietat dels arguments interns. D'una banda, hi ha autors que consideren que, a diferència del que passa amb els complements argumentals dels verbs, els arguments nominals no sempre són obligatoris. En aquest sentit, Badia afirma que «els noms són molt menys estrictes que els verbs respecte de l'obligatorietat dels seus complements, de manera que podem trobar noms predicatius sense un complement que el verb exigiria sempre» (2002: 1599). Per exemple, mentre que una oració com **es dediquen a construir* és agramatical, l'oració *dediquen bona part del seu temps a la construcció* és perfectament admissible. Amb tot, és cert que hi ha noms i sintagmes nominals que exigeixen la presència d'un argument intern (alguns noms relacionals, o substantius com *ganes*: *les ganes del Jordi *(de viatjar)*), i segurament és aquesta dualitat entre els noms que exigeixen els complements argumentals i noms que no ho fan el que ha portat alguns autors, com Grimshaw (1990) o Picallo (1991, 1999), a qüestionar que els complements no obligatoris puguin ser considerats argumentals (i fins i tot hi ha qui s'ha qüestionat, precisament per això, que els noms puguin tenir estructura argumental). Ho expliquen Alexiadou, Haegeman & Stavrou:

[...] the very optionality of argument realizations with nominals led Anderson (1984), Higginbotham (1983), Dowty (1989) and others to propose that nouns crucially differ from verbs in that they lack arguments and, as a consequence, that nouns lack argument structure altogether. However, the flexibility exhibited by the nouns [...] has been argued to be only apparent due to a fundamental ambiguity in the nominal system. In particular, several researchers have pointed out that some nouns are systematically like verbs in their argument-taking capacities, while others are quite different and in fact take no arguments at all (see Grimshaw 1990; Lebeaux 1986; Roeper 1987; Zubizarreta 1987, and references therein) (Alexiadou *et al.*, 2007: 496).

Nosaltres, però, considerarem que podem parlar d'estructura argumental fins i tot en el cas de complements no obligatoris, ja que sembla que ni tan sols en el domini verbal l'obligatorietat pot ser l'única condició per considerar que un determinat complement és argumental. A l'apartat següent tractarem aquesta qüestió amb més deteniment.

6.4.2 L'obligatorietat dels arguments nominals

Al capítol 3 hem vist que Grimshaw (1990) distingeix els arguments nominals dels complements i dels adjunts perquè els primers formen part de l'estructura lexicoconceptual de noms d'eventualitat complexa, mentre que els segons són els modificadors dels noms d'eventualitat simple i els tercers són tots els modificadors que no pertanyen a l'estructura argumental de cap predicat. Amb tot, la prova fonamental que, segons l'autora, permet diferenciar els tipus de complements és l'obligatorietat: per a ella, mentre que els arguments sempre són obligatoris, els complements i els adjunts són opcionals. Grimshaw afirma que «if the a-structure of a nominal has exactly the same status as that of a verb, it must be satisfied. The prediction is, then, that complement to complex event nominals will be obligatory». Per a Grimshaw, doncs, només tenen arguments els noms d'eventualitat complexa, que permeten una doble anàlisi (temàtica i aspectual), de l'estructura del sintagma nominal. En aquest mateix sentit, Picallo afirma que l'expressió de l'argument intern és sempre obligatòria, ja que, segons explica, els noms de procés (eventuals) han de complir el principi de projecció, que implica que el criteri temàtic s'ha de complir tant a l'«estructura profunda» com a l'«estructura superficial» com a la forma lògica (i que, per tant, els arguments d'un nucli predicatiu s'han de realitzar obligatòriament). Picallo expressa així el seu posicionament:

It has often been pointed out (see, among others, Lebeaux 1986 and Grimshaw 1990) that event/process nominals—syntactic nominals, according to our hypothesis—must satisfy the Projection Principle. This principle does not appear to be in effect in result and non-deverbal (i.e. lexical) nominals.

[...]

Agentive, temporal and purposive adjuncts are only licensed in syntactic (event/process) nominals. [...] the internal argument must be syntactically realized in these constructions.

As opposed to syntactic nominals, lexical nominals can appear argumentless.

(Picallo, 1991: 311)

Giorgi & Longobardi (1991) també donen validesa a aquesta idea:

The Projection Principle establishes that lexical structure must be represented categorially at every syntactic level. To be more precise, it requires that the θ -criterion [...] be met at D-structure, S-structure and LF. [...] if an argument is understood in a certain position, it must be there, even when it is not phonetically realized; if this is the case, then a so-called 'empty category' has to be instantiated in the position in question (Giorgi & Longobardi, 1991: 15).

I Borer (2014: 71), quan enumera les propietats de les nominalitzacions eventuals, afirma que tenen papers temàtics relacionats amb les eventualitats i arguments interns obligatoris.

És indubtable, d'una banda, que l'obligatorietat és un factor que està molt relacionat amb la consideració d'un complement com a part de l'estructura argumental. Amb tot, autors com Resnik (2010) posen de manifest que hi ha contextos que permeten provar, alhora, que un nom és eventual i que no requereix la presència de l'argument intern, cosa que condueixen a pensar que l'obligatorietat de l'argument intern com a prova que un nom és eventual i que admet estructura argumental s'hauria de revisar. Així, oracions del tipus de les que presentem a continuació contenen noms amb una interpretació eventual clara i que no necessiten l'argument intern (Resnik, 2010):¹⁶⁶

- (122) a. Va presenciar la filmació (de la pel·lícula).
b. Com era la ciutat abans del bombardeig?

De la mateixa manera, Badia (1994, 2002) afirma que, en el cas de les nominalitzacions, no hi ha cap argument obligatori:

[...] no tots els espais argumentals d'un predicat han d'ésser omplerts per complements quan aquest es presenta nominalitzat. De fet, no hi ha cap argument estrictament necessari en el cas de les nominalitzacions, ja que [...] la seva funcionalitat pragmàtica és la de permetre el parlant de referir-se a esdeveniments, estats o processos en el món, i això pot ser possible de fer-ho sense una menció explícita de tots els participants en la situació referida (Badia, 1994: 84).

Convé recordar, de fet, que el fenomen de la no obligatorietat també el trobem en l'àmbit de la complementació verbal (*la Berta canta; la Berta canta [cançons]*). I és

---

¹⁶⁶ Per a Resnik (2010) «la afirmación de la obligatoriedad en la realización del argumento interno de las nominalizaciones eventivas [...] es esencialmente válida» (2010: 86), ja que permet establir una distinció interessant entre dos tipus de noms: els substantius que «en ninguna circunstancia requieren de la manifestación de ese argumento (nombres no deverbales y nominalizaciones resultativas)» i els que «algunas circunstancias la requieren (nominalizaciones eventivas)». Alhora, però, manifesta dubtes sobre aquesta qüestió, i es planteja si realment és un diagnòstic clar per distingir els complements argumentals dels adjunts: «En cuanto a la opcionalidad, está claro que no es un diagnóstico muy fiable para distinguir un sintagma argumental de uno que no lo es; por un lado, existen adjuntos obligatorios en algunas construcciones [...]; por otro, muchos verbos transitivos suelen tener objetos nulos con referencia inespecífica, y ese no es solamente el caso de los típicos verbos con objetos internos o cognados, como *comer* o *cantar* [...], sino el de otros como *construir* en contextos como *Lo importante es construir pensando en el futuro*» (2010: 134-135).

que, com recorda Badia, «a la llengua hi ha prou mecanismes que permeten ometre arguments, generalment en forma d'alteracions de l'estructura gramatical» (1994: 84).

Per tant, sembla que no es pot adduir, com a justificació principal del fet que un nom tingui estructura argumental (o no) l'obligatorietat dels complements interns. De fet, d'alguna manera Grimshaw ja reconeix aquest fet quan afirma que «even direct objects of verbs are sometimes optional» (1990: 49), però a la pràctica només considera argumentals els complements dels noms que exigeixen que el tema es materialitzi.

És més: en tots els casos que presenten els autors que postulen aquesta obligatorietat, el que és exigít no és sempre l'argument intern —o no és qualsevol argument intern—, sinó que habitualment l'obligatorietat es restringeix al tema o al tema d'un nom transitiu, i, com que els autors que defensen aquesta hipòtesi també són els que consideren que els noms eventuals són passius, el pacient a què es refereixen sempre és el pacient d'una construcció passiva. Per exemple, tant Picallo (1991, 1999) com Resnik (2010) afirmen que «l'argument intern» és obligatori quan l'agent del nom s'expressa com a *per part de*.

Com hem vist, no podem considerar que en aquest cas el tema sigui un veritable argument intern: si entenem que la nominalització és passiva, haurem d'assumir que en aquest cas el tema s'ha externalitzat i que, per tant, és un argument extern. A més, els arguments interns que no tenen el paper temàtic de tema o de pacient no acostumen a ser obligatoris. Fixem-nos-hi:

- (123) a. Vaig presenciar el repartiment *(de queviures) (a les víctimes del terratrèmol) per part de la teva ONG.
b. La construcció de cases (per part del Govern) immediatament després del terratrèmol.

En l'àmbit de la complementació verbal també es produeix aquest fenomen. Així, amb un verb com *donar*, podem ometre l'argument indirecte, però no el directe, cosa que mostra que, com explica Badia, «en el cas dels verbs el tema és el més difícilment omissible; tot i que hi ha tota una classe de verbs, per als quals això és habitual (es tracta, és clar, dels verbs anomenats precisament d'elisió d'objecte)» (1994: 84).

Ho il·lustrem a (124):

- (124) a. {Regalaré/donaré} aquests llibres a l'Àngels.
b. {Regalaré/Donaré} aquests llibres.
c. *Regalaré/Donaré

Per tant, fins i tot si seguim Grimshaw (1990) o Picallo (1991), hem pogut comprovar que els únics complements que sí que semblen obligatoris són el tema i el pacient, i només si són el tema o el pacient externalitzats d'una configuració passiva.

En aquest sentit, i a diferència d'autors com Giorgi & Longobardi (1991) —que afirmen que els arguments externs dels noms no són mai obligatoris perquè no es compleix el principi de predicació—, en aquest treball considerem que, precisament en la mesura que la posició d'argument extern és estructural, cal aplicar el principi de predicació també en el cas del sintagma nominal. Això és el que fa possible justificar per què un argument extern implícit pot controlar una clàusula d'infinitiu (veg. 6.3.4.1), per què hi ha nominalitzacions que admeten una lectura eventual encara que apareguin sense complements o per què el tema és obligatori en les construccions passives. És cert que l'argument extern no es materialitza sempre, però caldrà considerar que llavors els noms predicatius tenen un «subjecte nul».

Per tant, en aquest treball considerarem que els arguments interns no són obligatoris en els noms eventuals —i que l'obligatorietat dependrà, en tot cas, de factors contextuals o fins i tot pragmàtics. En canvi, considerarem que l'argument extern (o un argument externalitzat) és exigít sempre.

A continuació examinarem les realitzacions de tots aquests arguments.

6.4.3 Els arguments interns directes

Com acabem d'explicar, seguirem Marantz (1984) o Gràcia (1995) en la distinció entre els diferents tipus d'arguments interns i per això designarem els arguments que són constituents immediats d'L' (i que, per tant, es generen com a germans del nus L) com a arguments interns directes. Aquests arguments coincideixen molt sovint amb el

complement directe verbal i habitualment desenvolupen els rols temàtics de tema o pacient. Vegem-ne alguns exemples (la cursiva indica l'argument intern):

- (125) a. Tothom va veure l'agressió d'aquell jove *a un passatger del metro*.
b. El seu seguiment *del pacient* durant unes quantes setmanes li va permetre determinar què tenia.
c. La por del meu pare *de patir un accident de trànsit* fa que extremi les mesures de seguretat a la carretera.
d. Vaig presenciar l'intent del president *de convèncer-nos del fet que ja no hi ha crisi*.

Amb tot, com assenyalen Levin & Rappaport Hovav per als verbs, els arguments interns directes poden ser de diversos tipus. En anglès, per exemple, els complements directes verbals poden saturar des del rol semàntic de pacient —que és el més prototípic com a argument intern directe— fins a l'estímul, passant pel tema, per la meta, el camí o l'origen:

All languages realize patients —and themes, if these are distinguished from patients— as objects, but some languages allow various types of nonpatients as objects as well. English is particularly liberal in this regard, as the following examples strikingly illustrate:

- (41) The engineer cracked the bridge. (patient)
The engineer destroyed the bridge. (patient/consumed object)
The engineer painted the bridge. (incremental theme; Dowty 1991)
The engineer moved the bridge. (theme)
The engineer built the bridge. (affected object/factitive; Fillmore, 1968)
The engineer washed the bridge. (location/surface)
The engineer hit the bridge. (location, Fillmore, 1970)
The engineer crossed the bridge. (path)
The engineer reached the bridge. (goal)
The engineer left the bridge. (source)
The engineer saw the bridge. (stimulus/object of perception)
The engineer hated the bridge (stimulus/target or object of emotion)

(Levin & Rappaport Hovav, 2005: 27)

Sembla, que, en català, les nominalitzacions admeten la major part d'aquests arguments interns (molts dels quals, en realitat, es podrien incloure sota l'etiqueta *tema*).

A continuació en presentem alguns exemples que intenten reproduir alguns dels rols temàtics que proposaven Levin & Rappaport Hovav (2005):

- (126) a. la construcció municipal d'una nova línia de metro (*tema*)
b. la colonització anglesa de l'Índia (*pacient*)
c. ? l'assoliment de la Rosa de tot el que es proposa (*meta*)
d. ? la neteja familiar de la llar (*locatiu*)
e. la seva travessa/travessada del Montseny en una hora (*trajectòria*)
f. la percepció dels insectes de les fuites de gas (*estímul/ objecte de percepció*)
g. la por del Jaume de la foscor (*estímul/target o objecte d'emoció*)

D'altra banda, també inclourem, dins dels arguments interns directes, els complements argumentals assimilables als arguments dels adjectius, que segurament reben un rol semàntic semblant al de tema (atès que els noms que s'hi relacionen podrien admetre, fins i tot, la realització passiva):

- (127) a. la capacitat del Joan *de concentrar-se durant les proves* (cf. *El Joan és capaç de concentrar-se durant les proves*)
b. la consciència dels ciutadans *de la magnitud de la crisi* (cf. *Els ciutadans són conscients de la magnitud de la crisi*)
c. la seguretat de l'alumne *que l'examen seria molt fàcil* (cf. *L'alumne estava segur que l'examen seria molt fàcil.*)
d. ? la seguretat, per part de l'alumne, que l'examen seria molt fàcil

Aquests complements admeten diferents realitzacions, tot i que la més prototípica és la d'*SP_{de}*, és a dir, la de genitiu objectiu. Ara bé, hi ha arguments interns directes que es manifesten com a sintagmes preposicionals encapçalats per altres preposicions o com a adjectius relacionals.¹⁶⁷

---

¹⁶⁷ Cal dir que, com hem vist, hi ha autors (com Ginebra 2001 o Bonet & Solà 1986, per exemple) que consideren que els arguments interns també es poden manifestar com a possessius. Això és perquè comparteixen de la idea que el tema/pacient dels noms transitius sempre funciona com a argument intern. En aquesta tesi, però, defensem que en la configuració passiva el tema/pacient s'externalitza i és només en aquesta externalització que adquireix la possibilitat de realitzar-se com a possessiu. Considerem, doncs, que només els arguments externs o externalitzats poden expressar-se com a possessius.

També cal tenir en compte que els complements argumentals poden presentar caràcter oracional i, en conseqüència, es pot produir el fenomen conegut tradicionalment com a *canvi i caiguda de preposició*. Ho mostrem en els casos que presentem a continuació:¹⁶⁸

- (128) a. la decisió {de venir/que vindria}
b. el meu interès {en aquesta qüestió/ a participar-hi/ que participis en el debat}

Com hem vist, en aquest treball partim de la base que els possessius i els clítics sempre corresponen a arguments externs o externalitzats. Per tant, només prendrem en consideració, com a realitzacions dels arguments interns directes, els sintagmes preposicionals i els adjectius relacionals. A la taula següent, a més, es pot comprovar que és molt més habitual que aquests arguments es realitzin com a sintagmes preposicionals que no pas com a adjectius relacionals. Incloem, dins dels sintagmes preposicionals, els anomenats genitius objectius, tot i que, si no es realitza cap argument extern pròpiament dit, el genitiu s'interpreta com a argument externalitzat d'una configuració passiva.

Taula 33. Realització dels arguments interns directes

Nom	Ocurrences amb arguments interns directes	Sintagmes preposicionals	Adjectiu relacional
<i>abaixament</i>	40	40 (100%)	-
<i>absorció</i>	234	232 (99,1%)	2 (0,9%)
<i>aclariment</i>	57	57 (100%)	-
<i>acompanyament</i>	32	32 (100%)	-

---

¹⁶⁸ Fem referència al fenomen amb l'expressió *canvi i caiguda de preposició*, establerta per Solà (1972), entre altres raons, per una qüestió de claredat expositiva. D'acord amb la descripció habitual, en aquest tipus de subordinades, davant d'un infinitiu només hi podem trobar les preposicions *a* i *de* (de manera que *en* i *amb* canvien, amb una certa vacil·lació segons el verb precedent —o, en aquest cas, el nom), i davant d'una oració finita la preposició *cau*. D'altra banda, si ens fixem en el castellà, veurem que les construccions a què fem referència són assimilables a sintagmes preposicionals (p. ex., *la decisión de que vendría*), cosa que afavoreix la interpretació d'aquestes estructures a partir del fenomen del canvi i caiguda de preposició.

<i>aconseguint</i>	8	8 (100%)	-
<i>acusació</i>	99	99 (100%)	-
<i>adjunció</i>	21	21 (100%)	-
<i>admiració</i>	155	155 (100%)	-
<i>admissió</i>	159	159 (100%)	-
<i>adopció</i>	432	432 (100%)	-
<i>afavoriment</i>	12	12 (100%)	-
<i>agraïment</i>	72	72 (100%)	-
<i>agressió</i>	102	94 (92,2%)	8 (7,8%)
<i>al·lusió</i>	474	474 (100%)	-
<i>alegrança</i>	1	1 (100%)	-
<i>alleugeriment</i>	10	10 (100%)	-
<i>alleujament</i>	31	31 (100%)	-
<i>alliberament</i>	375	340 (90,7%)	35 (9,3%)
<i>amor</i>	383	374 (97,7%)	9 (2,3%)
<i>anàlisi</i>	177	166 (93,8%)	11 (6,2%)
<i>annexió</i>	20	20 (100%)	-
<i>aprofundiment</i>	65	65 (100%)	-
<i>arbitratge</i>	3	3 (100%)	-
<i>arreplegadissa</i>	3	3 (100%)	-
<i>ascensió</i>	9	9 (100%)	-
<i>atac</i>	104	104 (100%)	-
<i>atracció</i>	109	109 (100%)	-
<i>avergonyiment</i>	2	2 (100%)	-
<i>avorrició</i>	4	4 (100%)	-
<i>avorriment</i>	38	38 (100%)	-
<i>beurim</i>	1	1 (100%)	-
<i>cansament</i>	88	88 (100%)	-

<i>clam</i>	79	79 (100%)	-
<i>clamor</i>	8	8 (100%)	-
<i>clausura</i>	88	87 (98,9%)	1 (1,1%)
<i>cobriment</i>	4	4 (100%)	-
<i>commoció</i>	14	14 (100%)	-
<i>complaença</i>	6	6 (100%)	-
<i>comunicació</i>	7	7 (100%)	-
<i>concessió</i>	192	192 (100%)	-
<i>condemna</i>	67	67 (100%)	-
<i>condemnació</i>	65	64 (98,5%)	1 (1,5%)
<i>conducció</i>	122	118 (96,7%)	4 (3,3%)
<i>coneixement</i>	252	251 (99,6%)	1 (0,4%)
<i>confusió</i>	137	137 (100%)	-
<i>consolació</i>	12	11 (91,7%)	1 (8,3%)
<i>construcció</i>	238	237 (99,6%)	1 (0,4%)
<i>conversió</i>	19	19 (100%)	-
<i>cremadissa</i>	3	3 (100%)	-
<i>defensió</i>	3	3 (100%)	-
<i>definició</i>	50	50 (100%)	-
<i>demanadissa</i>	16	16 (100%)	-
<i>demanda</i>	175	170 (100%)	5 (2,9%)
<i>denúncia</i>	82	82 (100%)	-
<i>denunciació</i>	1	1 (100%)	-
<i>desanimació</i>	1	1 (100%)	-
<i>destrucció</i>	547	516 (94,3%)	31 (5,7%)
<i>dimissió</i>	9	9 (100%)	-
<i>discussió</i>	102	101 (99%)	1 (1%)
<i>dissuasió</i>	2	2 (100%)	-

<i>divertiment</i>	6	6 (100%)	-
<i>dret</i>	569	567 (99,6%)	2 (0,4%)
<i>elecció</i>	332	328 (98,8%)	4 (1,2%)
<i>embarcament</i>	14	14 (100%)	-
<i>enaltiment</i>	62	61 (98,4%)	1 (1,6%)
<i>enamorament</i>	26	26 (100%)	-
<i>enveja</i>	47	45 (95,7%)	2 (4,3%)
<i>escampament</i>	17	17 (100%)	-
<i>estima</i>	76	75 (98,7%)	1 (1,3%)
<i>evasió</i>	8	8 (100%)	-
<i>exclusió</i>	114	112 (98,2%)	2 (1,8%)
<i>fascinació</i>	51	49 (96,1%)	2 (3,9%)
<i>guiatge</i>	20	19 (95%)	1 (5%)
<i>il·lusió</i>	2	2 (100%)	-
<i>immersió</i>	2	2 (100%)	-
<i>impressió</i>	23	23 (100%)	-
<i>inclusió</i>	96	96 (100%)	-
<i>injúria</i>	97	97 (100%)	-
<i>interès</i>	112	110 (98,2%)	2 (1,8%)
<i>intromissió</i>	5	5 (100%)	-
<i>invasió</i>	79	71 (89,9%)	8 (10,1%)
<i>inversió</i>	102	102 (100%)	-
<i>marcatge</i>	13	11 (84,6%)	2 (15,4%)
<i>menyspreu</i>	189	189 (100%)	-
<i>negativa</i>	21	21 (100%)	-
<i>objecció</i>	20	20 (100%)	-
<i>odi</i>	234	233 (99,6%)	1 (0,4%)
<i>partició</i>	68	68 (100%)	-

<i>passió</i>	35	35 (100%)	-
<i>patiment</i>	2	2 (100%)	-
<i>pesquera</i>	3	3 (100%)	-
<i>por</i>	378	375 (99,2%)	3 (0,8%)
<i>privació</i>	97	97 (100%)	-
<i>reciclatge</i>	20	20 (100%)	-
<i>reclusió</i>	10	10 (100%)	-
<i>rodatge</i>	19	19 (100%)	-
<i>satisfacció</i>	163	163 (100%)	-
<i>temor</i>	373	373 (100%)	-
<i>traïció</i>	72	72 (100%)	-
<i>transmissió</i>	349	334 (95,7%)	15 (4,3%)
<i>trencadissa</i>	49	49 (100%)	-
<i>utilització</i>	540	540 (100%)	-
<i>venda</i>	78	78 (100%)	-
<i>victòria</i>	12	12 (100%)	-
<i>visita</i>	96	95 (99%)	1 (1%)
Total	10.343	10.185 (98,5%)	158 (1,5%)

Als apartats següents presentarem totes aquestes possibilitats i intentarem veure quins factors són els que poden motivar la variació en el cas dels sintagmes preposicionals.

6.4.3.1 Sintagma preposicional

La realització més habitual dels arguments interns directes dels noms és, sense cap mena de dubte, la de complement preposicional, que habitualment és un genitiu objectiu. Hem vist que, a diferència del que succeeix en l'àmbit verbal, els noms no poden assignar cas directament —nominatiu/acusatiu— als seus arguments i, per tant,

ho fan mitjançant una preposició. En els arguments que no reben cas lèxic —com són, en principi, els arguments externs o els arguments interns directes, aquesta preposició és *de* (que s'assigna estructuralment a SGen o bé a SN) (veg. capítol 5).

Ara bé, no tots els arguments interns directes es realitzen uniformement com a genitius. Fixem-nos en els exemples següents (indiquem l'argument intern directe amb la cursiva):

- (129) a. Alguns veïns filmar l'agressió dels membres de la banda *a aquell pobre noi*.
b. Després de la derrota *contra Xile*, la selecció espanyola va haver d'abandonar el mundial.
c. Aquella noia feia les classes per amor *a l'art*.
d. El meu interès *per la música d'Édouard Lalo* ve de quan vaig tocar la *Simfonia espanyola*.

En aquest sentit, hem localitzat arguments interns directes realitzats com a sintagmes preposicionals introduïts per *de*, *a*, *entre*, *en*, *per*, *vers*, *envers*, *contra*, *sobre*, *cap a*, *davant* i *damunt*. Tot i que es tracta, encara, d'una qüestió oberta, sobre la qual caldrien estudis més aprofundits, una primera hipòtesi sobre les raons que explicarien aquesta variació és la possibilitat que els arguments interns directes expressats mitjançant preposicions que no corresponen al cas genitiu siguin mostres de cas lèxic, en arguments que poden rebre dues interpretacions semàntiques (veg. capítol 5): com que en l'àmbit verbal la possibilitat de marcar cas directament preval sobre l'assignació composicional, aquestes preposicions no es manifesten. Ara bé, en l'àmbit nominal, la preposició més marcada semànticament predomina sobre *de*, que no té contingut semàntic.¹⁶⁹

A continuació presentarem les taules corresponents als resultats obtinguts al CTILC pel que fa als arguments interns directes realitzats com a sintagmes preposicionals. Dividirem els substantius, com hem dit, segons les classes aspectuals que hem establert al principi del capítol, tot i que, un cop vistos els resultats, analitzarem, preposició per preposició, quin tipus d'argument intern directe admeten.

¹⁶⁹ Més endavant ampliarem aquesta qüestió.

D'entrada mostrem els noms dinàmics. Així, a la taula 34 presentem els noms d'activitat; a la 35, les accions; a la taula 36 mostrem els noms d'actes i a la 37 hi ha els noms de processos. Com podem comprovar, no hi ha cap taula dedicada als noms d'esdeveniments perquè tots els que hem inclòs aquesta classe aspectual són substantius relacionats amb verbs inacusatius i ergatius, que no tenen arguments interns directes.

Taula 34. Arguments interns directes realitzats com a SP: activitats

Nom	Arguments interns directes realitzats com a SP	SP _{de}	SP _a	SP _{contra}
<i>acompanyament</i>	32	27 (84,4%)	5 (15,6%)	-
<i>arbitratge</i>	3	3 (100%)	-	-
<i>clam</i>	79	79 (100%)	-	-
<i>clamor</i>	8	1 (12,5%)	4 (50%)	3 (37,5%)
<i>comunicació</i>	7	7 (100%)	-	-
<i>conducció</i>	118	118 (100%)	-	-
<i>discussió</i>	101	101 (100%)	-	-
<i>divertiment</i>	6	6 (100%)	-	-
<i>guiatge</i>	19	19 (100%)	-	-
<i>immersió</i>	2	2 (100%)	-	-
<i>marcatge</i>	11	11 (100%)	-	-
<i>rodatge</i>	19	19 (100%)	-	-
<i>utilització</i>	550	550 (100%)	-	-
Total	955	943 (98,7%)	9 (0,9%)	3 (0,3%)

Com veiem, a la taula 34 hi ha els noms d'activitat, és a dir, els noms dinàmics, volitius, duratius i no culminatius. Atès que, si admeten arguments interns directes, aquests substantius tendeixen a comportar-se com a noms transitius «canònics» (amb un argument extern agent i un argument intern pacient), la majoria de realitzacions corresponen a un genitiu objectiu (és a dir, a un SP_{de}), tot i que hi ha dos casos en què el

nom es pot construir amb altres preposicions —casos en què, a més, el nom no és una activitat pròpiament dita, sinó una acció.

En la majoria de les ocurrències d'aquests substantius el tema apareix com a únic complement argumental del nom en qüestió, cosa que, com hem comentat, implica certa ambigüitat entre la lectura activa i passiva (i, per tant, entre la consideració del substantiu com a argument intern directe o com a argument externalitzat), ambigüitat que només es podria resoldre si es manifestés un argument extern explícit: és el cas de *rodatge*, *marcatge*, *guiatge*, *arbitratge*, *comunicació* o *immersió*, per exemple, dels quals no hem localitzat cap ocurrència en què es realitzessin els dos arguments. Vegem-ne alguns exemples (la cursiva és nostra):

- (130) a. A les entitats excursionistes s'ha confiat la missió del *marcatge dels camins*.
b. El *rodatge d'una pel·lícula*, i especialment si és sonora, ofereix un aspecte que mai en el passat no hauria estat imaginable.
c. Aquestes basses, mentre durava la *immersió dels tanys*, desprenien olors desagradables i perjudicials a la humana respiració.
d. El *guiatge espiritual de les alumnes catòliques*, està a càrrec d'un Reverend Sacerdot.
e. [D]euen considerarse inclosos dos grups principals d'extremes: un de relacions del metge ab els que cuiden el malalt [...] y l'altre, el més difícil, *comunicació del pronòstic* a n'el malalt o bé a n'els seus allegats.¹⁷⁰
f. L'*arbitratge del Concurs* anirà a càrrec del senyor Alexandre Pons, la competència del qual és prou ben reconeguda per tothom.

En altres casos, en canvi, la passiva —i, en conseqüència, l'externalització de l'argument intern directe— és força evident:

- (131) La cova de l'home de Pequín ofereix una prova molt antiga de la utilització *del foc* per part dels homínids.

---

¹⁷⁰ En aquest cas podem adduir que *comunicació* no és una activitat, sinó una acció (*comunicar [alguna cosa] [a algú]* és una eventualitat culminativa). Amb tot, incloem l'exemple aquí perquè hem situat el nom *comunicació* a la taula de les activitats, tot tenint en compte la lectura primària d'aquest substantiu.

En qualsevol cas, com ja hem dit, creiem que presentar les dades relatives a la realització del tema —tot i que no sigui ja pròpiament un argument intern directe— pot resultar útil a l'hora de tractar la varietat preposicional d'aquest tipus de noms. Com podem comprovar, en les activitats la variació és molt escassa i es limita a uns casos molt concrets que explicarem a l'apartat dedicat al datiu objectiu i a l'*SP_{contra}*. A més, hi ha ocurrencies en què sí que cal interpretar el tema expressat com a genitiu com a argument intern directe: és el que veiem en els genitius objectius que apareixen acompanyats d'arguments externs explícits (materialitzats com a possessius, com a adjectius relacionals o com a genitius subjectius), en els datius objectius o en els arguments interns directes introduïts per altres preposicions més explícites.

I és que, si la preposició que introdueix l'argument no és la de genitiu —que en principi és l'única que permet interpretar l'argument com a externalitzat— no podem considerar que hi hagi externalització i haurem d'entendre que el complement extern és buit.¹⁷¹

Als exemples de (132) el tema o el pacient es realitzen com a genitius, mentre que a (133) són datius objectius i *SP_{contra}*.

- (132) a. La nostra tasca és tan sols respondre aquelles qüestions que naixen de la nostra discussió *de la possibilitat de coneixement religiós*.
- b. Fóra absurd pensar que els homes d'Estat [...], que sovint es fan il·lusions sobre les realitats de llur conducció *de pobles*, poden arribar a unitats que siguin quelcom més que unitats de paper.
- c. Ah, quin crit llançaria! Baldament l'haguessin de matar no s'estaria pas de cridar fins que ella o la seva filla, segurament desvetllades, sentissin el seu clam *d'alerta*.
- d. Si el marxisme no existís, amb la seva utilització política *de la noció de classe* [...], mai la noció de classe no hauria representat en la sociologia teòrica o empírica el paper que ara representa.

- (133) a. Quan tenia un bon tema dels seus preferits, tan bon punt desmuntat del corser, caminava de pressa dret al portalet i una estrepitosa rialla, podríem dir

---

¹⁷¹ Més avall tractarem els casos dels «desajustaments» i per això no els expliquem aquí.

histèrica, feia acompanyament *al tic-tac de les botes* tal com anava avençant cap al cosidor.

b. Quelcom perillós, quelcom mal sa i dissolvent deu haver-hi en el Cine, quan és tan universal el clamor que *contra d'ell* s'alça.

c. L'alliberament cristià comença per les reivindicacions més immediates dels homes —pren molt seriosament el seu clam *contra les opressions econòmiques*, polítiques i culturals—, però no s'hi exhaureix.

Fixem-nos, ara, en els noms d'acció, que mostrem a la taula 35.

Taula 35. Arguments interns directes realitzats com a SP: accions

Nom	Ocurrences amb argument intern realitzat com a SP	SP _{de}	SP _a	SP _{vers/ envers}	SP _{contra}	SP _{sobre}
<i>afavoriment</i>	12	12 (100%)	-	-	-	-
<i>agressió</i>	95	4 (4,2%)	64 (67,4%)	1 (1,05%)	25 (26,3%)	1 (1,05%)
<i>anàlisi</i>	166	166 (100%)	-	-	-	-
<i>ascensió</i>	9	9 (100%)	-	-	-	-
<i>atac</i>	103	10 (9,6%)	67 (64,4%)	-	26 (25%)	-
<i>consolació</i>	11	11 (100%)	-	-	-	-
<i>construcció</i>	237	237 (100%)	-	-	-	-
<i>conversió</i>	19	19 (100%)	-	-	-	-
<i>cremadissa</i>	3	3 (100%)	-	-	-	-
<i>defensió</i>	3	3 (100%)	-	-	-	-
<i>destrucció</i>	516	516 (100%)	-	-	-	-
<i>enaltiment</i>	61	61 (100%)	-	-	-	-
<i>evasió</i>	8	8 (100%)	-	-	-	-
<i>impressió</i>	23	23 (100%)	-	-	-	-
<i>invasió</i>	71	71 (100%)	-	-	-	-
<i>inversió</i>	102	102 (100%)	-	-	-	-

<i>menyspreu</i>	118	94 (56%)	8 (4,8%)	15 (8,9%)	1 (0,6%)	-
<i>pesquera</i>	3	3 (100%)	-	-	-	-
<i>traïció</i>	72	12 (16,7%)	55 (76,4%)	1 (1,4%)	4 (5,5%)	-
<i>transmissió</i>	334	334 (100%)	-	-	-	-
<i>trencadissa</i>	49	49 (100%)	-	-	-	-
<i>visita</i>	96	4 (4,2%)	92 (95,8%)	-	-	-
Total	2.111	1.751 (82,95%)	286 (13,55%)	17 (0,8%)	56 (2,65%)	1 (0,05%)

Com podem comprovar, en aquest cas les possibilitats de realització són molt semblants a les que mostràvem en relació amb les activitats: com que inclouen els noms típicament transitius, la majoria d'arguments interns es realitzen com a genitius objectius —a més, com que són noms que admeten la passiva, en molts casos la interpretació entre la configuració activa i passiva és ambigua. Només se separen del patró noms com *agressió*, *atac* o *traïció* —que, com veurem, es relacionen amb el que Ginebra & Llagostera (en premsa) anomenen *verbs d'hostilitat*, dels quals parlarem més avall.

A continuació mostrem alguns exemples de noms d'acció amb genitius amb el rol semàntic de tema que presenten una interpretació ambigua o bé que s'han de considerar arguments externalitzats (com a *f*):

- (134) a. [...] es va a la destrucció *d'un món ignominiós* [...].
 b. [...] facilitar la visita, en un dia, *de la rica monumental i arqueològica de Tarragona* als barcelonins i als forasters que arriben a la capital de Catalunya.¹⁷²
 c. Per altra banda, aquest genocidi nacional i cultural ha comportat la persecució i la destrucció *d'aquestes cultures nacionals que existeixen a l'Estat espanyol, la basca, la gallega i la catalana*.

¹⁷² Com veurem, és freqüent que els noms que també admeten l'expressió del tema com a SP_a l'expressin com a SP_{de} si s'externalitza i com a SP_a quan funciona com a argument intern directe.

- d. Tot i la manca d'interès de Martí d'Eixalà per Jouffroy el paper d'aquest en la transmissió *del pensament escocès* a França, a Itàlia, i a Espanya, segons el citat testimoni de Sanromà, és de primera categoria.
- e. [...] es despregueren varis sacs [...], ocasionant-li la trencadissa *d'un vidre* i l'aixafada *d'un palafanc*.
- f. L'atac *de les matèries sòlides* per part dels pèls radiculars deguts a la reacció àcida ja esmentada, és afavorit també per les diastases que conté, que el fan semblant al suc gàstric dels animals.¹⁷³
- g. Tot el dimarts és destinat a l'ascensió *del pic més alt del massís sinàitic*.

Amb tot, també hem localitzat ocurrencies d'aquests noms amb un argument intern directe realitzat com a genitiu, com mostrem a continuació:

- (135) a. Un altre risc de Piccoli és [...] rodar films com el de l'egipci Yussef Chahine, *Adiêu Bonaparte*, sobre la invasió napoleònica *d'Alexandria* [...].
- b. [...] l'home autònom pot caure en una contricció envers la seva traïció *d'una tasca social* [...].
- c. [...] l'oculta complexitat lògica de tals enunciats que la nostra anàlisi *de la noció d'una cosa material* ha tret justament a la llum.
- d. L'aristocràcia excitava constantment la còlera de la classe baixa [...] amb la seva insolència i el seu menyspreu *del pobre*.

I, a més, cal tenir en compte les altres possibilitats de realització, amb preposicions semànticament més explícites:

- (136) a. No es va fer esperar l'atac de l'exèrcit aragonès *contra el Rosselló*.
- b. Sis anys després de la visita de Gautier *a València*, un escriptor anònim mamprén un viatge per Espanya.
- c. [D]enuncià la tasca de Doriot com a servidor del feixisme internacional, la seva traïció *a la classe obrera i al poble de França*.

¹⁷³ Passa el mateix que en el cas de *visita*, que comentàvem en la nota anterior.

- d. Ja hem tractat explícitament aquesta doctrina en el curs del nostre atac *a la metafísica*, i hem vist que no és falsa sinó mancada de sentit.
- e. De la nostra informació deduïm que l'atac del "cadell" *sobre blats i ordis* és poc o gens conegut a la Segarra.
- f. L'agressió de la dictadura de Primo de Rivera *a Catalunya* serví només per a acréixer el sentiment de catalanitat.
- g. l'agressió militar espanyola *contra la Catalunya autònoma*
- h. [C]om que se sent inconscientment culpable per la seva agressió *envers la mare*, l'home espera que se li mostrarà severa (cosa que també espera en relació a la natura).
- i. En el seu menyspreu *vers la social-democràcia alemanya*, [...] hi havia una justa correspondència amb els sentiments adversos dels alemanys respecte al sindicalisme català.
- j. [V]olent-se assimilar als nobles, explotaven el menyspreu comú *cap als treballs manuals*, i per això les pagues del treball pirotècnic solen ésser modestes.

A la taula 36 hi ha els noms d'actes. A diferència del que constàvem en els altres noms dinàmics i volutius, en aquest cas hi ha més possibilitats de variació. Així, el percentatge d'arguments interns directes realitzats com a SP_a és molt més alt que el que trobàvem a les taules anteriors, fenomen que es podria deure, en part, al fet que no és gens estrany que els noms d'actes apareguin en construccions verbonominals —amb verbs lleugers— que influeixen en la realització de l'argument intern directe del nom —que sovint esdevé argument de tota la locució, per un procés de reanàlisi.

Taula 36. Arguments interns directes realitzats com a SP: actes

Nom	Ocurrencies arguments interns SP	SP_{de}	SP_a	SP_{contra}	$SP_{sobre/damunt}$	SP_{davant}	SP_{entre}
<i>absorció</i>	232	232 (100%)	-	-	-	-	-
<i>aconseguint</i>	8	8 (100%)	-	-	-	-	-
<i>acusació</i>	95	2 (2,1%)	19 (20,0%)	74 (77,9%)	-	-	-

Capítol 6. Estudi teoricodescriptiu dels arguments nominals en català (II)

<i>adjunció</i>	21	21 (100%)	-	-	-	-	-
<i>admissió</i>	159	159 (100%)	-	-	-	-	-
<i>adopció</i>	432	432 (100%)	-	-	-	-	-
<i>al·lusió</i>	474	8 (1,7%)	465 (98,1%)	-	1 (0,2%)	-	-
<i>alliberament</i>	340	340 (100%)	-	-	-	-	-
<i>clausura</i>	87	87 (100%)	-	-	-	-	-
<i>concessió</i>	192	192 (100%)	-	-	-	-	-
<i>condemna</i>	67	66 (98,5%)	1 (1,5%)	-	-	-	-
<i>condemnació</i>	64	64 (100%)	-	-	-	-	-
<i>confusió</i>	128	91 (71,1%)	-	-	-	-	37 (28,9%)
<i>definició</i>	39	39 (100%)	-	-	-	-	-
<i>demanda</i>	170	169 (99,4%)	-	1 (0,6%)	-	-	-
<i>denúncia</i>	116	79 (68,1%)	3 (2,6%)	33 (28,4%)	1 (0,9%)	-	-
<i>denunciació</i>	1	1 (100%)	-	-	-	-	-
<i>dimissió</i>	9	9 (100%)	-	-	-	-	-
<i>elecció</i>	328	328 (100%)	-	-	-	-	-
<i>embarcament</i>	14	14 (100%)	-	-	-	-	-
<i>exclusió</i>	112	112 (100%)	-	-	-	-	-
<i>inclusió</i>	96	96 (100%)	-	-	-	-	-
<i>injúria</i>	97	5 (5,2%)	68 (70,1%)	24 (24,7%)	-	-	-
<i>intromissió</i>	5	5 (100%)	-	-	-	-	-
<i>negativa</i>	21	21 (100%)	-	-	-	-	-
<i>objecció</i>	20	20 (100%)	-	-	-	-	-
<i>partició</i>	55	55 (100%)	-	-	-	-	-
<i>reclusió</i>	10	10 (100%)	-	-	-	-	-
<i>venda</i>	78	78 (100%)	-	-	-	-	-
<i>victòria</i>	10	2 (16,7%)	-	2 (16,7%)	4 (33,3%)	2 (16,7%)	-
Total	3.480	2745 (78,9%)	556 (16%)	134 (3,9%)	6 (0,2%)	2 (0,1%)	37 (1,1%)

Als exemples següents mostrem totes les possibilitats. D'entrada, fixem-nos que, com en els casos anteriors, hi ha molts exemples de temes i pacients amb una interpretació ambigua entre la passiva i l'activa. Vegem-ne una mostra (la cursiva és nostra):

- (137) a. Després de registrar la mort del Conqueridor i el seu enterrament al monestir de Poblet, referint-se a la partició *dels regnes* entre els seus dos fills, l'anònim escriptor exclama [...].
- b. aquella aventura riscosa que comportava la negativa *de llum verda* a l'últim moment
- c. En presentar el seu llibre, Lluís Milà, per exemple, s'afanya a advertir i a justificar la intromissió del català [...].
- d. [...] sol·licitant la inclusió, al Padró d'habitants d'aquesta ciutat, de les persones que figuren al full [...].
- e. Però va venir aleshores l'exclusió *dels habitants de la corona catalano-aragonesa*, dels afers del Nou Món.
- f. Atesa la demanda *d'habitacions i pisos per llogar* per part d'estudiants universitaris, oferim a les persones interessades en allotjar nois i noies a casa seva, que es posin en contacte amb l'Oficina de Turisme [...].
- g. Car, després de la condemna *d'Esteve*, els cristians hel·lenistes foren dispersats amb violència [...].
- h. En canvi, les corporacions posaren traves per a la concessió *de nous títols de mestre* o per a l'obertura d'establiments.
- i. El Tribunal de Dret així ho compregué, i acceptant la retirada d'acusació del fiscal decretà l'alliberament immediat *del soldat italià* [...].
- j. És l'admissió —per força convencional— *d'aquelles actituds* pel lector, o per l'espectador, la que fa possible que hi sigui acceptada com si fos real la ficció que enclouen.
- k. L'adjunció *d'aquest prefix* a certs verbs intransitius en fa verbs transitius o pronominals.
- l. La higiene mental vol passar —en molts aspectes ha passat— de la simple prevenció de les malalties a l'aconseguint *de l'equilibri* [...].

m. D'Itàlia vénen uns senyors amb l'encàrrec de realitzar a corre-cuita la venda *de l'edifici que ocupa l'Hotel Orient*.

n. Com calia esperar, ocasionà la immediata suspensió *de les garanties constitucionals* i la consegüent clausura *de les Corts* pel govern liberal.

També hem localitzat casos en què el tema en genitiu correspon a un veritable argument intern, entre els quals hi ha els que presentem a (138):¹⁷⁴

- (138) a. Tot era en va; Laura li lliscava dels dits febrosos; els esforços de l'una es neutralitzaven en topar amb la negativa *d'esforç* de l'altra.
- b. La seva denunciació *de l'excessiu poder de l'estat (i de tota mena de fe dogmàtica)* es basa en el seu plet a favor del fonamental dret humà a desenvolupar una individualitat personal [...].
- c. Cadascú hi oposarà la seva denúncia *de dèficits, d'oblits, d'imprecisions* [...].
- d. Pensava que aquestes idees o aquests sentiments [...] no podien haver estat reprimits, segons la seva definició *de la repressió* [...].
- e. [...] a Sumatra els mestres de màgia sostenen que només per llur adopció *de l'Islam* han aconseguit l'eficàcia de llurs fórmules [...].

Finalment, mostrem exemples d'arguments que presenten les altres realitzacions:

- (139) a. [É]s potser l'única al·lusió del senyor *al fet escabrós*.
- b. La riada dels records provocada per l'al·lusió del cafeter *a l'aniversari d'Arquimedes Quintana*, no minvava.
- c. En aquestes condicions tingué lloc la campanya del Llenguadoc, amb el fracàs d'Espanya i la consegüent acusació *als catalans* d'aquest fracàs.
- d. [L]es constants acusacions *al grup indefinit de perseguïdors* [...] són fets ben evidents que desmenteixen els autors del dictamen.
- e. [H]a de dedicar tots els seus esforços a assegurar la victòria *contra el feixisme*.

¹⁷⁴ En aquests apartats tornarem a reprendre exemple que ja havíem presentat per il·lustrar els arguments externs, però ara ens fixem en els interns directes.

- f. Després de breu deliberació fou acordat que la injúria i la calúnnia de dit setmanari *contra un membre de la Comissió de Govern* queda en peu.
- g. [A]ssegurà la victòria *damunt tots els enemics de l'interior i de l'exterior*.
- h. Una vegada aconseguida la victòria *sobre els "rebels"*, la conducta dels "vencedors", perillós eufemisme, fou sincerament digne de llàstima.

A la taula 37 hi podem observar les dades relatives als processos. Com en el cas dels noms dinàmics volitius i duratius —taules 34 i 35—, la major part d'ocurrències amb un argument tema es manifesten com a genitiu.

Taula 37. Arguments interns directes realitzats com a SP: processos

Nom	Ocurrències arguments interns SP	SP _{de}	SP _a	SP _{vers/ envers}
<i>abaixament</i>	40	40 (100%)	-	-
<i>aclariment</i>	57	57 (100%)	-	-
<i>alleugeriment</i>	10	10 (100%)	-	-
<i>alleujament</i>	31	27 (87,1%)	4 (12,9%)	-
<i>aprofundiment</i>	65	65 (100%)	-	-
<i>enamoramant</i>	26	19 (73%)	-	4 (15,4%)
<i>escampament</i>	17	17 (100%)	-	-
Total	243	235 (96,7%)	4 (1,65%)	4 (1,65%)

Cal tenir en compte que tot i que hem classificat aquests substantius com a processos i que en principi són no volitius, en els contextos que hem pres en consideració per elaborar aquesta taula es relacionen amb verbs que també admeten una lectura agentiva. Això és el que els permet rebre arguments interns i alhora el que fa que, en aquests contextos, s'hagin d'interpretar com a accions i no com a processos (els hem situat en aquesta categoria perquè creiem que la lectura primària d'aquests noms és la de procés i ens ha semblat adequat mantenir la classificació que havíem proposat al principi del

capítol). Com en els noms de les taules 34 i 35, la presència d'altres realitzacions es limita a uns noms molt concrets, que comentarem un cop hàgim vist tots els quadres.

A continuació reproduïm algunes de les ocurrències d'aquests noms amb arguments corresponents al tema realitzats com a genitius:

- (140) a. El dia abans, amb el tiràs, es procedia a l'escampament de les garbes.
b. [L]o interessant es moure fressa, treure á la gent de casa, donar feyna als diaris y conseguir l'enamorament *dels hostes á qui se amanyaga*.
c. En fer la conversió *d'un trencat* a decimal, pot ésser que el resultat tingui un nombre limitat de xifres decimals.
d. Promoure la intensificació i l'aprofundiment *de les relacions mestres-pares*.
e. La reestructuració de la indústria faria possible una millor comercialització dels productes i, en general, l'alleugeriment *del llast d'intermediaris que pesa sobre el sector secundari*.
f. Si no ho faig així és perquè vull aportar el meu gra d'arena a l'aclariment *de com i on era la ciutat de Dianium*.

També cal mostrar, però, els casos en què els arguments nominals admeten altres realitzacions, totes amb el nom *enamorament*:

- (141) a. No mancava pas, però, algun episodi tan grotesc com l'explosió de l'enamorament del dentista *envers Erènia*.
b. Els començaments del famós Tractat dels Pirineus es varen iniciar darrera dels bastidors del drama de l'enamorament del rei de França Lluís XIV *per la famosa neboda del cardenal Mazarino, anomenada Maria Mancini*.

Finalment, agruparem tots els noms estatus en una taula, ja que l'únic substantiu de la classe de les qualitats que presenta arguments interns directes és *dret*. Com podem comprovar, és en aquests noms —la majoria dels quals són psicològics— on hi ha més variabilitat en la realització dels arguments, fet que es deu, segurament, a les característiques semàntiques dels arguments.

Taula 38. Arguments interns directes realitzats com a SP: noms estatus

Nom	Arguments interns SP	SP _{de}	SP _a	SP _{en}	SP _{per}	SP _{vers/ envers/ cap a}	SP _{contra}
<i>admiració</i>	155	22 (14,2%)	7 (4,5%)	-	108 (69,7%)	18 (11,6%)	-
<i>alegrança</i>	1	1 (100%)	-	-	-	-	-
<i>amor</i>	369	96 (26%)	237 (64,2%)	-	23 (6,2%)	13 (3,5%)	-
<i>atracció</i>	109	72 (66,1%)	-	-	33 (30,3%)	4 (3,7%)	-
<i>avorriment</i>	38	30 (78,9%)	5 (13,2%)	-	2 (5,3%)	1 (2,6%)	-
<i>cansament</i>	88	88 (100%)	-	-	-	-	-
<i>commoció</i>	14	14 (100%)	-	-	-	-	-
<i>complaença</i>	6	5 (83,3%)	-	-	-	1 (16,7%)	-
<i>coneixement</i>	251	251 (100%)	-	-	-	-	-
<i>dret</i>	511	284 (55,6%)	227 (44,4%)	-	-	-	-
<i>enveja</i>	44	23 (52,3%)	15 (34,1%)	1 (2,3%)	2 (4,5%)	1 (2,3%)	2 (4,5%)
<i>estima</i>	75	33 (44%)	7 (9,3%)	-	30 (40%)	5 (6,7%)	-
<i>fascinació</i>	48	43 (89,6%)	-	-	4 (8,3%)	1 (2,1%)	-
<i>interès</i>	110	1 (0,9%)	18 (16,4%)	20 (18,2%)	68 (61,8%)	3 (2,7%)	-
<i>odi</i>	233	20 (8,6%)	127 (54,5%)	-	17 (7,3%)	17 (7,3%)	52 (22,3%)
<i>passió</i>	35	8 (22,9%)	-	-	26 (74,3%)	-	1 (2,9%)
<i>por</i>	374	339 (90,6%)	35 (9,4%)	-	-	-	-
<i>satisfacció</i>	163	163 (100%)	-	-	-	-	-
<i>temor</i>	372	296 (79,6%)	76 (20,4%)	-	1 (0,3%)	-	-
Total	2996	1789 (59,7%)	754 (25,2%)	21 (0,7%)	314 (10,5%)	64 (2,1%)	55 (1,8%)

Vegem, ara, exemples de totes les realitzacions. D'entrada, mostrem casos en què l'argument intern directe es realitza com a genitiu (genitiu objectiu). Al primer grup

d'exemples el genitiu té una lectura ambigua entre argument intern directe o argument externalitzat, o bé és clarament un argument externalitzat de noms que admeten una lectura agentiva i, per tant, admeten la passiva (la cursiva és nostra):

- (142) a. No tingues, nina, temor *de que l'alba ab sa frescor mon cristall de amor enteli*, que l'amor es lo evangeli del cor.
b. Pera compláurel, se varen cassar tots los Rossinyols dels pobles vehins de la ciutat; pero va costar cara la satisfacció *d'aquest capritxo*, puig durant cinquanta anys ni un sol Rossinyol va niar en aquells encontorns.
c. la por per part de Portugal *de veure-s mermada la seva autonomia*
d. La lley no vol que sia regla general lo coneixement *de la llengua del pays* per part dels funcionaris encarregats de garantir los drets civils y polítichs.
e. Atracció *de la curiositat i de l'interès dels extrangers* a fi de que coneguin a Catalunya mateix les manifestacions vitals del nostre poble.

També hem localitzat, però, molts casos en què el tema és un veritable argument intern:

- (143) a. En tant, Lleida “restava solitària y molt alterada pel temor de la gent *dels lladres que entren y roben los béns que troben en les cases*” [...].
b. La teva por *de morir* no em fa la llàstima que em fa la dels altres.
c. L'aristocràcia excitava constantment la còlera de la classe baixa [...] amb la seva insolència i el seu menyspreu *del pobre*.
d. El vot culmina i corona el dret fonamental del Regidor *d'assistir a les sessions com element protagonista i responsable*.
e. [É]s admirable el seu coneixement intuïtiu *de la circulació d'aigües subterrànies a la vall de Sóller*.
f. [A]rribà per inquietar-lo en el seu amor novell *de la solitud i de la vida obscura*.

I, com podem constatar a la taula, hi ha una gran diversitat de realitzacions de l'argument intern directe amb altres preposicions. Així, el 25,2% de les ocurrències corresponen a datius objectius, que exemplifiquem a continuació:

- (144) a. He assenyalat el temor de la burgesia *al pujolisme*.
b. la fé del poble, son temor á Dèu, sa caritat mateixa pera convertirlo en una especie d'estátua sense cor ni sensibilitat
c. [L]a seva por *a l'acció exterior* depèn en gran manera de què està mancat d'un previ i segur pla interior d'acció.
d. És l'odi de la fosca *a la llum*; de l'aigua *al foc*; de la mort *a la vida*.
e. És la verge pansida que, amb l'arma de la castedat testimonia el seu menyspreu *a la dona bella i triomfant*.
f. ¿El dret de l'autoritat *a castigar*, d'on deriva?
g. [D]éu tenir aborriment *á tots los pecats venials*, y farà millor si los confessa ab un viu dolor.
h. [P]ortats pel nostre odi *a la mentida* i el nostre amor *a la veritat*, demostrarem aquí mateix que de grega només en té les aparences,
i. L'amor de Verdaguer *a Catalunya* [...] és més que un pur patriotisme: tenia quelcom de religiós, de místic.

Hem localitzat, també, ocurrències amb arguments interns materialitzats com a sintagmes preposicionals introduïts per *contra*, *per*, *vers*, *envers* i *cap a*. Vegem-ho:

- (145) a. Tothom se cregué que lo temor *per la vida de son amat* havia sigut la causa de son desmay.
b. Devia llegir-la de tant en tant per conservar el seu odi *per aquella dona estúpida sense engruna d'imaginació*.
c. Com s'esdevingué el seu interès *pels signes*?
d. Però vet aquí que els grecs amb la seva fascinació *pel concepte* combinaren l'entusiasme dionisiac amb la serenor apol·línica.
e. Qui va sentir més profundament l'atracció *per aquella literatura* va ser Puig i Ferrer, atracció que tal vegada desviava el seu esperit mediterrani.

- f. ¿El meu amor *per tu* no arriba per ventura a les estrelles?
- g. Aquest habent publicat varias obras en que manifestaba á las claras l' seu odi *contra la Religió*, volgué rébrer'ls últims Sagraments.
- h. [A]lguns biògrafs que atribueixen aquest acte a secreta enveja d'en Reutter *contra ell*, ja que ab el temps eclipsaria la seva gloria.
- i. Enveja y malavolensa *envers la nostra producció*.
- j. [A]bocava tota la seva amarga decepció i el seu avorriment *envers el provincianisme*, com en el notable text titulat *De nit*, vigorós i decadent alhora.
- k. El jovent català no sent atracció *vers l'esport nàutic*.
- l. Ferrer El Duch de Berwick te mólt interès *en saber hont està amagat en Casanova*.

Hem vist, doncs, que la realització predominant dels arguments interns directes és la de sintagma preposicional encapçalat per *de*, cosa que demostra, d'una banda, que aquesta és la preposició menys marcada en català i, de l'altra, que és —com hem reiterat en aquest treball— l'estructura que s'ha d'assimilar al cas genitiu, el cas no marcat en l'àmbit de l'SD.¹⁷⁵

A diferència del que proposaven autors com Bonet & Solà (1986), però, considerem que la preposició que introdueix el genitiu és una veritable preposició (i no, simplement, una «partícula» que marca el cas). Cal vincular, doncs, aquest *de* a fenòmens associats a les preposicions, com la capacitat d'assignació de cas o la caiguda de preposicions. Així, d'una banda hem de tenir en compte que, quan introdueix un argument nominal, *de* no és solament l'element que n'indica el cas, sinó que precisament l'assignador de cas (que, com hem vist, sempre és composicional dins de l'SD): com que N no pot assignar cas directament, ha de fer-ho a través d'una preposició. D'altra banda, els arguments realitzats com a completives són assimilables als realitzats com a SP_{de}, motiu pel qual podem considerar, com s'ha fet de manera reiterada en la tradició gramatical

---

¹⁷⁵ Cal tenir en compte, però, que moltes de les ocurrencies que hem inclòs sota aquesta etiqueta a les taules no ho són pròpiament (ho hem fet per qüestions pràctiques), ja que, com hem advertit, quan el nom té una estructura argumental amb un agent i un pacient —o fins i tot un tema—, la configuració més habitual del sintagma nominal és la de passiva —de manera que cal considerar el tema com a argument externalitzat i no com a argument intern.

catalana, que aquestes completives són en realitat complements regits d'una preposició àtona que no es realitza materialment.¹⁷⁶

A continuació il·lustrem, amb exemples extrets del CTILC, ocurrences en què es produeix aquest fenomen (la cursiva és nostra):¹⁷⁷

- (146) a. El major augment demogràfic que es donava entre la població morisca [...] feia estendre el temor *que els moriscos acabassen imposant-se pel nombre*.
- b. L'angoixa d'aquelles nits doloroses, amb la por *que la seva criatura no quedés reduïda a una desferra*, bona només per arrencar-la a la pila miserable dels tarats.
- c. La meva defensa contra els qui em discuteixen és aquesta: *¿No tenim dret que ens donin menjar i beure?*
- d. Als morts que encara no han tingut ocasió de parlar, se'ls pot fer dir el que es vulgui, sense por *que ho desmenteixin*.

D'altra banda, hem pogut comprovar que la realització del tema o pacient com a SP_{de} alterna amb altres possibilitats de materialització d'aquests arguments, entre les quals destaquen les de datiu objectiu, SP_{contra} i SP_{vers/envers}.

L'explicació d'aquesta variabilitat la trobem en diversos factors, que —com hem vist— es relacionen, en part, amb l'estructura aspectual dels noms: així com en els arguments externs les diferències no eren significatives, en aquest cas sembla que sí que hi ha una distinció clara entre les possibilitats de realització dels arguments interns dels noms dinàmics i les dels arguments dels noms estatus. Ara bé, també hi tenen a veure factors com la valència argumental de cada nom o els papers temàtics que admet cada argument.

---

¹⁷⁶ El fet que es produeixi el fenomen de canvi i caiguda de preposició es pot relacionar, a més, amb la recció: «Una opció més prometedora i que assumeixen de manera més o menys explícita la majoria de treballs és que el límit entre els casos de canvi/caiguda i els de manteniment es basa en el fet que la preposició estigui regida pel verb. [...] / La majoria de treballs posteriors [a Fabra] mantenen aquesta postura i assumeixen que el règim verbal és el factor determinant per destriar els casos de canvi i caiguda de preposició dels de manteniment de la preposició en les construccions temporal *en* + INF i condicional *amb que*» (Villalba, 2004: 263-264). Que es produeixi, doncs, és indicatiu, d'una banda, del fet que el mot funcional *de* que introdueix els genitius subjectius i objectius s'ha d'entendre com una veritable preposició; i, de l'altra, que els complements dels exemples anteriors són veritables arguments dels noms (cosa que, de fet, és àmpliament acceptada en l'actualitat).

¹⁷⁷ Com ja hem comentat, fem referència al fenomen amb l'expressió *canvi i caiguda de preposició* per una qüestió de claredat expositiva.

Com hem comentat, Badia (1994, 2002) relaciona la possibilitat de variació en el règim preposicional dels complements objectius amb els noms psicològics, ja que considera que, com que en aquests casos l'experimentador no admet la passiva, hi ha més variació en la preposició que introdueix l'argument no experimentador, que pot ser *a* o una preposició semànticament més explícita, com *per* o *envers*. Ho il·lustrem a continuació:

- (147) a. L'amor de la mare {a/per/envers} el fill.
b. ??l'amor del fill per part de la mare
c. L'odi del dictador {a/per/envers} els qui pensen diferent
d. *l'odi dels qui pensen diferent per part del dictador

Les taules demostren que les apreciacions de Badia són vàlides en part, ja que la major part de noms psicològics són estatus i sembla que són aquests precisament els que presenten un grau de variació més alt. Tanmateix, també hem pogut comprovar que hi ha noms d'altres classes aspectuals que admeten aquesta variació i que no necessàriament són psicològics. A continuació, doncs, examinarem cadascuna de les realitzacions que hem destacat.

6.4.3.1.1 Genitiu objectiu (SP_{de})

Com hem destacat reiteradament, la preposició *de* és la preposició que assigna cas no marcat en l'àmbit nominal i, per tant, és la que s'assigna als arguments que reben cas directament en l'àmbit verbal. Hi ha, com podem comprovar a les taules, un conjunt nombrós de substantius que seleccionen arguments interns directes encapçalats per *de* i que podem dividir en tres grups:

a) *Noms que seleccionen un tema incremental*

A les taules que hem presentat podem constatar que substantius com *construcció*, *destrucció*, *utilització* o *transmissió* exigeixen que el seu argument intern directe sempre estigui encapçalat per *de*. Si bé semànticament es tracta de substantius diferenciats, podem considerar que, en tots els casos, es tracta de substantius dels que

Badia (1994, seguint Rigler 1989) classifica com a *culminatius* i *acotats* (veg. 6.5). Aquests substantius tenen, en tots els casos, l'argument intern directe és un tema incremental en el sentit proposat per Dowty (1991):

Examples of Incremental Themes are traditional 'effected' objects, 'destroyed' objects, and objects entailed to undergo a definite change of state:

- (20) build a house, write a letter, perform a sonata;
destroy a presidential finding, eat a sandwich;
paint a house, polish a shoe, proofread an article.
(Dowty, 1991: 568)

I és que són, en tots els casos, objectes efectuats, objectes —diguem-ne— *contraefectuats* (destruïts o consumits) o objectes que pateixen un canvi d'estat definit (ja sigui un canvi pròpiament dit, ja sigui un desplaçament físic o abstracte):

i. Objectes efectuats

Els noms com *fabricació*, *construcció*, *creació*, *generació* o *redacció* sempre seleccionen un objecte efectuat que només es pot materialitzar com a genitiu objectiu. Vegem-ho:

- (148) a. Vaig presenciar la fabricació {de/*a/*per} tota una sèrie de cotxes Ford.
b. La construcció {de/*a/*per} la Sagrada Família fa un segle que dura.
c. La creació {d'/*a/*per} aquella associació es va fer en només dos mesos.

ii. Objectes contraefectuats

Igual que els anteriors —els noms que tenen un objecte que resulta de l'eventualitat que designen—, els que tenen com a objecte un element que és destruït o consumit (és a dir, que denoten un significat oposat al de l'objecte efectuat) també solen seleccionar arguments interns directes encapçalats per la preposició *de*. Ginebra (comunicació personal) suggereix el terme *objecte contraefectuat* per referir-nos a aquesta classe d'argument intern directe. És el que trobaríem en substantius com *destrucció*, *assassinat*, *liquidació*, *matança*, *menjada*, *llegida*, *utilització*, *cremada*, *cremadissa* o *absorció*.

Vegem-ne alguns exemples:

- (149) a. No conscient que allò provocaria la destrucció {de/*a/*per} la societat tal com l'havien conegut.
b. La matança {d'/*a/*per} innocents que es va dur a terme en aquella guerra va fer esgarrifar la comunitat internacional.

iii. Objectes que pateixen un canvi d'estat definit

Els noms que indiquen una modificació de l'objecte o un desplaçament (físic o abstracte) també solen exigir un complement materialitzat com a genitiu objectiu (si és sintagma preposicional). Podríem incloure en aquest grup tant noms que indiquen un canvi d'estat definit en el sentit de Dowty (1991), com *correcció*, *pintada*, *impressió* ('acció d'imprimir'), però també els que indiquen un desplaçament de l'objecte, com *trasllat*, *reforma*, *conducció*, *guiatge*, *rodatge*, *evasió*, *transmissió*, *comunicació*, *abaixament* o *clausura*:

- (150) a. La transmissió {d'/*a/*per} informació en dos minuts és possible gràcies a Internet.
b. El trasllat {de/*a/*per} l'expedient l'has de fer del 15 al 30 d'octubre.

En el cas dels noms que indiquen desplaçament, a més, el fet que el tema estigui encapçalat per la preposició s'explica, a més, perquè també admeten arguments interns oblics que indiquen direccionalitat o extensió i que, per tant, han d'estar encapçalats per les preposicions *a* (o preposicions semànticament més explícites, com *cap a*, *envers*, *vers*) i *per* (o preposicions amb un contingut semàntic més explícit, com *a través de*).

En aquest sentit, podríem assimilar als d'aquest grup un nom com *comunicació* (*comunicació d'alguna cosa a algú*) o els substantius que indiquen possessió o canvi de propietat (*venda*, *adopció*, *admissió* i, fins i tot, *invasió*).

b) Noms de percepció

Els noms que indiquen percepció, ja sigui sensorial (*observació, tast, visió*), ja sigui intel·lectual (que correspondrien al que Badia anomena noms d'estat intel·lectual, dins dels quals hi podríem incloure, per exemple, *examen, estudi, coneixement* o *anàlisi*), seleccionen arguments interns directes que s'han de realitzar obligatòriament com a genitius. Fixem-nos-hi:

- (151) a. Un cop al laboratori, l'investigador va dur a terme l'examen de la mostra.
b. L'anàlisi, en un any, de tot aquest material és gairebé una proesa.

c) Noms amb objectes «predicatus»

Més enllà dels noms amb tema incremental i dels substantius de percepció, podem incloure, dins del grup de noms que sempre requereixen que els seus arguments interns directes s'expressin com a genitius (SP_{de}), els substantius que seleccionen objectes que designen eventualitats o que estableixen una relació predicativa amb el nom que complementen. Hi ha substantius que seleccionen objectes que no s'han d'entendre com a arguments interns directes pròpiament dits sinó com a arguments interns de subeventualitats que s'insereixen configuracionalment a l'estructura eventual del nom.

Aquests complements es poden concebre, d'alguna manera, com els *objects as events* que caracteritza Marantz (2005). Aquest autor proposa que, en anglès, els verbs de creació que admeten la prefixació amb *re-* (per exemple, *rebuild the house*, 'reconstruir la casa', al costat de **rejump*) o les construccions de doble objecte (per exemple, *build someone the house* 'construir la casa a algú') admeten un complement directe que no es genera en l'estructura argumental del verb pròpiament dita, sinó com a argument d'una eventualitat que s'insereix a Sv i que correspon habitualment a un canvi d'estat que té, com a resultat, l'SD que funciona com a objecte o bé l'estat designat per l'arrel. Les proves que proposa Marantz no són aplicables al català (no admetem construccions com les de doble objecte i els verbs que admeten el prefix *re-* no coincideixen en tots els casos) i el tipus de construccions a què es refereix no funcionen igual en anglès i en llengües romàniques, motiu pel qual hem inclòs els noms de creació dins del grup de

noms que seleccionen un tema incremental sense distingir-los dels altres tipus de noms d'aquest tipus.¹⁷⁸

Tanmateix, podem defensar substantius com *ganes*, *desig* o *càstig* seleccionen eventualitats com a arguments. Així, en un cas com *ganes de festa*, *desig de veure't* o *càstig de quedar-te a casa*, el complement és sempre predicatiu. És cert que aquests substantius també poden admetre, com a complements, noms referencials: llavors haurem de considerar que són objectes designadors d'eventualitat. En aquest sentit, el sintagma *desig de riqueses* pot ser entès com a *desig de [tenir riqueses]*, el sintagma *ganes de dijous* és en realitat *ganes [que sigui dijous]* i *càstig d'ordinador* podria ser interpretat com a *càstig [de (no) tenir ordinador]*. Com que sempre s'introdueixen configuracionalment a l'estructura argumental del nom, aquests arguments —o més aviat «pseudoarguments», com ens suggereix Ginebra (comunicació personal)— reben cas no marcat i, per tant, sempre es realitzen com a SP_{de} en l'àmbit de l'SD.

Segurament aquest fenomen es deu al fet que aquests noms presenten una lectura ambigua entre l'eventualitat i el resultat, que llavors estableixen una relació «pseudoargumental» (similar a la d'un adjunt específicatiu) amb el complement que, en l'àmbit verbal, cal considerar argument intern directe. És el cas de substantius com *amenança*, *recomanació*, *afirmació*, *suposició*, *pretensió*, *intent*, *obligació* o *deure*, els complements dels quals podem parafrasejar mitjançant construccions equatives amb el nom predicatiu.¹⁷⁹

Vegem-ho:

- (152) a. l'obligació d'acabar el treball
b. Acabar el treball és l'obligació.
c. La recomanació {de quedar-se a casa/que tanqueu les finestres}
d. {Quedar-se a casa/ Que tanqueu les finestres} és la recomanació.
e. La suposició que no està prou preparada.
f. Que no està prou preparada és la suposició.

¹⁷⁸ En aquest sentit, Real fa notar que «in [Romance] languages reaction objects (RO), effected objects (EO) and certain kinds of Incremental Themes [...] are not attested» (2009: 172).

¹⁷⁹ Recordem que la parafrasi amb una construcció equativa només és possible, segons Grimshaw (1990), en el cas dels noms resultatius. Alhora, però, substantius com *intent*, *recomanació* admeten modificadors propis dels noms eventuals com *constant* o *continuat* (*l'intent continuat de fer-se notar*; *la recomanació constant que tanquem les finestres en cas d'accident*) i poden funcionar com a argument intern del verb *presenciar* (*Vaig presenciar l'intent del Joan de colar-se al metro*) (veg. 5.6).

6.4.3.1.2 Datiu objectiu (SP_a)

Igual que es tendeix a identificar els sintagmes preposicionals introduïts per *de* amb el cas genitiu, podem assimilar la preposició *a* amb la marca de datiu, motiu pel qual alguns autors, com Ginebra (2003b), proposen designar els arguments interns directes introduïts per *a* com a *datius objectius*. Aquest terme ha estat utilitzat per alguns autors, com Jasmine Dum-Tragut (2009), que hi recorre en un estudi sobre l'armeni. En armeni, de fet, es parla tant de *datiu subjectiu*, pel sincretisme entre els casos genitiu i datiu (que fan que en l'àmbit nominal l'argument extern es manifesti com a datiu), com de *datiu objectiu*, ja que el complement directe de persona va en datiu:

The object dative denotes an object-predicate relationship, i.e. the noun in the dative modifies the head noun from which one can infer an action worked on the dative. In other words, the objective dative stands for a person or object, which is the direct object of an action (Dum-Tragut, 2009: 84).

Així, en armeni trobem exemples que equivaldrien als que presentem a continuació:

- (153) a. la construcció [l'edifici DAT] 'la construcció de l'edifici'
b. l'assassinat [aquest home DAT] 'l'assassinat d'aquest home'

Un fenomen similar és el que trobem en el cas de l'espanyol, llengua en què el complement directe d'alguns verbs pot estar introduït per la preposició *a* si és afectat i [+humà], fenomen conegut com a *Differential Object Marking*, que trobem en diverses llengües i que és objecte de debat avui dia.

Tal com explica Torrego, «the dative preposition appears to mark all affected (animated) acusatives» (1998: 16): es considera, doncs, que aquestes construccions són mostres de cas acusatiu marcat amb la preposició de datiu. És el que podem observar en exemples com els de (154):

- (154) a. Asesinaron a tres hombres ayer.
b. Vieron a la gente que iba a la manifestación.

A les taules 34-38 es constata que, dels substantius analitzats en aquest treball, els que admeten un argument intern directe realitzat com a SP_a són aquests:

acompanyament, agressió, atac, traïció, visita, acusació, condemna, denúncia, admiració, amor, enveja, estima, menyspreu, odi, temor, por, injúria, alleujament, clamor, dret, al·lusió, avorriment i interès.

Tots aquests substantius es relacionen morfològicament amb verbs que regeixen acusatiu, cosa que constitueix un problema seriós per a la posició sintactista que hem adoptat en aquesta tesi (segons la qual el lexicó conté arrels inespecificades categorialment): si en aquestes circumstàncies considerem que el cas —acusatiu o datiu— és lèxic, també s'hauria d'assignar en la configuració verbal.

En general, el datiu objectiu apareix quan l'argument del nom és un pacient afectat (Torrego, 1998) i el nucli nominal és agentiu (o té argument extern amb components agentius, com l'*experimentador agent* dels noms psicològics relacionats amb els verbs psicològics de la classe A), especialment si entenem l'afectació en el sentit que proposa Naess (2004, *apud* Heusinger & Kaiser 2011), per a qui l'afectació està intrínsecament relacionada amb trets referencials com l'animacitat, la definitud i la prominència (*saliency*).

Tanmateix, pensem que el problema del contrast entre l'estructura verbal i la nominal també té a veure amb altres factors, que ens condueixen a dividir els substantius de la llista que hem presentat en dos tipus.

D'una banda, els divuit primers noms (*acompanyament, alleujament, agressió, atac, traïció, visita, acusació, condemna, denúncia, admiració, amor, enveja, injúria, estima, menyspreu, odi, temor i por*) constitueixen un grup de substantius en els quals l'aparició del datiu objectiu com a argument intern directe es pot justificar per raons semàntiques. Són justament aquests substantius els que presenten certes similituds amb el Differential Object Marking en espanyol. Al cap i a la fi, molts dels verbs que admeten complements directes marcats amb la preposició *a* en espanyol es poden relacionar amb els noms que admeten el datiu objectiu en català. Fixem-nos en aquestes observacions de Leonetti:¹⁸⁰

Thus, verbs like *saludar* ('greet'), *odiar* ('hate'), *insultar* ('insult'), *castigar* ('punish'), *sobornar* ('bribe') or *atacar* ('attack') impose *a* on their animate objects, but verbs like *encontrar* ('find'),

¹⁸⁰ De fet, cal recordar que, si bé no és admès normativament, també en català hi ha parlants que accepten alguns complements directes verbals encapçalats per la preposició *a*, sobretot si són animats i referencials (de fet, el marcatge és obligatori en el cas dels elements màximament referencials, els pronoms personals).

buscar ('look for'), *esconder* ('hide') or *ver* ('see') admit non-overtly case-marked objects (Leonetti, 2004: 84).

Així, si tradicionalment s'ha considerat que els factors principals que afavoreixen el DOM en les diferents llengües són tant les propietats del complement directe —sobretot la referencialitat (definitud i especificitat) i l'animació— com les propietats semàntiques del verb (Heusinger & Kaiser, 2011: 605), podem adduir que, en el cas de les nominalitzacions, també seran factors semàntics relacionats tant amb l'argument intern com amb l'arrel inespecificada categorialment els que ens permetran donar compte de l'aparició del datiu objectiu.

D'altra banda, hi hauria noms com *alleujament*, *clamor*, *dret*, *al·lusió*, *avorriment* i *interès*, en els quals la tendència a l'expressió de l'argument intern directe com a SP_a es deu probablement al fet que el nom se sol inserir en construccions verbonominals: llavors el nom es realitza com a complement directe verbal, i l'argument intern del nom es reanalitza com a argument indirecte del verb de suport. Tot seguit exposarem cadascuna d'aquestes possibilitats.

1. Datiu objectiu com a resultat d'un component direccional abstracte

El que uneix els noms del primer grup és que tots requereixen un argument extern amb característiques agentives (habitualment +animat i +humà) i un pacient (que sol ser +afectat) que, a més de les característiques del pacient, podria rebre un paper temàtic de *target* o meta. Si ens basem en la proposta d'anàlisi dels verbs psicològics que ofereix Bogard (1995: 445), podem dir que en casos com els d'*amor* o *odi*, per exemple, l'argument intern es pot concebre com un punt d'arribada de l'emoció o de l'acció: «se puede reconocer que el argumento no experimentante de los verbos psicológicos de base {SENTIR} contiene uno de los rasgos que caracterizan el papel temático de Meta: el de ser un punto de llegada». Aquest component de direccionalitat ja el feia notar Roegiest (1978, *apud* Gràcia 1989) per al castellà, quan distingia els noms del tipus *atac* precisament perquè «el complement directe és el terme del moviment directiu» (Gràcia, 1989: 312). Malgrat que Roegiest (1978, *apud* Gràcia 1989) dividia els noms que admeten un argument intern directe encapçalat per *a* entre els que indiquen direccionalitat i els que expressen estats psicològics (que ell anomena *noms «de sentiment»*), podem considerar que, en la mesura que els noms psicològics (com *odi* o

amor) manifesten un sentiment que «neix» en l'experimentador i es dirigeix cap a l'argument no experimentador, hi ha una direccionalitat que permet agrupar-los amb els noms del tipus *atac* o *agressió*. Basant-nos en aquesta idea, podríem considerar, seguint la terminologia de Pesetsky (1987, 1995 *apud* Levin & Rappaport 2005), que el paper temàtic de l'argument intern de tots aquests noms (o de les arrels inespecificades lèxicament) és el de *target*, terme que podria servir per indicar la duplicitat semàntica —tema/pacient i meta— d'aquests arguments. Així, per una banda hi ha noms, com *acompanyament*, *agressió*, *atac*, *visita* o *condemna*, que tenen un component semàntic direccional que fa pugui emergir la preposició *a* com a rectora de l'argument intern, i per l'altra hi ha noms psicològics que requereixen un experimentador agent com a argument extern i «imposen» una certa direccionalitat al pacient (és la «meta» del sentiment o de l'emoció) i fan que es pugui interpretar com a *target* (cosa que concorda amb el fet que hàgim localitzat ocurrencies d'*odi* i *amor* amb arguments interns directes encapçalats per les preposicions clarament direccionals *cap a*, *envers* o *vers*, a més de *a*).

El *target*, doncs, pot ser entès com una funció semàntica «composicional» en què conflueixen dos «subpapers» temàtics mitjançant un procés de confluència (*conflation*): d'una banda, hi hauria el paper temàtic de pacient (que, en principi, hauria de rebre cas acusatiu en l'entorn verbal i cas genitiu en el nominal) i, de l'altra, el de meta (que en principi hauria de rebre cas datiu).

Tot i que el concepte de *confluència* (que, seguint Hale & Keyser 2002, podem definir com a 'fusió de nuclis sintàctics') s'ha aplicat normalment a l'àmbit verbal per explicar, per exemple, com es formen les construccions resultatives com *He wiped the table clean* en anglès (Mateu, 2012) o *middle constructions* com *The room sleeps 6 people* (Mc Intyre, 2004), autors com Morimoto (2001) n'amplien l'aplicació i consideren que també permet donar compte de l'estructura conceptual complexa de verbs com *caminar* o *córrer*, que indiquen, alhora, un desplaçament de trajectòria indeterminada i una manera de moure's (Morimoto, 2001: 50).

Aquesta darrera perspectiva permetria proposar que alguns noms presenten una estructura conceptual amb un component de tema o pacient i un component de meta. En l'estructura sintàctica, llavors, podríem considerar que l'assignació directa de cas sempre preval, de manera que el nucli verbal sempre pot assignar cas acusatiu al

complement; en canvi, en l'assignació composicional que es produeix al nus SN, la preposició semànticament més marcada (*a*) predomina sobre la que és semànticament buida (*de*) i, per tant, l'argument es materialitza com a SP_a .¹⁸¹

Per explicar-ho, podríem reprendre la idea que suggereix Gràcia (1989) —tot les diferències en el marc teòric de partida— en relació amb les condicions d'aplicació de la regla d'inserció de genitiu:

Observem que en els casos en què apareix la preposició *de* el complement es troba immediatament adjacent al nucli. Si la regla que insereix aquesta preposició actua en un context com el de (83), s'explica per què només apareix en aquestes circumstàncies i per què és l'única que hi pot aparèixer:

(83) $\emptyset \rightarrow de/ N\_SN$

Les altres preposicions, *a* per als objectes actius i *per* per als subjectes passius, encapçalen complements no adjacents al nucli, per tant, incapaços de motivar l'aplicació de la regla (83). La preposició, aquí, no serà inserida sinó que ja serà present a l'estructura-P: els objectes Pacients dels nominals actius es realitzaran com a $SPs = a+SN$. Així s'explica també per què aquesta preposició apareix fins i tot quan l'objecte apareix immediatament al costat del N, quan no s'ha expressat el subjecte.

(Gràcia, 1989: 317)

Tanmateix, es pot fer difícil concebre que el *target*, amb trets semàntics direccionals o corresponents a la meta, i que sol estar vinculat a la inserció d'un cas datiu, neixi com a argument intern directe d'una arrel inespecificada categorialment, ja que, en principi, en aquesta posició només es poden generar arguments defectius pel que fa al cas i que per això reben cas no marcat. És per aquest motiu que ens hem plantejat la possibilitat que, més que un procés de conflació, el que es produeixi sigui la inserció del que Pylkkänen (2002) anomena *Low Recipient Applicative* a l'estructura nominal.¹⁸²

Així, podem concebre que, sobre l'arrel inespecificada categorialment —que conté un argument intern directe amb el paper temàtic de pacient— s'insereix, mitjançant el *Low Recipient Applicative*, un argument abstracte amb el valor de meta/recepció l'única

---

¹⁸¹ Creiem, a més, que aquesta hipòtesi no entra en contradicció amb les idees més generalment admeses que sostenen que el cas inherent (o el lèxic de Marantz) preval sobre l'estructural (el no marcat), ja que en la qüestió que ens ocupa el cas lèxic està vinculat, només, amb una de les subeventualitats codificades per l'arrel.

¹⁸² Pylkkänen (2002) estableix set mecanismes pels quals les arrels inespecificades poden introduir arguments en l'estructura sintàctica: els designa com a *High Applicative*, *Low Recipient Applicative*, *Low Source Applicative*, *Root-selecting CAUSE*, *Verb-selecting CAUSE*, *Phase-selecting cause* i *Voice*. Els *Applicatives* permeten establir una relació entre una eventualitat i un individu o entitat, que llavors s'insereix en l'estructura argumental del nucli predicatiu (es tractaria d'un procés semblant al del nus *Veü* —*Voice*—, que introdueix l'argument extern).

marca del qual seria una preposició *a* que només es manifesta si el nus categorial (N/V) admet assignació composicional de cas. De tota manera, no podem obviar que la realització d'aquests arguments interns com a SP_a no és sistemàtica, si més no en els noms psicològics. I és que, com feia notar Badia (2002), mentre que en alguns dels noms que hem inclòs a la llista —com en noms psicològics del tipus *amor* o *odi*— és majoritària (veg. taula 38), en altres —com *por* o *temor*— el genitiu. Segurament aquest fenomen s'explica per les característiques del *target* i de l'experimentador. L'argument extern experimentador d'*amor* o d'*odi* té una càrrega agentiva forta i, a més, aquests substantius solen exigir un argument intern directe amb el paper de *target* [+humà] que segurament admet, sistemàticament, la conflació o la inserció del *Low Recipient Applicative*. En canvi, *temor* o *por* solen aparèixer amb arguments interns no humans, sovint realitzats com a oracions d'infinitiu, cosa que impedeix que es produeixi algun d'aquests fenòmens. De tota manera, hem trobat ocurrencies de totes dues realitzacions amb els quatre noms, cosa que indica que la doble possibilitat de lectura la trobem en tots els casos i que, per tant, no es pot descartar la concepció de l'argument no experimentador com a *target* en cap dels noms.

Caldria, però, un estudi més aprofundit sobre aquesta qüestió, que va més enllà dels objectius d'aquesta tesi. El que podem dir per resumir, en qualsevol cas, és que l'argument intern d'aquests noms es caracteritza perquè sol ser un pacient (sovint referencial i definit), presenta característiques que l'acosten a la meta (satisfà els requeriments del component abstracte de direccionalitat del nom predicatiu) i permet l'emergència de la preposició *a* com a introductora del sintagma preposicional en què s'insereix.

2. Datiu objectiu influït per les construccions verbonominals

Hem volgut distingir, en l'explicació del datiu objectiu, els substantius *clamor*, *dret*, *al·lusió*, *avorriment* i *interès*. També hauríem d'incloure en aquesta llista el nom *injúria*, que també havíem inclòs en el grup anterior perquè es tracta d'un cas en què l'argument intern directe realitzat com a datiu objectiu es pot justificar per la confluència dels dos factors: d'una banda, com a verb *dicendi*, l'argument intern admet un component direccional abstracte pel qual es podria adduir que es produeix un procés

de conflació o d'inserció d'un *Low Recipient Applicative*; de l'altra, el fet que sovint aparegui en construccions verbonominals pot haver afavorit la tendència a l'ús de la preposició *a* com a introductora de l'argument intern directe.

Com hem dit, després d'haver observat les ocurrències en què aquests substantius apareixien amb l'argument intern realitzat com a SP_a , creiem que alguns d'aquests substantius tendeixen a realitzar l'argument així quan s'insereixen en construccions amb verbs de suport, que forcen una reanàlisi i una interpretació de l'argument intern del nom com a argument intern d'un predicat complex: si bé no podem lligar-ho exactament al marcatge excepcional de cas perquè no és un fenomen sistemàtic —si més no segons les dades observades—, podem considerar que, quan el nom predicatiu s'adjunta al verb de suport, ocupa la posició de complement directe d'aquest verb, i l'argument del nom llavors ha d'ocupar una plaça preposicional més alta (que serà la d'argument intern indirecte, és a dir, la posició immediatament superior a la de l'argument intern directe).

Això no vol dir, però, que l'ús de la preposició no s'hagi pogut estendre, posteriorment, a altres contextos, ja sigui per la necessitat d'emprar preposicions semànticament explícites, ja sigui per evitar la concurrència de dos sintagmes preposicionals introduïts per *de*. De fet, un cas paradigmàtic en aquest sentit és el de *dret*, que, actualment —segurament per l'extensió de sintagmes com *dret a decidir*—, gairebé s'ha lexicalitzat com a *dret a*, de manera que, si fem una cerca per Internet, podem localitzar gairebé el doble d'ocurrències de *dret a* que no pas de *dret de* —i la diferència és encara més gran si tenim en compte que aquesta darrera construcció també pot correspondre a la de l'argument extern (p. e. *dret de la Maria a...*).

En qualsevol cas, sembla que és la construcció verbonominal la que ha afavorit l'aparició del datiu objectiu com a complement dels noms que hem enumerat: (*tenir*) *dret (a)*, (*fer*) *injúria (a)*, (*tenir/agafar*) *avorriment (a)* i (*tenir/haver-hi*) *interès (en/a+infinitiu)*. A continuació presentem exemples significatius de cadascun d'aquests noms amb les seves realitzacions (la cursiva és nostra):¹⁸³

- (155) a. N'hi ha també que, sigui pel zel de conservar llurs béns, sigui per una certa misantropia, diuen que ells menen llurs afers i ningú no pot dir que facin injúria *a ningú*.

---

¹⁸³ En el cas d'*interès*, cal fer notar que només apareix la preposició *a* davant d'infinitiu, fenomen que podem relacionar clarament amb el canvi de preposicions.

- b. No temem, que faríem injúria *al nostre Déu*.
- c. Tercerament, per rebre sos abundants fruits; déu tenir avorriment *á tots los pecats venials*, y farà millor si los confessa ab un viu dolor.
- d. Yo per evitar la sort del seu primer marit y veyent que no podíam entendrens ni sufrirnos, vaig agafar avorriment *al treball y á la vida de familia* [...].
- e. Si hi ha interès *a salvaguardar ensems la llibertat catalana, d'un costat, i la unitat de l'Estat espanyol, de l'altre*, cal que el desequilibri intern desaparegui.
- f. Si per aquest costat la penetració d'En Carbonell resulta inferior a la del seu temps, en canvi tenia no sols traça, sinó interès *a caracteritzar el seu propi temperament*.
- g. Els pobles civilisats o en camí d'arribar pel seu propi esforç a plenitud de civilització, tenen dret *a desenrotllarse de conformitat a les propies tendències, això és, ab autonomia*.
- h. L'alcalde va felicitar-se ell mateix de que jo fos fill de la seva població, que modestament regentava, demanant de pas, que Barcelona no m'absorvis ni m'acaparés, ja que els pobles petits tenen dret *a disfrutar dels seus grans homes*.

A més, hi ha construccions que, si bé no poden ser considerades construccions verbonominals pròpiament dites, s'hi poden assimilar, de manera que el nom predicatiu es pot reanalitzar com a complement del verb i adquirir cas com a tal. És el que trobaríem, per exemple, en un nom com *solució*. Tot i que hi ha vacil·lació en l'ús real (*a/de*), estructures com *donar la solució (a)*, en què podríem considerar que l'argument del nom es reinterpreta com a meta del verb *donar*, podrien haver influït en l'ús d' SP_a com a forma de l'argument intern directe del nom en altres contextos.¹⁸⁴

---

¹⁸⁴ Ginebra, a més, ens suggereix (comunicació personal) que en el cas de *solució*, igual que en el de *rebuig* o en el d'*entrevista*, la realització amb *de* força —fins a cert punt— una lectura de resultat (*L'entrevista del president de la Generalitat ve a l'última pàgina; Teniu la solució del problema penjada al Moodle*), mentre que *a* suggereix una lectura eventual (*L'entrevista al president de la Generalitat va tenir lloc dissabte a la nit*, per exemple). No es tracta, però, de fenòmens excloents: d'una banda, podríem suposar —tot i que caldria fer-ne un estudi més aprofundit— que la construcció verbal ha afavorit l'aparició d' SP_a com a realització de l'argument nominal. Aquesta realització, que en un principi es vinculava a la construcció verbonominal, s'ha estès a altres contextos, i actualment podríem dir que, en

Finalment, cal dir que per raons de claredat expositiva hem inclòs, dins del grup d'arguments interns directes, casos en què l'arrel inespecificada categorialment admet un doble règim, ja que en alguns contextos una realització transitiva (amb un argument intern directe) i en d'altres, una realització intransitiva (amb un complement preposicional regit, que habitualment és SP_a). És probablement aquesta segona realització la que predomina en l'àmbit nominal, fenomen afavorit perquè, com hem vist, en l'SD l'assignació de cas sempre es produeix composicionalment. És el que podem observar a *al·lusió* o *clamor*. Vegem-ne alguns exemples:

- (156) a. els altres dies, llur clamor als vents donaven les campanes, quan el sol era moridor...
- b. l'al·lusió de la butlla als tumults i aldarulls polítics i socials tan greus...

6.4.3.1.3 SP_{contra}

Com podem comprovar a les taules, l'argument intern corresponent al tema, pacient o *target* pot estar introduït per la preposició *contra* quan acompanya els noms *acusació*, *agressió*, *atac*, *clamor*, *demanda*, *enveja*, *injúria*, *menyspreu*, *odi*, *passió*, *traïció*, *victòria*. Com afirmen Ginebra & Llagostera (en premsa) per als verbs en català antic, aquesta preposició —que aporta una idea de confrontació o oposició— pot aparèixer com a introductora de tres tipus de complements: pot ser l'argument intern d'un predicat inherentment recíproc —que llavors també pot introduir l'argument intern com a SP_{amb} , pot ser l'argument intern d'un predicat sense reciprocitat inherent però que aporti una idea d'hostilitat (sobretot relacionat amb els *verba dicendi* o amb verbs psicològics) o bé pot ser el segon argument intern d'un verb transitiu (cosa que trobem especialment en el llenguatge jurídic). Entre els verbs del primer grup hi hauria casos com els de *guerrear*, *lluitar* o *barallar-se*; al segon grup, hi hauria verbs com *blasfemar*, *conjurar* o *indignar-se*; i, entre els del tercer grup, hi hauria *al·legar* o *apel·lar*. En els tres grups a què fan referència Ginebra & Llagostera (en premsa) la preposició introdueix

---

alguns casos, fins i tot que després s'ha estès a altres contextos, sobretot vinculats a la lectura eventual del nom —ja que, en la construcció amb verb de suport, el nom té una lectura eventual. Això és el que podria haver afavorit, posteriorment, que cadascuna de les lectures del nom —eventual i resultativa— es relacioni amb un complement específic (SP_a en el cas de la lectura eventual i SP_{de} en el de la resultativa).

complements preposicionals i per això no la podem aplicar als noms de la llista anterior —als apartats següents tractarem els complements interns oblics—, però la classificació ens ofereix una idea del tipus de complements que pot introduir la preposició, que sempre han d'aportar una càrrega semàntica d'hostilitat o oposició —de fet, l'autor parla de *verbs d'hostilitat* per referir-se a alguns dels verbs que admeten aquesta preposició com a introductora dels complements argumentals.¹⁸⁵

I és que, si ens fixem en els substantius de la llista, veurem que tot els noms coincideixen amb la caracterització semàntica que proposa Ginebra (en premsa) per als verbs que admeten aquesta preposició: així, tots són noms psicològics o noms transitius agentius que exigeixen, com a argument intern, un *target* i que poden admetre —si bé alguns, com *passió* o *victòria*, no de manera exclusiva— una interpretació que impliqui hostilitat. Per tant, la preposició serveix, en tots aquests casos, per reforçar la càrrega semàntica del nom —de la mateixa manera que la locució *per part de*, per exemple, reforçava la idea d'agentivitat. D'aquesta manera, *agressió*, *atac* i *traïció* podrien ser considerats noms d'hostilitat; *clamor* i *injúria* estarien relacionats amb els *verba dicendi* amb una càrrega semàntica que designa confrontació; *enveja*, *menyspreu*, *odi* i *passió* són noms psicològics que també indiquen hostilitat; *victòria* pot aportar una idea de confrontació, i *acusació* i *demanda* són verbs relacionats amb el llenguatge jurídic i amb l'enfrontament als tribunals.

6.4.3.1.4 *SP_{envers/vers}*

Si en el cas anterior dèiem que la preposició era redundant amb la càrrega semàntica d'hostilitat o d'oposició dels arguments que introduïa i que, per tant, servia per reforçar-la, en aquest cas haurem de dir que les preposicions *vers*, *envers* (i també *cap a*) que són semànticament més explícites que el datiu objectiu, emfatitzen la percepció de l'argument intern directe com a *meta*, a més de tema o pacient —i alhora corroboren la hipòtesi que cal considerar que els arguments interns directes dels noms que acompanyen són *targets* més que no pas temes o pacients.

---

¹⁸⁵ Hem de tenir en compte que els noms només admeten arguments interns directes realitzats com a sintagmes preposicionals o —en alguns casos— com a adjectius relacionals i que, per tant, la preposició pot introduir, a més dels complements oblics, els arguments interns directes.

Si ens fixem en les taules on presentem les possibilitats de realització dels arguments interns, podem comprovar, que la llista de substantius que admeten arguments introduïts per les preposicions *vers*, *envers* o *cap a* és molt similar a la dels substantius que admetien la preposició *a* per aquesta concepció de l'argument intern directe com a receptor de l'acció de l'agent (o de l'experimentador agent). Hi trobem, doncs, noms transitius agentius com *agressió* i *traïció*, i noms psicològics com *enamorament*, *admiració*, *amor*, *enveja*, *estima*, *fascinació*, *menyspreu* o *odi*.

6.4.3.1.5 Altres realitzacions

Per últim, les taules mostraven tot un reguitzell de preposicions semànticament més explícites que el genitiu que permeten introduir els arguments interns directes, com *damunt*, *sobre*, *entre*, *davant* o *per*: no hi dediquem apartats específics perquè quantitativament no són tan significatives com les altres preposicions, però, en general, com trobàvem en els casos de *contra*, *vers*, *envers* o *cap a*, totes aquestes realitzacions tenen la funció de reforçar la càrrega semàntica de l'argument nominal.¹⁸⁶

Aquest fenomen, que segurament està motivat per qüestions pragmàtiques o comunicatives, contribueix a confirmar, d'altra banda, que les nominalitzacions eventuais poden ser actives —és a dir, que la passivitat no és un factor decisiu en la consideració d'un nom com a eventual—, ja que, a diferència del genitiu, l'argument intern introduït per una preposició semànticament explícita no es pot interpretar mai com a argument externalitzat: no pot funcionar com a possessiu i sol admetre l'agent realitzat com a genitiu. És més: sovint sol impossibilitar la passivització de l'estructura. Vegem-ho:

(157) a. Vaig presenciar l'agressió dels policies als manifestants

---

¹⁸⁶ Ens podríem preguntar si el que hem considerat argument intern continua sent un complement argumental si va introduït per una preposició semànticament més explícita que *a* o *de* o si la preposició força la lectura del complement com a adjunt. D'una banda, en aquests casos la preposició assigna cas i marca temàticament el complement, de manera que el complement es legitima en el marc de l'SP i no de l'SV (o de l'SN) i això pot dificultar-ne la interpretació com a argument. Ara bé, d'altra banda, el complement satura una de les posicions temàtiques de l'arrel (no deixa de ser un complement vinculat a l'estructura lexico-semàntica de l'arrel), i, per tant, creiem que podem analitzar-lo —si més no en aquest treball ho fem així— com a complement argumental. De fet, la posició d'un autor com Gallego (2008: 25) sembla que va en aquesta línia, per bé que ell mateix no desenvolupa a fons la qüestió.

- b. Sóc testimoni de l'amor de la Carlota {per/a} la música.
- c. ??Vaig presenciar l'agressió als manifestants per part dels policies.
- d. *Sóc testimoni de l'amor per la música per part d'aquesta dona.

Hem vist, doncs, que els arguments interns directes dels noms es poden realitzar com a sintagmes preposicionals, que solen ser genitius —i que sovint s'externalitzen— però que també poden estar introduïts per preposicions semànticament explícites que tenen la funció de reforçar la càrrega semàntica de l'argument en qüestió. Aquesta no és, però, l'única possibilitat de materialització dels arguments interns directes: també poden ser adjectius relacionals. A continuació examinarem aquesta possibilitat.

6.4.3.2 Adjectiu relacional

Giorgi & Longobardi (1991), Picallo (1991, 1999) o Grimshaw (1990) afirmaven que els adjectius relacionals, referencials o argumentals sempre havin de correspondre a l'argument extern, però, com hem vist a 6.3, hi ha adjectius relacionals que poden funcionar com a arguments interns directes. És el que fan notar Bonet & Solà (1986) quan constaten que en un mateix sintagma nominal hi pot haver dos arguments realitzats com a adjectius relacionals, i Levi (1978) ho explica en termes semàntics:

Another puzzling feature of the adjectives [...] is the fact that their meaning appears to change, depending on the heads noun that they modify. In (1.3), for example, we understand *musical clock* to mean 'a clock that produces music'; yet we also know that *musical criticism* could hardly be construed as 'criticism that produces music', but must mean instead 'criticism of music', where music functions as the object of a nominalized verb (Levi, 1978: 3-4).

De fet, Levi (1978), en una proposta que després segueixen Bonet & Solà (1986), mostra com els adjectius relacionals poden expressar complements agentius, objectius, locatius, datius i instrumentals:

[...] we see in (2.12) examples of *nonpred adjs* expressing agentive, objective, locative, dative, and instrumental case relations within their respective CNs.

(2.12) Agentive:	Objective:
presidential refusal	constitutional amendment
[...]	[...]
Locative	Dative/possessive

marginal note [...]	feminine intuition [...]
Instrumental manual labor (Levi, 1978: 27-28)	

D'altra banda, Badia (1994) afirma que «bàsicament, un sintagma adjectiu pot realitzar una funció semblant a les corresponents a l'argument intern, a l'argument extern i a d'altres complements del nom derivat» (1994: 156), i ho exemplifica amb els sintagmes que presentem a continuació ((158) correspon als arguments interns directe, (159) als externs i (160) als altres complements):

- (158) a. elecció presidencial
b. exploració espacial
c. investigació nuclear
d. anàlisi sanguínia

- (159) a. decisió presidencial
b. agressió americana
c. intervenció europea

- (160) a. discussió política
b. comunicació marítima
c. instal·lació espacial

Tanmateix, aquests exemples també mostren que el fet que un nom eventual estigui complementat per un adjectiu relacional no implica que aquest adjectiu sigui argumental, i que, si bé no podem negar rotundament que els adjectius relacionals no realitzin mai complements interns, tampoc podem afirmar amb contundència que els exemples que ofereixen els diversos autors en siguin una mostra.

És a dir, en primer lloc podem veure que els adjectius que Levi (1978) classifica com a locatius, instrumentals o datius i que tant Bonet & Solà (1986) com Badia (1994) agrupen sota l'etiqueta de complements oblics no sempre representen adjectius argumentals. Molts pertanyen a la classe dels adjectius que hem qualificat com a adjectius de classificació. Encara més: alguns d'aquests exemples corresponen a

complements de noms resultatius que, tot i que poden tenir arguments interns, no tenen estructura argumental pròpiament dita. Així, l'adjectiu *marítima* a *comunicació marítima* (que equivaldria a l'SP *per mar* de *comunicació per mar*) és un adjunt del nom eventual *comunicació* (i no un argument, com podria ser-ho l'SP *dels resultats* a *Vaig presenciar la comunicació dels resultats als guanyadors*). I l'adjectiu *espacial* a *instal·lació espacial* complementa un nom resultatiu que designa una entitat concreta (un edifici) i no un procés; a més, en tot cas equivaldria a un locatiu que té la funció d'adjunt (i, per tant, tampoc pot ser considerat un complement argumental).

I, en segon lloc, els exemples que corresponen al que els diversos autors assenyalen com a mostres de realització dels adjectius relacionals com a arguments interns directes no sempre són veritables complements interns, ja que corresponen a temes que només admetem com a adjectius relacionals en configuracions passives i que, per tant, cal considerar arguments externalitzats. Fixem-nos que els sintagmes següents, que reprenem de Badia (1994) i Bonet & Solà (1986), només són gramaticals si l'agent es realitza com a adjunt d'una construcció passiva:

- (161) a. l'elecció presidencial {??dels francesos/ per part dels francesos}
- b. l'exploració espacial {??dels astronautes / per part dels astronautes}
- d. la investigació nuclear {*dels científics/ per part dels científics}
- e. l'anàlisi sanguínia {?de l'hospital/ ?per part de l'hospital}
- f. l'anàlisi adverbial {*de l'alumne/ ?per part de l'alumne}

En els dos primers casos, els noms només admeten la construcció passiva i, per tant, no podem interpretar el complement expressat com un adjectiu relacional com a argument intern pròpiament dit: ha de ser un argument externalitzat. Això coincidiria amb les propostes de Giorgi & Longobardi (1991), Picallo (1991, 1999) o Grimshaw (1999) pel que fa a les possibilitats de saturació de classes aspectuals dels adjectius relacionals, ja que afirmen que només els arguments externs es poden materialitzar com a adjectius.

Tanmateix, com ja hem comentat, cal fer notar aquí que en alguns casos l'adjectiu sembla que es podria combinar amb un possessiu que funcionés com a argument extern o bé amb un altre adjectiu relacional. És per això que, si bé en general els adjectius

relacionals tenen funcions d'argument extern o externalitzat, hi ha algun context en què poden ser interpretats com a arguments interns.

Fixem-nos en aquestes oracions:

- (162) a. Els EUA comencen avui la seva elecció presidencial.
b. L'elecció presidencial francesa va sorprendre els mitjans estrangers.
c. La seva exploració espacial va durar més de 20 anys. (*seva= de la NASA*)¹⁸⁷

Per tant, veiem que els adjectius relacionals poden funcionar com a arguments interns, per bé que, com es comprova a la taula 33, és una solució molt poc productiva (només representa, en el corpus estudiat, un 1,5% de les ocurrències de realització dels arguments interns directes). Malgrat que Peris & Taulé (2009) afirmaven que el corpus AnCoraNom_Es no conté exemples d'adjectius relacionals que es puguin assimilar a l'argument intern de cap verb, el corpus que hem analitzat nosaltres ens ha permès localitzar adjectius relacionals interpretables com a arguments interns en els noms següents: *absorció, agressió, alliberament, amor, anàlisi, clausura, condemna, conducció, coneixement, consolació, construcció, demanda, destrucció, discussió, dret, elecció, enaltiment, enveja, estima, exclusió, fascinació, guiatge, interès, invasió, marcatge, odi, por, transmissió, visita*. A continuació mostrem exemples d'alguns d'aquests substantius (la cursiva és nostra):

- (163) a. En l'avitaminosi experimental per l'arròs i en el beriberi es dona el cas que, tot i no estar prou pertorbades la digestió ni l'absorció *alimentària* [...], es produeix una pèrdua de pes progressiva.
b. Amor *patri* pot ésser sols el sentiment natural per la terra de naixença.
c. L'anàlisi *històric* més implacable no podrà esvair mai la poderosa alenada de poesia i de vida que es despren d'aquest llibre singular que perdurarà mentre hi hagi al mon un poble que senti i parli en català.

---

¹⁸⁷ Algú podria adduir que, igual com és possible *elecció presidencial francesa*, podem trobar sintagmes com *elecció presidencial de França* o *elecció presidencial dels EUA*. En aquest cas, però, el sintagma preposicional deu ser possible per l'ambigüitat que genera entre la interpretació locativa (és a dir, com a adjunt) i la interpretació agentiva (com a equivalent a l'SP *dels francesos*). Com veiem a l'exemple de (159a), però, sembla que un sintagma com *?!elecció presidencial dels francesos* és més estrany en català.

- d. Els primers són els que piquen la fusta en el bosc, y els segons tenen al llur càrrec la conducció *fluvial*.
- e. La nostra tasca és tan sols respondre aquelles qüestions que naixen de la nostra discussió de la possibilitat de coneixement *religiós*.
- f. És la nostra construcció *estatal*, una operació molt delicada que anem a fer damunt del cos renascut i delicat de Catalunya.
- g. Les dues línies de treball que vertebrin d'una manera quasi generalitzada les diverses estratègies energètiques dels governs en matèria de demanda *energètica* són l'estalvi i la diversificació de fonts d'energia.
- h. lo dret *emfiteotich* que en ell li competex
- i. [S]embla que les raons que pesaren més en l'elecció *monacal* que el portà a l'abadiat foren les seves excel·lents qualitats personals.
- j. El nom de soldà [...] sembla haver estat adoptat en el segle IV de l'Islam per aquells caps militars [...], tot i reconeixent el guiatge *espiritual* de l'hereu del Profeta.
- k. [S]egurament es tracten de manifestacions postnupcials amb caire de marcatge *territorial*, com diuen alguns autors.
- l. Aquí deu estar, potser, aquell “quelcom” que veia Nietzsche, més enllà del seu odi *antijudaic*, a l'hora de fer el panegíric de la Roma del Renaixement.
- m. [S]'ha pogut operar la transmissió *rondallesca*, proclaman que aquest origen comú no ha tingut lloch fins després d'establerts los áryes a l'Índia.
- n. El facultatiu que presta servei en la Casa de Caritat serà substituït en malalties i ausències justificades, pel metge numerari nombre 2 de la visita *domiciliaria*.

En resum, hem vist que els arguments interns directes s'han d'expressar, bàsicament, com a sintagmes preposicionals (que habitualment són genitius però que també poden estar introduïts per altres preposicions) i que només poden ser adjectius relacionals en alguns contextos molt concrets. Com ja hem comentat, mai no poden ser possessius ni clítics —realitzacions associades als arguments externs i externalitzats. A continuació caracteritzarem com es manifesten els arguments interns indirectes i oblics.

6.4.4 Els arguments interns indirectes i oblics

Com ja hem comentat a l'apartat anterior, en aquest treball distingim, per raons pràctiques, entre els arguments interns directes —que equivalen habitualment als complements directes— i els arguments interns indirectes i oblics dels noms que tenen estructura argumental.

Ho expliquen Bosque & Gutiérrez-Rexach:

Un argumento indirecto u oblicuo es introducido por una preposición y no sería generado en una situación de hermandad inmediata con el nudo V. Este argumento se realizaría como un segundo complemento, noción que incluye el complemento indirecto, pero también el complemento de régimen (Bosque & Gutiérrez-Rexach, 2009: 258).

És més: malgrat que habitualment s'agrupen en una mateixa categoria, analitzarem per separat els arguments indirectes i els oblics, atès que les possibilitats de realització difereixen lleugerament en cada cas.

6.4.4.1 Els arguments interns indirectes

D'entrada, ens fixarem en els arguments interns indirectes, que es corresponen habitualment amb el complement indirecte oracional i que realitzen els papers temàtics de beneficiu i de destinatari (o meta). Si en el cas dels complements interns directes la realització més habitual era la de genitiu, en aquest cas ho és la de datiu, és a dir, la d' SP_d . Paral·lelament al que hem etiquetat com a datiu objectiu, designarem aquest tipus de complement com a *datiu indirecte*. Per tant, direm que els arguments nominals que reben els papers temàtics de beneficiu o destinatari es realitzen sempre com a datius indirectes. En aquest sentit, podem assimilar els arguments interns indirectes dels noms als complements indirectes verbals. Fixem-nos-hi:

- (164) a. Després de la telefonada al seu germà, va sortir. (cf. *Després de telefonar al seu germà, va sortir*)
b. Vaig presenciar la donació del fons a la biblioteca municipal. (cf. *Vaig presenciar com es donava el fons a la biblioteca municipal.*)

A diferència del que trobàvem en el cas dels arguments amb el paper temàtic de pacient o tema, que tendeixen a ser obligatoris i que sovint s'externalitzen per la inserció del nom en configuracions passives, els arguments interns indirectes no són mai (o gairebé mai) obligatoris.

De fet, podríem extreure els arguments dels noms de (164) sense alterar gaire la gramaticalitat de les oracions:

- (165) a. Després de la telefonada, va sortir.
b. Vaig presenciar la donació del fons.

Aquesta observació reforça la idea —que ja hem presentat anteriorment— que els arguments nominals que són obligatoris —i que alguns autors, com Grimshaw, consideren fonamentals per poder parlar d'arguments nominals pròpiament dits— no són els arguments interns de manera genèrica, sinó els temes externalitzats (és a dir, els arguments corresponents al tema/pacient de configuracions passives que han adquirit propietats d'argument extern).

De fet, sembla que, en el cas dels noms transitius, la inserció d'un argument datiu força, si en el mateix sintagma s'expressa el tema/pacient, la configuració passiva de la nominalització. Com observa Resnik (2010: 95) per a l'espanyol, sembla que el datiu només és compatible amb un agent expressat com a SP_{per part de} i no com a genitiu. Als exemples que presentem a continuació es pot comprovar aquest contrast:

- (166) a. ? la donació de 100.000 € d'aquell futbolista
b. la donació de 100.000 € a aquella entitat per part del futbolista
c. *la donació del futbolista de 100.000 € a aquella entitat
d. *la donació de 100.000 € del futbolista a aquella entitat

D'altra banda, cal dir que, tot i que la realització que predomina és la del datiu indirecte, al corpus consultat hem localitzat mostres d'arguments indirectes —o equivalents als indirectes— introduïts per preposicions semànticament més explícites, com *vers* o *per a*. A la taula 39 mostrem els casos d'arguments interns indirectes que hem localitzat al corpus consultat.

Taula 39. Arguments interns indirectes

Nom	Ocurrències amb arguments interns indirectes	Datiu indirecte	SP _{per (a)}	SP _{envers/vers}
<i>agraïment</i>	141	115 (81,6%)	8 (5,7%)	18 (12,8%)
<i>concessió</i>	51	51 (100%)	-	-
<i>objecció</i>	92	92 (100%)		
<i>transmissió</i>	33	33 (100%)	-	-
<i>venda</i>	5	5 (100%)	-	-
Total	322	296 (91,9%)	8 (3,5%)	18 (7,8%)

Vegem-ne alguns exemples:

- (167) a. És deguda a la transmissió *al món modern* d'una cultura antiga.
 b. És la transmissió dels béns d'un difunt *a una altra persona que es diu l'hereu*.
 c. La crisi d'aquesta empresa i la venda *a Rumasa* van fer que el terreny restés tots aquests anys amb la fàbrica del Vapor Vell enrunada.
 d. Per bé que l'agraïment del senyor baró de Tarn *envers els seus salvadors* era sincer i pregon, aviat els esdeveniments li portaren noves impressions.
 e. Resta, tanmateix, el meu agraïment *a Marta* per la seva espontaneïtat, per l'acceptació de la vida [...].
 f. [E]n manera especial donés públich l'agraïment *pel senyor Palomba*.
 g. Aquells que fan del Present una eterna objecció *a l'Esdevenir*, preguntaran ab un somris irónich.

Cal comentar, a banda, el cas de *por*, que sol aparèixer en predicats complexos amb el verb de suport *fer*, i llavors exigeix un complement en datiu que es pot realitzar com a SP_a o com a clític. Al corpus consultat hem localitzat 56 ocurrencies en què el nom apareixia en aquesta construcció (*fer por*). No les hem inclòs en el grup d'arguments indirectes dels noms, però, perquè en aquests casos no hem d'entendre el complement com un argument intern indirecte del nom sinó com un argument «extern»

(experimentador) que rep cas datiu pel marcatge excepcional de cas. Així, tenim una construcció causativa (*X fer Y (tenir) por*) amb la posició d'acusatiu ocupada pel nom *por*, que obliga que l'argument extern del nom es realitzi com a datiu. En aquest cas, caldrà considerar que, com expliquen Ginebra & Navarro (en premsa), es produeix una alternança diatètica: el verb de suport *fer* incorpora un argument causa que ocupa la posició de subjecte i mou l'experimentador a la posició de complement indirecte. Ho il·lustrem amb exemples extrets del CTILC (la cursiva és nostra):

- (168) a. [...] per fer por a *l'enemic*, res no val més que el cant de la metralla [...].
b. Y m'hi enfado per vosaltres, qu'*us* fa por aquest ximble.
c. [...] fins fa poc havia servit de papu per a fer por a *les criatures quan no volien creure*.
d. —També jo *li* faig por —digué Toomai Petit [...].

En resum, entenem que els arguments interns indirectes són arguments equivalents als arguments indirectes verbals. No són mai obligatoris i habitualment es realitzen com a datius indirectes, si bé en alguns casos admeten —com els altres arguments nominals— preposicions semànticament més explícites, segurament per raons pragmàtiques.

A continuació presentarem les possibilitats de realització dels últims arguments dels noms eventuals que prendrem en consideració en aquest treball, que són els arguments interns oblics.

6.4.4.2 Els arguments interns oblics

En aquest apartat mostrarem com es realitzen els arguments interns oblics, grup en el qual situarem els complements equivalents als complements preposicionals dels verbs (o complements de règim preposicional).

Aquests complements argumentals poden saturar els papers temàtics de tema, origen, causa, instrument, meta, locatiu, i, quan són arguments nominals, solen realitzar-se com a sintagmes preposicionals introduïts per una preposició que habitualment coincideix amb la preposició que introduiria el complement preposicional del verb amb què es

relacionen morfològicament. Als exemples que presentem marquem en cursiva l'argument intern oblic:

- (169) a. Vaig presenciar la seva entrada *a la ciutat*. (cf. *entrar a la ciutat*)
 b. L'arribada de l'home *a la lluna* va ser retransmesa per televisió. (cf. *arribar a la lluna*)
 c. Agraïm la seva contribució *en aquesta investigació*. (cf. *contribuir en aquesta investigació*)
 d. Em carrega la insistència del Rafel *en aquesta qüestió*. (cf. *insistir en aquesta qüestió*)

A les taules següents mostrem totes les possibilitats de realització dels arguments interns oblics que hem observat al corpus examinat. Com que estan molt relacionats amb els complements preposicionals dels verbs, hem dividit els noms que admetien aquest tipus d'arguments segons la preposició exigida pel verb, cosa que permet observar les coincidències i els possibles «desajustaments».

Vegem, d'entrada, els substantius relacionats amb verbs que exigeixen CP_{de}:

Taula 40. Arguments interns oblics: noms relacionats amb verbs que exigeixen SP_{de}

Nom	Ocurrències amb arguments interns oblics	de	cap (a)	per	vers	de... a
<i>acusació</i>	107	105 (98,1%)	-	2 (1,9%)	-	-
<i>alliberament</i>	31	31 (100%)	-	-	-	-
<i>allunyament</i>	121	119 (98,3%)	-	-	2 (1,7%)	-
<i>distracció</i>	7	7 (100%)	-	-	-	-
<i>evasió</i>	36	30 (83,3%)	1 (2,8%)	-	-	5 (13,9%)
<i>exclusió</i>	14	14 (100%)	-	-	-	-
<i>sortida</i>	38	37 (97,4%)	1 (2,6%)	-	-	-
Total	354	343 (96,89%)	2 (0,56%)	2 (0,56%)	2 (0,56%)	5 (1,41%)

Com podem comprovar, la majoria d'aquests noms exigeixen un complement introduït per la mateixa preposició que el verb amb què es relacionen morfològicament, i fins i tot presenten les mateixes possibilitats de variació. Així, de la mateixa manera que *acusar* admet, en alguns contextos, un complement introduït per la preposició *per* (per exemple, en un mitjà de comunicació hi trobem *A aquest noi el van acusar per l'enviament de correus electrònics a diverses empreses del nostre país*), el nom *acusació* també ho permet. O, igual que *sortir* i *evadir*, els substantius *sortida* i *evasió* admeten, de vegades, un complement amb el paper temàtic de meta.

Vegem, doncs, alguns exemples de tots aquests noms amb els arguments interns oblics (marquem l'argument oblic amb la cursiva):

- (170) a. Es la sortida *de l'organisme [...]* de les energies imponderables.
b. La influència d'Eugeni d'Ors amb la seva sortida *de Catalunya* no es va interrompre.
c. La Companyia Transatlàntica ens comunica les següents sortides de vaixells *cap Amèrica*.
d. [É]s absurd el plany [...] respecte a l'exclusió deliberada dels catalans *del comerç amb Amèrica*.
e. [L]'evasió dels pescadors *cap a l'agricultura* no afecta la seva manera d'ésser [...].
f. *evasió de la realitat a la fantasia* per expressar les idees que no es poden designar pel seu nom a seques
g. [D]urant anys, totes les obres que rumiava o escrivia tenien per solució la fugida del protagonista, l'*evasió del medi on aquest es sentia oprimat i on havia esclatat el drama*.
h. Els grans ens veurèm privats del plaer malaltic d'acaronarlos y convertirlos en distracció *de nostres cabories* y blanch ignocent de nostres rampells.
i. L'absentisme, o sigui l'allunyament absolut o perllongat del propietari *de la localitat on tenia els seus béns*, va crear el costum [...].
j. La nostra època ha culminat un procés d'allunyament de l'home *de la seva condició d'ésser transcendent*.

k. Bé és veritat que escrivia les susdites obres vers la fi de sa vida, en un estat d'ànim sovint testimoniat d'allunyament *envers les controvèrsies purament filosòfiques*.

l. Lluc ens està descrivint l'alliberament definitiu de Pere *de tota l'expectació messiànica del Poble dels jueus*.

m. [L]'acusació *de nepotisme* adreçada contra el magistrat en cap era feble.

Fixem-nos, ara, en els noms relacionats amb verbs que solen exigir un complement preposicional introduït per *a*.

Taula 41. Arguments interns oblics: noms relacionats amb verbs que regeixen SP_a

Nom	Ocurrences amb argument intern oblic	<i>de</i>	<i>a</i>	<i>cap (a)/ vers</i>	<i>fins (a)</i>	<i>contra</i>	<i>en</i>
<i>adaptabilitat</i>	10	-	8 (80,0%)	1 (10%)	-	-	1 (10%)
<i>adhesió</i>	200	-	196 (98%)	3 (1,5%)	-	-	-
<i>adjunció</i>	9	-	8 (88,9%)	-	-	-	1 (11,1%)
<i>admissió</i>	46	-	26 (56,5%)	-	-	-	20 (43,5%)
<i>annexió</i>	57	-	57 (100%)	-	-	-	-
<i>apropament</i>	36	-	34 (94,4%)	2 (5,6%)	-	-	-
<i>arribada</i>	98	-	97 (99%)	-	-	-	1 (1%)
<i>ascensió</i>	107	-	89 (83,2%)	16 (14,9%)	1 (0,9%)	-	1 (0,9%)
<i>clam</i>	12	-	4 (33,3%)	-	-	8 (66,7%)	-
<i>condemna</i>	33	3 (9,1%)	30 (90,9%)	-	-	-	-
<i>condemnació</i>	7	2 (28,6%)	5 (71,4%)	-	-	-	-
<i>negativa</i>	66	5 (7,6%)	61 (92,4%)	-	-	-	-
<i>pelegrinatge</i>	29	-	26 (89,7%)	1 (3,4%)	2 (6,9%)	-	-
Total	710	10 (1,41%)	642 (90,42%)	23 (3,24%)	3 (0,42%)	8 (1,13%)	24 (3,38%)

Com passava amb els substantius de la taula 40, els arguments interns oblics dels noms relacionats amb la verbs que regeixen complements preposicionals realitzats com a SP_a solen coincidir amb els arguments verbals. Així, la variació que localitzem en relació amb les nominalitzacions és, en la majoria de casos, paral·lela a la que trobem en l'àmbit de la complementació verbal: els arguments amb el paper temàtic de destinació o meta, per exemple, que solen manifestar-se com a SP_a , també es poden expressar, en alguns casos, amb preposicions semànticament més explícites —com *vers* o *cap a*— i, segons el nucli de l'SD que introdueixen, poden ser SP_{en} . De la mateixa manera, un nom com *clam*, relacionat amb un verb *dicendi* dels que admeten complements que denotin hostilitat i que, per tant, poden estar encapçalats per *contra*, també admet aquesta preposició com a introductora dels arguments interns oblics. A continuació mostrem un exemple de les cadascuna de les possibilitats de realització de tots aquests noms (la cursiva és nostra):

- (171) a. La negativa de Ballesteros *a declarar davant els jutges francesos* ocasionà el tancament del “Cas Hendayais”.
- b. Mateu accentua la culpabilitat dels prohoms del poble jueu en la condemna *a mort* del Salvador [...].
- c. Los dias eran contats, tres anys escasos de vida li faltavan pera que's dictés sa condemna *de mort*.
- d. Em quedaven trenta línies per explicar, a un públic àvid de morbositat, la condemna *a set anys de presó* d'un violador.
- e. condemna penal *d'inhabilitació*; pèrdua de la nacionalitat espanyola; jubilació voluntària o per incapacitat permanent...
- f. L'ascensió *al seient reial* d'Isabel II va ésser el cop fatal.
- g. Així doncs, després d'haver contemplat a plaer la seva primera elevació i la seva ascensió *en el cel*, vam baixar a les velles cabanes.
- h. La vellesa posa la seva grandesa en el fet que és la darrera etapa de l'ascensió *vers el Reialme*.
- i. ascensió per totes les criatures *fins al Criador*
- j. Per això, quan el nord de l'activitat és l'ascensió *envers la contemplació de Déu*, alta i interna alhora, la llei de la vida és la puresa moral.

- k. Li havia escrit l'endemà de la meva arribada *al mas*.
- l. L'arribada *en aquests paratges* coincideix amb l'inici del refredament de la declinació de l'any, i això que fa que la sardina retrocedeixi.
- m. el seu progressiu apropament *als problemes catalans i a la qüestió del proteccionisme*
- n. [I]mposaran l'anexió de Constantinoble [...] *al reialme de Grècia*.
- o. L'adjunció d'aquest prefix *a certs verbs intransitius* en fa verbs transitius o pronominals.
- p. Excedir-se en l'adhesió *envers Aquell*.
- q. [H]a intervingut un element nou i molt important amb l'adjunció *en el formulisme* d'un terme d'informació.
- r. Hem de destacar que és en aquest terreny on la crítica periodística ha fet sentir més la veu a favor de l'admissió del català *en un mitjà de massa*.
- s. El Cap de l'Estat ha recordat a aquest propòsit que ha sol·licitat l'admissió d'Espanya *a l'Europa comunitària*.
- t. Pren molt seriosament el seu clam *contra les opressions econòmiques, polítiques i culturals*.
- u. si blasonan de sa ferma y constant adhesió *als usos, consuetúts y lleys de nostres pares*.
- v. la constant adaptabilitat del Dret *a les circumstàncies de cada cas*.
- w. El pelegrinatge dels xiïtes *als santuaris àrabs* esdevé difícil i àdhuc perillós, i això fa que en lloc d'ells visitin les capelles dels màrtirs Alids.
- x. [H]a fet el pelegrinatge a peu *fins al santuari que s'albira a l'altra banda del Ter*, cantant i resant i en la més agradable companyonia.
- y. [Q]uan la Liturgia recorda el pelegrinatge que fa l'humanitat redimida *vers la Jerusalem del cel...*

Al costat dels substantius relacionats amb verbs que exigeixen SP_{de} o SP_a com a complements preposicionals, hem de destacar els noms relacionats amb verbs que seleccionen un complement realitzat com a SP_{de} i un com a SP_a (habitualment origen i destinació), a més d'un complement que denoti la trajectòria (en alguns casos). Com

que els complements no són obligatoris, podem veure que els noms —en aquest cas, igual que els verbs— poden anar acompanyats d'un sol complement o de tots dos:

Taula 42. Arguments interns oblics: noms que regeixen $SP_{de...}SP_a$

Nom	Arg. intern oblic	de	a	cap a/ vers	per	en	(des) de... (fins) a	fins a	a través de
<i>anada</i>	236	105 (44,5%)	124 (52,5%)	1 (0,4%)	-	1 (0,4%)	4 (1,7%)	1 (0,4%)	-
<i>descensió</i> ¹⁸⁸	3	-	2 (66,7%)	-	-	-	1 (33,3%)	-	-
<i>transmissió</i>	4	-	-	1 (25%)	-	-	2 (50%)	1 (25%)	-
<i>viatge</i>	127	-	94 (74%)	7 (5,5%)	18 (14,2%)	-	7 (5,5%)	-	1 (0,8%)
Total	370	105 (28,4%)	220 (59,4%)	9 (2,4%)	18 (4,9%)	1 (0,3%)	14 (3,8%)	2 (0,5%)	1 (0,3%)

A continuació il·lustrem les dades amb exemples extrets del CTILC (la cursiva és nostra):

- (172) a. El canal escurça considerablement el viatge [*d'Europa*] [*a la Índia*].
 b. el viatge del senyor Daladier *per la Mediterrània*
 c. Ja havia tret qui-sap-les bocades de sang en el transcurs del seu forçat viatge *a través de les carreteres*.
 d. Finalment, en el seu viatge *a Bagnères*, cau malalt i mor.
 e. Després prossegueix el viatge *cap a Sant Joan* en un vagó en el qual hi ha un grup de viatgers que promouen un gran xivarri.
 f. Tota comunicació implica la transmissió d'un missatge [*des d'un emissor*] [*fins a un receptor*] *a través d'un canal* i mitjançant un codi.

¹⁸⁸ Situem *descensió* aquí i *ascensió* a la taula anterior perquè no hem localitzat cap ocurrència d'aquest últim nom amb els dos arguments.

- g. [S]ostenir la hipòtesi anterior d'un origen cristià del llibret suposa ignorància de les afinitats filològiques d'una peça, així com les circumstàncies de la seva transmissió *fins a nosaltres* en els manuscrits i versions antigues..
- h. Faria molt bé la jerarquia de l'Església, cap a finals del present segle, de declarar el dogma de la descensió de Maria *[del cel] [a la terra]*.
- i. En Quim i jo vam observar l'anada de la comitiva *cap a l'església*.
- j. Llenegadissa és l'anada *per les crestes*; tot són precipicis.
- k. [L]os tres tornàrem á la montanya, després de l'anada *á Barcelona*.

D'altra banda, ens hem fixat en els noms relacionats amb verbs que exigeixen un complement preposicional introduït per *en*. A la taula 43 presentem els resultats obtinguts pel que fa a la realització dels arguments d'aquests noms:

Taula 43. Arguments interns oblics: noms relacionats amb verbs que regeixen SP_{en}

Nom	Ocurrences amb arg. interns oblics	<i>a</i>	<i>cap (a)</i>	<i>per (a)</i>	<i>en</i>	<i>dins</i>	<i>sobre/ damunt</i>
<i>aprofundiment</i>	8	-	-	-	8 (100%)	-	-
<i>conversió</i>	79	31 (39,2%)	-	47 (59,5%)	1 (1,3%)	-	-
<i>embarcament</i>	10	7 (70%)	2 (20%)	1 (10%)	-	-	-
<i>enriquiment</i>	2	-	-	-	2 (100%)	-	-
<i>immersió</i>	60	4 (6,7%)	-	-	56 (93,3%)	-	-
<i>inclusió</i>	64	26 (40%)	-	-	35 (54%)	3 (4,7%)	-
<i>intromissió</i>	47	9 (19,1%)	-	-	38 (80,9%)	-	-
<i>inversió</i>	45	18 (40%)	-	-	27 (60%)	-	-
<i>reclusió</i>	23	10 (43%)	-	-	11 (47,8%)	1 (4,3%)	1 (4,3%)
<i>repercussió</i>	179	7 (3,9%)	-	2 (1,1%)	126 (70,4%)	3 (1,7%)	41 (22,9%)
Total	518	112 (21,6%)	2 (0,4%)	50 (9,7%)	304 (58,7%)	7 (1,4%)	42 (8,1%)

Com podem observar a la taula, la majoria de complements també es corresponen amb la realització dels arguments verbals, que poden ser SP_{en} o bé SP_a , que apareixen sobretot si el complement denota una localització (tot i que, en el cas de *conversió*, la preposició s'explica perquè el nom admet indistintament les dues possibilitats de realització de l'argument [cf. *convertir* o *convertir-se en una cosa/ a una creença o religió*]). A més, es confirma la tendència a l'ús de preposicions semànticament més explícites, com *cap a*, *fins a*, *dins*, etc. Vegem-ne alguns exemples:

- (173) a. Exalçava els avantatges de la pobresa i la seva repercussió *en la producció artística*.
- b. Ens resta a examinar la repercussió del problema nacional *dins el moviment obrer rus*.
- c. [T]enim el deure d'entreveure la repercussió dels impostos *sobre el preu de cost*.
- d. Per altra part, aquest fenomen de reclusió dels artistes *en les seves pròpies torres de vori* ha donat curs a una literatura especial.
- e. ell escapat de la seua reclusió *a València* i ella de la vetla de difunts
- f. Els parlamentaris van criticar [...] la inversió de 150 milions *al Canal 10*.
- g. Si no es porta a cap un ordenament funcional de la comarca que estimuli la inversió financera *en activitats econòmiques de producció i serveis*, dintre de pocs anys la majoria dels pisos altitudinals de la comarca del Berguedà restaran despoblats.
- h. El viatge tenia dos objectius primordials; els diners i la intromissió de nou *en la política de la República*.
- i. la intromissió indeguda de l'Estat *a determinar quines coses i drets de l'actual patrimoni eclesiàstic hagin d'ésser considerades béns de propietat privada de l'Església*
- j. Amb els noms d'aquests dos poetes restaria justificada la inclusió de les nostres lletres *en un estudi sobre el neoclassicisme*.
- k. La reducció, relativa, del nou diccionari respecte al Fabra s'ha aconseguit amb [...] la inclusió *dintre un mateix terme* de certs derivats.

- l. Vista la instància presentada pel senyor Josep Coromines i Puig, sol·licitant la inclusió, *al Padró d'habitants d'aquesta ciutat*, de les persones que figuren al full declaratori.
- m. S'efectua, en efecte [...], per immersió del fidel *dins l'aigua*.
- n. En fer la inclusió en el bloc definitiu, cal tenir present que la immersió a *l'aigua* no s'ha de fer massa sobtadament, per evitar que la parafina encara líquida pugui vessar.
- o. Un altre canvi important, encara, és fàcil d'apreciar: l'enriquiment de l'alzinar *en espècies de la muntanya mitjana*.
- p. [L]'embarcament de ballesters *als vaixells* era obligatori a Barcelona.
- q. [M]olt aviat trobem Cadis com la destinació preferida dels mocadors, en perspectiva d'embarcament *cap a Amèrica*.
- r. A la seva intervenció es pot deure en bona part la conversió del Camp, fins aleshores essencialment vinícola, *en zona productora de fruits secs*.
- s. Com és de suposar, la conversió de Stravinski *a la fe dodecafònica* és lluny de ser absoluta i en pàgines més recents experimenta sensibles oscil·lacions.
- t. Però l'aprofundiment *en una política industrial democràtica* palesarà també —quan arribi el moment—, que per a la planificació s'ha de disposar d'instruments institucionals que les diverses nacionalitats de l'estat espanyol es donin.

També es comporten de manera molt semblant als verbs els noms que admeten una lectura recíproca i que, per tant, es poden construir amb un complement introduït per la preposició *amb*. Alguns, a més, com que es relacionen amb verbs d'hostilitat (Ginebra & Llagostera, en premsa), també presenten ocurrències en què la preposició que encapçala el complement és *contra*.

Hi ha noms, com *blasfèmia* i *objecció*, que hem situat en aquest quadre i que sempre regeixen *contra*, i d'altres, com *complicitat*, que, encara que no es relacionin morfològicament amb cap verb, exigeixen un SP_{amb}.

D'altra banda, cal comentar el cas de *guerra*: tot i que principalment exigeix les preposicions *amb* i *contra*, hem localitzat força ocurrències en què el complement oblic és introduït per *a* (*guerra a*), cosa que s'explica, sobretot, per la inserció del nom en un

predicat complet amb el verb lleuger *fer (fer (la) guerra a)*, que força una reanàlisi de la construcció.

Taula 44. Arguments interns oblics: noms relacionats que regeixen SP_{amb} o SP_{contra}

Nom	Arguments interns oblics	<i>a</i>	<i>amb</i>	<i>contra</i>	<i>per (a)</i>	<i>en</i>	<i>envers</i>
<i>agermanament</i>	6	-	6 (100%)	-	-	-	-
<i>blasfèmia</i>	21	-	-	21 (100%)	-	-	-
<i>casament</i>	53	-	53 (100%)	-	-	-	-
<i>col·lisió</i>	8	-	8 (100%)	-	-	-	-
<i>complicitat</i>	34	3 (8,8%)	27 (79,4%)	-	1 (2,9%)	3 (8,8%)	-
<i>comunicació</i>	40	-	40 (100%)	-	-	-	-
<i>confusió</i>	27	-	26 (96,3%)	-	-	1 (3,7%)	-
<i>enuig</i>	2	-	1 (50%)	1 (50%)	-	-	-
<i>guerra</i>	49	18 (36,7%)	7 (14,3%)	24 (49%)	-	-	-
<i>objecció</i>	32	-	-	32 (100%)	-	-	-
<i>ruptura</i>	100	-	99 (99%)	-	-	-	1 (1%)
Total	372	21 (5,6%)	267 (71,8%)	78 (21%)	1 (0,3%)	4 (1,1%)	1 (0,3%)

A continuació presentem algunes d'aquestes realitzacions:

(174) a. [...] quan sobrevé la ruptura *amb aquest món de fetitxes i emblemes baixament divinissats*, no sol venir serenament, am la fredor dels diàlegs d'Academos.

b. Sota els primers comtes “independents” de la segona meitat del segle X el moviment secessionista no fou més que l'expressió d'una ruptura feudal *envers França* [...].

- c. Es veritat que més o menys conscientment tots portem a dintre nostre l'objecció *contra un espiritualisme desencarnat que tot ho faria per Déu (en teoria), però que oblidés la realitat humana d'aquella persona que hem d'estimar i ajudar [...]*.
- d. Aquestes no podrien defugir la necessitat [...] d'assegurar [...] la ràpida i garantitzada comunicació de França *amb el seu imperi africà* i d'Anglaterra *amb el seu imperi asiàtic*.
- e. Novament arribat a l'Alemanya de Kiesinger, començà la seva guerra *contra la "societat de consum" —el "Welfare State"—, contra la guerra del Vietnam, contra l'esperit conservador dels soviètics, contra la Universitat tal com funciona*.
- f. No n'hi havia pas prou: el pescador féu la guerra *al caçador*, el caçador *al cultivador*, el cultivador al pescador, i cadascun s'aproprià el producte de l'altre.
- g. De fet suposava la guerra oberta *amb Felipe V*.
- h. L'error prové, com ho ha vist clarament Max Scheler, de la confusió de l'amor *amb una certa vaga inclinació o simpatia sentimental vers el pròxim i especialment vers els desvalguts, desventurats o dèbils*.
- i. La meua complicitat *amb la Berta* em deixava a la mercè de la incertesa.
- j. Catalunya rebutjà la seva complicitat *en la perpetuació indefinida de la tradició castellana, [...]*.
- k. Me fa l'ullet, com demanantme complicitat *a la seva broma*, y jo li responch ab una rialleta.
- l. [La] descompressió explosiva [...] la provoca una ruptura de la cabina hermètica, per fallada de l'estructura o col·lisió *amb un projectil o un meteorit*.
- m. En 1707, poch després de son casament *ab sa cosina Maria Bàrbara, filla de Joan Miquel Bach*, va ésser anomenat organista de l'isglésia de Sant Blay de Mühlausen.
- n. Però la blasfèmia *contra un Deu paternal [...]*, lluny d'indicar grandesa d'ànima, indica baixesa i embrutiment.
- o. [...] un record de l'agermanament de la sardana *amb els goigs [...]*.

p. La violència és trista, neix d'un enuig estúpid *contra la intel·ligència i allò que és bo*.

q. Lo pare n'hagué gran alegria al mateix temps que fort enuig *envers son fill gran á qui maná condemnar á mort [...]*.

Relacionats amb els noms que regeixen la preposició *amb*, hi ha els noms relacionats amb *verba dicendi* que poden admetre tant la preposició *amb* —si tenen una lectura recíproca— com *sobre* —si no la tenen. En aquest darrer cas també poden admetre preposicions semànticament més explícites. És el que presentem a la taula 45.

Taula 45. Arguments interns oblics: noms que admeten SP_{amb} i SP_{sobre}

Nom	Ocurrences amb arguments interns oblics	<i>amb</i>	<i>sobre</i>	(a l')entorn de
<i>discussió</i>	99	24 (24,2%)	65 (65,7%)	10 (10,1%)
<i>enraonament</i>	2	1 (50%)	1 (50%)	-
<i>parlament</i>	16	9 (56,3%)	7 (43,8%)	-
Total	117	34 (29,1%)	73 (62,4%)	10 (8,5%)

Il·lustrem els resultats amb els exemples que oferim a continuació (la cursiva és nostra):

- (175) a. parlament de Jaume Sobrequés sobre el significat de la Diada.
 b. Lo capdill d'aquells homens tinguè llarch parlament *ab mossen Ramon*.
 c. Avesat á la soledat del mar, als llarchs enraonaments *ab ell mateix*, á obehir cegament las ordres que rebía quan lo manaban, á ser obehit densá que mana, li sembla qu'á mar y á terra es l'«amo después de Dios!» y tè la mala costúm de volerse fer justicia ab sas propias mans.
 d. Tot enraonament mundà *sobre Déu* ha d'ésser enraonament religiós.
 e. Assisteixo a un espectacle insòlit: la discussió d'una senyora francesa [...] *amb el negre conductor-cobrador de l'autobús 31 interdepartamental*.

f. A Anaxàgores devem la teoria dels quatre elements, «arrels de tota cosa», terra, aire, foc i aigua; en la discussió entre els físics *sobre la primàcia creadora d'un d'ells*, Empedocles se'ls queda tots quatre.

Finalment, en el repàs que fem de les possibilitats de realització dels arguments nominals assimilables als complements preposicionals dels verbs, observarem els noms que es relacionen amb verbs que exigeixen les preposicions *per* i *entre* (d'aquests només hi ha *elecció*), tot i que, com en tots els altres casos, també admeten preposicions semànticament més explícites, relacionades amb els papers temàtics dels arguments).

Taula 46. Arguments interns oblics: noms que exigeixen SP_{per} o SP_{entre}

Nom	Ocurrències amb arg. interns oblics	<i>a</i>	<i>cap a</i>	<i>fins a</i>	<i>per</i>	<i>envers</i>	<i>sobre</i>	<i>entre</i>
<i>aptitud</i>	124	6 (4,8%)	-	-	118 (95,2%)	-	-	-
<i>elecció</i>	18	-	-	-	-	-	-	18 (100%)
<i>guiatge</i>	11	-	1 (9,1%)	1 (9,1%)	6 (54,5%)	1 (9,1%)	2 (18,2%)	-
<i>progressió</i>	7	-	5 (71,4%)	1 (14,3%)	-	1 (14,3%)	-	-
<i>propulsió</i>	1	-	-	-	-	1 (100%)	-	-
Total	161	6 (3,7%)	6 (3,7%)	2 (1,2%)	124 (77%)	3 (1,9%)	2 (1,2%)	18 (11,2%)

Ho exemplifiquem a continuació:

- (176) a. Perquè aquest òrgan de propulsió *vers la recuperació de la síntesi nacional* [...] no pot actuar altrament.
- b. [B]en aviat la progressió portuguesa *cap a l'Índia* obligaria a buscar el camí directe, per l'Occident, vers els centres de producció.

- c. En llur progressió *devers la meridionalitat* troben un aturador.
- d. Guiatge de Joan *vers el Crist*
- e. Ara, quan veig aquest magnífic vaixell de feacis que torna del *guiatge per l'alta mar calitjosa*, vull esberlar-lo.
- f. Aquesta, amb tot, ocupa en el Pentateuc actual un ampli lloc entre la història de l'èxode i la donació de la terra, enmig de les narracions del guiatge *a través del desert*.
- g. Si han estat vàries les peticions preses en consideració, es procedirà a l'elecció *entre elles*.
- h. Si l'estat del malalt ho permet, cal observar [...] l'aptitud *per seguir els moviments que hom li mana*.
- i. I l'aptitud *al càlcul* com l'aptitud *al llenguatge* s'assoleix a base d'un exercici molt llarg i continuat.

Hem vist, doncs, que el règim preposicional dels arguments interns oblics que es relacionen amb els complements preposicionals verbals sol coincidir, en el cas dels noms eventuals, amb el règim del verb amb què es relacionen morfològicament, que, en funció del paper temàtic de l'argument, pot realitzar-se amb una preposició «poc» marcada (amb la preposició pròpia d'aquell tipus de complement) o amb una preposició semànticament més explícita (sobretot si l'argument indica meta o destinació).

En definitiva, a més dels arguments externs i els arguments interns directes, els noms eventuals admeten arguments interns indirectes i oblics, que sempre es realitzen com a sintagmes preposicionals i que no acostumen a ser obligatoris (tot i que la presència o absència d'aquests arguments pot ser decisiva a l'hora de determinar el significat —i, fins i tot, la classe aspectual— del nom que complementen).

A continuació farem un breu comentari sobre un altre tipus de complements exigits dels noms (i dels verbs amb què es relacionen): els complements equivalents als predicatius verbals.

6.4.5 Els complements predicatius

L'última classe de complements dels noms eventuals que analitzarem són els que equivaldrien al complement predicatiu dels verbs, que normalment expressen una predicació secundària i que hem inclòs en aquest grup perquè tradicionalment se solen tractar com a arguments verbals. Leonetti i Escandell (1991) consideren que precisament la possibilitat d'admissió de complements predicatius constitueix una prova que els noms són predicats i que, per tant, admeten arguments, ja que la presència d'una predicació secundària pressuposa l'existència d'una predicació primària (veg. 5.6). Tornem a reproduir, aquí, les paraules dels autors:

Nuestra propuesta es que esta propiedad [la permet que els noms admetin complements predicatius] es la capacidad del núcleo nominal de seleccionar argumentos. La generalización resultante puede establecerse de manera informal como sigue:

(34) Un núcleo nominal N legitima CCPP dentro de su proyección sólo para sus argumentos.

Esta afirmación está basada en el supuesto de que los nombres poseen de alguna manera estructura argumental (Leonetti i Escandell, 1991: 440).

Els complements predicatius normalment apareixen introduïts per *com a*. En alguns casos, a més, ens hem plantejat la possibilitat que puguin estar encapçalats per *de*, encara que no ho hem pogut confirmar amb dades empíriques. Vegem-ne alguns exemples:

- (177) a. El seu nomenament *{??de/com a} director* es va fer efectiu l'endemà de les eleccions.
b. Tot el poble esperava la consideració de la cova *com a zona protegida*.
c. L'AEQT reclama la consideració *de Gran Indústria* del sector químic.

Com que en aquest cas no hem localitzat possibilitats de variació, no hem considerat necessari mostrar dades del corpus per il·lustrar aquest fenomen.

6.4.6 Resum: els arguments interns dels noms eventuals

A l'apartat 6.4 hem analitzat com es manifesten els arguments interns dels noms eventuals. Els arguments interns directes es poden materialitzar de dues maneres:

- a) Sintagmes preposicionals: habitualment estan introduïts per la preposició *de*, és a dir, com a genitius objectius. Amb tot, també poden estar encapçalats per les preposicions *contra* (quan l'argument intern reforça un valor d'oposició o hostilitat) i *a* (si l'argument intern és *target* —és a dir, si té el doble valor de tema/pacient i meta— o si el nom que complementa s'insereix en un predicat complex amb un verb lleuger) o bé per preposicions semànticament més explícites que *a*, com *vers*, *envers*, *cap a*, etc.
- b) Adjectius relacionals: han de ser adjectius relacionals temàtics que no siguin ètnics o referencials.

En segon lloc, hem observat els arguments interns indirectes i oblics. Aquests complements argumentals solen coincidir, en la realització, amb els verbs amb què es relacionen morfològicament els noms eventuals: es realitzen sempre com a sintagmes preposicionals. Així, els arguments interns indirectes tendeixen a ser datius indirectes (és a dir, SP_a , tot i que també poden realitzar-se com a sintagmes preposicionals introduïts per preposicions que reforcin el contingut semàntic de *a*, com *envers* o *cap a*), i els arguments interns oblics solen estar introduïts per la preposició que encapçala l'argument verbal, ja que el paper temàtic (i, per tant, la relació que manté amb el predicat) és el mateix en tots dos casos. Finalment, els complements predicatius solen estar introduïts per les preposicions *com a* o *de*.

A més de tots aquests tipus d'arguments propis dels noms eventuals, però, cal tenir en compte que els noms resultatius i els noms d'objecte també admeten alguns complements seleccionats (o lligats als verbs). A continuació analitzarem com es manifesten en català.

6.5 Els arguments dels noms no eventuals

Com acabem de comentar, alguns noms no eventuals (els resultatius i els entitats individuals, concretes o abstractes) també admeten complements assimilables als complements argumentals, que, com explica Badia, «contribueixen decisivament a determinar la denotació del sintagma en què ocorren» (2002: 1615). A l'hora d'analitzar la manifestació material d'aquests complements, seguirem la classificació que en fa Badia (2002). Aquest autor (2002: 1615) distingeix tres tipus de noms «no predicatius» (és a dir, de noms que en principi no tenen estructura argumental): (i) els noms relacionals; (ii) els noms agentius, instrumentals i resultatius, i (iii) altres tipus de noms, entre els quals destaquen els noms de representació, els noms semiòtics i els noms abstractes. A continuació observarem els complements propis de cadascun d'aquests tipus de substantius.

6.5.1 Els genitius de possessió inalienable i els noms relacionals

El primer grup de noms no predicatius amb complements argumentals que observarem són els noms relacionals, que són els que, tal com explica Badia (2002: 1616), «denoten directament una relació entre individus i [...], justament a través d'aquesta relació, poden acabar denotant individus concrets». És a dir, són aquells noms la denotació dels quals depèn estrictament de la relació que estableixen amb una entitat. Barker & Dowty n'aporten una definició molt completa:

In general, a relational noun is one such that an entity qualifies for membership in the extension of the noun only by virtue of there being a specific second entity which stands in a particular relation to the first, and where that relation is determined solely by the noun's lexical meaning (Barker & Dowty, 1993: 51).

Són noms relacionals els que denoten relacions familiars (*pare, mare, germà, fill, marit, muller, àvia*, etc.) o relacions entre individus (*amic, company, col·lega, convidat*), així com parts d'un tot (com les parts del cos o parts d'objectes) o qualsevol

nom que designi una possessió inalienable (per exemple, *aniversari*, *principi*, *final*, *mesura* o *aspecte*).¹⁸⁹

Com que expressen una relació, aquests noms es materialitzen sempre amb un complement que denoti l'altre component de la relació. És per això que autors com Leonetti & Escandell consideren que alguns noms relacionals són «obligatòriament transitius» i que, a més, les construccions que expressen una possessió inalienable contenen una mena de predicat que lliga el posseïdor i el posseït:

En cierto modo, se puede afirmar que los nombres relacionales son “obligatoriamente transitivos”, ya que exigen un complemento que especifique la persona o la cosa a la que la propiedad denotada por el nombre debe ser atribuida.

[...]

Los nombres relacionales, por tanto, seleccionan un complemento de una manera parecida a la selección de complementos por parte de los verbos.

(Leonetti & Escandell, 1991: 438-439)

Aquest complement acostuma a ser un genitiu, que es pot materialitzar com a possessiu o bé com a SP_{de} (*la meva àvia*, *el teu aniversari*, *la mà de l'Arnau*, *els convidats de la núvia*), realització que Bonet i Solà (1986: 268) anomenen *genitiu de possessió inalienable* (o *genitiu possessiu* en sentit restringit). De fet, Barker & Dowty afirmen que, en anglès, només es pot considerar que el complement és relacional (o té un sentit relacional) si realment és genitiu, cosa que es pot comprovar perquè el complement admetrà tant la realització SP_{of} com la realització com a genitiu prenominal:

It is important to keep in mind that our criterion for the relational status of a noun is purely semantic. Fortunately, however, almost exactly his semantically-defined class of nouns can be picked out by a simple syntactically-based test: if the noun in question can take a so-called genitive *of*-phrase, and if the *of*-phrase can also be paraphrased by a prenominal possessive, then we can generally assume that noun has an appropriate relational sense. For instance, note that the most natural reading of *John's friend* has essentially the same descriptive content as *the friend of John* (Barker & Dowty, 1993: 51).

Encara que no presenten exactament les mateixes propietats que els arguments dels noms eventuals —per exemple, no es poden materialitzar ni com a adjectius relacionals

---

¹⁸⁹ Leonetti & Escandell ho expliquen així: «Intuitivamente, nombres como *medida* y *aspecto* son intrínsecamente “relacionales” (es decir, cuando hablamos de medidas, peso o aspecto, suponemos habitualmente que son las medidas, el peso o el aspecto de alguien o de algo). [...] El conjunto de los nombres relacionales incluye a aquellas unidades léxicas que señalan una relación de posesión inalienable, como las que designan partes del cuerpo o partes de objetos, o los términos de parentesco» (1991: 438-439).

ni com a clítics—, podem considerar que els genitius de possessió inalienable són complements argumentals. Així, tal com explica Badia (2002: 1617), a diferència del que passa en els complements adjunts especificatius de qualsevol nom, que el que fan és reduir la denotació inicial a un subconjunt d'aquesta denotació, el complement preposicional dels noms relacionals canvia la denotació inicial del nom, que passa de ser una relació a ser un conjunt. Fixem-nos en el contrast entre el genitiu de possessió inalienable i un complement que indiqui un posseïdor en una relació de possessió alienable: mentre que en un cas el substantiu exigeix clarament el complement, en l'altre no ho fa. Ho mostrem a (179):

- (178) a. Coneixes l'amic *(del Cesc)?
b. Saps com funciona el web (de la universitat)?

Hi ha autors que també agrupen, dins dels noms relacionals, substantius abstractes com *objectiu* o *finalitat*, atès que, com explica Badia (1994: 151), «la denotació del sintagma nominal no és aconseguida directament (és a dir, a partir de la denotació del nom nucli), sinó indirectament, a través de la funció o relació que ell denota i el seu complement». És per això que també podem considerar que en aquests casos el complement és un genitiu de possessió inalienable:¹⁹⁰

- (179) a. L'objectiu/la finalitat ?(d'aquest curs) és dotar el professorat de secundària de més recursos de sintaxi.¹⁹¹
b. El quid *(de la qüestió) és si faràs la teva sessió o no.
c. Aquell futbolista va ser el centre *(de la polèmica) durant tot el mundial.

---

¹⁹⁰ De fet, Barker & Dowty (1993: 50) ni tan sols estableixen la distinció que proposa Badia entre els noms relacionals pròpiament dits —noms de parentiu, parts del cos, etc.— i aquests noms abstractes. Així, situen tots els noms en una mateixa categoria (la dels *ultranominals*):

Some nouns that we consider to be relatively non-verbal appear as the heads of the noun phrases in (1):

(1) an uncle of John	a chapter of that book	the heart of Texas
the wife of the mayor	the foreleg of that horse	an edge of the table
a guest of the state	the coastline of Panama	the point of my story
the king of the country	the friend of a painter	a birthday of Mary
an enemy of peace	the captain of the ship	the tip of the iceberg

(Barker & Dowty, 1993: 50)

¹⁹¹ En aquest cas, encara que sigui possible elidir el complement, en realitat hi és implícit, de manera que podríem pressuposar que hi ha un pronom buit amb aquesta funció.

En qualsevol cas, hem de tenir en compte que els noms relacionals admeten uns complements que estan lligats a la seva estructura lexicoconceptual (si bé no denoten eventualitats) i que, per tant, es poden entendre com a complements argumentals.¹⁹²

A continuació analitzarem els complements que poden tenir els noms agentius, instrumentals i resultatius.¹⁹³

6.5.2 Els complements dels noms agentius, instrumentals i resultatius

En aquest apartat analitzarem un segon grup de noms que, tot i que no són eventuals (pròpiament dits) i que, per tant, no haurien de tenir estructura argumental segons les previsions que hem fet anteriorment, admeten alguns complements argumentals: són els noms que expressen l'agent, l'instrument o el resultat d'una eventualitat. Tots tres tipus de noms es relacionen morfològicament amb verbs, de la mateixa manera que ho feien bona part dels noms eventuals; de fet, molts dels noms resultatius que prenem en consideració a l'anàlisi són en realitat la lectura resultativa de noms que admeten una interpretació eventual i una interpretació resultativa (en la tradició catalana, *noms d'acció i efecte*).

Com veurem tot seguit, els noms resultatius no admeten el mateix nombre de categories funcionals que els noms eventuals i, en conseqüència, tenen una estructura argumental més reduïda. Reprenem, per exemple, una de les proves que havíem presentat per distingir els noms eventuals dels resultatius, com pot ser la possibilitat de combinació amb modificadors temporals del tipus *en/durant X temps*.

Als exemples podem comprovar que, mentre que els noms eventuals admeten el modificador, ni els noms resultatius, ni els agentius ni els instrumentals ho fan.

---

¹⁹² En aquest sentit, cal afegir que, si defensem —com en part proposem en aquest treball— que una de les condicions fonamentals perquè els noms tinguin arguments és que designin eventualitats, haurem d'acceptar que aquests noms, en la mesura que denoten una relació, tenen característiques que els acosten a les eventualitats (és a dir, si bé hem de considerar que són bàsicament referencials, podem dir que d'alguna manera també són eventuals; en realitat, en el pla semàntic, denotar una relació estàtica es pot considerar equivalent a denotar un estat).

¹⁹³ Tot i que diversos autors (com Badia 1994; Baker & Vinokurova 2009; Levin & Rappaport Hovav 1992) parlen, en aquests casos, de nominalitzacions d'agent, d'instrument i de resultat, nosaltres emprarem (com també fa Gràcia 1995) el terme *noms agentius*, ja que partim de la idea que la formació dels noms es produeix en la sintaxi.

Fixem-nos-hi:

- (180) a. La construcció d'una escola en tan poc temps és gairebé impossible.
b. Aquella construcció de fusta (*en tan poc temps) és impressionant.
c. El constructor de la casa on vivim (*en tan poc temps) ens va voler estafar.
- (181) a. L'obertura de l'escola durant el mes d'agost és una novetat d'enguany.
b. L'obertura de *Carmen* (*durant el mes d'agost) és inconfusible.
c. L'obridor (*durant el mes d'agost) s'ha trencat.

Aquests substantius tampoc són compatibles amb adjectius com *freqüent* i *constant*, ni poden ser modificats per adverbis en *-ment*, ni admeten altres tipus d'adjunts propis dels verbs (veg. taula 3):

- (182) a. La construcció constant d'hotels a la costa destrossa el litoral.
b. Una d'aquelles les construccions (*constants) és força antiga.
c. Aquell constructor (*constant) d'hotels es deu estar fent ric.

Tanmateix, sembla que aquests noms —sobretot els agentius, però també alguns noms instrumentals i alguns de resultatius— admeten complements que poden ser considerats argumentals. Com explica Badia per als noms agentius, «aquest tipus de noms pot tenir (i molt sovint té) un complement que té tota l'aparença d'argument». Vegem-ho:

- (183) a. Aquella empresa fabrica cotxes.
b. la fabricació constant de cotxes per part d'aquella empresa
c. fabricant de cotxes

De fet, com assenyalen Baker & Vinokurova (2009) per als nominals d'agent, sembla que aquest tipus de noms es distingeix dels noms eventuais perquè mentre que totes dues classes de substantius admeten arguments —o alguns arguments—, només els noms eventuais admeten els adjunts propis de les categories funcionals típicament

verbals (sobretot adjunts aspectuals o temporals, però també és el cas dels datius no regits):

We know of no type of adverb that is permitted in agent-denoting noun phrases, despite the fact that many are allowed in event-denoting noun phrases. There is thus a rather sharp distinction between core arguments of the verb, which are allowed in agentive nominalizations, and optional adverbs, which are not [...] (Baker & Vinokurova, 2009: 523-524).

Tot plegat vindria a corroborar la idea que, mentre que els noms eventuals projecten categories funcionals relacionades amb l'aspecte, els noms d'agent, d'instrument i de resultat no ho fan, si bé el nombre de projeccions funcionals pot variar en funció del tipus de nom. Als apartats següents presentarem les característiques específiques de cadascun d'aquests tipus de nom.

6.5.2.1 Els noms agentius

Tal com indica Badia (1994) els noms agentius són els que «denoten específicament un dels participants de l'eventualitat» que expressa l'arrel lèxica, és a dir, denoten entitats concretes que corresponen a un dels arguments de l'eventualitat, que sempre és un argument extern amb el paper temàtic d'agent. Levin & Rappaport (1992) consideren que l'etiqueta *nominal agentiu* és inadequada perquè entenen que els sufixos nominalitzadors d'aquests substantius (en anglès, *-er*) poden correspondre a qualsevol entitat entesa com a argument extern d'una eventualitat. Ara bé, Baker & Vinokurova (2009) demostren que hi ha uns noms que han de ser entesos sempre com a agentius (i que, per tant, sí que podem distingir una classe de substantius agentius), atès que els sufixos nominalitzadors, en els casos en què ens referim a un participant de l'eventualitat animat (habitualment es els noms agentius, a més, fan referència a entitats humanes) només es poden afegir a arrels que admetin una estructura argumental amb un argument extern amb valor agentiu. És a dir, Baker & Vinokurova observen que, en diverses llengües (com l'anglès o el iacut), només podem trobar aquest tipus de noms si l'arrel es relaciona amb un verb transitiu que es pugui construir en passiva (però mai, per exemple, amb un verb inacusatiu).

En paraules dels autors:¹⁹⁴

[...] *-er* in English and *-AaccY* in Sakha are crucially AGENTIVE nominalizers, not merely entity-denoting nominalizers, or even subject-denoting nominalizers. This is shown by the fact that these nominalizers can combine productively with the same range of verbs that passive can combine with (Baker & Vinokurova, 2009: 530).

Aquesta observació també és vàlida per al català, llengua en què els sufixos més habituals en aquest tipus de nominalitzacions són *-nt* i *-dor*:¹⁹⁵

- (184) a. fabricant de cotxes
b. director de lleure
c. *apareixedor / *entrador (entès com a 'persona que entra')
d. *apareixent ('persona que apareix')/*entrant ('persona que entra')

Ara bé, el valor agentiu de què parlàvem s'ha d'entendre en sentit ampli (en el sentit que proposen Gràcia *et al.* 2000), ja que el paper temàtic que pot saturar el sufix és tant l'agent com l'experimentador, tot i que aquest darrer cas el nom agentiu només és admissible quan s'entén com a *experimentador agent*, és a dir, quan està relacionat amb noms psicològics de la classe A. És el que podem comprovar als sintagmes que presentem a continuació:¹⁹⁶

- (185) a. l'admirador del cantant
b. ?un amador de la veritat
c. ??el temedor de Déu

---

¹⁹⁴ Levin & Rappaport Hovav (1992) també assenyalen aquesta característica: «Event derived nominals have a more “verbal” character than *-er* nominals. They appear with the same range of adverbial modifiers as verbs. These include locative, temporal, and instrumental prepositional phrases» (1992: 141-142).

¹⁹⁵ Tot i que, com expliquen Gràcia *et al.* (2000), la majoria de gramàtiques i de tractats parlen del sufix és *-dor*, és cert que quan el sufix s'adjunta a bases cultes la /d/ no es realitza (per exemple, *invasor*, *emissor*, *agressor*, *conductor*), motiu pel qual Mascaró (1986, *apud* Gràcia *et al.* 2000) considera que /d/ es pot entendre com una marca de participi. Amb tot, debatre aquesta qüestió va més enllà dels objectius d'aquesta tesi i per això no en parlarem. Acceptarem, doncs, que el sufix és *-dor*.

¹⁹⁶ De fet, quan Gràcia *et al.* (2000) parlen del *valor agentiu en sentit ampli* fan referència al fet que el sufix pot atorgar al nom els papers d'agent, causa o instrument. En aquest cas, però, sembla que el sufix pot saturar l'agent, l'experimentador (que, com hem vist, té trets que permeten assimilar-lo a l'agent en alguns casos) i l'instrument. Els noms instrumentals, però, no els prenem en consideració en aquest apartat perquè, com hem comentat, una de les característiques dels noms agentius és el caràcter [+animat] i, normalment, [+humà].

d. el coneixedor/sabedor de la veritat

- (186) a. *el fascinator per aquests fenòmens (si significa 'el que es fascina per aquests fenòmens')
- b. *un interessador per tu (si significa 'algú que s'interessa per tu')
- c. *el repugnador

És a dir: els noms agentius són els que designen, en general, l'agent (o l'experimentador agent) d'una eventualitat, i, per tant, es pot considerar, com explica Gràcia (1995), que cal assumir que en aquests casos el sufix absorbeix o rep el paper temàtic de l'argument extern de l'eventualitat en qüestió (que sempre haurà de ser una eventualitat amb un argument extern amb valor agentiu).

A més, les eventualitats que permeten formar noms agentius solen ser transitives i, per tant, tenen una estructura argumental amb un altre argument, que es pot materialitzar com a complement del nom agentiu. És, doncs, en aquest sentit que podem afirmar que els noms agentius tenen estructura argumental.

De fet, hi ha autors, com Levin & Rappaport Hovav (1992), que estableixen paral·lelismes entre alguns noms en *-er* (els que anomenen *event -er nominals*) i els noms eventuals, i precisament un d'aquests paral·lelismes és la capacitat de tenir estructura argumental (cosa que per a elles demostra la idea de Grimshaw que l'estructura argumental està estretament relacionada amb l'estructura eventual):

We have shown that both *-er* nominals and derived nominals receive an event interpretation when they appear with complement structure. This observation suggests that the two types of deverbal nominals share common elements in their lexical representation. We propose that the similarities between the *-er* and derived nominals are represented in terms of argument structure, the syntactically relevant lexical representation of the argument-taking properties for predicators which determines their complements (Levin & Rappaport Hovav, 1992: 140).¹⁹⁷

¹⁹⁷ De tota manera, Alexiadou (2001) proposa que aquests noms no tenen SAsp, ja que no permeten ser modificats amb adverbis de manera: «Only when AspectP is present is adverbial manner modification licit. Hence in both types of nominals a root $\sqrt{\text{BEAUTIFUL}}$ can be included in the structure. In the environment of the functional layers that include Aspect, such as *dancing*, it will be spelled out as an adverb. In the case of *dancer*, where AspectP is not included, it will be spelled out as an adjective» (2001: 128).

Així, doncs, tant Badia (1994, 2002), com Gràcia (1995), com Levin & Rappaport Hovav (1992) fan notar que els noms agentius admeten estructura argumental.¹⁹⁸

Ara bé: els noms agentius no admeten tots els arguments que tenen els verbs o les nominalitzacions eventuais amb què es relacionen morfològicament, sinó que només admeten l'argument extern (que es realitza com a sufix), i l'argument intern directe (tema/pacient):

- (187) a. Admiro la compradora del teu quadre (cf. *Admiro qui va efectuar la compra del teu quadre / Admiro qui va comprar el teu quadre*)
b. L'escriptora d'aquesta novel·la és Marta Rojals (cf. *l'escriptura d'aquesta novel·la per part de Marta Rojals/ Marta Rojals va escriure aquesta novel·la*)

Fixem-nos, a més, que, de la mateixa manera que en l'àmbit de la complementació verbal, la definitud del sintagma nominal que realitza el rol semàntic de tema pot determinar el caràcter culminatiu (o no culminatiu) de l'eventualitat amb què es relaciona del nom agentiu en qüestió. Fixem-nos en aquests dos sintagmes:

- (188) a. la venedora de roba
b. la venedora del vestit que portes

Tal com explica Badia, «la diferència entre tots dos rau en el fet que el primer té com a base un predicat que expressa un esdeveniment i que el segon en té un que expressa un procés» (1994: 115). És a dir, en la terminologia emprada en aquest treball hauríem de dir que mentre que en el primer cas el nom es relaciona amb un predicat que indica una activitat (un predicat dinàmic, volitiu, no puntual i no culminatiu), en el segon cas, haurem de dir que tenim una acció (és a dir, un predicat dinàmic, volitiu, no puntual i culminatiu). Per a alguns autors, com Gràcia (1995), la distinció entre els noms de (189)

---

¹⁹⁸ De fet, Gràcia (1995), seguint Levin & Rappaport Hovav (1992) sosté que, en general, els noms agentius són considerats eventuais (i per això poden projectar arguments), mentre que els instrumentals no solen ser-ho i per això molt sovint no admeten arguments: «[...] el valor d'“acció habitual” que tenen els instruments corrobora el seu tractament com a no eventius: no expressen un esdeveniment real sinó la capacitat latent de l'objecte per a fer que l'esdeveniment tingui lloc». Amb tot, també admet que hi ha noms agentius que no són eventuais. Més avall reprendrem aquesta qüestió, i mostrarem que la interpretació de Gràcia no ens sembla que del tot adequada en alguns aspectes.

va més enllà del simple caràcter culminatiu i té a veure amb l'eventualitat del nom (i, en conseqüència, amb la seva capacitat de projectar arguments):

[...] hi ha noms agentius no eventius. Són aquells que fan referència a una persona que «habitualment» fa el que indica l'arrel verbal. Són, doncs, noms que designen oficis: una venedora és una dona que habitualment ven, una cosidora és una dona que habitualment cus, etc. En aquests casos tampoc no és possible realitzar sintàcticament l'argument intern:
(23) a. ! La venedora d'aquestes sabates que m'he comprat no ha venut mai res.
b. La venedora fa tres dies que treballa i no ha venut mai re.
(Gràcia, 1995: 46)

Aleshores, per a Gràcia (1995), les expressions com *venedora de roba* són en realitat mots compostos, és a dir, «peces lèxiques paral·leles a *molí de vent* o a *tauleta de nit*». Amb tot, la possibilitat de modificar el complement (per exemple, *venedora de roba {blanca/de marca/barata}*) i el fet que el nom es relaciona amb un predicat transitiu debiliten aquesta perspectiva. A més, com acabem d'assenyalar, la doble interpretació també és possible en predicats clarament eventuals (com passa en el domini verbal):

- (189) a. Es dedica a vendre roba.
b. És qui et va vendre el vestit que portes.

De fet, per a Badia, «una explicació així no té present que aquesta interpretació també és possible amb els noms relacionals» (1994: 116). Podem dir, doncs, que en general els noms agentius admeten la realització del tema com a complement argumental, independentment de la definitud de l'SD en què s'insereixi.

Tanmateix, no és possible combinar noms agentius amb arguments interns oblics. Ho fa notar Badia (2002: 1618), que ho exemplifica amb sintagmes com els de (191), que completem amb els sintagmes de (192):

- (190) a. *el {donador / donant} d'aquests quadres a la fundació
b. *l'estibador de les caixes a la bodega

- (191) a. *el parlant de tu (cf. *parla de tu*)
b. el parlant de català (cf. *parla català*)

L'explicació d'aquest fenomen pot estar relacionada amb la raó que addueixen Baker & Vinokurova (2009) per justificar la impossibilitat d'adjunció d'adverbis i altres adjunts verbals als noms agentius, i és el fet que pressuposen que el sufix nominalitzador s'adjunta, en aquests casos, a S_{Ve}u i que llavors el nus S_{Aspecte} queda bloquejat, de manera que els complements del nom només són admissibles si es generen en nusos funcionals inferiors a S_{Ve}u (però no en els superiors, que és on, segons Cinque (1999), es realitzen els adjunts temporals i aspectuals). En paraules dels autors:

[...] agentive nominalizing morphemes have meaning similar to those of Voice heads. From this it follows that they are like Voice heads in needing to combine directly with a bare verb-phrase constituent. As a result, this type of nominalization must happen at the deepest level of phrase structure, and so does not permit most verbal/clausal heads or modifiers (Baker & Vinokurova, 2009: 549).

Així, tot i que hem considerat que hi ha realitzacions dels noms agentius que els acosten a les activitats i d'altres que els aproximen a les accions, alhora hem de tenir present que són entitats referencials i que, per tant, no poden admetre els mateixos nusos funcionals que els noms eventuals: no tenen, doncs, S_{Asp}. I és que, per exemple, el sufix nominalitzador no té les mateixes propietats que pot tenir l'argument extern d'un nom eventual: no es pot extreure, ni pot lligar anàfores ni controlar el subjecte PRO d'una clàusula d'infinitiu.

En definitiva: tot i que denoten entitats concretes i no eventualitats pròpiament dites, podem dir que els noms agentius admeten complements argumentals, en la mesura que estan relacionats amb eventualitats i que el sufix nominalitzador satura l'argument extern de l'eventualitat. Aquest argument extern ha de ser sempre de valor agentiu (+animat i habitualment +humà), és a dir, només pot tenir els papers temàtics d'agent o d'experimentador agent. A més, sembla que el sufix nominalitzador s'insereix a S_{Ve}u, en una posició molt baixa de la projecció del nom, cosa que d'una banda permet que es realitzin els arguments interns directes però que de l'altra bloqueja les propietats «verbals» —aspectuals— d'aquests substantius (és a dir, la possibilitat de ser combinats amb modificadors típicament verbals). Això no vol dir, però, que no puguin expressar trets relacionats amb l'aspecte: ho fan mitjançant els arguments interns directes.

Aquests arguments es manifesten sempre com a SP_{de} si acompanyen noms agentius, però es poden distingir segons si l'SD que introdueixen és definit o no. I és que la definitud del sintagma nominal regit per la preposició pot condicionar la interpretació

semàntica del substantiu: si el complement està precedit d'un determinant, caldrà interpretar que el substantiu és l'agent d'una acció; en canvi, si el complement es realitza com a SN sense determinant, caldrà entendre que el nom agentiu és l'agent d'una activitat.

A continuació examinarem les propietats dels noms instrumentals, que comparteixen molts trets amb els noms agentius però que se'n distingeixen en alguns aspectes, fins al punt que caldrà considerar que no tenen estructura argumental.

6.5.2.2 Els noms instrumentals

Si en l'apartat anterior observàvem les propietats dels noms agentius i dels seus complements argumentals, en aquest tindrem en compte els noms d'instrument, que en principi poden tenir una forma idèntica a la dels noms agentius però, en lloc de denotar l'agent d'una eventualitat, en denoten l'instrument. Tal com apunta Badia, són noms «usats per referir-se a objectes, que estan relacionats amb el verb de base en tant que solen ésser instruments en la realització de l'acció expressada pel verb» (1994: 117). Amb tot, diversos autors proposen que les nominalitzacions d'instrument no es poden relacionar amb cap eventualitat i que, per tant, en general no tenen estructura argumental. Badia ho descriu així:

[...] no sembla pas que puguem identificar els dos tipus de nominalitzacions [...]. En primer lloc, el paper dels instruments en posició de subjecte és subsidiari, no és el natural [...]; una oració amb instrument com a subjecte no sembla que pugui tenir les mateixes possibilitats expressives; per exemple, sembla que no pot tenir predicats que denotin esdeveniments, sinó només processos i estats. Per altra banda, les nominalitzacions d'instrument no poden tenir com a complement cap sintagma nominal definit, de manera que també sembla que no poden procedir d'un esdeveniment (Badia, 1994: 118).

De la mateixa manera, Gràcia (1995) assenyala que els noms instrumentals no són mai eventuals (cosa que, per a ella, implica que no admeten estructura argumental), i en aquest sentit segueix Levin & Rappaport Hovav, que sostenen que «[t]hose nominals that inherit complement structure frequently receive an agentive interpretation», mentre que «the largest subclass of the nominals that do not inherit complement structure receive an instrumental interpretation» (1992: 132).

De fet, la denotació mateixa d'aquests noms indica que el sufix no sempre satura l'argument extern pròpiament dit (en la projecció S*Ve*u que proposen Baker & Vinokurova 2009), sinó que són, simplement, un adjunt instrumental. Fixem-nos, per exemple, en les diferències en la definició de *batedor* com a agent i en la definició d'aquest mateix nom com a instrument que trobem al DIEC, que permeten il·lustrar, encara que sigui des d'un punt de vista estrictament semàntic o lexicogràfic, el participant amb què se sol relacionar cada tipus de nom:

(192) Algunes de les accepcions referides a l'agent:

batedor batedora

1 *l m.* i *f.* [LC] [AGA] [PR] Obrer que bat la segada, les nous, les ametlles, etc., la llana, els metalls.

1 *2 m.* i *f.* [LC] [SP] [PR] [AGF] Persona que bat el bosc, el bardissar i altres llocs de vegetació espessa per aixecar la caça.

(193) Algunes de les accepcions referides a l'instrument:

batedor batedora

3 *l m.* [LC] [AGA] Corró de pedra per a batre la segada.

3 *3 m.* [LC] [ED] Estri de cuina que serveix per a batre els ous i altres aliments.

5 *3 f.* [LC] [ED] Màquina, aparell o instal·lació per a batre, triturar i mesclar els aliments, emprada en la indústria alimentària o en usos culinàries.

Per tant, haurem de considerar que els noms instrumentals, tot i que poden presentar sufixos idèntics als dels noms agentius, no tenen estructura argumental.

6.5.2.3 Els noms resultatius

Com hem constatat al llarg del treball, cal distingir entre els noms que expressen eventualitat (i que, per tant, es poden classificar des d'un punt de vista aspectuals) i noms que expressen resultats d'aquestes eventualitats (o bé entre la interpretació eventual i la interpretació resultativa de determinats noms). I també hem exposat que, en la mesura que sovint els resultats són objectes físics, no admeten arguments:

(194) a. Una de les publicacions (*d'un llibre) que hi ha damunt la taula és meva.

- b. Aquella construcció (*de cases) tan estranya que es veu al fons és la més alta de la ciutat.
- c. Es tracta d'una venda (*d'aquesta roba), no d'un lloguer.

Amb tot, Badia fa notar que hi ha noms de resultat que sí que admeten arguments, com és el cas de *producció*, *traducció*, *anàlisi*, *disseny*, *deixalles* o *còpia* (Badia, 1994, 2002), entre altres noms. Fixem-nos en els exemples que presentem a continuació:

- (195) a. Una de les anàlisis de sang que hi ha damunt de la taula és meva.
- b. Aquella còpia de la *Pietat* de Michelangelo que teniu a casa és molt estranya.
  - c. La seva traducció dels sonets de Shakespeare és realment bona.
  - d. Una de les modificacions del treball no m'acaba de convèncer.

Fixem-nos que, si bé denoten resultat, aquests substantius poden presentar complements assimilables als complements argumentals. Tal com apunta Badia, aquests noms «es comporten (fins i tot amb arguments) com a noms concrets i comptables, admeten modificacions pròpies de noms concrets i, habitualment, poden ser posats en plural» (1994: 120), però alhora admeten arguments. Segurament aquesta admissibilitat està relacionada amb el fet que, mentre que alguns noms resultatius denoten el tema del verb amb què es relacionen morfològicament (per exemple, *producte*, *creació*, *publicació*, etc.), en altres casos (*anàlisi*, *disseny*, *traducció*) el resultat no coincideix amb el tema, que llavors es pot realitzar com a argument del nom resultatiu:

[...] podem dir que hi ha verbs que expressen una acció que no esgota l'objecte (o objectes) sobre els quals s'efectua (per exemple, mantenir, usar, etc.). Però també n'hi ha l'acció dels quals culmina en la creació d'una cosa. Ara bé, aquests darrers poden ser dividir encara entre els que tenen com a objecte directe un sintagma nominal que expressa aquest objecte en el qual l'acció culmina (per exemple, *crear*, *produir*, etc.) i els que tenen com a objecte directe un sintagma que no és el resultat de l'acció (per exemple, *analitzar*, *dissenyar*, etc.). Aquesta primera classificació intuïtiva dels verbs ens donaria compte de les diferències que tenen quant a les nominalitzacions de resultat: els primers no en poden tenir, els segons en poden tenir, però normalment sense arguments, i els tercers en tenen habitualment amb arguments (Badia, 1994: 121).

Badia (1994) es planteja fins a quin punt les possibilitats d'expressió de l'argument intern (o més aviat del tema) dels noms resultatius depenen de les classes aspectuals a

què pertanyen els predicats amb què es relacionen morfològicament. Aquest autor observa, en primer lloc, que els noms relacionats amb predicats estàtics, «en no expressar accions, sinó només relacions estàtiques entre entitats, no hi pot haver cap resultat» (1994: 123) i és per això que considera que només trobarem nominalitzacions de resultat en el cas dels noms que es relacionen amb predicats dinàmics. Dins dels predicats dinàmics, però, els predicats no culminatius (activitats) es comporten com els estatus i no es poden relacionar amb resultats: com explica Badia, «les nominalitzacions de resultat són naturals en aquells predicats de base que expressen modificacions d'algun objecte [...] i, per tant, tenen algun punt de culminació» (1994: 123), de manera que només podem relacionar els noms resultatius i la possibilitat que presentin arguments amb els substantius relacionats morfològicament amb predicats (verbs o noms eventuals) dinàmics i culminatius. Amb tot, reconeix que, dins d'aquests tipus de predicats, la «possibilitat de tenir arguments o no es veu limitada segons si l'objecte resultat és igual a la denotació d'algun dels arguments del verb» i que, per tant, el criteri que explica millor la capacitat d'alguns noms resultatius d'admetre arguments és si el tema o el pacient coincideix amb el resultat o no ho fa.¹⁹⁹

A (197) podem comprovar els noms resultatius coincideixen amb els predicats dinàmics i culminatius. Així, l'oració de *a* conté un nom resultatiu que es pot relacionar amb un acte (dinàmic i no duratiu) amb tres arguments, a *b* el nom resultatiu es relaciona amb un acte amb dos arguments i en l'oració de *c* el substantiu es relaciona amb una acció (tot i que podria entendre's que *escriure* és una activitat, quan el nom és

---

¹⁹⁹ Badia classifica aspectualment els verbs segons els paràmetres de Rigler (1989, *apud* Badia 1994), i estableix que els verbs dinàmics només permeten formar noms de resultat si són no duratius però de tres arguments (*donar* → *donació*) o bé duratius. Els duratius es poden distingir en quatre categories segons els paràmetres de culminació (que ell designa com a *telicitat*) i acotació (que pot donar lloc a verbs acotats, 0 acotats o no acotats):

1. Verbs culminatius acotats, que alhora es poden dividir en (a) creadors d'objectes (*produir, crear*); (b) destructors d'objectes (*destruir, menjar*); (c) modificadors d'objectes (*corregir, automatitzar*), i (d) transportadors d'objectes (*transmetre, transportar*).
2. Verbs culminatius i 0 acotats (*verbs de redescrípció*), expressen processos el resultat dels quals no coincideix amb el tema del verb (*analitzar, traduir, revisar, avaluar...*).
3. Verbs no culminatius i 0 acotats, que poden arribar a tenir culminació però sense esgotar el procés que s'aplica sobre el tema/pacient (*desenvolupar, millorar...*).
4. Verbs no culminatius i no acotats, que són els no tenen mai punt de culminació (*promoure, governar*).

Tot i que sembla que els que admeten més fàcilment formar noms de resultat són els dels grups 1a, 2 i 3, i que en principi només els del grup 2 haurien d'admetre arguments, ell mateix constata que també en poden admetre noms relacionats amb predicats d'altres tipus i és per això que hem de considerar que l'aspecte no determina (o no és l'únic factor que determina), en el cas dels noms de resultat, la possibilitat de tenir arguments.

transitiu cal considerar-lo una acció). Vegem-ho (marquem amb la cursiva els noms de resultat):

- (196) a. Hem aprofitat bé totes les *donacions* que ens han fet.
b. Aquella *troballa* arqueològica es mostrarà al Museu d'Història a partir del gener.
c. He deixat les *escriptures* a la taula del despatx per si hi vols donar un cop d'ull. (cf. **He deixat l'escriptura a mà al despatx.*)

No tots els noms resultatius admeten arguments interns. Fixem-nos-hi:

- (197) a. Hem aprofitat bé aquelles donacions (*de quadres).
b. Les troballes (*de joies) de les tombes del faraons són precioses
c. Segons aquesta anàlisi de sang tens el colesterol alt.

Per tant, com afirma Badia (1994, 2002), tot i que la classe aspectual del nom pot determinar si admet o no una lectura resultativa, la possibilitat que els noms resultatius tinguin arguments interns està més relacionada amb el fet que la designació coincideixi o no amb el tema verbal que no pas amb la classe aspectual: així, si el nom resultatiu denota el resultat de l'eventualitat (coincideix amb el tema verbal), no admetrà arguments interns; en canvi, si designa una altra realitat, podrà admetre l'objecte o tema de l'eventualitat (és el que podem veure a 197c).

A banda dels noms relacionals, els noms agentius i els resultatius, hi ha altres noms no eventuals que també admeten complements assimilables als arguments dels noms eventuals (especialment a l'argument extern). Així, els noms que expressen algun tipus de creació (sobretot els noms de representació i els noms semiòtics, que no necessàriament han d'estar relacionats morfològicament amb predicats) poden rebre un complement d'autoria que es pot entendre, en alguns casos, com un argument equivalent a l'agent, a més de complements assimilables al tema dels noms transitius. A continuació tractarem més detalladament aquest tipus de noms i els complements que es poden entendre com a complements argumentals.

6.5.3 Els complements dels noms de representació (icònics o depictius) i dels noms semiòtics

Com acabem de comentar, en aquest apartat presentarem com s'organitza l'estructura argumental en el cas de dues classes de noms que mai no expressen eventualitats: d'una banda, prendrem en consideració els noms de representació (icònics o depictius), com *quadre* o *fotografia*, i, de l'altra, els noms semiòtics, com *llibre* o *poema*.

D'una banda, els noms icònics tenen la propietat que tant poden designar objectes físics com imatges fruit d'un procés de creació (per exemple, en el resultat del procés de fotografiar, o d'esculpir, o de pintar). És a dir, tal com explica Badia, aquests noms «tant poden ser considerats com denotant directament entitats, com fent-ho de manera indirecta» (1994: 149), cosa que podem veure en els exemples que presentem a continuació (indiquem el nom icònic amb la cursiva):

- (198) a. Demà el pintor em portarà el *quadre* que li vaig comprar.
b. M'encanta aquell *quadre* de la Cerdanya de Jordi Isern.

En la primera frase, el nom *quadre* indica un objecte concret, en un sentit que, segons Badia, és el d'un «nom concret i comtable ordinari» (1994: 149). En canvi, la segona oració el substantiu designa el resultat de l'activitat de pintar (que en aquest cas ha dut a terme Jordi Isern). Així, segons Badia, aquests substantius «es comport[en] com els noms relacionals [...] i, de fet, com les nominalitzacions de resultat [...]: el seu complement n'és un argument». De fet, fixem-nos en el sintagma següent:

- (199) un dibuix de l'Arnau

En aquest SD, l'SP *de l'Arnau* es pot entendre com a autor del dibuix (*un dibuix que va fer l'Arnau*), com a tema (*un dibuix en què surt l'Arnau*) o com a posseïdor (*un dibuix que és propietat de l'Arnau, que té l'Arnau*).

Com que el nom no és relacional (i, per tant, el significat del que es denota no depèn de la relació de possessió o de pertinença que s'estableixi amb cap element), el possessiu és clarament alienable i, per tant, no pot ser considerat argumental. Ara bé, els

complements que designen l'autoria —que, d'alguna manera, és com un agent— i el tema poden ser entesos com a complements argumentals, en la mesura que estableixen una relació més interna —més relacionada amb l'estructura lexicoconceptual del nom— que no pas la que manifesta el posseïdor. De fet, les possibilitats de possessivització que assenyalaven Giorgi & Longobardi (1991) i que ja hem presentat als apartats anteriors (veg. 6.3.3.3) estableixen que un complement genitiu pot ser expressat com a possessiu sempre que no n'hi hagi un d'un nivell superior en la jerarquia *posseïdor > agent > tema*. Com hem vist, aquesta jerarquia té a veure amb el grau d'externalitat que tenen els noms, cosa que estableix un “ordre” en l'externalitat dels complements: si hi ha posseïdor, l'únic element que podrà expressar-se com a possessiu serà aquest; si no hi ha posseïdor i només hi ha agent i tema, el possessiu serà l'agent; de fet, el tema només podrà realitzar-se com a possessiu si no hi ha cap altre argument (i, per tant, si es pot entendre com a argument externalitzat d'una construcció passiva). Sembla, doncs, que podem afirmar que s'estableix una relació entre l'externalitat del complement (el posseïdor sempre ha de ser més extern en aquests casos: és alienable i, per tant, no pot ser argument) i les possibilitats de realització dels complements com a possessius. Si tenim en compte que el paral·lelisme és exacte amb el que trobàvem en el cas dels arguments externs i interns, haurem de suposar que tant l'autor (en termes de Badia (1994, 2002), el *complement d'autoria*) com el tema dels noms icònics (*complement icònic* segons Badia) han de ser entesos com a més interns que el posseïdor —és a dir, com a complements argumentals.

De fet, Leonetti & Escandell (1991) fan notar que els noms de representació (icònics o depictius) es poden assimilar als noms eventuais pel que fa a les possibilitats d'acceptació de complements predicatius (sobretot el complement del nom icònic és un tema), la qual cosa contribueix a justificar el fet que també puguem parlar d'estructura argumental en aquests casos. Com hem explicat en apartats anteriors (veg. 5 i 6.4), els noms eventuais admeten complements predicatius orientats al tema (cosa impossible en el cas dels noms de resultat), i, segons Leonetti & Escandell (1991: 436), aquesta també és una possibilitat dels noms de representació (*la fotografia de la Maria nerviosa*):

Los nombres de representación muestran propiedades muy similares a las de los nombres verbales en su aceptación de CCPP. [...]

En los SSNN cuyo núcleo es un nombre de representación, entonces, la aparición de CCPP orientados al agente está mucho más restringida que la aparición de agentes orientados al tema (Leonetti & Escandell, 1991: 437-438).

I, de la mateixa manera —com ja hem comentat al capítol 5— Sleeman & Brito (2010: 203) opinen que els noms de representació no són ben bé resultatius, sinó que se situen en una posició intermèdia entre els noms eventuals i els noms resultatius pel que fa a la capacitat de seleccionar arguments.

En aquest sentit, el complement d'autoria es pot interpretar d'una manera semblant a la de l'argument extern dels noms deverbals; i, com que generalment es realitza com a SPde (o bé com a possessiu), es pot parlar de *genitiu agentiu*, *d'autor* o *d'autoria* (Bonet & Solà, 1986: 268). Ara bé, aquests complements no presenten totes les propietats dels arguments externs (agents o experimentadors) de les nominalitzacions eventuals, ja que el nom que complementen no té estructura argumental pròpiament dita. Així, si bé es pot expressar com a possessiu (de fet, també ho poden fer els adjunts pròpiament dits, com els posseïdors), no poden controlar clàusules d'infinitiu (Resnik, 2010: 113):

- (200) a. el dibuix de l'Arnau_i (*per PRO_i guanyar el concurs) (cf. *El dibuix que va fer l'Arnau_i per PRO_i guanyar el concurs*)
b. el seu_i quadre (*en PRO_i veure la Cerdanya) (cf. *El quadre que va fer t_i en PRO_i veure la Cerdanya*)
c. la fotografia del Jordi_i (*per PRO_i immortalitzar aquell instant) (cf. *La fotografia que va fer el Jordi_i per PRO_i immortalitzar aquell instant*)

Això no impedeix, però, que puguem parlar de genitiu agentiu o d'autoria (sempre tenint en compte aquestes característiques). Aquest complement el trobem tant en els noms de representació com en els noms semiòtics:

- (201) a. el quadre de Miró (cf. *el quadre pintat per Miró*)
b. el poema de Verdaguer (cf. *el poema escrit per Verdaguer*)

Alguns autors s'han qüestionat si en aquest darrer cas caldria considerar el complement com a argument. Badia (1994: 149-151), per exemple, distingeix els noms de representació dels noms semiòtics perquè els primers tant poden denotar directament

entitats com fer-ho de manera indirecta, mentre que els segons sempre denoten entitats. Amb tot, el mateix Badia (2002: 1622) reconeix que el complement d'autoria dels noms semiòtics és molt semblant al dels noms de representació, i per això considera, com ho fem en aquest treball, que podem parlar de complements argumentals en tots dos casos.

D'altra banda, si hem considerat que el complement d'autoria pot equivaldre a un argument extern, podem equiparar el complement icònic a un argument intern (tema) del nom de representació.

Hi ha autors (Markantonenou 1992, *apud* Alexiadou 2001) que defensen que aquest genitiu que equivaldria al tema no és ben bé un argument —o no s'hi pot considerar— perquè en realitat el nucli nominal i el tema formen un sol constituent (Alexiadou, 2001: 145). Una prova d'aquest fenomen la trobaríem en el fet que en noms semiòtics com *llibre* no podem moure lliurement els constituents del sintagma nominal (que, a més, solen aparèixer en un ordre invers al que habitualment tenen els constituents dels noms eventuals). Fixem-nos-hi:

- (202) a. el llibre de pintura del meu cosí
b. *el llibre del meu cosí de pintura

A més, segons mostren aquests autors —que també inclouen dins d'aquest grup els noms com *traducció* o *descripció*, quan denoten el resultat de l'eventualitat— el genitiu «temàtic» no es pot modificar en llengües com el grec:

As the contrast in these strings shows, modification of the theme genitive is not permitted, while modification of the Creator genitive is well formed:

- (54) a. **i metafrasi tis makroselus Odisias tu Kakridi*
the translation the lengthy Odyssey the Kakridi
b. *i metafrasi tis Odisias tu eksohu Kakridi*
the translation the Odyssey the great Kakridi

(Alexiadou, 2001: 146)

D'altra banda, Kolliakou (1995, *apud* Alexiadou 2001) fa notar que el genitiu que expressa el tema tampoc pot realitzar-se mai com a clític possessiu en grec (cosa que sí que admet el genitiu d'autoria). En grec els clítics possessius, en el marc de l'SD, sempre són referencials (denoten modificadors extensionals dels noms, no intensionals), de manera que el fet que no puguin ocupar el genitiu «temàtic» significa que aquest

complement del nom no és un complement sinó el segon terme d'una mena de compost. Ho il·lustrem amb exemples extrets d'Alexiadou (2001: 146-147):

- (203) a. to vivlio tis istorias
          el llibre la història-gen
      b. *to vivlio tis
          el llibre seu

Per a Alexiadou, doncs, els exemples anteriors són «evidence for considering the head nominal together with the innermost genitive as a type of compound with the nominal head» (2001: 147).

En català hi ha alguns contraexemples a les proves que aporten els diversos autors per al grec. I és que si bé en alguns casos no podem modificar l'ordre dels constituents —sobretot en el cas dels noms semiòtics—, en d'altres —sobretot en els noms de representació— sí que és possible. Fixem-nos-hi:

- (204) a. el quadre de Van Gogh d'un presseguer amb flors
          b. la descripció de la Maria de casa seva

A més, en català sí el tema dels noms de representació o de la lectura resultativa de noms com *traducció* admet modificació:

- (205) a. el quadre de la Cerdanya nevada
          b. la traducció de Mallastrè de la novel·la més coneguda de Joyce.

Per tant, creiem que hem de distingir l'*SP_{de}* que regeix un nom sense determinant i que modifica de noms semiòtics com *llibre* dels complements que podem considerar que constitueixen el tema dels noms de representació (i d'alguns noms resultatius, com *traducció*). En aquest darrer cas, com explica Badia (1994: 150), el complement «represent[en] una relació interna», i sense el complement la denotació del sintagma canviaria (ja no podria ser una funció o relació). I com que també es realitza habitualment com a *SP_{de}*, podem parlar de *genitiu icònic* (Bonet & Solà, 1986).

6.6 Síntesi: la realització material dels arguments nominals en català

En aquest capítol hem analitzat com es manifesten els arguments nominals en català a partir de dades empíriques de 200 noms, obtingudes mitjançant el CTILC. Hem tingut en compte tant els arguments dels noms eventuais —que distingim segons si són arguments externs o interns— i els complements argumentals dels noms relacionals, agentius, resultatius i icònics.

Hem vist podíem distingir els arguments externs segons si eren externs pròpiament dits (agent o experimentador) o bé externalitzats (tema o de pacient en una passiva), i que, en general, admeten quatre realitzacions:

- a) Sintagma preposicional: habitualment és SP_{de} (realització que anomenem genitiu subjectiu), però també pot ser SP_{entre} si el nom és inherentment recíproc o admet una lectura recíproca.
- b) Possessiu: hem comprovat que en català és més «natural» quan desenvolupa els papers temàtics d'agent o d'experimentador —és a dir, quan equival a un argument extern pròpiament dit (ja que se sol relacionar amb els trets [+animat] i [+humà]), si bé també pot realitzar les funcions semàntiques de tema (només si és externalitzat i, especialment si és humà) o, en menor mesura, de pacient.
- c) Adjectiu relacional temàtic o argumental: en principi, els adjectius relacionals temàtics —i, sobretot, els ètnics o referencials— poden equivaldre a qualsevol tipus d'argument extern. Amb tot, se solen associar a l'agent, per tal com sovint es vinculen als trets [+animat] i [+humà] i apareixen, sobretot, com a arguments externs de noms agentius en la realització activa.
- d) Pronom clític: l'argument extern d'un nom eventual es pot extreure del marc de l'SN —o de l'SD en què s'insereix— com a clític *en* només si equival a un tema o pacient externalitzats, però no si és un argument extern pròpiament dit.

D'altra banda, hem observat que els noms admeten l'alternança passiva/activa, però no l'ergativa/causativa.

Així, en primer lloc, hem vist que els noms agentius transitius —a més d'alguns substantius intransitius i alguns noms psicològics amb un experimentador agent— poden alternar, en la realització dels sintagmes nominals, entre una configuració activa i una configuració passiva. En la configuració activa, l'agent es pot realitzar com a possessiu, com a genitiu subjectiu o com a adjectiu relacional, mentre que el pacient es realitza com a sintagma preposicional introduït per *de*, *a* o altres preposicions semànticament més explícites. En canvi, en la configuració passiva el pacient s'externalitza i es materialitza com a genitiu, com a possessiu o com a adjectiu relacional, mentre que l'agent es recupera com a adjunt —en termes de Grimshaw (1990), adjunt argumental— i es realitza com a SP_{per} o $SP_{per\ part\ de}$.

En segon lloc, hem constatat que els noms que es relacionen amb verbs que admeten l'alternança causativa/ergativa sempre es vinculen a l'alternant ergatiu, de manera que no admeten mai l'expressió de la causa com a argument nominal. Així, aquests noms sempre es realitzen amb el tema externalitzat —com a genitiu, possessiu, adjectiu relacional o clític— i la causa recuperada com a adjunt —amb un SP_{per} (en alguns casos) o $SP_{a\ causa\ de}$.

Finalment, pel que fa a l'argument extern, hem comprovat que, quan es realitza com a sintagma preposicional o possessiu, presenta dues propietats característiques de qualsevol subjecte oracional: la possibilitat de controlar clàusules d'infinitiu i la creació de dominis de lligam. Aquestes propietats, però, són exclusives de l'argument extern pròpiament dit: així, hem vist que els arguments externalitzats, per més que es puguin manifestar com a possessius o com a genitius, no poden exercir control sobre el subjecte PRO de les clàusules d'infinitiu.

D'altra banda, en aquest capítol també hem analitzat com es manifesten els arguments interns dels noms eventuals. Així, els arguments interns directes es poden materialitzar com a sintagmes preposicionals o com a adjectius relacionals.

- a) Sintagmes preposicionals: normalment són genitius objectius —que seria la realització no marcada dels arguments que en el marc oracional són SD—, tot i que també admeten preposicions semànticament més explícites. Per exemple, si

el nom i l'argument denoten confrontació o hostilitat, l'argument intern pot estar introduït per la preposició *contra*. De la mateixa manera, si l'argument es comporta com a *target*, pot realitzar-se com a datiu objectiu (SP_a) o introduït per preposicions semànticament més explícites, *vers*, *envers*, *cap a*, etc., possibilitat que també apareix quan el nom s'insereix en una construcció verbonominal.

- b) Adjectius relacionals: han de ser adjectius relacionals temàtics que no siguin ètnics o referencials (ja que aquests adjectius habitualment denoten un agent).

D'altra banda, hem constatat que els arguments interns indirectes i oblics se solen realitzar com a sintagmes preposicionals introduïts per les mateixes preposicions que els arguments indirectes i oblics dels verbs amb què es relacionen els noms eventuais. Per tant, els arguments indirectes solen ser datius i els arguments interns oblics poden ser SP_a , SP_{per} , SP_{en} , SP_{contra} , SP_{amb} , SP_{de} , etc., en funció del paper temàtic de l'argument (origen, destinació, trajectòria, etc.).

Finalment, hem vist que els complements predicatius es poden realitzar, en l'àmbit nominal, com a SP_{de} o $SP_{com a}$.

A més de tots aquests tipus d'arguments propis dels noms eventuais, hem pres en consideració alguns complements de noms que no són pròpiament eventuais però que s'hi poden assimilar en alguns aspectes. Són aquests:

- a) Noms relacionals: solen indicar possessió inalienable i, per tant, exigeixen l'altre element de la relació (que pot ser possessiu o SP_{de}).
- b) Noms agentius: tenen l'argument extern (que sempre serà agent o experimentador agent) com a sufix i admeten un argument intern manifestat com a genitiu.
- c) Noms resultatius: si no coincideixen amb el tema verbal poden tenir un complement argumental (o assimilable a un complement argument) que denoti el tema de l'eventualitat.

- d) Noms icònics: poden admetre un complement d'autoria assimilable a un argument extern i un complement icònic assimilable a un tema.

En definitiva, en aquest capítol hem intentat configurar una panoràmica general del funcionament dels arguments nominals en català, tot partint de la idea que alguns noms presenten propietats paral·leles a la dels verbs i que, per tant, tenen estructura argumental, temàtica i aspectual. Tot plegat ens ha servit per respondre a la major part de preguntes que formulàvem a l'inici del treball, llevat de l'última, que és la que presentem a l'apartat següent: l'ordre dels complements.

6.7 L'ordre bàsic dels arguments nominals en català:

NOS o NSO?

En aquest apartat analitzarem si podem establir un patró d'ordenació dels arguments nominals en català quan concorren, partint dels noms estudiats i de les constatacions de Giorgi & Longobardi (1991). Prendrem en consideració els arguments realitzats com a sintagmes preposicionals, i deixarem de banda els possessius —que solen ser prenominals en català— i els adjectius relacionals —que solen ocupar la posició immediatament postnuclear.

Giorgi & Longobardi (1991), en el seu estudi sobre l'estructura del sintagma nominal, fan notar que els paràmetres de nucli-complement i nucli-subjecte semblen divergir entre les llengües romàniques i les germàniques. És més: si bé tots dos grups lingüístics segueixen, per a l'oració, l'ordre SVO, en el cas dels noms, segons Giorgi & Longobardi, les llengües romàniques no mantenen l'ordre, sinó que són bàsicament NOS (en canvi, les germàniques mantenen l'estructura SNO). En paraules dels autors:

In the traditional terminology of syntactic typology our claim is that the positional occurrences of subjects and objects must be kept distinct for Verbs as well as for Nouns, and that from this viewpoint Germanic languages tend to be basically SNO, whereas the Romance ones are basically NOS (Giorgi & Longobardi, 1991: 114).

Això no vol dir que no hi pugui haver excepcions a aquest ordre, però consideren que és el que es pot extreure de l'observació de dades empíriques.

Tanmateix, nosaltres hem proposat, en l'anàlisi, que l'argument extern —el «subjecte» del nom— precedeix l'argument intern —habitualment, doncs, l'argument extern apareix en una posició immediatament postnominal. I és que, de fet, és el que hem pogut extreure de les dades del CTILC. A la taula que presentem a continuació, podem constatar que quan concorren dos arguments —que solen ser un argument extern i un argument intern o bé un argument externalitzat i un argument intern oblic—, l'argument extern (o externalitzat) precedeix els altres.

Taula 47. Ordre dels arguments nominals en concurrència

Nom	Ocurrències amb dos arguments	Extern + intern	Intern + extern	Extern + complement agent	Complement agent + extern	Arg. interns oblics (origen + destinació)
<i>absorció</i>	65	5 (7,7%)	-	58 (89,2%)	2 (3,1%)	-
<i>acompanyament</i>	1	-	-	1 (100%)	-	-
<i>acusació</i>	7	6 (85,7%)	-	1 (14,3%)	-	-
<i>adaptabilitat</i>	6	6 (100%)	-	-	-	-
<i>adhesió</i>	33	33 (100%)	-	-	-	-
<i>adjunció</i>	7	5 (71,4%)	2 (28,6%)	-	-	-
<i>admissió</i>	19	12 (63,2%)	5 (26,3%)	2 (10,5%)	-	-
<i>adopció</i>	17	3 (17,6%)	-	6 (35,3%)	8 (47,1%)	-
<i>afavoriment</i>	1	-	-	1 (100%)	-	-
<i>agermanament</i>	3	3 (100%)	-	-	-	-
<i>agraïment</i>	6	6 (100%)	-	-	-	-
<i>agressió</i>	7	4 (57,1%)	-	-	3 (42,9%)	-
<i>al·lusió</i>	7	7 (100%)	-	-	-	-
<i>alliberament</i>	4	3 (75%)	-	1 (25%)	-	-
<i>allunyament</i>	6	6 (100%)	-	-	-	-
<i>amor</i>	20	20 (100%)	-	-	-	-
<i>anada</i>	60	52 (86,7%)	2 (3,3%)	-	-	6 (10%)
<i>anàlisi</i>	2	2 (100%)	-	-	-	-
<i>annexió</i>	39	33 (84,6%)	2 (5,1%)	4 (10,3%)	-	-
<i>apropament</i>	8	8 (100%)	-	-	-	-
<i>aptitud</i>	16	16 (100%)	-	-	-	-
<i>arbitratge</i>	1	-	-	1 (100%)	-	-

<i>arribada</i>	27	14 (51,9%)	13 (48,1%)	-	-	-
<i>ascensió</i>	15	11 (73,3%)	4 (26,7%)	-	-	-
<i>atac</i>	14	9 (64,3%)	-	4 (28,6%)	1 (7,1%)	-
<i>atracció</i>	13	12 (92,3%)	-	-	1 (7,7%)	-
<i>cansament</i>	1	1 (100%)	-	-	-	-
<i>casament</i>	17	17 (100%)	-	-	-	-
<i>clam</i>	7	5 (71,4%)	2 (28,6%)	-	-	-
<i>clausura</i>	1	-	-	1 (100%)	-	-
<i>complicitat</i>	1	1 (100%)	-	-	-	-
<i>comportament</i>	1	1 (100%)	-	-	-	-
<i>comunicació</i>	7	7 (100%)	-	-	-	-
<i>concessió</i>	42	34 (81%)	-	8 (19%)	-	-
<i>condemnació</i>	4	-	3 (75%)	1 (25%)	-	-
<i>conducció</i>	9	9 (100%)	-	-	-	-
<i>coneixement</i>	1	-	-	1 (100%)	-	-
<i>confusió</i>	7	7 (100%)	-	-	-	-
<i>conversió</i>	57	55 (96,5%)	2 (3,5%)	-	-	-
<i>definició</i>	7	7 (100%)	-	-	-	-
<i>demanda</i>	2	-	-	2 (100%)	-	-
<i>denúncia</i>	2	1 (50%)	-	1 (50%)	-	-
<i>descensió</i>	1	1 (100%)	-	-	-	-
<i>destrucció</i>	7	-	-	6 (85,7%)	1 (14,3%)	-
<i>dimissió</i>	1	1 (100%)	-	-	-	-
<i>discussió</i>	4	2 (50%)	-	1 (25%)	1 (25%)	-
<i>dret</i>	38	37 (97,4%)	1 (2,6%)	-	-	-
<i>elecció</i>	13	9 (69,2%)	-	4 (30,8%)	-	-
<i>embadaliment</i>	4	4 (100%)	-	-	-	-
<i>embarcament</i>	2	2 (100%)	-	-	-	-

L'estructura argumental dels noms en català

<i>enamorament</i>	5	5 (100%)	-	-	-	-
<i>enriquiment</i>	2	1 (50%)	-	1 (50%)	-	-
<i>enuig</i>	1	1 (100%)	-	-	-	-
<i>enveja</i>	1	1 (100%)	-	-	-	-
<i>evasió</i>	7	4 (57,1%)	-	-	1 (14,3%)	2 (28,6%)
<i>exclusió</i>	9	9 (100%)	-	-	-	-
<i>guerra</i>	3	3 (100%)	-	-	-	-
<i>guiatge</i>	1	1 (100%)	-	-	-	-
<i>immersió</i>	8	7 (87,5%)	1 (12,5%)	-	-	-
<i>inclusió</i>	48	42 (87,5%)	6 (12,5%)	-	-	-
<i>indignació</i>	4	4 (100%)	-	-	-	-
<i>injúria</i>	1	1 (100%)	-	-	-	-
<i>interès</i>	8	8 (100%)	-	-	-	-
<i>intromissió</i>	21	21 (100%)	-	-	-	-
<i>invasió</i>	16	4 (25%)	1 (6,25%)	9 (56,25%)	2 (12,5%)	-
<i>inversió</i>	6	5 (83,3%)	1 (16,7%)	-	-	-
<i>irritació</i>	1	1 (100%)	-	-	-	-
<i>menyspreu</i>	3	3 (100%)	-	-	-	-
<i>negativa</i>	23	21 (91,3%)	1 (4,35%)	-	1 (4,35%)	-
<i>objecció</i>	4	4 (100%)	-	-	-	-
<i>odi</i>	12	12 (100%)	-	-	-	-
<i>parlament</i>	2	2 (100%)	-	-	-	-
<i>partició</i>	13	12 (92,3%)	1 (7,7%)	-	-	-
<i>pelegrinatge</i>	2	2 (100%)	-	-	-	-
<i>por</i>	1	-	-	-	1 (100%)	-
<i>privació</i>	2	2 (100%)	-	-	-	-
<i>progressió</i>	3	3 (100%)	-	-	-	-
<i>reclusió</i>	2	2 (100%)	-	-	-	-

<i>repercussió</i>	45	42 (93,3%)	3 (6,7%)	-	-	-
<i>ruptura</i>	1	-	-	1 (100%)	-	-
<i>sortida</i>	9	6 (66,7%)	3 (33,3%)	-	-	-
<i>temor</i>	3	3 (100%)	-	-	-	-
<i>transmissió</i>	34	15 (44,1%)	6 (17,7%)	5 (14,7%)	-	8 (23,5%)
<i>utilització</i>	46	35 (76,1%)	-	11 (23,9%)	-	-
<i>venda</i>	2	2 (100%)	-	-	-	-
<i>viatge</i>	15	7 (46,67%)	1 (6,67%)	-	-	7 (46,67%)
<i>victòria</i>	4	4 (100%)	-	-	-	-
<i>visita</i>	11	11 (100%)	-	-	-	-
Total	1019	783 (76,8%)	60 (5,8%)	131 (12,9%)	22 (2,2%)	23 (2,3%)

Fent abstracció de l'argument extern preposicional (que sempre apareix en posició postnominal), podem confirmar que l'ordre bàsic de l'oració en català també és aplicable als sintagmes nominals. Així, els arguments interns directes tendeixen a precedir els indirectes i oblics (i els arguments externs solen precedir els arguments interns). D'altra banda, quan l'agent d'un nom «transitiu» (o l'experimentador agent d'un nom psicològic) es realitza com a $SP_{per (part de)}$, aquest sintagma apareix darrere de l'argument externalitzat —que llavors ocupa la posició immediatament postnominal, és a dir, com a argument extern. Això permet confirmar, d'altra banda, la hipòtesi que quan l'agent es realitza com a $SP_{per part de}$ es produeix una passivització, que implica que l'argument intern de la configuració activa s'externalitzi i que l'agent —l'argument extern en la configuració activa— s'hagi de recuperar com a adjunt.

A continuació mostrem exemples que il·lustren que l'argument extern sol precedir l'intern i que l'intern directe tendeix a precedir l'intern oblic.

(206) a. [A]nar seguint pas a pas l'apropament [d'Aribau] [a Catalunya]

- b. La lliure introducció del cotó, la supressió de les aduanes provincials i l'admissió *[dels catalans] [en el comerç i explotació de les colònies]*, fins allavors reservats a Castella, varen dotar en poc temps a Catalunya d'un comerç exterior important.
- c. El gran èxit de la Lliga fou l'ensorrada de la UFNR, combinada amb l'atac *[de la CNT] [al lerrouxisme]* per portar-lo fora del moviment obrer.
- d. [E]ls traficants del Sudan, del Níger i del Txad tenien coneixença immediata de l'arribada *[dels ramats] [a Bahr-el-Kobà]*.
- e. El descobriment [...] ha dut els prehistoriadors a dubtar de l'aptitud *[dels australopitecs] [per produir útils]*.
- f. monument aixecat per la devoció i l'agraïment *[del poble] [a la glòria de la Mare de Déu del Remei]*
- g. Després, amor *[de Déu] [vers l'home]*, novetat més meravellosa encara, concepció d'origen manifestament diví.
- h. La nostra època ha culminat un procés d'allunyament *[de l'home] [de la seva condició d'ésser transcendent]*.
- i. [N]o van amb mitges tintes, sinó que proclamen el dret *[de Catalunya] [a la seva independència nacional]*.
- j. L'exacerbat temor *[d'Isabel II] [de perdre parcel·les de poder]* féu que cada vegada reduïra més el número dels seus suports.
- k. [E]l cardenal Gerlier [...] afirma en el pelegrinatge *[dels parlamentaris francesos] [a Lourdes] [...]*.
- l. El menyspreu *[dels floralistes] [pels conreadors de la llengua despersonalitzada del carrer]*, era evident.
- m. Així vesteixen també els seus missioners, [...] que cerquen l'atracció *[dels musulmans] [al catolicisme i a la França]*
- n. Després de l'annexió *[d'aquest territori] [a França]*, el procés diglossificador seria bastant ràpid.

D'altra banda, a la taula podem comprovar que, malgrat que habitualment l'argument extern precedeix l'intern, hem localitzat ocurrències en què l'argument extern apareix posposat a l'intern (o que l'intern directe segueix l'intern oblic). Amb tot, les causes de

la inversió de l'ordre —que només es produeix si els dos arguments són introduïts per preposicions diferents— són similars a les que podríem adduir per a la inversió d'un subjecte oracional: o bé es deu a qüestions de jerarquia informativa o bé s'explica per la pesantor dels arguments. En alguns casos fins i tot es pot marcar entonativament —o ortotipogràficament— que hi ha hagut una inversió (208f). Vegem-ne alguns exemples:

- (207) a. A l'octubre de 1315, des de Barcelona, li escrivia l'arribada [*a Messina*] [*de Maria de Xipre*], el dia 26 d'agost, i com fou visitada pel rei Frederic.
- b. la transmissió [*als fills*] [*dels caràcters i propietats dels pares*], per mitjà del plasma germinal.
- c. L'admissió [*a la comunió de l'església*] [*dels divorciats que s'han tornat a casar i dels seus cònjuges*] ja és cada dia més corrent, sobretot a les ciutats.
- d. A les entitats excursionistes s'ha confiat la missió del marcatge dels camins que facilitaran l'ascensió a peu [*a la Muntanya*] [*dels milers i milers de peregrins sense distincions que es preveu que s'hi concentraran*].
- e. Demana primerament l'anexió [*a Grècia*] [*de l'Epir septentrional apel·lat així mateix Albània del Sur*].
- f. El disc es completa amb la inclusió, [*a la cara B*], [*de quatre peces de Pep Torres, interessants des del punt de vista musical, però no gaire aconseguides pel que fa a la interpretació vocal*].

Vegem, ara, que en el cas de les passives es produeix una «extracció» de l'argument extern de l'estructura argumental del nom pròpiament dita, i llavors es realitza com a adjunt (i en la posició d'adjunt, és a dir, posposat als complements argumentals):

- (208) a. [L]a invasió francesa modificà algunes coses, las quals no reaparegueren pas al any catorce, tals foren lo rosari pels carrers, la marca al foch, lo acompanyament [*dels estrangers*] [*per los ministres del Sant Ofici*].
- b. [L']èxit inicial de les creuades va deure's a l'afavoriment [*dels invasors cristians de la Palestina*] [*pels musulmans de l'Egipte*].
- c. l'anexió [*de l'Alsàcia-Lorena*] [*per part de França*]

- d. La pressió estrangera [...] condiona la immediata adopció [*de mesures impermeabilitzadores*] [*per part del monarca*].
- e. Com és el cas de la destrucció [*de la cultura romana*] [*pels vàndals*] en l'àmbit de l'actual Tunísia.
- f. La llei no vol que sia regla general lo coneixement [*de la llengua del país*] [*per part dels funcionaris encarregats de garantir los drets civils y polítichs dels ciutadans*].
- g. Com calia esperar, ocasionà la immediata suspensió [*de les garanties constitucionals*] i la consegüent clausura [*de les Corts*] [*pel govern liberal Romanones-Alba*].
- h. La ruptura [*dels vots monàstics*] [*per Luter*] va tenir com a conseqüència, en el protestantisme, no solament l'abolició de la vida de comunitat, sinó també la desaparició quasi total de la vocació i el compromís de la castedat.

La inversió, però, també és possible, i també per les mateixes raons que en els casos anteriors. En aquests, a més, se sol marcar que el complement agent (sobretot si és SP_{per part de}) està desplaçat, ja sigui entre comes, ja sigui entre parèntesis (tot i que no sempre és així). Exemplifiquem totes aquestes possibilitats:

- (209)
- a. El meu amic m'assegura que aquell canvi de règim es deu, en bella part, a l'adopció, [*per part de les dames turques*], [*de les modes de París*].
  - b. El resultat d'aquest [...] desequilibri ha donat lloc a l'atracció [*per part dels grans centres poblats*] [*dels habitants dels altres àmbits*].
  - c. Aquesta mesura senyalava la definitiva annexió, [*per part d'Assíria*], [*de les terres mesopotàmiques que havien romàs sota un govern arameu durant almenys una centúria i mitja*].
  - d. Els aristòcrates elaboren les primeres doctrines defensives sobre la revolució i la invasió, [*per part de les masses*], [*del poder públic*].
  - e. la por [*per part de Portugal*] [*de veure's mermada la seva autonomia*]

En definitiva, sembla que podem afirmar que el català, a diferència del que postulen Giorgi & Longobardi per a l'italià, és una llengua d'ordre NSO en l'àmbit nominal.

7. Recapitulació

En aquest capítol resumirem els punts clau de la tesi i intentarem donar una resposta global però clara a les preguntes que ens formulàvem en començar la tesi. I és que descriure com es manifesten els complements argumentals dels noms en català implica haver de resoldre una bateria de preguntes relacionades tant amb les característiques dels arguments com amb els trets propis dels substantius que acompanyen.

7.1 Antecedents: sintaxi teòrica i tradició gramatical catalana

El primer que prendrem en consideració en aquesta recapitulació és el que hem exposat als capítols 3 i 4, on hem presentat els estudis previs que s'han fet sobre l'estructura argumental dels noms, tant des del punt de vista de la sintaxi teòrica com des de la sintaxi descriptiva catalana.

Al capítol 3 hem ofert una visió general dels tractament que s'han donat a l'anàlisi dels arguments nominals des de la sintaxi teòrica. Hem observat, d'entrada, l'enfocament de Chomsky, que va ser el primer que, des de la perspectiva de la gramàtica generativa, es va plantejar la possibilitat d'analitzar paral·lelament el sintagma nominal i el sintagma verbal en observar que algunes nominalitzacions —o més aviat alguns sintagmes nominals— presentaven característiques equiparables als verbs, tant des del punt de vista sintàctic (alguns noms admetien la possibilitat de passivització i complements relacionats amb l'aspecte i el temps, per exemple) com des d'un punt de vista semàntic (capacitat de denotar esdeveniments, més enllà de la referencialitat que implica qualsevol nucli nominal). Hem vist com aquestes observacions van conduir Chomsky a la conclusió que calia analitzar les nominalitzacions derivades com a nuclis predicatius amb una estructura argumental, és a dir, amb unes relacions internes assimilables a les que s'estableixen en els nuclis oracionals (si bé hi havia diferències remarcables, com ara la impossibilitat de realitzar

els complements dels noms com a sintagmes nominals i la necessitat d'inserció del genitiu). Aquesta anàlisi va implicar, alhora, que Chomsky proposés el que ell va anomenar «hipòtesi lexicalista», tot partint de la idea que els elements que constitueixen el lèxicó no són paraules especificades categorialment, sinó arrels amb uns trets semàntics i sintàctics determinats, que es poden manifestar com a noms, com a verbs o com a adjectius segons el context sintàctic en què s'insereixin.

A partir d'aquí, Williams (1981) es plantejava com es relacionen els trets semàntics de les arrels amb la realització material de cada tipus de sintagma, i intentava donar compte de les similituds i les diferències entre l'estructura argumental de les paraules que pertanyen a diferents categories sintàctiques però que es relacionen morfològicament. L'autor, llavors, establia que les relacions entre el nucli i els arguments no depèn de factors «gramaticals» pròpiament dits, sinó de l'ordenació d'uns papers temàtics regulats per dues regles: *Internalitza X* i *Externalitza X*. En el cas dels noms, Williams basava les seves hipòtesis en la idea que sempre es produeix una internalització dels arguments (i que l'argument extern dels noms sempre és R), i que la forma de sintagma nominal en la internalització està definida per la presència o absència d'altres arguments (així, un tema realitzat com a genitiu —SP_{of} en anglès— impedeix la realització de l'agent com a genitiu, que llavors s'ha de realitzar com a SP_{by} en anglès).

Seguint amb la perspectiva lexicalista, hem observat les aportacions de Grimshaw, que va elaborar, l'any 1990, l'estudi més detallat sobre l'estructura argumental dels noms fet fins llavors. A *Argument Structure*, Grimshaw analitzava quins tipus de noms admeten estructura argumental, i feia notar que, si els noms que admeten estructura argumental denoten esdeveniments igual que els verbs amb què es relacionen morfològicament, han de tenir aspecte (és a dir, han d'admetre una lectura eventual). Així, l'autora exposava la relació entre estructura argumental i estructura eventual (que és el que legitima la presència de l'argument extern), i, reprenent la idea de l'Aktionsart de Vendler (1957), proposava que només tenen veritables arguments els noms que denoten eventualitats complexes (amb dues subeventualitats). Grimshaw, doncs, dividia els complements nominals en tres categories: arguments (complements lligats de les nominalitzacions d'eventualitat complexa), complements (complements lligats de les nominalitzacions simples) i adjunts (dins dels quals distingia els adjunts argumentals, amb els possessius i els agents de les configuracions passives, i els adjunts pròpiament

dits). La contribució de Grimshaw ha estat fonamental en l'estudi de l'estructura argumental dels noms per diverses raons, entre les quals en podem destacar dues. En primer lloc, l'autora posa de manifest la importància de l'aspecte en la interpretació de les nominalitzacions i en les possibilitats d'admissió d'estructura argumental, i això ha contribuït a proposar diverses classificacions dels noms des d'un punt de vista aspectual. I, en segon lloc, cal destacar que Grimshaw aporta un conjunt de proves per distingir els noms que admeten estructura argumental i els que no ho fan, i planteja qüestions que després incitaran a debats sobre les propietats de les nominalitzacions, com la possibilitat de pluralització o l'obligatorietat dels complements. A més, tot i que alguns dels criteris que estableix aquesta autora han estat àmpliament criticats i que les proves han estat revisades en múltiples ocasions, alguns dels criteris distintius que proposa l'autora han resultat clau per distingir els arguments nominals (motiu pel qual els hem pres en consideració en aquest treball).

A 3.4 i 3.5 hem presentat els enfocaments sintactistes, que constitueixen la base de la qual hem partit per estudiar l'estructura argumental dels noms. Dins de les perspectives sintactistes, però, hem distingit les dels autors que consideren que hi ha un verb subjacent en l'estructura del sintagma nominal (Hazout, Van Hout & Roeper, Borer) i les dels autors que, com Alexiadou o Resnik, parteixen del supòsit que podem adjuntar categories funcionals (SAsp i SNum) en l'anàlisi dels sintagmes nominals —i que, per tant, consideren que tot el procés de formació de les paraules també es produeix en la sintaxi (Morfologia Distribuïda). Hem exposat aquestes perspectives, de les quals hem pres la d'Alexiadou com a base per al nostre estudi, ja que —malgrat les observacions de Peris & Taulé (2009)— permet postular un únic procés de formació per a qualsevol tipus de mot amb uns condicionants diferenciats en cada cas.

D'altra banda, en el marc de l'estudi del sintagma nominal des de la sintaxi teòrica, hem tingut en compte estudis que donaven compte de les propietats dels arguments nominals pròpiament dits: així, hem explicat com Picallo (1991, 1999) postulava que els noms eventuals havien de ser necessàriament passius i com apuntava que, en català, la marca de la passiva era, en l'àmbit de les nominalitzacions, la realització de l'argument extern com a SP_{per part de}. D'altra banda, hem explicat l'aportació descriptiva de Giorgi & Longobardi, que a *The Syntax of Noun Phrase* (1991) analitzaven detalladament el funcionament possessius i les possibilitats de realització dels arguments nominals com a

clítics en italià. Finalment, hem tingut en compte les aportacions de Bosque & Gutiérrez-Rexach (2009) en relació amb les característiques dels adjectius relacionals i les possibilitats que funcionin com a complements argumentals dels noms.

A banda dels antecedents en l'estudi del sintagma nominal des de la sintaxi teòrica, hem considerat necessari tenir en compte, en el nostre treball, com s'havia abordat aquesta qüestió en l'àmbit de la tradició gramatical catalana. Hem observat, d'entrada, que en deien diverses gramàtiques dels segles XIX i XX, que ens han permès constatar que, si bé la idea de règim nominal era present en diverses gramàtiques del segle XIX (ja que es fonamentaven en la tradició llatina i mantenien conceptes com l'assignació de cas), en la modernització iniciada per Fabra aquesta qüestió va quedar oblidada en l'àmbit de la gramàtica catalana durant molt de temps, fins que no es va reprendre en els estudis descriptius apareguts a partir dels postulats de Chomsky. Així, no trobem consideracions sobre aquest tema fins als estudis de Solà i, sobretot, fins a la *Sintaxi generativa catalana* de Bonet & Solà (1986). A més d'aquests autors, hem classificat com a antecedents en la descripció dels fenòmens relacionats amb l'estructura argumentals dels noms en català les aportacions de Picallo (que no hem presentat al capítol 4 perquè ja n'havíem parlat al capítol 3), les de Gràcia (especialment pel que fa a l'estudi dels noms agentius i instrumentals) i, sobretot, els treballs de Badia (1994, 2002) que és qui havia ofert, fins ara, el panorama descriptiu més ampli sobre aquest tema en català.

Un cop feta l'exposició dels antecedents teòrics, al capítol 5 hem intentat respondre a la primera de les preguntes clau per a l'estudi que presentem, que era quins tipus de noms admeten complements argumentals. A més, hem exposat els paral·lelismes entre els sintagmes nominals i els sintagmes verbals i les raons per les quals partim d'una anàlisi sintactista dels arguments nominals, així com les proves objectives que ens han de permetre determinar quins noms són eventuals en català. Finalment, al capítol 6, hem presentat una panoràmica general del funcionament dels complements argumentals en català, que ha fet possible extreure les conclusions principals d'aquest treball.

A continuació sintetitzarem la informació que hem presentat en aquests dos capítols.

7.2 Noms que admeten arguments

Com hem pogut comprovar al llarg del treball, els substantius que admeten arguments són els substantius que, a més d'un valor referencial, expressen eventualitats, cosa que, situats en el marc teòric en què ens hem mogut, implica admetre l'existència d'uns nusos funcionals SAsp i SVeü dins l'SD. La presència d'aquests nusos indica que el substantiu expressa un predicat, amb una estructura aspectual i temàtica, en el qual intervenen uns participants que cal entendre com a arguments. Els noms eventuais, doncs, en la mesura que equivalen als noms predicatius, exigeixen la presència d'uns arguments, especialment dels arguments externs —ja que, com hem vist, qualsevol predicat exigeix un subjecte, i els noms predicatius no són cap excepció en aquest sentit.

Tanmateix, hi ha noms no eventuais que admeten complements assimilables als arguments, en la mesura que aquests complements són exigits —i estan legitimats— pels noms que acompanyen. Són els noms relacionals —que es poden entendre com a intermedis entre els eventuais i els resultatius, ja que expressen relacions que els atorga un cert caràcter eventual—, els noms agentius, alguns noms resultatius (si la lectura resultativa del nom no coincideix amb el tema), els noms icònics i els noms semiòtics.

En aquest treball, doncs, hem tingut en compte tots aquests tipus de substantius a l'hora d'analitzar com es manifesten els arguments. L'anàlisi, com hem pogut comprovar, ens ha permès donar compte de com es poden realitzar els arguments nominals en català —o, si més no, de les tendències predominants en la realització dels arguments nominals en català— i avaluar els factors que condicionen la variació en la materialització d'aquests complements (tant pel que fa a la forma com pel que fa a l'ordre).

7.3 Els complements argumentals dels noms en català

En aquest apartat, sintetitzarem la qüestió de com es poden manifestar sintàcticament els complements argumentals dels noms en català. Al llarg del treball hem vist que en català els complements argumentals dels noms es poden realitzar com a sintagmes preposicionals, com a possessius, com a adjectius relacionals o com a clítics.

No obstant això, no tots els tipus d'arguments nominals admeten totes les realitzacions. De fet (veg. capítol 2), una de les primeres preguntes que ens hem de formular quan volem descriure el funcionament dels arguments nominals en català és quines regularitats hi ha i quins factors tenen més pes a l'hora de determinar la forma dels arguments. És el que resumirem a l'apartat següent.

7.3.1 Factors que influeixen en la forma dels arguments nominals

7.3.1.1 Tipus d'argument

Encara que pot semblar una obvietat, ~~cal dir que~~ el primer factor que influeix sobre la forma dels arguments nominals és el tipus d'argument de què es tracta. Seguint la teoria sobre l'estructura argumental més estesa actualment, hem distingit dos tipus bàsics d'arguments, que són els arguments externs —corresponents al més prominent d'un predicat— i els interns. Alhora, hem dividit els arguments externs segons si són arguments externs pròpiament dits o arguments externalitzats, i, en el cas dels arguments interns, hem seguit la proposta que distingeix els arguments interns directes per una part i els arguments interns indirectes i oblics per l'altra. Hem vist que cadascun d'aquests tipus de complements argumentals admet unes realitzacions molt determinades (de manera que, per exemple, un argument extern no es podrà realitzar mai com a *SP_{contra}*, i un argument intern directe no podrà ser mai *SP_{per part de}*).

1. Arguments externs

Els arguments externs pròpiament dits (que solen ser agents o experimentadors) es poden realitzar com a sintagmes preposicionals, com a possessius i com a adjectius relacionals (sobretot adjectius ètnics o referencials).

Si són sintagmes preposicionals poden realitzar-se com a SP_{de} (genitiu subjectiu) o bé com a SP_{entre} . A més, els arguments externs amb el paper temàtic d'agent o d'experimentador agent poden funcionar com a adjunt agentiu en les configuracions passives i, per tant, també admeten la realització com a SP_{per} o $SP_{per\ part\ de}$.

2. Arguments externalitzats

Els arguments externalitzats (que solen tenir els rols semàntics de tema o de pacient —que s'externalitza en les configuracions passives) es poden realitzar com a sintagmes preposicionals, com a possessius, com a adjectius relacionals i com a clític *en*.

Com a sintagmes preposicionals, però, només poden ser genitiu. A més, no sempre són naturals com a possessius (com hem vist, la possibilitat de realització com a clític és incompatible, de vegades, amb la realització com a possessiu).

3. Arguments interns directes

Els arguments interns directes poden ser sintagmes preposicionals o adjectius relacionals (excepte si són ètnics o referencials). Tot i que quan són sintagmes preposicionals tendeixen clarament a ser genitiu, hi ha arguments interns directes que admeten altres realitzacions, influïts per un dels altres factors rellevants en relació amb la forma dels complements argumentals, com és el paper temàtic de l'argument.

4. Arguments interns indirectes i oblics

Els arguments interns indirectes i oblics només es poden realitzar com a sintagmes preposicionals. És cert que Bonet & Solà (1986) consideren que també hi ha adjectius relacionals que poden funcionar com a arguments oblics, però sembla que els adjectius

que ells classifiquen en aquesta categoria són bàsicament adjectius relacionals de classificació (i acompanyen noms que no admeten arguments).

En aquest sentit, els arguments interns indirectes solen ser SP_a , és a dir, datius indirectes, i els arguments interns oblics solen estar encapçalats per les preposicions que regeixen els verbs amb què es relacionen morfològicament. També cal fer notar, dins d'aquesta categoria, els complements que correspondrien als complements predicatius regits, que habitualment es realitzen com a sintagmes preposicionals encapçalats per *de* o per *com a*.

El tipus d'argument, però, no és l'únic factor que condiciona la forma dels arguments nominals. De fet, en l'anàlisi hem partit de la base que hi havia tres paràmetres —a part del tipus d'argument— que podien exercir influència sobre la materialització d'aquests complements: l'aspecte nominal, la valència argumental i la graella temàtica. Amb tot, hem comprovat que no sembla que l'aspecte sigui realment un factor decisiu en aquest sentit, atès que només és rellevant en la mesura que es relaciona amb la graella temàtica.

És a dir, malgrat que alguns autors (com Tenny 1994, *apud* Levin & Rappaport 2005) defensen que la realització dels arguments es pot explicar partint d'una aproximació exclusivament aspectual, en aquest treball hem pogut comprovar que els factors que permeten donar compte, en una aproximació descriptiva, de com es manifesten els arguments nominals en català són, a banda del que ja hem presentat, la valència argumental i la graella temàtica.²⁰⁰

---

²⁰⁰ Per exemple, Tenny (1994, *apud* Levin & Rappaport 2005) proposa la hipòtesi de la interfície aspectual (*Aspectual Interface Hypothesis*), que ella explica així: «The universal principle of mapping between thematic structure and syntactic argument structure are governed by aspectual properties. Constraints on the aspectual properties associated with direct internal arguments, indirect internal arguments, and external arguments in syntactic structure constrain the kinds of event participants that can occupy these positions. Only the aspectual part of thematic structure is visible to the universal linking principles» (Tenny 1994, *apud* Levin & Rappaport 2005: 98). Així, Levin & Rappaport (2005: 112) expliquen que les nocions de telicitat, mesura i «tema incremental» tenen a veure amb les restriccions en la realització dels arguments de qualsevol predicat. De tota manera, tal com elles mateixes assenyalen, «not all facets of argument realization can be reduced to these notions»; de fet, hem vist que, pel que fa a l'estructura argumental dels noms, els altres factors són més «útils» des d'un punt de vista descriptiu —fet derivat, també, de la dificultat que comporta la classificació aspectual dels noms (en la mesura que, a més d'eventualitats, qualsevol nom té un component referencial —denota entitats).

7.3.1.2 Nombre d'arguments realitzats

En aquest capítol hem pogut comprovar que el nombre d'arguments que es realitzen és especialment rellevant en la categoria sintàctica dels arguments externs i externalitzats.

Per exemple, hem constatat que els noms transitius —o els noms que es relacionen amb verbs transitius— solen admetre la passivització, i això afecta la configuració del sintagma nominal: en aquests casos, l'argument que es realitza com a extern és el tema o pacient (el que seria l'argument intern directe en la configuració activa), de manera que pot adoptar les formes de genitiu, possessiu o adjectiu relacional. Alhora, l'argument extern pròpiament dit es realitza com a adjunt —o adjunt argumental—, i només pot ser SP_{per} (*part de*).

De la mateixa manera, els noms «intransitius» no solen admetre la passiva, de manera que és molt més freqüent que l'argument es realitzi com a genitiu, possessiu o adjectiu relacional.

Això no vol dir, però, que no hi pugui haver excepcions, i és aquí on intervé el tercer factor —i potser el més decisiu— en els condicionants de l'estructura argumental dels noms en català: la graella temàtica.

7.3.1.3 Graella temàtica i factors semàntics

De l'anàlisi que hem ofert en aquest capítol se'n pot extreure que un dels elements que tenen més pes sobre la materialització dels arguments nominals és el rol temàtic que desenvolupen.

En primer lloc, hem pogut comprovar que les possibilitats de passivització depenen en gran part del paper temàtic de l'argument extern: un agent s'insereix en configuracions nominals passives amb molta més freqüència que un experimentador, per exemple, i, dins dels experimentadors, el que té més propietats agentives tendirà a admetre la passiva amb més facilitat que el que no en tingui.

En segon lloc, el paper temàtic també és rellevant pel que fa a les possibilitats de realització dels arguments externs com a possessius i adjectius relacionals, que tendeixen a ser agents o experimentadors. En aquest cas, a més, hi influeixen factors

semàntics (així, tant el possessiu com els adjectius relacionals ètnics o referencials corresponen a arguments amb el tret [+humà]).

I, per últim, els papers temàtics i els factors semàntics també condicionen la preposició que introdueix els arguments interns. D'una banda, els arguments interns directes que corresponen a *targets* solen estar introduïts per la preposició *a* (o preposicions semànticament més explícites), i els que indiquen oposició o confrontació admeten la preposició *contra* com a introductora del complement. I, de l'altra, els complements interns indirectes i oblics solen estar encapçalats per preposicions relacionades amb que la càrrega semàntica del complement.

En tots els casos, a més, hem observat una «tendència» a l'ús de preposicions semànticament explícites, especialment quan la preposició «no marcada» per al paper temàtic en qüestió és *a* (que llavors se substitueix per *envers*, *vers*, *devers*, *cap a*, *per a*, etc.), o en el cas de l'agent de la passiva (que sol ser *per part de* i no *per* —com en la passiva verbal). Com hem comentat, però, en aquests casos caldria replantejar-se si els complements en qüestió són veritables arguments nominals o si s'han recategoritzat com a adjunts.

A continuació resumirem les característiques principals de cadascuna de les realitzacions.

7.3.2 Els genitius

Més enllà dels factors que condicionen la variació preposicional dels complements dels noms, una de les preguntes que formulàvem al capítol 2 tenia a veure amb els genitius: ens demanàvem si podem afirmar que normalment els arguments nominals es realitzen com a genitius i quins són els complements que admeten aquesta materialització.

Chomsky (1970) ja apuntava que els arguments que en l'àmbit oracional es realitzaven com a SD esdevenien sintagmes preposicionals quan funcionaven com a complements nominals, fenomen que hem atribuït al fet que els noms no poden assignar cas directament als seus complements. En aquest sentit, tant ell, com posteriorment

Stowell (1981) per a l'anglès, com Giorgi & Longobardi (1991) per a l'italià, com Bonet & Solà (1986) per al català, feien notar que aquest sintagma preposicional solia ser SP_{de} (*di* en italià, *of* en anglès). Aquesta tendència és molt clara en l'anàlisi que hem presentat: tant els arguments externs —que corresponen al subjecte verbal i que, per tant, es realitzen com a SD en el marc de l'oració— com els arguments interns directes —que solen correspondre al complement directe verbal— es realitzen principalment com a SP_{de} en català.

Aquest sintagma preposicional, a més, pot ser substituït per un possessiu —que en principi equival al genitiu— o bé, en el cas de l'anglès, pel genitiu prenominal *'s*, cosa que indica que hem de considerar que els sintagmes preposicionals introduïts per *de* que funcionen com a arguments nominals són genitius. Per tant, podem afirmar que els arguments que es materialitzen com a SD en el marc de l'oració es realitzen com a genitius quan acompanyen un nom predicatiu (cosa que d'altra banda hem anat repetint al llarg de l'estudi). En aquest sentit, es considera que el genitiu és el cas no marcat en l'àmbit del sintagma nominal.

Vèiem que Bonet & Solà (1986) designen aquesta configuració amb els termes *genitiu subjectiu* (argument extern) i *genitiu objectiu* (argument intern), tot reprenent la idea del genitiu subjectiu i del genitiu objectiu del llatí, i nosaltres hem adoptat aquesta denominació (que, a més, fa possible establir paral·lelismes entre altres complements realitzats com a sintagmes preposicionals i el cas).

Tot i que, com acabem d'explicar, tant els arguments externs i externalitzats com els arguments interns directes solen ser genitius, també hem comprovat que no sempre es manté el patró —especialment en el cas dels arguments interns directes. Hem vist que els arguments que solen mantenir més el cas no marcat són els que corresponen al tema incremental (amb noms que indiquen creació, destrucció, canvi d'estat definit o desplaçament), els que corresponen al tema d'un nom de percepció o d'estat intel·lectual o els que hem anomenat «pseudoarguments predicatius». En canvi, hi ha més possibilitats de variació en els arguments interns directes quan admeten el paper temàtic de *target* (amb un component direccional) o bé quan solen aparèixer en construccions verbonominals o assimilables.

7.3.3 Els complements introduïts per la locució *per part de*

Una altra qüestió que volíem resoldre amb aquest treball és com funciona la locució *per part de* quan introdueix complements nominals en català.

Com hem pogut comprovar, la locució *per part de* correspon, quan és un constituent d'un sintagma nominal, a l'agent del nom en una configuració passiva. Tal com hem vist —i com de fet ja feia notar Chomsky (1970)—, podem establir un paral·lelisme entre les possibilitats de passivització dels noms i les dels verbs, i podem dir que els substantius que admeten més fàcilment la configuració passiva són els «transitius canònics», és a dir, els que tenen una estructura argumental amb un agent i un pacient (afectat), com *destrucció* o *construcció*. Amb tot, també hem pogut comprovar que els substantius que exigeixen, com a argument extern, un experimentador agent —que són bàsicament els noms psicològics relacionats amb verbs psicològics de la classe A— també admeten la passiva i, en menor mesura, alguns experimentadors no agentius també ho fan. Segurament, aquest fenomen es deu a una analogia relacionada amb l'augment de l'ús de la locució *per part de* com a introductora de l'agent nominal (locució que, d'altra banda, reforça semànticament l'agentivitat del complement).

Així, com hem comentat al capítol 6, mentre que en català antic no hem localitzat cap ocurrència amb un nom eventual projectat en un sintagma nominal passivitzat (és a dir, amb un agent encapçalat per la locució *per part de*) sí que n'hem localitzat en català actual (concretament, prop de la meitat de les ocurrències d'ús d'aquesta locució en català actual corresponen a l'agent nominal). Com fan notar Giorgi & Longobardi (1991) o Jiménez (2001), a més, l'extensió de l'ús d'aquesta locució és un fenomen paral·lel en diverses llengües romàniques, fet que permet concloure que, segurament, aquest fenomen està directament vinculat a l'ús de la passiva verbal, molt més freqüent avui —per l'augment dels textos científicotècnics, juridicoadministratius i periodístics— que no pas en textos romànics antics: l'estil nominal i la passiva verbal, doncs, podrien haver contribuït a estendre l'ús d'aquesta locució.

7.3.4 Els possessius

Relacionada amb els arguments que es poden realitzar com a genitius, hi ha la pregunta de com funcionen els possessius en català, des d'un punt de vista sintàctic, quan corresponen a arguments nominals. Al llarg del treball hem pogut verificar que els possessius només són possibles, en català, quan corresponen a un argument extern o externalitzat, i això s'explica bàsicament per dues raons:

1. Són genitius.
2. Sempre han de ser l'argument «més extern» del nom que acompanyen.

Com hem vist, d'una banda, hem de tenir en compte que els possessius són pronoms en genitiu i, per tant, només poden tenir, com a referents, complements que també puguin manifestar-se com a genitius. Més enllà dels posseïdors —que en general considerem adjunts—, els arguments que admeten la realització com a genitius són, com hem pogut constatar, els que poden adquirir els papers temàtics d'agent, experimentador (o experimentador agent), tema o pacient.

Alhora, hem vist que les possibilitats de realització d'un argument com a genitiu estan lligades a una jerarquia segons la qual el complement que s'expressa com a genitiu ha de ser sempre el més extern de l'estructura argumental d'un nom, per aquest ordre: posseïdor > agent > pacient. Així, si un substantiu admet posseïdor, agent i pacient i es realitzen tots tres arguments en el mateix sintagma nominal, només el posseïdor podrà ser substituït per un possessiu; si els únics arguments que es manifesten són l'agent i el pacient, només podrà ser possessiu l'agent. Com que l'argument extern és obligatori, el pacient només es pot manifestar com a genitiu, doncs, si l'agent queda fora de l'estructura argumental del nom —és a dir, només en les configuracions passives: llavors, però, aquest pacient no s'entén com a argument intern sinó com a argument externalitzat. Aquest fenomen explica per què quan un possessiu és un tema o un pacient l'agent només es pot realitzar com a adjunt:

- (1) a. la utilització {?humana/ ??dels humans} del foc
b. la seva utilització del foc

- c. *la seva utilització {humana/dels humans} (si *seva* = tema/pacient)
- d. la utilització del foc per part dels humans
- e. la seva utilització per part dels humans

Tanmateix, la distribució dels possessius també està condicionada, en català, pel paper temàtic dels arguments que realitzen. Així, a més de ser arguments externs o externalitzats, hem pogut comprovar que els possessius solen substituir agents, experimentadors i temes quan són animats i, sobretot, humans. Aquest fet s'explica, segurament —i com ja hem comentat— pel fet que, per a les referències anafòriques dels temes i pacients inanimats se sol recórrer, en català, al clíctic *en*, que d'alguna manera fa que la realització com a possessiu resulti, en aquests casos, «poc natural».

7.3.5 Els clítics

Per tancar l'apartat sobre com es manifesten els arguments nominals en català, intentarem respondre a la pregunta de quins arguments nominals es poden extreure de l'SD i realitzar-se materialment com a clítics en català.

Com hem pogut comprovar, només considerarem que es produeix extracció d'un argument com a clíctic quan l'argument esdevé el pronom *en* i el nom no s'insereix en predicats complexos amb verbs de suport: i és que, cal tenir en compte en aquests casos —en els quals la pronominalització sol ser amb un clíctic datiu— es produeix una reanàlisi. D'altra banda, hem pogut comprovar que, a diferència dels possessius, els clítics solen equivaldre a arguments inanimats (els humans solen substituir-se per possessius). Als exemples que presentem a continuació mostrem que el clíctic no pot correspondre a l'argument intern, sinó que ha de ser un argument externalitzat (no admet la realització de l'agent com a argument) i que, a més, sol ser inanimat:

- (2) a. Vaig presenciar l'exposició del Joan dels resultats de la recerca.
- b. *En vaig presenciar l'exposició del Joan.
- c. En vaig presenciar l'exposició per part del Joan.
- d. *? Vaig presenciar la seva exposició per part del Joan.

- (3) a. Vaig presenciar l'exposició del Joan dels resultats de la recerca.
b. *En vaig presenciar l'exposició dels resultats de la recerca.
c. Vaig presenciar la seva exposició dels resultats de la recerca.

7.3.6 L'ordre dels complements argumentals dels noms en català

A banda d'observar com es manifesten els arguments nominals pel que fa a la categoria sintàctica a què poden pertànyer, en aquest treball també preteníem comprovar si, en català, podem establir un ordre bàsic pel que fa als arguments postnominals.

En relació amb aquesta qüestió, hem pogut constatar que, a diferència del que defensaven Giorgi & Longobardi per a l'italià, que postulaven una estructura NOS (segurament perquè es basen en la idea que els noms eventuais realitzen l'argument extern com a SP_{da parte di} i, per tant, són fonamentalment passius), les dades del CTILC ens han permès comprovar que, en català, l'ordre bàsic és NSO. Així, l'argument extern sol precedir l'argument intern, i l'argument intern directe sol precedir l'argument intern oblic.

8. Conclusions

En aquesta tesi hem analitzat el funcionament de l'estructura argumental dels noms en català, tant des d'una perspectiva teòrica com descriptiva, amb els objectius principals d'oferir una panoràmica general de com es realitzen els arguments nominals en català i buscar explicacions per als patrons de regularitat observats. Per fer-ho, ens hem formulat tres preguntes que creïem que calia resoldre abans de poder extreure conclusions sobre com es manifesten sintàcticament els complements argumentals dels noms en català. Recuperem les tres preguntes:

1. Quins noms admeten complements argumentals?
2. Quina és la forma dels complements argumentals dels noms en català? De què depèn?
3. Com es realitzen els complements argumentals dels noms quan dos arguments coocorren en un mateix sintagma nominal?

Per resoldre aquestes qüestions, hem partit de l'estudi de les ocurrències de 200 noms al Corpus Textual Informatitzat de la Llengua Catalana, unes ocurrències que ens han proporcionat prou dades per determinar tendències generals i arribar a les conclusions que presentarem tot seguit. Un cop feta l'anàlisi de tots aquests noms, hem arribat a diverses conclusions, relacionades amb les tres preguntes que formulàvem al principi.

Pel que fa a la classe (o les classes) de noms que admeten complements argumentals, podem afirmar:

1. Que l'estructura argumental dels noms està lligada a l'estructura eventual i que, per tant, els noms que admeten arguments són, bàsicament, noms eventuals. Això implica que trobem noms eventuals de totes les classes

aspectuals i que, per tant, es relacionen tant amb verbs transitius com amb intransitius i estatus.

2. Que, tot i que sovint s'addueixen com a trets distintius entre els noms eventuals i els noms resultatius la possibilitat que complementin SD encapçalats per indefinits, numerals i demostratius, no podem dir que siguin proves vàlides per distingir-los:

- a) Hi ha noms aspectuals amb arguments interns indefinits que poden complementar un determinant indefinit.
- b) Els noms eventuals poden complementar demostratius amb un valor anafòric.

3. Que els trets que distingeixen els noms eventuals dels resultatius són aquests:

- a) Només admeten el plural en dos casos: si l'argument del nom és indefinit i el nom s'insereix en un SD que funciona com a argument de prometre o produir, o bé si el plural té un sentit iteratiu i no de col·lectivitat.
- b) Admeten la modificació amb *freqüent* i *constant*.
- c) Admeten modificadors temporals (*en/durant X temps*; *en* + infinitiu).
- d) Poden estar complementats per adverbis en *-ment*.
- e) Poden funcionar com a complement de quantificadors aspectuals.
- f) Poden formar part de predicats aspectuals i esdevenimentals.
- g) S'insereixen en SD que poden funcionar com a subjectes de predicats amb el verb *ser* ('tenir lloc')
- h) Rebutgen els predicats amb els verbs *estar* i *enviar*.
- i) Es poden parafrasejar amb clàusules substantives.
- j) Admeten la referència anafòrica amb *això*.
- k) Poden funcionar com a complement dels noms *fet*, *activitat* i *procés*.
- l) No admeten adjectius de resultat.

4. Que hi ha noms no eventuals amb característiques similars a les dels noms eventuals que també admeten complements argumentals: són els noms relacionals, els noms agentius, els noms resultatius que no denoten el tema de l'eventualitat i els noms icònics o depictius.
5. Que assumir que el procés de formació dels noms es produeix en la sintaxi i que els noms eventuals es distingeixen dels resultatius només en les projeccions funcionals comporta diversos avantatges des del punt de vista de la concepció de les nominalitzacions i permet donar compte de les classes d'arguments que admeten els noms, així com de la descripció, mitjançant les possibilitats d'inserció de cas, dels «desajustaments» entre el règim preposicional dels arguments nominals i el dels arguments verbals.

Quant a l'estructura argumental dels noms en català i els factors que la condicionen, hem arribat a les conclusions següents:

1. Que el Principi de Predicació també es compleix en el cas dels noms, motiu pel qual exigeixen un argument extern (que pot ser buit).
2. Que cal distingir quatre tipus d'arguments nominals: (i) arguments externs, que corresponen a l'agent i l'experimentador i s'originen a l'especificador d'Asp'; (ii) els arguments externalitzats, que es poden originar com a especificador d'N' (tema) o complement d'N (pacient); (iii) els arguments interns directes (que són complements d'N en configuracions actives); (iv) els arguments interns indirectes o oblics.
3. Que la forma dels arguments nominals depèn bàsicament de tres factors: (i) el tipus d'argument; (ii) el nombre d'arguments realitzats; (iii) la graella temàtica (vinculada, alhora, a la inserció de cas).
4. Que el tipus d'argument condiciona les possibilitats de realització de cada complement.

5. Que la valència argumental condiona qüestions com les possibilitats d'alternança en la configuració dels noms (per exemple, els noms transitius admeten alternança passiva/activa).
6. Que la graella temàtica determina les possibilitats de realització tant perquè pot condicionar el règim preposicional del complement com perquè pot forçar determinades configuracions (així, la causa no es pot manifestar mai com a argument nominal, sinó que sempre és un adjunt).
7. Que tot i que l'aspecte legitima el fet que puguem considerar que un nom té estructura argumental, només determina la forma dels arguments nominals en la mesura en què es relaciona amb la graella temàtica.
8. Que alguns substantius admeten alternança activa/passiva, condicionada pels mateixos factors que governen l'alternança en el cas dels verbs (jerarquització de la informació, tipus de text, etc.). En el cas dels noms, però, la passiva no té marca morfològica, sinó que es manifesta mitjançant dos recursos:
  - a) la possibilitat que el tema/pacient es realitzi com a possessiu o com a clíctic *en* (cosa que indica externalització);
  - b) l'expressió de l'agent com a adjunt argumental SP_{per (part de)}, un recurs que, si bé era inexistent en català antic, sembla productiu actualment (de la mateixa manera que l'ús de la passiva és més freqüent en català actual del que ho era en català antic).
9. Que, en el cas de l'alternança causativa/ergativa del verb, l'arrel és ergativa i, en conseqüència, com hem comentat, la causa no es pot manifestar mai com a argument nominal.
10. Que l'agent es pot projectar com a argument extern dins de l'estructura de l'SD.

11. Que els noms psicològics es distingeixen, a diferència del que passa amb els verbs, en dues classes: (i) els que exigeixen un experimentador agent i un *target* (i que els poden realitzar tots dos com a arguments), que són bàsicament els que es relacionen amb verbs psicològics de la classe A; i (ii) els que admeten un experimentador i una causa (que no es realitza mai com a argument).

Finalment, pel que fa a la forma dels arguments, hem arribat a les conclusions següents:

1. Que la realització no marcada dels arguments nominals és la de genitiu (SP_{de}), si més no pel que fa als arguments externs, externalitzats i interns directes.
2. Que els arguments externs pròpiament dits es poden realitzar com a $SP_{de/entre}$, possessiu o adjectiu relacional.
3. Que els arguments externalitzats admeten, com a realitzacions, SP_{de} , adjectius relacionals, clítics i (si són animats i/o humans) possessius.
4. Que els arguments interns directes només poden realitzar-se materialment com a sintagmes preposicionals (introduïts per *de*, *a* o preposicions semànticament més explícites) o adjectius relacionals.
5. Que els arguments interns indirectes o oblics sempre són sintagmes preposicionals encapçalats per preposicions relacionades semànticament amb el paper temàtic que realitzin.
6. Que els agents i els experimentadors agents es poden manifestar com a adjunts d'una configuració passiva, casos en què es manifesten com a $SP_{per\ part\ de}$ o SP_{per} .

7. Que els possessius només poden correspondre a l'argument extern o externalitzat dels noms (sobretot si són humans), sempre seguint la jerarquia temàtica següent: *posseïdor* > *agent* > *tema*.
8. Que només els arguments externalitzats poden extreure's com a clítics (sempre que no siguin humans).
9. Que l'aparició del datiu objectiu pot estar condicionada per diversos factors: (i) el fet que l'argument sigui un pacient afectat; (ii) el fet que el nom exigeixi un argument intern directe amb el paper temàtic de *target* (fruit d'un procés de conflació del tema i de la meta), i (iii) la inserció del nom en un predicat complex amb un verb de suport.
10. Que hi ha una tendència, en català, a emprar preposicions semànticament més explícites: n'és un cas l'expressió de l'agent com a *SP_{per part de}*, però també en són mostres l'ús de locucions preposicionals o preposicions tòniques en comptes de preposicions àtones (per exemple, *cap a*, *envers* en comptes de *a*).
11. Que l'ordre bàsic dels sintagma nominal és, en català, NSO, tot i que es pot invertir per requeriments informatius o per condicionaments sintàctics (per exemple, el principi de pesantor).

Referències bibliogràfiques

- ABRIL ESPAÑOL, Joan & Elvira RIERA GIL (1997): «L'ús dels possessius», *Llengua i Ús*, núm. 10 (tercer quadrimestre 1997), pàg. 32-36.
- ABAD PASTOR, Raquel (2003): «Relaciones entre el léxico y la sintaxis. Los adjetivos relacionales», *Interlingüística*, núm. 14 (2003), pàg. 77-90.
- ALEXIADOU, Artemis (2001): *Functional Structure in Nominals*. Amsterdam, Philadelphia: John Benjamins.
- ALEXIADOU, Artemis; Liliane HAEGEMAN & Melita STAVROU (2007): *Noun Phrase in the Generative Perspective*. Berlin, New York: Mouton de Gruyter (Studies in Generative Grammar, 71).
- ALEXIADOU, Artemis & Florian SCHÄFER (2007): «Instrumental *-er* Nominals Revisited», dins Kevin Ryan (ed.). *Online Proceedings of WCCFL XXVII*. Los Angeles: UCLA (Working Papers in Linguistics). <http://ifla.uni-stuttgart.de/files/instrumental_ers_alexidou_schaefer.pdf> (Consulta: 10-9-2014).
- ALEXIADOU, Artemis; Elena ANAGNOSTOPOULOU & Florian SCHÄFER (2009): «PP licensing in nominalizations», dins Anisa Schardl, Martin Walkow & Muhammad Abdurrahman (ed.). *Proceedings of NELS*, 38. Amherst: GLSA, University of Massachusetts.
- ALEXIADOU, Artemis & Monica RATHERT (ed.) (2010): *The syntax of Nominalizations across Languages and Frameworks*. Berlin, New York: Mouton de Gruyter (Interface Explorations, 23).
- ALONSO RAMOS, Margarita (2004): *Las construcciones con verbos de apoyo*. Madrid: Visor Libros.
- ARMENGUAL, Joan Josep (1835): *Gramática de la lengua mallorquina*. Palma: Juan Guasp i Pascual.
- BADIA, Toni & Carme COLOMINES (1997): «The Predicate-Argument Structure» [recurs electrònic]. Barcelona: IULA, UPF. <<http://hdl.handle.net/10230/1311>> (Consulta: 10-6-2014).

- BADIA, Toni (1994): *Aspectes del sintagma nominal en català des de la perspectiva de la traducció automàtica*. Barcelona: Publicacions de l'Abadia de Montserrat (Biblioteca Milà i Fontanals, 17).
- BADIA, Toni (2002): «Els complements nominals», dins Solà, Lloret, Mascaró & Pérez Saldanya (dir.), vol. 2, pp. 1591-1640.
- BAKER, Mark C. & Nadya VINOKUROVA (2009): «On agent nominalizations and why they are not like event nominalizations», *Language*, núm. 85, vol. 3 (2009), pàg. 517-556.
- BALLOT, Josep Pau (1987 [1815]): *Gramàtica i apologia de la llengua catalana*, edició a cura de Mila Segarra. Barcelona: Alta Fulla.
- BARKER, Chris (1991): «Possessive Descriptions» [tesi doctoral]. Santa Cruz: University of California. <<http://semarch.linguistics.fas.nyu.edu/barker/Research/barker.dissertation.pdf>> (Consulta: 14-9-2014)
- BARKER, Chris & David DOWTY (1993): «Non-verbal thematic proto-roles», *Northeastern Linguistic Society*, núm. 23, vol. 1 (1993), pàg. 49-62.
- BEL, Aurora (2002): «Les funcions sintàctiques», dins Solà, Lloret, Mascaró & Pérez Saldanya (dir.), vol. 2, pàg. 1075-1147.
- BOFARULL, Antoni de (1864): *Estudios, sistema gramatical y crestomatia de la lengua catalana*. Barcelona: Librería de El Plus Ultra. Reproduït dins Bofarull (1987), pàg. 73-203.
- BOFARULL, Antoni de & Adolf BLANCH (1867): *Gramática de la lengua catalana*. Barcelona: Espasa Hermanos. Reproduït parcialment dins Bofarull (1987), pàg. 205-230.
- BOFARULL, Antoni de (1987): *Escrips lingüístics*, edició a cura de Jordi Ginebra. Barcelona: Alta Fulla.
- BOGARD, Sergio (1995): «El argumento no experimentante de los verbos psicológicos: ¿un papel temático o dos?», *Nueva Revista de Filología Hispánica*, núm. 43, vol. 2 (1995), pàg. 441-454.
- BONET, Sebastià (2005): «Les principals gramàtiques catalanes de Pompeu Fabra», dins Pompeu Fabra (2005), vol. 1, pàg. 159-206.
- BONET, Sebastià & Joan SOLÀ (1986): *Sintaxi generativa catalana*. Barcelona: Enciclopèdia Catalana (Biblioteca universitària, 6).

- BORER, Hagit (2003): «Exo-skeletal vs. Endo-skeletal Explanations: Syntactic Projections and the Lexicon», dins John Moore & Maria Polinsky (ed.). *The Nature of Explanation in Linguistic Theory*. Stanford: CLSI Publications, pàg. 31-67.
- BORER, Hagit (2005): *Structuring Sense. Volume I: In Name Only*. Oxford: Oxford University Press.
- BORER, Hagit (2014): «Derived nominals and the domain of content», *Lingua*, núm. 141 (2014), pàg. 71-96.
- BOSQUE, Ignacio & Javier GUTIÉRREZ-REXACH (2009): *Fundamentos de sintaxis formal*. Madrid: Akal.
- BOWERS, John (2011): «Non-event nominals and argument structure», *Lingua*, núm. 121 (2011), pàg. 1194-1206.
- BRUCART, Josep M. (2002): «Els determinants», dins Solà, Lloret, Mascaró & Pérez Saldanya (dir.), vol. 2, pàg. 1435-1516.
- BRUENING, Benjamin (2012): «By-Phrases in Passives and Nominals» *Syntax*, núm. 16 (2012), pàg. 1-41.
- CABRÉ, Teresa & Jaume MATEU (1998): «Estructura gramatical i normativa lingüística: a propòsit dels verbs psicològics en català» *Quaderns. Revista de Traducció*, núm. 2 (1998), pàg. 65-81.
- CHOMSKY, Noam (1970): «Remarks on Nominalizations», dins Roderick A. Jacobs & Peter S. Rosenbaum (ed.). *Readings in English Transformational Grammar*. Waltham (Massachusetts): Ginn and Company. Pàg. 184-221.
- CHOMSKY, Noam (1986): *Knowledge of Language: its Nature, Origin and Use*. Westport (CT): Greenwood Publishing Group.
- CIFUENTES, José Luis (1999): «Inacusatividad y movimiento», *Revista Española de Lingüística*, núm. 29, vol. 1 (1999) pàg. 35-62.
- CINQUE, Guglielmo (1980): «On Extraction from NP in Italian», *Journal of Italian Linguistics*, núm. 1/2 (1980), pàg. 47-99.
- COBA FEMENIA, Joan (2004): «Apunts per a una anàlisi comparativa dels usos possessius en algunes llengües romàniques», *Llengua & Literatura*, núm. 15 (2004), pàg. 237-256.

- COLOMINES, Carme (2008): «La traducció dels sintagmes nominals complexos de l'alemany», *Quaderns. Revista de Traducció*, núm. 15 (2008), pàg. 187-196.
- CORNILESCU, Alexandra (2001): «Romanian nominalizations: case and aspectual structure», *Journal of Linguistics*, núm. 37, vol. 3 (agost 2001), pàg. 467-501.
- COROMINES, Joan (2007 [1956]): «Prefaci» a la *Gramàtica catalana* de Pompeu Fabra (1956), pàg. I – IX.
- CREMADES, Elga (en premsa): «El règim nominal en català antic», dins Éva Buchi, Jean-Paul Chauveau & Jean-Marie Pierrel (ed.). *Actes du XXVIIe Congrès international de linguistique et de philologie romanes (Nancy, 15-20 juillet 2013)*. Strasbourg: Société de linguistique romane, ÉLiPhi.
- CUERVO, Rufino José (1886-1994): *Diccionario de construcción y de régimen de la lengua castellana*. Paris, Bogotá: Roger, Instituto Caro y Cuervo.
- DUM-TRAGUT, Jasmine (2009): «Dative», dins *Armenian: Modern Eastern Armenian*. Amsterdam: Benjamins. Pàg. 83-89.
- EMONDS, Joseph E. (1986): « θ -Role Assignment in Derived Nominals», *Révue québécoise de linguistique*, 15, 2, pàg. 91-107.
- ESCANDELL, M. Victoria (1995): *Los complementos del nombre*. Madrid: Arco Libros.
- ESTORCH I SIQUÉS, Pau (1857), *Gramàtica de la lengua catalana*. Barcelona: Herederos de la viuda de Pla.
- FABRA, Pompeu (2005-2012): *Obres completes* a cura de Jordi Mir i Joan Solà, 9 vols., Barcelona, Institut d'Estudis Catalans, vols. 1, 2, 3 i 7.
- FABRA, Pompeu (2007 [1956]): *Gramàtica catalana* a cura de Jordi Ginebra i Joan Solà. Barcelona: Teide.
- FEBRER I CARDONA, Antoni (2004): *Obres gramaticals, I*, estudi introductori i edició a cura de Jordi Ginebra. Barcelona: Institut d'Estudis Catalans, Institut Menorquí d'Estudis.
- FULLANA, Olga (1994-1995): «Els noms psicològics en català: un estudi descriptiu», *Llengua i Literatura*, núm. 6 (1994-1995), pàg. 173-200.
- GALLEGO, Ángel J. (2008): «Teoría del caso y sintaxis minimista», *Revista Española de Lingüística*, núm. 38, vol. 2 (juliol-desembre 2008), pàg. 21-46.

- GINEBRA, Jordi (1988): *Antoni de Bofarull i la Renaixença*, pròleg de Pere Anguera. Reus: Associació d'Estudis Reusencs.
- GINEBRA, Jordi (1996): *L'obra gramatical d'Antoni Febrer i Cardona (1761-1841)*. Maó: Institut Menorquí d'Estudis.
- GINEBRA, Jordi (2001): «Nota sobre els possessius», *Llengua Nacional*, núm. 35 (estiu del 2001), pàg. 21-22.
- GINEBRA, Jordi (2003a): «Règim verbal i lexicografia: el *Diccionari català-valencià-balear*», dins Jaume Guiscafrè & Antoni Picornell (ed.). *Actes del Congrés Internacional Antoni M. Alcover*. Barcelona: Universitat de les Illes Balears, Càtedra Alcover-Moll-Villangómez, Publicacions de l'Abadia de Montserrat. Pàg. 436-453.
- GINEBRA, Jordi (2003b): «El règim verbal i nominal. Informe elaborat per encàrrec de l'Institut d'Estudis Catalans» [treball inèdit].
- GINEBRA, Jordi (2004): «Contribució de la lexicologia a la gramàtica», dins Maria-Rosa Lloret & Clàudia Pons (ed.). *Lingüística i gramàtiques*. Barcelona: Promociones y Publicaciones Universitarias. Pàg. 59-108.
- GINEBRA, Jordi (2011): «Un cas de neologia lèxica i sintàctica: els verbs formats amb el prefix *auto-*», dins Maria-Rosa Lloret & Clàudia Pons (ed.). *Noves aproximacions a la fonologia i la morfologia del català*. Alacant: Institut Interuniversitari de Filologia Valenciana. Pàg. 217-242.
- GINEBRA, Jordi & Roser LLAGOSTERA (2010): «Tendències en el règim sintàctic dels neologismes verbals: anàlisi contrastiva català-castellà», dins *Actes del Quinzè Col·loqui Internacional de Llengua i Literatura Catalanes (Lleida, 2009)*, vol. I. Barcelona: Publicacions de l'Abadia de Montserrat. Pàg. 461-472.
- GINEBRA, Jordi & Roser LLAGOSTERA (en premsa): «El complement de règim», dins *Gramàtica del català antic*. Berlín, Barcelona: Mouton de Gruyter, Editorial Columna
- GINEBRA, Jordi & Anna MONTSERRAT (1999): *Diccionari d'ús dels verbs catalans*. Barcelona: Edicions 62.
- GINEBRA, Jordi & Anna MONTSERRAT (2002): «Sobre el règim del verb 'interessar'», *Llengua i Ús*, núm. 25 (3r quadrimestre 2002), pàg. 44-48.
- GINEBRA, Jordi & Pere NAVARRO (en premsa): «Concurrències lèxiques en català i en espanyol: uns quants contrastos», dins *Actes del Setzè Col·loqui Internacional de*

- Llengua i Literatura Catalanes. Salamanca, 2012.* Barcelona: Publicacions de l'Abadia de Montserrat.
- GINEBRA, Jordi & Joan SOLÀ (2007): *Pompeu Fabra: vida i obra*. Barcelona: Teide.
- GIORGI, Alessandra & Giuseppe LONGORBARDI (1991): *The Syntax of Noun Phrases*. Cambridge: Cambridge University Press.
- GIUSTI, Giuliana (2002): «The functional structure of noun phrases: A bare phrase structure approach», dins Guglielmo Cinque (ed.). *Functional Structure in DP and IP*. Oxford: Oxford University Press. Pàg. 54-90.
- GOLDBERG, Adele (1995): *Constructions: A Construction Grammar Approach to Argument Structure*. Chicago: The University of Chicago Press.
- GRÀCIA, Lluïsa (1982): «Aspectes de la nominalització en català» [tesi de llicenciatura]. Bellaterra: Universitat Autònoma de Barcelona.
- GRÀCIA, Lluïsa (1989): *La teoria temàtica*. Bellaterra: Servei de Publicacions de la Universitat Autònoma de Barcelona.
- GRÀCIA, Lluïsa (1995): *Morfologia lèxica. L'herència de l'estructura argumental*. València: Publicacions de la Universitat de València (Biblioteca de lingüística catalana, 19).
- GRÀCIA, Lluïsa; M. Teresa CABRÉ; Soledad VARELA; Miren AZKARATE *et al.* (2000): *Configuración morfológica y estructura argumental: léxico y diccionario*. Zarautz: Euskal Herria Unibertsitateko Argitalpen Zerbitzua.
- GRIMSHAW, Jane (1990): *Argument structure*. Cambridge (Massachusetts): The MIT Press (Linguistic Inquiry, 18).
- HALE, Kenneth L. & Samuel Jay KEYSER (2002): *Prolegomenon to a theory of argument structure*. Cambridge (Massachusetts): MIT Press.
- HALLE, Morris & Alec MARANTZ (1993): «Distributed Morphology and the Pieces of Inflection», dins: Kenneth Hale & Samuel Jay Keyser (ed.). *The View from Building 20*. Cambridge (Massachusetts): MIT Press. Pàg. 111-176.
- HAZOUT, Ilan (1995): «Action Nominalizations and the Lexicalist Hypothesis», *Natural Language and Linguistic Theory*, núm. 13, vol. 3 (agost 1995), pàg. 355-404.
- HEUSINGER, Klaus von & Georg A. KAISER (2011): «Affectedness and Differential Object Marking in Spanish», *Morphology*, núm. 21 (2011), pàg. 593-617.

- HOUT, Angeliek van & Thomas ROEPER (1998): «Events and Aspectual Structure in Derivational Morphology», dins Heidi Harley (ed.). *Roundtable on Argument Structure and Aspect*. MITWOL 32, pàg. 175-199.
- JANÉ, Albert (1997a): «La focalització dels complements pronominals», *Llengua Nacional*, 19 (segon trimestre 1997), pàg. 11-12.
- JANÉ, Albert (1997b): «El pronom *en* fent de subjecte», *Llengua Nacional*, 20 (setembre 1997), pàg. 12-13.
- JANÉ, Albert (1998): «La representació pronominal del complement de nom», *Llengua Nacional*, 24 (tercer trimestre 1998), pàg. 17-25.
- JANÉ, Albert (2000): «Sobre el complement de nom», *Llengua Nacional*, 33 (hivern 2000), pàg. 19-25.
- JANÉ, Albert (2001): «Més sobre el complement de nom», *Llengua Nacional*, 34 (primavera 2001), pàg. 11-13.
- JIMÉNEZ RÍOS, Enrique (2001): «El uso de *por parte de* y su posición en el interior del sintagma nominal», *Verba*, 28 (2001), pàg. 259-279
- KAYNE, Richard S. (1983): *Connectedness and Binary Branching*. Dordrecht: Foris Publications (Studies in generative grammar, 16).
- LEONETTI, Manuel (2004): «Specificity and Differential Object Marking in Spanish», *Catalan Journal of Linguistics*, vol. 3 (2004), pàg. 75-114.
- LEONETTI, Manuel & M. Victoria ESCANDELL (1991): «Complementos predicativos en sintagmas nominales», *Verba*, núm. 18 (1991), pàg. 431-450.
- LEVI, Judith N. (1978): *The syntax and semantics of complex nominals*, New York, San Francisco, London: Academic Press, Inc.
- LEVIN, Beth & Malka RAPPAPORT HOVAV (1988): «Nonevent *-er* Nominals: a Probe into Argument Structure», *Linguistics*, 26, pàg. 1067-1083.
- LEVIN, Beth & Malka RAPPAPORT HOVAV (2005): *Argument Realization*. Cambridge: Cambridge University Press (Research Surveys in Linguistics).
- LORENTE, Mercè (1996): «La teoria de l'estructura argumental i la representació del lèxic», dins *Actes del Desè Col·loqui Internacional de Llengua i Literatura Catalanes (Frankfurt am Main, 18-25/09/1994)* (vol. 3). Barcelona: Publicacions de l'Abadia de Montserrat. Pàg. 323-335.

- KOOPMAN, Hilda & Dominique SPORTICHE (1991): «The Position of Subjects», *Lingua*, 85 (1991), pàg. 211-258.
- MARANTZ, Alec (1984): *On the Nature of Grammatical Relations*. Cambridge (Massachusetts): MIT Press.
- MARANTZ, Alec (2000 [1991]): «Case and Licensing», dins Eric Reuland (ed.). *Arguments and Case: Explaining Burzio's Generalization*. Amsterdam/Philadelphia: John Benjamins Publishing Company (Linguistik Aktuell/Linguistics Today, 34), pàg. 11-30. [Publicat anteriorment dins Germán G. Westphal, Benjamin Ao i Hee-Rahk Chae (ed.). *ESCOL '91: Proceedings of the Eighth Eastern States Conference on Linguistics*. Ithaca (New York): Cornell University, Cornell Linguistics Club. Pàg. 234-253.]
- MARANTZ, Alec (2005): «Objects Out of the Lexicon: Objects as Events» [inèdit], treball presentat a la Universitat de Viena. <<http://web.mit.edu/marantz/Public/Vienna/Vienna.pdf>> (Consulta: 20-10-2014).
- MARTÍ I GIRBAU, Núria (2002): «El SN: els noms», dins Solà, Lloret, Mascaró & Pérez Saldanya (dir.), vol. 2, pàg. 1281-1335.
- MARTÍNEZ, José Antonio (1977-1978): «Entre tú y yo: ¿sujeto con preposición?», *Archivum* (Oviedo), núm. 27-28 (1977-1978), pàg. 381-396.
- MATEU, Jaume (2012): «Conflation and incorporation processes in resultative constructions», dins Violeta Demonte & Louise McNally (ed.). *Telicity, Change, and State: A Cross-Categorical View of Event Structure*. Oxford: Oxford University Press. Pàg. 252-278.
- MEINSCHAEFFER, Judith (2003): «Nominalizations of French Psychological Verbs. Syntactic complements and semantic participants», dins: Josep Quer, Jan Schroten, Mauro Scorretti, Petra Sleeman & Els Verheugd (ed.). *Selected Papers from "Going Romance" (Amsterdam, 6-8 December 2001)*. Amsterdam, Philadelphia: John Benjamins. Pàg. 235-250.
- MEL'ČUK, Igor & Alain POLGUÈRE (2008): «Prédicats et quasi-prédicats sémantiques dans une perspective lexicographique», *Lidil*, 37 <<http://lidil.revues.org/2691>> (Consulta: 3 de setembre de 2013).
- MENDIKOETXEA, Amaya (2000): «Relaciones de interfície: los verbos de cambio de estado», *Cuadernos de lingüística*, VII, pàg. 125-144.
- MORIMOTO, Yuko (2001): *Los verbos de movimiento*. Madrid: Visor Libros.

- MOUMA, Evangelia (1993): «On some properties of DPs in Modern Greek», dins John Harris (ed.). *Working Papers in Linguistics*, 5. London: University College London. Pàg. 75-101.
- PERIS MORANT, Aina (2010): *AnCora-Nom: Guia de anotación para la Estructura Argumental de sustantivos deverbales*. Barcelona: Centre de Llenguatge i Computació (Universitat de Barcelona)
- PERIS MORANT, Aina & Mariona TAULÉ DELOR (2009): «Evaluación de los criterios lingüísticos para la distinción evento y resultado en los sustantivos deverbales», dins *Proceedings of the 1st International Conference on Corpus Linguistics (CILC-09)*. Múrcia: Universitat de Múrcia, p. 595-611.
- PERS I RAMONA, Magí (1847): *Gramàtica catalana-castellana*. Barcelona: A. Berdeguer.
- PESETSKY, David (1987): «Binding Problems with Experiencer Verbs», *Linguistic Inquiry*, vol. 18, núm. 1 (hivern 1987), pàg. 126-140.
- PETIT I AGUILAR, Joan (1998): *Gramàtica catalana*, paraules preliminars de Germà Colon, edició i estudi a cura de Jordi Ginebra. Barcelona: Institut d'Estudis Catalans.
- PICALLO, Carme (1991): «Nominals and Nominalizations in Catalan», *Probus*, vol. 3, núm. 3 (gener 1991), pàg. 279-316.
- PICALLO, Carme (1999): «La estructura del sintagma nominal: las nominalizaciones y otros sustantivos con complementos argumentales», dins: Ignacio Bosque & Violeta Demonte (ed.). *Gramàtica descriptiva de la lengua española (vol. 3)*. Madrid: Visor Libros. Pàg. 4367-4422.
- PICALLO, Carme (2002): «L'adjectiu i el sintagma adjectival», dins Solà, Lloret, Mascaró & Pérez Saldanya (dir.), vol. 2, 1643-1688.
- PILKKÄNEN, Liina (2002): «Introducing arguments» [tesi doctoral]. Cambridge (Massachusetts): Massachusetts Institute of Technology. <http://www.people.fas.harvard.edu/~ctjhuang/NTNU/Pylkkanen_2002.pdf> (Consulta: 21-10-2014).
- PUSTEJOVSKY, James (1995): *The Generative Lexicon*. Cambridge (Massachusetts), London: MIT Press.
- RAMOS, Joan-Rafael (2002): «El SV, II: la predicació no verbal obligatòria», dins Solà, Lloret, Mascaró i Pérez Saldanya (dir.), vol. 2, pàg. 1951-2044.

- RASKIN, Victor & Sergei NIRENBURG (1995): «Lexical Semantics of Adjectives: A Microtheory of Adjectival Meaning» [treball de recerca]. Las Cruces (New Mexico): New Mexico State University.
- RAPPAPORT HOVAV, Malka (1983): «On the Nature of Derived Nominals», dins Beth Levin, Malka Rappaport & Annie Zaenen (ed.) *Papers in Lexical-Functional Grammar*. Bloomington: Indiana University Linguistics Club, pàg. 113-142.
- RAPPAPORT HOVAV, Malka & Beth LEVIN (1992): «-ER nominals: implications for the theory of argument structure», dins Tim Stowell & Eric Wehrli (ed.). *Syntax and Semantics* (vol. 26, «Syntax and the lexicon»). San Diego (California), London: Academic Press. Pàg. 127-153.
- REAL ACADEMIA ESPAÑOLA (1796): *Gramática de la lengua castellana*. Madrid: RAE.
- REAL PUIGDOLLERS, Cristina (2009): «The nature of cognate objects. A syntactic approach» dins Sylvia Blaho, Camelia Constantinescu i Bert Le Bruyn (ed.). *Proceedings of ConSOLE XVI (Paris, 2008)*. Leiden: Universiteit Leiden. Pàg. 157-178. <<http://www.sole.leidenuniv.nl>> (Consulta: 9-10-2014).
- RESNIK, Gabriela (2010): «Los nombres eventivos no deverbales en español» [tesi doctoral]. Barcelona: Universitat Pompeu Fabra. <<http://www.tdx.cat/handle/10803/22647>> (Consulta: 14-9-2014)
- RIGAU, Gemma (1990): «Les propietats d'agradar: estructura temàtica i comportament sintàctic», *Caplletra*, núm. 8 (primavera de 1990), pàg. 7-22.
- RIGAU, Gemma (2002): «Els complements adjunts», dins Solà, Lloret, Mascaró & Pérez Saldanya (dir.), vol. 2, pàg. 2045-2110.
- RIGAU, Gemma (2013): «La preposició silent d'alguns verbs de moviment local», *Els Marges*, núm. 100 (2013), pàg. 125-132.
- RODRÍGUEZ ESPÍNEIRA, M. José (1990): «Clases de 'Aktionsart' y predicaciones habituales en español», *Verba*, núm. 17, pàg. 171-210
- RODRÍGUEZ ESPÍNEIRA, M. José (2003): «Sobre dos tipos de completivas en frases nominales», *Verba*, núm. 30 (165-204).
- ROTHSTEIN, Susan Deborah (1983): «The syntactic forms of predication» [tesi doctoral]. Cambridge (Massachusetts): MIT. <<http://hdl.handle.net/1721.1/15509>> (Consulta: 10-9-2014)

- ROZWADOWSKA, Bozena (1988): «Thematic Restrictions on Derived Nominals», dins Wendy Wilkins (ed.), *Syntax and Semantics, vol. 21, Thematic Relations*, San Diego (California) [etc.]: Academic Press. Pàg. 147-166.
- ROZWADOWSKA, Bozena (2012): «On the onset of psych eventualities» [document de treball]. <http://www.academia.edu/2330301/On_the_onset_of_psych_eventualities> (Consulta: 27-8-2014).
- RULL, Xavier (2007): «Els substantius d'acció i efecte en català» [tesi doctoral]. Tarragona: Universitat Rovira i Virgili. <<http://www.tdx.cat/handle/10803/8777>> (Consulta: 14-9-2014).
- SANCHO CREMADES, Pelegrí (2002): «La preposició i el sintagma preposicional», dins Solà, Lloret, Mascaró & Pérez Saldanya (dir.), vol. 2, pàg. 1689-1796.
- SARAGOSSÀ, Abelard (2000): «Els possessius: naturalesa teòrica i aplicació a la normativa i al català col·loquial», *Llengua & Literatura*, núm. 11 (2000), pàg. 199-280
- SLEEMAN, Petra & Ana Maria BRITO (2010): «Aspect and argument structure of deverbal nominalizations», dins Artemis Alexiadou & Monika Rathert (ed.), pàg. 199-218.
- SOLÀ, Joan (1972): «Canvi i caiguda de les preposicions», dins *Estudis de sintaxi catalana* (vol. 1). Barcelona: Edicions 62 (Llibres a l'abast, 104). Pàg. 11-43.
- SOLÀ, Joan (1993a): «Els misteris dels possessius (1)», *Avui*, 7-2-1993.
- SOLÀ, Joan (1993b): «Els misteris dels possessius (2)», *Avui*, 14-2-1993.
- SOLÀ, Joan (1993c): «Els misteris dels possessius (i 3)», *Avui*, 21-2-1993.
- SOLÀ, Joan (1994): «Ús dels possessius», dins *Sintaxi normativa: estat de la qüestió*. Barcelona: Empúries. Pàg. 141-161.
- SOLÀ, Joan, M. Rosa LLORET, Joan MASCARÓ & Manuel PÉREZ SALDANYA (dir.) (2002): *Gramàtica del català contemporani* (3 vol.). Barcelona: Empúries.
- STALMASZCZYK, Piotr (1998): «On defining predication in generative grammar», *Poznań Studies in Contemporary Linguistics*, vol. 34 (1998), pàg. 101-121
- STOWELL, Tim (1981): «Origins of phrase structure» [tesi doctoral]. Cambridge (Massachusetts): Massachusetts Institute of Technology. <<http://www.ai.mit.edu/projects/dm/theses/stowell81.pdf>> (Consulta: 20-7-2014).

SUBIRATS RÜGGEBERG, Carlos (2001): *Introducción a la sintaxis léxica del español*. Madrid, Frankfurt am Main: Iberoamericana, Vervuert.

TODOLÍ, Júlia (2002): «Els pronoms», dins Solà, Lloret, Mascaró & Pérez Saldanya (dir.), vol. 2, pàg. 1337-1433.

TODOLÍ, Júlia (2006): «El pronom *en* i la funció de complement de nom», dins Claus D. Pusch (ed.). *La gramàtica pronominal del català: variació – evolució – funció. / The Grammar of Catalan Pronouns: variation – evolution – function*. Aachen: Shaker Verlag (Biblioteca Catalana Germànica, 5).

VILLALBA, Xavier (2004): «Descripció i normativa: *amb* i el canvi de preposició», *Llengua & Literatura*, núm. 15 (2004), pàg. 257-276.

WILLIAMS, Edwin (1980): «Predication», *Linguistic Inquiry*, vol. 11, núm. 1 (hivern 1980), pàg. 203-238.

WILLIAMS, Edwin (1981): «Argument Structure and Morphology», *The Linguistic Review*, 1, pàg. 81-114.